

Giới thiệu Khúc Ca Của Bóng Đêm

Ở một thế giới khác, không có con người.

Chỉ có chết chóc, máu tanh, có sự tàn nhẫn và lãnh khốc. Thế giới của ma cà rồng. Đây là một thế giới khách, tồn tại song song với thế giới của con người.

Hai giống loài khác nhau, cách sống khác nhau, chính vì thế duyên phận hay tình yêu giữa họ là rất mỏng manh. Con người ao ước tình yêu đó, nhưng không lẽ ma cà rồng lại không khao khát?!

Con người, ma cà rồng. Họ khác nhau ở chỗ nào? Con người ăn thức ăn của mình để sống thì ma cà rồng cũng phải hút máu người để sống, cùng là nuôi sống cơ thể của bản thân nhưng lại áp dụng những cách thức khác nhau. Nếu như vậy thì, điểm khác nhau ở chỗ nào? Ma cà rồng có thể lạnh lùng giết bạn để lấy máu, nhưng con người cũng có thể nhân tâm giết một ai đó chỉ để trả thù rửa hận. Con người vì đau buồn mà rơi lệ thì ma cà rồng cũng có khi thống khổ phải tự giày vò mình. Điều giống nhau. Họ chẳng nếu có một điểm khác biệt giữa con người và ma cà rồng, chẳng qua là rơi vào hai chữ "thế giới" mà thôi. Con người có thế giới của con người, họ sống an toàn hay nguy hiểm đều gói gọn trong cái thế giới đó. Ma cà rồng có thế giới của ma cà rồng, họ giết chóc hay rong ruổi săn mồi đều gói gọn trong cái thế giới đó. Bất quá, thế giới của ma cà rồng sẽ ngày càng lớn mạnh, thế giới của con người sẽ ngày càng bị thu hẹp. Đó là luật sinh tồn.

Họ không bước vào mảnh đất của bạn, bạn gặp may.

Bạn phạm vào lãnh địa của họ, bạn chết.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bên trong núi

“Núi Tiêu Dao hoang vu heo lánh, cây cỏ um tùm. Dưới vòm trời, vạn vật tùy ý sinh sôi nảy nở. Buổi sáng dày đặc sương mù, mờ ảo một vùng. Buổi tối lạnh lẽo đáng sợ, nồng nặc mùi chết chóc. Nghe nói, mỗi sáng tinh mơ sẽ xuất hiện một hình hài kỳ dị bước đi lang thang giữa màn sương. Dáng dấp to cao, thô kệch. Mỗi bước chân nặng nề. Hơi thở hừ hừ đem lại ám ảnh. Lại nghe nói, tối tối sẽ nghe thấy tiếng sói tru cùng những âm thanh đòi mạng của nhiều oan hồn đói khát. Vầng sáng nhạt của mặt trăng mang theo sự lạnh lẽo. Bầy sói thay phiên nhau ngửa cổ lên cao, rú rào thống thiết. Còn nghe, hễ ai bị tiếng gió của ngọn núi thì thâm vào tai là y như rằng sẽ chẳng còn cơ hội được ngắm mặt trời của ngày hôm sau. Lời của gió là lời của tử thần. Lối đi trên núi quanh co, đèo dốc nhiều. Đi đường không một chút nghỉ ngơi cũng xui xẻo trượt chân xuống vách đá chết. Không phải người bản xứ, cả đời bạn đừng mong tìm được đường xuống núi. Thậm chí còn có lời đồn đại, Tiêu Dao là vùng đất đã bị quỷ dữ chiếm đóng. Ở Tiêu Dao có kết giới bao vây. Vào được. Ra không được.

[...]

Đó, là núi Tiêu Dao của 10 năm về trước!

Còn hiện tại, Tiêu Dao là một địa điểm du lịch tự túc rất hút khách. Nhiều du khách thích thám hiểm đã nhiều lần đặt chân vào sâu bên trong lòng ngọn núi. Họ tham thú và chụp được rất nhiều loài cây lạ, vô vàn khe núi huyền bí, hằng hà sa số những con suối trong lành. Tương truyền rằng nằm sâu trong lòng ngọn núi, có một loài hoa, mang trên mình sắc màu của sự thê lương, nhưng lại tỏa ra hương thơm ngào ngạt. Du khách kể rằng họ đã được nghe một truyền thuyết. Về loài hoa nọ. Từ người dân sinh sống ở gần đó. Hoa kia là thứ đại diện cho cái chết. Rất lâu trước đây, một con quỷ dữ đã gục chết trên khu đất ấy. Nước mắt của quỷ làm ướt một khoảng đất lớn, hòa quyện vào dòng máu đỏ rực chảy ra từ tim nó. Trải qua ngàn năm, nơi con quỷ nằm đã mọc lên một loại cây nhỏ. Thân yếu. Lá mỏng. Lại trải qua ngàn năm, một nụ hoa nhỏ bé xuất hiện trên cây kia. Năm tháng tiếp tục trôi, nụ hoa ngày nào đã trở thành một bông hoa xinh đẹp. Hoa ấy mang trên mình gam màu của bóng đêm. Còn vì sao con quỷ kia chết, chẳng một ai rõ!

Khách tham quan kể rất nhiều về núi Tiêu Dao. Có thứ hay ho. Có thứ kỳ bí. Và cả những thứ đáng sợ. Ấy là chưa kể, có một số du khách, họ thậm chí còn chẳng có cơ hội để kể về những gì mình đã tận mắt trông thấy và cảm nhận cho người khác nghe... Tin tức gần đây nhất là về một tập sinh viên, vì hiếu kỳ mà mò vào núi Tiêu Dao lúc nửa đêm để cắm trại. Ngày hôm sau, không một ai nhìn thấy bất kì bạn sinh viên nào xuất hiện trên đoạn đường xuống núi. Mãi cho đến tận hôm nay, vụ mất tích lạ kì đó vẫn còn là một ẩn số. Đã nhiều tháng trôi qua. Họ vẫn bặt vô âm tín.”

...

“Truyền thuyết kể rằng có một ngọn núi tên là Tiêu Dao, đó là một nơi rất đẹp, bốn mùa rất rõ ràng, hoa cỏ đua nhau đâm chồi nảy lộc tỏa hương thơm ngát cả một vùng trời. Núi Tiêu Dao vừa có vẻ đẹp mộng mị của chốn thần tiên, lại phảng phất nét quý dị của nơi địa ngục. Không một ai biết ngọn núi này được hình thành từ bao giờ hay đã tồn tại được bao lâu trên đời. Có lẽ núi Tiêu Dao đã có từ rất lâu về trước. Khi mà con người còn chưa xuất hiện.

Ven đường lên núi là cả ngàn cây xanh to lớn không biết từ đâu mọc lên, che chắn hai bên. Buổi sáng có nắng ngợp trời ủa mình lên từng tán lá xanh um,

tạo thành nhiều chiếc bóng có hình thù khác nhau chiếu xuống mặt đường nhựa. Nếu có dịp lên núi, bạn sẽ ngỡ ngàng trước vẻ đẹp của tứ phía và mùi hương dễ chịu của khí trời trong lành. Nhưng khi tối đến, ánh trăng u buồn cùng nền trời đen sẫm lại khiến con đường nhựa bị ẩn mất bởi những chiếc bóng đồ dài của hàng cây xanh. Chung quanh chỉ còn lại độc nhất một màu đen kịch tối tăm khiến người đi đường thoáng chốc lạnh người.

Có người cho rằng mỗi một ngọn núi đều có linh hồn của riêng nó và linh hồn đó chịu trách nhiệm cho việc trông coi toàn bộ ngọn núi. Họ nói Tiêu Dao cũng có một linh hồn linh thiên, có thể lắng nghe lời nguyện cầu trong tâm mỗi người và ban phước lành đến cho họ, bảo vệ họ trong suốt chuyến tham thú. Chỉ có những người từng đặt chân lên núi mới biết, linh hồn đó thực sự có tồn tại hay là không!?

Khung cảnh của núi Tiêu Dao giống như một chất gây nghiện, mê hoặc tâm trí người người ngấm khiến họ chẳng muốn rời đi. Mặt sau của Tiêu Dao hướng thẳng ra biển khơi, ai trèo lên đến đỉnh núi nhất định sẽ không ngừng tán thưởng cảnh mặt trời mọc và mặt trời lặn của nơi này. Nếu bình minh là ánh dương màu vàng chuyển từ nhạt sang đậm, lan tỏa khắp ngọn núi, chạm nhẹ vào từng kẽ lá, dịu dàng khoác lên vai người du ngoạn thì hoàng hôn chính là ánh tà cô độc mang trên mình mảng màu chuyển từ tím sẫm sang đêm đen, ôm ấp tâm hồn người du ngoạn, vỗ về nỗi tương tư luyến lưu khó tả. Mùi vị mặn mặn của biển cả ấy thế mà có thể hòa hợp hoàn hảo vào hương thơm nhẹ nhàng của hoa tạo nên một mùi hương đặc trưng chỉ ở sâu bên trong núi Tiêu Dao mới có.

Núi Tiêu Dao ban đầu là chỗ không ai biết đến, mãi cho đến khi những người dân ít ỏi sống ở nơi đó đi tuyên truyền về đẹp của Tiêu Dao, khiến cho ngọn núi trở thành một điểm du lịch nổi tiếng không ngừng thu hút người từ khắp mọi nơi đến chiêm ngưỡng. Nhưng kể từ khi có nhiều vụ mất tích xảy ra thì mức độ nổi tiếng trong ngành du lịch của núi Tiêu Dao đột nhiên giảm mạnh. Qua nhiều năm, Tiêu Dao trở thành chốn hoang không người. Hương hoa vẫn như cũ phảng phất xuống thành phố, nhưng người dân lại vì sợ hãi mà chẳng dám đặt chân lên núi thêm bất kì lần nào nữa.

Có những ngọn núi, tuy đẹp đến động lòng người nhưng lại không thể xâm phạm.

Chỉ có thể đứng từ xa mà cảm thán nét đẹp ấy...

Đường lên núi Tiêu Dao trước đây có nắng, có cây, có tiếng chim riu rít đùa nhau trên cành, có đoàn người nói cười đồng hành cùng nhau. Còn hiện tại, con đường này đã trở thành tử lộ hoang vắng, ít người qua lại. Tuy nắng vẫn còn, cây vẫn còn, tiếng chim vẫn còn nhưng bầu không khí đã trở nên rất quỷ dị..."

Diệp Vy mím môi, ngón tay đang lướt trên màn hình di động cũng dừng lại. Có quá nhiều bài báo về núi Tiêu Dao. Phần ít nói về phong cảnh trên núi và những người dân sống gần đó. Còn lại thì đều kể đến một loạt các câu chuyện... Ừm, có vẻ hơi khó tin. Nhưng gây ám ảnh. Ngón tay thanh mảnh tiếp tục di chuyển trên màn hình còn sáng đèn của di động, trượt xuống mục bình luận, xem lời bình.

[J: Ghê thật! Cũng may mình đã hủy chuyến du lịch này, bằng không cũng đã trở thành một trong số những người bị mất tích rồi.]

[Mèo con: Không phải mất tích đâu, chắc bị thú rừng ăn sống đó!]

[Bắp: Có khi nào... là vampire?]

[F001: Haizz, ngọn núi đó đúng là rất đẹp, nhưng bây giờ có cho tôi mười cái mạng thì tôi cũng không dám mò lên đó tìm hiểu đâu. Con tim bé nhỏ của tớ không chịu nổi thương tổn và dả kích.]

[J: Núi đó thật ra có phải điểm du lịch đâu. Do người dân háms lợi nên mới nảy ra ý định tổ chức tour du lịch đấy chứ!]

[Bắp: Nếu thực sự có ma cà rồng thì sao nhỉ? Tui muốn gặp, tui muốn biết ma cà rồng đó có đẹp trai bằng Edward của tui hay không!!!]

[Mộc Hoa: Nói là mất tích chứ có nói họ đã chết đâu mà mấy người loạn cả lên vậy?]

[Mèo con: Mất tích mấy năm không tìm được đó, vị cô nương lâu trên.]

[Kẻ giả mạo: Cũng rất có thể là họ không cẩn thận trượt chân ngã xuống vách núi nên mới không tìm được. Hoặc họ đã ngã xuống biển, mà biển ở sau núi Tiêu Dao vừa sâu lại vừa rộng. Làm thế nào tìm được xác!]

[Bắp: Là do vampire đó các bà! Quả nhiên họ còn tồn tại! Tui vừa mới được tin hot đây này! Đội cứu hộ đã tìm được một xác người trong bụi rậm, trên cổ xuất hiện vết cắn. Mấy người nói đi! Nếu không phải ma cà rồng làm thì còn ai có khả năng giết người bằng răng như vậy chứ hả? Nói đi. Nói đi.]

[Kẻ giả mạo: Im đi Bắp! Xâm quá!]

...

Lúc này trên mặt Diệp Vy không còn một giọt máu, cô run run tắt di động rồi đưa mắt nhìn xung quanh. Cô đã làm ra chuyện độc ác nào mà ông trời lại muốn gieo nhiều oan nghiệt lên người cô? Một bóng người cũng chẳng thấy, đã vậy mặt trời lại ngày một khuất dần sau những ngọn cây lớn. Chạng vạng. Không khí toàn hơi lạnh.

Yên tĩnh.

Không, phải nói là vô cùng yên tĩnh.

Đến mức có thể nghe rõ từng thanh âm rít gào của gió lạnh.

Một giờ trước.

Xe khách bon bon chạy trên con đèo dốc, hành khách trò chuyện không ngớt. Cảnh vật bên ngoài lướt nhanh qua cửa kính như một thước phim quảng cáo được tua nhanh. Vài người say sưa chụp ảnh, vài người khác im lặng ngắm nhìn vẻ đẹp ma mị của dốc đèo ngoằn ngoèo. Góc trong cùng của hàng ghế cuối, Diệp Vy lìm dim ngủ gật. Tai nghe đeo hờ một bên cổ, cả người không ngừng lắc lư theo nhịp chạy của xe. Những bánh xe đang chuyển động vừa phải dần dần chậm lại. Rồi dừng hẳn. Hỏi chuyện mới biết. Xe bị thùng lốp. Ở giữa con đèo vắng. Thật đúng lúc!

Cả đoàn người chậm chạp bước đi trên đoạn đường dốc, tiếng thì thầm chứa đựng niềm vui sướng xen lẫn lo sợ lẫn át cả lời triệu tập ồm ồm của tài xế. Điểm đến của đoàn xe là ngôi làng truyền thống nằm cách núi Tiêu Dao 500 mét. Xe đã chạy được hơn nửa quãng đường. Từ chỗ xe bị thùng lốp, đi bộ thêm 200 mét là đến nơi.

Nằm cạnh ngã rẽ dẫn đến ngôi làng là hai ngã rẽ khác, trong đó có một ngã rẽ có bảng chỉ dẫn. Dù bị mờ nhưng chữ vẫn còn đọc được. Đường xuống núi. Đó là ba chữ được viết trên tấm bảng gỗ. Con đường xuống núi không hề có nhiều cây cối như cung đường lúc lên, lạ hơn nữa, đây còn là đường xuống núi duy nhất có lối đi hẳn hoi. Từng bậc thang phủ trên mình màu rêu cũ nằm im ắng giữa quang cảnh ngập nắng, tiếng lá cây thưa thớt như đang lén lút chạm khẽ cối lòng từng du khách. Nhìn cảnh vật u buồn cũng đủ hiểu, đây là con đường ít nhận được sự quan tâm của du khách. Rõ ràng là đường xuống núi, nhưng chẳng một ai đủ can đảm đặt chân vào. Khoảnh khắc bước ngang qua con đường kia, một cơn gió lạ nhẹ nhàng lướt qua người Diệp Vy. Một chiếc lá khẽ uốn mình khiêu vũ trong không trung rồi chậm rãi rớt trên vai cô như muốn được khen ngợi sau khi vừa hoàn thành bài nhảy cuối cùng của mình. Vài sợi tóc mảnh lén chạm vào gió, tưởng chừng đang cùng trao đổi thông tin. Cô khẽ nhún vai rồi lại bước nhanh hơn để theo kịp đoàn người.

...

Hễ là điều cấm kị thì càng thu hút con người.

Một sự thật luôn song hành cùng thời gian.

Cả đoàn người không ai bảo ai, đột ngột dừng lại trước ngã rẽ có loài hoa đẹp mắt đang thu hút họ. Hương thơm dễ chịu chạy thẳng vào cánh mũi, đánh tan sự lo sợ trong lòng mỗi người. Thứ gì càng xinh đẹp, càng dễ dàng giết chết người khác. Họ không biết đó là loài hoa đại diện cho cái chết. Ngửi hương hoa càng nhiều, chất độc sẽ xâm lấn cơ thể càng nhanh. Khi đã đến một giới hạn chịu đựng nhất định của cơ thể, cả người sẽ trở nên nhẹ bẫng, tâm trí u mê. Cái chết sẽ đến sau năm giây. Da thịt chạm vào hoa sẽ bị bỏng rát, hệt như chạm vào một ấm nước vừa được đun sôi trên 100 độ. Bị gai của cây đâm trúng, không uống thuốc giải trong vòng một giờ, nội tạng sẽ dần thối rữa. Ăn trúng chất độc được bào chế từ hoa - thứ độc được không màu không mùi không vị, cổ họng giống như bị xé toạc, cơ thể như bị hàng ngàn con rết cắn, da mặt như bị một tổ ong làm ổ. Đau đớn cho đến chết.

Xi xào.

Một cơn gió lạ bất ngờ thổi qua, làm cho đoàn người đang đi khẽ cụp vai.

Diệp Vy thở dài.

Phía xa xa, sương mù dần hiện ra.

6:00 PM

Bầu trời dần chuyển tối, sương mù ngày một dày đặc. Mọi người chẳng ai nói lời nào, chân nhanh chóng di chuyển, chỉ mong càng sớm đến được nơi có dân làng sinh sống. Họ muốn khám phá Tiêu Dao. Nhưng điều đó không có nghĩa họ có một trái tim không biết sợ. Nhất là khi bị đặt vào tình cảnh của hiện tại. E người được cho là đứng cảm nhất cũng cảm thấy lo. Vì không biết đằng sau màn sương dày đặc là thứ gì đang chờ đón mình.

“Àt xiiii~”

Đưa tay che miệng, Diệp Vy khó chịu khịt khịt mũi.

Mùi hương vừa truyền đến thật khó ngửi.

Một người đàn bà đi gần tỏ vẻ quan tâm, hướng ánh mắt lên người Diệp Vy như muốn nói gì đó. Lời còn chưa kịp thoát khỏi cửa miệng, bà ta cảm thấy chính mình như đang bay. Tích tắc. Sự đau đớn truyền đến cơ thể. Diệp Vy ngo ngác quay sang thì phát hiện mọi người đang lùi về phía cô. Bỗng tốc độ rất nhanh.

Bị đẩy tới một góc, Diệp Vy xoa xoa bả vai, khẽ cắn nhai: “Đau muốn chết!”

“Không phải còn chưa chết hay sao?”

Tông giọng lạnh như băng từ đâu phát ra, thấu suốt toàn bộ không khí, đàn áp cả màn sương mờ ảo đang hoành hành. Đứa trẻ nhỏ rom róm nước mắt từ nãy đến giờ vội vàng nhào vào người Diệp Vy, miệng thút thút gọi: “Mẹ ơi...” Lúc ở trên xe khách, cô và đứa nhóc ngồi đối diện nhau nên có cơ hội đùa nghịch cùng nhau. Bây giờ cô không cười nổi. Cô vờ như không nghe thấy lời lẽ kì lạ mới còn loáng thoáng bên tai. Vỗ vào lưng nhóc con để trấn an, cô nói: “Ngaoan, chị dẫn em đi tìm mẹ.”

“Có khả năng đó?”

“...”

“Không tòi!”

Diệp Vy nhìn về trước: “Đừng đùa nữa, anh không thấy thằng bé đang sợ hả?”

“...”

Bốn bề tĩnh lặng, hết như chẳng còn một ai nghe thấy câu nói của cô.

Diệp Vy nhấc chân, bước được vài bước thì bất ngờ đâm sầm vào khuôn ngực của một người đàn ông cao lớn. Cô chau mày, lùi lại một bước. Ngẩng mặt lên. Thế quái nào lại chẳng nhìn thấy ai. Lầm bầm chửi rủa trò ma quỷ của mấy tên đàn ông cột nhà cùng đoàn, cô giữ chặt tay đứa nhóc, toan đi tiếp.

“Không biết là xui xẻo hay là may mắn đây!”

Đó là những lời cuối cùng, mà Diệp Vy nghe được trước lúc mất đi ý thức.

Và quan trọng, đó hoàn toàn là những giọng nói... khác nhau.

Thế giới này luôn tiềm ẩn những điều đáng sợ.

...

Hiện tại.

Diệp Vy không thể xác định được bản thân đang đứng ở đâu. Cô chỉ biết lúc mình tỉnh lại, cả người đang nằm trên đất. Vạch pin trên điện thoại chỉ còn lại 10%. Vốn định gọi điện cho người đã dẫn dụ cô đặt chân đến nơi vừa hẻo lánh vừa nguy hiểm ngấm này – An – cô bạn thân duy nhất của cô. Cả hai gặp nhau trong một khóa học ngắn hạn theo chuyên đề, vừa gặp mà cứ ngỡ đã quen từ rất lâu, nói chuyện cực hợp nhau. Sau khi khóa học kết thúc thì Diệp Vy nhận được tin An muốn trở về quê nhà để phụ giúp gia đình. Cả hai vẫn luôn giữ liên lạc cho đến tận bây giờ.

Nhân dịp Rằm tháng Tám, An đã dụ dỗ cộng với năn nỉ ỉ ôi và lời kéo cho bằng được Diệp Vy phải đến quê mình chơi một chuyến. Mọi chuyện lại thế này. Chẳng biết trời xui đất khiến thế nào, cô lại lựa chọn dùng 10% pin ỉ ôi kia để tìm hiểu về núi Tiêu Dao. Thay vì gọi điện báo tin cho An. Rất nhiều bài viết hiện ra chỉ với ba từ khóa đơn giản “Núi Tiêu Dao”. Cái kết bên dưới mỗi bài viết cảnh báo mọi người, đừng ngốc nghếch xông vào Cẩm địa. Nhưng là, chẳng có ai vào được nơi đó cả!

Diệp Vy vừa đi vừa nhìn di động, thanh tìm kiếm dẫn đến một trang web đang được load không ngừng. Đột nhiên di động bắt được sóng mạnh, mục cô đang tìm vì thế hiện ra rõ ràng. Đứng trước ba ngã rẽ không có lấy một tấm bảng chỉ đường, cô lo lắng dùng di động search tìm từ khóa “Đường đến ngôi làng trên núi Tiêu Dao” vì cô đã vài lần gọi điện cho An nhưng mãi không kết nối được. Ông trời thật biết cách tuyệt đường người, uống công cô hí hoáy bấm nhiều chữ như vậy mà tiêu đề nổi bật nhất lại hiện ra ba chữ “núi Tiêu Dao”. Vẫn là những bài viết tương tự nhau.

Cô thờ dài chán nản.

Trong ba con đường, nhất định có một đường dẫn đến ngôi làng trên núi. Hai con đường còn lại dẫn đến đâu thì cô không muốn biết, cũng không hứng thú muốn tìm hiểu. Do dự một lúc, cuối cùng Diệp Vy quyết định chọn con đường đầu tiên. Vì lối vào của nó có nhiều ánh sáng nhất trong ba con đường.

“Mong là gặp may.”

Hít vào một hơi, cô gái nhỏ khẽ cảm rầm rồi nhấc chân chạy.

Chạy thẳng một mạch vào sâu trong con đường dài ngoằn cho đến khi hết sức thì cô mới dừng lại. Vừa thở hồng hộc vừa chống tay dựa vào thân cây, Diệp Vy nuốt khan một tiếng rồi đưa mắt quan sát xung quanh. Vươn tay ra sau lấy chai nước treo bên balo, cô gái nhỏ ngửa cổ uống một hơi. Vô tình. Trong lúc uống nước. Đôi mắt của Diệp Vy tia trúng một dáng người đang đứng tựa mình vào thân cây ở trên cao.

Khựng lại hồi lâu, cô cúi đầu, rồi lại cẩn thận nhìn đến vị trí ở trên cao phía đối diện thêm một lần. Diệp Vy bật cười ngậy ngốc. Nhìn nhầm thôi. Chỉ là một cành cây khô. Làm gì có người nào treo lên cây như thế! Ở độ cao đó mà rơi xuống thì tan nát cuộc đời. Diệp Vy cầm chai nước trong tay, đi nhanh về phía trước. Tốc độ vẫn duy trì ở mức nhanh nhất có thể. Nhưng lạ là, cô cứ có cảm giác này giờ mình chỉ đang đi loanh quanh trong khu vực này. Mãi chẳng tìm được lối khác. Dường như khu rừng này chỉ là một vòng tròn, đi hoài đi mãi vẫn sẽ quay về lại vị trí ban đầu.

Trời đã nhá nhem tối, Diệp Vy ử rử dí mạnh chân xuống đất khiến mũi giày chạm vào cỏ, phát ra những âm thanh sột soạt. Cô xui xẻo. Con đường sáng nhất không phải con đường đúng đắn, nơi sáng nhất không phải lúc nào cũng là nơi an toàn nhất.

Diệp Vy thất thiểu quay lại nơi cô đã tỉnh rồi chọn một hướng khác.

Đi một lúc lâu, cô lại cảm thấy lạ.

Rõ ràng khi vào rất nhanh, tại sao lúc ra không nhìn thấy lối ra?

“Cắm địa... không phải xui vậy chứ...”

Lắm nhảm lặp lại, cô đột nhiên rùng mình.

Định hình lại vị trí mình đang đứng, Diệp Vy lại lùi di động ra. Tuy pin còn ít nhưng cô dùng đèn pin một lúc chắc không đến nỗi sập nguồn. Mảng tối chậm chạp bao quanh khu rừng. Chỉ thoáng chốc, những vết sáng dần biến mất, thay vào đó là màn đêm đen kịt. Diệp Vy sợ hãi nhìn quanh, nếu còn không ra khỏi chỗ này...

Xoạt.

Nghe tiếng động lạ, cô gái nhỏ vội xoay người lại.

Đằng sau chẳng có gì khác thường... Không đúng. Rõ ràng là có. Nuốt nước bọt, cổ dề nén sự sợ hãi đang dâng lên trong lòng xuống, Diệp Vy nhắc chân, nặng nề tiến về gốc cây đại thụ nhiễm đầy khí lạnh. Thân cây to đến mức cần phải có chừng bảy, tám người cùng đang rộng hai tay mới có thể ôm hết. Những cành cây dài ngoằn ngoèo treo mình vắt vẻo giữa không trung, tạo thành nhiều hình dạng kì quặc và đầy cổ quái tựa những con rắn khổng lồ đang nhòai mình về phía trước.

Một cơn gió thổi qua, mang theo hương thơm dịu nhẹ.

Là mùi hương đặc biệt của khu rừng ư?

Vuốt lại mái tóc rối, Diệp Vy nghiêng người nhìn về phía sau của cây đại thụ.

Bất thành linh, một dáng người hiện ra trước mắt, tóm lấy tầm nhìn của cô.

“Á...!!!!”

Diệp Vy bị dọa, hét lên một tiếng.

Gió lạnh đột ngột kéo đến. Chung quanh đã bị bóng đêm giăng kín. Những nhánh cây đầy lá chạm nhẹ vào nhau tạo nên một loạt âm thanh dọa người. Bàn tay cầm di động run lên nhè nhẹ, Diệp Vy thận trọng chiếu đèn vào người nọ, trong vô thức nuốt nước bọt cái ực. Trước mặt là một người đàn ông có gương mặt cực kì thu hút người khác giới nhưng toàn thân lại toát ra luồng khí quỷ dị chứa đến mười phần nguy hiểm, khiến người ta nửa muốn tiến đến bắt chuyện, nửa muốn bỏ chạy thật nhanh. Trong đầu vang lên báo hiệu, người này tuyệt-đối-không-thể-tiếp-xúc.

Mái tóc màu rêu khói ẩn hiện dưới ánh trăng mờ ảo. Hàng mày rậm cùng cặp mắt sắc bén vừa vặn phối hợp ăn ý với nhau, tạo ra một khí thế áp đảo người đối diện. Chiếc mũi cao mang nét đẹp của dáng mày râu phương Tây. Đôi môi mang sắc đỏ cùng làn da trắng sáng. Anh ta mặc một chiếc sơ mi màu xanh coban, phối cùng quần kaki trắng, cộng thêm đôi giày thể thao sẫm tối. Vừa tôn dáng lại vừa khiến anh ta trông càng yêu nghiệt. Cốt cách. Thần thái. Khí chất. Toàn bộ đều toát lên vẻ quý tộc. Nếu thật sự trên đời này có tồn tại nét đẹp của sự tà mị và quyến rũ, thì Diệp Vy tin, những thứ đều đã thuộc về người đang đứng trước mặt cô.

Bất ngờ hơn nữa là khi nhìn thẳng vào mắt của anh ta. Diệp Vy dám bảo đảm mình không nhìn nhầm. Tròng mắt của anh có màu tím của hoa oải hương. Màu tím có tầng nghĩa u buồn nhưng lại thể hiện sự chung thủy, khiến người ta vừa cảm thấy dễ chịu vừa chấp nhận tin tưởng lại có thể cảm nhận được nỗi buồn âm ỉ trong lòng. Ấy vậy mà màu tím xuất hiện trong đôi mắt anh ta lại khác hẳn. Nó toát lên vẻ cao ngạo lãnh đạm, đánh bay sự u buồn vốn có của tông màu này.

Lần đầu tiên chạm mặt, cô dường như đã bị người đàn ông này hút hồn.

Mà khoan đã...

Mắt của con người không thể phát sáng.

Không-thể!

...

Hừ!

Đứng đối diện anh, lại còn dám nhìn anh chằm chằm?

Richard tin, con bé trước mặt sẽ sớm chết bởi răng nanh của anh thôi!

Richard là kiểu ma cà rồng gặp một người sẽ giết hai người. Anh không có lý do hận con người, không có lý do thù con người, nhưng anh ghét thứ máu tươi nhơ nhuốc đang chảy trong người bọn chúng. Chúng, đều là những kẻ không đáng được sở hữu loại chất lỏng kì diệu đó. Người gặp được anh rất hiếm. Người còn sống sau khi nhìn thấy gương mặt của anh... chưa có một ai. Hôm nay lại là ngày đầu tiên anh nhìn thấy con người sau một giấc ngủ dài. Khu rừng của anh có mùi con người.

Nhưng là, tại sao đã ba giây trôi qua, anh vẫn chưa hạ sát con bé trước mặt?

Đây không phải phong cách của một kẻ máu lạnh như anh!

Richard rời D.W, bay một vòng quanh núi Tiêu Dao ngắm nhìn quang cảnh xinh đẹp phẳng phất dư vị của sự âm đạm đã lâu không được trông thấy. Anh ngửi được mùi hương quen thuộc của Tiêu Dao. Trong nhất thời, cũng đánh hơi được mùi máu của con người. Khác hẳn những mùi máu của dân làng. Đồng thời, người đoán mệnh đó đã ở trong địa phận của vùng đất bao quanh tòa lâu đài của anh – Cẩm địa.

Cũng là tử địa.

Richard dừng lại trên một ngọn cây rồi giương mắt nhìn chòng chọc về phía cô nhóc đang đứng thờ đốc. Mùi máu của cô không thu hút được anh. Ban đầu anh còn định sẽ hút máu cô lột dạ trước. Nhưng đôi mắt màu nâu sẫm kia, đáy mắt trong veo ấy, hành động uống nước nọ. Những thứ đó lại khiến anh chú ý tới. Anh trầm tĩnh tựa lưng vào thân cây, ngắm nhìn dáng vẻ đốc hết sức lực chạy lung tung trong rừng của cô mà không khỏi thán phục trước sức chịu đựng bền bỉ và ngốc nghếch ấy.

Con người thật ngây thơ, thứ mình nhìn thấy trong chớp nhoáng đột nhiên biến mất thì liền cho rằng bản thân đã qua mắt, nhìn nhầm rồi nhanh chóng cho qua. Nhưng cũng phải thừa nhận. Chỉ có loài người mới có được sự kiên trì. Ấy vậy mà đôi khi sự kiên trì ấy có thể khiến cho ông trời phải cuối mình thán phục.

...

Các bạn có tin trên đời có quỷ hút máu không?

Từ rất xa xưa, quỷ hút máu đã tồn tại dưới hình dạng những con dơi. Họ được gọi bằng rất nhiều cái tên. Trong đó, phổ biến nhất chính là ba chữ “ma cà rồng”. Ma cà rồng được sinh ra và phát triển chẳng khác gì quá trình trưởng thành của con người. Đôi khi sự xuất hiện của ma cà rồng còn bắt nguồn từ những dịch bệnh không rõ nguyên do. Tổ tiên của ma cà rồng tồn tại hàng ngàn năm trước, họ sống và phơi bày sự tàn ác của mình để khẳng định vị thế của loài quỷ máu lạnh. Hoặc cũng có lẽ do những điều thêu dệt vừa điều ngoa lại độc mồm của con người, nên họ cố sống cho đúng như vậy, để không khiến loài người thất vọng.

Ma cà rồng, người sói, và cả thợ săn.

Những thế lực luôn tồn tại song song cùng thế giới loài người. Nhưng lại không một ai phát hiện. Họ học cách sống dung hòa cùng con người để giúp che giấu thân phận thật sự của mình. Mỗi thế giới đều có những sự hỗn loạn riêng và điểm khác nhau. Ở chỗ con người có tranh đấu. Chốn về của ma cà rồng cũng thế. Ở chỗ con người có niềm vui. Chốn về của ma cà rồng chỉ mỗi một màu đen u ám. Vậy mà loài người có thể cười nói ngoài mặt với một người nào đó trong khi lòng họ là một cỗ ghen ghét và khinh thường dành cho người đối diện trong khi ma cà rồng luôn dùng bộ mặt thật của mình để đối đầu với kẻ khác.

Thật nực cười!

Loài người... chả tốt đẹp là bao!

...

Richard được sinh ra từ sự kết hợp của một ma cà rồng thuần chủng mạnh nhất và một nữ ma cà rồng thuộc dòng dõi quý tộc cao quý. Anh thừa hưởng sức mạnh kinh người từ ba và nét đẹp tà mị của mẹ. Ngay cả màu mắt đặc biệt khó tìm thấy ở một ma cà rồng khác trong tộc cũng được di truyền từ mẹ. Từ khi sinh ra, trên người anh đã có mùi hương dễ chịu của hồ phách. Richard chẳng những có tốc độ không ai bì kịp, trí thông minh vượt bậc, sức mạnh không ai địch lại mà anh còn có khả năng xóa đi ký ức người khác. Dĩ nhiên, anh có thể tùy ý chọn đoạn ký ức mà mình muốn xóa.

Núi Tiêu Dao là chỗ trú thân của rất nhiều ma cà rồng vì độ rộng và đường dốc gấp ghe của nó. Thiên nhiên đã ban tặng cho Tiêu Dao một vẻ đẹp và hương thơm lạ mà không ngọn núi nào có. Thế nên mới có thể thu hút được nhiều người đến núi Tiêu Dao du ngoạn. Trước đây, núi Tiêu Dao không có lấy một bóng người. Con người chỉ sinh sống ở một ngôi làng nhỏ gần đó vì họ biết Tiêu Dao là ngọn núi không phải ai muốn đến đều có thể đến. Vài năm gần đây, lượng người kéo đến Tiêu Dao cực kì đông. Do đó đã thu hút sự khát máu của vô số ma cà rồng ẩn mình trên núi Tiêu Dao.

Thức ăn của tộc ma cà rồng ngoại trừ những kẻ xấu số kia thì còn có thú rừng và bọn ma cà rồng ngoại bang cùng lũ người sói. Hiện tại, một vài ma cà rồng trong tộc đã có thể ăn trái cây và một số loại thực phẩm của con người. Sống giữa thế giới này từ thời cổ đến thời hiện đại, tự khắc mỗi cá thể cũng sẽ thay đổi để tập thích nghi với môi trường mới. Lâu đài D.W là nơi hội tụ rất nhiều chủng loại ma cà rồng mà trong đó Richard chưa từng đối xử phân biệt với một ai, chỉ là những kẻ đáng phải chết thì sẽ phải chết. Anh tha mạng cho chúng được thì cũng có thể thu lại mạng của chúng chỉ trong nháy mắt. Bọn họ vừa kính sợ vừa sùng bái anh.

...

Cẩn thận dơi mất đi nơi khác, Diệp Vy run rẩy cất giọng.

“Cho hỏi... anh biết làng truyền thống nằm ở đâu không?”

Không có hồi âm.

Lấy can đảm, cô cẩn thận nói tiếp: “Tôi... bị lạc rồi!”

Im lặng.

Diệp Vy siết chặt bàn tay, khẽ ngẩng đầu.

“Tôi chọn nhầm đường. Tôi không cố tình đi vào chỗ ở của anh.”

Nói đến đây đã là can đảm lắm rồi, trái tim của Diệp Vy như đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh chàng này chính là người mà cô đã thấy ban nãy, chính là người đã đứng trên cành cây, hướng thẳng ánh nhìn vào cô. Diệp Vy không quá thông minh nhưng cũng không đến nỗi ngu ngốc không đoán biết được người đàn ông này không phải người bình thường.

Tròng mắt có màu, hoặc là tự nhiên hoặc là đeo kính áp tròng. Loại người chưa tân tiến đến mức có thể khiến cho mắt mình phát sáng như sao dạ quang. Khoa học cũng chưa phát triển đến mức có khả năng chế tạo ra loại kính áp tròng mang màu dạ quang. Lúc Diệp Vy hạ thấp đèn pin trên di động, vô tình trông thấy mắt anh ta phát ra ánh sáng tím. Phát sáng như tinh tú. Đây không phải so sánh. Đây là sự thật.

Richard không thay đổi nét mặt: “Chưa từng có kẻ nào lạc được vào Cẩm địa.”

Ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt, Diệp Vy không biết nên nói gì.

Píp píp

Di động tắt ngúm, sập nguồn vì cạn pin.

Richard vẫn lãnh đạm: “Bị ai đưa vào đây?”

Diệp Vy thành thật lắc đầu: “Tôi không biết.”

Đột nhiên, Richard nhích đến gần Diệp Vy. Bị hành động của anh dọa, cô sợ hãi vội lùi về sau một bước. Cánh tay rắn chắc của anh nhanh như cắt chụp lấy eo Diệp Vy, dứt khoát kéo cô về phía mình. Tích tắc ngay sau đó, anh liền buông tay. Mọi thứ diễn ra chớp nhoáng đến mức Diệp Vy theo không kịp suy nghĩ của anh. Không biết rốt cuộc anh đang muốn làm gì. Cảnh giác nhìn anh, cô nhẹ nhàng nhấc chân, đi ra xa anh một khoảng mà bản thân nghĩ là đã an toàn.

Giữa lúc đó, Richard bất ngờ lên tiếng: “Muốn ra khỏi đây?”

Diệp Vy vừa mừng vừa lo, hấp tấp gật đầu.

Richard hài lòng, hí mắt một cách ma quỷ: “Nghĩ tôi sẽ giúp?”

Diệp Vy tròn mắt kinh ngạc.

Thái độ của cô không làm lung lay được sắc thái lãnh cảm trên gương mặt tà mị của Richard, anh ung dung tựa lưng vào thân cây, chờ đợi câu trả lời từ cô gái nhỏ. Anh chưa từng nhầm lẫn như vậy. Tầm mắt vô thức dừng lại trên một tán hoa còn vương lại trên mái tóc mềm của cô gái nhỏ, anh im lặng đắm chìm trong suy nghĩ.

Là do đã ngửi quá nhiều hương hoa ư?

Thứ hoa khôn khiếp!

Thở hắt ra, Diệp Vy quay người lại, bỏ chạy.

Richard nhếch môi, nhanh như cắt xuất hiện trước mặt cô. Chỉ là một con người yếu đuối mà dám thể hiện thái độ vênh váo với anh, không giết cô ngay tức khắc đã là một may mắn lớn. Anh không thích dành thời gian cho việc đuổi bắt nhầm lẫn với con mồi. Xem như hôm nay cô gái nhỏ gặp may. Vì anh còn chưa giết cô.

Mất thấy anh đột ngột hiện ra trước mặt, Diệp Vy hoảng loạn lùi về sau một bước.

“Tôi có dao đấy!”

Anh không mấy ngạc nhiên, chớp nhẹ mi mắt đầy kiên nhẫn.

“Mang ra.”

Nói đoạn, anh còn bình thản nhích tới trước một bước.

Với tinh thần hăng hái tìm chỗ chết của Richard, Diệp Vy cảm thấy mình đang bị dồn vào chân tường. Đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm. Cô làm gì có dao. Hề anh tiến lại gần thì cô lại thụt lùi ra sau. Anh bước một bước, cô lùi hai bước. Mặc dù anh chưa làm gì cô, nhưng cô đã cảm nhận được cái chết đang ở cách mình không xa.

Thái độ của anh. Biểu cảm của anh. Tông giọng của anh. Và cả dáng vẻ thờ ơ của anh. Tất cả đều toát lên một khí chất gì đó khó nói thành lời. Có rất ít

người mang trên mình loại khí chất cao quý ấy. Thứ mà khiến người đối diện bị đè bẹp hoàn toàn. Không dám kháng cự. Không dám đối diện. Chỉ biết ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh. Hơn nữa xung quanh còn xuất hiện hai hương thơm lạ. Một chồn vồn nơi cánh mũi, mê hoặc đầu óc. Một lãng vãng trong không khí, tạo cảm giác bồn chồn vô cùng khó chịu. Đã nhiều lần Diệp Vy suýt bị hương thơm đang đàn áp không khí kia hại cho ngất lịm, nhưng không hiểu sao, nhờ gió mang mùi hương dịu nhẹ nào đó đến bên mũi, đánh tan cảm giác rã rời. Diệp Vy lo lắng dè chừng anh.

Richard vẫn im lặng ngắm nhìn gương mặt nhợt nhạt của cô. Ngửi nhiều hương hoa Tử Hương như vậy mà vẫn còn tỉnh táo, xem ra sức chịu đựng rất dẻo dai. Ngoài ma cà rồng là yêu thích hương thơm quý dị của Tử Hương hoa ra thì con người khi ngửi được hương hoa sẽ rất dễ rơi vào trạng thái u mê, dần dần bỏ rơi tiềm thức và tự giết đi chính mình. Tựa một loại tà thuật cổ xưa. Tử Hương, cũng chính là tên gọi của loài hoa mang màu của cái chết, gắn liền với truyền thuyết về con quỷ đoản mạng.

Mà Diệp Vy cảm nhận được, cô đứng càng xa người đàn ông đối diện thì cơ thể sẽ càng trở nên yếu đi mà chẳng hiểu được lý do. Cô cũng cảm nhận được, mùi hương giúp thần trí cô tỉnh táo hơn lại tỏa ra rất gần người đàn ông ấy. Vô thức. Diệp Vy không ngăn nổi chân mình. Chậm rãi nhích lại gần anh hơn. Anh vô như không thấy.

“Nói đúng tên tôi, tôi tha em một mạng.”

Vừa nói, anh vừa cố tình lùi về sau hai bước.

Anh xem cô là trẻ con à?

Diệp Vy nhú mày, tỏ vẻ khó chịu: “Anh...”

“Thu lại thái độ.”

Giọng nói băng lãnh làm Diệp Vy giật mình, cô run rẩy nhìn anh.

Chỉ khẽ nhú mày thôi, có cần phải đột nhiên tức giận vậy không?

Còn, tha một mạng... là ý gì?

Cô gái đáng thương không biết, chưa từng có kẻ nào dám tỏ rõ thái độ bất kính như vậy trước mặt anh. Đa phần những ma cà rồng khác khi xuất hiện trước anh đều cúi đầu kính trọng. Một con người thấp kém không có quyền trừng mắt, chau mày với anh. Thật ra đối với ma cà rồng mà nói, “tên gọi” chính là “lưỡi dao”. Họ không có chấp niệm với tên của mình, nhưng họ rất ghét những kẻ không biết đến tên của họ. Một lý luận tuy vô lý nhưng chẳng có ai đủ can đảm đề tranh luận cùng họ. Mặt khác, tên gọi kỳ thực rất quan trọng với họ, vì nó là định ước. Một khi đã ký kết định ước với ma cà rồng, cả đời đừng hòng thoát khỏi họ, kể cả khi đã chết.

Nhìn xuống, Diệp Vy cuối gằm mặt, nhỏ giọng: “Tôi không biết...”

Hừ một tiếng, Richard thấp giọng nói: “Không có cách để tha mạng.”

Anh nhếch mép lãnh cảm, nhắc chân tiến đến gần cô hơn. Bàn tay lạnh lẽo cố ý đùa giỡn trên từng thớ da thịt cô gái nhỏ, ma quái di chuyển đến bên cái cổ bé nhỏ rồi tùy tiện dùng sức siết nhẹ một cái để cảnh cáo. Nét mặt lạnh như băng của anh như toát ra sát khí, đè bẹp hơi thở mỏng manh của người đối diện.

“...Tôi đề em chết để coi một chút!”

Diệp Vy nhẩn mặt, lúng túng gọi: “Khoa...”

Cô đành mượn tạm tên của anh trai vừa quen trong chỗ làm việc.

Một cái tên thôi, chọn bừa còn hơn không trả lời.

Người nào đó lại cảm thấy thanh âm kia rất dễ nghe.

Richard rất hài lòng, anh thích những kẻ biết nghe lời hơn.

Diệp Vy lén lút thở phào, biết tình trạng hiện tại đã ở trạng thái dễ thương lượng.

Thông qua hiểu biết và những dẫn chứng đã thu thập, anh ta hoặc là một sinh vật huyền bí hay xuất hiện trong phim viễn tưởng của nước ngoài, hoặc là người đến từ một hành tinh khác, hoặc là người dị biệt, hoặc là quỷ hút máu, hoặc cũng có thể là nhân thú... người sói chẳng hạn. Vậy thì, Diệp Vy chỉ mong anh là người sói. Vì người sói là hiền nhất trong tất cả những ví dụ trên. Có lẽ vậy.

Richard thăm trầm nhìn cô.

Diệp Vy lo lắng quan sát anh, nói thêm: “Tôi rất thích husky.”

Anh sững người.

Cô nhân cơ hội tiếp tục: “Tuy to lớn nhưng rất hiền.”

Richard nheo mắt tỉnh quái.

Cô nghiêm túc.

Anh hờ hững: “Ừ.”

Thì sao?

Làm sao?

Diệp Vy bủi môi, im lặng.

Anh nhìn cô chăm chú, ánh nhìn lộ rõ tia gian manh: “Tôi là?”

Cô vui vẻ đáp liền: “Người sói.”

Nắm bắt tâm lý của con người là điểm mạnh của ma cà rồng, họ chẳng cần phải đọc được suy nghĩ hay thâm nhập vào trí óc của con người, họ chỉ cần nhìn sâu vào mắt kẻ đó hồi lâu, gọi mở một vài câu nói. Dẫn dắt con người đi theo chiều hướng mà họ biết chắc sẽ khiến mình hài lòng. Ánh mắt là nơi tiết lộ sự thật dễ dàng nhất. Vì con người có thể nói dối, nhưng mắt thì không như thế.

Richard chậm chạp nheo miệng cười: “Là kẻ thù của tôi.”

Lời của anh tiếp nối lời của cô, hòa thành một câu văn trọn vẹn.

Họa từ miệng mà ra.

Không bao giờ là sai!

Gương mặt Diệp Vy cứng đờ, cô tròn mắt kinh hãi.

Nén lại cảm giác run rẩy trong lòng, cô tự nhủ. Anh hứa không giết cô. Cô tin. Mặc dù biết ở thời đại này có ma cà rồng là rất vô lý, có kẻ vì muốn dọa người mà giả làm ma cà rồng thì không phải không có khả năng. Nhưng kẻ giả làm ma cà rồng mà có thêm đôi mắt phát sáng thì... Chuyện quỷ đó, ai mà tin. Trầm mặc một lúc, Diệp Vy quyết định dùng chút mưu kế hèn mọn của mình tìm cách thỏa hiệp.

“Tôi cũng không hẳn là thích husky lắm.”

Anh híp mắt nhìn cô.

Nắm chặt hai tay, cô thò ra bằng miệng rồi lí nhí nói tiếp: “Husky tuy là giống chó sói, nhưng người sói thì không phải loại hình tôi thích. Một đám đàn ông trần truồng có hình thù quái lạ có gì dễ thích. Vừa hay anh cũng ghét bọn họ... giống tôi.”

Hai chữ cuối được Diệp Vy nói bằng âm lượng bé tẹo vì cô không chịu đựng được cặp mắt sáng quắc sắc nồng nguy hiểm của Richard đang rọi thẳng vào người. Nói xong những gì cần nói, cô máy móc cúi thấp đầu, mang ánh nhìn đặt lên mũi giày.

Richard hứng thú nhếch miệng, di chuyển đến trước mặt cô gái nhỏ.

Diệp Vy âm thầm nhấc chân lên lùi về sau một bước. Anh ngang nhiên nhích tới một bước. Cô phải lùi lại hai bước. Anh cố chấp nhích thêm một bước. Bị dồn ép nhiều lần khiến cô không tìm được đường lui, đành bắt lực dựa hẳn người vào thân cây sau lưng. Richard nghiêng đầu, đưa miệng đến gần chiếc cổ thon thon của Diệp Vy rồi phả hơi thở lạnh ngắt của mình lên đó khiến cô phải rung mình tránh né.

“Thế nên?”

Diệp Vy xoay mặt sang hướng khác, thấp giọng: “Tôi biết kẻ thù của người sói là ai rồi! Họ là ma cà rồng. Chính xác là ma cà rồng đó. Đã được chưa? Xin anh đừng nhìn tôi như vậy nữa. Tôi... chỉ là... anh... À, thì... anh có thể... có thể...”

Nói gì vậy không biết!

Richard biết Diệp Vy đang sợ hãi tột cùng, nhưng trời sinh anh là kẻ không có tim nên trông thấy người ta càng sợ lại càng cảm thấy thích thú. Anh hé môi, nhẹ nhàng thè lưỡi liếm một đường lên chiếc cổ trắng ngần của cô gái nhỏ.

“Phải chăng họ rất thích thứ chất lỏng đỏ tươi đang chảy trong người em?”

“...”

“Họ sẽ trở nên điên cuồng, không thể kiềm chế khi được nếm thử vị ngọt của loại chất lỏng nóng ấm đẹp đẽ vẫn nuôi sống cơ thể em mỗi ngày?”

Nói xong, anh lại lần nữa liếm nhẹ lên cổ Diệp Vy làm cho cô phải rụt người lại tìm cách trốn tránh. Trong cơn hoảng loạn, cô vô tình đưa hai tay lên dùng sức đẩy mạnh anh một cái. Sự chống cự của cô gái nhỏ có lẽ gì so với sức lực của Richard. Thậm chí nó chẳng hề ảnh hưởng đến anh. Nhưng, trời sinh anh cực kì ghét bị kẻ khác cự tuyệt. Đây mắt trở nên khác hẳn, anh tóm gọn hai tay cô.

“Đừng chống cự.”

Richard có lòng tốt nhắc nhở.

Diệp Vy khinh bỉ, chẳng lẽ cô phải đứng yên?

Bất được cái nhìn của cô, anh đe dọa: “Nếu còn để tôi trông thấy em dùng ánh mắt đó nhìn tôi, đừng trách tôi nói lời không giữ lời, lấy đi cái mạng nhỏ của em”

Diệp Vy hoảng hồn, vội cup mắt.

Bây giờ cô mới ý thức được, anh thích mềm không thích cứng. Cho nên càng chống cự chỉ càng khiến mình mau mau bị giết. Nhưng, cư xử mềm mỏng vào thời điểm này, dường như không hợp lý? Mọi thứ xung quanh tối đen như mực đã cướp đi một nửa mạng sống của cô. Đối diện với người đàn ông nguy hiểm trước mắt lại cướp đi nửa mạng còn lại. Chẳng có chuyện may mắn nào trên đời này rơi lên người cô cả!

Cô cắn môi, nhỏ nhẹ nói với anh: “Anh đừng liếm nữa.”

Anh hừ nhạt: “Chưa có ai dám ra lệnh cho tôi đâu.”

Richard dùng một tay bắt Diệp Vy phải nhìn mình, sau đó cố tình để lộ hai chiếc răng nhọn hoắt chuyên dùng để ghim chặt vào cổ con mồi rồi hút cạn thứ chất lỏng tuyệt diệu trong cơ thể chúng cho Diệp Vy trông thấy.

Nhếch mày, anh danh thép hỏi cô: “Tôi là?”

Cả cơ thể Diệp Vy đã mềm nhũn, nếu không phải vì đang bị anh giữ chặt thì cô đã té xuống đất từ lâu rồi. Cô sợ hãi nhìn vào thứ có khả năng giết người chỉ trong chớp nhoáng mà trước đây luôn nhìn thấy trên phim ảnh, giọng nói lạc đi.

“Anh là... ma... cà... rồng.”

Richard hài lòng lặp lại lời cô.

“Tôi là ma cà rồng.”

Hơn nữa còn là ma cà rồng mạnh nhất.

Dè dặt nhìn đến mắt của anh, cô thấp thòm: “Anh đã nói không giết tôi...”

Anh đáp lại: “Ừ.”

Giây tiếp theo, Diệp Vy bị một lực đạo mạnh mẽ đánh thẳng vào sau gáy. Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, cô vẫn ngửi được mùi hồ phách thoang thoảng bên cánh mũi. Mà mùi hương này từ lúc anh xuất hiện thì đã có. Là vì nó quá dễ chịu nên cô mới không đề ý nhiều, chỉ nghĩ đó là một hương thơm được gió từ khu rừng thổi đến chứ không biết đó là mùi hương toát ra từ người của anh.

...

Ta vốn không hứng thú với con người...

Nhưng đối với em...

Ngay lần đầu chạm mặt...

Lại vô thức muốn đến gần...

* * *

Lúc Richard trở về lâu đài, trên tay còn bế một con bé loài người đang bất tỉnh nhân sự. Tây Độc kinh ngạc nhìn “cái đồng” đang nằm yên trong vòng tay của chúa tể nhà anh, không nói nên lời.

Tây Độc là một trong những cánh tay đắc lực của Richard. Anh sở hữu một gương mặt lạnh lùng, với mái tóc vàng bông bông. Anh có nét đẹp của con gái nhưng trong tà mị chứ không hề nữ tính. Đôi mắt đầy gọi tình ánh vàng sẽ hút hồn bất cứ ai khi nhìn vào. Nhưng tính cách của Tây Độc lại trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài xinh đẹp nho nhã của anh. Anh đã theo Richard nhiều năm nên đã bị nhiễm bản tính ngông cuồng từ chúa tể, hề tức giận thì ngay cả chúa tể cũng phải làm lơ, mắt nhắm mắt mở mặc kệ anh muốn làm gì thì làm vậy.

Giống với cái tên Tây Độc, không biết từ khi nào, anh vô tình đã trở thành người đại diện cho hướng Tây. Nắm giữ cả trăm tên thuộc hạ dưới quyền, có

khả năng giải quyết mọi vấn đề thuộc khu vực phía Tây.

Một ngọn gió độc kéo đến Tây vực, dẹp loạn bọn tạo phản, san bằng mọi rào cản.

Tây Độc nhìn không được, hỏi: “Richard, anh mang cái gì về thế?”

Đáp lại anh là tràng im lặng đầy khinh bỉ.

Theo quy luật của khắp tộc ma cà rồng nói chung và của cả lâu đài D.W nói riêng, ai ai cũng phải kính nể gọi Richard một tiếng “Chúa tể” theo khuôn phép. Bởi vì tên của chúa tể ma cà rồng, không phải kẻ nào cũng có thể gọi ra khỏi miệng. Duy chỉ có ba người tuy cũng là thuộc hạ dưới trướng nhưng đã nhận được sự cho phép, có thể gọi thẳng tên anh. Vì ba người ngoại trừ là trợ thủ đắc lực của anh thì còn chứng kiến quá trình trưởng thành của anh, chăm sóc anh từ lúc bé cho đến tận bây giờ. Họ đều là những người từng cùng anh chiến đấu không ngại thương vong, mặc kệ có rủi ro sẽ bại trận, mặc kệ có thể sẽ mất mạng.

Thiên là người đầu tiên có được đặt quyền gọi thẳng tên Richard.

Thiên cũng giống Tây Độc, đều là cánh tay đắc lực của Richard. Không những thế, anh còn là người đã cùng lớn lên với chúa tể. Hai người nói thế nào thì cũng là bạn tri kỉ của nhau. Tính cách đối phương ra sao, cả hai đều rõ. Mặc dù Thiên lớn tuổi hơn nhưng có vẻ Richard sinh ra đã là chúa tể nên không xem anh ra gì.

Người thứ hai chính là Tây Độc.

Richard chậm chạp xoay người lại, cặp mắt sắc lẹm nhìn thẳng vào Tây Độc khiến Tây Độc biết điều mà ngậm miệng. Nhưng vừa im lặng không lâu, Tây Độc lại không nín được tò mò khi thoáng liếc thấy gương mặt của con bé đang nằm trong ngực chúa tể. Là con mỗi anh đã để vuột mất. Nếu ban nãy giết luôn con bé ấy thì trong cuộc tranh đấu giữa anh và Thiên, anh đã là người thắng cuộc. Do Thiên đã cướp con mỗi của anh. Một cách trắng trợn.

...

Richard bế Diệp Vy đến phòng ngủ của mình. Khi anh xuất hiện trước cửa, hai tên lính gác không khỏi ngạc nhiên vì trông thấy anh mang theo một con người trở về. Chúng không dám tò mò, chỉ kính cẩn cúi đầu hô lên một tiếng “Chúa tể” rồi giúp anh mở cửa phòng. Nói là phòng ngủ cho hiện đại hóa chứ thật ra là một căn phòng không có giường ngủ bình thường. Giữa phòng được đặt một cỗ quan tài màu đen u tối, có vô vàn hình thù chạm khắc kì dị mà lại rất bắt mắt. Bên trong quan tài là một tấm vải nhung dày, màu đỏ. Đây là chỗ ngủ thường ngày của anh.

Đặt Diệp Vy nằm vào quan tài, Richard phất nhẹ tay một cái liền khiến cho hai ngọn đuốc nơi góc phòng cháy lên. Anh không chút do dự đóng nắp quan tài. Chợt, đáy mắt anh tối sầm lại. Cô là con người. Đợi nắp quan tài theo động tác của anh mà tự động mở ra, Richard im lặng ngắm nhìn gương mặt yên bình nhắm nghiền mắt trong cỗ quan tài. Anh đứng đó rất lâu. Như đã bị mê hoặc.

Anh nhẹ nhàng dùng tay chạm vào khuôn mặt Diệp Vy.

Richard giật mình vì hành động của mình.

Hôm nay không ngờ anh lại bị hương thơm của hoa Từ Hương làm choáng váng!

Trước khi rời khỏi phòng, anh không quên phất tay thêm một lần. Những ngọn nến trong phòng đồng loạt sáng lên, tỏa ra hương thơm dễ chịu. Ma cà rồng là loại động vật đặc biệt nhạy cảm với những nỗi sợ và ham muốn của con người. Richard không hiểu bản thân mình đã bị loại bùa gì mê hoặc, những hành động không rõ ý nghĩa của anh trong ngày hôm nay có vẻ đã xuất hiện hơi nhiều. Biết có người sợ bóng đêm, nên cố tình khiến căn phòng vốn u ám của mình trở nên ấm áp hơn.

...

“Anh thắng!”

“Tôi không phục.”

“Kệ cậu.” Thiên nhún vai, nói thêm: “Thua thì thực hiện lời hứa của mình đi.”

Tây Độc tức nghẹn.

Uống cạn ly nước đặc quánh tanh nồng, Thiên cười vui vẻ: “Chúc cậu gặp may.”

Tây Độc tức đến mức muốn thổ huyết, nhưng ngặt nỗi không thổ huyết được nên đành ngậm ngùi ực một hơi nước rồi quay sang trừng mắt với mấy tên thuộc hạ đang đứng canh gác. Trút giận. Trò chơi ban nãy sắc mùi gian lận, nhưng anh không tìm được bằng chứng đầy đủ, không thắng được kẻ gian. Hừ! Nam Vương gì chứ? Lúc nào cũng dùng mảnh khốc hăm dọa đàn em. Nam Vương à? Nam Vương chính là như vậy à? Tây Độc không phục. Không phục.

“Không phục thì anh có thể đánh bại anh ấy mà, Tây Vương!”

Lờ mắt sang bên cạnh, Tây Độc gắt: “Im đi.”

Anh không đánh lại tên Nam Vương đó!

Cả tòa lâu đài, ai cũng biết.

Lâu đài D.W nằm khuất sâu bên trong núi Tiêu Dao, là một nơi không tồn tại hương vị của loài người, là một nơi không có sự xuất hiện của sự mềm yếu, là một nơi chứa đầy mùi tanh của máu. Tòa lâu đài nguy nga được bao phủ bởi bốn khu vực chính nằm trên bốn phía Đông, Tây, Nam, Bắc. Như bốn bức tường thành không thể phá vỡ, ôm trọn viên ngọc quý. Hoặc cũng có thể nói, D.W là trung tâm chi phối hoạt động của bốn khu vực ngoài kia. Bên trong lâu đài có rất nhiều lối rẽ dẫn đến những nơi khác nhau. Kho vũ khí. Kho thực phẩm. Nhà huấn luyện. Hầm bí mật. Sân thi đấu. Khu bếp. Và cả nhà giam. Và tất nhiên, ở giữa thời hiện đại như thế này, tồn tại một tòa lâu đài nằm sừng sững giữa lòng ngọn núi, chắc chắn đó không phải nơi dành cho con người.

Vũ ngồi vắt chéo chân cười cười trông theo, chuyện cãi nhau rất ít khi xảy ra ở tòa lâu đài này. Thường ngày, bầu không khí trong lâu đài đã rất lạnh lẽo, nếu không muốn nói là cổ quái. Ở D.W, những người có thể khuấy động khung cảnh ảm đạm trong lâu đài, xua đi hơi thở lạnh lẽo của bóng đêm bí ẩn, e chỉ có Thiên và Tây Độc là làm được. À, còn có một con bé lêu lạo thuộc gia tộc Mộc Lam. Con nhóc rất ít khi xuất hiện ở D.W, có khi cả mấy năm trời không về lâu đài. Ma cà rồng bọn anh là những loài động vật máu lạnh, đừng nói là cười đùa với nhau, họ chẳng có chút cảm xúc nào trên người. Mỗi ngày họ chỉ việc ra ngoài săn mồi, lấp đầy hơi thở bằng những giọt máu tươi ấm nóng, thỏa mãn cơn khát truyền đến từ cổ họng.

Ngoài một số việc khá khá giống với quãng thời gian sống của con người, thì cuộc đời của một ma cà rồng khá nhàm chán và nhàn rỗi. Có lẽ ai cũng nghĩ như vậy! Nhì?! Không phải vậy đâu. Ma cà rồng cũng có rất nhiều mối bận tâm quan trọng khiến họ phải suy nghĩ và hành động, hết như con người vậy!

Thiên là bác sĩ giỏi nhất của tộc ma cà rồng, anh chuyên chữa trị những vết thương khó tự lành cho ma cà rồng, chẳng hạn như vết thương do vũ khí bằng bạc nguyên chất gây ra hay là do ánh sáng mặt trời để lại. Nói chung, nhiệm vụ của anh có phần giống con người. Điều chịu trách nhiệm mang lại mạng sống và cứu vớt người khác. Vì là bác sĩ, một nghề nghiệp cao quý nên cốt cách của anh cũng cao quý không kém. Anh xuất thân từ dòng dõi ma cà rồng quý tộc, cả ba mẹ đều là quý tộc vạn người kính trọng. Anh không giống với ma cà rồng khác, chỗ ngủ của anh có hơi hướng giống với con người. Phòng của anh nằm ở tầng năm của lâu đài, được bày trí rất đẹp mắt. Có giường. Có kệ sách cổ kính. Có bàn ghế tiện dụng. Tóm lại đó là một căn phòng đáng để sống.

Sau lưng bỗng truyền đến một cảm giác rợn tóc gáy. Vũ háng giọng rồi nghiêm túc quay lại. Luồng khí lạnh như hàn băng tủa ra khắp nơi, mà người sở hữu luồng khí ấy là một nhân vật ai ai cũng kính sợ. Vũ có thể thoải mái trước mặt Tây Độc, có thể tùy tiện trước mặt Thiên. Về người vừa xuất hiện, dù anh có mười cái mạng cũng không dám làm càn. Đứng thẳng người, Vũ cúi đầu nghiêm túc: “Chúa tể!”

Richard phát tay, lờ mờ kẻ đang ngồi yên trên ghế dựa bên trái.

Thiên bị lạnh sống lưng, đứng dậy.

Hầm hầm nhìn Thiên, Richard cất giọng lạnh ngắt: “Đúng là làm càn.”

Vũ lén nhìn Thiên.

Sờ sờ mũi, Thiên cười: “Anh mang con mồi đến cho cậu còn gì!”

Richard héch mảy: “Đưa vào cấm địa?”

Thiên lấp bắp: “Cấm... địa?”

Chết tiệt!

Đừng nói là vì quá gấp nên anh đã bỏ đại con nhóc kia ở giữa ranh giới nhà?

Con người không thể nào dễ dàng tìm được đường vào cấm địa, và những kẻ bị tiếng gió tử thần dẫn dụ đến cánh cổng ranh giới nơi cấm địa ắt là đã được số mệnh an bài từ trước, rằng hôm đó chính là ngày tàn của cuộc đời chúng. Thiên vô tình thả Diệp Vy xuống ranh giới giữa địa phận của dân làng và địa phận cấm của ma cà rồng nên cô mới vào được cấm địa. Nhưng con bé cũng thật hay! Chỉ cần bước về bên phải đã sắp tìm được ngôi làng trên núi rồi, sao lại có thể ngu xuẩn đến mức chọn đi về phía bên trái kia chứ? Đúng là loài người lắm chuyện! Hại luôn cả anh!

“Quý Khốc Môn, một tuần.”

“Nhưng...”

“Hai tuần.”

Thiên cười khở, gật đầu: “Một tuần, một tuần, anh đi!”

Richard hừ nhẹ: “Ba tuần.”

Quý Khốc Môn là nơi đón nhận được nhiều ánh sáng mặt trời nhất trong núi Tiêu Dao. Đó cũng là nơi những ma cà rồng phạm lỗi đến nhận hình phạt. Đối với ánh sáng mặt trời, ma cà rồng không sợ, chỉ căm thù. Cảm giác bị ánh nắng chiếu vào người đối với con người là dễ chịu và thoải mái, chỉ có đôi lúc hơi nóng và gây ra sự khó chịu. Nhưng với ma cà rồng lại vô cùng khó chịu.

Ma cà rồng khi bị ánh mặt trời chiếu vào tuy không chết nhưng sẽ đau đớn đến mức muốn chết, chẳng kẻ nào ngu ngốc muốn nếm thử lâu dài hết. Vào đúng mười hai giờ trưa, những ma cà rồng có khả năng chịu đựng kém nếu bị ánh nắng lúc ấy chiếu trúng thì chỉ có nước đi châu Diêm Vương. Riêng loại ma cà rồng mạnh hơn, cũng lắm chỉ chịu cảm giác lồng ngực bị thiêu đốt và nặng hơn là mất đi đôi mắt của mình.

Thiên thất thiếu bước qua chỗ Richard, đang định tiếp tục “mặc cả”, đúng lúc đó lại ngửi được mùi con người rất nồng phát ra từ ngực áo chúa tể nhà anh khiến mọi từ ngữ lập tức đình trệ. Mùi hương này làm sao anh không nhận ra. Là Richard cảm thấy con bé kia giống một ai đó nên không nhẫn tâm xuống tay hay là do con bé kia có khả năng khiến Richard trở nên nhẫn nại?

Thăm trầm nhìn Richard, Thiên yên lặng chìm vào dòng nghĩ của chính mình.

Lý do khiến Richard ngủ sâu nhiều năm là vì trận hỗn chiến của 100 năm trước.

Khi đó anh theo Quốc Vương – ba anh – đi dẹp loạn ở phương Bắc, nơi có tộc ma cà rồng lai ngự trị. Bọn họ luôn thù hận những ma cà rồng thuần chủng, lúc nào cũng ham muốn cái vị trí chúa tể với khát vọng thống trị tất cả các loại ma cà rồng. Richard tại thời điểm đó là một thiếu niên tham chiến, càng chiến càng háng, càng chiến càng kiêu ngạo. Do từ nhỏ anh đã được gia tộc nuông chiều và bảo vệ nên việc anh có thể bị thương có khả năng rất thấp. Mọi chuyện vốn dễ dàng nếu như trận chiến kia không có sự xuất hiện của lũ người sói và một đứa con gái... loài người.

Đó là một câu chuyện khác, không dài cũng chẳng ngắn. Cô gái kia là người gần như đã lấy được sự tin tưởng của Richard. Vờ như không cố ý xông ra giữa chiến trận, vờ như mình bị người sói bắt giam, vờ như sợ hãi đưa mắt tìm kiếm bóng dáng Richard. Vô hình trung, sự tập trung của anh đều dồn vào hình ảnh của cô gái kia để rồi lơ là cảnh giác. Vũ khí chúng dùng để đâm anh được tạo ra từ bạc nguyên chất.

Ma cà rồng bị đâm bởi một vật dụng từ bạc, ghim thẳng vào tim, chỉ có duy nhất một con đường, là chết. Nếu bị đâm ở những vị trí khác thì may ra còn có cách cứu sống. Cả Quốc Vương và Vương Hậu đã rất vất vả và mới có thể cứu được anh khỏi lưỡi hái tử thần. Nhưng vẫn phải chìm sâu vào giấc ngủ trong một khoảng thời gian dài mới có thể thức dậy. Cơ thể của một người đã được ấn định sẽ làm chủ cả gia tộc ma cà rồng chứa đựng rất nhiều điều đặc biệt. Nếu là một ma cà rồng nào đó, chỉ e sẽ chẳng bao giờ có được cơ hội thứ hai ấy. Mãi sau này anh mới biết, ba mẹ vì cứu anh nên đã dùng sạch toàn bộ sức mạnh của mình. Cứu được anh. Cũng là lúc họ vĩnh viễn biến mất. Trong vòng nửa tháng sau, Richard một mình giết sạch những tộc ma cà rồng cư ngụ ở phương Bắc và cả kẻ đã phản bội anh. Cô gái nọ vĩnh viễn không hiểu, ma cà rồng là loài căm hận sự phản bội đến nhường nào!

Kể từ đó, Richard đã thay đổi rất nhiều, chỉ có bản tính tàn bạo là được giữ nguyên.

Cũng kể từ đó, ma cà rồng đã ngầm xác định với nhau, loài người chính thức được thêm vào danh sách kẻ thù truyền kiếp của bọn họ. Giành sự tin tưởng cho con người cũng giống như trao cho họ một con dao bén và bảo họ cứ tự nhiên đâm thẳng vào ta đi vậy. Chắc chắn. Loài người không đáng tin. Đó là sự thật. Ma cà rồng trên khắp núi Tiêu Dao, nếu thực sự dụng sự tin tưởng của mình vào loài người, họ chỉ có thể lạnh nhạt chấp nhận tạm tin cậy những người dân sinh sống ở ngôi làng phía Nam.

Con người... vĩnh viễn đừng hòng đặt chân đến D.W.

Vì sao ư?!

Vì chỉ cần họ xuất hiện trong địa phận của núi Tiêu Dao, họ phải chết.

Chợt, Richard lại nói: “Phòng của anh.”

Nghe xong, Thiên chợt cười: “Ngài là chúa tể, muốn ở đâu cũng được.”

“D.W nhiều phòng, anh cứ chọn một chỗ, mang hết đồ đi.”

Thiên đen mặt, nói thẳng: “Chẳng phải cậu không thích căn phòng có giường à?”

“Thì sao?”

“Nếu là chúa tể thì anh còn suy xét nhường lại, nhưng nếu là một kẻ tầm thường khác thì đừng hòng. Cậu biết rõ anh không thích ngủ trong quan tài mà. Dù sao anh cũng là bác sĩ, phải được đối xử tốt hơn những tên khác.”

Richard nheo mắt mờ ám: “Có một tên còn được đối xử tốt hơn bác sĩ.”

Thiên chợt dạ: “Tên nào?”

Richard cười như không cười, đáp lời: “Chúa tể.”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Lâu đài D.W

--

Diệp Vy mơ mơ màng màng mở mắt, không biết đã ngủ bao nhiêu lâu mà cả người lại trở nên ê ẩm. Chậm rãi ngồi dậy, cô khó chịu đưa tay xoa xoa cổ rồi ngo ngắc đảo mắt nhìn quanh. Giây tiếp theo, cô càng kinh hãi hơn khi biết mình đang ngồi trong một chiếc quan tài. Theo lý mà nói, nằm trong quan tài sẽ rất lạnh. Nhưng Diệp Vy trái lại chẳng hề thấy lạnh chút nào, ngoại trừ hơi nhức mõi cả người vì không xoay tới xoay lui được thì chỉ cảm thấy khá êm ái và ấm áp.

Màu chủ đạo của căn phòng là màu đen u ám và lạnh lẽo, trên tường có hai ngọn đuốc được gắn đối diện nhau, chung quanh căn phòng còn có nhiều ngọn nến được đặt rải rác và lửa vẫn còn đang cháy. Cô ngửi được mùi thơm, có lẽ là từ nến. Mùi hương này không quá nồng hay gắt mà rất nhẹ, lâu lâu mới vón đến cánh mũi, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu. Diệp Vy hít vào một hơi rồi lại thở ra, cuối cùng cô dời mắt đến vị trí mình đang ngồi. Một người còn sống sờ sờ ngồi trong một chiếc quan tài, có cảm giác rất kỳ quái, rất ngược ngạo. Cô rùng mình, quyết định leo xuống khỏi cái chỗ khiến cho người ta ái ngại đó.

Bước ra đến cửa, Diệp Vy bình tĩnh đưa tay mở. Vừa đưa đầu ra ngoài đã trông thấy có hai người đứng canh gác hai bên, cô bất thành lĩnh trở nên lúng ta lúng túng. Dẫn đo suy nghĩ, cuối cùng quyết liều một phen. Lấy thái độ không hề lo sợ, cô đẩy cửa rồi khoan thái đi thẳng ra. Hai tên lính gác cho dù có trông thấy cô đi ra cũng chẳng dám ngăn cản. Vì ban tối họ thấy chính tay chúa tể của họ ôm cô đến đây. Mặc dù cô chỉ là một con người bình thường, nhưng lại được chúa tể mang về. Họ dù có mười lá gan cũng không dám đắc tội với cô. Hơn nữa chúa tể cũng không ra lệnh là không được cho phép cô rời khỏi căn phòng này nửa bước. Họ đành nhắm mắt làm ngơ, nếu như chúa tể có trách tội, chỉ còn cách chịu phạt.

Nơi này là một ngôi nhà lớn và cổ kính. Đó là những suy nghĩ đầu tiên chớm nở khi Diệp Vy đặt ra khỏi căn phòng có chứa cỗ quan tài sang trọng. Lối đi trong nhà rất sạch, trên tường có gắn những chiếc đèn hết như thuộc về sở hữu của những nhà quý tộc Anh thời xưa. Diệp Vy men theo hành lang dài thông đến một khu vườn nhỏ, ở đây tuy là buổi sáng nhưng ánh nắng rất dịu nhẹ, không quá chói hay quá oi bức. Vì bốn bề đều là cây xanh, tán cây lại to lớn rất nhiều, chúng tạo thành những hình thù thú vị tưởng chừng có thể bao quanh cả bầu trời.

Nhờ vào bóng râm dày đặc, ánh nắng không thể nào len lỏi vào trong.

Cô ngẩng đầu, cảm thấy thích thú quang cảnh trước mắt.

Chỗ này phải nói là vừa thanh tịnh lại rất có hồn, nét đẹp có chút đơn sơ mộc mạc lại có chút tinh túy. Diệp Vy đưa tay lên che mắt, tham lam tận hưởng bầu không khí tuyệt diệu hiếm khi bắt gặp được. Ngó sang bên phải một chút, cô tình cờ trông thấy đỉnh của một tòa nhà nào đó. Cô chau mày, hoài nghi mình nhìn nhầm nên dịch chuyển ra xa để nhìn rõ hơn thứ mà cô vừa thấy.

Nếu không phải đang nằm mơ...

Tại sao lại có một tòa lâu đài cao sừng sững như muốn chọc thủng trời?

Vỗ vỗ vào hai má, Diệp Vy liếc sang đoạn đường ban nãy cô đã đi.

Hành lang dẫn đến khu vườn nối liền với tòa lâu đài.

Nói một cách chính xác, cô vừa bước ra khỏi tòa lâu đài đó.

Diệp Vy thờ người.

Không phải ngôi nhà lớn mà là một tòa lâu đài?

Cô hoang mang nhìn xung quanh, trong đầu không ngừng suy nghĩ cách ra khỏi chỗ này. Nào ngờ vừa xoay người lại đã bắt gặp có hai chàng trai đang nhìn cô chăm chăm. Một người vô cùng xinh đẹp, hết một cô gái, vẻ mặt tuy có phần nham hiểm nhưng vẫn rất hút hồn. Còn một người thì khá là chừng chạc, gương mặt góc cạnh toát lên sự tinh thông, đáy mắt ánh lên tia nhìn dò xét lại không có ác ý.

Trong lúc Diệp Vy còn đang nhìn họ đầy ngo ngắc thì cả hai đã tự động đi đến trước mặt cô. Một người bên trái. Một người bên phải. Cũng đã khá lâu rồi họ không có cơ hội đùa giỡn với con người. Kể từ khi núi Tiêu Dao trở thành nơi bỏ hoang thì chẳng còn một ai mò đến để giúp họ giải khuây. May thay hôm nay bỗng dưng xuất hiện một người, lại còn là phụ nữ.

Tuy Diệp Vy không xinh đẹp, nhưng cũng thuộc kiểu người dễ nhìn. Tuy cô không mặn mà, nhưng lại khá đáng yêu. Vóc người nhỏ nhắn cùng gương mặt ngây ngô ấy vậy mà lại được kết hợp rất hoàn hảo. Kiểu người giống Diệp Vy hề đàn ông bắt gặp đều sẽ muốn xem cô là đứa nhóc dễ trêu ghẹo gây lát. Tây Độc và Thiên cũng biết, chọc vào người được Richard đem về chỉ có rước họa vào thân. Nhưng kệ đi, quản làm chi. Vui vẻ trước đã, phiền toái để tính sau.

Tây Độc tỏ vẻ run sợ, nắm chặt bàn tay Diệp Vy: “Em cũng bị bắt về đây hả?”

Bị bắt?

Diệp Vy nhìn Tây Độc một hồi, sau đó chậm rãi gạt đầu.

“Anh bị lạc trong núi, tìm mãi không thấy lối ra.”

Đứng ở bên cạnh, Thiên vội chen vào: “Ai bắt em về?”

Diệp Vy nhìn Thiên: “...Khoa.”

Tại sao cô lại cảm thấy giọng nói của hai người này quen quen nhỉ?

“Khoa?”

Thiên lặp lại cái tên vừa nghe, khó hiểu đưa mắt đến Tây Độc. Bọn họ đã ở đây cả trăm năm nay, làm gì có tên ma cà rồng nào tên Khoa sống trong tòa lâu đài này. Cả hai không ai bảo ai, cùng cười thầm trong bụng. Chúa tể nhà họ quả thật cũng rất biết cách lừa gạt con người. Đúng là đáng nguyên rủa.

Kỳ lạ là chúa tể của họ vốn là một ma cà rồng không thích con người, chỉ cần người thấy hơi thở của con người trong địa phận núi Tiêu Dao là bảo đảm người đó rất nhanh sẽ không còn cơ hội ngắm nhìn ánh bình minh của ngày hôm sau nữa. Thiên chăm chú quan sát Diệp Vy. Cô gái này gặp phải chúa tể, chẳng những cả người hoàn toàn lạnh lặn mà còn được mang về nơi ở của ma cà rồng.

Xem ra rất có khả năng Richard thấy cô giống với kẻ kia.

Diệp Vy vừa định nói gì đó thì đột nhiên ngửi thấy một mùi hương quen thuộc vờn quanh chớp mũi. Đợt gió nhẹ vừa rồi mang theo hương thơm mà cô đã ngửi được vào buổi tối hôm qua và cả trước lúc ngất đi. Mùi hương của hồ phách. Cô khịt khịt mũi, giữ bình tĩnh mà ngoái đầu lại đằng sau. Đó là gương mặt đã cùng cô nói chuyện cả buổi trời. Đó cũng là gương mặt cô nhìn thấy vào lúc mất dần ý thức. Đó cũng là gương mặt khiến cô hoảng sợ.

Ở nơi này, anh là bá chủ.

Bởi, anh, là ma cà rồng.

Chẳng kịp nghĩ suy, Diệp Vy lập tức chạy cái vèo ra núp sau lưng của hai chàng trai mà cô cho là có cùng chung cảnh ngộ như cô. Richard hồ hững nhìn cách cô chạy trốn, sau đó lãnh đạm phun ra một câu: “Qua đây.”

Diệp Vy hoảng loạn túm lấy vạt áo của Tây Độc, không dám nhúc nhích.

Trước hành động của cô, Richard hừ nhạt rồi gặng giọng: “Nhanh.”

Hít sâu một hơi, Diệp Vy lén chọt tay vào người Tây Độc, giọng nói điều chỉnh ở mức thấp nhất có thể:

“Anh qua đi.”

“...”

Tây Độc rất muốn nói là chúa tể của anh đang gọi hồn của cô, nhưng vì cặp mắt sắc lẹm kia đang chiếu thẳng lên người anh nên anh không có đủ can đảm để nhắc nhở cô, đành biết thân biết phận làm tượng đá.

“Bước qua đây.”

Lần này, giọng nói của Richard đã trở nên cực kỳ nguy hiểm. Trong cái nhìn mới này còn nhu hòa bỗng chốc mất hết kiên nhẫn. Thiên than thầm một tiếng rồi dịch người sang bên cạnh, thuận tay kéo Diệp Vy ra đằng trước trình diện Richard.

Ở cái tòa lâu đài này, một khi chúa tể đã gọi thì trong một lần duy nhất phải xuất hiện. Hiếm có lắm mới có tình trạng chúa tể phải gọi tên hai lần. Ai cũng biết Richard vốn không có tính kiên nhẫn trong người, anh ghét nhất kẻ chống lệnh mình. Thiên cũng đã nhận ra, Richard kỳ thực rất nhẫn nại khi hạ lệnh cho cô đi đến trước mặt anh. Lúc này còn không qua, e là cái mạng nhỏ của cô sẽ chẳng giữ lại được.

Thiên lắc đầu nói: “Đúng là không biết sợ.”

Diệp Vy khó hiểu định xoay qua nhìn Thiên, vậy mà vừa quay sang đã không trông thấy bóng dáng của anh đâu. Thậm chí cái người bên cạnh bị cô chọt chọt vài cái cũng đã biến đâu mất. Còn chưa kịp định thần thì Richard đã bước đến, đem cặp mắt chứa đầy tia giận nhìn thẳng vào cô. Vì quá sợ nên Diệp Vy nuốt nước bọt cái ực, vô hình trung hành động đó lại trở thành thói quen của cô khi nhìn thấy Richard.

Richard đan giọng: “Tình lại đã chạy lung tung, gan không nhỏ.”

Cô lập tức cúi đầu.

Mi mắt khẽ cử động, anh nhàn nhạt nhếch môi: “Cho em năm phút, lối ra bên kia.”

Diệp Vy mỉm cười, vội vàng chạy đi. Chạy được vài ba bước, cô tái mặt. Hai chân không dám bước tiếp. Núi Tiêu Dao mà có đường ra thì cô đã tìm thấy vào ngày hôm qua rồi, chứ không lâm vào tình cảnh này. Cô không có khả năng chạy trốn khỏi đây. Hơn nữa, cô biết. Anh không phải người có thể dễ dàng chỉ đường thoát thân cho người khác. Nếu thực sự muốn thả, anh đã không bắt cô về đây.

Nghĩ nghĩ, Diệp Vy lập tức bước đến đối diện Richard.

“Anh có thể dẫn tôi ra khỏi ngọn núi này không? Tôi nhất định không để anh tìm thấy. Tôi sẽ quên tất cả mọi chuyện. Không biết gì về sự tồn tại của anh. Không biết gì về lâu đài này. Tôi cũng không nhìn thấy gì cả. Nếu tôi dám nói hai lời, anh có thể tìm đến và giết tôi. Tôi sẽ không oán hận. Anh thấy được không?”

Richard cười lạnh, sau đó vươn tay ra, chậm rãi nâng cằm cô lên: “Cho em một cơ hội, lại đến đòi thêm một cơ hội? Lá gan con người đã lớn tới chừng nào rồi?”

“Tôi...”

“Em phải hiểu, ý của tôi là, nếu em ngoan ngoãn, không nghĩ tới việc bỏ trốn thì em sẽ được tự do trong tòa lâu đài này. Nếu em thực sự chạy thêm một bước nữa thì tôi cũng không ngại mà giết em. Muốn tôi dẫn đường cho em ra khỏi Tiếu Dao? Là vì tôi không giết nên mới lộng hành như vậy? Hay là em không biết sợ?”

Vừa nói xong, tay của anh cũng đã dời đến chiếc cổ mảnh khảnh của cô mà dùng lực siết mạnh một cái. Quả thật Richard nói không sai, nếu Diệp Vy còn chạy thêm một bước nữa thì anh đã lập tức bay đến giết chết cô. Anh không phải người có sức chịu đựng nhiều. Gọi cô ba lần đã là nhân nhượng lắm rồi. Cứ tưởng cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời để anh không tiếp tục nổi thịnh nộ thì cô lại một lần nữa công kích giới hạn kiên nhẫn của anh. Cô muốn đi châu Diêm Vương, không sao, anh tình nguyện thành toàn cho mong muốn của cô.

Diệp Vy vốn không nghĩ rằng anh sẽ ra tay lấy mạng của cô, vì nếu như anh muốn giết chết cô thì đã thẳng tay hạ sát ngay từ đêm hôm qua kia. Cô không ngờ bản thân vừa chọc giận anh, khiến anh chẳng chút nhân từ mà bóp chặt cổ của cô. Đến lúc cận kề cái chết cô mới nhớ ra, người đàn ông này thích mềm không thích cứng.

“Khụ... khụ... anh... buông...”

Lực đạo trên cánh tay anh vẫn không hề thuyên giảm.

Diệp Vy cảm thấy hai chân cũng đã lơ lửng trên không, cô dùng chút sức lực cuối cùng bấu chặt vào cánh tay rắn chắc của anh với ý định sẽ làm anh bị thương. Nhưng đó không phải hành động khôn ngoan cho lắm. Cô thu lại móng vuốt của mình, dùng hai bàn tay nhỏ nhắn bao bọc lấy bàn tay đang xem cổ của cô là trò chơi kia. Diệp Vy há to miệng cố hít từng ngụm không khí, hai tay khó khăn muốn gỡ từng ngón tay đang siết chặt cổ cô ra.

“Anh... khụ... khụ... b...uôn...g...”

...

Tây Độc đứng ở một góc đằng xa quan sát, vội kéo tay Thiên. Nãy giờ bọn họ không phải không muốn đi, chỉ tại quá thích thú trước việc chúa tể của họ tiếp xúc với một con người bình thường nên mới nán lại coi một lát. Thiên hít thở lại, trong lòng không ngừng dẫn xé. Với tư cách là một người chuyên cứu sống những "sinh vật sống", việc trợ giúp đứng nhìn ai đó chết tuy là việc thiếu đạo đức nghề nghiệp nhưng cũng không quan trọng. Bởi với anh mà nói, đạo đức nghề nghiệp chẳng là cái quái gì cả. Thường thì trong những tình cảnh như thế, Thiên sẽ mặc xác cho chúa tể muốn làm gì thì làm, mặc kệ kẻ chết đó có là ai.

“Anh mà không ra cứu là chết chắc đó.”

Thiên phát tay: “Quan tâm làm gì!”

Tây Độc không rời mắt khỏi hai người đằng kia.

Thiên đùa: “Cậu ra cứu đi.”

Tây Độc ngậm mồm, anh không đánh lại chúa tể.

Thiên tuy không đánh lại Richard, nhưng lời nói cũng ít nhiều có ảnh hưởng.

Thiên nhún mày, cười gian manh: “Tôi muốn phòng của cậu.”

Tây Độc lườm Thiên, ngoài phòng của chúa tể và phòng cũ của Thiên ra thì căn phòng của Tây Độc cũng là một lựa chọn sáng suốt. Ma cà rồng quả là loài vật nham hiểm mà, cái gì cũng tự tính toán sẵn trong đầu cả rồi, chỉ đợi thời cơ tốt nữa thôi.

“Anh lấy đi.”

Thiên cười tươi rồi bay nhanh ra chỗ của Richard mà không hề hay biết tên kia chỉ tùy tiện đồng ý cho qua chuyện chứ không có ý định nhường phòng thực sự. Hãy luôn nhớ rằng, ma cà rồng là loài động vật cực kỳ nham hiểm. Nếu người khi giúp đỡ hay đồng ý với bạn một điều gì đó bằng thái độ tích cực thì họ đã dự định sẵn những thứ bạn phải hoàn trả cho họ rồi. Ma cà rồng cũng thế. Đòi này chẳng ai cho không ai một cái gì đâu. Tập quen với nó thì bạn mới sống được.

...

Thiên dùng sức đè bàn tay của Richard lại: “Như vậy cũng đủ để cô ấy biết sợ rồi.”

Bị Thiên ngăn cản, Richard ngang tàn liếc một cái.

Điếc thì không sợ súng, có chết cũng phải chết cho oanh liệt.

Thiên thờ hất ra, chậm rãi gỡ tay Richard ra khỏi người Diệp Vy. Lúc này cô mới mở mắt nhắm nghiền mi mắt, buông lỏng toàn thân, tựa hẳn vào người Thiên. Thiên cảm nhận được, Diệp Vy chịu để mình ngất hẳn là vì cô biết bản thân đã tìm được một chỗ dựa an toàn, vậy nên mới có thể an tâm ngất xỉu ở trong lòng anh. Hành động dựa dẫm kia lọt thõm vào hốc mắt của Richard. Anh giương đôi mắt lạnh giá của mình nhìn Thiên, Thiên chợt dạ tự giác đưa Diệp Vy sang.

“Dù sao cũng là con người, cậu dùng sức nên biết chừng mực.”

Richard chẳng mấy để tâm đến lời nói của Thiên, lãnh đạm: “Cút.”

Thiên nén lại.

Thằng nhóc xác xược!

Richard bế Diệp Vy, mắt dán vào dấu vết bầm tím trên cổ cô, một chút xót xa cũng không có, chỉ thấy thuận mắt. Hơi thở mỏng manh của cô đã sắp rơi vào bàn tay tà ác của anh thì lại bị Thiên ngăn cản. Còn chưa chết, đã được cứu. Anh cảm thấy đúng là buồn cười, nhưng nét mặt lại toát lên nét lạnh lùng nguy hiểm.

“Để mấy chữ đó ra miệng, tôi cam đoan bé gãy tay chân anh.”

Thiên sững người, kinh ngạc nhìn Richard.

Hôm nay còn biết đọc thoại nội tâm của người khác ư?

Thiên không hề nghĩ rằng sau chuyện của năm đó thì Richard sẽ lại có hứng thú với loài người. Rõ ràng là một chúa tể của ma cà rồng, xung quanh có hàng tá cô em ma cà rồng xinh đẹp vậy mà chẳng vừa ý lấy một em, suốt ngày làm mặt lạnh điều hành cả một gia tộc lớn. Ai mà ngờ được chỉ sau một đêm chúa tể ra ngoài du ngoạn lại ngang nhiên bắt về một cô nhóc loài người rồi còn vô cùng tử tế đặt cô vào chiếc quan tài trong phòng của mình. Anh khẽ cười, xem ra sau này ở trong tòa lâu đài sẽ không còn cảm thấy nhàm chán nữa rồi.

* * *

Lúc Diệp Vy tỉnh lại lần nữa thì trời cũng đã xế chiều. Cô vừa mở mắt ra đã lập tức nhìn thấy Richard đang ngồi ở mép giường, ánh mắt quái dị nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống. Thời điểm bị anh bóp cổ đã khiến Diệp Vy khiếp sợ, lúc đó cô mới ý thức được, mạng sống nhỏ bé của cô ngay từ đầu đã luôn nằm trong lòng bàn tay của anh. Có thể là khi gặp nhau ở trong rừng, cả người anh cùng lăm chỉ phảng phất mùi nguy hiểm, khí thế của anh khiến cô phải đề phòng. Cho nên Diệp Vy mới tưởng bỏ, nghĩ anh sẽ không ra tay độc ác. Ấy là vì cô bỗng chốc quên mất anh là ma cà rồng, những sinh vật máu lạnh và tuyệt tình.

Hoảng hốt ngồi bật dậy, cô đưa tay chạm vào cổ mình rồi phóng tia nhìn canh chừng về phía Richard. Còn may là anh chỉ bóp cổ chứ không có ý định hút máu, nếu không giờ cô đã chễm chệ ngồi uống trà với Diêm Vương rồi.

Richard vươn tay ra, dùng lực kéo cô lại gần anh.

Bị anh kéo, Diệp Vy hoảng loạn vùng tay. Bất giác cái nhìn dữ tợn của anh, chút can đảm còn lại bỗng chốc trôi dạt đi đâu mất. Ngồi lọt thõm trong lòng anh, cô không dám động đậy. Mùi hồ phách lúc này cũng giống như cánh tay lạnh lẽo của anh, bao bọc lấy cơ thể cô. Hương thơm dễ chịu khiến người ta muốn thả lỏng tâm tình, nhưng cái nhìn lạnh tanh trên đỉnh đầu lại làm người ta ái ngại.

“Biết sợ rồi?”

Diệp Vy cảnh giác gật nhẹ đầu.

Richard nhếch môi, dùng tay nâng cằm cô lên. Khoảnh khắc tiếp theo, Diệp Vy thấy anh từ từ tiến lại gần gương mặt cô hơn. Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu, cô tức tốc vươn tay ra đẩy vào ngực anh. Bị cô chống đối, lông mày Richard nhíu lại. Dù có can đảm cách mấy thì khi đứng trước cái nhìn đầy đe dọa của anh cũng sẽ trở thành vô dụng. Diệp Vy biết bây giờ cô là đang lấy trứng chọi với đá. Hai tay vô lực. Nhìn giống như là đang nhẹ nhàng chạm vào người anh.

Mở to mắt nhìn gương mặt Richard ngày một tiến đến gần hơn, nhịp tim Diệp Vy bỗng nhiên tăng vọt, đập loạn xạ ngẫu ở bên trong. Bàn tay của anh đặt trên cằm cô chậm rãi dùng sức, khiến cho cô không cách nào nhúc nhích hay tránh né. Đôi môi anh nhẹ nhàng phủ lên đôi môi cô, sau đó bao bọc lấy chúng như đang chơi đùa.

Diệp Vy hơi nghiêng người, đầu của cô lén lút dịch ra sau. Còn chưa được như ý thì bàn tay còn lại của Richard đã đặt lên sau gáy cô, cố định cái đầu ngang bướng lại rồi hôn sâu hơn. Lưỡi anh như một con rắn đang cạy mở hàm răng của cô để chui vào bên trong, lục lọi, khám phá khắp nơi. Diệp Vy cứng người, ngồi yên như bị đóng băng, chẳng dám phản kháng. Nụ hôn của anh càng lúc càng sâu, càng lúc càng điên cuồng. Diệp Vy cảm thấy oxy trong người đã bị anh hút hết, hô hấp cũng trở nên khó khăn. Mãi cho đến khi không thể tiếp tục nhịn thở được nữa, cô mới dùng tay bám chặt lên áo

anh. Richard cảm nhận được cô đang siết chặt khoảng áo trước ngực anh, nhưng không vội buông tha cho cô. Anh tham luyến kéo dài nụ hôn thêm vài giây, sau đó mới từ từ rời khỏi đôi môi đỏ mọng kia.

Ta chẳng qua chỉ muốn thử một chút...

Xem xem khi làm như vậy thì sẽ cảm thấy thế nào...

Lại không lờng được...

Hóa ra...

Đó là việc làm xuẩn ngốc nhất từ trước đến giờ...

Bởi...

Một khi đã bắt đầu...

Chỉ e là...

Cả đời khó có thể buông bỏ...

Bất được không khí, Diệp Vy vội vàng hít thở. Nếu anh mà còn không chịu buông ra thì cô sẽ chết vì thiếu oxy mắt. Cô há miệng thở hồng hộc, cả người cũng vô lực ngã vào lòng anh. Cảm giác này là lần đầu tiên Diệp Vy được nếm trải, nhưng không phải với con người, mà là với một ma cà rồng. Nụ hôn đầu của cô tự dưng lại vô duyên vô cớ phải trao cho một tên ma cà rồng xa lạ. Dù không cam tâm nhưng Diệp Vy chẳng còn cách nào khác, bây giờ mà nằng chửi anh hay thậm chí là tát cho anh một bạt tay e chỉ có tự chuốc khổ vào thân.

Richard đột nhiên chạm vào mặt Diệp Vy khiến cô vô thức ngẩng đầu nhìn anh. Ánh mắt cô vừa ngây ngô lại vừa như đang nghĩ xem anh đang nghĩ cái gì trong đầu. Ánh mắt anh vừa lạnh lại vừa có chút chiều chuộng. Diệp Vy ngẩng người, không ngờ anh lại đẹp trai đến như vậy. Khi đó là buổi tối nên không có dịp nhìn kỹ gương mặt anh, mà hiện tại trời vẫn còn sáng, cho nên mọi góc cạnh trên gương mặt kia cô đều nhìn rõ mồn một. Lạ ở một chỗ, rõ ràng cô từng thấy đôi mắt của anh có màu tím của hoa oải hương. Vậy mà ngay thời điểm này, đôi mắt kia lại có màu xám tro.

Không kìm được tò mò, Diệp Vy nhỏ giọng:

“Màu mắt của anh...”

Anh đưa tay vuốt tóc cô, chậm rãi giải thích: “Chỉ xuất hiện vào buổi tối.”

“Vậy buổi sáng là màu này?”

Richard không đáp.

Diệp Vy ngẫm nghĩ một chút, lại hỏi anh: “Anh có hai màu mắt sao?”

Lời vừa thốt, liền thấy bản thân ngu ngốc!

Đây lúc cô nên tò mò tọc mạch chuyện của ma cà rồng à?

Richard nheo mắt, trong câu nói chứa đầy ý vị: “Thế nào?”

Diệp Vy nhìn anh chăm chú, nhớ lại màu mắt tối hôm đó đã thấy.

Đôi mắt màu tím của anh còn biết phát sáng, tuy có hơi dọa người nhưng lại làm cho anh trở nên mị hoặc hơn. Màu tím rất hợp với anh. Không khiến anh u buồn. Trái lại còn tôn lên nét băng lạnh trên gương mặt. Ánh nhìn vương giả, khiến người ta phải vừa khiếp sợ vừa kính trọng. Còn màu mắt hiện tại cũng rất đẹp, tuy không có khả năng phát sáng nhưng lại thu hút. Màu xám tro này rất phù hợp với anh. Không khiến anh trở nên gàn dở nhưng lại làm cho anh có chút gì đó giống con người hơn. Mà gương mặt điển trai này kết hợp cùng đôi mắt có màu xám tro kia thì đúng là đã tạo nên một tuyệt tác kỳ vĩ. Anh vừa đẹp, vừa mị hoặc, lại vừa độc tàn.

“Tôi thấy màu xám tro này khiến anh trông đẹp trai hơn. Đôi mắt của anh nhìn rất có hồn. Ma cà rồng nào cũng có một đôi mắt đẹp như vậy! Hèn gì tôi thấy trong phim bọn họ rất dễ dàng mê hoặc người khác, làm cho người ta không thể rời mắt khỏi họ. Anh coi, đó có phải là một trong những biệt tài của họ hay không? Không cần làm gì nhiều, chỉ cần đứng yên một chỗ là có thể khiến cho người người đổ gục. Con người cũng làm được điều đó. Đàn ông có tiền và nhan sắc là có thể đốn đổ biết bao trái tim của phụ nữ rồi. Có thêm tài năng nữa thì sẽ trở thành cực phẩm. So ra thì giữa ma cà rồng và con người cũng có điểm tương đồng nhỉ? Mà con người thì...”

Nói một hồi, Diệp Vy lại quá đắm chìm vào suy nghĩ của mình mà quên mất bản thân đang ở bên cạnh ai. Biết mình đã nói quá nhiều, cô đành ngậm miệng lại. Ở một bên, Richard chẳng những không hề tỏ ra phiền toái mà thậm chí còn nhẹ nhàng mỉm cười. Anh vô cùng cung chiêu xoa xoa lên mái đầu Diệp Vy, sau đó khẽ giọng:

“Bị tôi thu phục rồi?”

Diệp Vy lắng sang chuyện khác: “Hai người lúc sáng là bị ai bắt về vậy?”

Richard trầm ngâm

“Người đã đỡ tôi, anh biết tên anh ta không?”

Khắc tiếp theo, Richard lập tức trừng mắt: “Hỏi làm gì?”

Diệp Vy đang cúi đầu nên không thấy dáng vẻ hiện tại của anh, chỉ nghe thấy giọng nói trầm trầm vô cảm. Cô chẳng ngẩng đầu, chau mày suy nghĩ rồi nói tiếp: “Tôi chỉ muốn cảm ơn anh ta thôi, vì có anh ta xuất hiện nên tôi mới giữ được cái mạng này mà...”

Diệp Vy ngáy người.

Thôi xong, rõ ràng cô giữ được cái mạng nhỏ nhoi này là bởi vì anh đã chịu nói lòng cổ tay và bỏ cô xuống chứ không phải vì có anh chàng kia xuất hiện. Thậm chí nếu anh không muốn, cho dù có giết chết anh chàng kia anh cũng sẽ chẳng bao giờ buông tay. Vậy mà cô vừa nói cái gì, nói nhờ anh ta mà cô mới còn sống ư? Mặc dù có nhờ vào anh ta một ít, nhưng phần lớn là do sự quyết định của cái người đang ung dung ngồi trước mặt cô.

Diệp Vy lúng túng: “Tôi nói nhanh quá nên nói sai.”

Cô nhìn quanh căn phòng, bất ngờ hỏi: “Hôm qua rõ ràng tôi ở chỗ khác mà?”

Richard cười quỷ dị: “Chuyện đề tài?”

Diệp Vy cười gượng: “Không phải, tôi chỉ đang thắc mắc tại sao chỗ của anh cũng có một căn phòng dành riêng cho con người như thế này thôi!”

Richard căn bản không thích giải thích tường tận một chuyện gì đó cho người khác hiểu. Anh không có loại kiên nhẫn có thể giúp người ta thông nào. Tiếc là sự im lặng của anh chẳng thể làm Diệp Vy im lặng theo. Cô ngồi trong ngực anh, không ngừng ngo ngoáy. Sau một lúc lâu suy nghĩ, cuối cùng nhin không được, nói thẳng.

“Tôi không thể ở lại đây.”

Anh lãnh đạm cất giọng: “Hoặc là ở lại. Hoặc là chết.”

Diệp Vy mím môi.

Richard, anh không biết đâu, cái tội này của anh chính bắt giam người trái phép. Anh mà ở chỗ của con người thì chính là đang phạm trọng tội. Chỉ tiếc đây là hang ổ của ma cà rồng, mấy thứ như luật pháp hay đạo lý cũng chỉ là gió thoảng mây bay.

Richard ở lại cùng Diệp Vy thêm một lúc nữa thì mới chịu đi. Anh nói còn có chuyện cần giải quyết, bảo cô ngủ sớm một chút, rồi bay cái vèo ra cửa sổ. Chứng kiến những chuyện này có hơi không quen mắt, Diệp Vy hơi sợ đưa mắt nhìn ra ngoài khung cửa sổ. Ma cà rồng. Thành thật mà nói thì không một ai trên đời tin vào sự tồn tại của chúng cả. Nếu không phải đã trông thấy thì Diệp Vy cũng không dám tin. Tuy bây giờ trời vẫn chưa tối lắm, nhưng gió lạnh đã bắt đầu ùa vào. Cô rung mình, nhanh chóng tiến đến đóng cửa sổ lại.

Cốc cốc cốc

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Diệp Vy hoang mang xoay người lại. Căn phòng này cô chỉ vừa ở, trong tòa lâu đài này cũng không quen biết ma cà rồng nào khác ngoại trừ người tên Khoa là anh. Cô nghi hoặc, đừng nói là anh ta rảnh rỗi không có gì làm nên bay ra cửa sổ rồi lại trở vào bằng cửa chính đấy chứ!

Bước đến trước cánh cửa phòng bằng gỗ, Diệp Vy đưa tay mở cửa thì vô cùng kinh ngạc. Người xuất hiện là anh chàng đã xông ra can ngăn vào buổi sáng. Nhìn thấy Diệp Vy, hai hàng lông mày anh ta chợt giãn ra, cau có cất giọng.

“Nếu em còn không mở cửa là anh đã phá cửa xông vào rồi!”

Diệp Vy ngo ngác: “Sao anh lại xuất hiện ở đây?”

Làm lơ câu hỏi của cô, Thiên ung dung bước vào căn phòng quen thuộc của mình rồi đi thẳng đến ngay chiếc tủ nhỏ ở đầu giường ngủ. Anh đưa tay kéo tủ, lấy ra thứ mình cần lấy rồi quay sang cô.

“Anh để quên ít đồ, không làm phiền em chứ?”

Cô thẳng thốt: “Phòng này là của anh?”

“Nhưng bây giờ đổi chủ rồi.”

Nói đoạn, Thiên định rời khỏi phòng. Lúc anh đi ngang qua, Diệp Vy liếc thấy trên tay anh là một vài ống thủy tinh có chứa chất lỏng màu đỏ đặc ở bên trong. Không quá khó để cô đoán ra đó là thứ gì. Cô hơi rụt chân lại nhưng tầm mắt vẫn đặt ở tay anh. Gần ra đến cửa phòng thì Thiên chợt dừng bước,

anh quay sang đánh giá cô từ trên xuống dưới rồi khẽ cười: “Gặp được một tên ma cà rồng rồi cho nên đến khi trông thấy tên thứ hai thì vẫn giữ được bình tĩnh nhỉ? Tuy anh nói điều này sẽ khiến em hơi khó tin một chút, nhưng đó là sự thật. Em yên tâm, anh sẽ không hút máu em đâu. Vì em là con mồi của Khoa.”

Thiên mỉm cười, lúc bước ra ngoài cũng thuận tay đóng cửa phòng giúp cô.

Diệp Vy thở phào một hơi, lê những bước chân nặng trĩu trở lại giường ngủ rồi ngồi xuống đó. Ngã người lên giường, cô suy tư chớp mắt. Anh có đôi mắt màu xanh sẫm, đậm hơn màu của bầu trời một chút và nhạt hơn màu của đại dương một ít. Nếu đây là phòng của anh vậy anh chính là bác sĩ và cuộc sống hằng ngày của anh là giống với con người nhất. Nếu không phải anh có màu mắt khác với con người và đã thừa nhận mình là ma cà rồng thì cô đã nghĩ anh là con người rồi.

Đêm hôm đó, Diệp Vy đã trằn trọc suy nghĩ rất nhiều. Một mặt cô muốn tìm cách trốn khỏi tòa lâu đài, mặt khác lại lo sợ mình sẽ bị giết chết. Tuy không hề muốn chớp mắt tí nào nhưng có lẽ là do chiếc giường cô đang nằm quá êm ái, mùi hương trong phòng quá dễ chịu cho nên cô đã từ từ thiếp đi. Trước đây cô luôn là người rất khó ngủ khi nằm ở một chỗ không phải nhà mình, nhưng hôm nay, chẳng hiểu vì sao mà lại có thể ngủ ngon lành ở chỗ của... ma cà rồng.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nụ hôn vị máu

--

Ngày hôm sau, Diệp Vy bị con đói cồn cào đánh thức. Cô chống tay ngồi dậy, ngầy ngầy đại đại mò vào nhà vệ sinh. Cái mát lạnh của nước ập thẳng vào mặt khiến cho Diệp Vy cảm thấy tỉnh táo hơn hẳn. Tính đến thời điểm này thì cô đã ở lại chỗ của ma cà rồng tròn hai ngày hai đêm. Kể từ lúc bị bắt về đây thì cô chỉ có bị đánh ngất xỉu, bị bóp cổ đến ngất xỉu và ngủ thiếp đi. Cái bụng của cô đã bị đói suốt, may mà sáng sớm đã réo lên để nhắc nhở chủ nhân của nó.

Ở đây là chỗ ở của ma cà rồng, cho dù bọn họ có phát triển đến mức có một cuộc sống bình thường như một người thì vẫn phải duy trì thói quen hút máu để sống. Nếu không như vậy thì sao họ còn được dân gian đặt cho cái tên là quỷ hút máu. Giả dụ như bọn họ ăn được thức ăn của con người thì Diệp Vy may ra còn có cơ hội được no bụng, nhờ nhà bếp của bọn họ chỉ toàn là động vật sống và nhiều chai lọ thủy tinh lưu trữ máu tươi thì coi như cô sắp được làm bạn với ma đói.

Diệp Vy thở dài, ngó quanh tìm lối ra.

Tuy không biết chính xác diện tích của chỗ này là bao nhiêu, nhưng chung quanh đây ngoại trừ cây cỏ thì chỉ có cây cỏ, ngoại trừ tiếng chim líu ríu thoát ần thoát hiện thì cũng chỉ còn tiếng kêu của một vài loài động vật lưỡng cư và côn trùng. Diệp Vy biết ma cà rồng là loài sợ ánh sáng mặt trời, nên nơi này không thu nhiều tia nắng cũng là điều hiển nhiên.

Ánh sáng mặt trời không thể len lỏi nhiều vào bên trong tòa lâu đài bởi chúng đã bị những tán lá xum xuê ngăn cản ở vòng ngoài. Nhưng không vì thế mà khiến cho tòa lâu đài mất đi nguồn sáng. Vào buổi sáng, bên trong vẫn cảm nhận được những tia sáng ít ỏi không quá mạnh, soi rọi khắp tòa lâu đài. Tuy nhiên, buổi đêm thì duy chỉ có mỗi một ánh trắng lạnh bạc trên nền trời cao vút tỏa ra những luồng sáng yếu ớt mà ủy mị. Buổi tối ở trong tòa lâu đài này quả thật rất đáng sợ, nếu không phải đã biết đây là chỗ của ma cà rồng thì Diệp Vy còn lầm tưởng rằng đây là chốn bỏ hoang và chứa đầy những linh hồn độc ác.

Đang cúi đầu bước đi, Diệp Vy bất thành linh đụng phải một thân người khá cao. Cô nhăn mặt, vừa định đưa tay xoa xoa đầu mình thì đã nghe thấy một giọng nói vui vẻ vang lên bên tai.

“Ồ, lại gặp em ở đây?”

Diệp Vy ngẩng đầu.

Người... quen.

Giờ Diệp Vy mới có cơ hội để nhìn kỹ anh ta. Anh ta có một mái tóc màu vàng nhìn rất đẹp, và một cặp mắt cũng màu vàng nốt. Cô hừ mũi, đã là ma cà rồng còn chơi trò giấu thân phận, giả vờ đáng thương rồi nói với cô rằng anh ta cũng là người bị bắt đến đây. Điều ngoa. Nếu cô sợ Richard, điềm đàm với Thiên thì trước tên ma cà rồng hoạt ngôn như Tây Độc cô cũng không ngại mà sống thật với mình. Vì cô cảm nhận được, Tây Độc và cô có thể bắt được cùng một tảng số.

“Hôm qua anh nói anh cũng bị bắt tới đây?”

“À, ha ha ha, em tin?”

“Đương nhiên là tin, tôi rất dễ trao niềm tin cho người khác.”

“Như vậy làm sao em có thể sống sót được ở chỗ của con người?”

“Tôi vẫn sống, anh không thấy?”

Tây Độc cười cười, xua tay: “Vậy chúng ta làm quen lại nhé?”

“Con người là loại động vật rất hay thù vật.”

“...”

Tây Độc cảm nín, anh không ngờ miệng lưỡi của cô gái này lại lợi hại đến vậy. Mới hôm qua còn e dè trước anh... À, mới hôm qua còn e dè trước chúa tể của anh, mà bây giờ lại có thể xù lông nhím lên nói chuyện với anh như thể anh đã làm chuyện rất có lỗi với cô vậy. Tây Độc chợt nhướn mày, nhớ đến vụ việc hôm qua thì bèn cao giọng: “Em đi ra đây làm gì, không sợ bị giết chết à?”

“Vậy anh có giỏi thì giết tôi luôn đi.”

“...”

Một ma cà rồng mà lại bị con người yếu đuối ăn hiếp, chẳng thể làm gì được con người đó, nếu chuyện này mà đồn ra ngoài thì mặt mũi của Tây Độc anh để ở đâu được nữa. Tây Độc hừm một cái, nề tình cô là con gái nên anh không so đo tính toán với cô. Ai ngờ vừa định hiên ngang bước đi thì đã nghe thấy một âm thanh là lạ, âm thanh đó nghe xong liền thấy rất hả hê trong dạ.

Diệp Vy muốn độn thổ trốn cho rồi, cô cắn cắn môi, quyết định không thèm nhìn Tây Độc. Lúc cô vừa định chuẩn đi để cứu vớt phần nào thể diện của mình thì lại nghe thấy giọng nói hào hứng của anh vang lên.

“Thì ra là đi tìm đồ ăn.”

Diệp Vy nghiêng răng, không đáp.

Tây Độc lùi lại một bước, đứng đối diện với cô.

“Chỗ của ma cà rồng không có thứ con người có thể ăn được đâu.”

Diệp Vy hằm hằm nhìn anh, còn đang tìm từ ngữ thích hợp để đáp trả lại anh thì đã thấy một quả táo được đưa ra trước mặt mình. Cô ngỡ ngác, hèn gì nãy giờ thấy tay của anh cứ để ở đằng sau. Cô vốn còn nghi ngờ tấm lòng tốt đột xuất của anh, định sẽ không thèm, nhưng vừa ngẩng đầu đã thấy gương mặt anh tươi cười đầy thân thiện cho nên cô cũng vui vẻ nhận lấy quả táo.

“Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn.”

Nói xong, Tây Độc thân nhiên mỉm cười ra vẻ tốt tính rồi kéo cô.

Diệp Vy khó hiểu nhìn sang Tây Độc, hỏi nhỏ: “Anh làm gì vậy?”

“Có chút chuyện muốn nhờ em làm giúp.”

Diệp Vy chưa kịp nói gì thì đã thấy Tây Độc kéo cô đi qua khỏi phòng của cô. Cô ngỡ ngác nhìn anh, sau đó lại nhìn về phía hành lang. Lúc này cô mới phát hiện, thì ra ở cuối hành lang phía này còn có một lối rẽ khác ẩn mình. Đi theo Tây Độc qua mấy ngã, Diệp Vy tò mò quan sát mấy ngọn đuốc được treo hai bên lối đi. Trên thân đuốc có những hình thù điêu khắc lạ mắt, nhưng thu hút ánh nhìn.

“Tới rồi.”

Nghe thấy giọng nói của Tây Độc vang lên, cô quay sang.

Trước mắt cô là một cánh cửa bằng đồng được chạm khắc vô cùng tinh tế. Vì chút hiếu kỳ nên Diệp Vy vươn tay ra sờ thử một chút, hơi lạnh của cánh cửa khiến cô phải lập tức rút tay lại. Cái lạnh này có gì đó quen thuộc, rất giống với cái lạnh cô đã vô tình sờ được trên bàn tay của một người nào đó. Không thể phủ nhận, những gì trong sách vở viết điều là sự thật. Ma cà rồng sở hữu một làn da lạnh ngắt, rất trắng và nhan sắc mỹ miều. Cũng có một vài trường hợp miêu tả ma cà rồng là loại động vật xấu xí và ghê rợn, chúng hết như một con quỷ dữ, di chuyển nhanh và thoát nhìn có vẻ rất kinh dị. Diệp Vy khá may mắn, cô lại được nhìn thấy những tên ma cà rồng có nhan sắc khuynh thành như trong tranh vẽ.

Nhắc mới nhớ, sao hôm nay cô không thấy bóng dáng anh đâu nhỉ?

“Chúng ta không vào bằng cửa này.”

Vào một cái, Diệp Vy đã thấy mình được Tây Độc bế lên rồi bay nhanh sang một hướng khác. Trong lúc hốt hoảng, cô định mắng anh ta một tiếng

nhưng còn chưa kịp mở miệng thì cả hai cũng đã đáp xuống đất. Tây Độc xoay người cô lại, để cô nhìn thẳng vào một cánh cửa gỗ không biết là thông đến chỗ nào rồi dặn dò.

“Em vào đó đi thẳng đến chỗ Khoa rồi hãy nói rõ "Táo của đợt này rất ngọt".”

Quả nhiên, làm gì có chuyện gì tốt lành đến vậy!

Muốn ăn của người khác, bạn phải làm giúp họ chuyện họ yêu cầu.

Diệp Vy quay ngoắt sang Tây Độc, định trả lại trái táo cho anh. Nhưng Tây Độc đã đi trước một bước. Một tay anh mở cánh cửa kia ra, tay còn lại anh đẩy cô đi thẳng vào bên trong không chút do dự.

Cạch.

Rầm.

“Anh...”

Diệp Vy mím môi giận dữ, ngay cả quả táo cũng bị cô giơ lên với ý định quăng thẳng vào Tây Độc. Trùng mắt nhìn cánh cửa đã đóng chặt, cô bức dọc quay người lại thì nhất thời kinh ngạc. Đứng là không thể trông mặt bắt hình dong, cái tên đó không có gì tốt lành hết. Trước mặt Diệp Vy là rất nhiều người đang đứng ở bên dưới... Không đúng, đây là chỗ ở của ma cà rồng, hẳn tất cả bọn họ đều là ma cà rồng. Chỗ cô đang đứng có phần cao hơn bọn họ một chút, nhìn thẳng về trước còn có một cái ghế rất lớn. Mà người ngồi ở trên ghế kia dù có hóa thành tro thì Diệp Vy cũng nhận ra được là ai. Cô chân chừ một lúc lâu, hướng mắt nhìn về phía những người đang nhìn cô chòng chọc, lòng than một tiếng. Mong bọn họ đừng quá kích động, đừng bị mùi máu của cô làm cho hóa rồ, đừng xông thẳng về phía cô để xé xác cô ra.

Richard đang trong buổi họp với các ma cà rồng đứng đầu ở nhiều nhánh và địa điểm khác nhau. Cuộc nói chuyện của họ không quá căng thẳng, chủ yếu chỉ nói về tình trạng giết người không góm tay của bọn ma cà rồng mới ở phía Đông. Thật ra không phải bọn họ tốt lành gì, chẳng qua là bọn lính mới kia quá ngông cuồng và ngang tàn, lại không phân biệt phải trái đúng sai cướp sạch hết con mồi của họ nên họ mới nói chuyện này cho chúa tể nghe, mong Ngài ấy ra tay dẹp loạn phía Đông. Nói ra, không phải họ không dám giết sạch đám lính mới kia. Chỉ là, đám lính ấy là thuộc hạ của Đại Công Tước – cậu của chúa tể, nên họ không dám động vào.

Giữa lúc cuộc họp sắp kết thúc, tai của Richard lại nghe thấy tiếng động ở cửa bên. Anh nghĩ Tây Độc trở về báo cáo tình hình của đợt hàng lần này, còn đang định cho mọi người lui ra thì đã đánh hơi được mùi của con người. Ở rất gần. Khá ngạc nhiên, đây không phải kẻ nào xa lạ mà chính là người anh biết. Anh hướng mắt nhìn về phía cửa, trông thấy cô bị ai đó đẩy mạnh vào sảnh với gương mặt ngỡ ngàng, sau lại chuyển sang tức giận quay sang định làm gì đó với kẻ đã đẩy mình nhưng không ngờ cánh cửa đã bị đóng lại.

Diệp Vy chuyển tầm nhìn về phía Richard, thấy anh cũng đang nhìn mình chăm chăm thì rùng mình một cái. Cô sợ hãi không biết nên làm gì tiếp theo, chân cũng vô thức lùi lại sát cánh cửa. Cô dùng một tay mò nắm lên cửa, nắm được tay vịn thì mừng quýnh. Nhưng cô không ngờ, Tây Độc vẫn còn đang đứng bên ngoài. Thấy tay vịn nhúc nhích là anh đã đoán được cô muốn tẩu thoát, vui vẻ dùng tay cô định lại tay vịn khiến cho cô không thể nào mở cửa.

“Không ngờ ma cà rồng cũng có lúc bí ối như thế này!”

Nhù thấm trong lòng, Diệp Vy buông tay khỏi tay nắm cửa.

“Lại đây.”

Nghe giọng anh, Diệp Vy nuốt nước bọt cái ực rồi chậm chạp nhấc bàn chân nặng như chì của mình lên, nhích từng bước nhỏ lại chỗ của anh. Cô cố gắng làm lơ mấy cặp đang dõi theo mình như muốn ăn tươi nuốt sống ở dưới đại sảnh kia, bình tĩnh đi đến bên cạnh Richard. Chưa bao giờ Diệp Vy cảm thấy thời gian còn chậm hơn rùa bò như thời khắc này, có cảm giác như cô bước hoài bước mãi vẫn không dám bước tới trước mặt anh vậy. Diệp Vy hít sâu một hơi, nhắm mắt rồi lại mở ra, dứt khoát bước nhanh mấy bước còn lại. Chết nhanh một chút thì đỡ hồi hộp và lo sợ hơn so với việc phải nếm trải từ từ, không phải sao?

Trước cái nhìn lạnh lẽo của anh, cô nói rành mạch: “Táo lần này rất ngọt.”

“Hừm?”

“Táo... rất ngọt.”

Richard nhìn vào quả táo trên tay Diệp Vy, khẽ chau mày.

Cô vẫn đực mặt ra, cái tên ma cà rồng đáng ghét đó... cô không biết tên thì sao cô chỉ điểm đích danh hắn đây? Nếu miêu tả dung nhan của hắn, nói màu tóc của hắn, màu mắt của hắn và đặc điểm trên người hắn liệu có khả năng khiến anh đoán ra được hay không? Vẫn có chuyện người giống người, nói gì đến ma cà rồng. Chỉ sợ qua sự miêu tả của cô thì anh lại lầm tưởng thành một tên khác thì không chỉ hại người mà còn hại mình. Diệp Vy không biết nên nói gì, đành im lặng chờ anh nói.

Richard nheo nheo mắt: “Ăn rồi?”

Nghe anh nói, cô vội vàng đưa quả táo lên cắn thử một miếng thật to.

Giây tiếp theo, Diệp Vy bắt đầu cảm hận bản thân mình sao quá tin người dễ rồi tự nhận lấy khổ sở. Quả táo cô vừa ngặm một miếng chẳng những không có chút gì của vị ngọt mà còn chua đến thấu não. Vì vô thức, Diệp Vy lại bộc lộ bản tính thật của mình. Như đang ở chỗ của con người. Cô nhả nhỏ, ngậm chặt quả táo trong miệng không dám nhai, sau đó phun ra một câu: “Cái tên thói tha đó...”

Nhìn qua gương mặt quen thuộc, cô lập tức im bất.

Richard hướng mắt xuống đám đông dưới sảnh, phát tay một cái.

“Các người ra ngoài đi.”

“Chúa tể, thuộc hạ có thể hỏi một câu được không?”

Trong số những người thủ lĩnh, có một kẻ không biết sợ là gì nên đứng ra muốn giải đáp thắc mắc cho toàn thể ma cà rồng có mặt trong đại sảnh. Hắn ta bước ra giữa sảnh, chờ đợi sự cho phép của Richard.

Anh hờ hững: “Nói.”

“Đứng cạnh Ngài là... con người?”

Richard hừ nhạt, sau đó quét mắt một lượt khắp sảnh.

Tên đó không muốn chọc giận anh, tìm cách thanh minh: “Ý của thuộc hạ không phải như vậy, thưa chúa tể! Chưa từng có người nào còn sống sót khi bước vào Tiều Dao này. Chúng thuộc hạ đã giao ước, tuyệt đối không để con người xuất hiện trên núi. Chúa tể, loài người không đáng tin. Mọi người đều biết chúa tể không thích con người, nhưng hôm nay ở chỗ này lại có sự xuất hiện của con người. Thuộc hạ chỉ sợ...”

“Muốn quản chuyện của ta?”

Nghe thấy ngữ điệu không vui của Richard, hắn lập tức quỳ xuống.

“Thuộc hạ biết lỗi, xin chúa tể nguôi giận!”

“Ra ngoài.”

Một phút sau, cả đại sảnh chìm vào bầu không khí im ắng đến lạ thường. Từ lúc đám người đó lui ra ngoài, cánh cửa đồng càng thêm lạnh lẽo. Diệp Vy cảm như hén đứng yên một chỗ, không dám lên tiếng, thậm chí cả thở cũng thật thận trọng. Miếng táo cô ngậm trong miệng không phải là đá viên nên không thể nào tan ra từ từ, cô đành cắn răng chịu đựng, cố nhai nhai vài lần rồi nuốt xuống. Cho đến khi miếng táo đã di chuyển từ cổ họng đến bao tử thì Diệp Vy mới nhả mặt, nếu có cơ hội cô nhất định bắt cái tên đó ăn hết trái táo này. Ngay trước mặt của cô.

Richard trầm mặc đứng nguyên ở vị trí ban nãy, đôi mắt buốt giá lơ đãng nhìn vào khoảng không mông lung. Anh biết tên thuộc hạ đó bắt nguồn từ sự việc lần trước nên lo lắng cho an toàn của anh. Anh cũng biết kể khi nhắc đến chuyện trước kia là tâm trạng anh sẽ lập tức trở nên xấu đi, chỉ muốn thỏa thích giết thêm càng nhiều người càng tốt để thỏa mãn cơn giận bên trong người. Nếu không phải mùi hương của Diệp Vy ở bên cạnh nhắc nhở thì Richard đã bộc phát bản tính hung tàn của mình rồi. Hoặc là khi này máu sẽ nhuộm ở đại sảnh, sau đó sẽ có người đến can ngăn và khiến anh nguôi giận. Hoặc là, một trong những cái vùng có người sinh sống ở quanh núi Tiều Dao sẽ có án mạng thảm khốc xảy ra để rồi sau đó là biến thành chốn hoang tàn không người sống, trở thành một phần thuộc địa của Tiều Dao.

Diệp Vy đang loay hoay không biết nên làm thế nào để lên ra khỏi đại sảnh lạnh tanh này thì bất ngờ bị cái nhìn đầy hung hăng và tàn bạo của Richard chiếu trúng. Cô ngẩng người, thâm mặc niệm. Rõ ràng cô không hề chọc tức anh ta, khi không lại trở nên kinh dị như vậy đúng là dọa người.

Richard tiến đến gần Diệp Vy, khước môi nhàn nhạt hé ra: “Nếu có cơ hội, em có dám giết tôi?”

Diệp Vy sửng sốt nhìn anh.

Chỉ sợ cô không có may mắn được sống cho tới khi gặp được cơ hội ngàn vàng ấy.

Diệp Vy mím môi, lắc nhẹ đầu.

Richard quan sát gương mặt cô, khẽ hỏi: “Nếu tôi cho em cơ hội?”

Cô cười, cúi đầu: “Anh không giết tôi là may rồi.”

Anh dùng tay nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, sau đó dịu dàng cất giọng: “Được. Vậy em hãy nhớ, tôi ghét nhất là người khác phản bội mình. Hôm nay tôi cho em cơ hội nhưng em không nhận. Nếu sau này em hối hận, muốn dùng cơ hội đó để giết tôi thì tốt nhất phải làm cho gọn. Chỉ cần em thẳng thắn nói ra, tôi tuyệt đối không trách em. Còn nếu em thông đồng với kẻ khác, đâm sau lưng tôi trong lúc tôi tin tưởng em. Khi đó, không chỉ có em và kẻ đó, mà tất cả những người có liên quan đến em và hắn ta, tôi nhất định sẽ giết sạch, không chừa một mạng.”

Mặc dù trong giọng nói của anh chỉ có sự dịu dàng nhưng Diệp Vy lại nghe ra đây là một lời hàm dọa trắng trợn. Con người của cô cũng ghét nhất là bị

phản bội. Nếu như có người đâm lén sau lưng cô, cô không bao giờ tha thứ cho kẻ đó. Cô có thể thậm chí đoán ra được, trước đây hẳn anh đã từng bị một người mà bản thân tin nhiệm phản bội nên bây giờ mới đề phòng cô như vậy. Nhưng dù sao cô và anh cũng không thân thiết, có gì phải cảnh báo cô. Diệp Vy không phải dạng người xấu xa đến mức sẽ làm chuyện xấu sau lưng người khác. Lớn đến chừng này cô cũng học được nhiều triết lý nhân sinh sâu sắc. Nếu đã một lòng tin tưởng ai đó thì Diệp Vy nhất quyết tin đến cùng. Cô nghĩ anh cũng vậy. Cho nên lúc bị phản bội mới cảm thấy vô cùng đau đớn và thống khổ, sẽ rất khó để lại trao niềm tin cho người khác.

Cô thờ dài, cuối cùng nói: “Tôi không phải loại người đó.”

Richard cười nhạt: “Không phải?”

Diệp Vy nhún nhún vai, cái kiểu nói chuyện giống như anh mặc dù cũng có chút lý nhưng lại là kiểu mà cô căm ghét nhất. Thừa biết là mới gặp nhau sẽ không dành trọn tin tưởng cho nhau, nhưng bị người khác cho rằng mình không đáng tin là một chuyện rất khó chịu. Diệp Vy nhìn chăm chăm vào trái táo trong tay, cô liên tưởng đến gương mặt của cái tên hại cô vào đây rồi cắt giọng.

“Vậy cứ cho là sau này tôi sẽ tìm cơ hội để giết anh, nhưng tôi dám cam đoan anh không phải người dễ dàng đưa mạng mình cho kẻ khác. Tôi hoàn toàn không có khả năng giết được anh cho dù có liên kết với ai. Chỉ cần anh không muốn mình bị thương, anh có thừa sức giết tôi và người hợp tác cùng với tôi. Nếu anh lo sợ, muốn diệt cô tận gốc thì cứ giết tôi. Anh để tôi sống thêm một ngày là sẽ tăng thêm một ngày anh gặp nguy hiểm. Không phải anh đang lo sợ điều đó hay sao?”

Richard đánh mặt, cặp mắt bùng bùng lửa giận.

Diệp Vy vẫn cố chấp nói ra những gì đang nghĩ trong đầu.

“Tôi không tự tìm đến đây, càng không muốn biết đến sự tồn tại của anh. Là do anh bắt tôi về. Đây không phải sự tự nguyện. Chỉ vì tôi không muốn chết. Sau này tôi mà phản bội anh thì cũng là do anh tự mình chuốc lấy, không thể trách tôi được.”

Anh giận dữ túm lấy tay cô, dùng sức siết chặt cổ tay nhỏ bé của cô.

“Nói lại xem.”

Diệp Vy đau đến ứa nước mắt, nhưng không gỡ tay anh ra. Mặc kệ anh đang khiến cô chịu đau, quật cường hướng thẳng về anh, thốt ra từng chữ vô cùng oai vệ.

“Anh không giết tôi thì về sau đừng hối hận.”

“Em cho rằng tôi không dám giết em?”

“Tôi biết anh có thừa sức để bóp chết tôi, tôi chỉ thắc mắc tại sao ngay lúc đó anh lại tha mạng cho tôi, còn mang tôi về đây, không cho tôi quay về thế giới của mình.”

Richard thả lỏng lực đạo trên cánh tay, câu nói của cô như thức tỉnh anh.

Tại sao anh không giết cô?

Tại sao anh mang cô về lâu đài?

Tại sao?!!

Chính anh cũng không rõ!

Richard buông tay Diệp Vy ra, không thèm nhìn cô thêm một lần đã bay cái vèo đi mất. Cô đứng bất động tại chỗ, mắt thần đánh rơi quả táo. Diệp Vy không hiểu, tại sao trước lúc anh biến mất, cô lại thoáng nhìn thấy tia u buồn trong đôi mắt màu xám tro ấy?! Làm sao cô biết được, đáy mắt anh xuất hiện sợi ưu thương là do đã tự mình nhận thấy. Hóa ra, cô có khả năng sẽ phản bội anh. Chỉ vừa gặp cô, thế mà anh đã thấy không vui khi nghĩ đến việc bị cô phản bội. Thật không giống với năm đó.

* * *

“Tại sao em hỏi như vậy?”

Đặt đĩa thức ăn lên bàn, Thiên Khó hiểu quan sát Diệp Vy.

Ban nãy anh vừa đi ra thì đã trông thấy cô đang ngồi thất thần một góc ở khu vườn nhỏ. Mà khu vườn này ngoại trừ anh, Tây Độc và Richard thì không một ai được phép bén mảng tới. Không biết làm cách nào mà cô có thể tìm được đường đến được khu vườn trong khi phòng của cô ở cách vị trí này khá xa. Ngày hôm đó, cô mò đến được đây là do cô đã ngủ ở chỗ của Richard. Chỉ có chỗ của Richard mới có đường thông đến khu vườn nhanh nhất.

Thầm nghĩ, Thiên hỏi Diệp Vy: “Nhưng làm thế nào mà em tìm được khu vườn?”

Diệp Vy cho một miếng thức ăn vào miệng.

“Đi vòng vòng một lúc thì tìm được.”

Thiên gật gù.

“Mà anh tên là gì vậy?”

“Thiên.”

Diệp Vy dừng lại, nhìn vào đĩa đồ ăn rồi cảm thán: “Anh giỏi thật, vừa là bác sĩ lại vừa biết nấu ăn. Nếu không phải anh đang ở đây thì em đã cho rằng anh là con người rồi. Đúng rồi, em tên Vy. À, anh có thể nói em biết tên của cái người tóc vàng đi chung với anh vào hôm nọ không?”

Thiên cười cười: “Tây Độc đã chọc em?”

Diệp Vy gật đầu: “Tây Độc? Tên cũng như người. Tâm địa quá độc.”

Thiên không hoàn toàn phủ nhận lời nói của Diệp Vy, anh quá rành cái thằng nhóc Tây Độc đó. Hễ đến lượt Tây Độc đi chọn táo là y như rằng sẽ nhận phần công về mình nếu như đó là táo ngon và sẽ phui sạch mọi tội trạng sang cho người đầu tiên anh ta bắt gặp nếu đó là táo dở. Diệp Vy đúng là xúi quẩy, gặp mặt Tây Độc ngay lúc anh vừa từ chỗ của con người trở về với chiến lợi phẩm trên tay. Mà ở tòa lâu đài này, bị Tây Độc lừa gạt, e chỉ có một mình cô gái này. Mà cả rông bọn anh sống lâu đến vậy, chuyện chọn một quả táo vừa ngon vừa ngọt là chuyện quá dễ dàng.

Ăn xong phần thức ăn mà Thiên đã nấu, Diệp Vy vội vàng quay sang anh.

“Anh còn chưa nói cho em biết.”

Thiên ngồi tựa lưng vào ghế, trầm giọng: “Em phải hứa với anh, một khi nghe rồi thì không được kể lại cho kẻ khác là anh đã kể cho em. Đặc biệt là... Khoa.”

Diệp Vy gật đầu chắc nịch.

Năm đó, cũng không biết là đã bao lâu. Thiên chỉ nhớ, Richard rất khó mở lòng với một ai đó nhưng lại có hứng thú với một cô gái. Đáng nói chính là, cô gái kia, là con người. Một chữ “yêu” rất khó diễn tả bằng lời, lại càng không phải thứ mà con người có thể hiểu chữ đừng nói chỉ đến ma cà rồng. Richard nhất thời hứng thú, nhất thời cho phép cô ta tiếp cận mình. Sự thật, chỉ một mình anh biết rõ. Thứ tình cảm mong lung không mờ nhạt ấy vậy mà lại khắc sâu đến tận tâm can người ta. Đoạn tình cảm giữa họ thật ra không phải yêu. Chỉ là... không biết nên dùng từ gì để gán cho nó.

Lần đầu tiên Richard gặp cô ta là ở bên trong núi Tiêu Dao. Cô đang chơi đùa cùng một đứa bé rất nhỏ. Vô tình lại xuất hiện một trận đi săn của ma cà rồng, cô vì bảo vệ đứa nhóc kia mà suýt mất mạng. Lần đó chẳng một ai biết, người mà chúa tể của họ thực sự muốn cứu là ai. Cô gái kia. Hay đứa nhóc nọ. Chẳng ai biết. Thấy người được chúa tể bảo vệ, đám thuộc hạ đương nhiên không dám động vào. Chỉ tiếc, anh không biết để lộ thân phận chúa tể của ma cà rồng là một sai lầm nghiêm trọng.

Cô gái đó khi gặp mặt chắc chắn ai cũng cho rằng cô rất đơn thuần, nhưng hóa ra không phải vậy. Lòng tham và ham muốn của cô là kiểu rất hay gặp phải ở con người, nó quá lớn, quá vọng tưởng. Richard không mang cô về lâu đài nhưng lại rất hay đến chỗ lần đầu gặp gỡ. Biết được chúa tể đem lòng tin đặt lên một con người tầm thường, đám thuộc hạ rất bất mãn. Nhưng dần dà, họ lại bị cái vỏ bọc thuần khiết bên ngoài của cô đánh lừa, thậm chí đã mở lòng với cô hơn. Về sau họ lại biết cô cũng không ưa thích con người giống họ, xem việc họ giết người hút máu như chuyện bình thường và thích thú khi nhìn thấy họ tham lam nuốt trọn con mồi.

Cảm tình họ dành cho cô càng thêm lớn.

Cô gái đó tâm địa không lương thiện, có dã tâm quá lớn, hoàn toàn khác xa với tưởng tượng ban đầu của Thiên. Anh tuy không lộ diện nhưng vẫn luôn âm thầm theo dõi mọi hành động của cô, âm thầm đứng đằng sau giúp Richard đề phòng cô. Sau đó, chuyện gì nên xảy ra cũng đã xảy ra. Cô lên lút liên lạc với bọn ma cà rồng lai ở phương Bắc và tộc người sói để lập mưu làm hại Richard với ý nghĩ muốn thống trị cả tộc ma cà rồng. Thời điểm đó chính là trận hỗn chiến của 100 năm trước.

Trí thông minh của con người đôi khi lại chính là một cái bẫy để họ tự hại chính mình. Cô quá thông minh, không thích hợp làm người ở bên cạnh Richard. Vì trí thông minh của cô chẳng có gì so với trí thông minh của loài ma cà rồng cả. Cô cứ nghĩ tộc người sói sẽ dễ trở trối vị trí chúa tể ma cà rồng cho cô tận hưởng sau khi cô đã giúp họ giết hết những tên ma cà rồng cứng đầu và cả tên chúa tể.

Nhưng cô lại không nghĩ đến, người sói sẽ tin nhiệm một con người ư?

Thiên không biết nên định nghĩa đoạn tình cảm mà Richard dành cho cô gái kia là gì. Không đơn giản là thích. Lại chẳng đậm sâu đến mức là yêu. Nó nhẹ nhàng hết như cả hai đang ném trái một dư vị nào đó trong cuộc sống vậy. Richard tuy không bị thanh gươm bằng bạc mà cô ta nhận được từ tộc người sói chém trúng nhưng lại bị tên ma cà rồng lai lợi dụng sơ hở để tấn công. Khi đó, ánh mắt của Richard lại từ nhu hòa trở thành nồng đậm vị máu. Điều tối kỵ đối với Richard chính là sự phản bội, mà kẻ phản bội anh, chỉ có một lựa chọn duy nhất, đền tội bằng cái chết. Đến tận lúc đó mọi chuyện mới rõ ràng, hóa ra, đoạn cảm tình kia, hoàn toàn không có chút giá trị nào. Cô ta không hề có sức nặng trong trái tim chúa tể. Mà chúa tể cũng chẳng hề xem trọng cô ta.

Vì nguyên do gì Richard lại muốn đến gần cô gái kia, chẳng một ai biết!

Kể từ khi chuyện đó xảy ra, quan hệ căng thẳng giữa ma cà rồng và loài người đã đạt đến đỉnh điểm. Richard không đoái hoài gì đến những con người mà anh gặp mặt thêm bất cứ một lần nào nữa, chỉ có giết và giết. Ý trời vốn đã là vậy, ma cà rồng và con người căn bản không có khả năng sống hòa bình gần nhau. Ma cà rồng có bản năng săn mồi của mình thì con người cũng có dã tâm hèn mọn của họ.

“Nói vậy... lẽ nào anh ta bắt em về là vì thấy em giống với cô gái ấy?”

Thiên lắc đầu: “Anh từng nghĩ như thế, nhưng mà không phải.”

Diệp Vy ủ rũ cúi đầu: “Vậy xem ra em nghĩ đúng rồi, em chính là thức ăn dự trữ.”

“Anh nhìn ra được Khoa đối xử với em rất đặc biệt, hoàn toàn không giống khi đối xử với cô ta. Em đã từng mất đối mắt với Khoa, không nghe theo cậu ấy, thậm chí còn trừng mắt với cậu ấy. Những kẻ dám làm vậy với thằng nhóc đó, anh đảm bảo sẽ chết rất khó coi. Đáng này em vẫn an toàn sống ở lâu đài, không phải Khoa đã quá rộng lượng với em rồi sao?”

Ngẫm nghĩ một hồi, Diệp Vy lại chau mày: “Cũng có thể anh ta còn chờ lệnh từ chúa tể thì mới bắt đầu thù tiêu em”

Thiên bật cười: “Em nói không sai.”

Thiên không kể cho Diệp Vy tên của anh là Richard, cũng bỏ qua chi tiết anh thật ra chính là chúa tể của ma cà rồng vì sợ rằng cô sẽ lại phạm phải sai lầm của cô gái đi trước. Thiên chỉ nói, cô gái kia có dã tâm muốn cùng tộc người sói giết chết chúa tể và anh thì biết chuyện cô ta phản bội ma cà rồng và thông đồng với kẻ thù của họ nên vô cùng tức giận đã đi giết chết cô ta thay cho chúa tể.

Diệp Vy có một cơ hội tốt để nhận ra anh là ai nhưng khi đó cô không có tâm trí để nghe thấy. Bởi vì lúc ấy trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng, chỉ toàn nghĩ đến đám ma cà rồng đáng sợ bên dưới sảnh. Và cả cái chi tiết nhìn thấy anh ngang nhiên ngồi ở nơi cao nhất trong đại sảnh cũng đã bị cô quăng vào một góc quên lãng từ lúc nào rồi.

Diệp Vy đưa tay chống cằm, hỏi băng quơ: “Nếu như em có may mắn cầu xin được chúa tể thả em về chỗ của con người thì anh nghĩ Khoa có chịu thả em đi không?”

Thiên mỉm cười đầy ám chỉ: “Vậy phải xem em có bản lĩnh làm cho Khoa chịu thả em đến trước mặt chúa tể không đấy!”

Nhớ đến một chuyện vô cùng quan trọng, Diệp Vy đứng phắt dậy.

“Anh có biết ở đây ngoại trừ chúa tể ra thì người có quyền lực nhất là ai không? Em muốn nhờ người đó lên đưa em ra ngoài, em chỉ muốn báo tin bình an cho gia đình mình thôi. Sau đó sẽ lập tức trở lại đây. Em hứa sẽ không có suy nghĩ bỏ chạy.”

“Cái này...”

“Còn An nữa, mấy ngày nay không liên lạc được với em chắc chắn đã rất lo. Di động của em hết pin từ buổi tối hôm đó tới giờ, còn balo của em chắc đã rơi đâu đó trong núi rồi. Mọi người không tìm được em nhất định sẽ lo lắng. Anh cũng hiểu cảm giác đó mà, đúng không? Em xin anh! Làm ơn! Giúp em một lần thôi!”

“Nhưng...”

“Với bản tính của Khoa, nếu muốn đưa em đi gặp họ thì đã đưa từ lâu rồi. Em biết anh ta đã quyết định giam em ở đây, em không ôm hi vọng mình sẽ quay về cuộc sống bình thường trước đây. Hơn nữa, anh nghĩ em dám mở lời đòi anh ta đưa em ra khỏi Tiêu Dao sao? Anh ta đáng sợ như vậy, đứng gần cũng đã rất can đảm”

Thiên cười khỏ, kéo Diệp Vy ngồi xuống ghế rồi thong thả.

“Lẽ nào em không muốn chạy khỏi tòa lâu đài này? Anh không ngờ em còn định quay lại đây khi đã được dẫn ra ngoài, lại còn tìm cách nói dối. Bình thường, con người nếu bị bắt vào Tiêu Dao đều có chung suy nghĩ, bằng mọi giá phải trốn khỏi chỗ quái quỷ này. Khi có cơ hội, họ liền lập tức bỏ chạy. Em không nghĩ vậy?”

Diệp Vy thờ người: “Thì ra đây là lý do anh ta không muốn dẫn em ra ngoài.”

Không muốn đưa cô ra ngoài là vì lo sợ cô sẽ chạy mất?

Diệp Vy không tin đâu, với khả năng săn mồi của ma cà rồng, anh chỉ cần mất vài giây để bắt cô lại thôi. Diệp Vy lắc mạnh đầu, cô quên mất một điều. Cái anh ta lo sợ không phải là để cô chạy mất. Anh ta chỉ sợ rằng bản thân sẽ không được mà một phát giết chết cô khi trông thấy cô cố tình chạy trốn khỏi anh. Nhưng anh lại không hề hay biết, Diệp Vy vì sợ bị anh giết cho nên đã không còn giữ ý định bỏ trốn trong đầu mình nữa. Cô chưa muốn chết đến mức đó.

Quan sát chuyển biến trên gương mặt Diệp Vy, Thiên khẽ thở phào vì biết cô đã hiểu ra được ngụ ý ngầm của anh. Richard không phải không muốn đưa cô ra ngoài, chỉ tại anh đã nghĩ mình sẽ lập tức giết chết cô nếu như cô dám bỏ chạy khi có cơ hội và khi đã biết đường. Nhưng điều khiến Thiên không ngờ tới nhất lại chính là suy nghĩ đơn thuần của Diệp Vy. Cô chẳng những không sợ ma cà rồng, không muốn bỏ trốn khi gặp cơ hội tốt mà còn muốn nói dối người thân mình để họ không lo lắng trong khi bản thân thì lại phải quay về tòa lâu đài này.

Thông thường, nếu như được dẫn ra khỏi núi Tiêu Dao, con người ta đều chạy trốn chết tìm đường sống. Nhưng Diệp Vy lại nghĩ cách để nán lại tòa lâu đài, Thiên chậm rãi nhú mây. Không biết là cô nghĩ đơn thuần thực sự hay chỉ đang giả vờ thuần khiết. Anh tuy có cảm tình với cô, nhưng nếu cô ngu ngốc giống đứa con gái kia thì anh nhất định không tha cho cô.

“Anh dẫn em đi, nhưng lúc về em phải thú nhận chuyện này với Khoa.”

Diệp Vy do dự nhưng rồi cũng chậm rãi gật đầu.

Lúc cô và Thiên quay trở lại tòa lâu đài thì trời cũng đã nhá nhem tối. Anh đặt cô xuống rồi xoay người đi vào trong. Bắt một con người còn sống sờ sờ phải đến một chỗ chỉ toàn ma cà rồng sinh sống có khác gì đang dẫn họ vào con đường chết. Chỉ trách cô bị chúa tể của anh bắt về, cho dù anh có muốn thả cô đi cũng không dám.

Thiên thờ dài, vẫy tay nói với Diệp Vy: “Có lẽ ngày mai anh phải tới Quý Khốc Môn một chuyến, em mau về phòng nhanh đi, giờ chắc cậu ấy đang chuẩn bị phát điên lên đây!”

Mặc dù không biết cái tên Quý Khốc Môn là gì nhưng Diệp Vy cũng chẳng hứng thú để hỏi nhiều, cô chỉ gật nhẹ đầu một cái rồi buồn bã đi thẳng về phòng mình. Cô chỉ nói với ba mẹ là mình bỏ quên một số thứ nên quay về lấy, rồi còn sắp sửa phải chuyển đến một chỗ làm mới. Thật may vì chuyện cô biến mất vẫn chưa có ai biết. Thật ra lúc gặp được ba mẹ thì Diệp Vy đã có suy nghĩ muốn ở lại với họ luôn và không quay về chỗ chỉ toàn ma cà rồng này nữa, quên luôn ngọn núi Tiêu Dao thì càng tốt. Nhưng cô lại nghĩ đến khả năng họ sẽ vì cô mà chịu đau đớn, rồi còn những người ở gần đây... Diệp Vy thà một mình chịu thiệt còn hơn hại thêm nhiều người vô tội khác mà trong đó còn có cả những người cô yêu thương.

Đến phòng, Diệp Vy vừa mở cửa ra thì đã trông thấy Richard đứng thù lù trước mặt cô. Gương mặt của anh đang cực kỳ phẫn nộ, bộ dạng nhìn giống như sắp sửa bay đi tìm cô đến nơi vậy. Cô còn chưa kịp phân trần thì đã bị anh tóm tay. Cặp mắt màu tím hiện lên những tia máu ghê rợn, con ngươi đầy mị hoặc chậm chậm chuyển động như đang đè nén hung hăng, xung quanh nồng nặc mùi vị của sự chết chóc.

“Vừa đi đâu?”

“Tôi... Tôi vừa về nhà. Sau đó đã lập tức quay trở lại đây. Tôi chỉ muốn báo tin bình an cho người thân thôi. Tôi không bỏ trốn. Anh không cần phải tức giận.”

Richard trái lại không nguôi giận mà còn trừng mắt nhìn cô.

Diệp Vy vô thức lùi bước về sau: “Anh đừng giận, tôi thực sự không bỏ trốn mà.”

Anh gầm lên: “Nói, là ai?”

Biết không thể lấy cứng chọi với anh, Diệp Vy thành thật khai báo: “Là Thiên.”

Khắc tiếp theo, Richard dùng dùng lửa giận toan đi tìm Thiên thì đột nhiên bị Diệp Vy liều mình giữ chặt lại. Cô gắng sức ôm chặt lấy cánh tay lực lưỡng của anh, vội vàng nói: “Tôi không nhớ đường ra khỏi núi Tiêu Dao, lúc được anh ấy cưỡng ép đi tôi đã nhắm chặt mắt lại. Tôi nói thật đó, tôi thật sự đã nhắm mắt cả lúc đi lẫn lúc về nên không nhìn thấy gì hết. Hơn nữa, hơn nữa... tôi cũng đã xuất hiện trước mặt anh rồi, điều đó chứng tỏ tôi không hề có ý định bỏ trốn.”

“Em nghĩ tôi tin?”

“Dù anh có cho tôi đi, tôi cũng nhất quyết không đi.”

Vì nói nhanh quá nên chưa kịp suy nghĩ, đến khi lời đã thốt ra thì Diệp Vy mới hớ người. Cô nói nhầm rồi, nếu anh ta thực sự có ý tốt cho cô đi luôn thì cô nhất định sẽ đi cho khuất mắt anh mới đúng.

Diệp Vy không nghĩ đến, chính những lời nói đó của cô đã có tác dụng làm cho cơn thịnh nộ của Richard nguôi lại.

Richard trầm trầm nhìn cô. Những lời cô vừa nói khiến anh vô cùng kinh ngạc. Anh đã nghĩ, nếu như anh thả cô về với thế giới loài người thì cô sẽ rất vui mừng và chạy một mạch thoát khỏi anh. Nhưng nay cô lại nói, cho dù anh có thả cô thì cô cũng không đi, bằng một tông giọng chắc nịch. Trong đầu Richard đột nhiên xuất hiện cảnh anh lạnh lùng muốn cô rời khỏi tòa lâu đài, còn cô thì kiên quyết bám chặt anh không buông, kiên quyết nói mình không muốn rời khỏi anh.

Mất thấy anh không còn đáng vẻ hung tợn như trước, Diệp Vy dần thả lỏng tâm tình. Còn chưa được như ý nguyện thì đã bị anh kéo lấy, sau đó cúi đầu hôn cô một cách ngẫu nhiên. Anh vừa day vừa cắn lên môi cô. Nụ hôn này hoàn toàn không giống với nụ hôn lần trước. Diệp Vy cảm nhận được môi mình đang đau tê tái nhưng không thể làm gì khác ngoài việc yếu ớt chống cự anh. Trong nụ hôn là sự vội vã, hấp tấp, tàn bạo và cả một ít trừng phạt cùng với vị máu tanh nồng.

Sau khi đã khá hài lòng với nụ hôn của mình, Richard chậm rãi dờ môi khỏi đôi môi sưng tấy của Diệp Vy. Những ngón tay lạnh buốt di chuyển bừa bãi trên gương mặt thất thân của Diệp Vy hệt những con rắn chứa đầy nọc độc đang treu đùa con mồi của chúng. Bế cô lên, Richard lãnh đạm phun ra một câu: “Lần sau nếu còn dám tự ý rời khỏi tòa lâu đài khi chưa có sự cho phép của tôi thì vị trí cần tiếp theo chính là cổ của em”

Nằm trong lòng anh, Diệp Vy nhắm mắt đưa tay sờ vào môi mình. Cô khó chịu liếm sạch vị máu quanh môi, cái tanh nồng của máu vừa xuất hiện trong cổ họng lập tức khiến cô cảm thấy như muốn nôn tới nơi.

Đặt cô xuống giường, Richard ân cần kéo chăn đắp cho cô.

“Ngủ đi.”

Diệp Vy nằm yên, hướng mắt đến anh: “Anh đừng nói chuyện Thiên dẫn tôi ra ngoài cho chúa tể được không?”

Richard nghiêm mặt.

Diệp Vy lo sợ, lí nhí: “Anh ấy nói mai sẽ đến Quỷ Khốc Môn, tôi đoán đó là chỗ ở của chúa tể các anh.”

“Em..”

Diệp Vy nhìn Richard, đợi anh nói tiếp.

Anh ngồi xuống giường, chống tay qua người cô: “Không cần lo.”

Đoán được Richard không muốn giúp mình, Diệp Vy vội nói: “Anh ấy đã giúp tôi, tôi không muốn vì tôi mà anh ấy bị chúa tể trách phạt. Anh có thể đến đó nói giúp anh ấy một câu mà, đừng cho anh ấy nhận tội... mặc dù giúp tôi là đã phạm tội. Thiên nói dẫn con người ra khỏi núi là chuyện nghiêm trọng, chúa tể mà biết thì sẽ tức giận. Nên tôi... Tôi không muốn liên lụy anh ấy. Anh có thể...”

Richard trừng mắt lên, quát: “Im ngay.”

Diệp Vy giật mình, không dám nói nữa.

Richard giận dữ đứng phắt dậy, chưa đầy một giây thì trong phòng chỉ còn mỗi mình Diệp Vy đang nằm ngoan ngoãn trên giường. Đào mắt xung quanh phòng, Diệp Vy nhẹ nhàng đặt tay lên ngực mình vỗ về trái tim đã bị anh dọa cho đông cứng.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Thánh địa

- - -

“Anh nhảy xuống đây.”

Tiếng chim ríu rít chuyển cảnh, nhảy nhót khắp nơi rồi lại ẩn mình sau những bụi cây to ụ. Tia sáng của ánh mặt trời luôn tìm cách chui vào ranh giới nhưng vẫn chẳng thành công. Chúng chỉ có thể ủ ẽ nán mình lại bên ngoài tán lá xanh, đôi mắt ngó xem sự việc đang diễn ra bên trong một khu vườn thom nồng hương hoa. Diệp Vy ngược đầu lên nhìn Tây Độc, mặt hầm hầm chỉ đợi anh phóng xuống thì cô sẽ lập tức bắt lấy, ép anh ăn cho hết quả táo mà cô vừa xin được từ Thiên.

Nói theo một hướng tích cực, Diệp Vy có vẻ thân thiết với Tây Độc như vậy chắc do là ấn tượng từ lần đầu tiên gặp nhau. Và lại, ở chỗ này, ngoại trừ chơi với Tây Độc thì cô cũng không còn ai khác để mà chơi. Diệp Vy không hề có hứng thú sẽ đi khám phá hết mọi ngõ ngách trong tòa lâu đài này, việc cô không thể tiếp xúc thêm với những ma cà rồng cũng là một lẽ đương nhiên. Cô đến đây chỉ biết có mỗi mình Tây Độc, Thiên và Khoa. Trước hay sau thì việc nói chuyện cởi mở hơn với bọn họ cũng sẽ diễn ra. Có lẽ do tính cách của Tây Độc khá hợp với Diệp Vy nên cô và anh thân hơn so với những người khác, theo kiểu của những đứa trẻ chưa lớn.

“Em có giỏi thì trèo lên đây.”

Diệp Vy nhặt một cành cây khô, quăng thẳng về phía Tây Độc.

“Anh có giỏi thì xuống đây, đừng ý mình là ma cà rồng mà bay lên đó.”

Lực đạo của Diệp Vy không nhỏ, chỉ tiếc hướng bay của cành cây lại lệch sang một bên so với vị trí mà Tây Độc đang đứng. Anh bật cười thích thú chỉ chỉ vào cành cây vừa rơi tự do trong không trung rồi nói: “Gần như vậy cũng không trúng?”

Cô khịt khịt mũi, chống què: “Anh không thấy gió lớn sao?”

“Ồ, để anh thử xem!”

Nói rồi, Tây Độc vươn tay hái một đống lá xanh. Anh cười gian nhìn nhúm lá trong lòng bàn tay mình rồi hướng thẳng tay về phía Diệp Vy. Thả xuống. Ngắm nhìn trận mưa lá rơi lất phất, ai không biết còn nghĩ khung cảnh rất lãng mạn. Nhưng với Diệp Vy, cô chỉ thấy có một đống lá đang rơi lác đác lên

mái đầu của cô. Một vài chiếc lá ngoan ngoãn chạm nhẹ lên người cô rồi rơi thõm xuống lớp cỏ xanh. Còn một vài chiếc lá khác thì ương bướng nán lại trên vài sợi tóc rối của cô hết đang lưu luyến.

Nhìn bộ dạng của Diệp Vy, Tây Độc cố nén cười: “Đúng là có gió lớn.”

Diệp Vy nghiêng rặng, quét mắt về phía Tây Độc.

Đột nhiên, một cơn gió bất ngờ thổi qua chỗ Tây Độc đang đứng. Diệp Vy chỉ nghĩ đó là một cơn gió bình thường nên không quan tâm, chỉ liếc mắt nhìn Tây Độc. Tiếp đến thì cô trông thấy Tây Độc đang đứng vững trên cây lại bắt đầu loạng choạng như sắp ngã. Việc sau đó hẳn ai cũng đoán ra được. Tây Độc vì không hề phòng bị nên đã rơi khỏi cành cây và đáp đất bằng cả thân người.

Đối với Diệp Vy thì cơn gió đó chỉ là vô tình lướt qua người Tây Độc, vô tình khiến cho anh bị trượt chân ngã xuống. Nhưng chỉ có Tây Độc biết rõ nhất, đó căn bản không phải một cơn gió bình thường, vì nếu chỉ đơn thuần là một cơn gió thì làm sao anh lại bị mất thăng bằng như vậy.

Có kẻ đã đẩy anh.

Tây Độc nhăn nhó mặt mày đứng dậy, phui sạch bụi bẩn trên người.

Diệp Vy lập tức chạy đến trước mặt Tây Độc, chụp lấy anh: “Ngay cả ông trời cũng giúp em rồi!”

Tây Độc hếch mày đầy gian trá, với sức của anh thì việc thoát khỏi gong kim của Diệp Vy là một chuyện dễ như... hút máu một con người. Anh nhe răng cười rồi toan rút tay ra khỏi tay Diệp Vy. Giây tiếp theo, Tây Độc đột nhiên ngưng lại mọi dự tính. Bởi, anh trông thấy người đứng sau lưng Diệp Vy, người đó dùng ánh mắt rất bình thường để nhìn anh. Thành thật mà nói, nếu là một kẻ khác trong giới ma cà rồng nhìn anh như thế thì anh nhất định mặc kệ và tiếp tục làm chuyện của mình. Đáng này, kẻ nhìn anh lại là chúa tể của ma cà rồng, anh có đuôi mù cũng chẳng dám động tay động chân với Diệp Vy.

Kẻ đẩy anh rơi xuống đây, là Richard.

Tây Độc há miệng cười hi hi nói với Diệp Vy: “Đúng là ông trời đã giúp em!”

Diệp Vy vui vẻ híp mắt, chìa quả táo ra cho Tây Độc.

Anh cắn răng, đón lấy quả táo từ tay cô sau đó chậm rãi cắn một phát thật lớn. Vị chua chua chát chát lan tỏa khắp khoang miệng, xộc thẳng lên tận não khiến Tây Độc mém chút phun ra. Nhưng anh vẫn ý thức được, anh mà phun một cái là gương mặt của Diệp Vy sẽ hứng trọn hết những tình túy từ anh. Và chuyện tiếp theo là anh sẽ bị chúa tể xử lý. Chỉ trách Tây Độc đã nghịch dại, đụng phải một người được chúa tể chống lưng đằng sau. Anh cam chịu cố gồng mình ăn hết quả táo.

Nhìn Tây Độc ăn hết quả táo, Diệp Vy cảm thấy cực kỳ sáng khoái. Cô lẽ lười chọc tức anh rồi xoay người bước đi. Nào ngờ vừa xoay người lại thì đã đập mặt vào vòm ngực của ai đó. Gió nhẹ thổi qua, mang theo hương hổ phách chòn vòn trước mũi. Diệp Vy vội ngẩng đầu, chân cũng nhanh chóng thụt lùi về sau mấy bước để tạo một khoảng cách an toàn.

Cô ngoái đầu lại phát ra tín hiệu cầu cứu cho Tây Độc. Anh bắt được tín hiệu cầu cứu từ cô nhưng lại dừng dưng như không. Diệp Vy nhú mày khi thấy anh đang dùng cặp mắt để nhìn về phía của Khoa. Mới nãy anh còn thích thú đùa giỡn cùng cô, sao bây giờ lại đầy kiêng nể khi thấy Khoa xuất hiện. Diệp Vy há miệng định hỏi, nhưng Tây Độc đã nhanh hơn cô một bước. Anh lia mắt đến cô để ám chỉ hai từ “tạm biệt” bằng ngôn ngữ hình thể, xong bay mất dạng.

Richard giữ nguyên tầm mắt trên người Diệp Vy: “Kết thân rồi?”

Diệp Vy cười khan, sau đó gật đầu.

“Hình như anh ta rất sợ anh, còn chưa nói tiếng nào đã bay đi.”

Richard im lặng không đáp.

Diệp Vy tò mò, lại hỏi: “Địa vị của anh trong tòa lâu đài này chắc lớn lắm?”

Anh vẫn lặng yên ngắm nhìn cô.

Được đà, Diệp Vy bạo gan mở lời: “Chắc anh thân với chúa tể nhỉ?”

Richard hếch mày, rõ ràng hôm nọ ở đại sảnh có kẻ đã gọi anh là chúa tể vậy mà hôm nay cô lại hỏi anh chuyện này. Anh không rõ cô là đang muốn thăm dò anh hay là không nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ, nên ừ ừ mở mở hỏi: “Em muốn gặp chúa tể?”

Diệp Vy gật đầu lia lịa, nói nhanh: “Anh có thể đưa tôi đi gặp chúa tể không?”

Với dáng vẻ này của cô, xem ra hôm đó hoàn toàn không để ý đến câu chuyện kia rồi. Cô muốn gặp chúa tể chỉ có hai nguyên do. Một là muốn thông qua người có chức vụ cao nhất để thoát khỏi bàn tay của anh. Hai là muốn lấy đi sự tin tưởng của chúa tể ma cà rồng, dần dần tiếp cận chúa tể giống như những người có lòng tham vương quyền khác. Richard chậm rãi quan sát gương mặt đầy mong đợi của Diệp Vy, sau đó lạnh giọng: “Gặp làm gì?”

Diệp Vy cứng họng: “Tôi...”

Richard đợi cô nói.

Diệp Vy vẫn im lặng.

Đột nhiên, Richard trừng mắt: “Muốn cầu xin cho Thiên?”

Cô lắc đầu: “Không phải.”

“Không nói tôi không đưa em đi.”

Cô cúi đầu suy nghĩ, cuối cùng nói ra sự thật: “Tôi chỉ muốn biết tại sao chúa tể các anh lại cho phép anh giữ tôi ở lại. Nếu như tôi đứng ra cam kết là sẽ giữ bí mật về sự tồn tại của ma cà rồng thì liệu Ngài ấy có chịu thả tôi đi không? Nếu Ngài ấy chịu thả, tôi tin chắc anh nhất định không dám bắt tôi lại.”

Nghe cô nói xong, Richard cười lạnh: “Chỉ cần tôi nói không, không một kẻ nào dám thả em đi.”

Thấy anh khẳng định chắc nịch, Diệp Vy buồn bực: “Anh cho rằng mình là chúa tể chắc?”

Lời vừa nói ra liền thức tỉnh người nói. Diệp Vy ngậm chặt miệng, tròn mắt nhìn người trước mặt. Trong tòa lâu đài này suy đi tính lại thì chỉ có mỗi mình anh là luôn đi lại tự do tự tại, muốn xuất hiện ở đâu thì liền xuất hiện ở đó mà không cần hỏi qua bất kỳ một ai khác. Anh bắt cô về đây cũng đã mấy ngày mà chẳng có một tên ma cà rồng nào dám ho he hay tìm đến chỗ cô hút máu. Diệp Vy sức nhớ, hôm đó anh đã đứng ở nơi cao nhất của đại sảnh để nói chuyện với đám ma cà rồng bên dưới. Ngực khí của anh, điệu bộ của anh, dáng vẻ của anh, động thái của anh, ánh nhìn của anh. Tất cả đều có khí chất của một vị chúa tể.

Diệp Vy cứ nghĩ chúa tể là trùm lớn cuối cùng nên sẽ không còn trẻ, đôi khi cũng sẽ chẳng đẹp trai như anh. Một người thoát nhìn có vẻ trẻ như anh mà lại đứng trên cả ngàn người, thống trị vương quốc của ma cà rồng hình như không hợp lý lắm. Hoặc anh chính là chúa tể. Hoặc anh chỉ là con trai cưng của chúa tể.

Diệp Vy ái ngại cắn môi: “Anh là con của Ngài ấy?”

Sau đó cô lại nghĩ, ma cà rồng đa phần đều có bộ dáng trẻ trung và sở hữu một nhan sắc mê hoặc lòng người. Chúa tể của bọn họ nhìn tà mị và trẻ tuổi cũng là một chuyện khá hợp lý. Trong đầu vang lên một tiếng, Diệp Vy vô thức lùi lại đằng sau thêm một bước rồi giờ ngón trở lên, run run chỉ thẳng vào anh: “Anh... là chúa tể?”

Richard thâm trầm gật đầu.

Diệp Vy càng hoảng sợ hơn, lùi về sau thêm một bước.

“Anh thật sự là chúa tể?”

Vào cái ngày cô nói chuyện với Thiên, anh đã nói rằng chúa tể của anh rất ghét con người, gặp một người thì giết một người, gặp hai người thì giết hai người, không khoan nhượng. Nhưng anh nói nếu Khoa chịu đưa cô đi gặp chúa tể thì chắc chắn Ngài ấy sẽ vì sự có mặt của Khoa mà nể tình không ra tay hạ sát cô vì chúa tể vẫn nhớ Khoa đã giúp Ngài giết kẻ phản bội tộc ma cà rồng. Bây giờ người này lại thừa nhận với cô, anh ta là chúa tể ma cà rồng.

Diệp Vy vội vàng đưa tay bịt kín cổ lại, sợ đến mức lưng ta lưng tưng: “Anh... Anh là chúa tể? Sao lại... Anh không được giết tôi, anh đã hứa... Lúc trước anh hứa sẽ không giết tôi... Tôi biết anh ghét con người, nhưng anh phải giữ lời, là chúa tể thì không được phép nuốt lời.”

Richard không nói gì, chỉ tiến đến gần Diệp Vy.

Thấy anh chẳng nói chẳng rằng chỉ hướng thẳng đến mình, Diệp Vy lại càng thêm hoảng loạn. Cô thụt lùi đến mức phía sau lưng chẳng còn đường, chỉ còn một thân cây to lớn xù xì đón lấy cô.

Diệp Vy nhắm chặt mắt lại, thốt lên: “Nếu biết anh là chúa tể thì tôi đã tự hiến máu cho anh rồi.”

Richard đưa tay chạm vào mặt cô, khẽ khàng cất giọng: “Tôi đã nói thì nhất định giữ lời, không cần phải nhắc. Chỉ cần em không làm chuyện khiến tôi không vui, mạng của em vẫn sẽ được giữ.”

Câu nói đầu của anh nghe rất vừa tai, nhưng về sau thì không được. Cô làm sao mà biết chuyện gì cô làm sẽ khiến anh không vui, còn chuyện gì sẽ khiến anh vui về?

Diệp Vy từ từ mở mắt ra, nhỏ giọng lí nhí: “Vậy bây giờ anh vui hay không vui?”

Không trả lời lại cô, Richard chỉ hỏi: “Muốn ra ngoài dạo không?”

“...”

Diệp Vy trầm tư, chắc chắn anh đang cố tình bẫy cô. Anh biết cô sẽ không chút do dự mà gạt đầu nên mới ngỏ lời muốn dẫn cô ra ngoài. Qua chuyện lần trước, cô đã có kha khá kinh nghiệm rồi. Đừng hòng dụ dỗ cô tự tìm vào chỗ chết. Mím chặt môi, Diệp Vy lắc đầu. Chưa gì đã thấy gương mặt của anh trở nên không mấy hài lòng, cô lại lập tức gạt đầu. Tâm tư người đàn ông này quả thật thâm sâu khó lường, làm sao mà cô biết được anh đang có ý định muốn dẫn cô ra ngoài dạo thật cơ chứ!?

Richard mỉm cười, sau đó bất ngờ bế Diệp Vy lên rồi bay đi. Diệp Vy trông thấy nụ cười hiềm hoi của anh thì dờ mắt ra. Cô không mê trai, càng không hứng thú gì với chúa tể của ma cà rồng. Nhưng phải công nhận nụ cười của anh có sức sát thương rất lớn tới trái tim thiếu nữ của cô. Trong một giây đó, Diệp Vy đã nghĩ, nếu anh không phải chúa tể ma cà rồng hay một ma cà rồng mà chỉ là con người bình thường giống như cô thì rất có thể cô sẽ có cảm tình với anh. Cô không nhận mình đã rung động. Vì nếu chỉ rung động vì một nụ cười của một ai đó thì quá không chân thật. Nếu đã không chân thật thì tình yêu cũng rất mong. Vì độ không thật của nó nên chính mình sẽ cho rằng đều là mơ.

Cảm nhận được gió bay vù vù qua tai thì Diệp Vy mới ý thức được là cô đang nằm gọn trong vòng tay của Richard, còn anh thì đang bay với tốc độ cực nhanh. Cô hoảng sợ bám chặt áo của anh, cứ nghĩ rằng nếu không nắm thì sẽ bị rớt xuống mất. Nhìn cảnh vật xung quanh lướt qua hết một đoạn phim được tua nhanh hết cỡ, Diệp Vy cảm thấy choáng váng nên đành nắm chặt mắt lại. Nhưng Richard càng đi chuyển càng nhanh khiến Diệp Vy muốn không sợ cũng không được.

Cô giật giật áo anh, giọng lí nhí: “Chúa tể, anh bay chậm lại được không?”

Richard không giảm tốc độ.

Diệp Vy nhú mảy, dựa đầu vào ngực anh: “Tôi khó chịu...”

Richard chẳng những không hề giảm tốc độ mà còn tăng tốc nhanh hơn khi nghe cô nói mình khó chịu. Diệp Vy không còn sức để mà nói chuyện, biết anh không muốn dừng lại nên mơ màng dựa vào anh, nhắm mắt lại.

Diệp Vy khó chịu là điều tất nhiên. Vì chỗ anh đang bay qua là khu vườn của ma cà rồng. Khắp xung quanh chỉ trồng độc nhất một loại cây mà ma cà rồng rất thích mùi hương của chúng. Hoa có mùi hương vô cùng tà, lá cũng đầy gai nhọn, chứa đầy độc tố giết người. Nếu như heroin là thuốc phiện của con người thì hoa độc chính là heroin của ma cà rồng nhưng tác dụng không gây hại giống như thứ thuốc của con người. Hoa độc làm cho ma cà rồng mê thích, cảm thấy thư thái, dễ chịu. Nhưng lại là chất kịch độc đối với con người. Độc của lá hòa vào máu người lại càng độc hơn, không thuốc trị. Muốn cứu người đó trừ phi quen biết ma cà rồng, còn không thì đành nhìn họ bị con đau hành hạ đến chết.

Là rừng hoa Từ Hương.

Nơi có loài hoa từ thần sinh sôi nảy nở nhiều nhất trong núi Tiêu Dao.

Từ Hương hoa mọc ven lối vào Cẩm địa vì đó là nơi con quỷ dữ ngã xuống, nhưng dòng máu của nó đã thấm vào lòng đất, len lỏi trong từng hạt cát nhỏ tìm đường chảy xuống trung địa. Lối vào Cẩm địa có hoa Từ Hương, dấu hiệu để loài người đừng tự ý xông vào. Vì càng đi vào sâu bên trong thì hoa Từ Hương sẽ xuất hiện càng nhiều hơn. Xuyên qua một tầng cây, rừng Từ Hương sẽ lộ dạng. Ở Cẩm địa thì mùi hương ma mị của Từ Hương khá ít, không khiến con người kiệt quệ nhanh. Nhưng đi đến rừng hoa thì lại khác. Mùi hương nồng đậm, bầu chặt lấy từng thớ da thịt.

Rừng Từ Hương rất dài, hướng đi thẳng tắp như một cánh cổng lớn.

Đó là lối vào Thánh địa.

Richard bay nhanh hơn.

Diệp Vy im lặng vùi mặt vào ngực anh.

Richard cứ nghĩ nếu anh bay nhanh qua khu vực này thì cô sẽ không ngửi được hương hoa độc, nhưng không ngờ gió mạnh như vậy vẫn để hương của hoa bay đến mũi của cô. Dù sao cũng đã ngửi, ít nhiều cũng để lại hậu quả như nhau. Không làm cô chết là được. Anh cũng không có cách ngăn cản hương hoa bay đến mũi của cô. Cho đến khi bay ra khỏi khu vực trồng hoa độc, anh lập tức dừng lại rồi cúi đầu nhìn vào cô. Thấy Diệp Vy nằm bất động, anh nhú chặt mảy: “Còn khó chịu?”

Nghe thấy giọng anh, Diệp Vy chậm chậm ngẩng đầu nhìn anh: “Không có.”

Cô không muốn thừa nhận, mùi hổ phách tỏa ra từ người anh rất dễ chịu. Cô úp mặt vào người anh, đột nhiên cảm thấy xung quanh chỉ còn mỗi hương thơm nhàn nhạt trên người anh mà thôi. Tham lam chiếm lấy mùi hương trên người anh, Diệp Vy vô thức bị mê hoặc không muốn rời khỏi lồng ngực ấm áp kia nên không để ý rằng anh đã dừng lại. Khi nghe giọng anh bên tai thì cô mới choàng tỉnh, luyến tiếc ngẩng đầu lên đáp lời anh.

Thấy cô đã bình thường, Richard khẽ cười rồi đặt cô xuống.

“Tôi chưa biết tên em.”

Diệp Vy đưa mắt nhìn quanh, nói: “Tôi tên Vy.”

“Vy.”

Diệp Vy gật đầu.

Richard nhìn cô: “Vy.”

“...”

“Vy.”

Diệp Vy thận trọng nhìn anh: “Sao vậy?”

“Vy.”

“Anh nói đi?”

Cô khó hiểu nhìn anh.

Richard cười mà mị: “Tôi thích cái tên này.”

Diệp Vy hơi nghi ngờ, có phải anh có vấn đề gì không?

Thấy Richard nhìn mình bằng cặp mắt chứa đầy tia không vui, Diệp Vy vội quay mặt sang nơi khác. Bầu không khí im lặng bao trùm lấy cả hai. Diệp Vy vừa khó xử vừa lo lắng, nghĩ mình đã làm phật lòng anh, len lén đẩy mắt nhìn lên người anh một cái. Richard vẫn đứng yên, ánh nhìn chiếu lên mặt cô đã có vài phần nguy hiểm ẩn chứa bên trong.

Diệp Vy thấp thỏm không yên, hòa theo câu nói của anh: “Tôi cũng rất thích cái tên này.”

Richard dường như rất hài lòng với câu trả lời của cô, chẳng hề gây khó dễ cho cô mà chỉ đi thẳng về phía trước. Diệp Vy nhẹ nhõm dùng hơi thổi phồng má lên, sau đó nhanh chóng đi theo sau anh. Richard dẫn cô đến trước hai tảng đá lớn có màu sắc rất đẹp, anh dừng lại trước hai tảng đá kia một lúc rồi lại đi tiếp đến trước. Diệp Vy đoán được phía trước là vách núi, hình như bên dưới còn có nước vì cô nghe thấy tiếng sóng đánh vào thành đá đầy hung tợn.

Là biển?

Cô tò mò liếc nhìn hai tảng đá, cố nhìn xem ban nãy anh đã nhìn thứ gì trên chúng nhưng tìm mãi vẫn không thấy điểm gì đặc biệt. Nhìn về phía bóng lưng của Richard, Diệp Vy chậm chậm giơ tay lên, khẽ chạm vào một tảng đá có màu ấm áp. Một chiếc lá rơi lên tảng đá phía bên cạnh, cô thuận tay phui chiếc lá kia xuống đất.

Trong đầu lóe lên một vệt sáng.

Diệp Vy sững người, vội vàng rút tay lại.

Richard bước đến trước để ngắm nhìn cảnh sắc đằng xa, không ngờ vừa xoay người lại đã nhìn thấy một khung cảnh xinh đẹp khiến anh không nở rời mắt. Diệp Vy nhẹ nhàng chạm vào mộ của mẹ anh, những ngón tay nhỏ nhắn của cô khe khẽ vuốt lên tảng đá như đang thăm dò điều gì đó, gương mặt suy tư hứng trọn những tia sáng của hoàng hôn khiến cho cô trông như một cô gái được họa trong tranh. Đến lúc cô nhìn thấy chiếc lá vô tình đáp lên mộ của bố anh, hành động của cô tuy đơn giản nhưng lại khiến anh không kìm lòng được mà nhoeo miệng cười đầy yêu thương.

Richard biết, Diệp Vy không biết đó là nơi anh dùng để tưởng nhớ ba mẹ. Ma cả rỗng khi chết đều phải đốt xác, ba mẹ anh không ngoại lệ. Richard vì luôn nhớ đến họ nên đã tìm hai tảng đá kia về, đặt ở nơi đẹp nhất và là Thánh địa của núi Tiêu Dao. Cứ cách vài hôm anh sẽ đến thăm họ. Yên lặng ngắm nhìn cảnh sắc ngoài kia.

Còn Diệp Vy, bị suy nghĩ của mình hù một phen thì không dám đặt tay lên hai tảng đá kia nữa. Cam đoan đó không phải đá bình thường. Nó... giống như bia mộ. Nhưng lúc cô quay đầu sang thì lại trông thấy bức vẽ động lòng người. Richard đứng đó, chắn đi một phần ánh hoàng hôn phía chân trời. Dáng người cao cao, tà áo bị gió thổi nhẹ nhẹ. Bóng của anh đổ dài một bên, yên lặng mà ngạo nghễ vô cùng. Biết anh đang buồn, cô nhấc chân bước đến chỗ anh.

Đang định nói gì đó, nhưng Diệp Vy quyết định ngậm miệng.

Cô im lặng khi trông thấy gương mặt lạnh tanh của anh.

Hóa ra ban nãy cô nhìn nhầm rồi, là do ánh hoàng hôn u buồn chứ không phải biểu tình của anh u buồn. Diệp Vy đi đến bên cạnh anh, ló đầu ra ngoài nhìn xem độ sâu bên dưới vách núi. Cô trông thấy nước biển nhuộm màu hoàng hôn không ngừng vỗ mạnh vào bờ từng đợt rồi từng đợt, trong đầu liền cảm thấy choáng váng. Vội lùi lại vào trong, Diệp Vy hướng mắt về phía đường chân trời, sức nhớ đến một chuyện, lập tức quay quắt sang nhìn Richard: “Sao anh đưa tôi tới đây?”

Richard nói với cô: “Tôi sẽ thường xuyên đưa em đến đây.”

Diệp Vy lập tức xua tay: “Không cần đâu.”

Anh nhủ mày: “Cái gì?”

Cô nói: “Tôi không thích biển.”

Richard lập tức sa sầm mặt mày, tiến đến bế cô lên.

* * *

Từ lúc đưa Diệp Vy về lâu đài, Richard xoay người một cái thì không thấy đâu nữa. Anh bế cô bay vào bên trong lãnh thổ của lâu đài rồi thẳng thừng bỏ cô xuống, tiếp theo không nói câu nào đã bỏ đi. Cô ngẩng người nhìn theo anh, không biết bản thân đã nói sai cái gì hay làm sai cái gì mà anh lại đối xử với cô như vậy. Còn đang mải mê suy nghĩ thì bị ai đó vỗ vào vai một cái, Diệp Vy quay sang thì không thấy ai, trong lòng bỗng lạnh. Cô lắc lắc đầu vài lần, sau đó bước nhanh đến trước cửa vào lâu đài. Đang đưa tay mở cửa thì lại bị ai đó đánh vào vai tiếp.

“Tây Độc, anh còn chơi kiểu này thì đừng trách em đi mách với Khoa.”

Khoảnh khắc tiếp theo, Tây Độc bay ra trước mặt Diệp Vy cười hề hề như không có chuyện gì xảy ra. Trong tòa lâu đài này, ham thích chơi trò nhát cô chỉ có một mình Tây Độc mà thôi. Vừa rồi bị anh vỗ vai lần đầu thì chưa nhận ra, nhưng đến lần thứ hai thì đã xác định 100% là anh làm. Diệp Vy hừ mũi, đẩy cửa lớn bước vào bên trong lâu đài. Tây Độc chạy theo cô, vừa đi vừa hỏi: “Chu... Khoa đâu?”

“Không biết.”

“Lúc chiều thấy em đi với anh ấy mà?”

Suy nghĩ một lúc, Diệp Vy liền hỏi Tây Độc:

“Khoa đó, anh ta có vấn đề gì với cái tên Vy không?”

Tây Độc lắc đầu: “Không, sao thế?”

“Vậy sao lúc em nói tên cho anh ta, anh ta cứ lặp đi lặp lại?”

Tây Độc cười: “Không có gì đâu.”

Giây tiếp theo, Tây Độc như nhớ ra chuyện gì đó quan trọng, giọng nói có phần hấp tấp, gương mặt cũng trở nên nghiêm túc: “Lúc chiều Khoa đưa em đi đâu?”

Cô ngơ ngác: “Vách đá bên bờ biển.”

Tây Độc há hốc: “Anh ấy gọi tên em ở đó?”

Diệp Vy gật đầu.

Anh càng kinh ngạc hơn: “Gọi mấy lần?”

“Em không nhớ rõ, nhưng chắc là nhiều hơn ba lần.”

Tây Độc chụp lấy vai Diệp Vy, giọng điệu nghiêm trọng: “Em có trả lời không?”

“Có.”

“Em trả lời mấy lần?”

Diệp Vy nhớ lại, thành thật đáp: “Khoảng ba lần.”

Tây Độc tròn tròn mắt: “Em chắc chắn?”

Cô gật đầu.

Tây Độc không tin, cô hỏi lại: “Ba lần?”

Diệp Vy khó hiểu gật đầu khẳng định.

Tây Độc lập tức bỏ tay khỏi người của cô, ánh mắt có gì đó dè chừng.

Chuyện này đã đi quá xa so với tưởng tượng của anh rồi, Tây Độc vốn nghĩ rằng chúa tể của anh đem Diệp Vy từ chỗ của con người về đây vài hôm hay vài tháng hoặc thậm chí là vài năm thì sẽ bắt đầu chán cô rồi hút cạn máu của cô sau đó quăng xác cô xuống biển cho cá ăn. Anh còn nghĩ, nếu đến lúc đó số phận của cô là như vậy thì anh sẽ van xin chúa tể tha cho cô một mạng để anh giữ cô lại trong tòa lâu đài này chơi đùa cùng anh. Nhưng anh không ngờ đến một chuyện, chúa tể của anh lại nghiêm túc đến đường này.

Tây Độc lên đưa mắt nhìn đến cổ của Diệp Vy, thấy trên cổ cô không có vật gì thì mới bình tĩnh trở lại. Dù sao chuyện này cũng chưa thật sự nghiêm trọng lắm, anh vừa định chạm vào cô thì đột nhiên nhớ ra mình không nên chạm vào người cô nữa đành thu tay trở về.

Nhìn mặt Tây Độc, Diệp Vy cũng đoán được anh có gì đó không muốn nói cho cô biết. Cô xoay người đi lên lầu, trong lúc đi vẫn không ngừng suy nghĩ về nét mặt là lạ của Tây Độc. Sự tò mò này nếu theo cô thì đêm nay cô sẽ ngủ không yên mắt. Giương mặt của Tây Độc khi nghe cô nói mình bị gọi tên những ba lần thì liền biến sắc, sau đó cũng không hề chạm vào vai cô dù có ý muốn chạm.

Diệp Vy tắc lưỡi, tìm đến phòng của Thiên.

Vì Thiên lường trước được con người nếu ở trong tòa lâu đài này sẽ không tránh khỏi việc bị thương. Dù người đứng đằng sau bảo hộ cho cô là chúa tể. Nhưng đôi khi cô vì chơi đùa cùng Tây Độc mà té ngã hoặc vô ý tự mình té thì cũng sẽ bị thương. Nên anh đã từng chỉ vị trí của phòng mình ở cho Diệp Vy biết. Lúc nghe tiếng gõ cửa phòng, Thiên thoáng ngạc nhiên nhưng cũng rất nhanh khôi phục lại trạng thái ban đầu. Anh ra mở cửa, vì biết được người đến tìm mình là Diệp Vy thì càng bất ngờ hơn nên cứ mở to mắt nhìn chòng chọc. Đề cho cô vào phòng, Thiên chậm rãi đóng cửa lại rồi quay sang nhìn cô bật cười: “Em tìm anh vào giờ này đừng nói là vì chuyện quan trọng đấy?”

“Sao anh biết?”

Nghe câu trả lời của Diệp Vy, Thiên bỗng chốc hết cười nói: “Thật à?”

Diệp Vy gật gật chắc nịch.

Thiên đưa tay vỗ đầu cái bốp: “Chuyện này... chuyện này...”

Thấy vẻ áp úng của Thiên, Diệp Vy chau mày: “Anh sao vậy?”

“Còn không phải vì chuyện em gặp rắc rối sao?”

“...”

“Em chờ một chút, để anh đi tìm bà quản gia. Nếu không có xem ra anh phải tới chỗ của con người một chuyến tìm cho em rồi.”

Diệp Vy ngêch ra nhìn Thiên nói một lèo rồi mở cửa đi mất tiêu.

Chuyện của cô thì cần cái gì chứ?

Thiên đi khoảng một lúc sau thì trở lại, trong tay anh còn cầm theo cái gì đó bị anh giấu ra phía sau. Diệp Vy còn chưa kịp mở miệng hỏi thì anh đã bước nhanh đến dúi thứ đó vào tay cô rồi nói: “Cũng may, loại rắc rối này thì con người và ma cà rồng đều giống nhau.”

Nhìn cái thứ được Thiên dúi vào tay, Diệp Vy không hiểu lắm giương mắt nhìn về phía anh. Đến khi cô nhìn lại một lần nữa thì mới thấy rõ, cái thứ trên tay cô là một loại băng vệ sinh chuyên dùng cho những ngày tháng khổ cực của tất cả chị em phụ nữ trong hệ mặt trời này.

Diệp Vy tròn mắt đầy kinh ngạc, sau đó xấu hổ liếc Thiên: “Anh đưa em cái này làm gì?”

“Không phải em...”

“Không phải.”

Lần này đến lượt Thiên tròn mắt: “Vậy em tìm anh vì chuyện gì?”

Diệp Vy thở ra: “Không phải chuyện này.”

Nhưng cũng may, nhờ anh thì cô mới nhớ trong cuộc sống của cô còn có những ngày tháng đó. Nếu không, ở lại chỗ của ma cà rồng, cô đã xem quên mất rồi. Cái thứ hữu dụng này đành giữ lại, trước sau gì cũng sẽ có việc để dùng đến. Diệp Vy khẽ cười khổ. Bất kể bạn là thứ gì, đều không tránh khỏi chuyện đau đầu của chị em phụ nữ.

Dẹp chuyện đó qua một bên, Diệp Vy đi thẳng vào vấn đề: “Em tìm anh là vì muốn hỏi anh một chuyện, nếu như bị người khác... Nói đúng hơn thì, nếu như bị ma cà rồng gọi tên ba lần, sẽ có chuyện gì xảy ra?”

Thiên nhàu mày, khoanh hai tay trước ngực: “Em có trả lời người gọi tên em không?”

Diệp Vy bất đắc dĩ gật nhẹ đầu.

Thiên hơi sững sốt: “Có ai gọi tên em à?”

“Anh nghĩ còn ai gọi tên em nữa?”

Nghe hỏi lâu, Thiên bước tới vỗ vào đầu Diệp Vy vài cái rồi trầm giọng: “Nếu như gọi tên ở đây thì không có chuyện gì đâu.”

Diệp Vy ngó nhìn Thiên, khó khăn lắm mới nói được câu: “Vây em bị gọi tên trên một vách đá bên bờ biển thì sao?”

Nghe xong, xuyt chút nữa là Thiên đã phụt ra câu chửi tục nhưng may là cái đầu nhanh hơn cái miệng. Anh đột nhiên giữ khoảng cách với Diệp Vy, sau đó nghiêm túc suy nghĩ chuyện gì đó rất lâu. Nhận ra thái độ của anh đối với cô cũng giống hệt như lúc Tây Độc nghe xong chuyện này, trong lòng cô bỗng dưng cảm thấy sợ hãi.

Diệp Vy nhấn mặt núm lấy tay của Thiên rồi hỏi: “Chắc chắn là có chuyện gì nghiêm trọng lắm đúng không?”

Thiên đẩy tay Diệp Vy ra, nghiêm túc nói: “Đúng vậy.”

Diệp Vy càng sợ hơn, giọng nói như sắp muốn khóc: “Nghĩa là em sắp chết?”

Thiên chậm rãi lắc đầu: “Không tới mức đó, em không bị kẻ nào giết đâu. Vì em là con người nên không biết những nguyên tắc ngầm của bọn anh. Chỉ cần để Khoa trông thấy có kẻ nào dám chạm vào người em thì kẻ đó sẽ phải chết. Ngay lập tức. Đó là lời khẳng định chủ quyền. Em. Bọn họ tuyệt đối không được phép chạm vào dù chỉ là một sợi tóc.”

Diệp Vy từ từ nghĩ, vẫn không hiểu lắm ý đồ của Thiên.

Liếc thấy biểu hiện của cô, Thiên nói tiếp: “Ma cà rồng bọn anh một khi đã để ý một cô gái hay một chàng trai nào thì chỉ cần dẫn người đó đến Thánh địa. Gọi tên người đó ba lần, người đó cũng phải đáp trả em ba lần thì coi như hai bên đã hoàn thành việc xác nhận. Thánh địa chính là nơi Khoa dẫn em đi, cũng là nơi cậu ấy đã dựng lên hai tảng đá lớn tượng trưng cho mộ của ba mẹ cậu ấy. Bắt đầu từ giây phút em trả lời Khoa thì em đã chính thức trở thành người phụ nữ của cậu ấy. Điều đó cũng có nghĩa, cả đời này của em chỉ được tiếp nhận một người đàn ông duy nhất... là Khoa.”

Lần này đến lượt Diệp Vy, cô mím chút nữa đã không kìm chế được mà chửi bậy một câu. Lời Thiên vừa nói có lực tác động cực kỳ mãnh liệt lên từng sợi dây thần kinh trong đầu Diệp Vy. Cô không biết nguyên tắc ngầm của thế giới bọn họ thì làm sao phòng bị mà không đáp lại tiếng gọi của cái tên ma cà rồng kia chứ? Bây giờ tự nhiên lại trở thành tình trạng này, bảo cô làm sao chấp nhận.

Mắt Diệp Vy đột nhiên lóe lên tia hy vọng nhỏ nhoi: “Em là con người, hơn nữa em không biết chỗ này có nguyên tắc gì gì đó thì có tính không? Chuyện này phải được hai bên tự nguyện, không thể vì nguyên tắc mà cưỡng ép người khác được, phải không?”

Thiên tạt thẳng một gáo nước lạnh vào mặt cô: “Kể từ lúc em trả lời lại Khoa là coi như em đã đồng ý làm người phụ nữ của cậu ấy rồi, không tính là em biết luật hay không biết luật. Em đồng ý theo Khoa tới Thánh địa, cũng tự mình trả lời khi nghe cậu ấy gọi tên. Cho dù người ngoài nhìn vào cũng điều thấy rõ là do em tự nguyện để Khoa dẫn đi, không phải sao?”

“Nhưng...”

Thiên không nghĩ là Richard sẽ nhanh chóng đưa ra quyết định này, vì đối với cô gái lúc trước anh không hề nghe thấy Richard dẫn đến Thánh địa để xác nhận thân phận. Vậy mà Diệp Vy vừa được mang về lâu đài không bao lâu đã bị dắt đến Thánh địa, chúa tể nhà anh còn nhân cơ hội người ta không biết chuyện gì bày mưu tính kế lâu dài. Có lẽ chỉ có thể đi trách ông trời, đổ hết mọi trách nhiệm cho ông vì ông là người đã an bài cho Diệp Vy gặp được Richard. Số phận của Diệp Vy, nói tốt không tốt, nhưng nói xấu lại không xấu. Cô gặp Richard tuy không phải bất hạnh nhưng cũng chẳng phải loại chuyện may mắn gì cho cam.

Thiên khẽ nói: “Anh không biết em đối với Khoa có ý nghĩa như thế nào, nhưng anh biết bây giờ em ở đây hoàn toàn không phải xuất phát từ sự tự nguyện.”

Diệp Vy sầm sập cúi đầu.

Thiên tốt bụng chỉ bảo cô: “Em có thể phản kháng. Anh sẽ giúp em trị thương. Nếu còn cơ hội.”

“...”

Diệp Vy trợn mắt nhìn anh.

Bảo cô đi tự từ may ra còn nhanh hơn.

“Chúa tể.”

Giọng nói của một tên lính canh vang lên bên ngoài phòng đầy kính cản khiến bầu khí trong phòng trở đột nhiên nên tĩnh lặng. Thiên nhủ thầm, tại sao anh lại quên mất anh đã dọn đến căn phòng ở gần phòng ngủ của Richard. Giờ thì hay rồi, nếu để Richard phát hiện Diệp Vy đêm hôm khuya khoắc mò vào phòng anh thì tội này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch. Thiên rất hiểu bản tính của Richard, anh tính tốt gì cũng có đủ, chỉ có duy nhất một vài tật xấu kinh điển mà trong đó có một tật xấu được gọi là "tính chiếm hữu".

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Xác nhận

Diệp Vy hít vào một hơi lạnh, cô chỉ muốn trốn luôn trong phòng của Thiên nhưng anh lại kiên quyết không chừa chỗ cho cô. Thiên mách cho Diệp Vy một cách có khả năng làm dịu đi cơn thịnh nộ của Richard, còn việc áp dụng như thế nào thì tùy thuộc vào bản năng và sự may mắn của cô. Anh khoanh tay đứng từ xa nhìn cô chậm chạp nhích từng bước về phía cửa, mấy móc đưa tay xoay tay vịn cửa.

Không nằm ngoài dự liệu của Thiên, Richard đã sớm ngửi được mùi của Diệp Vy trong phòng và đang đứng ngay trước cửa. Richard đưa mắt nhìn Diệp Vy từ trên xuống dưới một hồi lâu, đáy mắt âm u lấp lánh cơn thịnh nộ sắp sửa bộc phát.

Diệp Vy không dám mất đối mắt với anh, lén nuốt nước bọt cái ực rồi bước ra khỏi phòng của Thiên. Mặc dù không biết cách của Thiên có hữu dụng hay là không, nhưng hiện tại cô không nghĩ ra được biện pháp nào cả. Diệp Vy nhắm tịt mắt, sau đó bắt đầu tiến quân. Cô bước tới trước, chẳng đợi anh cất giọng đã vội vòng tay qua thắt lưng của anh. Cái ôm này của Diệp Vy là dùng đánh lạc hướng Richard, khiến anh quên đi việc muốn tra khảo hay trừng trị cô.

Diệp Vy biết đàn ông là loại động vật có tính chiếm hữu rất mạnh nhưng không nghĩ bản tính chiếm hữu ở ma cà rồng lại còn mạnh hơn gấp đôi con người. Thiên bảo, nếu cô còn muốn sống thêm thì tốt nhất đừng nên chọc giận Richard vào thời điểm này, bằng không mạng của cô sẽ bị tước đi. Đối với Richard, thuyết phục anh là điều bất khả thi, thương lượng với anh là điều ngu xuẩn nhất, chống đối anh là điều không được phạm. Một khi chúa tể ma cà rồng phần nộ, nếu muốn bảo toàn tính mạng thì hãy tìm một chỗ thật kín đáo để ẩn mình. Nhưng nếu muốn thử thách cực hạn của anh và vận may thì cứ “lấy nhu khắc cương”.

Diệp Vy cắn răng, đè nén sự sợ hãi trong lòng, hai tay vẫn ráo riết ôm chặt thắt lưng của Richard không buông. Cô cứ nghĩ anh sẽ đẩy mình ra, nhưng chẳng có động tĩnh, anh chỉ đứng yên mặc kệ cô. Mà Diệp Vy lại không nhận ra, Richard là đang bất ngờ trước sự chủ động của cô nên mới nhất thời không kịp phản ứng. Ngay lúc cô vừa định nói lòng vòng tay thì bị anh dùng lực kéo lấy, chớp mắt đã thấy hai người đứng trong một gian phòng tối tăm.

Bóng tối chung quanh bao trùm lấy cả hai, không gian yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy nhịp tim và tiếng thở đều đều của nhau vang lên bên tai. Diệp Vy lo lắng buông tay khỏi người anh nhưng lại bị anh dùng một tay giữ chặt eo của cô lại, bắt cô phải áp sát vào người anh. Trong bóng tối, Diệp Vy hét ngoài đầu sang bên này lại ngoài đầu sang bên kia để cố nhìn rõ không gian quanh mình.

“Anh... ưm...”

Còn chưa kịp nói, môi của cô đã bị anh ngậm lấy. Richard dùng một tay siết chặt eo Diệp Vy, tay còn lại thì giữ lấy gáy của cô để giúp nụ hôn thêm sâu hơn. Anh há miệng mút lấy đôi môi đỏ mọng của cô, nhưng có vẻ như vẫn chưa đủ thỏa mãn nên anh còn cố tình cắn nhẹ và day day bờ môi ấy. Lưỡi của anh như con rắn mang theo độc tố, len lỏi vào trong khoang miệng cô lục lọi mọi chốn. Diệp Vy muốn khép chặt miệng, ngăn anh tiến vào đùa bỡn nhưng bị anh giữ chặt sau ót nên chỉ có thể ngửa đầu đón nhận nụ hôn của anh.

Richard càng hôn càng cuồng dại, càng hôn càng điên loạn, càng hôn càng táo bạo.

Diệp Vy có thể cảm nhận được anh càng hôn thì lại càng ham muốn nhiều hơn, mà khả năng nhịn thở của cô có hạn, không thể tiếp tục cùng anh day dưa lâu hơn. Cô vùng tay loạn xạ trên lưng anh, muốn kéo anh ra khỏi người mình. Chẳng ngờ hành động của cô lại như một chất kích thích khiến Richard tham lam hơn. Anh mặc kệ, để cô cào loạn lưng mình, dốc sức ngấu nghiến hương vị trên môi cô.

Ép Diệp Vy vào tường, Richard đè chặt người cô lại. Cảm thấy tình hình càng lúc càng trở nên kịch tính, lòng Diệp Vy không ngừng kêu la. Cô vốn không ngờ được một cái ôm lại có thể khơi mào dục vọng của một người đàn ông. Cái ôm của cô là hành động hết sức bình thường và chẳng hề dung tục. Thế mà lại có thể khiến cho anh điên cuồng quẩn lấy cô không buông. Cô ra sức bấu víu khoảng áo sau lưng anh, cố chống cự sự mị hoặc từ anh. Anh luyến tiếc rời khỏi bờ môi kia, di chuyển nụ hôn đến chiếc cổ nhỏ nhắn của cô. Cánh tay dưới eo cô cũng không yên phận mà luồn thẳng vào trong áo, sờ soạng lên từng thớ da khiến Diệp Vy rung mình một cái.

Nhân lúc anh trả lại tự do cho miệng của mình, Diệp Vy lập tức há miệng đón lấy từng đợt không khí. Thở dốc. Cô rút hai tay khỏi thắt lưng anh, dời đến vòm ngực rắn chắc, đẩy mạnh một cái mà vẫn không khiến anh lay động. Dùng hết sức cựa quậy thân mình mãi không thể thoát khỏi anh, cô nhủ mảy, giọng nói đứt quãng:

“Buông... tôi... ra...”

Richard chẳng để tâm lời cô, tiếp tục chuyên tâm làm việc của mình. Vào lúc bàn tay ma quái của anh từ từ di chuyển đến gần ngực của mình thì Diệp Vy lập tức dùng tay chụp lấy bàn tay anh, không cho nó tiến gần hơn. Anh hừ nhẹ một tiếng, sau đó dùng sức mút mạnh lên cô. Bị bất ngờ, Diệp Vy hoảng loạn la nhỏ: “A...”

Ai cũng hiểu, một khi đàn ông đang trong tình trạng “nóng như lửa đốt” thì những âm thanh nhỏ nhỏ kiểu như vô thức giống cô lại chính là chất xúc tác tốt nhất khiến họ muốn nhiều hơn. Diệp Vy không ngốc, cô đủ tỉnh táo để nhận định được tình trạng hiện tại của mình. Trước khi anh kịp thời làm thêm điều gì, cô nhanh miệng chặn anh: “Chúa tể, tôi có chuyện muốn nói.”

Hơi thở của anh dừng lại ở bên cổ Diệp Vy, bàn tay cũng không hề động đậy khiến cô cảm thấy mình đã níu được một tia hy vọng nhỏ nhoi. Cô dùng tay

kéo tay anh ra khỏi áo mình. Điều đáng kinh ngạc là Richard lại thân nhiên để cô muốn làm gì thì làm. Diệp Vy cố dịch đầu sang một bên nhưng vẫn là đụng phải bàn tay còn lại của anh. Những ngón tay thon dài vô cùng lạnh lẽo chạm nhẹ lên gương mặt cô, tiếng thở nhẹ nhẹ của anh vẫn ở nguyên ở hõm cổ.

Diệp Vy biết, anh đang chờ cô nói.

Cô lí nhí hoàn thiện lời nói dối của mình: “Tôi đang trong kỳ.”

Diệp Vy đang còn định giải thích thêm vì đoán rằng Richard sẽ không thể hiểu lời nói của cô, ai dè anh lại thè lưỡi liếm một đường lên cổ của cô, giọng trầm đục: “Tôi không ngại.”

Trong đầu cô choang một tiếng.

Anh có thể biến thái hơn nữa được không?

Richard biết cô đang lo sợ điều gì, anh cũng không ngờ bản thân lại không cách nào kiềm chế được trước sự chủ động của cô. Richard không phải một tên bại hoại gặp ai cũng nảy sinh hứng thú. Suốt khoảng thời gian anh sống trên đời, những cô gái đẹp đã gặp không ít, cả những nữ ma cà rồng có thân hình bốc lửa cũng nhìn đến phát chán và không một ai trong số họ có thể khiến anh trở nên mất tự chủ như lúc này.

Bố anh từng nói với anh: Là đàn ông, có dục vọng là chuyện bình thường. Đến độ tuổi ắt sẽ nảy sinh ham muốn. Ham muốn là nhất thời. Nhưng sẽ chỉ có một người duy nhất khiến con không thể nào khắc chế. Đối với người con yêu thật lòng, dù con muốn giữ cho mình một cái đầu lạnh thì tới một lúc nào đó giới hạn trong con cũng sẽ bị phá bỏ bởi chính con. Trước người mình yêu, con chắc chắn không khống chế được. Ba đối mẹ của con, chính là như vậy, yêu đến mất đi lý trí. Con phải nhớ, cũng có đôi khi, sự mất tự chủ của con sẽ vô tình khiến người con yêu thương bị tổn hại.

Không thể kiềm chế?

Richard nhếch môi, anh không tin.

Diệp Vy đứng bất động trước gọng kìm của anh, lắp bắp: “Tôi... tôi... chúng ta...”

Vụt!

Richard phát tay, những ánh nến trong phòng đồng loạt bùng cháy. Không gian u tối vừa nãy lập tức được thay thế bởi những ánh sáng nhàn nhạt mà mờ ảo. Diệp Vy nhắm mắt, vô thức ngẩng đầu lên. Richard thâm trầm quan sát gương mặt cô, ngón tay lạnh lẽo khẽ vuốt nhẹ qua khóe môi của cô. Diệp Vy nhìn anh đến ngây ngốc, cô chỉ biết bản thân không thể dứt ra được đôi mắt sâu đậm tình ý của anh. Cô thấy hình ảnh của cô phản chiếu trong cặp mắt nhu tình của Richard, dường như trong ánh mắt ấy chỉ tồn tại mỗi mình cô. Bị cuốn sâu vào đôi mắt quyến rũ của anh, trái tim nằm yên trong khoảng ngực khẽ thổn thức run nhẹ vài nhịp.

Richard hôn nhẹ lên chóp mũi cô, khẽ đặt câu hỏi: “Tại sao?”

Đôi mắt Diệp Vy thoáng lay động.

Anh hờ hững nhếch mày: “Người chủ động với tôi thường có hai loại. Thứ nhất là kẻ đã chán sống, thứ hai là kẻ muốn trở thành bệ tôi trung thành. Vy, tiếc là em không nằm trong số đó. Sự chủ động của em sẽ khiến tôi hiểu lầm. Một là em muốn chiếm lấy lòng tin của tôi. Hai là em thật sự tin rằng tôi sẽ không giết em.”

Cô vội giải thích: “Nếu anh không thích thì sau này tôi không tùy tiện chạm vào anh nữa. Nhưng tôi thật sự có chuyện muốn nói với anh. Là chuyện anh đã dẫn tôi tới Thánh địa. Tôi không biết luật ngầm của thế giới các anh, vậy nên chuyện kia không tính được không?”

Anh hé môi đầy nguy hiểm: “Đây là... từ chối?”

“...”

Diệp Vy sợ sệt cúi thấp đầu.

Richard buông tay, lùi một bước về sau để nhìn rõ Diệp Vy hơn. Gương mặt lãnh đạm không chút cảm xúc nào đón nhận những khoảng sáng mờ nhạt từ mấy ngọn nến trong phòng, từng đường nét góc cạnh tựa như được nhà mỹ nghệ điêu khắc bằng cả tài hoa của mình. Thu nhận ánh nhỏ đang bị dồn vào góc tường trong mắt, anh bỗng nhếch môi cười quỷ quyệt. Âm vực u ám như vừa truyền đến từ địa ngục, rót vào tai Diệp Vy hệt một lưỡi dao bén đang phát sáng.

“Vy, lá gan không nhỏ.”

“...”

Richard đi đến gần cổ quan tài của mình, gỡ vài nhịp lên đó.

“Em không có quyền chọn lựa.”

Cô cảm thấy toàn thân lạnh lẽo một cách kỳ quái, muốn bỏ ngoài tai những âm thanh cộc lốc đầy kinh dị phát ra từ tay anh nhưng không cách nào làm được. Trong đầu Diệp Vy suy nghĩ, nếu như bây giờ anh mà thực sự bộc phát cơn giận thì cái mạng này của cô coi như đã tận. Cô liếc mắt nhìn cánh cửa đóng chặt, ý định mở cửa chạy đi nhanh chóng bị khí thế đáng lo ngại của Richard áp đảo. Cô lắc nhẹ đầu, lúc này mà chạy thì đồng nghĩa với việc tự kết liễu, chỉ kẻ ngu ngốc mới làm như vậy.

Richard đứng xoay lưng lại với Diệp Vy, chậm rãi cất giọng: “Tôi hỏi em”

Cô ngẩng đầu.

Anh quay người lại, híp mắt quan sát cô: “Có cảm giác hay không?”

Diệp Vy im lặng.

Richard bước lại chỗ cô, dùng tay nâng cằm cô lên. Sau đó khom người định hôn lên cánh môi của cô. Diệp Vy vội vàng phản ứng, vờn tay ra đẩy vào người của anh rồi bắt đầu cảm thấy hơi hận dâng tràn. Chồng cự anh không phải đều tốt lành. Cô than một tiếng, tìm lời lẽ thích hợp để câu giờ.

“Hôm đó là nụ hôn đầu của tôi. Với những chuyện thế này, tôi không có kinh nghiệm nên không biết phải nhận xét ra sao. Anh cũng từng cảnh báo tôi, phản kháng không khiến mọi chuyện tốt lên. Vậy nên... tôi không dám đẩy anh, cũng không có đủ sức để đẩy anh. Chỉ biết tiếp nhận nụ hôn của anh.”

“Trả lời.”

Richard không phải người kiên nhẫn, anh liền đánh một cú hạ knock out cô.

Diệp Vy mím môi.

Richard không nói gì, anh tốt bụng cho cô thêm vài giây để nghĩ kỹ.

Thật ra ngay từ nụ hôn đầu tiên thì trong tim Diệp Vy đã cảm thấy có chút gì đó lạ lẫm, cô không phủ nhận, cô không hề chán ghét nụ hôn của anh. Nếu như trước người đàn ông mình ghét thì việc để cho anh ta cướp đoạt đôi môi của mình là điều bất khả thi. Cô không bài xích anh. Hiện tại là vậy. Diệp Vy cắn cắn ngón tay, ngại ngần đẩy mắt nhìn Richard rồi bẽn lẽn gật nhẹ đầu hết một cô dâu mới.

“Tốt.”

Diệp Vy biết, thời khắc nguy hiểm đã qua.

Cả người nhẹ nhõm, cô đứng yên ngắm nhìn căn phòng của anh thì mới phát hiện đây chính là chỗ mà cô đã ngủ vào ngày vừa được mang về từ núi Tiêu Dao. Cô và anh đã chính thức xác định mối quan hệ... yêu đương... tìm hiểu nhau, nên chắc cũng không cần e dè như khi mới quen.

Cô đảo mắt nhìn quanh, sau đó hỏi anh: “Chứa tể, đây là phòng của anh hả?”

Anh nhẹ giọng: “Thích không?”

Cô mỉm cười, thành thật khai báo: “Ngoại trừ mùi thơm trong phòng này thì không thích cái gì hết, hình như phòng em cũng có mùi hương này. Anh rất thích mùi hương này sao? À, trên người của anh cũng có mùi này!”

Diệp Vy ngạc nhiên, cô bước lại gần anh thì lại ngửi thấy mùi hương ấy nồng đậm hơn. Cô nhớ, mỗi khi anh xuất hiện thì hương thơm nhẹ nhàng này lại ve vãn quanh cánh mũi. Từ lần đầu tiên chạm mặt, cô đã phát hiện anh có mùi rất dễ chịu.

Cô khẽ cười, ngẩng đầu lên: “Là mùi nước hoa của anh.”

Anh cười: “Máu của tôi có mùi hương hổ phách.”

Máu không phải rất tanh sao?

Không ngờ máu của anh lại có hương thơm.

Còn khiến cho cơ thể anh thơm như vậy!

Diệp Vy hứng thú gật đầu, mà cà rỗng quả nhiên có nhiều điều thú vị khác với người thường. Trước đây cô chỉ biết thông tin của loài quỷ hút máu này qua sách báo và phim điện ảnh. Nhưng mà, bây giờ thì cô đã trở thành bạn gái chính thức của chúa tể loài ma cà rồng. Bạn gái chính thức? Nghe có vẻ kì quái. Nói thẳng ra là con mồi gặp được vận may thì đúng hơn. Thăm nghĩ, cô lén lút nhoen miệng cười.

Bắt được tia cười của cô, Richard đột nhiên hỏi: “Sao lại cười?”

Diệp Vy lắc lắc đầu ý nói không có gì, nhớ ra một chuyện, bèn thăm dò ý kiến của anh. Cô biết không nên đưa ra điều kiện với anh, nhưng chuyện cô sắp nói cũng chẳng phải điều kiện gì, chỉ là một câu hỏi chờ đợi sự cho phép từ anh. Nếu anh không đồng ý cũng chẳng sao, vì cô đã dự liệu được trường hợp anh cự tuyệt. Nhưng nếu anh thực sự cho phép, vậy thì Diệp Vy phải thừa nhận chuyện được thăng chức vị lên làm bạn gái của chúa tể vampire là một loại chuyện cực tốt.

“Vậy sau này em được phép bước ra khỏi cửa của tòa lâu đài này không?”

“Được.”

Diệp Vy trợn mắt: “Ý của em là bước chân ra khỏi cánh cổng sắt ngoài kia, như vậy cũng được? Anh không tin một khi em ra ngoài thì sẽ lập tức chạy trốn khỏi anh? Hay anh nghĩ rằng vì em không biết đường ra khỏi núi Tiêu Dao nên mới dễ dàng đồng ý?”

Thấy thái độ kịch liệt của cô, anh thú vị mỉm cười: “Em nói xem?”

Diệp Vy chau mày suy ngẫm, rốt cuộc vẫn không thể lí giải được.

Richard nhếch môi nham hiểm, giọng nói lạnh tanh: “Người phụ nữ của chúa tể mất tích, em nghĩ đám thuộc hạ của tôi sẽ cử bao nhiêu người đi lùng sục khắp nơi? Vy, cả đời này, em cần bản không thể trốn khỏi tôi. Dù tôi có chỉ đường cho em ra khỏi Tiêu Dao, em cũng không dám một mình mò xuống núi.”

Diệp Vy tò mò: “Sao anh dám chắc?”

“Buổi sáng không phải thời điểm thích hợp để em trốn vì tòa lâu đài được canh gác rất nghiêm ngặt, chỉ còn buổi tối là có khả năng giúp em ẩn mình. Bọn họ biết em là người của tôi, dĩ nhiên không ra tay với em. Kế hoạch có thể thành công. Nhưng còn em, em không có gan để chạy trốn. Vy. Tôi biết. Em sợ bóng tối.”

Diệp Vy há hốc: “Làm sao anh biết?”

“Nét mặt của em.”

Cô bắt đầu đi cụp mắt.

Trở thành người của ma cà rồng là chuyện không hề dễ dàng, sao cô có thể vượt qua cả ngàn người mà thực hiện được cái vụ khó nhằn này thế? Nếu đây không phải nghiệt duyên thì gọi là gì? Kiếp trước, kiếp trước nữa, có lẽ cô đã mang nợ người đàn ông trước mắt. Thế nên kiếp này cô mới rơi vào tình cảnh dở khóc dở cười.

Richard vươn tay xoa nhẹ lên tóc cô: “Em không vui?”

Diệp Vy khó hiểu nhìn anh: “Thế chuyện Tây Độc và Thiên không dám chạm vào người em cũng là vì em đã trở thành người của anh?”

“Đó là luật.”

“Có thể bỏ cái luật kì dị đó không? Chẳng lẽ sau này em muốn đùa giỡn với Tây Độc thì phải đứng cách xa anh ta ra, dùng miệng để nói chuyện với nhau? Còn Thiên, sau này có rất nhiều tình huống anh ấy có khả năng sẽ chạm vào em. Mọi người có đối xử với nhau như bình thường được không? Chỉ là một cái vỗ vai, hoặc một cái đánh nhẹ... đâu có mất mát gì? Ở chỗ con người thì đó là chuyện rất bình thường.”

“Đây là luật lệ của tộc ma cà rồng.”

Diệp Vy buồn bã cúi đầu.

Là luật của một gia tộc.

Chỉ dựa vào cô, có thể thay đổi sao!

Richard không xoa tóc cô nữa, chạm rãi cát giọng: “Đừng nghĩ nữa.”

Cô ngẩng đầu: “Vậy em về phòng...”

Lời vừa dứt, cô còn chưa kịp động chân thì đã bị anh chụp lấy, trong nháy mắt đã thấy cả hai đang ở trong phòng của cô. Diệp Vy quay qua nhìn Richard đầy ngưỡng mộ, làm ma cà rồng xem ra cũng có nhiều cái hay. Anh thâm trầm đón nhận ánh mắt của cô, bế cô đi đến đặt xuống giường rồi kéo chăn đắp giúp cô.

“Ngủ đi.”

Diệp Vy ngoan ngoãn gật đầu.

Richard xoa nhẹ lên má Diệp Vy rồi biến mất.

Cùng chúa tể ma cà rồng yêu đương là một chuyện không thể nào, nhưng loại chuyện không thể ấy lại cứ như thể xảy ra trên người Diệp Vy giống như một phép lạ. Lần đầu tiên gặp anh, cô chỉ cảm thấy sợ hãi vì biết được anh là quỷ hút máu. Nhưng khi tiếp xúc với anh thì thấy quỷ hút máu và con người rất giống nhau. Tuy bây giờ cô đã gác lại chuyện tìm cách trốn khỏi núi Tiêu Dao, nhưng không có nghĩa là suốt đời cô phải ở lại đây. Cô là con người, không thể ở mãi lại chốn về của ma cà rồng.

Diệp Vy gác tay lên trán, cần mồi suy nghĩ.

Tình cảm này, có lẽ chỉ nên dừng lại ở mức... một chút.

* * *

“Con người?”

Diệp Vy đang ngồi trên cỏ, nghe thấy giọng nói non choẹt cất lên phía sau mình thì lập tức ngoái đầu lại nhìn. Chuyện là buổi sáng hôm nay cô đã làm theo lời của Richard căn dặn, sau khi thức dậy không được bao lâu thì buồn chán đi tìm Tây Độc giải khuây. Cô và Tây Độc ngồi được với nhau một lúc thì có người đến tìm anh vì chuyện trong lâu đài, anh dù không muốn cũng phải phải mông đống lên để đi giải quyết giúp chúa tể. Cho nên Diệp Vy mới một mình ngồi chờ Tây Độc quay lại.

Trước mặt Diệp Vy là một vài đứa nhóc đang nhìn cô bằng ánh mắt tò mò xen lẫn khát máu. Không quá khó để biết, những đứa trẻ này đều là ma cà rồng. Chúng xinh đẹp hơn con người rất nhiều, mỗi gương mặt là một vẻ mị hoặc khác nhau. Một đứa nhóc trai bước tới trước mặt Diệp Vy đầy hiên ngang. Cô đoán ra được, giọng nói vừa rồi là của cậu bé này. Cậu ta khoanh hai tay trước ngực tỏ vẻ mình là chủ nhân của chôn này rồi hất mặt lên nói với Diệp Vy.

“Chúa tể sẽ giết chết chị khi trông thấy chị ở đây.”

Diệp Vy cười cười: “Chúa tể không giết chị đâu.”

Cậu bé kia không vui, bĩu môi: “Vậy bọn tôi sẽ thay chúa tể hút máu chị.”

Trong một thoáng, Diệp Vy đã quên mất những đứa bé này không phải con người mà chính là ma cà rồng cho nên cho dù chúng có là trẻ con đi chăng nữa thì Diệp Vy cũng không phải đối thủ của chúng. Cô toan đứng lên thì đã trông thấy cậu nhóc kia nhào đến chụp lấy tay trái của cô rồi cắn một cái lên đó nhanh như cắt. Hai chiếc răng sắc nhọn tuy nhỏ nhưng cũng đủ gây ra vết thương cho cậu hút máu Diệp Vy.

Đau đớn nhăn mặt, Diệp Vy vội dùng tay còn lại đẩy cậu nhóc ra. Máu từ vết thương chảy ra không ngừng, loang đỏ cả bàn tay còn lại của Diệp Vy khiến cô càng thêm lo lắng siết chặt tay hơn. Máu tươi của sự sống là thứ duy nhất có thể khiến ma cà rồng mất đi nhân tính và trở nên điên cuồng thêm khát. Hôn nữa đám nhóc này vẫn còn khá nhỏ, khả năng kiềm chế đương nhiên kém hơn so với ma cà rồng trưởng thành. Nhìn thấy máu nhỏ giọt rơi xuống đất, những hàm răng sắc nhọn đồng loạt hiện ra. Diệp Vy hoảng loạn lùi lại về sau, cố nhịn đau nói: “Mấy đứa...”

“Mấy đứa đang làm cái quái gì thế hả?”

Tây Độc từ đâu bay tới, chắn ngay trước Diệp Vy rồi gằng giọng hỏi đám trẻ đang dần mất bình tĩnh khi trông thấy máu tươi. Tây Độc vốn là đang trên đường trở lại chỗ Diệp Vy sau khi đã giải quyết xong việc của mình, nhưng bay được một đoạn thì anh ngửi được mùi máu lẫn trong gió. Tây Độc càng nhủu chặt mày hơn khi xác định hướng gió thổi đến, mùi máu quen thuộc của con người rõ là thuộc về Diệp Vy.

Ở trên cao đã trông thấy Diệp Vy đang đưa tay bịt chặt vết thương không ngừng chảy máu trên tay trái, liếc mắt lại thấy đám nhóc đang đứng cách cô không xa nên mẩm đoán vết thương kia chính là do chúng gây ra. Tây Độc không khỏi than thầm, chúa tể mà biết cô đã bị thương thì tội trạng này anh gánh không nổi. Lập tức đáp xuống đất, Tây Độc nhanh nhẹn che chắn cho Diệp Vy.

Ma cà rồng trưởng thành có lúc còn không thể kìm chế được ham muốn hút máu của con người chứ đừng nói đến việc nhìn thấy một con người đang chảy máu ở ngay trước mặt mình, giống hệt mọi gọi bọn họ đến thưởng thức món ngon vậy. Rất may, Tây Độc theo chúa tể nhiều năm cũng đã rèn giũa được sự kìm chế của bản thân nên mới có thể bình tĩnh khi nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi. Anh khoanh hai tay trước ngực, gương mặt trở nên hung hăng hơn bao giờ hết, quát lớn: “Mấy đứa có biết mình đã phạm đại tội không hả?”

Trên miệng vẫn còn sót lại ít máu của Diệp Vy, cậu nhóc không phục hỏi: “Thưa Tây Vương, hút máu con người thì không có tội.”

“Vậy hút máu người phụ nữ của chúa tể thì phạm tội gì?”

“Chị ta...”

“Người đứng trước mặt mấy đứa là người của chúa tể. Mấy đứa nghĩ nếu không có chúa tể cho phép thì một con người bình thường có thể ung dung tự tại sống bên trong tòa lâu đài của ma cà rồng à?”

Đám nhóc lập tức sợ hãi cúi đầu, giọng nói trở nên vô cùng đáng thương: “Tây Vương, bọn em biết tội rồi!”

Tây Độc phát tay: “Ngày mai mỗi đứa tự mình đến Quý Khố Môn chịu phạt.”

Hút máu người phụ nữ của chúa tể chỉ có một con đường chết, Tây Độc đang lo không biết nên nói thế nào với Richard. Anh mà đứng ra nói thì có lẽ tội này anh cũng bị liên lụy vào, thân làm thuộc hạ của chúa tể mà không bảo vệ nổi một cô gái loài người, quan trọng là cô gái đó còn có một thân phận đáng ái ngại – người phụ nữ của chúa tể. Mặc dù chúa tể chưa chính thức làm gì với cô.

Quay sang nhìn vết thương của Diệp Vy, Tây Độc lại bắt đầu muốn chửi thề mấy câu. Chúa tể nhà anh đi còn mang theo cả bác sĩ duy nhất của tộc ma cà rồng thì bây giờ lấy ai ra chữa trị cho Diệp Vy đây?

Vết thương không ngừng rỉ máu, ngày lại càng đau, Diệp Vy khó khăn nói: “Anh định nhìn em chảy máu đến chết hả?”

“Thiên không có ở đây.”

Diệp Vy lờm Tây Độc.

Tây Độc vỗ tay cái đét, anh theo Thiên bao nhiêu năm, khả năng sơ cứu cũng đã học lỏm được vậy mà lại quên mất. Vội vàng ôm Diệp Vy bay đến phòng của Thiên, Tây Độc chạy khắp nơi lục lọi tìm mấy thứ đồ cần thiết để giúp Diệp Vy cầm máu.

“Em chịu đau một chút, chỗ bọn anh không có thuốc giảm đau.”

Nói rồi, Tây Độc xịt một thứ thuốc gì đó lên vết thương của Diệp Vy khiến cô đau đến mức cắn chặt răng lại. Tay bị thương đã bị Tây Độc giữ chặt nên Diệp Vy không giựt ra được, cô đành dùng tay còn lại bấu chặt vào tay của anh như một cách để... chia sẻ nỗi đau. Tây Độc chủ tâm xịt thứ thuốc đó vào vết thương một lúc để khử trùng, sau đó lại dùng băng bông lau sạch miệng vết thương cho Diệp Vy. Thấy máu vẫn còn tiếp tục chảy ra, anh nghiêng răng do dự rồi nhanh cúi đầu xuống, dùng đầu lưỡi liếm nhẹ vài cái lên vết thương cô.

Diệp Vy kinh ngạc thốt lên: “Tây Độc, anh...”

Liền xong, Tây Độc nhìn qua chỗ bị cắn trên tay Diệp Vy rồi nói: “Giúp em cầm máu, bây giờ không còn đau như lúc nãy nữa đúng không?”

Cô gật đầu.

Anh băng vết thương cho cô xong rồi đưa ra đề nghị: “Chuyện này đừng để chúa tể biết được không? Nếu anh ấy mà biết em bị hút máu chắc chắn sẽ nổi điên, cái mạng của đám nhóc đó không giữ được đâu. Ngay cả chúa tể còn chưa làm gì em, thế mà mấy đứa nhóc kia lại ngang nhiên hút máu của em. Đây chính là tội chết.”

“Em biết rồi.”

Chợt, anh khựng người: “Em biết rồi?”

Diệp Vy mù tịt, không hiểu ý anh.

Tây Độc đề thấp giọng nói: “Em biết thân phận thật sự của Khoa rồi?”

Cô thành thật gật đầu.

Anh thở dài thu dọn lại đóng bừa bọn: “Haizz, dọa chết anh rồi!”

Diệp Vy sờ vào miếng băng cá nhân, lém lỉnh vờn Tây Độc: “Hay em nói vết cắn này do anh gây ra nhỉ?”

Tây Độc lập tức trừng mắt.

Cô đứng lên, cười đầy thoải mái.

Anh đặt thuốc và bông băng lên kệ, gian tà bảo: “Vậy anh chỉ còn cách giết em, sau đó cùng chết với em.”

“Hừ, anh...”

Cạch!

Lời còn chưa dứt, cửa phòng của Thiên đã bị ai đó mở ra. Cả Tây Độc và Diệp Vy đều bị dọa cho hoảng hồn, không ai bảo ai đồng thời cùng hướng mắt nhìn vào nhau đầy lo lắng. Diệp Vy cho rằng tối muộn thì Richard mới trở lại tòa lâu đài này, vì hôm qua anh đã căn dặn cô rất nhiều nên cô đoán chừng anh sẽ đi khá lâu. Còn Tây Độc thì biết rõ chúa tể anh đến tối mới quay về, vì lần này anh dẫn theo Thiên và một vài thuộc hạ đến chỗ của Đại Công Tước để tìm hiểu chuyện lần trước nghe qua.

Như vậy có thể kết luận, Richard không thể nào về nhanh như thế được!

Người bước vào là chủ nhân của căn phòng này, Thiên.

Thấy có người trong phòng mình, anh lập tức sa sầm mặt mày.

“Chuyện gì đây?”

“...”

“Tay của em sao đây?”

Đưa tay che miếng băng lại, Diệp Vy không biết nên nói gì.

Thiên quay phắt sang Tây Độc, nghiêm mặt: “Cậu đùa giỡn quá trớn?”

Tây Độc mỉm môi.

Thiên chau mày, nhanh chóng đi qua chỗ Diệp Vy giựt miếng băng cá nhân ra để xem vết thương trên tay cô. Phát hiện là vết cắn, Thiên trở nên giận dữ quay sang Tây Độc. Nhưng cảm thấy có gì đó không đúng lắm, Thiên quét mắt nhìn qua vết thương một lần nữa rồi giúp cô băng lại.

Anh đưa tay xoa xoa thái dương rồi hỏi: “Lũ nhóc đâu rồi?”

“Tôi bảo chúng mai đến Quỷ Khốc Môn rồi.”

“Chuyện này không phải chỉ đến Quỷ Khốc Môn một ngày là xong đâu, cậu cũng biết hậu quả của nó còn gì.”

“Mấy đứa đó không biết Diệp Vy là người của chúa tể. Tôi cũng giúp Diệp Vy cầm máu. Chuyện này đừng để chúa tể biết, chúng ta đều giữ bí mật, anh thấy thế nào?”

Thiên trợn mắt: “Cậu cho rằng có thể giấu được?”

Tây Độc đá mắt sang Diệp Vy.

Cô vội chen vào: “Anh đừng lo, em che vết thương lại, không cho Khoa thấy. Em thấy vết cắn cũng khá nhỏ, chắc lành nhanh thôi. Nếu em là chúng, khi thấy có con người trong lâu đài của mình thì cũng sẽ hành động giống như vậy. Chúng ta đừng làm lớn chuyện, dù sao chúng cũng là trẻ con.”

Thiên đoán hồi lâu rồi rốt cuộc cũng chịu hòa chung với kế hoạch của Diệp Vy và Tây Độc. Cũng may là anh chỉ về có một mình, chúa tể đã bị Đại Công Tước giữ lại để bàn bạc chuyện mở rộng lãnh thổ của khu vực phía Tây nên có lẽ đến tận nửa đêm mới về. Thiên không quá ngạc nhiên khi nghe chuyện Diệp Vy đã biết thân phận của Richard. Mong rằng cô thật sự là một người đơn thuần.

...

Richard ở chỗ của cậu mình đã tìm ra nguyên nhân bọn ma cà rồng mới suốt ngày rục rịch giết người ở phía Đông. Bọn chúng quả nhiên là từ con người mà thành. Con người có lòng tham, muốn trường sinh bất tử, muốn có được sức mạnh phi thường của loài quỷ hút máu nên đã dâng hiến mạng sống của mình cho ma cà rồng để đổi lại sự sống vĩnh hằng. Khi bị biến thành ma cà rồng, vì dòng máu trong người còn chưa kịp thích nghi với cơ thể mới nên bọn họ không thể chống cự lại cơn thèm khát của mình. Họ điên dại lùng sục khắp nơi có bóng dáng con người, ra tay rất độc ác và không chút mảy may xót thương mặc dù họ cũng từng là con người.

Nhấp một ngụm máu được chiết vào ly thủy tinh, Dave đảo qua đảo lại thứ chất lỏng sền sệt trong khoang miệng, khoan thai cảm nhận vị tanh nồng mà đậm đà của máu. Vị thơm ngon chảy dài trong miệng, dần dần chạy qua cổ rồi trượt xuống dạ dày khiến cho Dave thoải mái nhếch môi.

“Cháu cảm thấy chuyện ta nói thế nào?”

Richard dán chặt mắt vào màu đỏ đậm của thứ chất lỏng trong ly thủy tinh trong tay.

“Chuyện đó cứ giao cho Tây Độc.”

Dave cười: “Được.”

“Với tư cách một chúa tể, cháu chỉ muốn nhắc nhở cậu, đừng quá lạm dụng sức mạnh để biến con người thành ma cà rồng. Chúng ta không thiếu thốn người đến mức phải dùng cách đó. Cậu thiếu thuộc hạ thì cứ đến chỗ cháu chọn người.”

“Ta nghe nói trong tòa lâu đài của cháu có sự xuất hiện của con người?”

Richard không làm ra biểu cảm nào, chậm rãi uống cạn ly máu trên tay.

Dave chớp nhẹ mắt, tựa lưng vào ghế rồi nói: “Xem ra làm cho cháu hứng thú chỉ toàn là con người. Suốt mấy trăm năm nay ở chỗ chúng ta có không ít mỹ nữ nhưng bọn họ lại không thể chạm vào người cháu dù chỉ một giây. Ta cứ nghĩ cháu không hề hứng thú với cơ thể phụ nữ, nhưng sau đó thì thấy cháu qua lại với một đứa con gái loài người. Kết quả thì sao? Tâm địa của con người không phải thứ chúng ta không đoán được, cháu bị phản bội một lần rồi mà vẫn muốn duy trì với chúng? Richard, ta cũng như ba mẹ của cháu, không muốn nhìn thấy cháu bị thương. Cháu muốn qua lại với con người cũng được, nhưng nhớ phải luôn đề phòng bọn chúng.”

“Việc của cháu, cháu biết cách lo liệu, cậu không phải bận tâm.”

Dave không nói thêm gì nữa, đứa cháu này ông còn không rảnh hay sao. Từ bé bản tính ương bướng ngang ngạnh đã ăn sâu vào máu, y hệt bố anh lúc còn thiếu thời. Cho dù bây giờ có là mẹ anh sống dậy bảo anh không được qua lại với con người cũng là vô ích, chuyện anh quyết thì nhất định không nề tình người nào khuyên nhủ. Dave cũng biết, từ khi ba mẹ Richard qua đời thì anh rất ít khi chịu bỏ công đi xa như thế này để thăm ông. Vì chỗ ông ở chính là nơi đã xảy ra trận chiến năm nào.

Khi đó, ông là người kết liễu tên đã đâm Richard một nhát và thay anh khiến cho mảnh đất này nhuộm màu của máu. Mẹ của Richard là đứa em gái mà ông yêu thương nhất, Richard càng là đứa cháu mà ông yêu thương hơn. Trơ mắt nhìn em gái ông hy sinh cả mạng của mình để cứu đứa con này, thì lúc đó Dave đã xác định trong lòng. Kẻ nào muốn lấy mạng Richard ắt sẽ chết dưới bàn tay của ông. Kể từ lúc dẹp loạn được lũ tạo phản, Dave quyết định dùng vùng đất đã bị ông rửa sạch bằng máu của chúng để làm nơi cư ngụ. Tạo dựng nên dinh thự Hym.

Dave biết Richard không thích vùng đất này, nhưng cũng chỉ đề phòng có kẻ tới đây chiếm đóng rồi lại lập thành một nhóm tạo phản mới nên Dave mới cho xây dựng dinh thự của mình ở đây. Mấy năm buồn chán, Dave vì nhớ mong đứa cháu mà bày ra trò tiêu khiển nho nhỏ. Dave đương nhiên cũng nắm chắc phần thắng trong tay là có thể khiến cho Richard cất công đi một chuyến tới thăm ông. Dave cho phép thuộc hạ của mình tìm vài con mồi có tiềm năng rồi biến chúng thành ma cà rồng, để chúng thỏa sức hoành hành một vùng mà không một kẻ nào dám ra tay diệt chúng. Chuyện này cuối cùng cũng truyền tới tai Richard, thành công thu hút anh tới dinh thự của Dave để giải quyết vụ việc.

Lệnh cho thuộc hạ rót thêm máu vào ly của anh, Dave cười: “Cháu nên thường xuyên đến thăm ta, Richard.”

Richard nhìn ra được âm mưu muốn dụ anh đến của Dave nhưng không muốn vạch trần. Không phải anh không muốn thăm ông, vì anh không ưa nổi vùng đất này nên hứng thú muốn tới dinh thự tìm Dave cũng bị tác động không ít. Mà Dave thì chọn nơi nào không chọn, lại chọn ngay khu hỗn chiến để làm thuộc địa cai trị. Richard uống thêm một ly máu nữa rồi đứng dậy. Tò vè không hài lòng.

“Sao cậu không đến chỗ cháu?”

Dave uể oải vờn vai: “Ta lười.”

Richard không đáp.

Dave hớp một ngụm máu, sau đó cũng đứng lên.

“Chọn một ngày, cháu đưa con người đó tới đây cho ta xem, thế nào?”

Richard khá ngạc nhiên, anh xoay người lại nhìn Dave: “Cậu muốn gặp?”

Ông vỗ vỗ vào vai anh, bảo: “Nghe nói cháu dẫn đến gặp em gái ta rồi?”

Anh đánh mặt: “Thiên nói?”

Dave bật cười: “Ha ha, thằng nhóc đó còn dễ thương hơn cháu vạn phần, để nó bên cạnh cháu ta cũng yên tâm phần nào! Ta đã nghĩ, cháu sẽ không nỡ ra tay giết chết nó nếu nó phạm trọng tội vì cháu không thể nào đoạt mạng của tên bác sĩ duy nhất của tộc ma cà rồng được. Thiên và cháu cùng nhau lớn lên, tính tình hai đứa ra sao ta đều nắm trong lòng bàn tay. Thiên không có khả năng phản bội cháu nên chỉ có khả năng phạm trọng tội vì đã nói chuyện riêng của cháu tẽ cho ta nghe.”

Richard phát tay: “Cháu không ngại tìm một tên bác sĩ của con người.”

“Richard, bọn ta đều biết cháu căm hận con người ra sao.”

“...”

Dave bước đến trước mặt anh, giọng nghiêm túc: “Cháu thực sự động lòng?”

Richard im lặng, một lúc sau mới trả lời: “Cần một chuyện diễn ra.”

Ông không hiểu, lẳng lặng nhích mày.

Anh lạnh giọng: “À đàn bà đó, máu của cô ta, kinh tởm.”

Dave hỏi: “Còn người lần này?”

“Vý... khác cô ta.”

“Cháu muốn chờ điều gì?”

“Cháu muốn biết mình có thể ra tay tàn nhẫn không.”

Dave cuối cùng đã hiểu: “Richard, cháu muốn chờ Vy của cháu bị thương?”

Anh gật đầu thừa nhận.

Dave cười đầy ngụ ý: “Hay để ta giúp cháu toại nguyện?”

Richard đánh mặt nhìn Dave, ánh mắt đột nhiên chứa đầy sát khí lạ lùng.

Ý cười trong mắt Dave càng hiện rõ, ông lắc đầu bó tay.

“Cháu vốn đã có câu trả lời, chẳng qua là cố chấp không chịu nhận.”

Richard bình thần nhìn Dave.

Ông quay lưng bước lại ghế ngồi: “Richard, từ trước đến nay cháu chưa từng nói nhiều về con người. Trước đây khi cháu qua lại với con bé kia, cho dù ta có hỏi đến khô hòng thì cháu cũng kiên quyết không hé môi nói chút gì về nó. Còn Vy này lại có thể khiến cháu quan tâm rất sâu, trong đầu còn nghĩ đến chuyện con bé sẽ vì cháu mà bị thương. Nếu tính luôn cả đứa con gái ngu ngốc trước kia vào số lượng người đã bị cháu giết thì Vy của cháu chính là một ân số nằm vượt ngoài số lượng đó và vượt ngoài khả năng kiểm soát của cháu. Cháu hiểu ý ta chứ? Chúa tể là người quyền năng. Kẻ được cháu cai trị rất nhiều. Kẻ thù của cháu cũng không ít. Hôm nay cháu giữ một con người ở bên cạnh mình thì ngày mai chắc hẳn người đó sẽ vì cháu mà bị thương. Con người và ma cà rồng vốn cách xa nhau, không có khả năng đến được với nhau. Cháu bảo vệ con bé được một ngày, không có nghĩa sẽ giữ an toàn cho con bé được cả đời.”

Richard trầm mặc suy nghĩ.

Dave chậm rãi đặt một câu hỏi khó cho anh: “Tại sao cháu lại mang Vy về lâu dài?”

“...”

“Nếu là việc làm nhất thời, cháu nên thả Vy về chỗ mà con bé nên thuộc về. Nếu vì máu, tốt nhất cháu nên dứt khoát ra tay. Nếu cháu thực sự nghiêm túc... Richard, giữ con bé lại bên cạnh cháu vừa không tốt cho cháu lại vừa không tốt cho con bé. Trước khi tình cảm của cháu sinh sôi nảy nở, cháu nên lấy đi đoạn ký ức của con bé về cháu, trả lại tự do vốn có cho con bé. Còn nếu không nữa, cháu hãy chuẩn bị tâm lý để đón nhận những vết thương do kẻ khác gây ra. Chúa tể ma cà rồng một khi đã xuất hiện yếu điểm thì kẻ thù của cháu sẽ không bỏ qua cơ hội tốt thế này đâu.”

“...”

Liếc thấy Richard bất động đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Dave mở to mắt đầy hứng thú rồi thầm vui mừng trong lòng. Đứa cháu này của ông quá nhiên đã động lòng với người ta. Dave chưa từng trông thấy Richard vì một con người mà suy nghĩ nghiêm túc như vậy bao giờ. Anh càng nghiêm túc thì ông càng chắc chắn địa vị của Diệp Vy trong lòng anh. Tình cảm này một khi đã nảy sinh thì chỉ có tăng thêm chứ không hề thuyên giảm. Dave ngả lưng lên ghế, nhắm mắt tận hưởng niềm vui.

“Ta thực sự rất muốn gặp Vy của cháu, để xem cô nhóc đó có ma lực gì mà lại có thể khiến cháu thành ra như vậy!”

Dave ra lệnh cho một tên thuộc hạ vào trong lấy ra một chiếc hộp gỗ rồi mang tới đưa cho Richard. Cầm hộp gỗ trong tay, Richard đem tầm mắt đặt lên người Dave. Ông không nói gì, chỉ khẽ cười rồi dùng ám hiệu bảo anh hãy mở chiếc hộp đó ra xem là sẽ rõ ý của ông.

Richard đưa tay mở hộp gỗ ra, bên trong là một chiếc vòng được làm bằng những viên đá lạ mắt có màu sắc không quá chói cũng không quá nổi bật. Đá này chỉ có ở chỗ của mẹ anh. Gia đình mẹ anh là quý tộc, có những phép thuật lạ mà chẳng một ma cà rồng nào có. Richard đoán ra được đây là chiếc vòng do mẹ anh làm, anh còn chưa hỏi thì Dave đã lên tiếng.

“Những viên đá đó được mẹ cháu chọn lựa rất kỹ, thuật tính trên từng viên đá rất mạnh. Mẹ cháu đã dùng phép truyền vào trong đó, thuật bảo vệ trên chiếc vòng sẽ phát huy khi đeo vào tay con người. Chiếc vòng này cháu đeo vào tay Vy của cháu, sẽ giúp con bé an toàn khi đụng mặt những tên ma cà rồng nhãi nhép. Còn những tên mạnh hơn, chẳng hạn như Tây Độc thì phải cần cháu ra mặt.”

Ngắm nhìn chiếc vòng, gương mặt Richard không lộ ra chút cảm xúc.

Anh nói: “Cháu đưa Vy về lâu dài vì không muốn cái xác nhỏ bé của Vy làm bẩn núi Tiêu Dao. Giữ lại là để giết. Giết muộn một chút cũng rất thỏa mãn.”

Dave đứng ngậy ra, không còn lời gì để nói.

Lý do như vậy cũng chỉ có một mình anh dám sử dụng.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Vòng đá của ma cà rồng quý tộc

- - -

Diệp Vy không biết Richard đã về từ lúc nào, cô chỉ biết mới sáng sớm vừa mở mắt ra đã thấy anh đang hằm hằm ngồi bên giường. Thức dậy đã bị nét mặt đáng sợ của anh đập thẳng vào mắt, Diệp Vy hốt hoảng ngồi bật dậy. Xác định anh chỉ ngồi bên giường nhìn mình chứ không hề có ý định gì sai trái,

cô mới thả lỏng cơ mặt.

Anh từ dinh thự Hym về tới lâu đài cũng đã là rạng sáng, anh không cảm thấy mình cần nghỉ ngơi nên bay thẳng đến phòng cô. Trong phòng tĩnh lặng, Diệp Vy đang còn ngủ rất say, hơi thở đều đều khiến anh không nỡ lòng đánh thức cô. Anh yên lặng ngồi bên mép giường, ánh mắt không còn lạnh như thường ngày, thay vào đó là tia yêu thương hiếm hoi.

Richard dịu dàng vươn một tay ra, chạm nhẹ lên mi mắt của Diệp Vy. Đôi mắt màu xám tro ngập tràn cung chiều dễ thấy, ngón tay anh nhẹ di chuyển đến bên má của cô. Không gian đang im ắng, Diệp Vy đột nhiên trở mình rồi đưa tay trái lên xoa xoa má sau đó thì tiếp tục ngủ ngon lành. Richard chụp lấy cánh tay trái của Diệp Vy.

Miếng băng bông được dán cố định trên cánh tay trái nhanh chóng thu hút sự chú ý của Richard. Anh trầm mặc, dùng tay nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, chậm rãi gỡ miếng băng bông ra. Giấy tiếp theo, sắc mặt Richard lập tức trở nên vô cùng khó coi. Vết cắn non nớt của một ma cà rồng nhỏ tuổi. Thế là vì không muốn đánh thức cô dậy để lập tức tra hỏi nên anh đành nhẫn nhịn ngồi đợi cô tự mình thức giấc.

Sự kiên nhẫn của Richard có lẽ đã để dành cả cho Diệp Vy.

Cô vội vàng giựt tay lại, theo hiệp ước với bọn Tây Độc liền dùng tay che đi miếng băng trên tay trái nhưng lại quên mất anh đã trông thấy nó rất rõ ràng. Trước cặp mắt băng lãnh của Richard, cô thành thật thú nhận, giọng nói có chút lo sợ.

“Em không cẩn thận.”

Richard đánh giọng: “Em có răng nanh?”

Diệp Vy mở to mắt sửng sốt: “Anh xem vết thương trên tay em rồi?”

Richard không nói gì.

Diệp Vy biết mình không thể nói dối anh, cuối cùng thả cả hai chân xuống hồ nước lạnh. Dù sao sự thật cũng đã bị anh nhìn ra, vết cắn nhỏ đó ngay cả Thiên cũng có thể đoán ra thì làm sao giấu được đôi mắt tinh tường của anh. Diệp Vy không vịn vào miếng băng bông trên tay trái nữa, chuyển mắt đến gương mặt Richard.

“Em sẽ cẩn thận hơn.”

Anh chẳng những không hề nguôi ngoai mà còn nạt cô: “Nếu là một ma cà rồng trưởng thành, em nghĩ mình còn mạng để gặp tôi?”

Diệp Vy âm ức cúi đầu, sáng sớm tinh mơ đã bị mắng.

Thấy biểu hiện của cô, Richard càng điên tiết: “Chưa mất mạng thì chưa sợ đúng không?”

Diệp Vy càng cúi thấp đầu hơn, mắt cũng rom róm vài giọt nước mặn chát.

Buổi sáng, quả nhiên là thời điểm cảm xúc yếu đuối nhất!

Richard đứng phắt dậy, toan bay đi đâu đó thì bị cô níu lấy.

Diệp Vy nhảy xuống khỏi giường khi nhận thấy anh sắp sửa đi tìm mấy đứa nhóc kia để trừng phạt. Cô biết hễ anh tức giận thì không đặt ai vào mắt, nhưng dù có một phần trăm cơ hội thì cô cũng phải thử. Cô bấu chặt tay anh, ngăn đầu nói: “Ma cà rồng căm ghét con người, nhìn thấy con người đột nhiên có mặt trong chỗ ở của mình thì việc đầu tiên sẽ làm chính là hút cạn máu của họ. Bọn nhóc làm vậy là vì kính nể chúa tể của mình, biết chúa tể không ưa con người, anh nói có phải không?”

Richard không hề di chuyển tiếp, khẽ liếc sang Diệp Vy.

Có cơ hội thuyết phục anh, cô liền nắm chặt: “Anh thân là chúa tể, biết tha thứ là một đức tính không thể thiếu. Bọn nhóc cùng lắm cũng chỉ là con nít, không biết không có tội, anh không nên trách phạt.”

Anh có ý muốn làm khó cô.

Anh để yên tay mình cho cô kéo, giọng cũng giảm đi sự hung hăng: “Trong từ điển của tôi không có hai chữ 'tha thứ'.”

“...”

Diệp Vy không còn gì để nói.

Anh đánh giá cô một lượt rồi tiếp: “Lũ nhóc thậm chí còn lớn tuổi hơn em.”

Nghe xong lời anh, Diệp Vy âm thầm cúi đầu để suy nghĩ biện pháp khác thì lại vô tình phát hiện trên tay phải của mình có một chiếc vòng lạ. Cô buông Richard ra, nhìn chăm chú vào vòng tay. Diệp Vy giơ tay lên rồi chỉ vào chiếc vòng không biết đã được anh đeo vào tay mình từ lúc nào, khẽ hỏi anh: “Cái này là anh đeo cho em sao?”

Anh không đáp, hằm hằm nhìn cô.

Diệp Vy vẫn dán mắt vào chiếc vòng, nghi ngờ nói: “Đeo vào rồi thì ma cà rồng sẽ không chạm vào em được?”

Richard nhẹ giọng: “Thông minh.”

Diệp Vy cười không tin, ngược mặt hỏi anh: “Thế sao anh lại chạm vào em được?”

Richard chậm rãi: “Hỏi câu thông minh hơn một chút.”

Diệp Vy tò mò: “Tây Độc thì sao?”

“Không bị ảnh hưởng.”

“Vậy còn Thiên?”

“Anh ta cũng không.”

Diệp Vy chẳng thấy vui, ngược lại gương mặt trở lên ủ rũ: “Vậy coi như ma cà rồng ở đây đều chạm được vào em rồi.”

Richard khẽ cười, xoa xoa lên mặt cô, lười giải thích.

Diệp Vy xoay cổ tay, chiếc vòng này thoạt nhìn không có gì đáng lo ngại, nhưng quan sát kỹ một chút lại thấy những viên đá trên vòng rất quái dị. Màu sắc của chúng chỉ dừng lại ở hai chữ bình thường, nhưng dường như tận sâu bên trong đang phát ra những tia sáng lấp lánh. Diệp Vy giờ tay lên cho Richard xem, sau đó hỏi anh: “Anh có thấy lạ không?”

Nhìn những vệt sáng lóe ra từ bên trong viên đá, Richard chỉ chậm rãi nhú mi chứ không hề nói gì. Từ lúc chiếc vòng được đeo vào tay của Diệp Vy thì những viên đá này đã có hiện tượng lạ như vậy rồi. Anh nghĩ có lẽ là do ánh sáng từ bên chiếu vào nên cũng không thêm để tâm nhiều. Mà bây giờ chỗ anh và Diệp Vy đang đứng lại không hề thu hút ánh sáng, nhưng mấy viên đá từ chiếc vòng vẫn không ngừng phát ra những tia sáng kì lạ.

Richard xoa đầu Diệp Vy, giọng nói trầm ấm: “Tuyệt đối không gây hại cho em.”

Diệp Vy ngoan ngoãn gạt đầu rồi dời mối bận tâm từ chiếc vòng sang gương mặt của anh. Thần sắc của anh có vẻ không tốt lắm, hôm qua Thiên từ đâu đó trở về cũng có chút mệt mỏi giống như nét mặt này của anh. Diệp Vy lo lắng nghĩ, đừng nói là anh vừa về tới thì chạy ngay sang phòng của cô đợi cô thức dậy đó nhé? Tuy chuyện này có chút khó tin, nhưng cũng không phải là không có khả năng.

Diệp Vy kéo nhẹ vạt áo Richard: “Chúa tể, anh... cả đêm không ngủ?”

Richard uể oải gạt đầu, đột nhiên anh lại muốn bày ra bộ dáng mệt mỏi của mình cho cô xem. Anh chỉ đang cảm thấy gương mặt Diệp Vy vì anh mà lo lắng, rất đáng xem. Thành thật mà nói thì chỉ không ngủ có một đêm đối với một cơ thể khỏe mạnh như Richard không phải chuyện gì lớn lao, anh còn từng không ngủ cả bảy tám đêm cũng không hề thấy mệt. Thể trạng của ma cà rồng rất đặc biệt, bởi cho nên giống loài của họ mới khiến con người e ngại. Xưa nay, trên gương mặt chúa tể không bao giờ có biểu hiện của cảm giác mệt mỏi. Nói chính xác thì toàn bộ ma cà rồng đều không biết thế nào là mệt mỏi chết như kiểu ví von của con người.

Cô kéo anh: “Anh mau về phòng nghỉ ngơi đi.”

Richard không muốn đi, hồ hững liếc nhìn giường ngủ của cô: “Ở đây cũng được.”

“Em còn nghĩ anh đã ngủ quen trong quan tài.”

Nói câu đó ra tuy có chút ngượng miệng, nhưng Diệp Vy cũng không quá để tâm là mình đang nói cái gì. Trong đầu cô chỉ nghĩ, là con người khi đi một chặng đường dài trở về lại không hề chợp mắt nghỉ ngơi thì đã cảm thấy mệt mỏi muốn chết rồi. Mặc dù anh là ma cà rồng, nhưng không có nghĩa anh không biết mệt. Diệp Vy xốc chân lên kéo qua một bên, sau đó quay sang nói với anh: “Vậy anh lại đây ngủ đi.”

Richard leo lên giường, nghiêng người nằm xuống. Cô xoay người định đi ra ngoài thì bất ngờ bị anh dùng tay kéo mạnh khiến cho cô ngã thẳng vào người anh. Chẳng kịp động đậy thì đã bị anh ôm chặt. Hơi thở đều đặn nhịp nhàng vang bên tai, sau đó còn bị làn da lạnh ngắt của anh áp sát vào cơ thể. Diệp Vy khẽ rung mình một cái, nhưng không hề kháng cự. Richard cười hài lòng, chậm rãi nhắm mắt.

Qua một lúc lâu, Diệp Vy dè dặt nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn anh thì phát hiện anh đã nhắm mắt ngủ. Cô chịu khó nằm yên để mặc cho anh ôm, định là đợi khi nào anh ngủ say rồi thì sẽ ngồi dậy. Yên lặng nằm trong lòng anh, cô đột nhiên cảm thấy thật an tâm khi ngửi thấy mùi hương quen thuộc của anh. Diệp Vy nhẹ nhàng nép sát vào ngực anh, mi mắt cong lên đường nét hạnh phúc cũng chẳng hề hay biết.

Chợt, trong đầu xuất hiện một câu hỏi: Nếu như có một ngày cô thực sự nghiện hương thơm trên người anh thì không biết sẽ thế nào nếu không còn được ở bên cạnh anh nữa? Diệp Vy khựng lại, khẽ nhắm mắt rủn rần ý nghĩ vừa rồi!

Cô không muốn đi tìm đáp án cho câu hỏi kia.

Được thêm một lúc, nghĩ Richard đã chìm vào giấc ngủ sâu nên Diệp Vy lên đồng đẩy người một cái. Cô càng không ngờ hơn là anh lại gia tăng lực đạo ở đôi tay, giữ chặt lấy cô cắt đứt đường thoát. Diệp Vy nghĩ ngờ ngược lên nhìn thì thấy mắt anh vẫn nhắm nghiền hệt như đang ngủ. Cô cười, có lẽ đây chỉ là hành động vô thức của anh khi phát hiện cô muốn rời khỏi lòng ngực anh. Nhẹ nhàng gỡ bàn tay đang đặt ở eo của mình ra, Diệp Vy thậm chí còn không dám thở mạnh vì sợ đánh thức anh.

Giây tiếp theo, cô lập tức chau mày nghĩ ngợi.

Có thật là anh đã ngủ rồi không?

Với thắc mắc trong đầu, Diệp Vy một lần nữa ngược lên. Cô thấy Richard đang mở mắt nhìn cô đầy hoài nghi, trong đôi mắt ẩn chứa tia không hài lòng. Ánh nhìn của anh chiếu thẳng vào cô, vừa đe dọa nhưng lại phảng phất chút ôn nhu. Diệp Vy há miệng kinh ngạc, sau đó yên lặng nằm xuống.

“Anh chưa ngủ?”

“Đi đâu?”

Diệp Vy dán chặt mắt vào trước ngực anh, nhỏ giọng: “Em định ra ngoài, không làm phiền anh nghỉ ngơi.”

“Không phiền.”

Diệp Vy lập tức ngừng đầu: “Nhưng em thấy phiền, em ngủ đủ rồi.”

Vừa hùng hổ được mấy giây ngăn ngủi thì lại cảm thấy sợ hãi, Diệp Vy mím môi không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đang chứa đầy cảnh báo dành cho cô của Richard.

Như nghĩ đến chuyện gì đó, Richard khép hờ mi mắt rồi dịu dàng hỏi: “Tôi bị thương, em đau lòng không?”

Nằm gọn trong vòng tay của anh, cô khẽ: “Em biết anh sẽ không dễ dàng để mình bị thương.”

Richard cúi đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của cô hồi lâu rồi cất giọng: “Nếu vũ khí được làm từ bạc nguyên chất, đó lại là chuyện khác.”

Đối diện với sự nghiêm túc của Richard, Diệp Vy chột thấy căng thẳng.

Nếu vũ khí được làm từ bạc nguyên chất thì có thể khiến anh bị thương? Đó là thứ có thể giết được ma cà rồng? Đây có được coi là anh đang tiết lộ thông tin mật và muốn thử lòng trung thành của cô hay không? Cô đã đọc được rất nhiều cách có thể giết một ma cà rồng trên những trang sách, mặc dù ma cà rồng có thể không thực sự tồn tại trong thế giới thực, nhưng đã có người viết ra được cách để giết họ thì có lẽ đâu đó ở nhưng thế kỉ trước, họ thực sự tồn tại, vì dịch bệnh chẳng hạn.

Richard trầm trầm ngắm nhìn gương mặt Diệp Vy, giọng điềm nhiên: “Vy, nếu như em muốn giết tôi, em chỉ cần dùng một con dao bằng bạc đâm thẳng vào tim tôi.”

Cô kinh hãi, thốt không nên lời.

Richard xoa nhẹ lên mặt cô, giọng nói cũng trở nên vô cảm: “Em phải nhớ, dùng lực cho mạnh, đâm cho chính xác. Chỉ cần em đâm lệch một chút khiến mũi dao không hoàn toàn đâm vào tim của tôi, coi như mạng tôi lớn. Nhưng sau đó, Vy, em nên biết, tôi nhất định sẽ khiến em sống không bằng chết.”

Diệp Vy khó hiểu ngược nhìn anh: “Tại sao lúc nào anh cũng nghĩ em sẽ giết anh khi có cơ hội?”

“Vi tôi biết em không phải cam tâm tình nguyện ở bên cạnh tôi.”

“...”

Richard khẽ hôn lên trán cô: “Vy, em có thể hận tôi, nhưng không được phép rời khỏi tôi.”

Cô nhìn thẳng vào Richard, giọng cứng cỏi: “Vậy nếu em nói em muốn một con dao bằng bạc, anh có cho em không?”

Richard chẳng làm ra biểu cảm gì, chỉ đơn giản gật đầu ưng thuận: “Được.”

...

Thiên tựa lưng vào thân cây, thư thái nhắm mắt tận hưởng cảm giác được vài tia nắng mặt trời chiếu lên gương mặt. Anh thích được những tia nắng yếu ớt chạm vào làn da mình, cái hơi nóng của chúng không khiến anh bị tổn hại gì nhiều. Đây cũng là một hành động ranh rỏi của anh khi không có việc gì làm, coi như cách tiêu khiển để giết thời gian. Đột nhiên anh nhận thấy có bóng râm phủ lên khoảng không trước mặt. Khẽ chau mày khó chịu, Thiên không vui mở mắt xem kẻ nào to gan dám làm phiền thời gian riêng tư của anh.

Diệp Vy vẩy vẩy chiếc lá cỡ lớn cô vừa nhặt được, cười với Thiên: “Không phải ma cà rồng đều sợ ánh sáng sao?”

Thiên thu lại cái nhìn dữ dằn, giọng nhẹ nhàng: “Không phải sợ, là không thích.”

Diệp Vy ngồi xuống bên cạnh Thiên, thích thú ngắm nhìn bầu trời trên cao rồi đắm chiêu suy nghĩ. Ở lại tòa lâu đài này cũng không phải một lựa chọn tồi, vừa có thể không đi làm, vừa có thể không cần dùng tiền, lại vừa có thể sống tách biệt với đám đông ồn ào. Diệp Vy là kiểu người hướng nội, cô không thích nói nhiều, càng không thích tiếp xúc với nhiều người lạ. Tòa lâu đài này khá thích hợp với người như cô.

Đến đây cũng gần một tuần rồi mà cô vẫn chỉ nói chuyện với mỗi mình Tây Độc, Thiên và chúa tể của họ - tạm thời là người yêu của cô. Còn những người khác khi thấy cô chỉ lịch sự cúi đầu chào, sau đó không nói câu nào mà đi thẳng. Diệp Vy cũng chẳng mấy để ý, vì dù sao cô cũng không biết nên nói gì với bọn họ. Nhắc đến mới nhớ, Diệp Vy không thấy bất kì một ma cà rồng nào trong tòa lâu đài này tiếp xúc với con người hay đi làm những công việc có thể hái ra tiền nhưng mà lúc nào trong nhà bếp của bọn họ cũng có đầy đủ nguyên liệu để nấu ăn. Cô còn nghe nói bọn họ cứ cách vài tháng lại ra thành phố để mua trái cây về tích trữ, họ ghét con người nhưng tại sao lại thực hiện giao dịch với con người?

Không thể nào!

Nghĩ nghĩ, Diệp Vy đánh liều hỏi Thiên: “Anh có nhiều tiền không?”

“Em muốn mượn?”

“...”

Thấy Diệp Vy cứng họng, Thiên bật cười: “Bọn anh có cách để thu tiền từ con người.”

Cô nhú mày.

Anh nói tiếp: “Tòa lâu đài này rất rộng, xem ra em chưa có cơ hội tìm hiểu hết rồi. Chúa tể dùng một khu trong lâu đài làm nơi sản xuất vũ khí để bán cho người muốn mua. Bọn anh chỉ không thích con người chứ không ghét việc giao dịch với họ. Tiền bán vũ khí dùng cho việc thu mua bạc từ các nhà địa chất và một số thứ bọn anh có thể ăn. Còn lý do tại sao bọn anh lại mua bạc ở khắp nơi trên thế giới, có lẽ em đã biết, nhỉ?”

Diệp Vy hướng mắt ra xa xăm, giọng không mang tầng cảm xúc nào: “Vậy các anh bán vũ khí cho toàn thế giới sao?”

Thiên không đáp.

Diệp Vy khề thờ dài, buồn bực nói: “Rõ ràng là đã quản lý toàn bộ bạc ở khắp nơi vậy mà còn nói rằng bản thân sẽ bị thương, còn chỉ cho em cách giết ma cà rồng, đây không phải dò xét lòng trung thành của em thì là gì chứ?”

Thiên hiểu ý của Diệp Vy nhưng lại không nói gì, anh chỉ thầm cười khổ một tiếng. Chúa tể của anh nói rằng bản thân mình có khả năng bị thương là vì muốn biết tâm trạng của cô sẽ trở nên thế nào khi nghe được điều đó, vậy mà cô gái này lại hoàn toàn đem hàm ý sâu sắc của Richard biến thành sự hoài nghi soi xét.

Một tia sáng xẹt ngang não bộ, Diệp Vy do dự hỏi Thiên: “Có phải người sói cũng có cơ hội giết được ma cà rồng không?”

Thiên cười mà không cười: “Hàm răng của chúng có khả năng đó, nhưng cần có sự giúp sức của đồng loại của chúng hoặc một tên ma cà rồng phản bội. Em nghĩ bọn anh sẽ đứng yên để chúng cắn à?”

“Anh nói, núi Tiêu Dao có người sói không?”

“Em muốn gặp sao?”

Cô lắc đầu.

Anh cũng không nói gì thêm, lẳng lặng khép mi mắt.

Diệp Vy đứng dậy, ném chiếc lá trên tay sang một bên rồi bước đi. Trước khi rời khỏi chỗ của Thiên, cô vẫn loáng thoáng nghe được chất giọng khẳng định của anh truyền đến từ đằng sau.

“Bọn người sói không làm em bị thương đâu, những viên đá trên chiếc vòng của em là thứ khiến bọn chúng mê muội. Chỉ cần em gặp một tên thì sẽ cướp mất trái tim của một tên, với điều kiện là chiếc vòng đó vẫn đeo trên tay em. Chúa tể không biết điều này, nhưng anh thì biết. Loại đá của ma cà rồng quý tộc ngoại trừ có khả năng bảo vệ con người khỏi ma cà rồng nghiệp dư thì còn có thể mê hoặc người sói.”

Thiên cũng là một ma cà rồng quý tộc, từ nhỏ đã nghe nhắc đến những viên đá thần kỳ này. Anh chỉ thắc mắc là tại sao ở chỗ của ma cà rồng lại tồn tại loại đá đáng ghét như vậy, gì mà dùng để bảo vệ con người, con người không xứng có được thứ đá linh thiêng đó. Mãi đến khi trưởng thành thì anh mới biết. Từ rất lâu về trước, có một nữ ma cà rồng quý tộc đem lòng yêu thương một con người. Cô ấy nghĩ rằng bản thân mình đã đủ mạnh để bảo vệ người đàn ông mà cô yêu. Anh là đàn ông, nhưng là con người, còn cô thì lại là một ma cà rồng kiêu kiêu và trang nhã.

Sau tất cả, cuối cùng con người vẫn không thể nào an toàn chung sống cùng ma cà rồng. Tình yêu của cô dành cho người đàn ông đó vô cùng lớn, và người đàn ông kia cũng thế. Cô quỳ bên mộ anh ta, khóc suốt mấy tháng trời ròng rã. Cho đến tận thời điểm không thể khóc được nữa thì cô mới phát hiện, những giọt nước mắt của cô rơi trên mộ anh, trượt xuống nền đất lạnh buốt đã tạo thành những viên đá nhuộm màu u buồn nhưng rất đẹp. Những viên đá ấy là từ hai trái tim yêu nhau nồng đậm mà hình thành, là từ những giọt nước mắt đau khổ và ai bi khóc cho người yêu mà hình thành, là từ thuật phép kỳ diệu của cô mà hình thành...

Cô không thể bảo vệ người mình yêu, cho nên cô hi vọng mình có thể tạo ra một thứ giúp được những ma cà rồng khác khi rơi vào hoàn cảnh giống như cô sẽ bảo vệ được người mình yêu thương. Mà loại đá này, chỉ ma cà rồng quý tộc thuần túy mới sử dụng được. Vì nó thuộc quyền sở hữu của dòng dõi quý tộc.

Diệp Vy rất may mắn nên mới quen biết Richard, anh vốn là ma cà rồng quý tộc nên cô có được sự bảo hộ của loại đá này cũng là điều tất nhiên. Như vậy, Richard đã dẹp bỏ được một rào cản chắn ngang mối quan hệ của hai người.

Còn chuyện của tương lai, chỉ có thể trông chờ vào quyết định của Diệp Vy.

* * *

Xoạt!

Diệp Vy nhanh chóng xoay người.

Ban này, Diệp Vy định bụng là sẽ đi dạo một vòng để tìm hiểu về tòa lâu đài mà mình đã ở nhưng đi một đoạn thì cô lại nghe âm thanh loạt xoạt của tiếng chân chạm vào lá. Vì tò mò nên cô lần theo tiếng động, cuối cùng bước ra khỏi cửa của lâu đài mà chẳng hay. Diệp Vy vốn không có gan mò ra ngoài nên quyết định quay về, ai ngờ vừa quay đi thì lại nghe thấy âm thanh kia đến rất gần.

Đưa mắt nhìn cánh cổng sắt ngay trước mắt, Diệp Vy mím môi rồi bước theo tiếng động lạ. Cô đi cũng khá xa, lúc ngoái đầu lại thì chẳng nhìn thấy cánh cổng của tòa lâu đài đâu nữa. Cô lo lắng hít mạnh một hơi, rồi cuộc chọn quay trở về. Vừa quay lại đã thấy có một con sói vô cùng lớn đang nhìn mình bằng cặp mắt sắc lẹm, Diệp Vy hốt hoảng chẳng dám nhúc nhích người.

Con sói lớn vẫn neho neho mắt nhìn Diệp Vy, chân cũng đồng thời di chuyển chậm chạp tiến tới bên cạnh cô. Trong một thoáng, Diệp Vy có cảm giác mình sắp bị ăn thịt thì bỗng dưới tay lại truyền đến cảm giác nhồn nhột và ướt át. Sói lớn hừ hừ tay Diệp Vy một hồi lại chuyển sang liếm láp một cách nhẹ nhàng và cẩn thận hết như sợ rằng chỉ cần liếm mạnh một chút thì sẽ làm cô bị thương.

Diệp Vy nuốt nước bọt, vừa lo vừa đề phòng cuối nhìn con sói. Nó dụi dụi đám lông dày cộm vào tay cô, tựa như muốn được cô vuốt ve. Nhận thấy mình không bị đe dọa tính mạng, Diệp Vy thả lỏng tâm tình, sau đó dùng tay khẽ chạm vào lớp lông trắng muốt mềm mại của con sói. Bộ lông của con sói này rất đẹp, sờ vào cũng rất dễ chịu. Cô chợt có một suy nghĩ có phần độc ác, chiếc áo khoác lông sói hiện giờ không biết là đáng giá bao nhiêu nhỉ?

Trong lúc Diệp Vy còn đang suy nghĩ thì con sói kia đã biến hóa thành hình người ngay trước mặt của cô. Vừa còn là một con sói thấp hơn cô, chỉ đứng yên cho cô sờ lông bỗng chốc lại biến thành một con người cao lớn có gương mặt cũng khá đẹp trai khiến Diệp Vy nhất thời ngây người.

Luân là hoàng tử của tộc người sói cho nên màu lông và vẻ đẹp của anh cũng nổi bật hơn những con sói tầm thường khác. Thật ra anh đã ngấm trúng Diệp Vy từ lúc cô còn ngồi trên xe khách, mái đầu nhỏ tựa vào khung kính, lơ đãng ngủ. Sau đó anh lần theo dấu vết của đoàn người nọ để tìm cô. Nhưng không tìm thấy người, chỉ nhặt được một chiếc balo có vương mùi hương của cô.

Mới vài hôm trước, anh đang loay quanh bên cạnh tòa lâu đài của ma cà rồng để xác nhận xem cô có bị bọn họ bắt đi hay không thì vô tình trông thấy dáng vẻ cô đang nói chuyện với ai đó ở trên cây. Theo góc nhìn của Diệp Vy, Luân thấy Tây Vương của ma cà rồng đang ra vẻ trêu chọc cô. Anh không biết cô có quan hệ gì với ma cà rồng, chỉ đứng nhìn một lúc rồi quay trở về động sói.

Vài ngày kế tiếp, anh tìm mọi cách để dụ cô ra khỏi tòa lâu đài.

Hôm nay, anh đã thành công.

“Em là người đầu tiên dám sờ đầu của anh.”

“...”

Diệp Vy không trả lời, rõ ràng là anh ta tự mình dang đầu lên tận bàn tay của cô rồi còn đổ lỗi lại cho cô. Diệp Vy biết, có thể anh ta hiền hòa với cô như vậy là vì chiếc vòng tay cô đang đeo. Cô đánh giá anh ta một lượt, gương mặt này nói lớn không lớn nhưng nói nhỏ lại chẳng nhỏ, tuy có nét trưởng thành nhưng vẫn còn khá trẻ con. Anh ta không giống với Khoa, sức hút của Khoa chính là mị lực không thể chống cự. Còn anh ta thì... liên hệ với con sói trắng vừa nãy một chút may ra còn khiến lòng Diệp Vy lay động.

Không thể phủ nhận, Diệp Vy thích chó.

Chó và chó sói cũng coi như quan hệ họ hàng.

“Em là con người, tại sao lại ở chỗ của ma cà rồng?”

Diệp Vy định trả lời, nhưng không biết nên trả lời thế nào. Người sói và ma cà rồng là kẻ thù của nhau, tốt nhất tránh xa tên người sói này. Người sói cũng có khả năng giết được ma cà rồng, không nên dây dưa với bọn họ. Diệp Vy quyết định không thêm nói chuyện với Luân, quay quắt đi toan trở lại tòa lâu đài.

Thấy cô định bỏ đi, Luân lập tức nắm lấy khuỷu tay cô: “Sao em không trả lời?”

Cô cau có: “Tại sao tôi phải trả lời anh?”

Luân bình tĩnh nhìn cô.

Diệp Vy chán nản kéo kéo tay mình, bắt lực nói: “Anh buông tay đi, thật ra anh đang bị chiếc vòng của tôi mê hoặc đấy!”

Luân nhìn vào chiếc vòng của Diệp Vy hồi lâu rồi khẽ cười. Loại đá ma thuật này anh có từng nghe nhắc, nhưng để mê hoặc hoàng tử của tộc người sói thì không đủ thuật phép. Nếu hôm nay gặp Diệp Vy là đám bộ hạ của anh thì may ra còn có khả năng đó. Chiếc vòng của cô chỉ giữ an toàn cho cô trước những tên người sói bình thường, mấy viên đá kia hoàn toàn miễn dịch với Luân.

“Em xem thường anh quá rồi!”

“...”

“Em tên là gì?”

Diệp Vy bất giác trở nên phòng bị, hỏi tên của cô để dồn cô vào trận pháp của anh ta à? Cô bị một người dụ rồi nên đã có kinh nghiệm, đừng hòng ai mới chào cô thêm lần nào nữa. Diệp Vy tỏ vẻ khinh thường ra mặt, mấy người có năng lực phi thường xem ra rất hay áp dụng quy tắc ngầm để dụ dỗ người ngoài như cô.

Cô quyết im lặng.

Luân nhìn ra ý nghĩ của Diệp Vy, bật cười rồi nói: “Xem ra em đã bị một tên ma cà rồng gọi tên rồi, đúng không?”

Diệp Vy chẳng thèm quan tâm, cô chau mày gỡ tay của Luân: “Buông tay tôi ra.”

Ngược lại Luân càng giữ chặt hơn, thanh âm thoát ra đầy cam đoan: “Nếu em muốn thoát khỏi tòa lâu đài đó, anh sẽ giúp em.”

Cô nhìn Luân đầy chế nhạo: “Sau đó thì chuyển đến chỗ của người sói?”

Luân thâm trầm cười một tiếng đầy mờ ám, khẽ khàng thốt ra một câu: “Hóa ra là như vậy!”

Diệp Vy điển hình là kiểu con gái thích cứng không thích mềm. Nếu như muốn bắt cô ở bên cạnh thì cần hung dữ hơn cô. Luân không biết ma cà rồng nào đã đối xử với Diệp Vy như vậy để có thể giữ cô lại tòa lâu đài đó, nhưng anh đã nắm được điểm này thì nhất định không buông tha cho cô. Luân giữ chặt tay Diệp Vy, ánh mắt từ nhu hòa chuyển sang không chút xúc cảm pha tạp.

“Người sói bọn anh có một tập tính rất tốt, nếu đã nhìn trúng một người thì trong lòng chỉ tồn tại mỗi mình người đó, suốt đời không đổi. Em không nói cho anh biết tên em cũng không sao, bây giờ anh đưa em về động sói rồi từ từ em cũng sẽ tự nguyện nói cho anh nghe.”

Đây có được coi là một gạch đầu dòng của định luật Murphy không?

Diệp Vy oán than trong lòng, đưa mắt nhìn về phía xa thì thấp thoáng thấy một bóng dáng quen thuộc vừa bay qua. Thiên từng nói với cô, Tây Độc rất hay ra ngoài đi dạo cũng như săn mồi bất kể giờ giấc. Có được tia hy vọng lóe lên, cô vui mừng ra mặt. Nhưng nếu người đó không phải Tây Độc thì cũng chẳng sao, tất cả ma cà rồng trong tòa lâu đài đa phần đều đã trông thấy cô, chắc chắn sẽ nhận ra và cứu cô khỏi tên người sói này.

Diệp Vy lập tức hét lớn: “TÂY ĐỘC.”

Không có đáp trả.

Luân nghe thấy Diệp Vy hô to tên của Tây Vương thì khá ngạc nhiên, nhưng mãi không có người xuất hiện nên mới an tâm. Tộc người sói và ma cà rồng vốn có quan hệ không tốt, chạm mặt là đều không nên. Anh làm mặt lạnh nhìn chằm chằm vào Diệp Vy rồi gằn giọng: “Em cho rằng bọn ma cà rồng đó sẽ không giết em ư?”

Diệp Vy khịt khịt mũi: “Chẳng lẽ người sói các người cũng không giết tôi?”

Luân nhú chặt mi: “Nhưng bọn anh vẫn tốt hơn họ.”

Diệp Vy hừ nhạt: “Ma cà rồng hút máu người để sống còn người sói các người cũng ăn thịt tươi để sống, khác nhau ở cách giết và ăn thôi.”

“Em...”

Luân không nghĩ tính cách Diệp Vy lại ương ngạnh đến vậy.

Cô quay mặt sang nơi khác, trong lòng thầm mắng chửi Tây Độc.

Xoạt!

Nghe tiếng chân đáp đất, Diệp Vy mừng rỡ nhìn sang. Cô mắng nhảm Tây Độc rồi, anh vẫn còn tính người. Nhưng Diệp Vy không kịp vui vẻ bao lâu thì

đã cụp mắt xuống. Người vừa xuất hiện không phải Tây Độc mà là một người lạ. May mắn thay anh ta cũng là ma cà rồng. Người đưa mắt đó quan sát Luân, trong mắt toàn là ý thù hận dễ dàng nhìn ra được. Ma cà rồng và người sói rõ ràng quan hệ cực kỳ không tốt. Diệp Vy đứng ở một bên mà vẫn cảm nhận được luồng sát khí đang bao quanh lấy cơ thể của người sói và ma cà rồng mới xuất hiện.

“Cô quen Tây Độc?”

Ngữ điệu lạnh băng hệt một ai đó, câu hỏi kia là dành cho Diệp Vy.

Diệp Vy nhanh chóng gạt đầu.

Người kia không thèm nhìn cô, chỉ nói với Luân bằng giọng cực hằn: “Đây là người của bọn ta.”

Luân cảm phần nhìn người nọ, không hề có ý muốn buông tay Diệp Vy.

Người nọ nhếch mép đầy nhiệt tình: “Là đang muốn khiêu chiến sao?”

Luân rất muốn phản công nhưng với trách nhiệm là hoàng tử của bộ tộc thì không nên tuyên chiến khi chưa có lý do thỏa đáng. Diệp Vy bây giờ đã có chín phần là người của tộc ma cà rồng, cô thậm chí còn không muốn theo anh đi, anh căn bản không có lý để đầu khẩu với bọn ma cà rồng.

Do dự hồi lâu, rốt cuộc Luân lưu luyến buông tay Diệp Vy rồi lập tức biến thành hình chó sói phóng đi mất. Anh không đầu lại bọn chúng, đợi khi anh thuyết phục được Diệp Vy thì mọi chuyện sẽ khác. Luân đã chọn Diệp Vy thì mặc kệ cô có là người của ai ở tộc ma cà rồng, anh nhất định giết chết tên đó để giải thoát cho cô.

Tên ma cà rồng kia sau khi giúp Diệp Vy giải nguy thì cũng lạnh lùng bay đi mất, bỏ lại Diệp Vy đứng tần ngần ra đó cả nửa ngày trời. Không mất quá nhiều thời gian để Diệp Vy quay trở về tòa lâu đài. Khi đặt chân đến cánh cổng sắt, Diệp Vy mới nghĩ. Tại sao lúc cô tìm đường ra khỏi núi Tiêu Dao thì lại khó đến vậy, trong khi việc cô mò mẫm quay lại tòa lâu đài này thì dễ như ăn cháo?

...

Diệp Vy vừa vào trong sảnh lớn thì đã nhìn thấy cái người cứu cô ban nãy đang cùng Khoa nói chuyện gì đó nên cô không dám tiến đến gần. Mà người đó có vẻ đã đánh hơi được mùi máu người nên lập tức quay phắt sang chỗ Diệp Vy đang đứng. Diệp Vy thấy anh ta từ từ nhú mày, sau đó là bay đến trước mặt cô đầy hung dữ.

“Ai cho phép cô vào đây?”

Diệp Vy hoảng loạn lùi về phía sau.

Anh ta giống như vô cùng căm ghét cô, vươn một tay ra định làm gì đó thì bị giọng nói lạnh tanh phía sau ngăn lại.

“Bắc Thần.”

Đến lúc này Diệp Vy mới hoàn hồn, run sợ nhìn anh ta, rõ ràng vừa rồi anh ta định hút máu của cô. Anh ta và người cứu cô là một, gương mặt cũng y hệt như lúc đó không hề nhu hòa. Diệp Vy không quen biết anh ta. Trong mắt anh ta hằn lên ý muốn hút máu người rất dữ dội, hoàn toàn không giống với Tây Độc hay là Thiên. Diệp Vy nhìn sang Richard, cô đã sợ đến xanh mặt.

Ngay lập tức, người nọ lại lớn tiếng quát cô: “To gan, còn không quỳ xuống?”

Diệp Vy bị giọng nói lớn của anh ta làm cho giật mình, sợ hãi tột độ.

Thấy gương mặt cô như sắp khóc đến nơi, Richard chợt xót xa. Diệp Vy lúc nhìn thấy anh cũng đã sợ như thế này, đôi mắt của cô đầy sợ hãi không tìm được một điểm tựa an toàn để bầu vùi. Thật đơn thuần. Làm cho người nhìn thấy này sinh cảm giác muốn mang lại sự bảo vệ tốt nhất đến cho cô. Richard đi tới trước mặt cô, dịu dàng vươn tay xoa đầu cô rồi trấn an: “Đừng sợ.”

Sau đó anh quay sang Bắc Thần, giọng nói khiển trách: “Người của tôi, cậu cũng dám nạt?”

Bắc Thần như không tin vào tai mình, hỏi lại: “Người của anh?”

Bắc Thần lập tức găng giọng: “Chúa tể, cô ta là con người!”

Richard nghiêm mặt: “Bắc Thần.”

“Vừa rồi tôi còn thấy cô ta qua lại với hoàng tử của tộc người sói.”

Lời của Bắc Thần vừa dứt, Richard nhanh như cắt quay sang Diệp Vy.

Hoàng tử của tộc người sói?

Diệp Vy không nghĩ rằng cô lại may mắn gặp được hoàng tử của cả một bộ tộc như vậy, nếu cô biết anh ta có thân phận đó thì ngay từ đầu đã không

thêm sờ vào bộ lông trắng muốt của anh ta để tự chúc phiên đầu.

Richard đánh mặt, ánh nhìn đầy nguy hiểm, nói với Diệp Vy: “Vy, em biết hần?”

“Không có...”

“Cô còn nói không có? Rõ ràng lúc nãy hần ta nắm chặt tay cô không buông, tỏ rõ ý muốn đưa cô về động sói. Nếu không phải nghe cô gọi tên của Tây Độc thì tôi đã không quay lại. Tôi còn nghĩ cô là con mồi của cậu ta nên mới can thiệp, không ngờ cô còn dám chạy vào đại sảnh...”

“Bác Thần.”

Richard lãnh đạm ngăn không cho Bác Thần nói tiếp, mắt ráo riết nhìn Diệp Vy chăm chăm như muốn phá hủy cô. Lúc trước ở đề tiện kia cũng có qua lại với tộc người sói, nhưng là với một tên người sói làm tướng. Còn bây giờ Diệp Vy cô lại ngang nhiên có quan hệ với Luân – hoàng tử của tộc người sói. Richard không muốn Diệp Vy sa chân vào cùng một con đường của ả đàn bà kia, nếu như cô giống với ả ta, thì anh... anh...

Gân xanh trên trán dần nổi lên, Richard phát tay mở ra cánh cửa của đại sảnh.

“Ra ngoài.”

...

Diệp Vy không hiểu anh tức giận vì chuyện gì, chuyện của cô và tên hoàng tử người sói kia hoàn toàn không như anh đang nghĩ. Diệp Vy tiến tới trước một bước, định mở miệng giải thích cho anh thì xung quanh đột nhiên choang lên một tiếng rất lớn. Cô khiếp đảm đứng yên, những miếng thủy tinh chung quanh đại sảnh đều đồng loạt vỡ thành nhiều mảnh nhỏ rơi xuống đất tạo nên những âm thanh dọa người. Không cần nghĩ nhiều cũng biết là do ai làm ra.

Diệp Vy e dè không dám lại gần Richard, hiện tại anh thực sự rất đáng sợ.

“Em xin tôi một con dao bằng bạc là để làm gì, hả?”

“Em...”

Cô hé môi, muốn nói nhưng lại không sao thốt ra lời.

Richard di chuyển nhanh đến trước mặt Diệp Vy, giọng nói lạnh ngắt: “Vy, nói cho tôi biết, em và tên đó rốt cục là quan hệ gì?”

“Không có, em không biết anh ta.”

“Còn không thừa nhận?”

Richard đột nhiên nắm tay cô giờ lên, lực mạnh đến mức Diệp Vy ứa nước mắt. Cô mím môi, cố không kêu thành tiếng, đôi mắt long lanh trông rất đáng thương. Nhưng hiện tại bộ dạng của Diệp Vy không cách nào khiến Richard đau lòng, trong mắt anh chỉ ngập đầy hận ý. Một khắc, Richard nhìn đến chiếc vòng trên tay cô. Cái thứ xuất hiện cùng chiếc vòng lại càng khiến anh điên tiết lên, đôi mắt vốn chứa hận ý nay càng đậm màu chết chóc.

Cô chẳng những để cho hần nắm tay mà còn dùng cánh tay này để chạm vào bộ lông của hần. Diệp Vy lại từng nói rằng bản thân cô thích chó, mà hình dạng biến thành sói của Luân lại chẳng khác những chú chó cô nói thích là bao. Tưởng tượng ra khung cảnh cô dịu dàng vuốt nhẹ lên đám lông trắng tinh của Luân, những ngón tay mảnh khảnh hệt như đang âu yếm sờ lên người hần ta.

Đôi mắt thoát hiện ra những vết tơ máu, Richard giận dữ gắt: “Không nói đúng không?”

“...”

“Em cho rằng tôi không dám giết em?”

“...”

“Còn nhớ tôi đã nói gì không?”

Diệp Vy khó hiểu nhìn anh, đôi mắt của anh lúc này hoàn toàn xa lạ.

Richard nhếch môi cười lãnh khốc: “Nếu như em dám tự ý ra khỏi lâu đài...”

Diệp Vy lập tức hiểu ra, cô muốn giựt tay lại nhưng không được. Cô sợ hãi đưa mắt nhìn anh. Nhưng Diệp Vy mãi không nhận ra, thứ có thể làm anh tức điên như vậy chính là vài sợi lông sói trắng tinh vẫn còn vướng lại trên vòng tay của cô. Richard muốn hút máu của cô, anh muốn mạng của cô.

“Khoa...”

Diệp Vy không biết làm gì ngoại trừ gọi tên anh, cô đã nói cô không hề quen biết người sói nhưng anh không tin. Mỗi hận của anh quá nặng, anh vì bị người kia phản bội một lần mà lại quy cho cô chung một tội, chẳng nghe cô giải thích. Diệp Vy có chút thất vọng khi anh không tin cô, trong tim chợt

hăng một nhịp chẳng hiểu vì sao.

Là vì anh yêu người kia quá sâu nên không thể toàn tâm toàn ý tin cô ư?

Richard hoàn toàn không nhận thấy tâm trạng của Diệp Vy, trong đầu anh chỉ ngập tràn lửa giận đang bốc cháy phừng phừng như muốn thiêu đốt tất cả, hủy diệt tất cả. Phải mất bao nhiêu kìm nén anh mới không ra tay giết cô gái nhỏ trước mắt.

“Vy, em muốn chết, tôi giúp em toại nguyện.”

Khoảnh khắc tiếp theo, Diệp Vy chỉ thấy Richard rất nhanh kéo cô sát vào người anh. Richard hung hăng cúi đầu, nhắm thẳng vào cổ của cô mà cắn hai chiếc răng nanh nhọn hoắt của mình vào. Động tác của anh rất nhanh, rất dứt khoát, tựa như là đã muốn hút máu của cô lâu lắm rồi. Máu từ cơ thể của Diệp Vy nhanh chóng bị Richard nuốt vào bụng, cô đau đến lạng người nhưng vẫn không hề hét lên, mềm yếu dựa vào người anh. Diệp Vy đau đớn bấu chặt vào người Richard cho đến khi không chịu đựng được nữa mà vô lực ngất đi.

Richard không biết, Diệp Vy thực sự đã muốn chết, cô chỉ mong anh có thể nhanh nhanh hút cạn máu trong người cô để cô có thể không còn trông thấy gương mặt của anh thêm một lần nào nữa. Cô cho rằng khi chết đi rồi thì sẽ quên được đoạn tình cảm vừa xuất hiện, mãi mãi không nhớ lại được cô đã từng rung động trước một ma cà rồng. Bắt đầu từ lúc xác định quan hệ cùng Richard thì trong lòng Diệp Vy đã hiểu rõ một điều, không phải cô không dám giết anh để trốn thoát, mà là thực sự không thể ra tay với anh.

Em chưa từng nghĩ...

Cũng không dám nghĩ...

Rằng...

Sẽ có một ngày...

Mình sẽ thích anh...

Nhưng...

Anh lại là...

Chúa tể của ma cà rồng...

Diệp Vy không biết, Richard hành động nhanh như vậy là vì trong một thoáng khi anh vừa cắn vào cổ của cô thì đã vị máu của cô khiến cho đầu óc hoàn toàn tỉnh táo. Anh không muốn cô chết vì anh vẫn còn muốn được nhìn thấy gương mặt của cô thêm một ngày lại một ngày. Số trời đã định, cái mạng này của anh căn bản đã thuộc về cô. Richard không cách nào ra tay nhắm tâm với Diệp Vy, thế nên nếu bắt buộc có một người phải chết, chỉ có thể là anh.

Ta vốn lường trước được...

Nếu có một ngày...

Phải ra tay giết em...

Nhất định sẽ không nỡ xuống tay...

Bởi vì...

Đoạn tình cảm này...

Khi mới bắt đầu...

Ta đã đắm chìm...

Quá sâu...

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Ngoại lệ

Lúc Diệp Vy dần dần có ý thức thì phát hiện cô đang nằm trên chiếc giường lớn quen thuộc ở phòng của mình. Hàng mi khẽ nhúu chặt, con ngươi nâu sẫm di chuyển một vòng. Từng đợt gió chui qua tấm rèm cửa để bay vào bên trong gian phòng thoáng đãng, đùa giỡn cùng không trung. Diệp Vy nhắm mắt khi cố gắng ngồi dậy, trên cổ truyền đến một trận đau âm ỉ. Nhìn xung quanh cho đến khi đã thực sự tỉnh táo trở lại, trong đầu cô bỗng dưng lên một tiếng.

Cô chưa chết?

Diệp Vy mơ màng đưa tay lên sờ vào vết thương đã được chữa trị trên cổ mà không khỏi thảng thốt. Mới hôm qua cô còn bị khí thế áp bức của anh khiến cho bản thân tin rằng anh thực sự muốn lấy đi cái mạng nhỏ bé của cô, vậy mà hôm nay cô còn có thể tỉnh lại ở trong căn phòng này. Ánh mắt Diệp Vy dăng lên một tầng sóng không rõ, Richard có thể giết chết cô, nhưng anh lại không làm thế.

Cô ngồi ở giường, trầm mặc chìm vào suy nghĩ của chính mình. Trước cô không biết anh là chúa tể của ma cà rồng nên không hề kiên nhẫn gọi anh là chúa tể hay một tiếng "Ngài" như những thuộc hạ của anh, kể từ khi biết sự thật anh và chúa tể là một người thì cô cũng quên mất thân phận cao quý của anh, theo thói quen xưng hô tùy tiện với anh như cũ. Anh là chúa tể của gia tộc, được người quý rạp kính trọng. Bắc Thần không nói sai, ngay từ lần đầu gặp anh, Diệp Vy đã là người vô phép vô tắc.

Phải làm thế nào mới xứng với một chúa tể?

Diệp Vy đau đầu suy nghĩ.

Richard từng động lòng với một cô gái loài người. Nhưng người đó không những phản bội anh, thậm chí còn muốn thông đồng với những kẻ khác để lấy mạng của anh. Richard ghét nhất bị người ta phản bội, càng không cho phép kẻ nào có cơ hội phản bội mình. Richard không chút nương tay mà giết cô ta, còn đối Diệp Vy thì lại chừa lại cho cô một con đường sống. Từ lúc ý thức được mình không hề đến gặp Diêm Vương một chuyến thì Diệp Vy đã thấm cho phép mình ảo tưởng vị trí của cô trong trái tim anh. Anh không nở xuông tay, lòng anh có cô. Diệp Vy nhớ lại, tuy anh không tuyên bố thu hồi mệnh lệnh quái gỡ gì mà không ai được phép chạm vào người phụ nữ của chúa tể nhưng lại âm thầm chấp nhận để cho cô thoải mái vui đùa cùng Tây Độc cũng như là Thiên.

Khỏe môi bắt giác cong lên, vẽ ra một nụ cười hạnh phúc, cô vội vàng lao xuống giường. Cô phải nói rõ cho anh biết, cô và hoàng tử sói không có gian tình. Mang theo ý nghĩ đó trong đầu, tốc độ bước chân của Diệp Vy ngày một nhanh hơn. Diệp Vy nhớ rõ đường đến căn phòng của Richard, vì vậy sau một hồi tìm kiếm thì cuối cùng cô cũng an nhàn đứng trước cửa phòng anh.

Nụ cười trên môi vẫn còn đọng lại, Diệp Vy vừa định bước vào thì đã bị hai tên lính gác ngăn cản. Cô nhíu mày nhìn họ đầy suy xét, rõ ràng những lần trước họ đã để cho cô đi vào rất bình thường. Thuộc hạ của Richard đương nhiên đều đã trông thấy cô nhiều lần, nếu không có mệnh lệnh của anh, họ sẽ không dám hành động như vậy.

Diệp Vy do dự siết chặt hai bàn tay, nhỏ giọng nói: "Tôi tìm... chúa tể."

Ở đây Richard là chúa tể. Họ kính trọng anh thì cô cũng phải kính trọng anh. Cô chỉ đơn thuần là một con người bình thường, được đi lại trong chỗ của ma cà rồng thì phải biết nghe theo quy tắc của họ để lấy lại danh dự cho con người. Không thể để thuộc hạ của anh nghĩ rằng vì cô được anh ưu ái nên đã trở nên hư hỏng. Cô phải học tập thần thái của họ để xứng đáng hơn với anh.

Một tên thuộc hạ khó xử nhìn cô, buông giọng nói: "Ngài ấy đến Thánh địa rồi."

Đó là dặn dò của Richard!

Hiện tại, việc anh không muốn nhất, chính là nhìn thấy gương mặt của cô.

Richard vẫn ở bên trong phòng nhưng anh không lên tiếng. Vốn anh định vào quan tài chọn mất một lúc để khiến bản thân quên đi chuyện bức bối trong lòng, chẳng ngờ vừa đặt lưng nằm xuống thì lại cảm nhận được hơi thở gấp gáp của Diệp Vy cách sau một cánh cửa. Anh im lặng lắng nghe tiếng đập loạn xạ của trái tim, bắt giác trên mặt hiện ra một tia cảm xúc vô cùng phức tạp. Nghe giọng nói của cô vang lên, suýt chút nữa anh đã không tự chủ mà bước nhanh ra ngoài. Vận may, anh luôn có khả năng tự khắc chế. Ý định kia vừa nhen nhúm đã bị dập tắt trong chốc lát.

Mất Diệp Vy vẫn dán chặt vào cánh cửa im lìm, giọng như nài nỉ: "Vậy tôi có thể vào trong đợi Ngài ấy về được không?"

"Không được."

Cô buồn bã không nói, biết điều mà rời đi.

Lúc này vì quá hấp tấp mà Diệp Vy đã quên mất trên cổ có vết cắn do Richard gây ra, lượng máu trong người cô cũng bị anh hút gần nửa, thể trạng cơ thể vốn không được khỏe mạnh. Bây giờ tâm trạng bị tuột dốc không phanh, cô mới nhớ ra mình còn đang bị thương nặng, đầu óc bỗng chốc cũng trở nên choáng váng.

"Sao em chạy ra đây?"

Cô ngẩng đầu thì trong thấy Thiên, giọng nói của anh có chút gấp gáp lại có chút lo sợ. Thứ nhất, gấp gáp là vì anh vừa từ kho máu của lâu đài trở về và đã tìm được loại máu phù hợp để truyền vào cơ thể Diệp Vy thì lại không thấy cô ở trong phòng nên mới vội vã chạy đi tìm. Thứ hai, lo sợ là vì nếu để Richard biết được anh không làm tốt chức trách chăm lo cho sức khỏe của cô thì chuyện anh phải Quý Khốc Môn chỉ là lẽ đương nhiên.

Vội đỡ lấy Diệp Vy, Thiên liếc nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của cô mà lòng không khỏi khen cô anh dũng. Tối qua, anh đang cùng Tây Độc tán dốc thì bị gọi đi. Trông thấy gương mặt quý dị của chúa tể, Thiên cũng đoán được là chuyện có liên quan đến Diệp Vy nhưng không ngờ khi vừa gặp cô đã trông thấy cảnh tượng khó tin. Cô yên lặng nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền hết người đang ngủ. Trên cổ là vết cắn chí mạng, gương mặt xanh xao, hơi thở mỏng tênh tựa hồ có thể biến mất bất cứ lúc nào. Lúc kiểm tra vết thương cho Diệp Vy, Thiên cảm nhận được đằng sau anh luôn có một ánh mắt như muốn giết người nhìn chòng chọc vào anh. Chúa tể của anh luôn ra tay độc ác, nhưng với cô gái này lại hết sức quan tâm và có chừng mực.

Đặt Diệp Vy xuống giường, Thiên nhanh chóng treo bạch máu lên giá đỡ rồi ghim kim vào tay cô. Thấy Diệp Vy nửa mê nửa tỉnh, anh thiếu não thờ dãi rồi đứng một bên nhìn vào cặp mắt mơ màng của cô, giọng trầm trầm: “Vừa rồi em chạy đi đâu vậy?”

Thiên biết câu trả lời nhưng vẫn cố tình hỏi. Anh không rõ, chỉ là cảm thấy cô gái này biết trên người đang không được khỏe thể mà khi vừa tỉnh dậy lại lập tức chạy đi tìm cái kẻ đã gây ra vết thương kia, không biết trong đầu cô đang nghĩ cái gì.

Diệp Vy mấp máy môi nói nhỏ: “Em đi tìm chúa tể.”

Thiên đoán ra được Richard không muốn gặp Diệp Vy cho nên vừa nãy gương mặt của cô mới âm ảm đến thế. Tối qua đã rõ ràng, Richard đợi đến khi Thiên thông báo Diệp Vy đã không sao mới lạnh lùng bỏ đi mà không thèm đến nhìn cô lấy một cái. Đến sáng thì mặt cứ hầm hầm như muốn giết chết hết thế giới khiến không một ai dám đến gần, sau đó nhốt mình trong phòng cả mấy giờ liền như đang tự kỉ.

Anh hiểu rõ tính cách của Richard, con giận này căn bản là nuốt không trôi vậy mà lại tỏ vẻ như không hề xảy ra chuyện gì, mặc kệ cô gái bé nhỏ này đã đến tận cửa tìm cũng chẳng chịu ra gặp. Richard kiên trì đến được giờ này đã là một kì tích, xem ra tối nay chắc chắn mùi máu tanh sẽ bao phủ cả ngọn núi Tiêu Dao.

Diệp Vy nhìn cái dây được gắn vào tay mình, cố tình hỏi Thiên: “Cái này...?!”

Thiên đáp cứng nhắc: “Một con mồi có cùng loại máu với em.”

Cô nhin không được muốn nôn, cảm thấy có chút ghê ghê.

Thiên đoán, muốn hỏi cô cái gì đó nhưng lại không cách nào tìm lời thích hợp để mở miệng. Anh muốn hỏi cô tại sao lại biết đến Luân, hơn nữa còn dẫn cô rồi để cho Bắc Thần trông thấy. Thiên đi theo Richard bao nhiêu năm thì có bấy nhiêu hiểu biết về cái tên Bắc Thần. Nếu như khi đó không có sự xuất hiện của chúa tể ở đại sảnh thì ngày hôm sau xác của Diệp Vy sẽ nằm ở đó. Nếu bắt buộc phải lựa chọn một ma cà rồng tàn ác và có ý thù hận con người sâu nặng, người đó là Bắc Thần.

Bắc Thần chính là người cuối cùng được phép gọi tên của chúa tể.

Bắc Thần là người đã vào sinh ra tử cùng Richard trên mọi trận chiến, anh sẵn sàng lao mình ra che chắn cho Richard không chút do dự, sẵn sàng thay Richard đón nhận những vết thương dù cho nó có lấy mạng của anh. Ghét con người nhất, là Bắc Thần. Có ý muốn bảo vệ Richard mạnh nhất, cũng là Bắc Thần. Thiên nghe được chuyện Bắc Thần ra tay cứu Diệp Vy khỏi Luân thì cũng không mấy kinh ngạc. Anh biết, đối với Bắc Thần, chỉ cần đó là con mồi của Tây Độc, của anh, hay của Richard thì Bắc Thần nhất định không cho phép kẻ khác có cơ hội được giết chết con mồi đó.

Diệp Vy thấy biểu cảm trên mặt anh, nghĩ anh có chuyện muốn nói nhưng đợi mãi vẫn không thấy anh cất giọng nên cô cũng im lặng. Sau hồi lâu, cuối cùng cô nói: “Anh cũng nghĩ rằng em muốn lập mưu để hại chúa tể đúng không?”

Thiên nhìn cô, giọng cũng nghiêm túc hẳn: “Sao em lại gặp được Luân?”

Diệp Vy chống tay ngồi dậy: “Luân? Ý anh là hoàng tử của tộc người sói? Em nghe thấy tiếng động lạ nên mới đi ra ngoài, sau đó mới biết anh ta cố tình dụ em ra khỏi lâu đài. Có lẽ anh ta bị chiếc vòng của em mê hoặc nên mới nói muốn mang em về động sói của anh ta. Em không hề quen anh ta, cũng không có ý định theo anh ta đi đâu cả.”

“Em đã nói những lời này cho Khoa chưa?”

Mặc dù Diệp Vy đã biết Richard là chúa tể, nhưng khi chưa có sự đồng ý của Richard thì anh sẽ không nói ra tên của Richard cho Diệp Vy. Ngay từ đầu cô đã gọi chúa tể của anh bằng cái tên Khoa thì cứ để cô tiếp tục gọi nó vậy. Bởi vì, một con người tầm thường thì không có quyền gọi thẳng tên của chúa tể ma cà rồng.

Diệp Vy ừ ừ lắc đầu.

Thiên đưa tay lên trán, than thở: “Anh quên cậu ấy vốn cố chấp, cho dù em có nói thì cậu ấy cũng không hề đặt vào tai. Bỏ đi, dù sao em cũng bị hành cho ra nông nổi này rồi. Em có cần suy nghĩ lại không, ở bên cạnh chúa tể thì sớm hay muộn gì em cũng không giữ được cái mạng con con của mình.”

Cô ngược mặt nhìn Thiên, hỏi anh: “Nhưng tại sao anh ấy không giết em?”

Thiên khựng lại, im lặng không hề môi.

Đây là lần đầu tiên Richard hút máu một người mà không hề giết họ.

“Haizz, thứ thức ăn ngon nhất của anh lại bị truyền vào cơ thể của em.”

Anh xoay người chậm rãi rời khỏi phòng Diệp Vy, trước khi đi không quên bỏ lại một câu nói có tính sát thương nhỏ dành tặng Diệp Vy. Cô nhìn cánh cửa vừa khép, trong cổ lại cảm thấy muốn buồn nôn. Hờ hững đưa mắt nhìn những giọt máu cuối cùng đang được truyền vào người mình, Diệp Vy tự dưng rợn người, nổi hết da gà.

Trong tích tắc, đôi mắt Diệp Vy lại nhìn đến chiếc vòng đá ngoạn ngoạn ôm lấy cánh tay phải của mình. Cô dùng tay còn lại sờ vào chiếc vòng, ánh nhìn trở nên nghiêm túc. Ngay cả người sói cũng không bị mê hoặc thì còn có tác dụng gì, xem ra mấy người bọn họ chẳng qua chỉ muốn trấn an cô, để cô bớt sợ hãi mà thôi.

Nó... không phải quá vô dụng à?

Mân mê chiếc vòng một lúc, cô chợt dừng lại mọi động thái.

Những viên đá không phát sáng.

...

Đến tối, Diệp Vy vì đói bụng mà mò xuống bếp.

Khi thấy chiếc vòng đá không còn phát ra những tia sáng lấp lóe nữa thì Diệp Vy không ngừng để ý đến nó, cứ chốc lát lại liếc mắt nhìn xem nó có trở lại trạng thái bình thường hay chưa. Cô nhớ rõ hôm Richard đeo vòng cho cô thì nó vẫn còn phát sáng, nhưng hôm nay lại chẳng có gì, nhìn cứ như mấy viên đá đã mất đi sức sống vốn có. Trên đường xuống nhà bếp, Diệp Vy đã nhìn chiếc vòng đến tám, chín lần nhưng đều đổi lấy thất vọng tràn trề không rõ nguyên do.

“Nghe nói em bị chúa tể hút máu?”

Tây Độc đang đứng ở bếp làm gì đó, vừa trông thấy Diệp Vy ló dạng thì lập tức nhích sang nhường đường cho cô rồi buông ra một câu... nghe có vẻ vui mừng khi biết cô bị hút máu. Diệp Vy không thêm so đo, lờ anh một cái rồi quay sang tìm thứ gì đó có thể ăn được. Nào ngờ, vừa quay qua lại nhìn thấy cái người tên Bắc Thần đang ung dung ngồi ở nhà bếp thưởng thức thứ gì đó hình như rất ngon được đặt trong ly thủy tinh. Căng mắt nhìn kỹ thì phát hiện thứ ngon ngon đó có màu rất đẹp mắt, lại có độ sáng sấp rất cao, dường như đang kích thích hết mọi giác quan của ma cà rồng.

Máu tươi.

Diệp Vy do dự không dám bước tiếp, vào lúc cô định xoay đi thì Bắc Thần cũng đồng thời liếc nhìn về phía cô bằng cặp mắt bén nhọn. Anh chậm rãi nhấp từng ngụm ngon lành, ánh nhìn sắc mùi chết chóc dừng lại trên gương mặt Diệp Vy. Cô không tự giác thụt lùi về sau, đụng trúng người của Tây Độc. Đôi mắt sâu không thấy đáy của Bắc Thần có thần thái rất giống Richard nhưng không tàn ác bằng. Dù vậy thì bị cặp mắt đó nhắm trúng vẫn không rét mà run, cả cơ thể bỗng nhiên đông cứng.

Thấy sắc mặt Diệp Vy ngày một tái đi, Tây Độc bắt đầu dī thờ dài: “Bắc Thần, cậu đừng dọa cô ấy nữa.”

Bắc Thần hừ nhạt, tiếp tục nếm vị máu như không nghe thấy gì.

Tây Độc mặc kệ thái độ kia của Bắc Thần, quay sang Diệp Vy: “Chúa tể hút máu em thật à?”

Cô nhin không được, cau có gắt: “Anh không còn câu nào để hỏi sao?”

Chuyện cô bị hút máu, vui lắm ư?

Tây Độc cười hề hề như điên dại, thích thú quan sát miếng dán trên cổ cô rồi tỏ vẻ đăm chiêu. Chúa tể của anh xưa nay đều thích hút máu người khác, ra tay một cách vô nhân tính, mãi cho đến khi trên người tên kia không còn một giọt máu mới chịu quăng xác hán qua một bên. Thế mà đối với Diệp Vy lại chỉ đơn giản cần một phút nhẹ lên cổ cô, do dự nếm vị máu trong cơ thể cô một lúc rồi cường chế dừng lại.

Ma cà rồng một khi đã hút máu người thì tuyệt đối không thể buông tha.

Diệp Vy ở trong lòng Richard quả nhiên địa vị không hề nhỏ.

Tây Độc vươn tay xoa cằm, nói với cô: “Rất kích thích đúng không?”

“...”

Cái tên biến thái này...

Cô kiên quyết ngậm chặt môi.

Bắc Thần rời khỏi chỗ ngồi, bước ngang qua Tây Độc.

“Tây Độc, từ khi nào mà cậu lại thân với con người như vậy?”

Tây Độc quét mắt nhìn Bắc Thần.

Bắc Thần cười nhạt: “Cô ta và à đề tiện kia có gì khác nhau à?”

Diệp Vy trầm mặc đứng một bên.

Gương mặt Tây Độc bỗng đanh lại, giọng nói có phần không vui: “Lời này của cậu tốt nhất đừng để chúa tể nghe được.”

Bắc Thần cười lớn hơn, không hề kiêng nể điều gì.

Thiên đứng ở chân cầu thang vô tình nghe thấy đoạn đối thoại này, dù không muốn xen vào nhưng cũng không nhịn được mà đi lại chỗ của bọn họ. Anh vỗ vào vai Bắc Thần, ánh mắt luân chuyển sang vị trí Diệp Vy đang đứng rồi cất giọng: “Tốt xấu gì cô ấy cũng là người của chúa tể, cậu đừng quá phận.”

Bắc Thần cười cợt, đẩy tay Thiên khỏi người mình: “Ả đàn bà kia cũng từng là người của Ngài ấy.”

“Diệp Vy không giống ả ta.”

Bắc Thần hừ nhạt: “Ban đầu ả cũng y hệt cô ta, anh nói khác chỗ nào?”

“Bắc Thần, đi lâu quá nên quên hết phép tắc rồi đúng không?”

Thanh âm lạnh lẽo phát ra từ phía xa, ngay tức khắc mọi người lập tức không dám ho he nửa lời. Tây Độc tự giác lùi sang một bên. Thiên cũng âm thầm đi ra phía ngoài. Chỉ có Bắc Thần là lăm lăm lì lì đứng nguyên một chỗ với nét mặt khó coi.

Bắc Thần không quên phép tắc ở đây, càng không có ý làm trái lệnh. Tại thù hận của anh đối với đứa con gái kia vẫn còn chất chồng, không muốn lại có thêm một kẻ xuất hiện ở đây ngấm ngấm hại chúa tể của anh. Nhìn vào Diệp Vy, anh lại thấy bóng dáng của cô ta bên trong cho nên mới không kìm được sự tức giận của mình. Cô ta hại chúa tể phải ngủ sâu mấy chục năm trời, anh vì không muốn phông tay trên của Richard nên mới ần nhẫn chờ đợi. Không ngoài dự đoán của anh, Richard vừa thức giấc là đã lập tức bay đi tìm cô ta để thu cái mạng bản thiếu kia.

Bắc Thần cúi đầu, anh biết chúa tể đang tức giận.

“Chúa tể.”

Richard không hề bước thêm bước nào, cũng chẳng dời mắt đến Diệp Vy lấy một lần. Anh chỉ lẳng lẳng đứng đó, lẳng lẳng gieo cái nhìn không hài lòng lên người Bắc Thần.

“Cậu biết lỗi?”

“Chúa tể...”

“Nếu không thể chịu đựng thì đi đi, cậu không cần ở lại đây.”

Giây tiếp theo, Bắc Thần lập tức quỳ xuống:

“Chúa tể, tôi thật sự đã biết lỗi.”

Bắc Thần không hề nghĩ tới, Richard lại có thể vì Diệp Vy mà muốn đuổi anh ra khỏi tòa lâu đài này. Anh đi theo Richard lâu như vậy, tính tình của Richard như thế nào đều đã thuộc nằm lòng. Khi thực sự tức giận thì sẽ không nề nang ai, lập tức hạ lệnh tổng cổ người trước mặt đi không hề lưu tình.

Lần đầu tiên Richard xuống lệnh đuổi Bắc Thần đi là vì anh đã nghe lời ba mẹ Richard mà giấu nhem cái chết của họ trước anh. Sau đó vì được Dave thương tình ra mặt xin giúp mà được quay lại. Nay anh vừa từ phương Bắc trở về thì lại bị đuổi đi, mà nguyên nhân chỉ do một con người. Richard vì một con người mà tức giận với anh. Bắc Thần chợt hiểu, anh không ngờ rằng cô gái này đã chiếm được một chỗ trong trái tim của chúa tể nhà anh.

“Rì...” Thiên ho nhẹ, lập tức sửa miệng “Chúa tể, cậu ta biết lỗi rồi, không cần phạt mạnh như vậy. Dù sao cậu ta cũng vừa dọn dẹp lũ ma cà rồng phản loạn ở phía Bắc xong, cũng coi như đã lấy công chuộc tội.”

Richard không nói gì, lạnh lùng quay lưng đi.

Mất thấy anh chuẩn bị rời khỏi, Diệp Vy lập tức nói lớn: “Khoa!”

Bắc Thần nghi hoặc không biết cô vừa gọi ai, đứng đây định tìm người giải đáp thắc mắc thì liền thấy Richard yên lặng dừng bước. Anh không bộc lộ chút cảm xúc nào, nhìn Diệp Vy chạy tới bên cạnh Richard, không dám ngăn. Anh chưa biết Richard đã đưa Diệp Vy đến Thánh địa, nếu biết, có lẽ đã kìm lại sự nóng giận với cô. Vì đối với cô gái trước đây, chúa tể của anh chưa từng đưa cô ta đến chỗ đó chứ đừng nói đến chuyện cho phép cô ta tùy tiện gọi mình bằng một cái tên xa lạ.

“Tránh ra.”

Diệp Vy vừa tới nơi thì đã nghe thấy giọng nói lạnh tanh của anh vang lên trong không trung khiến cô muốn tiến thêm một bước cũng chẳng dám. Cô còn

đang đấu tranh suy nghĩ thì Richard lại có ý muốn đi. Khoảnh khắc tiếp theo, Diệp Vy liều mình vươn tay ra kéo lấy cánh tay anh, ngăn không cho bước đi. Ngạc nhiên là Richard không hề gạt tay cô ra mặc dù anh có thừa sức để làm điều đó.

Yên lặng một lúc thì âm vực truyền tới từ đáy sâu thâm trầm cất lên: “Buông tay.”

Cô kiên quyết không buông.

“Anh nghe em nói đi...”

“Buông tay.”

Giọng nói của anh chứa đầy nhẫn nhịn, ngoại trừ Diệp Vy đang liều chết không buông tay anh thì cả ba người Bắc Thần, Tây Độc và Thiên đều nhận thấy sự nguy hiểm bên trong thanh âm kia. Richard chưa từng có được sự kiên nhẫn này. Thiên bồn chồn trong người, Diệp Vy vẫn còn đang bị thương, nếu lần này bị Richard hất văng một cái... e là với sức lực của cô rất có khả năng sẽ bị thương nặng hơn. Cô là con người, mà đã là con người thì làm sao chịu đựng được khi bị ma cà rồng hất văng. Richard còn là chúa tể, sức mạnh đương nhiên không phải bình thường.

Với chức trách của một vị bác sĩ yêu nghề, Thiên liều mạng cất giọng: “Chúa tể...”

“TÔI NÓI BUÔNG TAY, CÓ NGHE KHÔNG?”

Richard gầm lên, cả người chứa đầy bá khí. Richard thực sự đã kìm chế đến cùng cực của giới hạn chịu đựng bên trong con người anh, nếu còn chậm thêm một giây, anh không biết mình sẽ làm ra loại chuyện gì đâu. Anh không muốn tổn hại đến cô, cho nên từ nãy đến giờ luôn thận trọng “em ấy là Vy của mình”, như một cách tự dằn dò, nhắc nhở bản thân không được làm hại cô.

Bị giọng nói u ám của anh dọa, Diệp Vy thất thần thả lỏng cánh tay. Anh lúc nào cũng hung dữ với cô, lúc nào cũng mặt mày hầm hầm, lúc nào cũng buông lời dọa nạt. Trước mặt trở nên mờ ảo, Diệp Vy không biết nước mắt lại vô thức trào ra từ tuyến lệ. Mà có lẽ mấy giọt nước mắt mặn kia cũng e dè trước khí thế bức bách của anh, chỉ lặng lẽ xuất hiện trong hốc mắt chứ không dám rơi xuống trên gò má cô.

Richard chẳng hề quay đầu, một mạch bước thẳng.

Diệp Vy muốn can anh, nghĩ ra điều gì thì lập tức nói điều đó:

“Anh không thèm nghe thì thôi, em cũng không muốn gặp anh nữa.”

Cô vừa nói xong, bầu không khí liền trở nên ngột ngạt.

Richard dừng chân, hai hàng lông mày rậm chậm rãi nhíu lại.

Diệp Vy đưa tay quệt cái thứ chất lỏng mặn chát trên mắt, nói tiếp: “Anh không muốn nhìn thấy em thì em đi, ra khỏi tòa lâu đài này thì em cũng có thể tự tìm đường về chỗ của em. Còn nếu không tìm được, cùng lắm thì bị kẻ khác hút máu cho đến chết, dù sao anh cũng muốn giết em, bị ai giết cũng giống nhau thôi.”

Thiên đưa tay xoa trán, cô gái này rõ ràng đã chán sống, còn dám nói mấy lời khiêu khích chúa tể của anh. Tây Độc có ý tốt muốn ra khuyên Diệp Vy tốt hơn hết là ngậm mồm lại nhưng bị Thiên ở bên cạnh kéo tay, nhắc anh rằng chuyện này không nên chen vào nếu còn muốn giữ mạng. Cô rõ ràng đã bị cái tính độc tàn của Richard dồn ép, không thì cũng không đến mức ăn nói ngông cuồng.

“Là anh, tất cả là tại anh. Tự anh xuất hiện trước mặt em, tự anh mang em về đây, tự anh nghĩ ngờ em. Rõ ràng là anh tự mình tìm đến, sau đó còn cho rằng em sẽ phản bội anh, thậm chí là tìm cách giết chết anh. Anh có vô lý không chứ! Nếu không phải kẻ thù của người ta thì lo gì bị bày mưu tính kế? Nếu anh biết trước em có khả năng hại anh thì chỉ bằng bây giờ anh giết em cho rồi, để khỏi lo lắng ngày đêm”

Lời nói của Diệp Vy thành công công kích Richard. Anh từ từ xoay người lại đối mặt với cô, đôi mắt màu tím toát ra tia nhìn quỷ dị, đánh thẳng một đòn tử vào tâm lý người trước mặt.

“Uy hiếp tôi?”

Cô mím chặt môi.

Anh lập tức bày ra nụ cười tà mị, thanh âm chứa đầy sát khí: “Có gan thì đi đi, đi cho khuất mắt tôi.”

Diệp Vy không nói hai lời, tức khắc quay phắt đi, bước thẳng ra cánh cửa của tòa lâu đài không chút e dè hay sợ hãi. Nói ra mấy câu mang tính sát thương như vậy, cô cũng có lòng trước được kết quả. Nếu cô thành công đã kích được anh thì một là anh lập tức lấy mạng cô, hai là anh ngang tàn tác thành cho ý nguyện của cô.

Richard cũng không thêm nói thêm gì, bưng bưng lửa giận xoay người đi thẳng lên lầu. Quả nhiên là gan không hề nhỏ, còn dám dùng lời nói khích anh, khiến anh điên tiết lên đã định giết quách cô đi cho xong chuyện nhưng vẫn may trong đầu anh còn sót lại chút lý trí nhân từ.

Nhân từ?

Anh có nhân từ với ai sao?

Richard giận dữ trợn mắt, phất mạnh tay khiến cho những đồ vật xung quanh anh đồng loạt đổ vỡ, tạo nên vô số âm thanh ghê rợn dọa ba người còn đứng ngây ra dưới bếp một phen hú vía. Nhưng mà ai cũng phải thừa nhận, hai người này vừa rồi cãi nhau hết những đứa trẻ... Không, phải nói là, hai người bọn họ giống hết một đôi vợ chồng mới cưới cãi nhau vì một vài chuyện thường ngày.

* * *

Diệp Vy bức dọc đi ra tới cánh cổng sắt thì có chút do dự, cô hoang mang đưa mắt nhìn quanh cảnh vừa tới tầm lại vừa đi lùi phía trước mà thấy lòng mình lạnh đi vài phần. Cô sợ bóng tối. Diệp Vy giậm mạnh chân xuống đất mấy lần, cùng lắm là mất mặt một lần còn hơn chạy ra ngoài rừng vào giờ này để bị mấy tên khác xé xác.

Lúc Diệp Vy từ bên ngoài bước vào, Tây Độc tròn mắt nhìn cô: “Không phải em nói sẽ đi hả?”

“...”

“Còn chưa được năm phút đã quay lại.”

Diệp Vy cúi gầm mặt, chân cũng đi chuyển nhanh hơn. Đằng sau đột nhiên im lìm khó đoán, kế tiếp là những thanh âm nho nhỏ mang đầy ý tứ muốn cười nhưng kịp thời nín lại. Cô bức dọc nhìn qua chỗ của mấy kẻ đang còn tự dằn vặt nội tâm của mình, khẽ khàng phun ra một câu để tự chữa ngượng: “Ngày mai em đi.”

Tiếp theo, không ai bảo ai, tiếng cười cùng lúc vang lên lớn hơn.

Tây Độc bật cười sáng khoái như vừa nghe xong một câu chuyện hài.

Thiên phi cười chậm rãi tỏ thái độ bá phúc.

Bắc Thần chẳng mấy quan tâm, nhưng khoe môi lại hiện ra ý cười.

Một con người, an nhàn tự tại sống trong tòa lâu đài của ma cà rồng, vô tư hình thành quan hệ yêu đương với chúa tể của gia tộc, ngày ngày nói cười vui vẻ với những thành viên trong lâu đài hết thân quen từ trước, mọi hành động bộc lộ ra bên ngoài đều xuất phát từ sự thật lòng, không lẫn tạp niệm hay giả dối. Có thể quên đi bọn họ là ma cà rồng mà đối xử với họ giống như con người bình thường, có thể chọc giận chúa tể của họ mà mạng vẫn còn nguyên vẹn, bị hút máu nhưng vẫn giữ được cơ hội sống sót. Người làm được những chuyện khó tin đó, xem ra, chỉ có một mình Diệp Vy.

Diệp Vy vừa lên lầu đã bị cảnh tượng hoang tàn trước mặt làm cho hoa mắt chóng mặt. Chung quanh toàn là đồ vật bị người ta cố tình ném đi, làm cho hư hỏng nặng nề. Đây cũng không phải lần đầu tiên cô thấy chuyện kinh dị này xảy ra, lần trước anh cũng đã làm vậy với mấy khung kính thủy tinh đó thôi. Trông thấy mấy tên thuộc hạ không ngừng dọn dẹp chiến trường giúp chúa tể, cô thở dài nhận thua.

Là cô sai trước, cô không nên mò ra khỏi cánh cổng sắt kia.

Diệp Vy đi tới phòng của anh, còn chưa kịp lên tiếng thì đã bị giọng nói dữ dằn của anh chặn đứng. Thanh âm không hề kìm nén, có bao nhiêu tức giận cũng bộc lộ hết, hoàn toàn khác hẳn với lúc nói chuyện với cô.

“Cút.”

Giây tiếp theo, Diệp Vy thấy ông quản gia mặt mũi không vui từ trong phòng anh đi ra, trên tay ông còn cầm theo một khay đựng thức ăn có ly thủy tinh trong suốt chứa đầy máu tươi còn nóng hổi.

Cô rùng mình, không dám nhìn.

Ông quản gia thấy Diệp Vy thì liền cảm thấy có chút hi vọng, cầm ly thủy tinh đặt vào tay cô rồi không nói không rằng bỏ cô đứng đó với một ly máu đầy trong tay mà đi thẳng. Cô từng gặp ông quản gia này rồi, mỗi lần trông thấy cô thì ông luôn nghiêm nghị quan sát nhất cử nhất động của cô, nhưng vẫn im lặng không nói chuyện.

Liếc qua ly máu trong tay, mũi Diệp Vy liền bị mùi tanh nồng của nó cản quấy khiến dạ dày bỗng cuộn trào lên, cảm giác khó chịu tăng vọt. Cái này không biết... không biết rốt cuộc là máu của người... hay chỉ là máu của động vật nữa. Diệp Vy lại rùng mình một cái, cầu mong trên tay cô chỉ đơn thuần là máu của động vật. Cô đưa tay gõ cửa thông báo cho anh là cô sẽ vào, sau đó còn chưa kịp vận tay xoay thì đã nghe thấy chất giọng âm u đầy đáng sợ vang lên.

“Còn không đi?”

Diệp Vy nuốt nước bọt, chuẩn bị xong tâm lý thì đẩy cửa vào.

Bên trong, Richard vừa chuẩn bị quăng giá đồng đựng nển ra ngoài, xoay người mới phát hiện người sắp bước vào là Diệp Vy chứ không phải lão già quản gia của anh thì vội vàng thu tay lại, thuận thể bỏ cái giá đồng nằm chiếm chỗ trên đất. Thiếu chút nữa là đầu của Diệp Vy đã bị cái giá đồng kia làm bị thương, may mà anh kịp thời dừng lại động tác. Vì bị con giận làm cho mụ mị đầu óc, anh không cảm nhận được mùi hương của cô mới không biết cô đang ở ngoài. Mà ngay cả chính bản thân Diệp Vy cũng không ý thức được cô vừa gặp nguy hiểm. Cô chỉ kịp thấy anh tự nhiên lại quăng cái giá kia

xuống đất, còn cho rằng anh dùng nó để giải tỏa thịnh nộ của mình.

Cầm chặt ly thức ăn của anh trong tay, cô lên đẩy mắt nhìn anh.

Richard hậm hực liếc qua cô, sau đó bỏ đi vào quan tài nằm.

Diệp Vy đặt ly máu lên chiếc bàn trong phòng anh, tiến tới gần quan tài định bắt chuyện với anh thì anh lại dùng phép đóng chặt nắp quan tài lại, tỏ rõ ý không muốn nói chuyện với cô. Diệp Vy cố sức muốn mở nắp, còn anh thì không hề có ý muốn cô toại nguyện. Tình cảnh hiện tại thoát nhìn có chút quái dị, có chút rợn người nhưng cũng khá... đáng yêu.

“Em không quen Luân.”

Cô nói xong cũng là lúc nắp quan tài được người bên trong mở ra bằng tốc độ kinh người, cô chỉ kịp hét lên một tiếng sau đó đã bị anh kéo vào trong quan tài. Richard đặt cô nằm dưới thân, hai tay anh chống hai bên tạo thành một vòng giam cố định khóa chặt cô lại. Diệp Vy vẫn còn hoảng hốt, tro mắt nhìn anh. Cô không nghĩ cỗ quan tài này rộng như vậy, chứa được hai người mà vẫn còn không gian khá thoáng.

Anh trừng mắt, giọng mang theo tia không vui: “Tên của hấn cũng biết?”

“Là Thiên nói cho em biết.”

Richard đã giận đến tím mặt.

Diệp Vy vội giơ tay lên cho anh xem vòng đá, nhanh miệng giải thích: “Thiên nói vòng đá này còn có tác dụng mê hoặc người sói, tuy giúp em không bị họ làm hại nhưng lại làm cho họ thích em. Có lẽ hấn ta dụ em ra ngoài là vì đã trúng phép của vòng đá này...”

“Hấn dụ em ra ngoài?”

Cô không dám nói thêm gì nữa.

Anh nghiêng chặt răng: “Thích hấn rồi?”

“Không có.”

Richard kiên nhẫn hỏi cô: “Tại sao chạm vào hấn?”

Nhớ đến bộ lông mềm mại của Luân, Diệp Vy cup mắt: “Một con vật đáng yêu xuất hiện trước mặt anh, anh có thử sờ không?”

Khuôn mặt Richard trở nên u ám, giọng sâu không thấy đáy: “Đáng yêu?”

“Ý của em...”

“Im miệng.”

Richard nhanh tay tháo chiếc vòng đá trên cánh tay phải của Diệp Vy ra rồi quăng sang một góc trong quan tài, anh chẳng thèm nhìn chiếc vòng, bắt Diệp Vy phải đối diện với mình rồi ra lệnh: “Không cần đeo nó nữa.”

“Em thấy cái vòng đó rất lạ.”

Anh không rời mắt khỏi cô.

Hay thật!

Mỗi lần nói chuyện quan trọng cô đều có thể dễ dàng chuyển đề tài với anh.

Anh đã quá nhẹ tay với cô rồi, đúng không?

Diệp Vy đưa tay tìm chiếc vòng rồi cầm lên đưa anh xem: “Anh không để ý sao?”

Richard hồ nghi nhíu mày, sau đó chậm rãi đeo lại vòng đá vào tay Diệp Vy thì mới nhận ra cô đang nói chiếc vòng lạ ở điểm nào. Chiếc vòng khi chưa được đeo vào tay cô thì không hề lóe sáng, lúc anh đeo vào lại cho cô thì đột nhiên mấy viên đá kia lại phát ra tia sáng lạ lẫm. Diệp Vy tò mò sờ vào mấy viên đá, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh: “Khi anh không ở cạnh em thì nó không hề sáng.”

Richard hướng mắt vào chiếc vòng.

Cô do dự: “Anh...”

Còn chưa kịp phát ngôn thì môi Diệp Vy đã bị Richard ngậm lấy, anh dẫn dắt cô vào nụ hôn đầy tham lam của mình. Lưỡi của anh điêu luyện chơi đùa trong khoang miệng của cô, khiến cả người cô đột nhiên nóng lên, vừa muốn đẩy anh ra để hít thở nhưng lại vừa muốn anh hôn cô sâu hơn. Richard hôn

cho đến khi Diệp Vy mù mắt đầu óc mới chịu dừng lại, anh dịu dàng vẽ một đường lên đôi môi đỏ mọng của cô rồi nói: “Vy, tôi cảnh cáo em, lần sau còn dám uy hiếp tôi thì đừng trách tôi ra tay tàn nhẫn với em. Hôm nay có bọn Tây Độc, tôi giúp em giữ thể diện, cho nên em đừng nghĩ rằng em có quyền vô pháp vô thiên trước mặt của tôi.”

Diệp Vy ảm ức nói nhỏ, giọng lí nhí cố đủ để một mình mình nghe được.

“Cùng lắm thì bị anh hút máu một lúc, cũng không chết được.”

Richard bày ra gương mặt lãnh khốc:

“Tôi nghe không rõ lắm, em lặp lại một lần xem?”

Diệp Vy biết nặng biết nhẹ vội khép miệng lại.

Anh nằm xuống bên cạnh cô, đặt đầu cô lên cánh tay rắn chắc của anh tìm đến một vị trí thoải mái sau đó dùng tay còn lại vuốt ve từng sợi tóc mảnh mai một cách tùy ý. Diệp Vy nép vào ngực anh, ngửi được mùi hổ phách trên người thì bắt đầu an tâm khép mí. Cô lắng nghe tiếng tim anh phát ra những thanh âm đẹp đẽ, càng nghe thì càng dụ hoặc, cho nên cũng từ từ thiếp đi. Richard cúi đầu xuống một chút, khẽ khàng chạm môi vào mái tóc có hương thơm bạc hà của Diệp Vy. Cái cách anh hôn lên tóc cô nhẹ nhàng mà đầy cung chiêu, cẩn thận lại ngập nhu tình.

Diệp Vy ngủ say, Richard khẽ sửa lại chỗ nằm cho cô rồi ngồi dậy bước ra khỏi cổ quan tài. Vì người nằm trong lòng anh là Diệp Vy nên anh mới không làm cô phải hoảng sợ thêm nữa, giờ cô đã chìm vào giấc ngủ thì anh mới bắt đầu trở về trạng thái ban đầu. Mới ban nãy ánh mắt Richard còn nhu hòa nhìn Diệp Vy thì giờ lại chuyển thành hung hãn tựa mãnh thú nhìn vào khoảng không trước mặt.

Người phụ nữ của anh mà cũng dám có ý đồ?

Khi có Diệp Vy, Richard luôn giữ cho nến còn cháy. Trước khi ra khỏi phòng, anh ngắm nhìn gương mặt yên bình của cô một lần nữa rồi mới duỗi chân đi chuyển. Đêm nay nếu như anh không giết sạch bầy sói hoang để cảnh cáo tộc người sói thì anh không phải Richard. Nếu phải dùng máu của ai đó để khiến anh hạ hỏa thì chỉ có thể là cái tên hoàng tử không biết nặng nhẹ kia. Tạm thời anh giữ lại cái mạng của hắn, nhưng mạng của đám sói hoang ngoài Tiêu Dao thì không thể.

...

Đêm khuya thanh vắng, ngọn núi Tiêu Dao chìm vào khoảng lặng tịch mịch đầy bí ẩn. Ánh trăng đậm bạc né mình vào cụm mây, ái ngại lan tỏa ánh sáng mà mị của mình đến khắp Tiêu Dao. Đây là thời điểm thích hợp để ma cà rồng săn mồi. Bọn họ trông thấy trên bầu trời vừa có một dáng người quen mắt bay vút qua rồi mất dạng, thầm nghĩ đêm nay sẽ là một đêm nồng nặc mùi máu tươi bay lượn trong núi Tiêu Dao. Chúa tể của họ rất ít khi đi săn, nhưng hễ Ngài đi, thì tiếp đó khắp nơi sẽ tràn ngập màu đỏ.

Tiếng sói tru trên đỉnh Tiêu Dao mang theo nỗi thù hận bất lực, giống như đang phát ra tín hiệu cầu cứu, cũng giống như đang để lại huyết thư tuyệt mệnh cuối cùng. Richard không biết đã giết bao nhiêu tên, chỉ biết khắp người anh toàn là máu. Mùi tanh của máu thoang thoảng trong gió, lan tỏa đến cánh rừng. Xác sói chết đầy rẫy, thậm chí lấp cả đường đi. Anh bay đến chỗ của con sói hung hăng còn sót lại. Rắc một tiếng. Khiến nó chết trong nháy mắt.

Richard quẹt một đường ven miệng, máu của chó sói đúng là kinh tởm. Anh hừ nhạt, sau đó bay lên cao để ngắm nhìn thành quả của mình. Cảnh đêm ở Tiêu Dao đáng sợ mà huyền hoặc, phối hợp cùng sắc màu đỏ tươi của máu lại càng lay động lòng người. Đôi mắt màu tím chỉ còn động lại mỗi tia nhìn man rợn hằn tơ máu, sát ý bao quanh cả cơ thể đang lơ lửng của anh.

Trên người chỉ độc nhất một mùi máu tanh, Richard đáp xuống lâu đài trước sự kinh ngạc của Bắc Thần.

“Chúa tể?”

“Bắc Thần, cậu lo lắng cho an toàn của tôi là đúng, nhưng ở sau lưng tôi xem thường người phụ nữ của tôi thì là sai. Tôi biết bản thân đang làm gì nên cậu không cần can thiệp. Nếu Vy phản bội tôi, tôi sẽ tự tay hủy mạng của em ấy.”

Bắc Thần gật đầu, sau đó đem suy nghĩ của mình nói cho Richard: “Nhưng tôi thấy anh vẫn thiên vị.”

Richard hờ hững liếc anh: “Có ý gì?”

“Richard, tôi không nghĩ anh sẽ xuống tay với cô gái đó được.”

“...”

“Vết cắn trên cổ cô ấy, nếu anh thật sự muốn, tối hôm đó cô ấy đã chết rồi.” Bắc Thần thành thật nói: “Richard, nếu cô gái đó gây hại cho anh, tôi sẽ không tha cho cô ấy.”

Richard cười nhạt: “Đó chính là lý do tôi cho gọi cậu trở về.”

Richard biết bản thân anh không thể nào xuống tay giết Diệp Vy được. Tây Độc không có khả năng, Thiên lại càng không có khả năng. Người có thể giết được Diệp Vy, không chút thương tình, không chút nhẹ nhàng, không đắn đo hay do dự, không ngần ngại, chỉ còn Bắc Thần. Vì Bắc Thần tàn nhẫn hơn anh rất nhiều. Nếu có một ngày như vậy, anh cho phép Bắc Thần làm điều đó.

Nghĩ đến một giả thuyết, anh trầm thấp bật cười: “Bác Thần, cậu có nghĩ sau khi cậu giết chết em ấy rồi thì tôi sẽ lập tức lấy mạng của cậu hay không?”

Bác Thần bình tĩnh đáp: “Tôi biết, anh nhất định sẽ làm vậy.”

Tĩnh của Richard lẽ nào Bác Thần không rõ, nếu như chúa tể đã có ý để yên cho anh cướp đi sinh mạng của cô gái đó thì chắc chắn kẻ tiếp theo bị giết chính là anh. Richard không thể giết Diệp Vy nhưng có thể giết chết bất kì kẻ nào làm hại đến cô.

...

Thấy anh vừa từ bên ngoài trở về, cả người nhuốm đầy máu tươi, lão quản gia lập tức hiểu ra anh đã làm những gì ở ngoài kia. Chúa tể luôn dùng máu tươi để lấy lại bình tĩnh, đó là lý do khi trông thấy anh bùng phát thịnh nộ thì ông đã đi giết một kẻ xấu số, cẩn thận rút máu của hắn vào ly thủy tinh rồi mang đến cho anh. Richard thích nhất là thứ máu tươi vừa được chiết ra từ cơ thể con người còn sống, nó giúp thần kinh anh tỉnh táo, cơ thể cũng thoải mái hơn. Mà khi này chính là lần đầu tiên anh không thêm đùng vào thứ thức ăn mà anh thích nhất, còn lạnh lùng đuổi ông ra ngoài. Lão quản gia khề thờ dài, sau đó đi vào kho chứa lấy ra một ly máu nóng hổi thứ hai, đưa đến cho Richard. Giờ thì tâm trạng của anh có phần bình ổn hơn, chắc chắn không khurót từ thức uống.

Nhận lấy ly máu, Richard uống một hơi hết sạch.

Lão quản gia thờ phào nhẹ nhõm, thăm an tâm vì cuối cùng chúa tể cũng trở lại bình thường thì chợt nghe thấy anh lên tiếng.

“Quản gia, vừa rồi ông đưa thứ này cho em ấy là có ý gì?”

“Thưa chúa tể...”

“Ông muốn em ấy nhìn thấy bộ dạng này của ta?”

Vừa dứt lời, thanh âm ly thủy tinh bị bóp nát cũng vang lên. Richard ném thứ mảnh vỡ đã nát như trong tay mình xuống đất, mắt lóe lên sự độc tàn vốn có. Mùi hổ phách quện cùng vị máu tanh khiến anh càng thêm quyen rũ hơn bao giờ hết.

Lão quản gia biết anh thực sự phẫn nộ, vội nhận lỗi: “Chúa tể, tuyệt đối không có lần sau, Ngài đừng nóng giận.”

Richard hừ một cái rồi phất tay bay thẳng lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Luân - Hoàng tử của tộc sói

- - -

“Con biết mình đã gây ra chuyện gì không hả?”

Luân im lặng, anh không nghĩ Diệp Vy lại có quan hệ với chúa tể của tộc ma cà rồng, chỉ nghĩ cô bị một tên ma cà rồng trong lâu đài bắt giam, chẳng ngờ lại là người phụ nữ của kẻ có địa vị cao nhất trong tộc. Đêm hôm qua khắp núi Tiều Dao vang vọng tiếng sói tru, tiếp sau đó là mùi máu lẫn vào gió bay tới động sói như trên đũa.

Sói Chúa giận dữ đập bàn, giọng khiển trách: “Luân, con thấy hậu quả mình tạo ra chưa?”

Chỉ trong một đêm mà thù hạp của ông đã mất hơn phân nửa, xác chết còn bị người ta khoét thành hình thù khó coi. Kẻ có khả năng tạo nên cảnh tượng tàn khốc thế kia chỉ có một người trên đời. Mặc dù Sói Chúa rất muốn dùng lý do cả đàn sói của ông đã bị người kia giết sạch không chừa một tên để tuyên chiến, nhưng vì biết mình không nắm nhiều phần thắng trong tay cho nên chẳng dám xuất binh.

Luân khó xử: “Con không biết cô ấy là người của hắn.”

Một tên thuộc hạ này ra một ý nghĩ trong đầu, bèn trình báo: “Chủ vương, mấy trăm năm trước tộc chúng ta cũng có một tên đoạt lấy người phụ nữ của hắn ta, sau đó cô ta còn giúp chúng ta kết giao với tộc ma cà rồng lại để đứng lên lật đổ gia tộc của hắn. Lần này hoàng tử tuy gây ra tội lớn, nhưng cũng không tính là vô dụng. Chúng ta có thể để hoàng tử tiếp cận con người kia, mê hoặc lòng tin của cô ta rồi lợi dụng cô ta giúp chúng ta giết chết tên bá chủ kia.”

“Đúng đó chủ vương, trước đây hắn chưa từng vì đưa con gái kia mà làm bất cứ chuyện gì. Thế mà nay lại vì người này mà có hành động cảnh cáo chúng ta, thuộc hạ dám khẳng định hắn ta đã động lòng với người này.”

“Hoàng tử không phải một con sói bình thường. Ngài ấy có thể thôi miên người khác để khiến họ phải răm rắp tuân theo mệnh lệnh của Ngài. Nếu cô ta không chịu giúp chúng ta thì hãy để hoàng tử dùng thuật thôi miên, buộc cô ta phải giết chết chúa tể ma cà rồng.”

Luân nhúu chặt mày, bắt anh thôi miên Diệp Vy?

Sói Chúa suy xét một lúc lại cất giọng: “Hắn là chúa tể, càng không phải kẻ chúng ta nên dây vào, cũng rất khó để đối phó. Ấy vậy mà năm đó lại bị một con người làm cho mất đi thần thái của một vị chúa tể tương lai, phải ngủ vùi tận mấy chục năm trời. Khi đó có ba mẹ hắn cứu hắn, còn bây giờ, nếu như lịch sử thực sự được tái hiện, không biết còn ai có thể làm cho hắn sống lại đây?”

“Chú vương nói chỉ phải, chúng ta không nên bỏ qua cơ hội tốt đẹp này.”

Mối thù giữa hai tộc không phải có thể nói hết trong một ngày, hiện nay bọn họ lại biết được bên cạnh chúa tể ma cà rồng xuất hiện một đứa con gái loài người là Diệp Vy thì không ngu dại gì mà buông bỏ một cơ hội quý giá như vậy. Tuy nhiên, phải nghĩ đến tính cách giảo cơc cao của Richard. Đã từng bị con người phản bội thì không dễ gì lại đặt niềm tin vào một con người khác, chỉ sợ hắn đang dùng Diệp Vy làm mồi nhử, dụ cho tộc người sói của bọn họ chính thức khai chiến. Sau đó sẽ có lý do thỏa đáng để ra tay diệt gọn cả một bộ tộc mà chẳng ai có thể can ngăn.

Sói Chúa nhướn mày, quay sang nói với người đang ngồi trong góc phòng: “Người thấy thế nào?”

Kẻ đó không ảm không lạnh bất cười, giọng ngập tràn thù hận: “Còn phải thực hiện một phép thử để xem địa vị của đứa con gái đó trong lòng chúa tể ra sao đã. Nếu hắn thực sự động lòng với con người, vậy thì chúa tể ma cà rồng rốt cuộc cũng xuất hiện một yếu điểm. Việc này các người cứ giao cho ta giải quyết, khi xong việc thì đền phiên các người tung một đòn chí mạng.”

Kẻ đó chậm rãi đứng dậy, gương mặt sắc lạnh như muốn lập tức đi giết người. Lúc hắn đi ngang qua Luân, anh hồ nghi liếc sang hắn một cái. Tên này không phải kẻ có lòng thương, cái cách hắn hành động thực sự đã từng khiến cả tộc sói của Luân phải e dè đứng yên tại chỗ. Nếu như hắn muốn giết Diệp Vy, cũng không phải không có khả năng.

Luân bước theo kẻ đó, cất giọng đánh thếp: “Người định làm gì?”

Kẻ đó khựng lại, ý cười càng đậm hơn: “Người cũng quan tâm đến sự sống chết của một đứa con gái loài người à?”

Hai tay Luân đột nhiên siết chặt thành hình nắm đấm: “Jay, tộc người sói bọn ta chịu chứa chấp người đã là một ân huệ. Người đừng ý mình có quyền thế. Ở chỗ bọn chúng thì người là người vạn năng, nhưng ở chỗ bọn ta, người chỉ là một kẻ tầm thường. Nếu người thực sự gây hại cho cô ấy, ta không ngại giết người đâu.”

“Luân, không được vô lễ.”

Sói Chúa không vừa lòng lên giọng nhắc nhở Luân. Ông biết Luân căm ghét ma cà rồng, mà Jay lại chính là một tên ma cà rồng đã ở lại chỗ của tộc sói rất nhiều năm trời. Bao nhiêu năm ông ở đây thì là bấy nhiêu năm ông giúp đỡ tộc người sói trụ vững ở núi Tiêu Dao. Bởi vì có một chuyện ai ai cũng biết rõ, chúa tể ma cà rồng không thể giết chết Jay.

Jay thật ra là anh trai của Quốc Vương, trận chiến đó ông cũng góp một ít công tạo phản. Vì, người phụ nữ mà ông yêu, phớt lờ tình yêu của ông sau đó thì sà vào vòng tay của em trai ông, bình an hạ sinh ra một đứa con trai vô cùng hoàn hảo để kế vị ngôi vị chúa tể tương lai. Richard biết Jay có tình cảm với mẹ anh, cũng biết trận chiến kia có sự nhún tay của ông nhưng lại không cách nào làm gì được ông. Bởi tâm nguyện cuối cùng mà ba bảo Bắc Thần truyền đạt lại cho anh chính là, cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, cũng không được giết bác của mình.

Kể từ khi nghe tin cả hai người kia đều vì cứu mạng Richard mà chết thì Jay cũng không còn hứng thú với bất cứ chuyện gì, ông vì có chút giao tình với tộc người sói nên đã quyết định đến ở chỗ của bọn họ xem như một cách để tiêu khiển, giúp mình quên đi nỗi đau mất mát của trước đây. Jay biết Richard sẽ không bao giờ giết ông, mà ông cũng không bao giờ giết anh vì anh có nét đẹp giống hệt mẹ của anh – người khiến ông say đắm. Cho nên cách tốt nhất chính là trốn tránh không chạm mặt.

Jay ở động sói lâu ngày nên đâm ra buồn chán, lần này lại là dịp để ông trở lại tòa lâu đài kia gặp lại đứa cháu duy nhất của mình. Nhân cơ hội này cũng để ngầm nhắc nhở Richard, nếu đã lựa chọn làm một vị chúa tể thì đừng nên để mình xuất hiện điểm yếu. Ông biết thừa sức mạnh của Richard, tộc người sói yếu ớt này không là gì so với anh, khả năng hại anh là không. Vậy thì ông chỉ có thể ra tay với đứa con gái loài người tầm thường kia, vừa để giải khuây, lại vừa để xem biểu hiện của anh.

...

Khi Jay bay đến lâu đài thì trông thấy một cảnh vô cùng thú vị.

Trong khoảng sân rộng lớn chứa đầy cỏ xanh không hề có chút ánh nắng mặt trời, bóng râm bao ộp xung quanh tạo nên cảm giác mát mẻ, yên bình và dễ chịu hết chốn thần tiên. Trên sân là cảnh tượng không nên xảy ra trong lâu đài của ma cà rồng. Tây Độc đang đùa giỡn với một đứa con gái, quanh bọn họ còn có một vài đứa nhóc nhỏ tuổi với gương mặt thích thú kì lạ.

Diệp Vy lấy cành cây khô chọc chọc vào người Tây Độc, cười tươi: “Anh còn không chịu nhận thua.”

Chuyện là, bọn họ đang cùng nhau chơi trốn tìm. Một con người chơi trò này với đám ma cà rồng thì bị thua thảm hại là chuyện thường tình, chứ đừng nói đến việc có thể chiến thắng. Diệp Vy có được chút may, lẽ ra cô không tìm ra được Tây Độc bởi anh trốn quá kỹ và còn có khả năng di chuyển nhanh. Trong lúc Diệp Vy vừa đi ngang chỗ Tây Độc đang trốn thì anh đột nhiên bị hất hơi một cái khiến Diệp Vy lập tức bắt được anh.

Đám nhóc ma cà rồng cũng tham gia vào trò chơi. Con nít mà. Rất thích được cùng người khác chơi đùa. Tuy ấn tượng ban đầu của Diệp Vy và bọn nhóc không được tốt, còn có máu đổ, nhưng dần dần khi tiếp xúc với bọn chúng thì Diệp Vy mới thừa nhận một điều. Mấy đứa nhóc rất nghe lời, Diệp Vy ra luật là không được ỷ lại vào sức mạnh của ma cà rồng để chơi ăn gian thì bọn nhóc điều nghe theo. Dù là con người hay ma cà rồng thì trẻ con vẫn rất ham chơi.

Tây Độc đưa tay sờ sờ mũi: “Vòng này không tính, chúng ta chơi lại vòng khác đi.”

“Tây Vương không được ăn gian.”

Một đứa bé lém lỉnh đứng ra lên án.

Diệp Vy bật cười, tiếp tục chọc cây vào người Tây Độc chọc tức anh.

Tây Độc gầm gừ trong cổ họng, vuron hai tay ra làm điệu bộ muốn nhào tới bóp chết Diệp Vy. Dù sao anh cũng là Tây Vương đứng trên cả hàng người dài, chơi trò chơi mà thua một cách mất mặt thế này thật không công bằng chút nào. Nếu Diệp Vy không phải người của Richard thì anh không để cô vui mừng ra mặt vậy đâu, còn chưa giết cô là may rồi.

Jay đáp xuống mặt đất, khoanh hai tay trước ngực, đi tới chỗ Tây Độc.

“Phép tắc của chỗ này không còn hiệu lực nữa chẳng?”

Tây Độc xoay người lại nhìn thấy Jay thì không khỏi kinh ngạc, anh lập tức bước ra trước chắn cho Diệp Vy. Đối với Bắc Thần thì Richard còn có biện pháp trừng trị khi anh động vào Diệp Vy, nhưng với người này thì không thể làm gì. Cho nên việc bảo vệ Diệp Vy là vô cùng cần thiết.

Jay giương mắt nhìn Tây Độc, giọng cảnh cáo: “Xem ra đúng là không còn phép tắc, gặp ta cũng không cúi đầu?”

Tây Độc không cam tâm khể cúi người một cái, lãnh đạm nói: “Vương Quân, không biết Ngài đến đây là có chuyện gì?”

“Richard đâu?”

“Ngài ấy đã đến chỗ Đại Công Tước.”

“Vậy ta vào trong đợi nó về.”

Nói đoạn, Jay liền bay đi.

Tây Độc nhẹ nhõm thở ra, lần này không biết Jay quay lại tòa lâu đài là để làm gì nhưng chắc là loại chuyện không tốt lành. Anh rất muốn giết chết Jay nhưng còn ái ngại chúa tể nên không dám. Dù sức mạnh của anh không bằng ông ta, nhưng anh không tin cả anh, Thiên và Bắc Thần cùng hợp lực cũng không giết được ông. Jay và Richard từ trước cho tới nay đều là nước sông không phạm nước giếng, hôm nay ông đột ngột tới tìm Richard xem ra đã nghe ngóng được tin tức về Diệp Vy.

Cũng may là lúc này anh đã che Diệp Vy lại, ông ta không thấy mặt cô.

Đợi đến khi Jay đi khỏi thì Diệp Vy mới lộ đầu ra hỏi Tây Độc: “Đó là ai vậy?”

“Một người không tốt lành gì.”

“Ông ta tìm Richard gì đó, là ai thế?”

“Một người cũng không tốt lành gì.”

Tây Độc cắn răng nói dối Diệp Vy, thật may vì cô không biết hôm nay chúa tể nhà anh đã đi ra ngoài. Vì sao ư? Vì anh đã canh thời gian rất chuẩn, đợi khi cô tỉnh dậy và ăn sáng xong thì anh lập tức cuốn lấy cô không rời, chẳng để cô có cơ hội đi tìm chúa tể.

Jay vừa vào bên trong không được bao lâu thì Richard cùng Bắc Thần cũng trở về tòa lâu đài. Diệp Vy thấy anh đáp xuống đất, còn chưa kịp chạy đến đã bị Tây Độc phồng tay trên. Cô không biết Tây Độc đã nói những gì với anh nhưng nhìn sắc mặt anh đang chuyển từ bình thường sang không vui lại cảm thấy lo lắng trong tâm.

Richard quay sang Bắc Thần, thấp giọng hạ lệnh: “Đưa em ấy đến chỗ cậu Dave.”

Bắc Thần lập tức nhận lệnh, tiến tới chỗ của Diệp Vy với gương mặt vô cảm rồi đánh một phát thật mạnh vào sau óc của cô. Thấy Diệp Vy bị Bắc Thần đánh cho ngất xỉu, Tây Độc nhíu mày: “Chúa tể có bảo cậu đánh cô ấy xỉu à?”

Bắc Thần ngạc nhiên nhìn qua Richard thì trông thấy cặp mắt của anh đã trở nên tối đen đáng sợ. Mỗi khi chúa tể ra lệnh cho anh mang ai đi đâu đó thì anh đều không chút do dự đánh họ ngất xỉu, cho nên anh cũng làm theo thói quen của mình mà ra tay đánh vào gáy Diệp Vy.

Bắc Thần một tay đỡ cô, một tay sờ đầu mình: “Tôi nghĩ để cô ấy ngủ một giấc sẽ tốt hơn.”

Nói xong, anh nhanh chóng bế Diệp Vy bay đi để tránh lại bị khiển trách.

Richard xoay người bước vào lâu đài với tâm trạng phức tạp, Tây Độc nói cho anh là ông ta vẫn chưa nhìn thấy mặt của Diệp Vy. Nhưng với cái mũi nhạy cảm của ông ta, có lẽ vừa nãy đã ngửi được mùi con người. Là kẻ khác thì anh không để ý, nhưng người này là Jay. Trong lòng Richard chợt dấy lên một cỗ lo lắng bất thường, loại cảm giác này trước nay chưa từng xuất hiện trong anh.

Jay chiếm chỗ ngồi một bên, ánh mắt tàn ác quan sát vị trí ngồi của chúa tể không rõ đang nghĩ cái gì trong đầu. Richard bước vào, mắt ông lập tức đặt lên người anh. Lâu như vậy không gặp mà ông vẫn nhớ rõ như in gương mặt xinh đẹp của Richard, càng nhìn càng không thể quên, càng nhìn càng cảm thấy tà mị.

Richard bay đến ghế ngồi của mình, nói nhanh: “Tìm tôi có việc gì?”

Jay cười giảo hoạt: “Không phải nên gọi ta một tiếng bác sao?”

Richard hừ nhẹ, không đáp.

Jay thấy biểu hiện của anh cũng không quá để tâm, chỉ khẽ hỏi: “Cháu lại muốn giẫm vào vết xe đổ trước đây?”

Richard chau mày.

Ông đảo mắt nhìn quanh, giọng ám chỉ: “Cháu giấu người đó ở đâu rồi?”

Richard vẫn không hề lên tiếng.

Jay bật cười đầy ẩn ý, sau đó khẽ thờ dài ừ ừ: “Xem ra là không có ở đây. Trong tòa lâu đài của cháu, nếu thực sự có bóng dáng của con người thì ta đã đánh hơi ra khi vừa đặt chân đến. Chỉ tiếc là có ngửi được mùi hương thoảng qua, cho thấy cô ta từng xuất hiện cạnh cháu.”

Không ngửi được mùi của con người?

Giấu đi sự ngạc nhiên nhất thời, anh chậm rãi quét mắt lên người Jay: “Ông đến chỉ để nói mấy lời này?”

Jay đứng dậy, khoan khoái duỗi thẳng chân: “Ta chỉ muốn đến xem xem người lần này có gì khác so với người lần trước thôi, cháu không cần quá để ý. Nhưng mà Richard, cháu thân là chúa tể của cả tộc ma cả rồng, hết lần này tới lần khác lại đem lòng yêu thương một con người vô dụng. Vị trí chúa tể phụ nhân, không phải ai cũng có thể ngồi vào đâu, cháu không biết sao?”

“Chuyện của tôi không đến phiên ông quản.”

“Ha ha ha, không uống công, không uống công.”

“...”

Jay xoay người, mắt nhìn thẳng vào Richard: “Cháu đang lo lắng?”

Richard híp mắt đầy nguy hiểm.

Jay thấy tay, giọng thích thú: “Giấu kỹ như vậy, rõ ràng cháu thật lòng quan tâm người này.”

Richard chậm rãi đứng khỏi ghế, quay người, đáy mắt ngập vị máu: “Phiên ông nhớ rõ, tòa lâu đài của tôi trước nay không hề hoan nghênh ông.”

Jay tặc lưỡi, quả nhiên đứa cháu này giống y hệt mẹ của nó.

Ông bỏ công đến đây, tuy không gặp được con người kia nhưng cũng thu lại một chút tin hay. Richard đối với đứa con gái lần này không chỉ đơn thuần là thích, ý quan tâm hiện rõ trên khuôn mặt lãnh khốc. Nếu chịu chú tâm quan sát sẽ nhận ra mỗi khi ông cố tình nhắc đến người anh cố gắng giấu tung tích, tận sâu trong đáy mắt sẽ ánh lên một tầng cẩn trọng. Trước khi Jay rời đi vẫn không quên bỏ lại một câu cho Richard, tựa như một lời cảnh báo.

“Chúa tể để lộ yếu điểm, Richard, cháu biết sẽ có chuyện gì không?”

...

Jay về lại động sói.

Trông thấy ông đi nhanh như vậy đã quay về thì Sói Chúa không tránh khỏi bị kinh ngạc một phen. Người này lúc nào làm việc cũng nhanh gọn, khó trách lại có thể khiến ông giữ ông ta lại bên cạnh mình.

Jay ngồi vào vị trí, nhàn hạ thưởng thức ly máu vừa được dâng lên: “Tên hoàng tử của các người có đất để dụng võ rồi.”

Sói Chúa gật đầu, nụ cười trên miệng càng kéo cao hơn.

Luân thầm thở phào một hơi, hóa ra ông ta chỉ đến thăm dò.

Tôi không biết cảm xúc của mình là gì...

Chỉ có thể nói...

Chính em...

Người mà tôi đã bắt gặp...

Giữa chốn hoang vu của Tiêu Dao...

Khiến tôi đã không còn là chính tôi...

Nhưng em...

Lại là người của chúa tể ma cà rồng...

Em bảo tôi phải làm sao đây?

...

Sói Chúa không nhanh không chậm bóc một quả nho bỏ vào miệng, nhai nhóp nhép với gương mặt đắm chiêu. Cơ hội ngàn năm có một này phải vận dụng cho thật thông minh. Thật ra Sói Chúa cũng không hề tin tưởng ma cà rồng là bao, ông giữ Jay lại vì cảm thấy còn cần thiết, bằng không cũng đã hạ thủ với ông ta từ lâu rồi. Đợi sau khi diệt được chúa tể của gia tộc bọn chúng thì chức vị này ông để lại cho Luân, lúc đó Luân muốn chém muốn giết Jay thì tùy anh.

“Luân, chuyện này đợi con hoàn thành tốt đẹp thì vị trí chủ vương này ta sẽ chính thức trao lại cho con. Nên nhớ, việc con làm là vì an toàn của toàn bộ tộc người sói, tuyệt đối không được mang tình riêng vào. Con bé đó, nếu con có ý muốn giữ lại thì sau chuyện này con cứ tự ý quyết định.”

“...”

“Nếu con không thể bắt con bé đó thì để Jay ra tay giúp con.”

“Con làm được.”

Luân bước ra ngoài, anh không muốn Diệp Vy rơi vào tay một kẻ như Jay.

Kế hoạch này của Sói Chúa, Luân không muốn can dự. Nhưng ý trời lại không giúp anh, ai bảo anh khi sinh ra đã là hoàng tử của tộc người sói. Chuyện của bộ tộc, anh không cách nào khoanh tay đứng ngoài nhìn. Huống hồ sau này anh còn phải kế vị ba, cai quản toàn bộ động sói. Chuyện đã được định, chỉ có thể bình tĩnh tuân mệnh.

Luân có khả năng thôi miên người khác.

Điều này chỉ có độc nhất tộc người sói biết.

Ngày hôm đó, nếu như Diệp Vy còn cương quyết không chịu theo anh đi và nếu không có tên Bắc Vương xuất hiện thì Luân đã thôi miên cô, để cô ngoan ngoãn theo anh đến động sói, cách xa chỗ ở của ma cà rồng càng xa càng tốt. Thành thật mà nói thì Luân muốn ở bên cạnh cô gái nào cũng đều rất dễ dàng. Cô ấy ưng thuận thì là chuyện tốt. Cô ấy phản đối thì anh chỉ cần dùng thuật thôi miên là xong. Nhưng trước Diệp Vy, Luân lại không muốn sử dụng chiêu thức để hèn kia để chiếm đoạt cô. Anh muốn cô, là muốn cô toàn tâm toàn ý tự nguyện ở bên cạnh anh.

Đứng ở chỗ cao nhất của vách núi, Luân yên lặng ngắm nhìn ánh hoàng hôn đang dần buông xuống đỉnh Tiêu Dao. Khung cảnh này, anh thật muốn ngắm cùng với Diệp Vy. Trong đầu anh đã vạch ra một kế hoạch có tính thành công cao, đợi khi mọi chuyện đã đâu vào đó, anh sẽ giúp cô thoát khỏi trói buộc của tên chúa tể độc ác kia.

“Tôi luôn muốn biết tên em...”

Lâm bầm trong miệng, Luân chột bật cười.

Ngay cả tên của cô còn không rõ, vậy mà lại có thể thích người ta.

Gió thổi qua vị trí Luân đang đứng, làm rối tung mái tóc anh. Ánh mắt Luân bị vệt sáng ngoài kia phản chiếu, khiến cho tình ý trong anh hiện rõ mồn một. Tà áo bị gió lay chuyển khẽ động đậy. Vành cây xa tít dường như thấy được tia u buồn thoáng qua trong cặp mắt ôn hòa của Luân, nhẹ nhàng đưa, hệt đang viết ra một bản nhạc vãn vương. Giống như ám chỉ rằng đoạn tình cảm của anh dành cho cô là một đoạn nhạc nhuộm màu của tang thương. Hai người ở hai thế giới khác nhau, cách nhau một tầng ý nghĩ, mãi chẳng thể nằm chung một đường thẳng. Người sói phải lòng một con người. Cả trăm năm mới có thể xảy ra một lần. Luân không ngờ chính anh lại bước chân vào hố sâu ấy, trăm mình cảm nhận hai chữ “tình yêu”.

* * *

“Thời gian qua hấn ở chỗ bọn chúng, nay lại đột ngột xuất hiện, cái tên đó ý rằng Richard không dám hạ sát hấn cho nên mới ngông cuồng đến như vậy. Hừ, Richard không thể giết hấn nhưng ta thì có thể. Tên đó rõ ràng là đang khiêu khích tính nhân nại của Richard. Nếu không phải nể mặt của Richard, ta đã bay đến đó kết liễu cái mạng quèn của hấn rồi. Từ nhỏ đến lớn chưa có ai dám ức hiếp nó, thế mà lão già này lại ức hiếp thẳng bẻ hết lần này tới lần khác. Không được, ta không thể nhịn nổi cơn giận này. Bắc Thần, cháu mà dám cản đường ta thì đừng trách.”

Dave giận dữ quát lớn rồi đứng phắt dậy, đưa cháu mà ông yêu thương nhất đã chịu đựng nỗi thống khổ kia đủ lắm rồi, bây giờ còn không tận diệt thì biết đến bao giờ nữa. Hành động của Jay đã động đến tấm lòng thương cháu của Dave, khiến ông chỉ muốn giúp Richard đòi lại công bằng.

Ông là ai chứ hả?

Ông là cậu của anh.

Ông là cậu của chúa tể.

Lẽ nào không thể ra mặt dạy dỗ lão già mang danh là bác kia à?

Nhắc đến thì phải nói, Dave đã yêu thương Richard hết như anh là do chính ông đau đớn mà sinh ra. Cái người này từ lâu đã mắc bệnh "cuồng cháu trai". Nhìn vào chuyện ông gây nên chỉ vì để thu hút sự chú ý của Richard mà xem. Có thể thấy được Dave hoàn toàn làm được những việc mà người khác không dám làm. Mà tất cả đều là vì Richard, cháu cưng của ông.

Bắc Thần không màn sống chết, đứng ra chắn đường đi của ông.

“Đại Công Tước, xin Ngài bớt giận.”

Dave tung một chiêu, lập tức khiến Bắc Thần gấp người ôm bụng.

Ngoại trừ Richard thì mấy đứa ông gọi là cháu ngoài miệng như Bắc Thần hay Tây Độc và Thiên Ấy à, ông đều có thể đánh chúng. Nhưng có kẻ khác ngoài ông dám làm thế với chúng thì ông sẽ lập tức xé xác hấn ngay. Người của mình chỉ có mình mới được quyền ức hiếp. Đừng hòng một ai bắt nạt được đám nhóc nhà ông.

Bắc Thần nhìn đau, ngẩng mặt lên nhìn Dave: “Ngài không biết, thật ra có người còn dám uy hiếp chúa tể.”

Sắc mặt của Dave liền biến sắc, âm giọng đã u ám hơn trước: “Kẻ nào?”

“Dĩ nhiên là không phải bọn cháu.”

Dave nghĩ nghĩ, sau đó hạ thấp giọng: “Richard giết rồi?”

Bắc Thần cười gượng một tiếng: “Vẫn chưa.”

Ông bất động, kẻ dám uy hiếp Richard lại còn sống?

Chuyện lạ!

Đúng là chuyện lạ!

Diệp Vy đưa tay đỡ trán, lồm cồm ngồi dậy. Cô cảm thấy sau cổ nhức nhối, cái tên Bắc Thần gì đó đúng là ra tay không thương tiếc. Lần trước cô bị Richard đánh cho ngất đi cũng không đau thế này. Vừa ngồi dậy lại cảm thấy không đúng. Cô đưa mắt nghi ngờ nhìn về phía Bắc Thần và cái người đang cùng anh trò chuyện.

Diệp Vy leo xuống giường, mắt đảo dáo tìm kiếm bóng dáng Richard.

“Bắc Thần...”

“Gọi tôi là Bắc Vương.”

Nghe Diệp Vy không kiêng dè gọi thẳng tên mình thì Bắc Thần liền cao giọng sửa lại lời của cô, anh không hiền hòa thích đùa như Tây Độc nên cô đừng hòng được phép gọi thẳng tên của anh như mấy người bọn họ.

Cô đành sửa lại: “Bắc Vương, tôi muốn tìm Khoa.”

Trong nhất thời vì muốn gặp anh nên cô đã vô tình gọi tên anh, quên mất phải thể hiện mình là người kính nể chúa tể để lấy ấn tượng tốt với cấp dưới của anh.

Nghe cái tên lạ, Dave lên tiếng: “Ài?”

Bắc Thần nhỏ giọng giải thích: “Cô ta muốn tìm chúa tể.”

Dave "À" lên một tiếng rồi vui vẻ mỉm cười, gỡ bỏ bộ mặt hung dữ vừa muốn giúp Richard đòi lại công bằng khi nãy ngay lập tức. Ông tiến đến trước mặt Diệp Vy, mắt không tự chủ nhìn qua chiếc vòng đá trong cổ tay phải của cô. Dave đánh giá Diệp Vy từ trên xuống dưới, từ trái qua phải hết như đang xem một món hàng có giá trị cao khiến cô cảm thấy cả người nổi hết da gà.

Diệp Vy không dám nhìn ông, chỉ lén đẩy mắt sang ông một cái dè chừng rồi lại cúi gằm mặt xuống đất đầy lo sợ. Cô không quen người này, cũng không biết ông có quan hệ gì với Richard nên không biết phải nói gì. Cô chỉ muốn gặp anh để hỏi xem lúc nãy đã có chuyện gì xảy ra mà nét mặt của anh lại trở nên xấu đến vậy.

“Gọi một tiếng "Cậu" xem”

Diệp Vy ngơ ngác ngẩng đầu.

Không để cô kịp gọi, Bắc Thần vội chen vào: “Đại Công Tước, ngay cả Ngài cũng...”

“Bắc Thần, cháu đừng quá cực đoan.”

Diệp Vy còn đang mơ màng không hiểu chuyện gì, lại nghe thấy ông nói: “Cháu đã uy hiếp cháu trai của ta?”

Diệp Vy lắc đầu, cô nào dám

Dave cười rộ lên đầy ý vị: “Vậy là có thật rồi!”

Nghe Bắc Thần nói kẻ uy hiếp Richard vẫn còn chưa chết thì ông cũng đã hướng sự chú ý lên người cô. Trên cổ cô có một miếng băng cá nhân dùng để che vết thương lại. Đã là người Richard mang về, còn kẻ nào dám làm cô bị thương. Ngoài anh. Kỳ tích mà có tồn tại thì sẽ rơi lên người cô gái này. Dave không biết cô làm sao mà lại uy hiếp được cháu của ông nhưng xem ra là rất can đảm mới dám hành động như vậy. Quan trọng hơn nữa, cô vẫn còn sống. Còn sống chính là kỳ tích đó nha!

Dave thông thả đặt mắt lên người Diệp Vy, hỏi thúc: “Mau gọi “Cậu” xem nào.”

“Cậu?!”

“Ha ha, hai đứa mau mau sinh cho cậu một đứa nhóc đi nhé!”

“...”

Bắc Thần trợn mắt.

Diệp Vy cười khan một tiếng, cuối cùng đành hỏi: “Chỗ này là...?”

“Dinh thự của ta.”

Dinh thự?

Diệp Vy trầm trồ, hết lâu đài rồi tới dinh thự, số của cô có phải được may mắn nên mới gặp quý tộc hay không? Ở tòa lâu đài của anh, tuy mọi người đều ăn mặc giống với con người nhưng Diệp Vy vẫn nhìn ra được cung cách vương giả trên người của họ. Mặc dù đôi khi cô có trông thấy một vài người vận trên người những bộ trang phục cao quý, thoát nhìn hết người trong hoàng tộc nước Anh, nhưng cô chưa từng nhìn thấy Richard ăn mặc như vậy trước mặt cô. Phần lớn anh chỉ mặc vest, vừa trang nhã lại sang trọng không khác gì một doanh nhân thành đạt.

Diệp Vy dán chặt mắt lên bộ trang phục Dave đang khoác lên người. Đường nét tinh xảo, chân viền có họa tiết vương thế. Phía sau có một chiếc áo choàng được mắc vào bộ đồ, sợi dây bạc lấp lánh lại càng tôn thêm khí chất oai vệ cho người mặc. Người này có thân thể không nhỏ, ông còn gọi Richard là cháu, bảo cô kêu một tiếng "Cậu" với ông. Qua những gì Diệp Vy tổng hợp được, cộng với mơ hồ hiểu biết của cô về ma cà rồng trên mấy trang mạng và lịch sử tích góp thì Richard chính là một ma cà rồng thuần chủng xuất thân từ dòng dõi quý tộc.

Diệp Vy vô thức tự cấu mình, không phải cô đã hóa thân thành một nhân vật trong truyện tranh về vampire đấy chứ?

Có một thế giới tồn tại song song với thế giới của con người, đó là thế giới chứa những sinh vật huyền ảo như ma cà rồng hay người sói. Thế giới của họ cũng như con người, có sự sống và cả cái chết. Thế giới của ẩn khuất sau luồng ánh sáng ngoài kia như một cách nguy trang hoàn hảo, che mắt những người trên thế giới.

Liệu có phải cô chết rồi không?

Cô chết lúc xe bị va chạm hoặc rơi xuống vách núi, chết khi một mình lang thang đi trên con đường hoang vu của Tiêu Dao, chết khi chạy vào rừng giữa lúc trăng mới nhú, chết khi gặp được quý hút máu người... Người ta thường bảo, những người đã chết không hề biết rằng mình đã chết đâu. Phải thật lâu sau họ mới nhận ra.

Hiện tại, đây chỉ là trí tưởng tượng của linh hồn?

Thấy cô như người mất hồn đứng ngây dại nhìn vào khoảng không trước mặt, Dave nghi ngờ quay sang Bắc Thần muốn hỏi có vấn đề gì xảy ra với cô thì bất gặp Richard từ ngoài đi tới. Anh mang theo cả luồng áp thấp lạnh lẽo từ đầu tới chân, nhưng ánh mắt ngược lại dịu dàng chưa từng thấy. Tia hận ý thoát ẩn hiện hòa mình cùng dòng chảy âm áp vừa lóe lên. Cách anh yêu chiều nhìn cô. Chỉ mình không nhận thấy.

Diệp Vy còn đang thần hồn nát thần tính, con người màu nâu sẫm vô tình nhìn tới chiếc vòng yên lặng ôm lấy tay cô, nhẹ nhàng phát ra những tia sáng ấm áp. Cô mở to mắt, giơ tay lên để nhìn cho thật rõ. Cảm thấy có ai đó vừa tiến đến gần mình thì Diệp Vy ngo ngác nghiêng đầu, đập vào mắt cô là hình ảnh của Richard. Mùi hồ phách lượn quanh cánh mũi cũng không làm Diệp Vy trở nên tỉnh táo hơn, cô cảm thấy giấc mộng này kéo dài được đến đây đã là một kỳ tích. Diệp Vy không muốn đắm chìm quá lâu, vì thế cô bắt lực nhắm mắt, vô thức phun ra một câu nói khẽ.

“Xem ra mình thật sự đã chết rồi.”

Không đúng..

Vậy còn lúc cô quay về nhà thì sao?

Đó cũng là một chi tiết trong trí tưởng tượng cao siêu của cô ư?

Richard đánh giọng: “Em vừa nói gì?”

Diệp Vy lúc lắc đầu, giấc mơ này đã kéo dài quá rồi.

“Không chân thật, không chân thật chút nào!”

Bắc Thần thấy bộ dạng điên khùng của cô, nhin không được nói nhỏ: “Chúa tể, có cần gọi Thiên đến xem cho cô ta không?”

Đánh có một cái vào sau gáy, làm thế nào mà ảnh hưởng đến trung tâm thần kinh?

Richard quét mắt cảnh cáo.

Dave hiểu tâm lý của con người, Diệp Vy là loại sốc tâm lý trẻ hạn, xem ra mọi chuyện cô đã trải qua vẫn chưa đủ để khiến cô tin vào sự thật này. Muốn một con người trở nên tỉnh táo thì chỉ có một cách, làm họ bị đau. Nhưng giờ có mặt Richard ở đây, nếu ông mà làm cô nhóc này bị thương...

“Vy, qua đây.”

Richard thâm trầm gọi tên Diệp Vy, ánh mắt dịu hân.

Diệp Vy nghe giọng nói của anh thì chậm rãi bước lại gần, môi mấp máy: “Ma cà rồng là có thật sao?”

Anh xoa nhẹ lên má cô, gạt đầu.

Trong mắt Richard lóe lên một tia sáng kì lạ, anh hồ nghi suy nghĩ.

Diệp Vy vẫn không tin: “Nếu như có một ngày em đột nhiên phát hiện mọi thứ chỉ là mơ thì phải làm sao đây? Em rõ ràng là đang trên đường đến nhà An, vậy mà sau đó lại tự dưng chạy lạc vào núi Tiêu Dao. Những chuyện đã từng xảy ra cũng quá khó tin. Em không nghĩ ma cà rồng có thể sống trong thời đại này.”

“Không phải mơ.”

Cô mờ mịt nhìn Richard.

Anh không nói nữa, lấy từ trong người ra một con dao găm bằng bạc được thiết kế rất tinh xảo rồi đặt vào tay Diệp Vy. Vào cái hôm cô tò ý muốn có một con dao bằng bạc, lòng Richard đã lạnh xuống phân nửa. Có một đêm thanh vắng, anh một mình đi vào khu chế tạo vũ khí, như bị ai xúi giục lại ngồi xuống bên chiếc lò lửa. Con dao này là do anh tự tay đúc ra, những đường nét trên đó cũng do anh khắc lên.

Richard thay Diệp Vy rút dao, bàn tay lạnh lẽo bao bọc lấy tay cô: “Tôi giúp em xác nhận.”

“...”

“Vết thương của ma cà rồng có thể tự lành, nhưng những vết thương do vũ khí bằng bạc gây ra thì cũng tương tự khi con người tự dùng dao cắt vào da thịt mình vậy.”

Khắc tiếp theo, Richard kéo tay Diệp Vy khiến con dao trong tay cô trượt qua cánh tay anh tạo thành một đường chém hoàn mĩ. Bắc Thần thấy Richard ngoan cố tự làm mình bị thương thì máu nóng bắt đầu dồn lên tận não, còn chưa kịp xông ra đã bị Dave túm cổ lôi ra ngoài. Ông biết cháu ông luôn hiểu rõ cái gì nên làm và không nên làm, bản thân là chúa tể của cả một gia tộc lớn, anh đương nhiên ý thức được mức độ nặng nhẹ của vết thương mình tự gây ra trên người mình. Bất quá, vẫn là Dave tính toán thiếu một bước, trong trường hợp này, người bị thương đã bị đổi.

Diệp Vy hoảng hồn buông con dao ra. Máu từ vết thương ứa ra, chảy dài trên cánh tay sần chắc. Mùi tanh nồng của máu không xuất hiện. Thay vào đó

lại là hương thơm nồng đậm của hồ phách. Cô hết nhìn anh lại cúi đầu nhìn lên miệng vết thương, sau cùng nhin không được mắg anh: “Anh ngốc à, sao tự nhiên lại làm vậy?”

Với Richard thì đây là vẻ mặt anh mong muốn được nhìn thấy nhất.

Nhưng... cô dám mắg anh?

Richard nhúu chặt mày, quanh người toát ra luồng bá khí u ám.

Mà Diệp Vy đã thực sự khẳng định, đây không phải mơ, cô không hề nằm mơ hay là hồn lìa khỏi xác bay vào trí tưởng tượng gì gì đó. Mọi thứ đột ngột hóa chân thật, thật đến không thể nào thật hơn. Diệp Vy sợ là cô đang nằm mộng, sợ sau khi tỉnh dậy sẽ không còn ở chỗ của anh, sợ sẽ quên mất đi sự tồn tại của anh. Khi Bắc Thần đánh cô ngất lịm, lúc đó trong đầu Diệp Vy không sao quên được gương mặt đoạn tuyệt của Richard. Anh có bí mật không muốn cho cô biết.

Nếu không phải đã nghe được một chuyện không nên nghe thì cô cũng không rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê thế này. Cô vụn tay loạn xạ khi thấy máu trên người anh không ngừng chảy ra, tiếp đó liền vội vàng dùng tay bịt miệng vết thương lại.

Richard khẽ cười, nhẹ nhàng gỡ tay Diệp Vy: “Không sao.”

“Nhưng...”

Anh khom người nhặt con dao bạc, ghim vào vỏ rồi đặt vào lòng bàn tay cô.

Khi đó Diệp Vy chỉ thuận miệng nói, không ngờ anh lại tin là thật. Richard là ma cả rỗng, cô ở bên cạnh anh mà trên người lại giữ thứ vũ khí có thể giết được anh hình như không phù hợp. Sự tín nhiệm này của anh thật quá chủ quan. Diệp Vy nhìn con dao, định trả lại cho anh thì anh đột nhiên xoay người bước lại giường.

“Vy, sao lại cho rằng mình đang nằm mơ?”

Bầu chặt con dao, Diệp Vy khẽ: “Em sợ một ngày nào đó em muốn tìm anh, lại không thể nhớ rõ anh là ai.”

Anh trầm mặc hồi lâu, âm giọng chợt hóa âm u: “Có ai nói gì với em rồi?”

Diệp Vy im lặng cúi đầu.

Không có ai nói gì với cô cả, là do tự cô nghe được mẩu chuyện nhỏ kia.

Đó là thời điểm sau khi Diệp Vy bị anh hút máu, cô nằm bất động trên giường mà ngay cả sức để nhúc nhích cũng chẳng có. Nghe có tiếng động bên cạnh, cô muốn mở mắt ra xem, nhưng mi mắt lại trở nên nặng trĩu không hề nghe sự sai khiến của cô. Sau đó cô nghe thấy giọng nói của Tây Độc, anh hỏi ai đó rằng nếu như có một ngày chúa tể xóa đi kí ức của Diệp Vy thì sẽ thế nào. Cô rất muốn ngồi dậy để hỏi rõ, nhưng lại dần dần lâm vào trạng thái mê man.

Lúc đó, cô mới biết, hóa ra anh có khả năng xóa trí nhớ của con người.

“Vy.”

Diệp Vy vội vã lùi về sau: “Anh không được xóa kí ức của em.”

Richard nhìn cô, nhin không được đành tiến tới ôm cô vào lòng.

Cô không tránh né, yên lặng để anh ôm.

“Anh hứa đi.”

Richard khép mi, giọng nhẹ nhàng: “Tôi hứa.”

Diệp Vy không biết, lời hứa của ma cả rỗng vốn không đáng tin.

Có những lời hứa đã được Richard thực hiện cho cô, nhưng sau này lại có những lời hứa bị anh phủ nhận trước cô. Richard ôm chặt Diệp Vy, đôi mắt mang sắc tím dần biến thành tia cực đoạn tàn bạo. Jay không phải kẻ dễ đối phó, ông ta nhất định sẽ giết Diệp Vy khi có được cơ hội tốt. Nếu cô vì vậy mà bị thương nặng, anh không biết khi đó bản thân sẽ có những cảm giác gì. Nghĩ đến việc Jay sẽ giết cô, lòng anh đột nhiên cảm thấy phẫn nộ. Lời hứa anh đã giữ suốt mấy trăm năm, e là sẽ có lúc bị chính anh phá bỏ.

...

“Đại Công Tước, có chuyện rồi.”

“Chuyện gì?”

“Vừa nhận được tin tình báo, ngoài bìa rừng xuất hiện con người.”

Dave khựng lại, nheo mắt: “Hửm?”

“Nghe nói là đang tìm người bị lạc, là nữ.”

“Giết.”

Diệp Vy đang yên lặng trong lòng Richard, khi nghe thấy cuộc đối thoại kia thì đột ngột thấy bất an. Không biết tại sao nhưng cô cảm giác người đang lang thang ngoài bìa rừng kia chính là An. Chuyện cô mất tích khi đến núi Tiêu Dao có lẽ đã khiến An lo lắng rất nhiều. Không ngờ cô lại quên bằng mình đã quyết định phải đến ngôi làng An đang sống, báo bình an.

Diệp Vy ngược mặt lên nhìn anh, nói nhỏ: “Có thể là bạn em, nhà cô ấy ở gần núi Tiêu Dao.”

Richard lạnh nhạt ngấm cô: “Vậy thì sao?”

“Thì... đó là bạn em. Hay anh để em ra đó gặp...”

“Vy, tôi không giết em, không có nghĩa cũng sẽ tha cho bạn em.”

“Nhưng...”

“Chỗ này là địa phận của người khác, em xin tôi cũng vô ích.”

Dave cười nhạt, đưa cháu này của ông quả là biết cách lèo lái. Thật ra, chỉ cần Richard lên tiếng thì mạng sống của bất kì ai cũng đều có thể được Dave giữ lại cho anh chơi đùa. Hiểu ý định của anh, ông quyết tâm phối hợp cùng diễn kịch.

Quay sang tên thuộc hạ, ông hạ lệnh xuống: “Còn không đi.”

Tên thuộc hạ lén nhìn biểu hiện trên mặt chúa tể, nói với Dave: “Nhưng chúa tể...”

“Người là thuộc hạ của ai hả?”

“Thuộc hạ là người của Đại Công Tước.”

“Còn đứng đó?”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Tên thuộc hạ cúi đầu, lập tức đi truyền lệnh cho đám bộ hạ bên dưới.

Diệp Vy thấy hấn ta định rời khỏi dinh thự thì nhanh miệng nói lớn: “Khoan đã.”

“Này, cô...”

Bắc Thần muốn cảnh cáo thái độ bất kính của Diệp Vy, bị Richard liếc mắt đến thì vội vàng im lặng. Hừ, anh về lâu đài chưa được bao lâu thì đã bị chúa tể răn đe hết lần đến lần khác chỉ vì một con người nhỏ bé. Bắc Thần không ngừng lo lắng, cô ta cứ nhận sự cưng chiều của chúa tể thì sẽ sinh ra bản tính vô pháp vô thiên mất.

“Rất có khả năng là bạn em thật mà, anh cho em đi theo bọn họ ra ngoài kia ngó thử một cái đi, nếu đúng là cô ấy thì em sẽ bảo cô ấy về nhà, nếu như không phải cô ấy thì... thì em cũng sẽ kêu người đó về nhà.”

Richard nhếch môi: “Vy, không phải ai tôi cũng đối xử giống như em được.”

Diệp Vy nhăn trán: “Nhưng người đó không hề bước vào Cẩm địa của Tiêu Dao, anh không thể giết người vô cớ như vậy. Cứ cho là trước đây anh luôn giết người mà không cần quan bất cứ lý do nào đi, nhưng... nhưng... bây giờ anh cũng đâu đó, tha cho người ta được thì anh cứ tha, người ta cũng đâu biết đến sự tồn tại của các anh.”

Richard chẳng mấy để ý, ung dung đi đến ghế rồi ngồi xuống, thoải mái đưa tay chống cằm nhìn Diệp Vy bằng cặp mắt chờ đợi. Cô hít một hơi lạnh vào bụng, không hề di chuyển. Dùng tay trái nắm lấy ngón trỏ tay phải nghịch nghịch, cô quyết định dùng chiêu bài cuối cùng. Làm nũng.

“Chúa tể, coi như em cầu xin Ngài, được không?”

Anh điển hình là kiểu người thích ăn mềm, cô tin chắc chắn thành công.

Khóe môi Richard chậm rãi cong lên, giữ nguyên tư thế ngồi, nói với cô: “Em đoán đúng tên của tôi, tôi tha cho người kia một mạng.”

“...”

Lại là trò này?

Diệp Vy nghi ngờ đầy mắt về phía anh, ma cà rồng đều thích chơi trò đoán mò như thế sao? Nhưng mà phải thừa nhận rằng anh sẽ giữ lời, nhớ lại thời điểm đó, cô đã đoán đúng tên của anh nên mới an toàn tới tận bây giờ, sau đó chỉ do không đoán được anh là ma cà rồng thì bị bắt về chỗ ở của anh tới tận ngày hôm nay. Ô... nhưng... không phải cô đã nói trúng tên anh từ dạo trước rồi cơ à?!

Bất được biểu tình khó hiểu của Diệp Vy, Richard thật lòng giải đáp: “Đó vốn không phải tên thật của tôi.”

Biết ngay là vậy mà!

Trên đời này làm gì có một người khi gặp một người xa lạ thì có thể lập tức đoán đúng tên của người ta được, những cái tên tồn tại ở thế giới này là cả hàng triệu triệu tỷ. Diệp Vy thất vọng dờn mắt xuống nền gạch lạnh lẽo, cô đã đoán sai tên anh mà anh còn có thể tha mạng cho cô...

Tại sao anh lại buông tha cho cô?

Hừm, người này đúng là sâu không lường được!

Diệp Vy ôm chút hi vọng mong manh, đưa mắt đến chỗ Dave và Bắc Thần cầu cứu nhưng đổi lại là hai gương mặt hoàn toàn vô tâm, hệt như họ đang đứng xem kịch, hơn nữa còn muốn coi đến phần cuối của bộ kịch đã khiến họ tâm đắc.

Cô sò mũi, chột dạ nói: “Làm sao mà em đoán được chứ?”

Richard hài lòng, gật gù: “Nghĩa là em không muốn cứu người nữa.”

Anh đứng lên, ngo sang tên thuộc hạ này giờ còn đang đứng chờ lệnh cuối cùng được ban ra, phất tay ý bảo hắn hãy lui ra ngoài. Chỉ có ma cà rồng mới hiểu ngụ ý của Richard là gì, còn Diệp Vy thì lại cho rằng anh đang hạ lệnh cho kẻ đó đi giết người-có-khả-năng-là-An nên vội nói huych toẹt ra cái điều cô đang nghĩ đến.

“Em có thể hỏi Richard là ai không?”

Tích tắc sau đó, Bắc Thần thực sự muốn xông tới bẻ cổ Diệp Vy.

Quy tắc cấm kỵ của tộc ma cà rồng là không một ai được phép gọi thẳng tên của chúa tể trừ phi được Ngài ấy cho phép. Tên của chúa tể cũng như một loại độc được, kẻ muốn ném thử ắt sẽ toi mạng, kẻ không muốn ném thì tốt nhất nên quên đi cái tên kia. Những kẻ hạ cấp không có quyền và cũng không xứng đáng được phép mở miệng gọi ra tên của vị chúa tể quyền năng, nếu dám hé miệng, ắt sẽ thê thảm. Diệp Vy chỉ là con người tầm thường, chẳng hề có địa vị hay danh phận trong tòa lâu đài của Richard. Cô dám gọi tên của anh thì chắc chắn sẽ chết rất thê thảm.

Richard không hề tức giận, ngược lại cảm thấy tên của anh khi được cô gọi ra thì rất dễ nghe, khiến anh càng muốn nghe cô gọi thêm một lần lại một lần. Kể từ khi sinh ra cho đến giờ, tên của Richard không phải ai cũng có thể tùy tiện gọi qua, những người được nói tên của anh trên dưới cũng chỉ có vài người thân thiết nhất. Cái tên Richard này đối với anh chẳng qua chỉ là một cái tên để xác định thân phận, nhưng anh lại không thích tên mình bị người khác gọi qua loa một cái, mà kẻ đoán mệnh nào dám gọi qua thì nhất định sẽ chết không toàn thây dưới sự hung ác của anh.

“Em cảm thấy người đó có thể là ai?”

Diệp Vy đưa tay lên cằm, đắn đo suy nghĩ: “Tây Độc nói đó là một người không tốt lành gì.”

Anh hứng thú lặp lại lời cô: “Một người không tốt lành gì?”

“...”

“Em thích cái tên đó không?”

Cô lắc đầu.

Trên mặt Richard lộ rõ ý cười, nhưng là ý cười của sự nguy hiểm.

“Vậy, em nghĩ cái tên đó có hợp với tôi không?”

Diệp Vy định tiếp tục lắc đầu, chột, cô dừng lại. Trong đầu đánh ầm lên một tiếng như sấm sét, Diệp Vy nhìn thẳng vào mắt Richard như để xác nhận lại câu nói vừa rồi của anh. Richard... là tên thật của anh. Anh tự cho cô nghe tên thật của anh. Đôi mắt trong veo của cô mở to hết cỡ, không che được sự ngạc nhiên của mình.

Giọng nói trầm đục của anh lại vang lên: “Em biết không, em lại vừa phạm phải trọng tội.”

“...”

“Đổi với ma cà rồng mà nói, gọi tên của chúa tể ra miệng chính là tội chết.”

Diệp Vy run người, nói đúng hơn là từ khi cô gặp được anh thì cả cuộc đời này của cô đã được định sẵn là phạm phải tội tày đình rồi. Anh cao ngạo mà băng lãnh, khí chất ngút ngàn mà hoang dã, đầy vương quyền nhưng cũng rất thâm sâu. Cô mù tịt về mọi quy tắc của tộc ma cà rồng, chỉ biết dùng cách của con người, trong quá trình đối đầu anh vô tình phạm phải tội lớn là điều rất dễ hiểu.

Richard nhàn hạ bước đến trước cô: “Vy, bắt đầu từ hôm nay, không được phép gọi tôi bằng cái tên quê mùa kia nữa.”

Nói cái tên anh đã từng chấp nhận là quê mùa cơ đấy!

Diệp Vy hơi sợ khi thấy gương mặt nghiêm nghị của anh, đành hỏi nhỏ: “Vậy phải gọi anh là gì?”

“Đó là việc của em.”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Dấu hiệu

--

“An!”

Rời khỏi vòng ôm chắc chắn của Richard, Diệp Vy hớn hờ chạy về phía An với nụ cười trên môi. Dự cảm của cô đã đúng. Người xuất hiện ven bìa rừng, không ai khác chính là kẻ-đã-dự-dỗ cô đến đây và lạc vào núi Tiêu Dao. Phải khó khăn lắm cô mới nấn nì được ai-đó đưa cô đi tìm An. Nhưng với một yêu cầu. Sau khi gặp được người cô muốn gặp rồi thì phải ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của anh. Bằng không anh sẽ lập tức giết bạn cô ngay trước mặt cô. Một cuộc trao đổi không công bằng.

Trông thấy Diệp Vy, An từ kinh ngạc chuyển sang mừng rỡ. Nhưng, khoảnh khắc sau đó, nét mặt của An lại biến thành không thể tin được. Nhìn thấy dáng người quen mắt đứng phía sau Diệp Vy, lòng An dấy lên cảm giác run rẩy. Cô biết người đàn ông này. Biết rất rõ. Anh là bá chủ của núi Tiêu Dao, là ân nhân của dân làng, là đức tin và tín ngưỡng của họ. Anh là người không thể chọc tới.

Vội vàng kéo Diệp Vy đến bên cạnh, An quỳ một gối xuống trước anh.

“Chúa tể.”

Theo quán tính, Diệp Vy cũng thực hiện theo nghi lễ của An.

Richard lãnh đạm gật đầu: “Đứng lên.”

Một lần nữa, An kéo Diệp Vy đứng lên. Từ đầu tới cuối, Diệp Vy chỉ yên lặng làm theo An mà không hề tỏ ra thắc mắc. Ngoài mặt là vậy. Sự thật là trong lòng cô đang gào thét rất dữ dội, vì không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Tại sao An lại hành động như thế cô cũng là ma cà rồng? Tại sao An không dám nhìn thẳng vào anh? Tại sao An vô cùng kính trọng mà gọi anh là chúa tể? Chúa tể? An gọi anh là chúa tể?

Chẳng lẽ...

Trong lúc Diệp Vy còn đang ngỡ vực, ở bên cạnh An lại lên tiếng: “Chúa tể, xin hãy thứ lỗi cho cậu ấy. Đây là lần đầu cậu ấy đến đây, không biết rõ đường đi trên núi nên mới vô tình đặt chân vào chỗ của Ngài. Đã mấy ngày trôi qua nhưng cậu ấy vẫn an toàn, tôi biết Ngài đã rất nương tay.”

Richard mãi miết quan sát Diệp Vy, hài lòng trả lời: “Người rất có mắt nhìn người.”

An nghi hoặc nhìn qua Diệp Vy.

Bị hai cặp mắt gắt gao chiếu thẳng vào người, Diệp Vy cảm thấy hơi không quen nên đành ngoái mặt sang nơi khác. Anh nhìn cô bằng ánh mắt dò xét, hệt như đang nhìn thấu tận tim gan cô. An nhìn cô bằng ánh mắt ngờ ngợ, có điều muốn hỏi nhưng lại dè dặt nín để sau. Trong tích tắc, Diệp Vy đột nhiên cảm thấy hứng thú. Giả vờ bày ra bộ mặt ngây thơ, cô khều nhẹ tay An rồi thấp giọng hỏi: “Chúa tể gì vậy?”

“Cậu không biết?”

“Biết gì?”

“Minh nghĩ hai người đi cùng nhau, Ngài ấy ở đằng sau cậu mà?”

“Minh không biết là có người đi theo sau đây!”

Tiếng thì thầm của hai cô gái nhanh chóng lọt vào tai Richard, anh không hề tức giận mà chỉ lẳng lặng hướng cặp mắt lạnh như băng của mình đến Diệp Vy. Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy có hứng thú với diễn xuất của một người. Anh cho cô thêm chút ít thời gian để nhận ra. Rằng sự nhẫn nại của anh là có giới hạn.

Diệp Vy vẫn ngây ngô hỏi An: “Anh ta là ai vậy?”

“Ngài ấy... cậu không biết thật sao?”

Cô thành thật lắc đầu.

An nghiêm túc: “Vậy tốt nhất cậu không nên biết thì hơn.”

Nói đoạn, An do dự nhìn qua anh:

“Chúa tể...”

Richard lạnh nhạt: “Người có thể đi.”

“Rốt cuộc anh ta là ai vậy, An?”

Nghe xong giọng nói của Diệp Vy, Richard đen mặt.

Thấy sắc mặt anh chuyển đổi, An bắt đầu lo lắng. Chúa tể ma cả rùng không phải người có tình, anh có thể không gây hại cho người dân trong làng nhưng đối với một người lạ mặt thì hoàn toàn có khả năng. Ngẫm ra hiệu cho Diệp Vy im lặng, cô vội tìm cách giúp anh hạ hỏa. Lời còn chưa kịp thốt thì nghe thấy tông giọng trầm đục u ám của anh vang lên. Lạnh sơn gai óc.

“Vy, đừng đùa với lửa.”

Diệp Vy khẽ rùng mình, sợ sệt nhìn qua anh.

Anh lạnh lùng lườm cô, không nói thêm gì.

Cô không đủ can đảm nữa để chọc anh, đành giải thích cho An hiểu tình hình hiện tại. Mọi vấn đề đều được cô tóm gọn trong một câu “Bọn mình đang yêu nhau” khiến An tròn mắt cả kinh. Chúa tể ma cả rùng và con người. Yêu nhau. Chuyện tưởng chừng khó có thể xảy ra nay lại xảy ra trong thực tại. Sợ chỉ đồ của người se duyên sao có thể ung dung phối duyên cho một đoạn tình mỏng đến như vậy?

An đã từng nghe mọi người kể, anh là con người của sự tàn nhẫn và băng lãnh. Anh không có trái tim. Người dân sống ở ngôi làng nhận được sự bảo hộ của ma cả rùng đều nhận thức được điều đó. Họ đều từng nhìn thấy những cảnh đẫm máu. Họ đều biết rõ những cuộc chiến ngẫm đầy máu đỏ. An sống ở Tiêu Dao, cô từng nhìn thấy không ít ma cả rùng đi săn. Cảnh giết chóc tàn bạo như một thước phim kinh dị được chiếu trên màn ảnh nhỏ. Trông thấy nhiều sẽ dần quen. Chẳng còn sợ hãi khi chứng kiến. Bí mật của núi Tiêu Dao là sự tồn tại của ngôi làng trên núi. Bí mật của dân làng sống trên núi là sự hiện diện của ma cả rùng.

Diệp Vy khác cô. An hiểu con người Diệp Vy. Diệp Vy sẽ không thể chịu đựng được nếu phải chứng kiến cảnh chúa tể giết người trước mặt mình. Tuy Diệp Vy có trái tim mạnh mẽ và cá tính cứng rắn, nhưng sâu bên trong là một tâm hồn thuần khiết có thể vì chút chuyện buồn của người khác mà rơi nước mắt. Bất một cô gái như Diệp Vy nhìn thấy có người bị giết bởi người mình quen biết thì e đó là chuyện tàn khốc nhất. Diệp Vy sẽ chẳng bao giờ quên được cảnh ấy. Nó có thể sẽ trở thành bóng ma tâm lý rất lớn, nuốt chửng Diệp Vy.

Nắm chặt hai tay, An cất giọng: “Chúa tể, Ngài có thể bỏ qua cậu ấy không?”

Richard đánh giọng: “Không.”

“Tôi...”

Thấy An do dự không nói, Richard ngẫm hiểu được. Vì sự có mặt của Diệp Vy khiến An muốn nói nhưng không thốt nên lời. Hàng mày rậm nhíu lại, anh quan sát nét mặt tò mò của Diệp Vy rồi lại lãnh đạm nhìn đến An. Anh rất ít khi trò chuyện với con người. Đây là lần trò chuyện lâu nhất mà anh dành cho một con người, ngoại trừ Diệp Vy. Hướng mắt đến cô, anh nhàn nhạt ra lệnh: “Vy, chúng tôi có chuyện cần nói.”

Diệp Vy xụ mặt.

Anh muốn nói cô là kẻ phiền phức, đang chen ngang câu chuyện của anh và An?

Buồn bã nhấc chân, cô giậm mạnh xuống đất như đang trút giận, đi ra đằng xa.

...

Diệp Vy không biết anh và An đã nói những gì với nhau, nhưng sau khi An tiễn đến tạm biệt cô rồi trở về làng thì gương mặt của người-nào-đó vẫn giữ

nguyên nét băng lãnh đến tận lúc đưa cô về lâu đài. Cô rất muốn hỏi, nhưng khi hai mắt chạm nhau lại nuốt xuống những lời đã soạn sẵn. Khí thế của anh quá bức người. Bạn không biết đâu, trên đời này, sẽ có những người mà họ chỉ cần đứng yên đó không làm gì cả cũng đủ để dọa bạn sợ rồi. Richard chính là một người như vậy.

Anh đưa cô về lâu đài xong thì cũng bay đi đâu mất, mãi đến giờ cũng không thấy bóng dáng. Dường như toàn bộ ma cà rồng trong lâu đài cũng biến mất, chỉ còn lại một vài tên lính canh rải rác trông chừng cả một tòa lâu đài lớn. Thậm chí cả Thiên và Tây Độc cũng mất tâm. Dạo một vòng lớn quanh lâu đài, cuối cùng Diệp Vy quyết định đi lên tầng thượng. Không hiểu sao mọi người có thể yên tâm bỏ mặc một tòa thành lớn chỉ vờn vện vài người canh chừng. Họ không sợ sẽ có kẻ xâm chiếm ư? Chợt bật cười, Diệp Vy đành lắc đầu. Cô sai rồi. Làm gì có kẻ dám chiếm đóng lâu đài của ma cà rồng cơ chứ!

Chân nản tựa cằm vào lan can, Diệp Vy ủ rũ buông thõng hai tay.

“Rốt cuộc là họ đã nói gì nhỉ?”

Bên tai thoáng nghe tiếng động, tuy rất nhỏ nhưng đủ để khiến Diệp Vy xoay người lại nhìn xem. Sói trắng lớn dịu dàng nhìn cô, ngay sau đó hóa thành hình người. Là hoàng tử của tộc sói – Luân. Cô bản thân nhìn quanh, rõ ràng nơi cô đang đứng là tầng thượng của lâu đài D.W – cứ địa của ma cà rồng.

Luân mặc chiếc sơ mi trắng vừa vặn với dáng người rắn chắc, màu trắng khoác lên mình khiến cho gương mặt anh tuần càng thêm cuốn hút. Anh vẫn đứng yên, không dịch chuyển. Mắt đen chăm chú ngắm nhìn dáng người trước mặt. Sau nhiều ngày trời, cuối cùng cũng đợi được thời điểm thích hợp để tìm cô. Lúc toàn bộ ma cà rồng đều phải đến Đông Bắc để tham dự cuộc họp thường niên với Hội đồng.

“Em không phải lo lắng, anh không làm hại em.”

Diệp Vy nhìn thẳng vào Luân, nói: “Tôi cảm thấy, mỗi lần gặp anh xong là tôi sẽ gặp chuyện không hay.”

Luân không hiểu ý cô, im lặng đợi cô nói tiếp.

Diệp Vy cảnh giác: “Người sói là kẻ thù của ma cà rồng, anh không nên đây. Tôi không biết vì sao anh có thể vào được, nhưng nếu để lính gác phát hiện, anh sẽ không chạy thoát đâu.”

Luân bật cười: “Em lại xem thường anh nữa rồi!”

“Tôi không xem thường anh.”

“Với sức mạnh của anh, đối phó với bọn lính canh còn lại ở lâu đài chỉ là chuyện còn con. Em vẫn chưa biết hôm nay là ngày ma cà rồng phải tập họp đến Đông Bắc để tham dự một cuộc họp quan trọng sao? Không biết cũng tốt. Em không nên biết quá nhiều chuyện liên quan đến bọn chúng. Nó không tốt cho em.”

Cô trầm mặc.

Anh tiến đến gần hơn, nhẹ giọng: “Nói cho anh biết tên của em, được không?”

Để đề phòng Luân, Diệp Vy vô thức lùi về sau mà quên mất phía sau là lan can.

“Anh sẽ cứu em.”

Cô nghi hoặc: “Tại sao anh phải cứu tôi trong khi tôi chỉ gặp nguy hiểm khi gặp anh?”

Anh lắc đầu: “Không, em ở bên tên chúa tể đó mới thật sự gặp nguy hiểm.”

Luân đưa tay lên, nhẹ nhàng chạm vào mặt Diệp Vy.

Cô giật mình, lập tức hất tay anh ra.

“Anh định làm gì?”

Luân khẽ cười, thôi chạm vào cô. Hai mắt đen to tròn như một hố sâu không lối thoát phát ra những tia sáng ma mị thu hút người khác. Luân yên lặng nhìn thẳng vào Diệp Vy, động tác bình thản không chút ki lạ. Cô bị nhìn đến ngây dại, đồ dẫn mắt đối mắt với anh. Đôi mắt của anh rất xinh đẹp, nhìn mãi không chán. Con người tĩnh tựa một tinh cầu nhỏ, dịu dặt người nhìn tiến vào một thế giới mỹ miều.

“Anh giúp em thoát khỏi hắn.”

Thuật thôi miên của hoàng tử tộc sói, không một ai có thể tránh khỏi.

Anh đưa tay xoa má Diệp Vy, giọng trầm ấm: “Nói cho anh tên của em.”

Cô mấp máy môi: “Vy.”

“Vy, anh nhớ rồi!”

...

Diệp Vy tỉnh dậy đã là chàng vạng, cô vươn vai uốn người. Ra khỏi phòng, cô tìm đến nhà bếp. Bà quản gia đang lục đục chuẩn bị thức ăn vừa trông thấy Diệp Vy thì gật nhẹ đầu rồi chỉ tay đến chiếc ghế bên bàn ăn ý bảo cô ngồi ở đó. Từ lúc biết đến sự tồn tại của ma cà rồng, cô phải thừa nhận. Tất cả mọi ma cà rồng ở mọi lứa tuổi đều rất đẹp. Không giống con người, ma cà rồng có nét đẹp rất mê đắm. Từ trẻ nít cho đến già nua, nét đẹp của họ đều khiến người khác ghen tỵ.

Bà quản gia đã theo hầu tại D.W được hơn trăm năm, bà là người chăm lo cho tòa lâu đài và là người săn sóc cho Richard từ lúc bé đến khi lớn lên. Ban đầu, bà là người hầu của Vương Hậu – mẹ anh – về sau thì bà mang lòng trung thành của mình đặt vào Richard. Lúc Diệp Vy được anh đưa về trong hôn mê, bà là người lo lắng nhất và luôn chú ý quan sát mọi động tĩnh của cô. Lúc nghe tin cô đặt chân vào sảnh lớn và đôi được ánh nhìn cưng chiều của anh, bà là ma cà rồng đầu tiên mở lòng mình chấp nhận sự tồn tại của một con người ở lâu đài D.W.

Nhận đĩa trái cây từ bà quản gia, Diệp Vy lễ phép: “Cảm ơn bà!”

“Không cần cảm ơn, ta đối tốt với cô là vì chúa tể.”

Ma cà rồng đều lạnh lùng như vậy đấy!

Thật là thế, mở lòng chấp nhận không có nghĩa là sẽ vui vẻ tươi cười như loài người.

Diệp Vy biết, họ kính trọng trước cô là vì đằng sau cô có anh chống lưng.

Điều đó khiến trong lòng cô vô cùng khó chịu. Nó làm dấy lên một suy nghĩ. Cô muốn họ phải thật lòng kính trọng cô, vì chính cô. Không phải vì anh. Cô muốn trong mắt những ma cà rồng ở D.W, cô không phải là một gánh nặng hay nhược điểm của chúa tể ma cà rồng mà là người xứng đáng ở bên cạnh anh. Những suy nghĩ đó chỉ lướt nhẹ qua đầu Diệp Vy rồi vụt tắt. Ma cà rồng và con người mãi mãi không thể nào có kết quả tốt đẹp. Cô còn phải sống tốt ở thế giới của con người. Cô không thể trở thành người phù hợp với thế giới của ma cà rồng.

Cắn một miếng táo, Diệp Vy đưa mắt nhìn xa xăm.

Không đúng...

Có chuyện gì đó rất lạ...

Bỏ lại đĩa trái cây trên bàn, Diệp Vy vội vàng chạy về phòng.

Thoát khỏi cái nhìn của bà quản gia, còn lại một mình trong gian phòng rộng, cô từ từ suy nghĩ. Ghép mọi chuyện lại với nhau, mãi chẳng hiểu được. Giữa đoạn hồi ức chấp chôn là một mảnh ghép còn thiếu. Không thể tìm ra. Diệp Vy ngồi xuống mép giường, hai mắt nhìn vào khoảng không mù mịt. Cô nhớ không xong mình đã gặp được ai trước khi về phòng. Vừa bức bách lại vừa khó chịu. Có cái gì đó ngăn chặn luồng chảy của trí nhớ, cắt đứt bóng hình thoáng hiện. Cô đưa tay xoa mắt, nằm dài ra giường đầy bất lực. Rốt cuộc đã quên mất chuyện gì quan trọng?

“Đừng cố gắng vô ích, em không thoát khỏi được đâu!”

Trong đầu văng vẳng một giọng nói quen thuộc.

Diệp Vy rất muốn hỏi, là ai đang nói, nhưng không sao mở miệng được.

“Anh là ai?”

Tiền thức trả lời lại giọng nói kia, lại thành công.

“Đừng lo lắng, anh không làm hại em.”

“Vy, em biết con dao bạc ở đâu, đúng không?”

“Lấy nó ra, anh sẽ hướng dẫn cách dùng cho em.”

Người gọi cô là Vy, chỉ có anh!

“Richard?”

“Em biết tên hắn ta rồi?”

“Không phải...”

Cầm con dao bạc trong tay, Diệp Vy lại yên lặng ngồi trên giường.

Bên ngoài nhìn vào sẽ thấy một Diệp Vy rất bình tĩnh không chút vương bận, nhưng sâu trong tiềm thức cô đang phải giằng co rất nhiều. Cô cùng giọng nói quen tai của một ai đó cô không nhớ ra đang đối đáp, tựa như hai người đang ở cạnh nhau. Mà ở động sói, Luân cũng đang tập trung vào mẫu đối thoại giữa hai người. Dường như chỉ khi xâm nhập vào tâm thức của cô thì hai người mới có thời gian đối đáp qua lại nhiều như vậy. Chỉ thế này Diệp Vy mới cùng anh nói chuyện nhiều hơn.

“Vy, tiêu chuẩn tình yêu của em là gì?”

“Không có tiêu chuẩn, chỉ cần người đó khiến tôi rung động.”

“Em thích người đàn ông như thế nào?”

“Yêu thương cô gái của mình, giống như cách bố tôi yêu mẹ tôi.”

Cạch.

Tiếng mở cửa làm kinh động đến Luân, anh nương theo Diệp Vy để xác nhận xem người vừa bước vào phòng là ai. Luân khá hài lòng khi biết người-cần-xuất-hiện cuối cùng đã xuất hiện. Khép lại câu chuyện còn dang dở, anh thay đổi giọng nói ra lệnh cho Diệp Vy giấu nhem con dao bạc ra sau. Tâm trí được buông thả, Diệp Vy ngơ ngác xoay quanh hết đang tìm kiếm gì đó.

Richard tiến đến bên cạnh cô, trầm giọng hỏi: “Vy, tìm gì vậy?”

Cô nhìn anh, ánh mắt đơn thuần đến lạ.

“Ôm hân.”

Vòng tay ôm lấy thắt lưng Richard, cô khẽ nép vào ngực anh.

Bị động tác của cô làm cho bất ngờ, đến khi cảm nhận được cơ thể ấm áp của người trong lòng thì Richard mới có phản ứng. Anh không đẩy cô ra, gỡ bỏ mọi phòng bị để cảm nhận hơi ấm từ cô. Chưa có kẻ nào dám lại gần anh. Chưa có người phụ nữ nào dám dang tay ôm anh vào lòng trừ mẹ anh. Thế nào mà cô gái nhỏ này lại làm được chuyện khó tin ấy mà không bị anh xuống tay hạ xác.

Vuốt nhẹ lên tóc Diệp Vy, Richard bật cười hỏi nhỏ: “Làm sao thế?”

“Hôn hân.”

Nghe theo lệnh, Diệp Vy lại kiễng chân hôn Richard.

Vì chiều cao chênh lệch giữa hai người, cô chỉ có thể hôn lên cổ anh. Cái hôn phớt nhẹ khiến Richard ngây người. Giây tiếp theo, anh cúi người đón nhận bờ môi mềm mại của cô. Để nó được chạm đến đúng vị trí cần hôn. Diệp Vy không giỏi trong việc hôn người khác. Vì vậy từ người chủ động trở thành người bị động. Được anh dẫn dắt đến nụ hôn sâu, đắm chìm theo con đường anh vẽ sẵn. Một tay anh giữ lấy ót cô, tay còn lại ôm chặt chiếc eo nhỏ. Dùng lực nhẹ kéo cô sát gần lại anh.

Richard biết giới hạn chịu đựng của Diệp Vy đến đâu từ sau lần hôn cô trong bóng tối ngày đó, nhưng lạ là lần này cô không hề kháng cự để giành lấy không khí. Cô là người rất nhát gan, không thích nhìn thờ lâu. Anh chậm rãi thả môi cô ra, híp mắt quan sát cô như đang cố tìm cách bắt lấy dấu hiệu từ cô. Diệp Vy lại nghe theo mệnh lệnh trong đầu, cô ngậy ngó mỉm cười với anh. Nụ cười thanh thuần hết trẻ nhỏ làm tim anh lệch nhịp so với quỹ đạo cũ. Đây là lần đầu tiên cô cười như vậy với anh.

“Tốt lắm, có thể rồi!”

Richard không chút cảnh giác, không phát hiện Diệp Vy có thay đổi.

Cô nhẹ nhàng giờ lên cánh tay có giữ dao bạc.

Phụt.

Vết đâm hoàn hảo.

Ngực trái rỉ máu, đỏ rực một mảng áo.

Diệp Vy không biết, con dao đó, là chính tay anh rèn nên.

Và cô, người anh tin tưởng buông bỏ phòng bị.

Bị thứ do mình chế tạo làm bị thương.

Bị người mình tin tưởng đâm bị thương.

Đều đau như nhau.

Richard nhú mảy nhìn Diệp Vy, đối diện anh là cặp mắt vô hồn lạ lẫm.

Rầm!

“Richard?!?”

Thiên hấp tấp xông thẳng vào phòng Diệp Vy.

Máu của chúa tể có mùi vô cùng đặc biệt.

Mùi thơm của hồ phách.

Nhìn ngực áo đầm máu của Richard, Thiên chết lặng.

Kể từ khi ngồi lên chiếc ghế dành cho chúa tể, Richard chưa bao giờ cho phép kẻ khác khiến mình bị thương. Trên người anh ngoại trừ vết thương xưa cũ đã lành lại từ bao giờ thì không còn bất kỳ một vết thương nào khác. Vì anh có thân thủ tốt. Vì anh có thuộc hạ mạnh. Vì anh được bảo vệ gắt gao. Thế mà hôm nay mùi máu nồng đậm của chúa tể ma cà rồng lại toát ra từ căn phòng của một con người. Con người ấy lại là cô gái nhỏ mà chúa tể đưa về từ bên ngoài. Phút giây ngửi được mùi máu của Richard. Khoảnh khắc xác định được Richard đang ở đâu. Thiên đã biết. Diệp Vy, cô gái này nhất định phải chết. Bởi ma cà rồng sẽ giết bất cứ kẻ nào dám gây hại cho chúa tể của họ. Như đứa con gái chết tiệt năm đó.

Mùi máu tỏa ra khắp nơi, gương mặt Diệp Vy vẫn chẳng quan tâm sự tình. Richard lùi về sau vài bước, nét mặt thản nhiên, anh nhàn nhạt nở nụ cười châm biếm. Ma cà rồng không phải lũ ngu ngốc. Chúa tể ma cà rồng càng không phải kẻ ngu ngốc. Anh cho cô một con dao bằng bạc thì cũng lòng trước được tình huống này có ngày rồi sẽ xảy ra. Nhưng chẳng ngờ lại sớm như vậy. Không biết là đau lòng hay thất vọng.

Có một điều chỉ anh biết, con dao bạc kia, không bao giờ chạm được đến tim.

Mũi dao tuy nhọn nhưng chỉ có độ dài vừa phải.

Là do anh cố tình thiết kế.

Đáy mắt chứa đầy tia máu, Richard mĩa mai: “Không ngờ được?”

Cô không đáp, mắt như vô hồn nhìn vào khoảng ngực đầm máu của anh.

Mặc kệ cái đau âm ỉ trước ngực, anh tàn ác cất giọng: “Vy, em có biết mình rất ngu ngốc hay không?”

“...”

“Tôi đã nói gì nếu như em ra tay mà không giết được tôi?”

Cả Bắc Thần và Tây Độc đều nóng lòng muốn xông vào nhưng lại bị bá khí mạnh mẽ của Richard khiến cho chùn bước. Thiên sốt ruột dán chặt tầm nhìn lên vết thương không ngừng chảy máu của Richard, cả người như bị thiêu cháy. Máu chảy nhiều như vậy rồi, nếu còn không chữa trị e là sẽ kiệt sức ngã quỵ. Chúa tể của anh đã cầm cự được đến mức độ này, xem ra còn đang muốn chờ Diệp Vy lên tiếng.

Richard cảm nhận được ý chí muốn giết người của Bắc Thần, anh gắng gượng giữ cho mình cái đầu lạnh là vì lo lắng cô gái nhỏ trước mặt sẽ bị tên Bắc Thần lúc nào cũng lo cho anh kia giết cô ngay khi anh ngất lịm. Nét mặt nhợt nhạt của anh chẳng thể nào khiến cho cô gái nhỏ lo lắng? Anh vậy mà đi tìm sự quan tâm từ một con người ngu ngốc. Diệp Vy. Cô gái này thật đáng chết. Nếu sẽ phải chết, anh nhất quyết không để cô chết dưới tay kẻ khác. Cô, phải chết trong tay anh.

Kim lại con đau, Richard gắng giọng: “Cút hết ra ngoài.”

Luồng bá khí mạnh mẽ áp đảo, ngàn ngạt phủ vây gang phòng ngủ.

Thiên nghiêng răng, nắm chặt tay rồi gạt đầu.

“Anh cho cậu thêm một phút.”

Một phút để sắp xếp lại cảm xúc.

Một phút để quyết định giết hay không giết.

Một phút là giới hạn của vết thương còn đang rỉ máu.

Đội cho tất cả đều đã ra ngoài, bầu không tịch mịch liền trở lại.

Diệp Vy vẫn đang đắm chìm trong tâm thức, tranh đấu cùng Luân.

“Rốt cuộc anh là ai?”

“...”

“Tại sao, tại sao lại muốn giết người này?”

“Vy, hấn không phải người, hấn là quỷ dữ.”

“Không đúng...”

“Vy, em đang đau lòng?”

Diệp Vy ra sức lắc đầu, tay vô thức buông con dao bạc.

Tiếng kim loại chạm đất lạnh lẽo vang lên.

Richard tiến thẳng đến trước mặt cô, tay dùng sức nâng cằm cô lên.

“Một kẻ trói gà không chặt như em mà nghĩ mình có thể giết được tôi?”

“...”

“Thật ngây thơ!”

Âm thanh thật dễ nghe.

Giọng nói quá quen thuộc.

Cô nhỏ giọng gọi: “Richard...”

Anh giật mình, lần đầu tiên, anh nghe cô gọi tên mình một cách đàng hoàng.

Nhưng rất nhanh sau đó, nét dịu dàng vừa hiện chợt tắt lịm.

Trong mắt ngập tràn thịnh nộ.

Richard dùng lực đẩy mạnh Diệp Vy ngã xuống giường, anh phủ lên người cô rồi đưa tay bóp chặt cái cổ bé nhỏ của cô. Con người đều giống nhau. Cô cũng là con người nhưng ngay từ đầu anh đã xem cô khác bọn họ. Thế nên cách anh hành hạ cô nếu bị phản bội cũng sẽ tàn ác hơn so với khi anh giết con mèo. Dám ra tay ở trước mặt anh, duy nhất trên đời chỉ có một mình Diệp Vy. Richard cảm phần nhìn chằm chằm người bất động dưới thân, đáy mắt đầy đặc tia u ám đầy vị máu.

“Muốn giết tôi?”

“...”

Diệp Vy dờ dẩn nhìn anh, hai mắt vô hồn, nhưng lòng đã dậy sóng.

Richard chậm rãi cong khoe môi, để lộ hai chiếc răng nanh nhọn hoắt.

“Vy, đừng mơ tưởng, em không có khả năng đó.”

Phập.

Răng nanh của cắn thẳng vào cổ Diệp Vy, mạnh mẽ và dứt khoát. Thời điểm dòng máu nóng hổi của cô chạy vào yết hầu, Richard vẫn không muốn dừng lại. Hận ý trong lòng anh rất lớn, hoàn toàn khác hẳn với cảm giác bị loài người ti tiện đâm lên sau lưng. Vì là Diệp Vy, nên anh không thể đơn giản hóa suy nghĩ của mình. Anh bị cô đâm một nhát, không sợ sẽ chết, không cảm thấy đau. Ngược lại trong lòng vô cùng khó chịu, nhức nhối một cách lạ thường. Đây là mùi vị của sự thất vọng ư?

Máu của Diệp Vy dường như sắp bị anh hút cạn, vậy mà anh vẫn không có ý định sẽ buông tha cho cô. Càng nghĩ càng đau lòng, rõ ràng không muốn giết người trước mặt nhưng chẳng thể nào lừa gạt bản thân rằng vừa rồi là hiểu lầm. Richard rút răng nanh ra khỏi người Diệp Vy, ngón tay lạnh giá sờ khê vào làn da tím tái của cô.

Đã ngất rồi!

Cô gái này quá tàn nhẫn, anh còn chưa hành hạ cô đủ.

Giây tiếp theo, anh mệt mỏi khép mi, dần dần ngất đi, gục đầu vào vai cô.

Một người bị hút máu đến xỉu.

Một người mất máu nên kiệt sức.

* * *

“Thế nào rồi?”

“Cậu ấy không sao, nhưng cần thời gian để máu tự phục hồi.”

Dave gật đầu, liếc đến người đang nằm trong quan tài.

Thu xếp lại dụng cụ xong, Thiên khẽ lắm bảm: “Đây là lần đầu tiên cháu thấy Ngài đẹp bỏ sự lười biếng, đúng là kì tích.”

“Ta nghe đấy!”

Thiên cười: “Quả nhiên là chỉ có Richard mới có thể khiến Ngài lo lắng.”

Hai người cùng ra ngoài, vừa đi vừa trò chuyện.

Về đến phòng Thiên, Dave tiến đến ghé ngồi rồi hứng thú cất giọng: “Richard đã do dự khi có ý định muốn giết Vy của nó?”

“Cháu cũng rất bất ngờ. Đầu tiên là không hút cạn máu trong người Diệp Vy, gờ lại không ra tay giết cô bé ấy. Diệp Vy không phải người mang nhóm máu đặc biệt hấp dẫn vị giác ma cà rồng, cũng không có vóc dáng quyến rũ đàn ông. Nhưng lại chiếm được sự chú tâm của Richard. Cháu nghĩ cô bé ấy xuất hiện trên thế gian là vì để gặp Richard. Chúa tể ma cà rồng phải lòng một con người bình thường. Đại Công Tước, Ngài cảm thấy chuyện này có hoang đường không?”

“Ta nghe nói ở chỗ con người có một câu rất hay.”

Thiên ngờ vực.

Dave xoay chiếc nhẫn trên ngón cái, giọng chậm rãi: “Yêu từ cái nhìn đầu tiên.”

“Nhảm nhí!”

Giọng nói chắc nịch của Bắc Thần truyền đến tai Dave, ông khựng lại.

Từ ngoài cửa, Bắc Thần và Tây Độc với hai sắc thái gương mặt khác nhau bước thẳng đến chỗ của Thiên. Một kẻ đang hằm hằm. Một kẻ đang có biểu cảm ăn không tiêu. Lắc nhẹ ống thủy tinh, Thiên cố nén lại biểu tình muốn cười, âm thầm nhìn đến nét mặt không hài lòng của Dave. Lúc này, Dave mới bật lại câu nói của Bắc Thần.

“Nhưng sự nhảm nhí đó lại ứng nghiệm trên người Richard.”

Bắc Thần chột dạ: “Đại Công Tước, Ngài nói sự nhảm nhí nào vậy?”

“Sự nhảm nhí mà cháu nói!”

Thiên nhịn không được, bật cười.

“Bắc Thần, cậu chán sống rồi?”

Bắc Thần nghệt mặt, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Thiên tốt bụng nhắc nhở: “Đại Công Tước vừa nói ở chỗ con người có một câu nói hay, cậu nói câu nói kia nhảm nhí. Bắc Thần à, anh không ngờ cậu gan dạ như vậy. Có phải vì không giết được Diệp Vy nên cậu cảm thấy quá buồn chán, hết muốn sống?”

Bắc Thần đen mặt.

Nghe xong lời Thiên nói, Tây Độc bèn đứng ra giải thích: “Đại Công Tước, Ngài hiểu nhầm rồi. Bắc Thần đang nói cháu.”

Tây Độc kể lại mọi chuyện cho Dave nghe. Anh và Bắc Thần vừa từ ngục giam quay về. Anh muốn đến xem tình trạng của Diệp Vy. Tây Độc là người hay đùa giỡn cùng Diệp Vy, nên cũng biết được phần nào tính cách của cô. Cô là người thẳng thắn, sẽ không âm thầm dùng cách dụ dỗ để giết Richard. Còn Bắc Thần thì lại muốn đến để giết Diệp Vy. May mắn gặp Tây Độc ngăn cản. Bắc Thần chưa tiếp xúc nhiều với cô nên không hiểu bản tính của cô là đơn thuần thật hay đang có giả vờ. Anh chỉ biết mình sẽ giết bất cứ kẻ nào nếu kẻ đó gây hại cho chúa tể.

Tây Độc nhất mực không tin Diệp Vy làm hại Richard.

Bắc Thần đinh ninh Diệp Vy giống hệt ả đàn bà năm xưa.

Đó là nguyên nhân của hai chữ “Nhảm nhí”.

Dave hướng đến Tây Độc: “Tây Độc, lần đầu ta thấy cháu bệnh vực một con người đấy!”

Tây Độc khó xử: “Đại Công Tước, cháu không bệnh vực con người.”

Bắc Thần chen vào: “Cậu dám giết cô ta không?”

“Dám”

“Giết đi.”

“Giết ai?”

Chất giọng trầm thấp truyền đến từ ngoài cửa, khiến mọi người im bật.

Thiên đặt ống thủy tinh vào khay, đứng lên.

Hôm nay phòng anh đông vui thật!

Richard mặt không biểu cảm bước vào, hơi lạnh lan ra xung quanh. Anh vừa tỉnh lại đã bay thẳng đến phòng Diệp Vy nhưng không thấy người đâu. Cuối cùng đành phải đến đây tìm. Ai dè vừa đặt chân tới trước cửa phòng đã nghe thấy âm thanh u ám của Bắc Thần vang lên. Anh biết Bắc Thần nhắc tới ai và muốn giết ai. Đối với người mà anh không nỡ xuống tay, chỉ có Bắc Thần là dám cả gan làm vậy. Nét mặt trở nên vô cùng khó coi khi nghĩ đến chuyện đó, anh lần nữa cất giọng: “Trả lời.”

“Diệp Vy.”

“Bắc Thần!”

Thiên bất ngờ gất lên.

Đúng là chỉ có Bắc Thần mới dám như vậy!

Thiên sàu não thờ dài, ngẫm ra hiệu cho Bắc Thần im lặng. Vì chỉ cần Bắc Thần nói thêm một câu, e là Richard sẽ mất kiểm soát mà ra tay. Bắt đầu từ lúc Diệp Vy xuất hiện, chỉ cần là liên quan đến sống chết của cô, sẽ khiến tâm trạng Richard trở nên rất kì lạ. Thiên nắm được điểm đó sau nhiều lần để ý. Dường như mạng sống của cô gái ấy rất quan trọng đối với chúa tể nhà anh. Tuy không dám khẳng định, nhưng Thiên vẫn phần nào tin vào suy nghĩ của anh. Chắc chắn. Vì nó không sai.

Richard siết chặt tay, ra lệnh cho Bắc Thần: “Bắc Thần, lặp lại lời vừa rồi.”

“Richard, anh muốn tôi lặp lại bao nhiêu lần cũng được. Diệp Vy phải chết. Cô ta gây hại cho anh. Cô ta không đáng được sống. Trước đây tôi không can thiệp, vì tôi biết ả ta không bao giờ chạm vào anh được. Nhưng cô gái lần này. Anh quá thiên vị cô ta. Người bị thương sẽ là anh. Bắc Thần này theo anh bao nhiêu năm, nếu hôm nay anh vì một đứa con gái loài người mà giết tôi, tôi cũng không oán trách. Chỉ có điều, trước khi chết, tôi phải thay anh giết cô ta.”

Nói về lòng trung thành, Bắc Thần nhận thứ hai thì không ai dám nhận đứng nhất.

Mới mấy phút trước, Thiên còn tưởng Richard sẽ giết Bắc Thần. Nhưng anh lại quên mất một điều. Bắc Thần có khả năng chọc điên Richard lên thì cũng có khả năng làm nguội con giận của Richard xuống. Đây được coi là một tài lẻ hiếm có. Thiên vừa định nói gì đó, không ngờ lại trông thấy Bắc Thần quỳ xuống.

“Chúa tể, nếu anh không ra tay, tôi sẽ đi giết cô ta.”

Dave im lặng xem, ông không có ý định sẽ khuyên ngăn.

Richard bước lại giường, ngồi xuống. Anh vừa làm gì? Vì con người, tức giận với thuộc hạ của mình? Một chúa tể như anh, hôm nay lại vì loài người mà bỏ quên người đã từng cùng mình giàu sinh ra tử trong nhiều trận chiến tàn khốc. Có đáng không? Người đó vừa rồi còn muốn giết anh. Con người là những kẻ độc ác ăn danh luôn có nhiều bộ mặt và dùng nó để sống qua ngày, chúng không đáng nhận được sự quan tâm của ma cà rồng. Chúng chỉ có thể mãi mãi tồn tại dưới danh phận con mồi. Đúng. Là con mồi. Những con mồi hèn hạ đáng phải chết.

“Vậy cứ cho là sau này tôi sẽ tìm cơ hội để giết anh, nhưng tôi dám cam đoan anh không phải người dễ dàng đưa mạng mình cho kẻ khác. Tôi hoàn toàn không có khả năng giết được anh cho dù có liên kết với ai. Chỉ cần anh không muốn mình bị thương, anh có thừa sức giết tôi và người hợp tác cùng với tôi. Nếu anh lo sợ, muốn diệt cò tận gốc thì cứ giết tôi. Anh để tôi sống thêm một ngày là sẽ tăng thêm một ngày anh gặp nguy hiểm. Không phải anh đang lo sợ điều đó hay sao?”

Ta không sợ mình gặp nguy hiểm.

Ta chỉ sợ mình sẽ giết em.

“Tôi không tự tìm đến đây, càng không muốn biết đến sự tồn tại của anh. Là do anh bắt tôi về. Sau này tôi mà phản bội anh thì cũng là do anh tự mình chuốc lấy, không thể trách tôi được.”

Ta không trách em

Chỉ thấy đau.

Em biết không?

Ta không thể xuống tay... giết em.

“Anh không giết tôi thì về sau đừng hối hận.”

Bây giờ ta nói mình đã hối hận, được không?

Hối hận vì hôm đó gặp được em.

Hối hận vì đã bước chân vào đoạn đường có em.

Bởi...

Em khiến ta không thoát ra được.

Richard hạ lệnh cho Bắc Thần: “Đứng lên.”

Sau đó, anh lại nói: “Bắc Thần, lần sau, tôi cho phép cậu ra tay.”

Ai cũng hiểu, Richard cho Diệp Vy thêm một cơ hội.

Ai cũng hiểu, anh có lý do để làm vậy!

Dave hài lòng gật gù, đứa cháu mà ông yêu thương cuối cùng đã ý thức được trong ngực trái của nó có một thứ tồn tại. Trái tim. Thứ mà anh luôn luôn cho nó ở yên trong trạng thái bị đóng băng. Em gái ông đã từng nói, sẽ có một cô gái xuất hiện và dạy cho Richard một bài học quan trọng. Ma cà rồng không coi trọng bài học ấy vì họ không cần nó. Nhưng Richard không phải một ma cà rồng tầm thường. Bài học là thứ anh cần. Cũng là thứ giúp anh kích hoạt hai chiếc hộp bí ẩn.

...

Mỗi một người xuất hiện trong cuộc đời chúng ta đều sẽ dạy chúng ta một bài học quan trọng. Trong số đó có một vài người sẽ ở lại cạnh ta, mãi mãi. Cũng trong số đó nhưng sẽ có vài người rời khỏi ta, vĩnh viễn. Cuộc đời luôn là ẩn số mà loài người bị bắt buộc phải bước chân vào hành trình tìm kiếm vô định.

Ai cũng cần chạy đua cùng thời gian, chỉ trừ ma cà rồng.

Không phải vất vả với thời gian, nhưng ma cà rồng phải sống cô độc trong lạnh lẽo.

Ma cà rồng không có tình thương, không vị tha, không yếu đuối.

Họ là loài độc ác, tàn bạo và lãnh cảm nhất nhân gian.

Bởi đó là bản tính của họ.

Còn con người?

Có tình thương, có vị tha, có yếu đuối.

Căn bản là sai!

Thực ra, con người mới là loài độc ác, tàn bạo và lãnh cảm nhất nhân gian.

Nhấp cạn ly rượu nho, Dave phần nộ dùng sức bóp nát ly thủy tinh. Dave đã sống cả ngàn năm nên mọi chuyện trên đời ông đều nhìn thấu. Chứng kiến nhiều cuộc sinh ly tử biệt của loài người, chứng kiến họ xô nhau chen vào hố sau danh lợi, vừa bản mất lại vừa đáng thương hại. Nhớ đến năm đó, tộc ma cà rồng và một khu dân cư đã lập hiệp ước. Ma cà rồng sẽ bảo vệ an toàn cho cả khu dân cư và giúp họ ngày càng giàu có. Đổi lại họ phải cung cấp con mồi và tìm ra những khu vực có sự tồn tại của bạc nguyên chất cho ma cà rồng. Mọi thứ vẫn tốt đẹp cho đến năm năm sau.

Vì sự giàu có, một trong số những cư dân ở đó sẵn sàng đánh đổi mạng sống của cả gia đình mình. Vì quá tham sống, một trong số những cư dân ở đó

sẵn sàng làm một cuộc trao đổi với ma cà rồng và chiến lợi phẩm là biến bản thân thành loài ma cà rồng lai. Vì một số trong vô số những cư dân ở đó đã trở thành tiên phong, nên những người còn lại bắt đầu nổi lòng ham và ham muốn. Loài người chính là như vậy!

Không biết hài lòng với những gì mình đang có.

Không biết quý trọng những gì mình đang có.

Lòng tham của con người là vô đáy.

Ma cà rồng có thể cho con người một cuộc sống vĩnh hằng, cũng có thể cho con người một cuộc đời giàu sang sung sướng. Nhưng sau đó, ma cà rồng cũng đã hiểu ra bản chất thật sự của một con người. Có được sự sống vĩnh hằng, họ lại đòi hỏi cao hơn là phải có thêm sức mạnh siêu nhiên. Có được sự giàu có, họ lại muốn mình phải trở nên giàu nhất. Họ, dùng chính cuộc đời thứ hai mà ma cà rồng đã ban cho mình, quay trở lại phản bội tộc ma cà rồng vì vị trí đế vương.

Suy nghĩ thật thiện cận làm sao!

Rất nhiều khu cư dân đã bị ma cà rồng giết sạch chỉ sau một đêm.

Sau này, chỉ còn duy nhất một ngôi làng ở Tiêu Dao.

Vì những người dân ở đó, họ sống rất biết điều.

“Tinh?”

Nhìn người trên giường, Dave lãnh đạm.

“Ta đã rất kìm nén, để không phải giết cháu.”

Diệp Vy mơ màng mở mắt, không nghe rõ những gì Dave vừa nói. Cô cảm thấy đầu mình choáng váng, có khi lại nhói lên từng đợt. Cả người như vừa trải qua chuyện gì đó khủng khiếp lắm, ê ẩm đến mức chẳng dám cử động mạnh. Cô lồm cồm ngồi dậy, đưa mắt nhìn Dave đầy kinh ngạc. Người này là người cô đã gặp ở dinh thự gì đó mấy hôm trước. Ai cũng gọi ông là “Đại Công Tước”. Tại sao ông lại ở đây?

Dave quả thật đã rất kìm nén, nếu không bây giờ Diệp Vy đã không tỉnh lại. Ông yêu thương Richard cỡ nào, cả tộc ma cà rồng biết rõ nhất. Lần đầu tiên, một con người tâm thường lại có thể làm cháu ông bị thương. Người đó đáng lẽ phải chết bằng cách đau đớn và độc ác nhất. Nhưng không. Người đó lại đang sống sờ sờ và ngồi ngay trước mặt ông. Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, cái mạng nhỏ của Diệp Vy sẽ không giữ được. Cháu tể của họ bị con người làm hại, họ chắc chắn sẽ phanh thây kẻ đó, và cả những người có liên quan đến kẻ đó.

Lấy từ trong túi áo choàng ra một vật, Dave đặt vào tay Diệp Vy.

“Ta thay Richard trả lại cháu.”

Tay của cô bị ông nắm chặt đến mức đau buốt, cô vô thức rút tay lại. Nhưng Diệp Vy không ngờ vật Dave vừa đưa cho cô là một con dao rất bén, thế nên theo lực đạo mà cô vừa dùng để thoát khỏi bàn tay mạnh mẽ của ông thì trên tay cô cũng đã xuất hiện một vết cứa khá sâu. Diệp Vy nhú mày, vẫn còn bị bất ngờ.

Dave khá hài lòng, ông nhìn những giọt máu tí tách rơi trên grap giường hồi lâu rồi xoay người đứng lên. Không giết cô, không có nghĩa sẽ tha cho cô. Máu người khiến ông tỉnh táo, kích thích con thèm bên trong. Nếu còn ở lại, có lẽ ông sẽ hút máu cô nhóc mất. Nếu còn ở lại, có lẽ Richard sẽ nổi trận lôi đình mất. Tốt nhất nên đi thôi.

Nhìn Dave bay vèo ra cửa sổ, Diệp Vy thở phào nhẹ nhõm.

Cô đã nhìn thấy sát ý trong mắt ông.

Nhưng ông lại không giết cô.

“Ta thay Richard trả lại cháu.”

Rốt cuộc ý của ông là gì?

Bị cái đau ở lòng bàn tay nhắc nhở, Diệp Vy vội vàng đưa tay còn lại lên vịn chặt miệng vết thương rồi trèo xuống giường.

“A...”

Ngồi bệt xuống sàn, cô nén đau nhìn đống thủy tinh trên nền.

Dave có tình?

Đẹp bỏ suy nghĩ ấy ra khỏi đầu, Diệp Vy cố gắng đứng dậy. Giấy tiếp theo, cả người cô được nhắc bổng lên. Mùi hồ phách tỏa lan khắp phòng. Cô

ngẩng đầu thì bất gặp cặp mắt đanh sắc của anh, con người màu xám tro không mang theo chút xúc cảm của ma cà rồng hoàn toàn khác xa với những lần trước đây khi anh nhìn cô. Diệp Vy không biết mở lời thế nào sau hai ngày không gặp anh, yên lặng để anh bế lên.

Đặt cô gái nhỏ lên giường, Richard lãnh đạm cất giọng: “Tốt nhất đừng nên bị thương khi sống trong lâu đài của ma cà rồng, máu người là chất kích thích đối với những kẻ sinh sống ở đây. Nếu bạn này không phải tôi mà là một kẻ khác bước vào phòng, em đã sớm chết rồi.”

Con người xám tro tĩnh lặng ngắm nhìn gương mặt ngơ ngác của cô gái nhỏ. Mấy ngày nay, anh cố tình không xuất hiện quanh khu vực có cô. Vờ như mình không quan tâm, không đến chạm vào cô khi cô vẫn còn mê man. Dave nói có món quà dành tặng anh. Richard còn nghĩ không biết ông ám chỉ điều gì. Sau khi Dave vừa bước ra khỏi phòng Diệp Vy, anh lập tức ngửi được mùi máu tươi.

Quà Dave tặng cho anh, là máu của cô.

Richard nâng tay Diệp Vy lên, dùng tay của mình bao bọc lấy lòng bàn tay dính đầy máu của cô. Lúc anh thả tay, cô không còn cảm thấy đau rát. Vết thương trên tay đã lành lại, hết như chưa từng bị thương. Cô lại quên. Anh là ma cà rồng. Và còn là chúa tể. Khả năng của anh cô thậm chí còn chưa được nhìn thấy hết.

Richard nhìn Diệp Vy hồi lâu, cuối cùng khẽ: “Không có lần sau.”

Không có lần sau?

Anh sẽ không chữa thương cho cô nữa?

Hay...

Sẽ không để ai khác làm cô bị thương?

Lúc Diệp Vy định mở miệng nói chuyện với anh thì anh đột ngột đứng dậy. Cô không rõ anh đang nghĩ gì, chỉ thấy anh thu lại cặp mắt vừa xuất hiện chút sự quan tâm mờ nhạt, thay vào đó là ánh nhìn lạnh lẽo thường ngày. Dưới chân vẫn còn rỉ máu, những mảnh thủy tinh nhỏ ghim sâu vào da thịt. Trên sàn dính đầy máu, hương thơm tanh nồng như đang lan tỏa khắp phòng. Khơi gợi vị giác.

Đến đây thôi!

Sự dịu dàng của anh chỉ đến đây thôi.

Con người dần chuyển sắc, Richard nhanh như cắt bay ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tín nhiệm

- - -

“Vy, anh muốn gặp em.”

Diệp Vy ngậy người, đảo mắt nhìn quanh.

Xung quanh không một bóng người.

Là ảo giác?

Hóa ra là ảo giác của chính cô!

Bàn gỗ lạnh lẽo tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, những chiếc ly thủy tinh được treo trên kệ đồng theo một đường thẳng. Nhà bếp của ma cà rồng trống trơn, bầu không gian tĩnh mịch bị màu đen ôm trọn. Cô thường thích sự im lặng, nhưng sự im lặng của hiện tại lại khiến cô thấy chán ghét. Rốt cuộc là cô đã bị bắt đến D.W hay là do bản thân cô muốn ở lại? Nếu là bị bắt về, lẽ ra phải nghĩ cách rời khỏi. Lạ thay, cô chẳng những không hề có ý định chạy trốn, ngược lại còn cảm thấy đã dần thích nghi.

Mọi người đang cố tình mặc kệ cô.

Đây là thời điểm thích hợp để chạy trốn.

Khẽ lắc đầu, Diệp Vy nằm dài lên bàn.

Đó chỉ là suy nghĩ của kẻ ngốc.

Tòa lâu đài của ma cà rồng đâu phải ai cũng có thể vào hay ra một cách dễ dàng, ma cà rồng cũng đâu phải những kẻ dễ đối phó. Cô có thể chạy, nhưng vấn đề là, cô sẽ chạy khỏi núi Tiêu Dao được ư? Nói đúng hơn, cô, một con người bình thường, có thể chạy khỏi sự truy lùng của ma cà rồng được sao? Rõ ràng là chuyện bất khả thi.

“Thông minh.”

Một giọng nói xa lạ truyền đến.

Diệp Vy ngẩng đầu, bất gặp cái nhìn tán thành từ một chàng trai lạ. Khỏi suy nghĩ nhiều cũng đoán được anh ta cũng là một ma cà rồng. Ông trời thật không công bằng chút nào. Đã ban cho ma cà rồng mạng sống bất tử, còn ban thêm cho họ nét đẹp vĩnh hằng, và cả những quyền năng tối cao. Ma mị. Cuốn hút. Không biết có bao nhiêu từ khóa có thể gột tả hết những nét quyến rũ của ma cà rồng. Lạnh lùng. Cao ngạo. Không biết có bao nhiêu từ khóa có thể tả đúng sắc thái trên gương mặt của ma cà rồng. Tàn nhẫn. Độc ác. Càng không biết có bao nhiêu từ khóa diễn giải chính xác tính cách thật sự của một ma cà rồng.

Lịch sử và những ghi chép chưa bao giờ là đủ.

Vì đôi khi chúng còn chẳng nói lên sự thật.

Vì đôi khi chúng chỉ là giả dối.

Vũ chậm rãi tiến tới đối diện cô, tùy ý đưa tay kéo ghế.

“Khi có cơ hội, họ sẵn sàng chạy thật nhanh mà không chịu dừng lại giây lát để động não. Không phải cơ hội nào cũng nên đón nhận. Đôi khi đó chỉ là một cái bẫy.”

Vũ là một ma cà rồng thuần chủng, anh có thể đọc được suy nghĩ của con người và cả ma cà rồng. Chỉ có tâm thức của chúa tể là anh không thể xâm nhập vào. Người được sinh ra để kế vị ngôi vị vương đế luôn sở hữu nhiều khả năng phi thường. Vũ là thuộc hạ thân cận của Tây Độc, chuyên giải quyết những vấn đề liên quan đến tiến độ chế tạo vũ khí. Anh biết chúa tể mang về một con người, hơn nữa còn là nữ.

Từng nhiều lần quan sát Diệp Vy từ xa như bao ma cà rồng khác trong lâu đài, tất cả đều lo lắng cho an toàn của chúa tể và không thể nào dễ dàng tin tưởng một con người. Họ ghét loài người. Họ muốn loài người diệt vong. Loài người, những kẻ chỉ biết làm cho thế giới trở nên ngày càng xấu xa và tồi tệ hơn. Loài người, những kẻ không xứng đáng nhận sự xót thương của Thượng Đế. Diệp Vy là con người đầu tiên xuất hiện trong tòa lâu đài của ma cà rồng mà không phải mang danh phận một con mồi. Cô là con người đầu tiên được phép đi lại trong D.W và không phải hành lễ với ba vị Vương quyền lực: Nam Vương, Tây Vương và Bắc Vương.

Lần đầu tiên tiếp xúc trực tiếp với cô, anh cảm thấy rất khác.

Diệp Vy cũng như bao con người anh từng gặp. Nhưng cô cũng khác họ. Bởi vì cô là con người duy nhất nhận được sự quan tâm từ chúa tể ma cà rồng. Có một vài chuyện, cô đã có câu trả lời, nhưng cô chấp không chịu thừa nhận. Cô vẫn rất e dè trước chúa tể. Chân là của cô, cô có thể tìm cách chạy khỏi D.W nhưng lại không làm thế. Chúa tể có lẽ sẽ không làm cô bị thương nặng khi biết cô bỏ trốn.

Cô sợ hãi ma cà rồng. Cô sợ hãi đêm tối. Cô sợ hãi cái chết. Anh nhìn ra được.

Làm anh thắc mắc chính là, tại sao cô không chịu tìm cách thoát ra?

Trước nỗi sợ, loài người thường trốn chạy.

Kẻ không chạy vì sợ, chắc chắn có mưu đồ to lớn hơn.

Nhưng anh lại không nhìn thấy Diệp Vy ấp ủ âm mưu gì cả!

“Một khi cô đem lòng yêu ma cà rồng thì không thể thoát ra được đâu.”

Trái tim của con người là thứ yếu ớt nhất.

Trước mê lực quá lớn của ma cà rồng, nó sẽ không thể kháng cự.

Vũ nở nụ cười kì dị, sau đó búng tay một cái, lập tức biến mất.

Những kẻ kì lạ!

Đưa tay mân mê từng viên đá trên chiếc vòng nhỏ, Diệp Vy như bị cuốn vào chúng một cách thật chậm rãi. Mỗi viên đá đột nhiên trở nên trong suốt, khoắc lên mình nét tinh khiết, lấp lánh hết kim cương. Đá có thể đổi màu? Bên trong những viên đá phát tia sáng màu lam nhạt, tựa màu của biển khơi. Sắc màu của chúng như mê trận, khiến cô ngày một đắm chìm, đầu óc bắt đầu lênh đênh.

Chợt, một giọng nói quen vang lên trong đầu.

“Vy, em không biết sao?”

“Anh là ai?”

“Không ai có thể thoát khỏi thuật thôi miên của tộc sói đâu.”

“Rốt cuộc anh là ai?”

“Em...”

“Đây.”

Bị tông giọng lạnh lẽo đánh thức, Diệp Vy ngơ ngác quay sang.

“Tôi thực sự rất muốn giết cô.”

Mang theo ánh nhìn căm hận chiếu thẳng vào cô gái nhỏ, Bắc Thần nghiêng răng ken két tựa đang phải đấu tranh rất dữ dội để không phải làm ra chuyện tàn bạo. Thiên và Tây Độc đều có chuyện cần giải quyết. Dave đang ung dung thưởng thức máu trên tầng thượng. Còn Richard thì vẫn ngủ say trong quan tài. Thậm chí bây giờ anh có xuống tay đoạt lấy mạng sống nhỏ nhoi của Diệp Vy thì cũng chẳng có ai xuất hiện để can ngăn kịp thời. Một cơ hội tốt đang hiện ra trước mắt.

Lạnh lùng nhìn Diệp Vy, Bắc Thần nghiêng răng: “Loài người đúng là những kẻ hèn mọn.”

“Vy, tránh xa tên đó ra.”

Cố gắng chú tâm vào giọng nói không ngừng vang lên trong đầu, cuối cùng Diệp Vy cũng đã nhận ra thanh âm vốn quen tai kia là của người nào. Cô không giỏi nhớ mặt hay tên họ của người khác, nhưng lại rất dễ nhận ra giọng nói của một người nếu như cả hai đã từng trò chuyện cùng nhau. Sau bao lần lắng nghe, cô đã chắc chắn và dám khẳng định. Chủ nhân của giọng nói ấy, là Luân, hoàng tử của tộc sói.

Chậm rãi lùi về sau, Diệp Vy nhắm mắt lại.

“Luân, tôi nhận ra anh rồi!”

Vịn tay vào thân cây, Luân bình tĩnh mở mắt.

Thuật thôi miên của tộc sói do anh sở hữu, chỉ có mình anh mới biết cách thâm nhập vào tiềm thức một con người và điều khiển nó theo ý muốn, cũng chỉ có mình anh mới có quyền quyết định bao giờ thì buông tha cho người bị điều khiển. Chưa từng có ngoại lệ. Không một ai có thể tự mình thoát khỏi sự thôi miên của anh chứ đừng nói đến việc biết được chủ nhân của giọng nói trong đầu mình là ai.

Diệp Vy, cô gái này, tại sao lại nhận ra anh?

Luân hướng mắt vào tòa lâu đài trước mặt.

Cô không thể nhớ được chuyện anh bắt cô làm khi bị thôi miên.

Nhưng nếu như mọi thứ đi ngược lại với suy nghĩ của anh...

Anh không thể lý giải được.

Diệp Vy mở mắt, hoảng hốt nhìn vào khoảng không.

Câu nói của Bắc Thần vang vọng cùng lúc với sự xuất hiện của một khung cảnh khó tin vừa lướt qua trong não bộ khiến cô cảm thấy như mình đang mơ. Một giấc mơ chân thật đến dọa người. Vì sao cô có đủ dũng khí để dùng dao bạc đâm thẳng vào tim của anh? Đó không phải điều cô có thể làm. Đó không phải cô. Người đâm anh sao có thể là cô. Không thể. Không thể nào. Tại sao cô lại... Và vì sao anh lại không chịu tránh đi? Anh có thừa sức lực để giết cô và tránh mũi dao, nhưng anh chỉ đứng bất động đón nhận nó như một điều hiển nhiên.

Khuôn mặt trở nên tức giận, Diệp Vy buột miệng thốt lên: “Luân, anh...”

Bắc Thần chau mày: “Tộc sói?”

“...”

“Khốn khiếp thật!”

Dứt lời, Bắc Thần bay nhanh đến trước Diệp Vy. Cánh tay mạnh mẽ dùng lực siết chặt lấy chiếc cổ mảnh khảnh, đẩy cô đến góc tường lạnh lẽo. Anh có thể bỏ qua nếu cô vì một phút ngu xuẩn mà hành động như vậy. Nhưng tuyệt đối không thể tha thứ nếu vụ việc cô muốn giết Richard có dính dáng đến

tộc người sói. Sự phản bội. Đó là thứ không thể chấp nhận ở thế giới của ma cà rồng.

Lực đạo của Bắc Thần ngày một mạnh, gân xanh nổi đầy trên trán. Cái nhìn chết chóc chứa trọn nhân ảnh nhỏ bé của cô gái nhỏ, hằn mạnh tia lửa thù hận. Hôm nay anh phải giết cô gái này. Cô phản bội Richard và tộc ma cà rồng. Cô dám bắt tay với đám người ở tộc sói để nhắm chiếm đoạt ngôi vị bá vương. Cô không khác gì tiện nhân năm đó. Con người toàn là lũ tham lam và ích kỷ đến đáng nguyên rủa.

Vụt.

Bốp.

“Cậu điên rồi sao?”

Thiên quát lớn, dùng một tay đỡ lấy Diệp Vy đang trong trạng thái hôn mê.

“Bắc Thần!”

“Anh đừng quản tôi, tôi phải giết cô ta.”

“Richard sẽ giết cậu.”

“Tôi mặc kệ.”

“Tôi biết cậu lo lắng, nhưng cậu đừng xem thường Richard. Cậu đã thấy Richard thả lỏng phòng bị trước con người chưa? Cậu đã thấy Richard hành động tùy tiện chưa? Cậu đã thấy Richard phó mặc cho mình rơi vào nguy hiểm chưa? Bắc Thần, mạng của Diệp Vy thuộc về Richard. Có giết, cũng phải để Richard tự ra tay. Chúng ta không có quyền can thiệp. Cậu hiểu không?”

Bắc Thần không phục, cau có gắt: “Richard không bao giờ giết được cô ta, nên mới cho gọi tôi quay về.”

Thiên cười khổ: “Đó chẳng qua chỉ là lời ngụy biện.”

“...”

“Cho gọi cậu về, thật ra còn có nguyên do khác.”

Thiên bế Diệp Vy lên, bước đi về hướng đối diện.

Bắc Thần chán ghét đưa tay xoa xoa bả vai vừa bị người ta đánh trúng.

Áng chiều dần buông, hoàng hôn lộ rõ sau rặng mây mù.

Ngoài trời chuyển màu, gió thổi mạnh hơn.

Rèm cửa màu xanh nhạt đung đưa theo từng nhịp đẩy của gió, oằn mình đón nhận những cơn thịnh nộ không lời. Cái lạnh trườn bò khắp không gian, mò mẫm đến bên chiếc giường lớn, lay động người trên giường. Giường mặt nhỏ vô thức nhú mảy thể hiện sự khó chịu không biết vì bị lạnh hay vì cơn ác mộng trong đầu. Động thái ấy lại khiến người đứng bên giường không vui, mất nhu hòa đầy tia quan tâm.

Richard phát tay, cánh cửa sổ nhẹ nhàng khép lại.

Gió chẳng còn vào được trong phòng.

Nhưng người trên giường vẫn còn nhú mảy.

Anh trầm ngâm vờn một tay ra giữa không trung, còn chưa kịp chạm vào da thịt của cô thì đã khựng lại. Diệp Vy bất ngờ mở mắt, ngồi bật dậy với nét mặt mang đầy sợ hãi. Trên trán lấm tấm mồ hôi, đáy mắt run rẩy kịch liệt. Nhìn thấy anh, cô càng trở nên kích động. Vội vàng quỳ lên giường, những ngón tay yếu ớt mang theo sự hối hận chạm đến vị trí ngực trái của anh. Thật khế. Như đang rất ân hận.

Richard nhanh như cắt chụp lấy tay cô.

“Em xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.”

Diệp Vy run giọng cướp lời anh, nước mắt tự dưng ứa ra.

Nếu anh là con người, cô đã trở thành tên sát nhân.

Thật may!

Vì anh là ma cà rồng.

Lần đầu tiên cô bật khóc trước anh.

Dù cho có sợ hãi anh là ma cà rồng hay sợ hãi bóng đêm, nhưng Richard chưa từng thấy Diệp Vy khóc như thế này. Những giọt nước mắt của cô mang ý nghĩ gì? Là hối hận vì đã không suy nghĩ kỹ trước khi hành động. Là buồn bã vì chưa thể làm anh bị thương nặng hơn. Hay là... đau lòng vì anh. Richard nhếch môi. Anh tin chắc cô sẽ chẳng bao giờ đau lòng vì anh. Bởi anh không phải con người. Anh là kẻ sở hữu sự bất tử, làm sao cô có thể đau lòng vì một kẻ có mạng sống vĩnh hằng.

Richard không biết tại sao, nhưng anh không muốn tiếp tục nhìn Diệp Vy trông bộ dạng này chút nào. Anh là kẻ tàn nhẫn, chưa từng mềm lòng trước tình cảnh nào và cũng chưa từng muốn cứu giúp hay tha thứ cho bất kì một ai. Vậy mà bây giờ anh lại cảm thấy lòng mình nặng trĩu, chỉ muốn lấy đi đoạn kí ức đau buồn của cô, trả lại cho cô sự vui vẻ vốn có. Anh sẽ tha thứ cho người đã đâm anh ư? Nực cười thật.

Đặt Diệp Vy nằm xuống giường, anh nhìn cô một lúc rồi cất giọng: “Em thắng rồi.”

“...”

“Ngủ dậy sẽ không còn chuyện gì nữa.”

Nói xong, Richard nhẹ nhàng dùng tay vẽ một đường vào không trung.

Ta muốn hỏi em...

Vì sao lại dùng dao bạc ta cho em, đâm ta một nhát?

Nhưng...

Vy...

Ta không muốn biết câu trả lời.

Ta chọn tin tưởng em

...

Sáng hôm sau, trời trong vắt.

Cạnh gốc đại thụ to tướng, một nam một nữ ngồi đó, tựa lưng vào thân cây.

Ánh mặt trời dịu nhẹ áp lên mặt họ.

Những đợt gió ấm mang theo hương thơm của nhiều loài hoa lạ mọc rải rác trên núi Tiêu Dao, ồ ạt kéo đến trú ngụ trên tán dương xanh rì nằm trong lâu đài D.W. Chim chóc líu lo hót tiếng chào, rượt đuổi nhau quanh những ngọn cây già. Có một Tiêu Dao yên bình đến vậy. Mỗi một ngày trôi qua, núi Tiêu Dao đều khoác lên mình những gam màu khác nhau. Là điểm du lịch cuốn hút hay là chốn cư trú của tử thần, rất khó phân biệt. Khi thì trong trẻo mát lạnh. Khi lại âm u khó tả. Lúc thì yên ả bình dị. Lúc lại ngập tràn sóng gió. Núi Tiêu Dao là món quà của tạo hóa, và đã là quà tặng của tạo hóa thì sẽ vĩnh viễn không dành cho con người. Bởi, con người không trân quý đâu, họ chỉ biết hủy hoại thiên nhiên mà thôi!

“Thích thật!”

Hai mắt nhắm nghiền, Diệp Vy buông lời cảm thán.

Nắng ở Tiêu Dao không gắt, không nóng, nó khiến người ta cảm thấy thoải mái đến mức chỉ muốn nằm cả ngày dài. Tựa chú mèo lười nhác cuộn mình dưới những tia nắng ấm mắt, lìm đim ngủ, quên đi bận tâm về thế giới ngoài kia. Cuộc sống ở đây thích hơn nhiều so với nơi phố thị đông đúc. Diệp Vy như đã hòa mình vào nếp sống ở núi Tiêu Dao từ lâu. Tiêu Dao không có sự xô bồ, không chứa màu giả dối, không mang ánh hào quang danh lợi, không bị đồng tiền làm cho thoái hóa.

Chậm chạp hé mắt, Thiên bất ngờ nói: “Anh không nghĩ em sẽ thích núi Tiêu Dao đấy!”

Diệp Vy quay sang anh: “Tại sao?”

“Nơi đây có gì tốt đẹp so với chỗ em sống đâu chứ?”

“...”

“Chẳng phải chỉ toàn ma cà rồng hay sao?”

Thiên đứng lên, đưa tay đón lấy chiếc lá vừa lìa cành.

Diệp Vy bị câu nói của anh tác động, tâm trạng rơi vào trầm mặc.

Mùi hồ phách từ đầu thổi tới, ve vãn trước cánh mũi.

Sau khi đi giáo huấn Bắc Thần một trận vì cái-tội-ai-cũng-biết-là-tội-gì-rồi-đấy thì Richard lại bị Tây Độc làm phiền chỉ vì một việc con con. Năm nay anh muốn thay người đi nhận lương thực. Nhận lương thực là chuyện phải làm sáu lần một năm, tức hai tháng một lần. Thường khi chuyện này luôn thuộc phần việc của Tây Độc. Vì ngôi làng nằm ở phía Tây, trực thuộc quyền quản lý của Tây Vương.

Lương thực, nói đơn giản chính là các loại trái cây hợp với khẩu vị của ma cà rồng sau nhiều năm tồn tại trong thế giới loài người. Hàng năm, dân làng luôn chọn lựa và cung cấp đủ số lượng trái cây mà ma cà rồng sẽ dùng với tinh thần tự nguyện để giảm thiểu tối đa những sự cố ngoài ý muốn như họ sẽ mất một vài con bò con dê trong một đêm mất trăng. Để bảo vệ thức ăn và nguồn tiền của mình, họ buộc phải tập cho ma cà rồng... ăn chay. Mọi thứ đều suôn sẻ đến tận hôm nay.

Tây Độc đột nhiên dờ chừng, không muốn tiếp tục làm người đại diện.

Truy hỏi nguyên do, cuối cùng đáp án nhận được đã khiến Richard đen mặt.

Tây Độc nói “Richard, tôi tiến cử Diệp Vy làm người đại diện.”

Thậm chí còn khôn khéo nhắc “Tôi thấy Diệp Vy đã quá nhàn rồi rồi!”

Cuối cùng Richard quyết định để Diệp Vy đảm nhận trọng trách người đại diện và giáng cấp Tây Độc từ người đại diện xuống thành trợ lý cho người đại diện. Dám mờ ám chỉ trích cô gái của anh vô dụng? Ngoài anh, không kẻ nào được phép xem thường cô. Sống ở D.W cũng khá nhàn chán, tìm cho cô chút việc để làm có lẽ sẽ khiến cô bớt cảm thấy buồn khi xung quanh chỉ toàn cỏ cây, chẳng có gì để chơi.

Nhận ra trước mặt đã bị ai đó che phủ, Diệp Vy biếng nhác ti hí mắt để nhìn. Phát hiện người đó là Richard, cô lập tức bật dậy như một con búp bê bằng gỗ đã được gắn sẵn lò xo mà quên mất dưới chân vẫn còn bị thương. Lòng bàn chân nhói lên một cái khiến cô chau mày nhưng rồi cũng cố gắng tỏ ra mình không sao. Hóa ra mùi hồ phách vừa xuất hiện là có thật, cô còn nghĩ mình đã ngủ nhầm... do trong đầu chỉ toàn hình ảnh về anh. Không ngờ là mùi thật, người thật đã xuất hiện.

Dùng tay phui sạch bụi bám trên quần, cô nghiêm túc đứng thẳng người.

Trái tim trong ngực đập loạn xạ.

Richard híp mi mắt đầy hứng thú, cô nhóc này mỗi khi gặp anh đều sẽ bày ra bộ dạng sợ sệt như vậy. Qua nhiều ngày thể hiện sự dịu dàng với cô, anh cứ nghĩ cô sẽ trở nên bất trị. Nhưng hóa ra vẫn còn biết sợ. Anh dùng tay vén vài sợi tóc rối ra phía sau tai giúp cô gái nhỏ, chưa kịp cất giọng đã thấy cô ngẩng đầu lên. Đôi mắt long lanh hết những vì tinh tú, con ngươi chứa trọn nhân ảnh anh bên trong.

“Em có thể đến chỗ của An một ngày không, chúa tể?”

À!

Có mưu đồ.

Anh im lặng nhìn cô.

Cô lại nhỏ giọng, như đang làm nũng: “Em hứa sẽ về sớm!”

Cô gái này sợ anh ư?

Không!

Cô sợ anh không đồng ý cho cô ra ngoài chơi thì đúng hơn!

Richard thu lại cánh tay, lạnh lùng: “Không thể.”

Cô không biết sao?

Làm nũng với ma cà rồng là trò vô dụng!!!

Diệp Vy buồn bã dùng tay kéo vạt áo anh: “Richard, em sẽ về trước lúc trời tối.”

Richard!

Giọng nói của cô, rất thích hợp để gọi tên anh.

Đáy mắt lóe lên vệt sáng khó tả, anh thâm trầm nhìn cô: “Với một điều kiện.”

Cô ngược mặt chờ đợi.

Anh nói tiếp: “Trở thành người đại diện, thay mặt tôi, đến làng nhận lương thực.”

“Tiền lương thế nào?”

Vì thói quen khi sống ở thành phố, Diệp Vy buột miệng hỏi, quên mất người đứng trước mặt cô là chúa tể ma cà rồng. Chỗ của con người, tiền là vạn năng. Chỗ của ma cà rồng, tiền là đồ bỏ đi. Được anh ưu ái tìm cho một công việc thích hợp, cô nên biết điều nhận lời rồi làm cho tốt để không bị ma cà rồng xem thường. Đáng này, cô còn anh dừng mở miệng đòi hỏi tiền lương... Chết là chắc! Chết là chắc!

Chẳng ngờ, Richard lại nghiêm túc hỏi ngược lại cô: “Em muốn bao nhiêu?”

Thiên đưa tay che miệng cười.

Lâu đài D.W không thiếu thứ gì, thậm chí nếu Diệp Vy đòi hỏi một con số cao ngất ngưỡng thì Richard vẫn có thể đáp ứng được cô. Chỉ là, chưa từng có ai dám đòi “tiền lương” khi được chúa tể giao việc. Diệp Vy là con người. Thiên hiểu. Cô đòi tiền công khi phải làm việc cũng là lẽ đương nhiên. Nhưng cô không biết. Đòi tiền công từ ma cà rồng là điều cấm kỵ. Bởi. Giữ lại mạng sống, chính là tiền công.

Diệp Vy vui vẻ: “Làm người đại diện cho anh thì tiền lương rất cao đúng không?”

Richard híp mắt đầy nguy hiểm

Cô lùi về sau một bước, cất giọng trong trẻo: “Tiền lương mà em muốn là... sự dịu dàng của anh.”

Richard sững người.

Anh đã nghĩ cô sẽ nói ra một con số nào đó.

Thiên cứng đờ.

Quả nhiên Diệp Vy không giống với những người anh đã gặp.

Im lặng một lúc, Richard xoay người.

“Sự dịu dàng của tôi không rẻ vậy đâu.”

Còn nữa...

Em biết không...

Ta đã trao nó cho em rồi.

Sự dịu dàng của ta.

Thuộc về em.

Thời hạn là vĩnh viễn.

* * *

“Em bị ngốc đúng không?”

“...”

“Con người giỏi nhất là ngu ngốc.”

Thuận tay đẩy một nhánh cỏ lau, Diệp Vy làm lơ người đàn ông đi cùng mình. Gió nhẹ vờn quanh những lọn tóc mai, ánh nắng nhẹ hắt báo hiệu cho hoàng hôn sắp đến gần. Cô gái nhỏ ngẩng đầu ngắm nhìn quang cảnh thiên nhiên, khóe miệng vô thức vẽ ra nụ cười thoải mái. Sau chuyến đi đến làng của An, cô đã được khai thông đầu óc. Người trong cuộc mãi không hiểu được những chuyện mà chỉ có người ngoài cuộc nhìn vào mới tường tận. Chẳng hạn như việc... thích một người.

An nói “Vy, cậu không định quay về sao?”

Cô đáp “Minh nhất định quay về mà.”

Nhưng An không tin.

Cô cũng không nói gì thêm.

Sau đó, An lại nói “Cậu chắc chắn mình có suy nghĩ sẽ quay về?”

Cô lặng thinh, cuối cùng nhỏ giọng “Cậu biết?”

Diệp Vy nói rất nhiều điều với An, tất cả chỉ xoay quanh anh. Lần đầu gặp, cô như bị anh hút hồn. Sợ hãi nhưng vẫn muốn đến gần. Lần gặp kế, cô bắt gặp đôi mắt quyến rũ của anh. Nhìn mãi nhìn mãi như mê muội. Những lần sau, cô càng muốn gần anh hơn. Bước chân vào cuộc sống của anh dù biết đó là việc sai trái. Thật ra những hành động dịu dàng từ anh, cô luôn cảm nhận được. Cô đã có câu trả lời từ lâu, nhưng không biết vì sao lại chẳng dám tin tưởng nó.

“Ngu ngốc thật!”

Tiếng nói ghét bỏ của Tây Độc vang lên bên cạnh, Diệp Vy dừng bước.

“Tây Độc.”

“Gi?!”

“Có tin em mách anh ấy việc anh cứ mắng em ngu ngốc không?”

Tây Độc lườm Diệp Vy, giọng điệu chán ghét: “Em ngốc thật mà.”

“...”

“Từ ngôi làng bay về lâu đài chỉ mất vài phút. Đang yên lành đòi đi bộ về? Nãy giờ đi nửa tiếng đồng hồ rồi, về đến chưa hả? Anh chưa tính số vụ em khiến anh bị giáng xuống làm trợ lý cho em là may rồi. Em còn dám tính toán với anh?”

“Em tính toán với anh cái gì? Là anh khiến em ngồi vào vị trí người đại diện, anh còn đổ lỗi cho em? Nếu anh không bảo với anh ấy anh không muốn làm nữa thì anh có bị giáng chức không chứ? Có tin em dùng tôi ném chết anh không?”

“Anh thách em đấy!”

Bụp.

Tro mắt nhìn củ tỏi vừa bị người nào đó ném thẳng vào ngực mình đang dần dần rơi xuống nền cỏ xanh, Tây Độc đàn mắt. Anh còn đang thắc mắc, không biết là cô mang theo một túi đầy thứ gì bên người khi đi ra từ phòng của An. Giờ rõ rồi. Thứ đó là tỏi. Ngu ngốc không chứ! Dùng tỏi ném chết anh? Dùng tỏi ném chết một ma cà rồng thuần chủng mạnh như anh? Đùa. Đúng là ngu hết thuốc chữa.

Tây Độc đen mặt, tay siết chặt thành hình nắm đấm.

“Diệp Vy, em dám?”

Tây Độc còn đang hùng hổ, vốn định tức giận thực sự với Diệp Vy. Nào ngờ cô gái nhỏ bất thành linh ngồi thụp xuống đất. Vòng hai tay qua gối, cô run rẩy ôm chặt chính mình, hai mắt dán chặt xuống thảm cỏ dưới chân. Tây Độc chưa từng nhìn thấy hình ảnh này nên không biết làm sao. Anh đứng đực ra đó. Quan sát cô.

Anh là người bị cô ném tỏi vào, đúng chứ?

Sao thái độ của cô giống như đang bị anh bắt nạt thế kia.

Công lý ở đâu! Công lý đâu rồi!

Mà thôi.

Công lý không có ích gì ở chỗ của ma cà rồng.

Vô dụng.

Công lý chỉ là thứ vô dụng.

Diệp Vy gục mặt vào cánh tay, khẽ trách: “Tại sao đến anh cũng như vậy?”

Nghe không rõ, Tây Độc nghi hoặc hỏi: “Em nói gì cơ?”

“Ở đây em thân với anh nhất, sao cả anh cũng giống vậy? Em biết mọi người đang có chuyện gì đó giấu em, em có thể thấy được qua cái nhìn của mọi người. Ma cà rồng trong lâu đài chưa từng nhìn em như vậy. Giống như em đã phạm tội lớn. Giống như em đã quên mất chuyện quan trọng nào đó mà nếu mọi người không nhắc lại thì em sẽ mãi mãi không nhớ ra được. Trong lòng rất khó chịu.”

Thở dài một hơi, anh ngồi xuống cạnh cô.

“Làm sao có chuyện đó được, em nghĩ nhiều rồi.”

Cô khẽ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào anh: “Anh có thể giải thích được không?”

“Giải thích chuyện gì?”

“Tại sao em luôn cảm thấy mình đã làm một ai đó tổn thương?”

Tây Độc chau mày.

Richard thật sự đã xóa kí ức của Diệp Vy?!?

Cô đứng dậy, mắt nhìn vào không trung.

“Em không hiểu vì sao, nhưng em có cảm giác, nếu gặp được Luân, mọi khó chịu trong lòng em sẽ tìm được đáp án. Tây Độc, anh biết không, đây chính là lý do khiến em muốn ra ngoài này. Và, em không an tâm khi đi một mình.”

“Luân, tôi biết anh nghe thấy tôi, tôi muốn gặp anh.”

Đúng như cô suy đoán!

Rất nhanh, đã có hồi đáp.

“Vy, em muốn gặp anh?”

“Tôi không biết gọi tên chỗ này là gì, nhưng ở đây có rất nhiều cỏ lau.”

“Anh biết rồi.”

Luân chạy như bay đến Đồi Cỏ Lau, đây là lần đầu tiên Diệp Vy chủ động liên lạc với anh qua tâm thức. Trong thuật thôi miên, nếu Luân cho phép người đã bị thôi miên tạo ra mối liên kết với mình thì người đó sẽ có thể dễ dàng gọi được anh, ngược lại sẽ không thể. Người bị anh thôi miên hiện tại là cô, nên anh mới vẽ ra đường dẫn, để cô có thể cảm nhận. Thật ra, anh không nghĩ cô sẽ chấp nhận sự liên kết, chủ động truyền tải suy nghĩ của mình đến tâm thức của anh. Chuyện này làm anh vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ. Thứ nằm trong ngực trái như cảm nhận được luồng khí ấm áp vừa chảy qua, nhẹ rung lên từng hồi, tham lam chiếm trọn hạnh phúc mới nhú.

Vài phút trôi qua, Luân đã có mặt ở Đồi Cỏ Lau.

Cùng lúc đó, Tây Độc nhanh nhẹn lách người đứng chắn trước Diệp Vy.

Luân hơi bất ngờ, nhưng cũng lấy lại sự điềm tĩnh rất nhanh. Anh thong dong cho tay vào túi quần, đôi mắt màu nâu xinh đẹp nhìn xuyên qua Tây Độc, dừng lại trên gương mặt còn vương bận nhiều suy nghĩ của Diệp Vy. Tây Độc tựa như trở thành người vô hình giữa bọn họ, chẳng ai để tâm đến sự hiện diện của anh.

Im lặng giây lát, Luân ho nhẹ rồi nói: “Đây là lý do em gọi anh?”

Diệp Vy lắc đầu: “Anh hiểu lắm rồi. Vì tôi cảm thấy không an tâm khi một mình ở gần anh nên mới cần Tây Độc đi theo. Và còn... vì tôi muốn có một người có thể giúp mình làm chứng khi bị hiểu lầm là lén lút liên lạc với tộc người sói. Luân, tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với anh. Nhưng giờ không cần thiết nữa. Anh chỉ cần giúp tôi giải đáp ba thắc mắc thôi. Tôi tin anh sẽ nói sự thật.”

Tây Độc không hành động, bởi Diệp Vy vẫn ngoan ngoãn đứng sau sự bảo vệ của anh. Anh không có lý do để tấn công Luân nên đành im lặng quan sát nhất cử nhất động của Luân để đề phòng. Anh không biết Diệp Vy sẽ hỏi gì, nhưng những kí ức mà Richard đã lấy làm sao có thể thông qua Luân mà phục hồi? Anh tin năng lực của chúa tể. Chẳng một ai có thể tìm được kí ức đã mất một khi bị Richard tẩy xóa cả. Đó là sự thật. Cuối cùng thì Diệp Vy đang muốn hỏi chuyện gì?

Cô cất giọng hỏi Luân: “Tính luôn lần này, chúng ta đã gặp nhau ba lần?”

Anh gật đầu thừa nhận, cô nói đúng.

Cô tiếp tục: “Tại sao anh biết tên tôi?”

“Là em nói cho anh biết.”

Luân vừa nhận ra, cô đã bị người kia xóa trí nhớ.

Tại sao hẳn phải làm như vậy?

“Tôi đã đâm chết một ai đó, đúng không?”

Luân bất động, không nói nên lời.

Cô có khả năng nhớ được những chuyện đã làm lúc bị thôi miên?!

Tây Độc quay quắt sang nhìn cô chăm chăm, đầy kinh ngạc.

Sao có thể...?!

Không thể nào Diệp Vy lại có thể tự mình nhớ lại.

Nghĩ thế, Tây Độc liền gầm lên với Luân: “Đủ rồi, đừng để ta phải ra tay với ngươi.”

Luân gieo cái nhìn tò mò lên người Tây Độc, nét mặt đầy hứng thú: “Ngươi đang lo lắng?”

Thầm phi báng Luân trong đầu, nét mặt Tây Độc dần chuyển sang u ám.

Hoặc là năng lực của Richard đang gặp vấn đề, hoặc là Diệp Vy có vấn đề. Mà năng lực của Richard thì không thể nào không linh ứng, quyền năng do chúa tể sở hữu chỉ có thể mạnh lên từng ngày tùy thuộc vào cách sử dụng và khai thác của chủ nhân nắm giữ. Tóm lại, chỉ có thể khẳng định, Diệp Vy có vấn đề. Cô chỉ là một con người bình thường thì làm sao có khả năng tự khôi phục trí nhớ trong khi người xóa trí nhớ của cô là chúa tể của ma cà rồng. Quan trọng nữa là, nếu cô nhớ lại được, cả tòa lâu đài sẽ gặp đại họa. Vì người nào đó đã ban lệnh xuống, chỉ cần để anh nghe thấy cô gái nhỏ nhắc đến vụ việc anh bị thương thì không cần biết kẻ tung tin là ai, chắc chắn kẻ đó sẽ phải chết thảm dưới tay anh.

“Rốt cuộc thì các ngươi lo lắng chuyện gì?”

Trước lời khiêu khích của Luân, Tây Độc chọn cách nín nhịn.

Bất được điểm mấu chốt, anh cười châm biếm: “Các ngươi sợ cô ấy nhớ lại được khi đã bị xóa đi kí ức?”

“...”

“Ta nghe nói nếu hấn xóa kí ức của một ai đó thì kẻ đó vĩnh viễn không thể nhớ lại được, có phải đó chỉ là tin đồn? Nếu không phải tin đồn, vậy xem ra hấn chưa hoàn toàn dùng hết mười phần năng lực nhỉ?!”

Dường như Tây Độc không hề nghe thấy những lời nói mang đầy tính khiêu chiến của Luân, trong đầu anh tua lại đoạn đối thoại giữa Diệp Vy và Luân, rõ ràng nó có ẩn chứa một việc vô cùng phi lý. Đôi mày rậm bất giác chau lại, giữa ấn đường xuất hiện một vạch đen u ám. Tây Độc siết chặt nắm đấm, lửa giận trong lòng ào ạt dâng lên như một điểm báo hiệu cho sự giận dữ sắp sửa bộc phát.

Chậm rãi quay về sau, anh dùng hai tay túm chặt lấy đôi vai của cô gái nhỏ: “Diệp Vy, vì sao có liên quan đến tộc người sói?”

Lần này đến lượt Luân chết lặng.

Bí mật của tộc, tuyệt đối không thể để cho ma cà rồng biết.

Nghĩ thầm, anh lớn giọng, muốn thu hút lực chú ý của Tây Độc: “Ngươi đang cố tình chuyển đề tài sao?”

Âm

Bá khí từ người Tây Độc tỏa ra ngùn ngụt, hòa quyện vào đợt gió lạnh vừa kéo đến khiến cho thân cây xù xì to đùng gần đó bất ngờ gãy ngang. Hề là chuyện liên quan đến sự phản bội và sự an toàn của chúa tể ma cà rồng đều sẽ khiến ma cà rồng trong tộc trở nên giận dữ và mạnh hơn rất nhiều. Đặc biệt, đây còn là chuyện có liên quan đến tộc người sói, kẻ thù không đội trời chung với ma cà rồng.

Anh gầm lên, giọng chứa đầy nộ khí: “Ngươi cầm miệng cho ta.”

Bầu không khí nồng mùi thuốc súng, tiếng gió gào thét vang trời tựa như âm thanh tru réo nhưng trong thính lặng. Hệt như có ai đó thì thầm vào tai những lời lẽ mang theo hàm ý chết chóc. Hóa ra ma cà rồng còn có thể tùy ý điều khiển được gió của trời. Hóa ra những gì viết trên những trang web đều là sự thật. Hóa ra đây chính là điều mình chứng cho câu “Lời của gió là lời của tử thần”.

Diệp Vy từng cho rằng Tây Độc là kiểu ma cà rồng có tính khí hài hước và rất ít bộc lộ mặt giận dữ trước mặt con người. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của riêng cô. Ma cà rồng và con người khác biệt. Cô đã nhìn nhận anh như một con người. Cô sống ở thế giới của ma cà rồng, tuy không lâu, nhưng dường như đã bị cuốn vào lối sống và cách sinh hoạt của họ nên làm tưởng rằng bản thân vẫn đang sống cùng con người.

“Tây Độc.”

Chất giọng nhẹ tênh của Diệp Vy khiến Tây Độc chợt tỉnh, anh nhìn vào đôi mắt vô hồn kì lạ của cô hồi lâu rồi buông tay. Xoay người, anh toan nhắc mình bay lên thì lại bị người đằng sau dùng tay kéo nhẹ vạt áo. Tây Độc không ghét Diệp Vy, anh có cảm tình với cô. Rất nhiều. Anh không thích con người. Vì vậy Diệp Vy cũng xem như là người bạn loài người đầu tiên khiến anh có cảm giác muốn kết thân. Nhưng những thứ này vẫn chưa đủ lớn nếu so với Richard.

“Có thật là anh ấy đã xóa kí ức của em?”

“...”

“Anh ấy đã hứa với em là sẽ không làm vậy.”

Tây Độc nhìn xuống sự tức giận, nghiêm túc hỏi: “Diệp Vy, em có phản bội bọn anh không?”

Anh biết con người chả bao giờ nói thật.

Nhưng nếu là Diệp Vy thì anh sẽ cho cô một cơ hội.

Để thừa nhận.

Hoặc...

Để phủ nhận.

Cô đang cúi đầu, hai mắt chăm chú nhìn vào vòng đá trong suốt trên tay. Vệt sáng xanh lại xuất hiện một cách bất thường. Nó nhấp nháy một lúc rồi bắt đầu sáng hẳn lên. Màu sắc giống hệt lần đó. Như đang cố gắng báo hiệu, lại như đang soi rọi vào từng khoảng trống trong veo của viên đá. Không rõ là điềm lành. Hay điềm xấu.

Diệp Vy ngẩng người, con ngươi nâu sẫm chỉ còn hình ảnh của viên đá màu lam.

Tà thuật ư?

Không giống vậy!

Mê thuật sao?

Cũng không giống!

Đầu óc bắt đầu hỗn loạn, Diệp Vy không tài nào dứt khỏi sự mê hoặc của viên đá nên ngày một bước vào sâu hơn. Đá không biết nói chuyện. Cô vĩnh viễn không thể hiểu được nó đang muốn nói gì với cô. Nhưng lạ thay. Cô lại cảm nhận được thứ nó muốn cô nhìn thấy, cô lại bị nó dẫn dắt đi về phía ánh sáng trắng chói mắt. Nhìn đến mức như hóa thành đũa thiêu năng. Cuối cùng Diệp Vy cũng nhận ra. Vòng đá này là thứ cô sẽ giữ bên mình cả đời. Cô tuyệt đối không thể để mất nó.

Đôi mắt ngấn lệ, từng giọt từng giọt trượt lặng lẽ trên hai gò má.

Lúc Diệp Vy ngẩng mặt, Tây Độc thật sự cảm thấy nặng nề. Cô khóc. Tây Độc đã nhìn thấy rất nhiều gương mặt đầm nước mắt. Thứ được gọi là nước mắt là loại vũ khí lợi hại nhất của loài người. Nó mang theo sự thật lẫn giả dối. Nó khoác lên mình sự xót xa lẫn vui mừng. Nó ngụy trang dưới lớp vỏ bọc hoàn hảo, giành lấy lòng thương của người vô tình chứng kiến.

Tuyên lệ của con người nên bị triệt bỏ hoàn toàn. Anh đã từng nghĩ vậy. Bởi, khi kẻ khác khóc trước mặt anh, anh chỉ thấy chúng cố tình dùng nước mắt để mong dối lấy một chút thương hại từ người sắp sửa sẽ giết chúng. Chúng chỉ dùng nước mắt để dụ dỗ người ta tin tưởng chúng để rồi sau đó chúng sẽ trở mặt ngay. Nước mắt có thể dùng để chế tạo độc dược. Do qua nhiều năm, con người đã khiến loại nước tinh khiết ấy trở nên đáng ghê tởm mất rồi. Đáng buồn làm sao!

Nhưng hiện tại, Tây Độc nhận ra Diệp Vy đang rất đau lòng.

Những giọt nước mắt của cô...

Chúng là thật.

Chúng bắt nguồn từ nỗi đau thực sự.

Tại sao?!

Chuyện gì có thể khiến cô đau đến vậy?

“Tây Độc, em muốn quay về lâu đài.”

Trước câu nói chứa đầy sự van nài của cô gái nhỏ, Tây Độc vờ như không nghe thấy.

“Anh cần em trả lời một câu hỏi của anh.”

Cô đợi anh nói tiếp.

“Em muốn gì ở Richard?”

“...”

Nhìn thẳng vào cô, anh nghiêm túc: “Ma cà rồng ghét nhất là sự phản bội. Diệp Vy, em nên biết. Nếu có một ngày em phản bội ma cà rồng, đó sẽ là ngày em biết thế nào là sự dày vò tàn độc nhất. Ma cà rồng sẽ không để em chết dễ dàng, càng không cho phép em chết một cách nhẹ nhàng hay thoải mái. Vì người đó là em nên hậu quả sẽ càng thê thảm.”

Sự im lặng của Diệp Vy làm Tây Độc lo lắng điều mình suy nghĩ sẽ có ngày trở thành sự thật. Anh híp mắt quan sát cô, tựa đang muốn nhìn xuyên qua tâm can bên trong để mong tìm thấy một Diệp Vy mà anh đã gặp ngay hôm đầu tiên. Cô không giống người sẽ phản bội người khác, mà điều đó cũng không có nghĩa cô sẽ chẳng bao giờ phản bội ai. Thật ra, cô là một cô gái vô cùng đơn thuần.

Con người là loài vật không đáng tin. Nhưng Diệp Vy lại có thể dùng bản thân mình để lấy đi niềm tin của ma cà rồng. Cô đặc biệt. Ở cô có điều gì đó khiến người khác hoàn toàn tin nhiệm trao đi tin tưởng. Sự chân thật của cô có khả năng lay động tâm hồn người ta, mọi suy nghĩ của cô dường như đều xuất hiện trên gương mặt non nớt để người đối diện chỉ cần nhìn là sẽ đoán được cô đang cảm thấy thế nào. Cô bộc lộ cảm xúc rất thẳng thắn, không che giấu. Trong xã hội ngày nay, rõ ràng có rất ít người thoải mái sống như vậy. Diệp Vy có lẽ được sinh ra để chờ gặp Richard.

Điều gây ảnh hưởng đối với ma cà rồng, thật ra chính là sự chân thật.

Mà, sự chân thật, ngày nay rất hiếm.

“Tây Độc, em không biết sau này mình có phản bội mọi người hay không. Nhưng hiện tại thì em biết, em biết vì sao các anh lại lo sợ em sẽ trở thành kẻ phản bội. Ác cảm của ma cà rồng về con người quá lớn nên không thể gỡ xuống được. Thậm chí cả em cũng không tin con người. Vì họ thực sự rất đáng sợ. Nếu anh lo lắng em sẽ phản bội mọi người, bây giờ, hoặc là anh giết em, hoặc là thả em đi. Nếu anh không còn cách nào khác... Tây Độc, anh có thể tin em một lần không?”

Mắt nhìn mờ lung, cô chớp mấy môi, như đang tự nói với chính mình.

“Em cũng từng nói vậy với anh ấy, kết quả, anh ấy lại cho em một con dao bạc.”

Mà em...

Khi đó...

Lại dùng chính con dao ấy...

Ghim thẳng vào ngực trái của anh...

Gió nhẹ thổi bay vạt áo, Tây Độc đưa mắt nhìn lên không trung.

Đã rất lâu rồi anh không trò chuyện “thân mật” cùng con người, không nghĩ rằng mình cũng sẽ bộc lộ những mặt cảm xúc khác trước mặt một con người. Có rất nhiều chuyện ma cà rồng có thể tiên đoán được, nhưng liên quan đến tương lai hay vận mệnh của chúa tể ma cà rồng thì e chỉ có một trong số ít ma cà rồng có thể nhìn thấy trước. Có được sinh mệnh vĩnh hằng nhưng không có được một trái tim nóng. Có được sự quyền rũ ma mị nhưng không cảm được niềm vui khoái lạc như những con người nhỏ bé sống dưới bầu trời rộng lớn. Có duyên quen biết, gặp gỡ một cô gái hiếm có như Diệp Vy, có lẽ là chuyện đẹp để dành cho quãng đời làm ma cà rồng của những kẻ máu lạnh ẩn mình dưới tòa lâu đài luôn ngập trong bóng tối.

“Diệp Vy, em là con người đầu tiên lấy được sự tin tưởng của Tây Vương.”

Điều này rất quan trọng.

Vì Tây Vương là ma cà rồng đại diện cho hướng Tây, lấy được sự tin tưởng của anh cũng giống như đã thu tóm toàn bộ tin nhiệm của những ma cà rồng cư ngụ ở địa phận do Tây Độc quản lý. Cả một thế lực lớn. Cả một tập thể đông đúc. Diệp Vy sẽ được cấp dưới của Tây Độc xem trọng. Nhưng điều này cũng có nghĩa, sau này nếu cô phạm vào tội phản bội thì đón nhận cô sẽ là những hình phạt tàn khốc nhất.

Lấy được tin cậy.

Đổi lại nghìn phần trách nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Dòng dõi Mộc Lam

- - -

“Richard!”

Nghe thấy giọng nói mềm mại của cô gái nhỏ, Richard bắt giác cong môi. Chút cảm xúc nhỏ trên khuôn mặt lạnh nhạt ngày thường bị Bắc Thần trông thấy. Anh chưa từng thấy Richard cười như vậy. Những cái nhếch môi của Richard luôn đại diện cho sự chết chóc và cuộc trả thù tàn bạo, hay thậm chí là một kế hoạch độc ác. Thế nhưng hiện tại anh đã chứng kiến được. Khóe miệng của chúa tể, thực sự xuất hiện một nét cười đầy cung chiêu. Tất cả đều thuộc về cô gái tên Diệp Vy.

Bắc Thần khẽ cúi đầu, tiếp theo xoay người đi.

Anh vẫn không muốn ở gần con người.

Đặc biệt là người đã gây ra thương thích cho Richard.

Diệp Vy chậm rãi tiến đến trước mặt Richard, những bước chân nhẹ tênh mang theo nhiều nỗi niềm ẩn giấu. Không hiểu vì sao. Nhưng cô đã nhớ lại. Trong lòng đau đớn như bị ai dùng kim châm không ngừng, trái tim tưởng chừng bị thiêu đốt từng giây. Những cảm xúc chân thật ấy, nên gọi tên thế nào đây? Ngay từ ánh mắt đầu tiên đã không tồn tại tình cảm, cứ như vậy có lẽ sẽ tốt hơn.

Biết làm sao khi nó không nghe theo lời cô?!

Thứ nằm bên ngực trái...

Nó có vẻ đã bị thuần hóa mất rồi!

Một người chưa từng rung động trước ai...

Liệu còn có thể rung động vì một người?

Hóa ra không phải cô không biết yêu, mà là đang đợi để gặp đúng đối tượng.

Trước đây, ở chỗ con người, Diệp Vy từng hoài nghi mình là một người lạnh lùng vô cảm. Cô không thể dành tình cảm cho bất kì chàng trai nào mặc dù cũng có một vài anh chàng ngó ý thích cô. Cô chẳng hề rung động trước người đàn ông nào bất kể họ dùng cách gì để tiếp cận cô. Mãi cho đến khi gặp được Richard. Cô bị anh thu hút. Nỗi sợ hãi bủa vây lấy cô tựa hời chuông cảnh tỉnh, nhưng dường như tiếng chuông vang rất bé. Bé đến mức chẳng ai nghe được. Bị cuốn vào mị lực của anh như một điều hiển nhiên, cô cứ như vậy bước chân vào thế giới cảm.

Ma lực của ma cà rồng quá lớn. Diệp Vy là con người, không có sức đề kháng để ngăn mình không bước chân vào đầm lầy. Cô cũng như bao người ngoài kia, hoàn toàn không có khả năng miễn dịch trước ma cà rồng. Trời sinh họ là những kẻ phong lãng vô tâm, họ quyến rũ được nhiều người, cũng đoạt lấy sinh mạng của những người đắm chìm trong cơn mê. Rốt cuộc chẳng thể biết được là cô đã thực sự có tình cảm với anh hay là cô chỉ đang bị mê hoặc như những người khác.

Dừng lại trước mặt anh, cô mỉm cười.

Anh dịu dàng nhìn cô, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên tóc cô, khẽ xoa.

Cô nói: “Không công bằng.”

Anh khựng lại: “Hửm?”

Diệp Vy cúi đầu, giọng nhẹ tênh: “Em đã quay về trước trời tối.”

Richard im lặng không đáp, sắc mặt anh dần hóa thành lạnh lẽo.

Diệp Vy lại nhỏ giọng, âm thanh mang theo sự trách móc: “Anh không giữ lời.”

Khắc tiếp theo, anh không chút do dự luồn tay ra sau lưng cô. Nhưng ý đồ còn chưa kịp thực hiện đã bị cô nhận ra. Cô nhanh nhẹn dùng hai tay phủ lấy thứ anh muốn giành lại, ngẩng đầu nhìn anh bằng cặp mắt oán giận xen lẫn đau lòng. Giọng nói không kịp phát ra, vì đã nghe thấy thanh âm lạnh như băng của anh vang lên.

“Đưa cho tôi.”

Ngay lúc cô bước những bước đầu tiên đến gần, Richard đã phát hiện ra cô đang giấu dao bạc trong tay. Khoảnh khắc ấy, anh thực sự muốn bay đến giết cô. Nhưng anh đã kịp bình tĩnh, nhờ vậy mới bắt được điểm khác thường. Lần Diệp Vy dùng dao bạc đâm anh, ánh mắt cô không trong trẻo như hiện giờ. Vì muốn chờ xem cô sẽ làm gì tiếp theo nên anh mới nhẫn nhịn đợi. Dĩ nhiên, sẽ không có chuyện anh để yên cho cô muốn làm gì thì làm như lần trước. Tính kiên nhẫn của anh có hạn.

Richard càng hung hăng nắm chặt tay Diệp Vy để lấy lại dao bạc thì cô gái nhỏ lại càng ngang ngược giữ chặt con dao trong hai tay. Anh vì không muốn cô bị thương nên đã rất nhún nhường, nếu không thì bây giờ dao bạc đã nằm trong tay anh. Kì lạ thay khi mà cõi lòng của anh lại nảy sinh nỗi sợ rằng sẽ

làm tổn thương cô gái bé nhỏ trước mặt. Dường như từ lúc cô xuất hiện ở Tiêu Dao, anh đã không còn là chính mình. Sự tàn độc của anh giống như biến mất vào những lúc anh nhìn thấy cô.

Diệp Vy cắn môi, nhìn thẳng vào Richard.

Anh giận dữ: “Tôi không giữ lời với em lúc nào?”

Trước con giận của anh, cô lại điềm tĩnh trả lời: “Anh hứa không xóa kí ức của em.”

Richard sững người.

Chỉ chờ có thế, Diệp Vy nhanh chóng kéo bàn tay to lớn của anh ra trước rồi đặt dao bạc vào tay anh, tiếp đó dùng tay mình phủ lấy tay anh. Mọi động tác của cô lưu loát đến mức Richard không kịp phản ứng. Bởi anh còn bất ngờ. Anh không ngờ đến mức không nhận ra sự thay đổi của cô. Nhưng không thể tin được, vì sao cô có thể tự mình nhớ lại khi đã bị anh xóa đi những kí ức kia?

“Vy, buông tay.”

Diệp Vy kiên quyết lắc đầu: “Richard, em thực sự không có ý làm anh bị thương.”

“Đưa dao bạc cho tôi.”

“Anh trả thù đi, đâm em lại một nhát... ưm...”

Những câu chữ tiếp theo đã bị nụ hôn của anh nuốt trọn.

Richard dùng miệng khiến Diệp Vy im lặng.

Nụ hôn của anh đầy ngang ngược, nó mang theo cả oán giận và nuông chiều. Lúc vồ vẽ như con mãnh thú hung hăng đang ao ước nuốt chửng con mồi. Khi ả nham nỉu tựa như đang giữ một báu vật quý giá. Anh ngậm lấy môi cô thật lâu, day mạnh nhưng không làm cô chảy máu. Lưỡi anh như con rắn nhỏ, lục lọi mọi ngóc ngách trong khoang miệng, quấn quýt cuốn lấy lưỡi cô. Tưởng như anh có thể bộc lộ hết mọi nỗi niềm của mình qua một nụ hôn. Tưởng như cảm xúc của anh đã bị cả thế giới ngoài kia trông thấy. Hơi thở dồn dập của anh tựa đang nói thầm, cô gái này mãi mãi thuộc về anh, chỉ là của một mình anh mà thôi.

Em ngốc sao?

Nếu ta đâm em lại một nhát...

Cái mạng nhỏ của em...

Sẽ không còn.

Bé con, ta và em khác nhau.

Ta còn sống, bởi ta là ma cà rồng.

Còn em, một con người yếu đuối thì làm sao có thể sống tiếp?

Thoát khỏi nụ hôn của anh, Diệp Vy thở hổn hển, mệt mỏi tựa vào ngực anh.

Richard đoạt lấy dao bạc từ tay cô, giữ chặt.

Không biết qua bao lâu, người trong ngực lại nhỏ giọng hỏi: “Tại sao anh không tránh?”

Nói năng lực của ma cà rồng có vấn đề cũng giống như nói Trái Đất mãi mãi sẽ giữ được sự tươi xanh và trong lành khi ở giữa cái thế giới đầy những kẻ vô ý thức này vậy. Rõ ràng năng lực của anh vẫn bình thường. Nhưng vì lí do nào mà một con người bình thường như Diệp Vy lại có thể lấy lại được những kí ức đã bị anh xóa mất? Quái lạ. Ma cà rồng thậm chí còn không làm được chuyện đó.

Cảm nhận được khoảng áo trước ngực trở nên ẩm ướt, Richard càng nhủi chặt mảy hơn. Anh kéo Diệp Vy ra, quả nhiên cô đang khóc. Thứ anh cảm ghét nhất trên đời có lẽ đã được chuyển thành những giọt nước mắt của cô gái nhỏ. Chỉ cần nhìn thấy chúng là lòng anh lại trở nên khó chịu. Như có gì đó đè nặng trên ngực. Như có gì đó bóp chặt quả tim. Richard cuối cùng cũng quyết định. Cả đời này. Anh tuyệt đối không để Diệp Vy phải rơi lệ thêm một lần nào nữa. Vì anh không chịu được nếu nhìn thấy cô đau lòng. Cô đau một. Nhưng anh đau mười.

Loại chuyện khốn khiếp này sao có thể nảy sinh trên người chúa tể ma cà rồng?

Cẩn thận dùng tay lau đi nước mắt của Diệp Vy, Richard cất giọng: “Bé con.”

Diệp Vy ngây ngốc đón nhận sự dịu dàng của anh.

Nhưng sau đó vài giây, cô giật mình.

Vội vàng đẩy mạnh anh ra rồi chạy nhanh vào lầu đài.

Cô không thể bị lừa!

Không thể để anh lại xóa đi những chuyện cô vừa nhớ lại!

Không thể để một mình anh chịu tổn thương!

Bụp.

Diệp Vy đâm sầm vào một người, cô nhăn nhó xoa trán.

“Em chạy đi đâu mà không thèm nhìn đường vậy?”

Thiên cười tươi, vờ vệt đưa tay xoa xoa ngực mình.

Cô ngước lên, chưa kịp trả lời đã nghe thấy tông giọng của tử thần truyền đến.

“Thiên, bắt lại.”

Diệp Vy liền vội vàng lách người sang một bên.

Không ngờ Thiên nhanh tay hơn, chặn ngang đường thoát của cô.

“Này, này, này.”

Cô lập tức nài nỉ: “Buông em ra đi mà, em xin anh đấy!”

Thiên nhỏ giọng thì thầm: “Anh cũng xin em, đứng yên đi!”

Đang này, Richard chậm rãi nhấc từng bước chân tiến về phía Thiên. Sắc mặt vừa mới nhu hòa nay ngập tràn tia u ám, giống như ánh mặt trời không còn được tỏa sáng vì đã bị mây mù giăng kín. Chưa từng có kẻ nào dám đẩy anh mạnh tay như vậy mà vẫn còn cơ hội chạy trốn giống cô gái nhỏ. Sự thiên vị và nuông chiều của anh được định sẽ thuộc về quyền sở hữu của Diệp Vy. Nhưng không có nghĩa là cô có quyền sử dụng thái độ đáng chết của mình trước anh.

“Em chọc gì mà nét mặt Richard khó coi vậy?”

“Anh ấy muốn xóa kí ức của em.”

Thiên kinh ngạc, sau đó dùng tay giữ chặt Diệp Vy.

Đợi khi Richard đã dừng bước, Thiên tốt bụng kéo Diệp Vy ra trước giao tận tay cho vị chúa tể quyền năng rồi cười hiền lành ở yên một bên xem kịch. Nào chạy chậm một nhịp, đến khi ý thức được những gì mình vừa nghe không hề nhầm thì gương mặt tươi cười của anh lập tức cứng đờ.

Chẳng lẽ...

Những điều đó là sự thật?

Nhưng...

Không thể nào!

Không thể có chuyện đó!

Chuyện hiếm có như vậy, ngàn năm chỉ có một.

“Em chán sống rồi?”

“Anh buông em ra, buông em ra.”

Diệp Vy ra sức giãy dụa, hai mắt nhắm chặt, không muốn nhìn anh.

Richard cau có chau mày, hận không thể bóp chết cô nhóc.

Sau một hồi giằng co, cuối cùng, người thua là anh.

Anh lại mềm lòng.

Thật sự.

Nhẹ nhàng đưa tay xoa má Diệp Vy, anh khẽ: “Vy, mở mắt.”

Cô ra sức lắc đầu: “Không muốn!!!”

“Tôi không xóa kí ức của em.”

“Em không tin.”

“Vy, đừng bướng.”

“Em ghét anh.”

Richard đen mặt.

Anh có nên giết cô không?

Chưa bao giờ anh phải xuống nước năn nỉ kẻ nào. Dám chống lại anh, hoặc là sống không bằng chết, hoặc là chết một cách tàn ác nhất. Mà Diệp Vy hết lần này tới lần khác tỏ ra cô không muốn sống nữa. Có phải cô biết được anh sẽ chẳng thể ra tay được cho nên mới ngang ngạnh như vậy? Cô rõ ràng sợ anh. Thế mà lúc nào cũng thể hiện rằng bản thân rất ngoan cường trước anh. Thật ngốc nghếch.

Có lẽ cô vĩnh viễn sẽ không biết.

Rằng chỉ cần cô thoải mái yếu ớt trước mặt anh.

Rằng chỉ cần cô vui vẻ mỉm cười khi nhìn thấy anh.

Rằng chỉ cần cô chủ động làm nũng nếu bắt gặp anh đang nổi giận.

Là anh sẽ kìm không được mà muốn dịu dàng với cô.

Khóe môi vẽ ra một đường cong hoàn hảo, làm lu mờ sắc lạnh vốn có.

“Vy, có còn muốn biết tại sao tôi không tránh hay không?”

Diệp Vy từ từ mở mắt, vô tình trông thấy nụ cười thuần túy của anh.

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, giọng như ngâm nga: “Tôi tin em.”

“...”

“Em sẽ không gây nguy hiểm cho tôi.”

Cho nên ở trước mặt em, ta vô tình đã buông bỏ phòng bị.

Ta đã nói cho em chưa?

Vy...

Ta không thể thả em đi.

Dù em có phản bội ta...

Dù em sẽ gây hại cho ta...

Ta mãi mãi không thể thả em đi.

Bởi ta vừa nhận ra...

Vì em, ta có thể chịu đau, bất kỳ cơn đau nào.

Nhưng nỗi đau mất đi em...

Nó là thứ ta không thể chịu đựng được.

Diệp Vy đang định nói gì đó, chớp mắt lại thấy anh dùng tay vẽ một đường vào không trung. Sau đó, chẳng có gì xảy ra. Cô thắc mắc không biết anh đã làm gì, lời còn chưa kịp thốt đã trở nên hốt hoảng. Trước lúc mất đi ý thức, cô đã bắt được ánh nhìn đầy âu yếm hiếm có của anh. Tròng mắt chứa đựng nỗi hình ảnh cô, sâu trong đáy mắt là một tầng sương mờ mịt phủ đầy nhựa sống. Không cần biết vì lý do gì mà cô có thể nhớ lại được, nhưng chỉ cần những hồi ức ấy khiến cô đau lòng, anh sẽ không chút do dự giúp cô quên đi chúng. Tuy cực đoan, nhưng hợp lý.

Vô lực ngắt đi trong vòng tay của Richard, Diệp Vy chìm vào giấc ngủ.

Ra đó là động tác anh thường sử dụng khi xóa ký ức của một người.

Người đàn ông xấu xa!

...

“Diệp Vy thật sự đã tự nhớ lại mọi chuyện?”

“Ừ.”

“Tại sao có thể?”

“Không biết.”

“Anh tin năng lực của cậu vẫn ổn, nhưng chuyện Diệp Vy nhớ lại khi đã bị cậu đoạt lấy ký ức đúng là khó tin. Một con người bình thường như vậy, làm sao có thể? Rốt cuộc cô ấy đã đi đâu trước khi về lại lâu đài? Rõ ràng thẳng thộc Tây Độc đi cùng cô ấy, sau khi về cũng chẳng nói năng gì, vậy mà Diệp Vy lại nhớ ra mọi chuyện.”

Ánh trăng khuyết hằn mạnh nét ưu thương trên nền trời đang chuyển đen, màu của trăng có sắc cam nhàn nhạt hết vết ố loang lổ trên mảnh giấy cũ cở xưa ghi những dòng chữ nguệch ngoạc kể về một bản tình ca buồn. Gió mạnh từng đợt ủa vào khoảng trời mênh mông, khiến mây đen tách thành những dạng hình lạ mắt.

Tầng thượng lâu đài D.W có một bóng người tĩnh lặng đứng yên, hai mắt phát ra tia sáng màu tím ngang tàn cơ hồ có thể thiêu đốt cả núi Tiêu Dao. Thân hình cao lớn đứng vững trước từng đợt gió ồ ạt. Không. Nói đúng hơn, gió mạnh kéo đến là do có người triệu hồi. Là anh. Chính anh khiến gió trở nên giận dữ như vậy.

Dưới màn đêm cô tịch là hơi lạnh phủ vây.

Cạnh ánh trăng của đêm là hương hồ phách nhàn nhạt.

Một lúc lâu, Richard chậm rãi quay lại, nói với tên thuộc hạ bên cạnh mình.

“Gọi Hải Lam về.”

“Vâng, thưa Chúa tể!”

Nói xong, tên thuộc hạ lập tức biến mất.

Thiên tiên đến lan can, tùy ý đưa tay trêu đùa những sợi gai nhỏ bé của đám hoa hồng đỏ vừa được người mang về lãnh thổ phía Nam. Từng sợi gai vươn mình cố chấp bám lấy thành lan can, quấn quýt siết chặt thanh kim loại làm điểm tựa. Hoa hồng đỏ tượng trưng cho máu tươi. Ma cà rồng thích máu. Ngắm nhìn thứ hoa đỏ mê hoặc này sẽ giúp kích thích vị giác và giúp họ dùng bữa ngon miệng hơn. Chạm nhẹ vào một cánh hoa, cảm giác mịn màng xuyên qua làn da lạnh buốt. Thiên ngắt cánh hoa kia, nâng niu giấy lát rồi thả nó rơi xuống không trung. Cánh hoa nhẹ nhàng bay theo điệu điệu của gió, lơ dềnh nhảy múa giữa làn trời đen kịt.

Cứ roi mãi.

Roi mãi.

Tận khi chạm đến khoảng đất bên ngoài tòa lâu đài.

Những ngón tay thon dài nhịp nhẹ lên thành lan can tạo ra vài âm thanh lạch lạch khó nghe. Thiên hướng mắt lên trời. Richard là người biết phân nặng nhẹ, vì vậy nên biết lúc nào sẽ mềm lòng và lúc nào sẽ cứng rắn. Cảm xúc của Richard chưa từng bị chi phối bởi con người. Cho tới khi có sự hiện diện của Diệp Vy. Diệp Vy thích hợp làm người phụ nữ của Richard, nhưng không có nghĩa cô có thể dễ dàng ngồi vào vị trí chúa tể phụ nhân. Ngôi vị sánh bằng chúa tể kia, phải là người phù hợp và tương xứng mới có khả năng nắm giữ. Cô gái loài người nhỏ bé như cô, ngay từ đầu đã không thuộc về thế giới đầy rẫy nguy hiểm và chết chóc của ma cà rồng.

“Bỏ xuống địa vị, chúng ta nói chuyện như hai người đàn ông.”

“Được.”

“Richard, tại sao cậu lại chọn Diệp Vy?”

Richard quay sang Thiên, hỏi ngược lại: “Theo anh thì tại sao?”

Thiên lập tức nhăn mặt: “Anh đang hỏi cậu mà?”

Duỗi thẳng tay, Richard thoải mái đáp lời Thiên: “Đừng giảng đạo lý yêu đương với tôi.”

Ma cà rồng vốn không biết tình là gì, yêu là thế nào!

Bởi...

Họ là sinh vật lãnh cảm.

Không phải sao!?

Thiên gật đầu tán đồng, sau đó nói: “Chúng ta dùng cách dễ hiểu hơn nhé! Cậu quan tâm Diệp Vy, không muốn cô ấy bị thương, muốn mang đến mọi thứ tốt nhất cho cô ấy, ở bên cạnh cô ấy, chiều chuộng cô ấy hết mực... Đại loại như vậy đúng không?”

Richard nhú mày, bày ra bộ mặt chán ghét: “Tôi có sao?”

Im lặng một lúc, anh đột nhiên mở miệng nói tiếp: “Một người từng nói với tôi, muốn biết Vy có đặt ai đó ở trong lòng hay không thì hãy xem cách em ấy đối xử với họ. Vy chỉ thực sự bộc lộ bản tính của mình trước những người quan trọng với em ấy. Lại thường có những suy nghĩ mà thậm chí không một ai nghĩ đến. Em ấy hay biến một chuyện đơn giản thành phức tạp, đến mức tự làm mình buồn rầu vì chính những suy nghĩ ấy. Hiểu và chịu đựng được Vy thì mới có thể không rời bỏ em ấy. Không phải em ấy khó gần, thật ra là do Vy đã cố tình đẩy mọi người ra khỏi thế giới của em ấy.”

“...”

“Vy có rất nhiều nỗi sợ.”

Tiến đến đặt một tay lên vai Richard, Thiên nói: “Đây là lần đầu tiên anh thấy cậu nghiêm túc như vậy khi nhắc về một con người. Nếu cậu không quan tâm, anh khẳng định cậu sẽ không tốn thời gian nói về Diệp Vy như vậy. Thắc mắc thiệt nha, kẻ nào đã kể về Diệp Vy cho cậu? Bạn của cô ấy sao? Ở ngôi làng?”

Richard không đáp.

Bầu trời ở núi Tiêu Dao luôn có rất ít tinh tú, hôm nay cũng vậy. Nhưng đối với Thiên thì hôm nay khí trời của núi rất tốt, tinh tú lấp lánh che kín thăm đen. Sao thưa thớt trên nền trời mênh mang nhưng lại dày đặc trong trái tim một người. Thiên biết Richard đang thực sự nghiêm túc với cô gái nhỏ tên Diệp Vy. Vừa gặp một lần đã muốn gắn kết trọn đời. Hai người này là do ông trời cố tình sắp đặt chờ đợi nhau hay là thiên ý ẩn chứa nghiệt duyên? Ma cà rồng cùng con người, sợi chỉ đỏ sao mà khéo đưa đẩy, gắn kết hai kẻ vốn không ở cùng một thế giới.

Thiên đưa tay cảm nhận gió lạnh, buông thả giọng nói: “Richard, cậu không thể yêu một ma cà rồng được sao? Tại sao phải là con người? Nghiệt ngã như vậy!”

“...”

Ngay từ khi sinh ra, Richard đã luôn đón nhận những điều tốt đẹp nhất. Mọi thứ xung quanh anh đều là hiển nhiên, không may mắn vương một tia tăm tối nào. Anh chưa từng đối xử nhu hòa với bất kỳ một ai, chưa từng vì ai mà bị thương, cũng chưa từng cho phép kẻ nào động được vào mình. Và, anh chưa từng biết sợ. Thậm chí lúc bị kẻ thù dùng lưỡi gươm bạc đâm vào người anh cũng chẳng hề sợ hãi. Ấy vậy mà khi biết đến cái tên Diệp Vy, gặp được cô gái nhỏ đơn thuần, anh lại bắt đầu học biết lo lắng và... biết sợ. Một kẻ ngông cuồng không sợ trời không sợ đất như anh, hóa ra cũng sẽ có được một người có thể khiến anh phải sợ mất đi.

“Diệp Vy sẽ phải trải qua sinh lão bệnh tử.”

Thiên biết Richard đã nghĩ qua vấn đề anh vừa nhắc, nhưng anh vẫn hỏi. Vì muốn nghe câu trả lời thật tâm của vị chúa tể vốn lãnh cảm, vì muốn biết ý định kia có xông đến chiếm đóng trí não của kẻ có trái tim giá băng hay không. Cả loài người và ma cà rồng đều như nhau, cũng sẽ ích kỷ, chẳng chọn cao thượng. So với con người thì ma cà rồng càng ích kỷ hơn ngàn lần, họ không bao giờ chịu hy sinh hay đón nhận thiệt thòi về phần mình.

Từ khi Richard bị Diệp Vy đâm một nhát thì Thiên bắt đầu cảm thấy lo. Richard vốn không phải kiểu người sẽ cho kẻ khác cơ hội làm mình bị thương. Chỉ sợ đến một ngày, nếu Diệp Vy mở miệng nói muốn mạng của chúa tể ma cà rồng, e là người nào đó sẽ im lặng mặc kệ. Tộc ma cà rồng không thể mất chúa tể. Anh luôn đề mắt tới Diệp Vy, phòng khi cô lộ ra bộ mặt thật của mình. Vì đối với con người, Thiên vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng. Vẫn còn cần chút ít thời gian.

Ma cà rồng là những sinh vật đáng sợ, nguy hiểm và nham hiểm nhất.

Đừng vội tin họ khi họ đã vui vẻ thừa nhận bạn.

Bởi bạn không biết đó là thật hay giả.

Nhưng họ lại biết.

Toàn bộ quá trình đều là do họ tự quyết định.

Sự giả tạo đó, họ đã học theo con người.

Giữa hai người đàn ông vốn chẳng cần nói dài dòng, những câu chữ ngắn gọn mà mạnh mẽ của họ đều biểu đạt rõ mồn một ngụ ý bên trong nó một cách trần trụi nhất và chỉ có họ mới thấu hiểu. Richard nhận ra điều Thiên đang ám chỉ. Trong tộc ma cà rồng, Thiên thuộc dòng dõi quý tộc, am hiểu hàng trăm điều và tình huống hơn rất nhiều chủng loại ma cà rồng khác. Thiên luôn giúp anh vạch ra những mối hiểm họa và tìm hướng giải quyết và tất nhiên là không một ma cà rồng nào khác có thể làm được điều đó. Không phải tự dưng mà anh có danh hiệu Nam Vương.

Nhìn thẳng vào Thiên, Richard khẳng định chắc nịch: “Tuy tôi có thể biến Vy thành ma cà rồng để em ấy vĩnh viễn sẽ không thể rời xa tôi, nhưng tôi tuyệt đối không làm vậy. Thiên, anh biết vì sao không? Tôi sẽ không để em ấy bị đánh bả, càng không muốn em ấy phải sống như ma cà rồng. Tôi đề ý em ấy vì em ấy là con người.”

“Nếu Diệp Vy nghĩ khác cậu, nếu cô ấy muốn được làm ma cà rồng thì thế nào?”

Richard khẽ cười, thẳng thắn bác bỏ lời nói của Thiên: “Không thể.”

“Cậu chắc chắn?”

“Tôi hiểu Vy.”

Thiên không hỏi tiếp, chỉ im lặng đưa mắt nhìn xa xăm.

Rất lâu sau này anh mới biết, hóa ra, Richard thực sự hiểu rõ Diệp Vy.

Diệp Vy không thích hợp làm ma cà rồng.

Sự thuần khiết của cô là ánh sáng duy nhất xuất hiện trên núi Tiêu Dao.

* * *

Giữa đêm đen tịch mịch, một nhân ảnh nhỏ nhắn nhanh nhẩu đáp xuống khoảng sân trống trước tòa lâu đài đồ sộ. Tiếng gió khuya như cắt ngang màn đêm, những thanh âm xì xào do gió chạm kẽ lá phát ra ngày một nhiều, tựa tiếng đàn gọi hồn. Dáng người nhỏ khoác trên mình một chiếc áo choàng đen bằng nhung, trên ngực áo có gắn một vật được thiết kế tinh xảo theo hình một chiếc lá. Bên cạnh những đường viền tỉ mỉ của lá còn xuất hiện một viên ngọc màu xanh tươi mát, đón nhận tia sáng từ mặt trăng rồi nhấp nháy phát quang.

Người nọ đi thẳng vào đại sảnh, những bước chân vừa gấp gáp lại vừa phấn khởi.

Bước qua cánh cổng lạnh lẽo, người nọ liền đưa tay kéo nón áo choàng xuống, để lộ gương mặt non nớt nhưng ẩn hiện nét đẹp thanh thuần. Mái tóc ngắn màu xanh rêu xòa tùy ý trên bờ vai mảnh, đôi mắt đẹp tựa hai viên ngọc quý khiến ai vừa nhìn liền bị mẩn sắc màu bên trong quần lấy. Làn da trắng cùng đôi môi mông mọng đỏ khiến cô gái nhỏ càng thêm mê hoặc lòng người. Ma cà rồng là những sinh vật quái dị và nên bị tuyệt chủng, vì họ quá mị hoặc, dễ khiến người khác trầm mê.

Hải Lam là ma cà rồng thuần chủng thuộc dòng dõi Mộc Lam. Cô là hậu duệ duy nhất của gia tộc Mộc Lam còn sống sót sau trận chiến thảm khốc với lũ người sói vào mấy mươi năm về trước. Cả gia tộc cô đều bị giết trong một đêm thanh vắng vì âm mưu đã ấp ủ bao lâu của lũ người sói khôn khiếp. Chúa tể đã cứu cô, thậm chí trước đó anh còn từng nhiều lần cứu người của gia tộc cô.

Gia tộc Mộc Lam vốn có thế lực rất lớn, luôn trung thành phục tùng chúa tể.

Bị tộc người sói nhắm vào, e bên trong còn uẩn khúc.

Chúa tể truyền lệnh cho cả tộc ma cà rồng phải giữ bí mật sự tồn tại của cô. Thứ nhất là vì bảo vệ người cuối cùng của Mộc Lam. Thứ hai là để tìm ra nguyên do người sói muốn diệt sạch gia tộc ấy. Hải Lam thuộc dạng ma cà rồng ham chơi nên cô luôn lang thang khắp nơi dưới sự dung túng và cố tình làm lơ của chúa tể.

Cô ra ngoài lâu như vậy nhưng vẫn chưa tìm được người nào vừa mắt để mang về cho chúa tể. Suốt khoảng thời gian sống ở D.W, Hải Lam chưa từng thấy chúa tể đến gần phụ nữ, chỉ có phụ nữ sát lại gần Ngài. Dĩ nhiên, cái giá cho kẻ dám hỗn láo chính là đôi bằng mạng sống. Vì chúa tể không vừa mắt người nào nên Hải Lam đã xác định Ngài quan tâm đến đàn ông nhiều hơn. Thế là cô bắt đầu lũng lạc những tên đàn ông ngon mắt rồi giả vờ vô ý mang đến trước mặt Ngài.

Kết quả?

Kết quả chính là cô bị giam ở Quỷ Khốc Môn một năm.

Từ lần thất bại đó, Hải Lam quyết không can thiệp vào chuyện đời tư của chúa tể.

Nhưng mà...

Cô không thể trở mặt nhìn Ngài sống cô độc héo mòn được!

Bình thường chúa tể rất lạnh lùng, gương mặt lúc nào cũng vô cảm. Sống càng lâu thì càng am hiểu, Hải Lam cho rằng chúa tể như vậy là do dục hỏa lâu ngày chưa có người dập tắt. Cô nghĩ chỉ cần tìm được cho Ngài một người phụ nữ bên cạnh, có lẽ Ngài sẽ đối xử với đám thuộc hạ dịu dàng hơn một chút. Hoặc là có khi Ngài vì quá chiều chuộng người đó mà đám thuộc hạ lại được lợi, có chuyện gì khó thì họ sẽ trình bày trước cho người đó nghe để người đó thuật lại cho chúa tể, giúp kìm nén lại cơn thịnh nộ của Ngài. Mãi sau này cô mới biết, hóa ra tìm được một người phụ nữ cho chúa tể thì Ngài sẽ càng ngày càng tàn bạo với thuộc hạ hơn.

Đi được vài bước, Hải Lam khịt khịt mũi.

Cô chợt sững người, đứng yên bất động.

Mùi con người.

Rất nồng.

Chưa từng có con mồi được cho phép bước vào đại sảnh, càng không có con mồi nào được đặt cách cho đi vòng vòng quanh lâu đài, chúng luôn được nhốt trong khu giam giữ tăm tối nên mùi của chúng không thể nào bay khắp lâu đài thế này.

Hải Lam mở mắt kinh ngạc, lẽ nào mũi cô có vấn đề?

“Về rồi à?”

Đùng đưa ly máu trên tay, Thiên mỉm cười hiền hòa.

Bắt gặp Thiên, Hải Lam khó hiểu hỏi: “Thiên này, chúa tể đã cho mở cửa lâu đài, giao lưu văn hóa với con người hả?”

“...”

“Em ngửi được mùi con người, nồng lắm!”

Nhấp một ngụm máu, Thiên chậm rãi: “Mũi em vẫn còn dùng được.”

Cô bắt đầu nhăn nhó, cất giọng khó chịu: “Thế quái nào lại có con người xuất hiện ở đại sảnh?”

Đặt lại ly thủy tinh lên bàn, Thiên xoay người: “Anh đưa em đi gặp một người.”

Giữ nguyên thức mắc trong đầu, Hải Lam nhanh chân chạy theo sau Thiên. Cô còn tưởng anh dẫn cô đi đâu, không ngờ lại đến trước phòng của anh. Sự tò mò còn chưa được giải đáp thì cửa phòng đột ngột mở ra, người mở cửa còn là chúa tể. Cô sững sờ nhìn chúa tể, rồi lại nhìn qua Thiên. Sau đó chợt nhớ ra, cô vội khom người hành đại lễ với vị chúa tể quyền năng rồi ngẩng đầu. Lời còn chưa nói ra, đã bị giọng nói lạnh lẽo cướp lấy.

“Qua xem đi.”

Nương theo cái nhìn của Richard, Hải Lam càng kinh ngạc hơn khi thấy một con người đang nằm trên một chiếc giường ngủ mới tinh. Cô không hỏi nhiều, tự giác bước đến bên cạnh người nằm trên giường. Cánh tay nhỏ gầy ra giữa không trung tạo ra một vòng tròn kết giới mang sắc xanh của lá cây phủ quanh khu vực chỉ có cô và cô gái đang nằm trên giường. Hải Lam nhẹ nhàng khép mí.

Một phút sau, kết giới dần bị gỡ bỏ, sắc xanh trở nên dịu hắt.

Hải Lam quay người, nói ra những gì mình nghĩ: “Chúa tể, thuộc hạ chưa từng nghĩ sẽ có ngày con người có thể làm Ngài bị thương.”

Richard không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ hỏi lại: “Người thấy?”

Hải Lam lễ phép gật đầu, thừa nhận: “Do người này quá thuần khiết nên thuộc hạ mới có thể nhìn thấy.”

Kết giới do Hải Lam tạo ra ngoài tác dụng làm lá chắn thì còn có khả năng giúp cô thâm nhập vào trí nhớ của người được bao phủ, khiến cô hoặc là trông thấy rõ ràng con người thật của người đó và những chuyện gần nhất mà họ đã trải qua, hoặc là nhìn ra góc tối sâu thẳm trong tâm hồn họ và khả năng họ sẽ làm ra loại chuyện khốn nạn nào đó. Diệp Vy lại may mắn thuộc trường hợp đầu tiên.

Richard điềm đạm: “Còn nhìn được điều gì không?”

Cô nghiêm túc gật đầu: “Chúa tể, người này đang bị kẻ khác điều khiển.”

Khoảnh khắc kế đến, Hải Lam bất ngờ trông thấy gương mặt ngàn năm chỉ giữ nguyên nét lạnh lùng băng lãnh chợt giãn ra, nơi khóe miệng chậm chạp xuất hiện một nụ cười hài lòng mang theo niềm vui khó diễn tả thành lời. Đây không phải lần đầu cô thấy chúa tể cười, nhưng là lần đầu tiên cô thấy Ngài có một nụ cười thật sự mang hàm nghĩa của niềm vui và niềm hạnh phúc hiếm hoi.

Ngài cười... là vì cô gái loài người đang hôn mê trên giường?

Hải Lam hướng mắt đến gương mặt tĩnh lặng của Diệp Vy.

Trước đây rất lâu cô có nghe nói chúa tể đã đặt một người vào mắt, nhưng sự thật không phải vậy. Vì chỉ có mình cô mới biết, người thật sự được Ngài đề ý, thực chất không phải kẻ phản bội năm đó. Ma cà rồng thuộc gia tộc Mộc Lam vẫn luôn đặc biệt, bởi đôi mắt của họ chính là những viên ngọc vô giá. Hải Lam không thể nhìn trước được tương lai, nhưng cô có thể nhận ra người khiến Ngài đề tâm.

Cũng chính vì sự cố nhỏ của năm đó mà cô đã có những suy nghĩ lệch lạc dẫn đến việc phải chấp nhận hình phạt tàn khốc nhất và được lưu danh vào lịch sử những kẻ bị trừng phạt lâu nhất vì tội... lo chuyện bao đồng.

Đá bay mảnh kí ức buồn thảm kia ra khỏi đầu, Hải Lam lễ phép: “Chúa tể, thuộc hạ có thể hỏi Ngài một câu không?”

Richard không đáp, trên mặt cũng chẳng lộ tia không hài lòng.

Nhận được sự cho phép ngầm, Hải Lam bèn hỏi: “Người này là ai vậy ạ?”

Anh hướng mắt về phía Diệp Vy, ánh nhìn nhu hòa hiếm có.

“Người phụ nữ của ta.”

...

Lâu đài D.W.

Sảnh lớn.

Thiên đứng tựa vào tường, mắt nheo lại đầy nghi vấn. Anh từng đọc được ở đâu đó về một loại thuật pháp tà tính, trong kho sách Hoàng Tộc ở nơi sinh sống của gia tộc ma cà rồng cao quý có rất nhiều loại sách viết về thuật pháp và kẻ sở hữu. Nhưng rõ ràng trí nhớ đã mách bảo thứ anh đang tìm không nằm ở kho sách. Quyển sách mà anh từng vô tình nhìn thấy có kí hiệu rất lạ, nó không thuộc về kho sách. Lốp bụi mờ cùng những đường khắc cổ quái tuy quen mắt nhưng lại không thể nhớ nổi.

Nếu thật sự Diệp Vy đang bị kẻ khác điều khiển thì chỉ có thể khẳng định đó chính là thuật thôi miên. Thuật thôi miên bình thường đều là do nữ ma cà rồng sở hữu. Từ khi Diệp Vy đến lâu đài D.W, cô chưa có cơ hội chạm mặt ma cà rồng nữ. Cho nên đây là chuyện bất khả thi. Hơn nữa, tà thuật của ma cà rồng nữ chuyên dùng để mê hoặc đàn ông. Chẳng có khả năng họ dám dùng thuật phép lên người Diệp Vy.

Thuật thôi miên vẫn còn loại khác?

Không thể nào!

Khẽ chau mày, Thiên cất giọng hỏi: “Em không giải được?”

Đong đưa hai chân, Hải Lam gật đầu: “Người đó cảm nhận được em nên đã thu lại thuật phép.”

“Rốt cuộc là kẻ nào được chứ?”

“Thiên, em lại thấy rất quen, tuy không phá giải được nhưng em có cảm giác em đã gặp chủ nhân của loại tà thuật này rồi. Ngay khi em vừa dùng thuật ấn lên người chị ấy thì hần đã thả tâm trí chị ấy ra. Có vẻ như hần biết em là ai.”

Im lặng đứng ở một góc, Tây Độc hết thở dài rồi lại nhíu mi khó xử. Anh đã hứa với Diệp Vy là sẽ giữ bí mật chuyện cô tìm gặp hoàng tử của tộc sói, nhưng dường như mọi vấn đề đều có liên quan đến tên hoàng tử kia. Diệp Vy đã bị Richard xóa kí ức về chuyện khiến anh bị thương, sau đó lại đột nhiên muốn gặp Luân để xác nhận và quan trọng là Luân lại biết rõ cô đã làm người nào bị thương.

Chuyện không phải do Diệp Vy thì nhất định là Luân.

Tây Độc chậm rãi hỏi: “Trong số chúng ta, ai biết rõ về tộc người sói nhất?”

“Vương Quân.”

Âm vực vô cảm của Bắc Thần truyền đến.

Tây Độc chau mày: “Không còn ai khác à?”

Lời vừa dứt, mọi ánh mắt đều đồng loạt đổ dồn về phía Thiên.

Ngoài Jay ra thì chỉ có mỗi mình Thiên.

Ái ngại đưa tay xoa trán, anh tránh né: “Đừng có nhìn anh.”

Anh đang cố nhớ nhưng lại không thể nào nhớ được!

Nhưng...

Tộc người sói?

Tại sao lại là tộc người sói?

Vừa nghĩ đến lời Tây Độc, trong đầu Thiên bất ngờ hiện ra một hình ảnh xưa cũ.

“Tại sao lại là tộc người sói?”

“Vi họ có luôn có một truyền nhân đặc biệt.”

“Truyền nhân?”

“Chính là kẻ có bộ lông trắng.”

Đoạn đối thoại giữa anh và bà ẩn hiện trong tâm trí, trên tay ông là quyển sách cũ kĩ bị rách một trang đầu. Quyển sách màu nâu sẫm có lớp bụi dày, bên ngoài được bao bọc bởi những đường nét điêu khắc thuộc sở hữu của một gia tộc khác. Trang cuối cùng của quyển sách là một tờ giấy đen huyền, trên giấy là cặp mắt trắng vô cùng sắc bén của loài sói. Thiên chỉ nhớ, hình ảnh cuối cùng mà anh nhìn thấy chính là ngọn lửa màu bạc đang cháy trên tay của bà. Quyển sách hoàn toàn bị thiếu rụi.

Vỗ tay lên trán, Thiên lớn tiếng: “Anh nhớ rồi!”

Dứt lời, anh quét mắt qua Tây Độc.

Đột nhiên nhắc đến tộc người sói, rõ ràng là đang che giấu chuyện gì đó!

Thiên lặng lẽ quan sát vẻ mặt tỏ ra không biết gì của Tây Độc hồi lâu rồi xoay người biến mất. Bỏ lại cả bọn đứng ngây người một lúc. Cả đám không ai đi theo Thiên hay tỏ ý muốn hỏi nhau về hành động kì lạ của anh vì họ đều ngầm hiểu. Mà cả rùng luôn tin tưởng chiến hữu của mình. Một quy luật bất thành văn.

Nếu giữa chiến trận của con người, con người có thể phản bội lẫn nhau trong nhiều trường hợp thì ở giữa chiến trận của ma cà rồng, mọi ma cà rồng đều tin tưởng lẫn nhau vì cho dù có bất kì trường hợp nào xảy ra đi chăng nữa thì họ luôn luôn không bao giờ phản bội chiến tuyến của mình. Điểm khác biệt rất xa giữa loài người và quỷ dữ. Thật ra quỷ dữ chính là hiện thân của con người.

Ma cà rồng chẳng phản bội đồng loại của mình.

Còn con người thì không.

Họ đã, sẽ, có khi, và đang phản bội lại chính giống loài của mình!

Tây Độc thở phào khi thấy Thiên đã bỏ đi, anh xoay người quay về phòng.

“Hôm đó cậu và Diệp Vy đã đi đâu?”

Chào đón anh trong căn phòng quen thuộc là giọng nói của Thiên.

Tây Độc giật mình, quay phắt sang nơi phát ra âm thanh.

Thiên ngồi chiếm chỗ trên chiếc bàn đá, chân vắt chéo, hai tay tùy tiện chống lên mặt bàn. Cặp mắt bén như mắt đại bàng phóng thẳng cái nhìn gắt gao về phía Tây Độc, con người màu lam phát ra tia giận vô hình. Tây Độc không phải kiểu người có thể giúp đỡ con người che giấu bí mật. Biết Diệp Vy đã nhớ lại nhưng không báo cho Richard, thậm chí còn âm thầm giấu nhem chuyện đó.

Cố làm ra vẻ bình thản, Tây Độc vờ hỏi: “Không phải anh đi rồi à?”

“Đúng, đi rồi, không thì cậu đâu gặp được anh ở đây!”

Tây Độc im bặt.

Thiên cười, giọng dè dặt: “Tốt nhất cậu nên nói sự thật cho anh nghe đi!”

Tây Độc vẫn im lặng.

Thiên nhú mày: “Tây Độc.”

“Tôi không thể phản lại lời hứa của mình được.”

“Vây chúng ta trao đổi thông tin. Anh biết cậu đã rõ, Diệp Vy có thể tự nhớ lại đoạn kí ức đã bị Richard xóa mất. Chỉ cần cậu nói cho anh nghe hôm đó hai người đã đi đâu thì anh sẽ cho cậu biết lý do khiến Diệp Vy tự nhớ lại được.”

“Không cần, tôi không muốn biết.”

“...”

Thiên nghiêng rặng.

Tuy anh đã nắm chắc kết quả trong đầu, nhưng vẫn cần phải xác minh thêm lần nữa thì mới dám khẳng định. Chuyện quan trọng như vậy không thể nói bừa, nếu như hôm đó hai người họ không tìm gặp Luân thì rõ ràng anh đã sai, còn nếu như đúng thật hôm đó họ đi tìm Luân thì anh dám chắc những gì anh biết về tộc sói là đúng.

Nghĩ thế, Thiên nghiêm túc: “Tây Độc, anh cần cậu giúp, đây không phải chuyện đùa.”

“Tôi cũng không đùa với anh.”

Nhìn không được, Thiên nhảy xuống khỏi bàn đá, gất lên: “Hôm nay cậu làm sao vậy hả?”

Đến nước này, Tây Độc đành đi vắn bài cuối cùng.

“Nếu tôi nói Diệp Vy đã có thể lực ở đây thì anh tin không?”

“...”

“Không phải tôi tùy tiện quyết định, tôi đã suy nghĩ rất cẩn thận.”

“...”

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm với quyết định của mình.”

Thiên đè nén cơn giận của mình, trầm thấp bật ra từng tiếng: “Cậu thừa nhận Diệp Vy?”

Tây Độc áy náy gật đầu.

“Cậu hiểu ý nghĩa của việc được thừa nhận?”

Tây Độc lại gật đầu.

Thiên giận dữ quát lớn: “Cậu điên rồi à?”

Được thừa nhận ở tòa lâu đài của ma cà rồng bởi một Tây Vương đồng nghĩa với việc sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến những quyết định về sau của toàn bộ ma cà rồng trong tộc. Nhận được tín nhiệm từ Tây Vương, tương đương với chuyện nhận được tín nhiệm từ hàng trăm thuộc hạ của người được gọi là Tây Vương. Tín nhiệm càng cao thì trách nhiệm càng lớn. Diệp Vy phải thể hiện cho thuộc hạ của Tây Độc thấy cô xứng đáng được họ thừa nhận và tin tưởng. Và nếu cô phạm lỗi, ngoài nhận hình phạt từ chúa tể thì còn có Tây Vương và toàn bộ thuộc hạ của Tây Vương.

Tây Độc nói Diệp Vy có thể lực ở D.W không sai. Cô được anh thừa nhận, nghĩa là mọi thuộc hạ của anh cũng sẽ đứng về phía cô nếu như phải đưa ra quyết định giữa các nhánh với nhau. Và trong cuộc họp, họ sẽ là bệ đỡ của cô. Diệp Vy chưa chính thức được Richard thừa nhận và ban cho danh vị trước toàn thể ma cà rồng, chỉ ngầm nhận được yêu thương, điều đó không giúp được cô nhiều. Nhưng khi được một trong Tứ Vương thừa nhận thì cô lại có quyền xuất hiện trong những buổi họp thường niên của gia tộc. Dưới cương vị một người trong nhánh phía Tây.

Thiên không quan ngại việc đó bằng việc lo lắng cho Diệp Vy. Diệp Vy phải làm thế nào mới có thể nhận được toàn bộ sự tin tưởng của đám thuộc hạ dưới quyền Tây Độc trong khi cô là một cô gái loài người yếu ớt? Gánh nặng này ngay cả một ma cà rồng tập sự còn không làm được thì bằng cách nào Diệp Vy có thể hoàn thành? Còn chưa nói đến những thuộc hạ của Tây Độc. Nếu họ không phục cô, họ sẽ đưa ra những yêu cầu hà khắc và buộc Tây Độc phải khai trừ Diệp Vy.

Nếu Diệp Vy là ma cà rồng thì khác, bị khai trừ sẽ chỉ mất đi quyền tham gia vào nhánh phía Tây nhưng vẫn còn cơ hội được thu nhận vào ba nhánh còn lại. Đã là ma cà rồng thì việc muốn gia nhập khu vực nào sẽ diễn ra rất dễ dàng, vì thử thách đưa ra đều nằm trong những khả năng ma cà rồng có thể thực hiện. Chủ yếu là muốn khai thác năng lực của từng người để xem người đó sẽ phù hợp với khu vực và Vương của nhánh nào mà thôi. Đó là một trong những luật lệ của ma cà rồng.

Bị khai trừ, đồng nghĩa với việc phải biến mất khỏi núi Tiêu Dao.

Đó là luật dành cho con người.

Day day trán, Thiên thờ hắt một hơi: “Chuyện này đừng để Richard phát hiện, không thì cậu đừng hòng yên ổn.”

Khẽ gạt đầu, Tây Độc bắt đầu nói chuyện chính: “Diệp Vy nhờ tôi giấu chuyện cô ấy tìm Luân. Không biết bằng cách nào Diệp Vy có thể gọi được hân, nhưng dường như có điều gì đó giữa hai người họ mà chúng ta còn chưa biết. Trong chúng ta chỉ có mình anh là có hiểu biết sâu rộng, gia tộc của anh còn từng nhiều lần diệt gọn bao thế hệ của tộc sói. Thậm chí Richard còn truyền lệnh gọi Hải Lam về. Tôi nghe nói thuật phép của Hải Lam xung khắc với một loại thuật phép khác, nhưng hình như kẻ đó chưa từng xuất hiện.”

Trước đây, khi Hải Lam được Richard đưa về lâu đài với tư cách là truyền nhân cuối cùng của gia tộc Mộc Lam thì Tây Độc biết cô nhóc này không chỉ là một ma cà rồng thuần chủng bình thường. Anh từng nghe nói rất nhiều về những ma cà rồng sở hữu dòng máu thuần thuộc gia tộc Mộc Lam. Trong số đó, nổi bật nhất là khả năng bảo hộ của họ. Lá chắn được tạo bằng thuật phép màu xanh có hình dạng vòng lá sẽ giúp che chở cho người họ muốn bảo hộ khỏi nhiều loại tà thuật ác tính. Gia tộc Mộc Lam sống hòa nhã, tính cách họ luôn nhu thuận. Không có lý do gì họ lại xích mích với tộc người sói trừ phi cả hai đang sở hữu hai loại thuật khác nhau.

Thế giới ở núi Tiêu Dao chính là như vậy!

Tuyệt đối không được để điểm yếu xuất hiện.

Chỉ có kẻ mạnh mới có thể sinh tồn.

Thiên bình thần cất giọng: “Chúng ta có bí mật thì tộc sói cũng có bí mật.”

“Anh muốn nói...”

“Chính xác là điều cậu đang nghĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Đưa ra quyết định

--

“Vy, đừng để hân mê hoặc em.”

Giọng nói trầm ấm vang vọng trong đầu, khoảng không trắng xóa trước mặt tựa một khu vườn ở thiên đường cứ cuốn lấy tâm thức người khác. Diệp Vy rất muốn bài xích âm thanh dụ hoặc kia, nhưng không biết làm thế nào để không bị người đó dẫn dắt. Ý thức mơ màng lúc rõ lúc mờ, lúc thật lúc giả. Ngay cả Luân cũng cảm thấy rất khó tin. Đây là lần đầu tiên anh thôi miên một người mà người đó lại bám víu được ý thức của mình và kết nối cùng anh.

Diệp Vy muốn thoát khỏi thuật phép của anh, anh cảm nhận được sự nỗ lực của cô.

Nhưng vô ích!

Trừ khi anh chịu buông tha, không thì không một ai thoát được.

Chậm rãi mở mắt, Luân ngả người xuống tắm tắm bằng lông to lớn.

Khe đá đón nhận ánh sáng ban ngày, từng cụm mây ị ạch dất tay nhau trên nền trời cao vút. Dưới rừng trầm, tiếng chim chóc véo von như hát. Cảnh sắc êm đềm ở cứ địa của tộc sói giống hệt chỗ ở của thần tiên. Khung cảnh đẹp cần có người cùng ngắm. Luân rất muốn mang Diệp Vy đến đây cùng anh, để cô ngắm nhìn những thứ tưởng chừng chỉ tồn tại trong tưởng tượng của con người.

“Hoàng tử, người đó tìm Ngài.”

Ngoài đầu nhìn tên thủ hạ, Luân trầm mặc một lúc rồi đứng dậy.

Jay chấp hai tay ra sau lưng, hứng thú ngắm nhìn mấy bức tranh được khắc trên đá trong lúc đợi gặp Luân. Ông ung dung đi lại trong tộc người sói giống như đây chính là thuộc địa của chính mình, ông cũng biết họ chẳng có kẻ nào ưa ông. Nhưng bản tính của Jay vốn luôn ngang tàn và bất cần, chỉ cần đó là việc ông thích thì ông sẽ tùy ý quyết định, mặc kệ kẻ khác thích hay không thích. Với Jay, tạo ra niềm vui cho bản thân chính là cách giúp ông không cảm thấy đời mình quá vô vị.

“Nghe nói người đã hành động?”

Luân biết Jay đang nói chuyện với anh.

Tiến đến chiếc ghế đá, Jay thoải mái ngồi xuống, giọng bình thản: “Đã bị thương rồi?”

Luân hừ nhẹ: “Đừng xem thường khả năng của ta.”

“Ồ, ta không hề xem thường, ngược lại còn rất bái phục ngươi. Ta chỉ đang đợi xem khi nào thì ngươi sẽ ra tay mạnh hơn, cuộc một ván lớn, lấy mạng chúa tể ma cà rồng. Thế nào? Có cần ta bày mưu giúp ngươi hay không? Sẵn ta đang có một cách thú vị! Không dùng thì uổng phí lắm! Ngươi suy nghĩ kĩ đi nhé!”

Nói đoạn, Jay đứng lên toan rời khỏi.

Luân cảnh giác nhìn ông: “Ngươi muốn lấy mạng hân?”

Jay chỉ cười mà không nói gì.

Anh hoài nghi nói tiếp: “Hân có quan hệ huyết thống với ngươi, hơn nữa còn là chúa tể, lẽ nào ngươi định đoạt lấy ngôi vị kia nên mới ản mình ở tộc sói chờ ngày giành vinh quang?”

Jay bật cười miệt thị: “Chẳng qua là ta thích khiến kẻ khác phải sống khổ sở.”

“...”

“Chỉ như vậy ta mới thấy vui về!”

Luân cau mày, rõ ràng Jay không hề đơn giản như vẻ bề ngoài ung dung tự tại của ông chút nào. Jay là một kẻ khó đoán. Nói ông âm hiểm thì sẽ thấy ông không hề âm hiểm, xem ông như một ma cà rồng thích tìm thú vui thì lại nhận ra đó không phải là bản tính thực sự của ông. Chẳng ai có thể nhìn ra được Jay rốt cục đang muốn gì dù cho có tiếp cận ông bằng nhiều cách thức khác nhau. Một ma cà rồng mang trong mình đầy mối hiểm họa như Jay đã khiến rất nhiều kẻ phải e dè tránh né.

Bỏ qua nét mặt phòng bị của Luân, Jay trực tiếp hỏi: “Ngươi thích chơi trò mèo vờn chuột chứ?”

“Ý ngươi là gì?”

“Hoàng tử của tộc sói thông qua một con người có thể thoải mái đùa vui với mạng sống của chúa tể ma cà rồng, điều đó đủ để hấp dẫn ngươi không? Ngươi có thể không lập tức giết được chúa tể nhưng vẫn có thể khiến hân bị thương. Theo ngươi thì nhanh chóng lấy mạng hân vui hơn hay là hành hạ hân sẽ thú vị hơn? Ta đang rất muốn nhìn thẳng nhóc đó phải đón nhận những vết thương do loài người gây ra.”

Jay luôn biết cách khiến người đối diện phải sợ hãi ông.

Ông tàn độc đến đáng hận!

Một ma cà rồng thuần chủng mạnh như Jay có thừa khả năng lập một âm mưu ngầm chờ ngày soán ngôi vị chúa tể. Hơn nữa, địa vị của ông rất lớn. Nhưng sau những chuyện đó thì ông lại chỉ im lặng sống cuộc đời cô quạnh của mình ở tộc sói, lánh khỏi gia tộc ma cà rồng mặc dù ông là một nhân vật khá quan trọng. Jay muốn tiêu diệt toàn bộ thế giới, bằng cách hủy diệt sự sống của loài người. Để làm được điều đó thì trước tiên ông phải chứng minh loài người chỉ là những kẻ đáng chết.

Lấy từ trong người ra một lọ thuốc nhỏ, Jay cười âm hiểm: “Ngươi sẽ cần nó.”

Đón nhận lọ thuốc, Luân nheo mắt: “Độc được?”

“Cực độc với con người, nhưng lại không thể lấy mạng ma cà rồng.”

“Ngươi muốn ta dùng nó với hân?”

“Nhờ ngươi cả đấy!”

Chỉ khi Richard bị đầu độc, Jay mới có khả năng tiếp cận Diệp Vy.

Nhìn theo dáng vẻ ngang nhiên vừa khuất dạng của Jay, Luân bất giác dời mắt đến lọ thuốc trong tay. Anh không biết rõ đây là loại thuốc gì, nhưng đồ của Jay chỉ toàn những thứ khiến người ta sống không được mà chết cũng chẳng xong.

Nắm chặt lọ thuốc độc, Luân tiến đến vách đá.

Mù quáng chạy theo đoạn tình cảm chưa biết kết cục, dù cho cuối cùng anh nhận lại chỉ là sự thù hận của cô gái nhỏ... Cũng đáng. Chỉ cần anh kịp ngăn cản trước khi cô đem lòng yêu say đắm chúa tể ma cà rồng. Chỉ cần anh kịp cứu cô thoát khỏi nơi tăm tối của núi Tiêu Dao. Chỉ cần anh kịp giúp cô quay về với nơi cô thuộc về.

Nhưng Luân mãi mãi không hiểu được, Diệp Vy vốn không cần anh giúp.

Một lần nữa, Luân xâm nhập vào tâm thức của Diệp Vy.

Anh muốn nán lại lâu hơn trong suy nghĩ của cô, cũng muốn khiến cô gạt bỏ hình ảnh về người đàn ông cô không nên tiếp xúc nhưng lại không thể. Dẫn dụ Diệp Vy tự tìm đường ra khỏi tòa lâu đài của ma cà rồng khi biết bên cạnh cô không có một bóng người, để cô một mình bước đến Đồi Cỏ Lau gặp mặt anh. Luân đứng tựa lưng vào thân cây, hai mắt mờ mịt ngắm nhìn hình ảnh nhỏ bé trước mặt.

Anh không thích dáng vẻ này của cô chút nào!

Cô nhóc từng thoải mái thả lỏng trước mặt một con sói to lớn, bàn tay nhỏ nhắn từng dè dặt khi muốn chạm vào từng sợi lông mềm mại trên lưng chó sói, cặp mắt long lanh thích thú lúc nhìn thấy loài vật làm người ta vừa khiếp sợ lại vừa tò mò. Tất cả những thứ đó đều không còn. Hiện tại chỉ có một cô gái có gương mặt vô cảm cùng đầy mắt không hồn, nhìn chằm chằm một điểm như người máy.

Luân đưa tay vuốt nhẹ bờ má Diệp Vy, sau đó khẽ lướt qua cặp mắt của cô.

Một giây sau, Diệp Vy mở to mắt kinh ngạc.

Anh nhìn cô hồi lâu, mỉm cười: “Chào em!”

Gương mặt trở nên khó coi, Diệp Vy ngoái đầu nhìn xung quanh. Không biết vì sao và bằng cách nào mà cô lại ở chỗ này và mặt đối mặt với Luân, cô cẩn thận lùi về sau. Trong đầu trống rỗng một cách lạ thường, mắt hiện rõ tia cảnh giác. Diệp Vy cúi xuống nhìn mũi giày rồi lại di chuyển tầm mắt đến chiếc vòng đá trên tay.

“Tại sao tôi lại ở đây?”

Không trả lời câu hỏi của cô, Luân chậm rãi: “Vy, anh chỉ muốn giúp em.”

Cô khó hiểu: “Tôi không cần anh giúp gì cả!”

“Em cần.”

“Không cần.”

Trước thái độ chắc nịch của cô, anh nghiêm túc hỏi: “Lẽ nào em muốn cả đời chôn chân ở núi Tiêu Dao này? Chúng chỉ xem em là con mồi. Đến khi chúng tìm được thú vui mới, chúng sẽ thẳng tay hủy diệt em. Bọn chúng không có trái tim nên chẳng bao giờ thương xót cho em đâu. Em bị chúng mê hoặc, ngốc nghếch trao đi tình cảm, cuối cùng lại bị chính đoạn tình cảm ấy vùi dập cho đến chết. Nếu em mê muội đem lòng yêu kẻ đó, sau này em sẽ hối hận. Những kẻ máu lạnh như ma cà rồng làm sao hiểu được thế nào là yêu.”

Nhìn thẳng vào Luân, cô thẳng thắn: “Tôi không bị ai mê hoặc cả!”

“Em sai rồi, ngay từ đầu em đã bị mê hoặc bởi mị lực của ma cà rồng.”

Diệp Vy không biết phản kháng thế nào, cổ họng nghẹn ứ.

Luân lo lắng nhìn cô: “Vy, em không nên yêu ma cà rồng.”

Cô phủ nhận: “Tôi không bao giờ yêu ma cà rồng.”

“Vậy để anh giúp em thoát khỏi tòa lâu đài đó!”

“Không cần.”

“Vy, em có biết chúa tể của chúng độc ác ra sao không?”

Diệp Vy cuối gằm mặt xuống, con ngươi run rẩy chuyển động.

Rõ ràng cô không yêu ma cà rồng!

Đó không phải là yêu!

Bắt đầu, cô bị anh bắt về lâu đài D.W. Tiếp theo, cô giữ được mạng của mình bởi anh vẫn chưa muốn giết cô. Kế đó, vì cô có nét giống với người từng khiến lòng anh mong nhớ nên được giữ lại nơi ở của ma cà rồng. Sau nữa, cô chấp nhận anh để mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn vì cô chỉ là một con người nhỏ bé đang sống giữa ngôi nhà lớn của loài quý hút máu. Anh là chúa tể của họ, có được anh làm tấm chắn thì cô sẽ an toàn khi còn sống ở núi Tiêu Dao. Đó là kế hoạch của cô.

Diệp Vy không phản bội ma cà rồng, vì cô không có khả năng đó.

Nhưng không có nghĩa cô sẽ mãi mãi sống ở nơi này!

Cô không thuộc về núi Tiêu Dao.

Ngay từ đầu chính là như vậy!

Luân nhẹ giọng, hết đang kể chuyện cho một đứa nhóc ngây thơ: “Em đã từng thấy hắc áo quần dính đầy máu tươi tanh nồng hay chưa? Em đã từng thấy cảnh hắc chém giết một cách điên cuồng hay chưa? Em đã từng thấy hắc khiến kẻ khác sống không bằng chết hay chưa? Vây, em không hợp với hắc. Bàn tay của hắc như lưỡi hái tử thần, chỉ biết đoạt lấy mạng sống và máu tươi. Mà cả rùng không hề tốt như những gì em được biết. Thuộc hạ của hắc, cấp dưới của thuộc hạ của hắc và những tên khác. Chúng đều là quỷ dữ. Chỉ là em chưa nhìn thấy.”

Giọng nói trầm ấm của Luân khiến người ta rơi vào trầm mặc.

Suốt nhiều năm ở núi Tiêu Dao, chẳng có gì là anh chưa từng thấy. Diệp Vy vừa bước chân vào địa phận Tiêu Dao không lâu, cô không thể thấy hết được màu đen u ám của ngọn núi đầy rẫy vị máu này. Chúa tể ma cả rùng là kẻ giết người không gớm tay. Từng phanh thây cũng từng xé xác con mồi bằng cách tàn độc nhất, cười hung ác cũng thâm hiểm không kém khi diệt gọn một gia tộc chỉ trong một đêm. Tử Vương càng không phải những kẻ tốt lành. Họ sẵn mồi trong vòng nửa giờ, nhà giam sẽ chật đầy những kẻ xấu số. Thế giới khốc liệt ấy, cô gái nhỏ mãi không tận mắt chứng kiến được vì những kẻ đó căn bản đã không muốn cho cô thấy. Điều mà tộc ma cả rùng để cho Diệp Vy chứng kiến, là điểm tốt đẹp họ dựng lên. Vì cô.

Chợt, Luân thấy Diệp Vy bình tĩnh lùi về sau hai bước.

Ngay lúc anh định nói gì đó thì cô bất ngờ ngước mặt lên, giọng mỉa mai: “Chính anh mới là kẻ xấu.”

Luân khó hiểu.

Cô cười miệt thị: “Đùa giỡn với tâm trí người khác, anh vui lắm đúng không?”

Anh híp mắt dò xét, chẳng lẽ...

Không thể nào!

Diệp Vy xoay người, giọng nói mang theo nhiều tâm sự:

“Tôi từng có ý nghĩ sẽ làm bạn với anh, nhưng bây giờ thì hết rồi! Luân, tôi không muốn làm bạn với loại người như anh chút nào. Tôi không cần anh giúp đỡ, cũng chưa hề yêu cầu anh giúp tôi thoát khỏi núi Tiêu Dao. Anh đừng xen vào chuyện của tôi. Còn nữa, đừng dùng cách hèn hạ đó sai khiến tôi làm những chuyện bất nhân.”

Luân bật cười: “Anh sai khiến em làm chuyện bất nhân?”

Cô không thèm để tâm, nhắc chân rồi đi.

Chất giọng mang theo chút tinh thần chế nhạo vang lên, giữ chân cô lại.

“Giết ác ma là chuyện bất nhân sao?”

“Với các người thì thế nào mới là chuyện bất nhân?”

“Anh không cố ý cười cợt em, nhưng em nên biết, chuyện em làm không sai.”

“Anh sai rồi, đó không phải chuyện tôi làm, mà là anh. Chính anh là người xâm nhập vào tâm trí tôi. Luân, ở chỗ của anh, việc đùa giỡn với tâm trí người khác là một thú vui nhưng tôi lại không có cùng quan điểm với anh. Anh xem tôi là con rối để anh mặc sức sai khiến. Anh mở miệng nói ma cả rùng là quỷ dữ, anh thì sao? Các người khác gì nhau? Các người chỉ biết thỏa mãn bản thân.”

Luân đi đến chắn trước mặt Diệp Vy, mạnh mẽ kéo lấy cô rồi ôm chặt.

“Anh không giống họ, anh chỉ đang muốn giúp em.”

“Luân, đừng để tôi phải hận anh.”

Chỉ một câu, đủ để anh thần thờ buông tay.

Nhìn Diệp Vy chậm rãi bỏ đi, Luân bản thân đứng yên nửa ngày.

Diệp Vy ngây thơ đến mức cho rằng chúa tể ma cả rùng là người tốt bởi vì cô chưa từng nhìn thấy nét mặt căm hận loài người của hắc. Cả trăm năm qua, không kẻ nào sống ở núi Tiêu Dao này mà không biết điều cấm kỵ của chúa tể ma cả rùng. Hắc là quỷ dữ đến từ địa ngục, mang theo trên mình tia lạnh của lửa địa ngục và luồng sát khí chứa đầy mùi máu tanh. Hắc ghét loài người đến nhường nào thì mới có thể trong vòng một giờ đồng hồ đã càn quét sạch một thành phố nhỏ? Chỉ cần bàn tay bẩn thỉu của loài người dám chạm vào vạt áo của hắc, nó sẽ trở thành dạng hình thù dọa người, kẻ đó sẽ chết trong khổ sở.

Duy chỉ có Diệp Vy, chuyện cô xuất hiện trên núi Tiêu Dao, việc cô giao tiếp với chúa tể ma cả rùng và cái cách cô được phép chạm vào người hắc. Tất

cả đều khiến những kẻ sinh sống ẩn mình trong núi mở to mắt kinh ngạc và hứng thú. Kinh ngạc vì sự tồn tại của cô. Hứng thú vì có vẻ vị vua đã có yếu điểm.

Anh thôi miên cô là sai?

Thông qua cô muốn giết chúa tể ma cà rồng là sai?

Không.

Anh đang giúp cô thoát khỏi cạm bẫy của Tiểu Dao, thoát khỏi móng vuốt ác ma.

...

Diệp Vy về đến lâu đài thì đầu óc lại không còn nghe theo cô.

Luân vẫn cố chấp dùng thuật thôi miên.

Không gian im ắng của tòa lâu đài D.W luôn ngập trong gam màu lạnh lẽo, nơi sinh sống của ma cà rồng bình thường chẳng tồn tại một tia sáng. Trong thời gian gần đây, lâu đài D.W lại sáng sủa dị thường. Những ngọn đuốc luôn được thắp lửa, đèn điện treo tường thoai ngủ yên. Sự thay đổi chưa bao giờ xuất hiện trong lâu đài khiến một vài ma cà rồng bất mãn ra mặt. Chúa tể đứng đưng như không thấy. Họ lại càng bất mãn, đầu óc còn có thái độ ganh ghét. Chúa tể thiên vị một con người.

“Cô Diệp Vy?”

Thấy Diệp Vy đang đứng bên bàn kính, lão quân gia cất giọng gọi.

Cô quay người, khẽ mỉm cười.

Việc nhìn thấy Diệp Vy quanh quẩn trong lâu đài dường như đã quá quen thuộc với những ma cà rồng ở D.W bởi vì chúa tể không hề cảm tức cô hay tỏ vẻ không vui khi biết có một con người luôn tự do đi lại trong lâu đài. Họ biết rõ chúa tể, Ngài tuyệt đối không để con mồi nào đặt chân vào lâu đài hay một con người tầm thường nào được phép dạo quanh lâu đài của Ngài. Diệp Vy có được đặc quyền đó vì cô đã bị chúa tể nhìn thấu. Cô không phải người thích khám phá hay kẻ có tính tò mò cao và càng không phải dạng có gan đi tìm tòi thám hiểm.

Từ khi Diệp Vy đến D.W, ngoài sảnh chính và khu vườn riêng của chúa tể cùng nơi ở của Nam Vương và Tây Vương thì cô chỉ có đặt chân lên một tầng thượng của tòa lâu đài đồ sộ. Đôi khi cô sẽ ngồi ở nhà bếp và nghiền cứu vài mẫu giấy nhỏ có nét chữ nguệch ngoạc của Nam Vương về những loại thảo dược, mà ma cà rồng mỗi khi đi ngang qua đều nhìn đoán được về mặt của cô, cô chỉ hiểu trên giấy viết gì. Tựa như đó là một cách để cô gái nhỏ giải khuây trong thế giới của ma cà rồng.

Lão quân gia đi đến kệ bếp, đưa tay lấy ly máu đã được chiết sẵn.

“Sắp đến giờ chúa tể dùng bữa, cô sẽ mang nó đến cho Ngài giúp lão chứ?”

Chỉ khi cô nhóc nhìn quen mắt cảnh tượng chúa tể dùng bữa thì lão quân gia mới tín nhiệm cô phần nào. Ông biết ông đang làm trái lời chúa tể, nhưng ông không thể nhắm mắt làm ngơ trước chuyện này. Nếu Diệp Vy thật lòng muốn ở bên chúa tể thì điều trước tiên cô phải chấp nhận chính là, người cô muốn quan tâm không phải một người bình thường mà là chủ nhân của tòa lâu đài chỉ toàn ma cà rồng. Cô không chấp nhận được cảnh tượng Ngài dùng máu chỉ với ly thủy tinh thì làm sao có thể chịu đựng được khi vô tình trông thấy Ngài hút máu con mồi?

Giờ cao ly thủy tinh chứa chất lỏng màu đỏ, lão hỏi: “Được không?”

Diệp Vy gật đầu, nhận lấy. Đôi khi lão quân gia đi khuất, cô chậm rãi giơ tay lên rồi bật nắp lọ thuốc nhỏ đã được người khác nhét vào tay. Trùng hợp, đó lại là cánh tay có đeo vòng đá. Những tia sáng li ti chợt lóe lên, cô gái nhỏ chăm chú nhìn. Giấy tiếp đến, trí óc được tự do. Diệp Vy biết, Luân vừa dừng lại. Cô cũng biết, Luân chịu dừng lại là vì đã cảm nhận được luồng bá khí mạnh mẽ truyền đến từ phía sau lưng cô. Vẫn là mùi hổ phách quen thuộc. Vẫn là loại khí lạnh vương giả.

Trên tay là ly thủy tinh chứa chất lỏng đỏ tươi, bên trong là gì ai cũng rõ. Lọ thuốc nhỏ lẫn lốc trên nền nhà lạnh lẽo, tựa như đang cố giấu mình khỏi sự chú ý của người khác. Năng lực của loại đá thuộc quyền sở hữu của những ma cà rồng quý tộc nếu không phát huy thì thôi, một khi đã phát huy công dụng thì lần kế đến sẽ càng mạnh mẽ hơn. Diệp Vy vẫn đặt sự tập trung nơi vòng đá, nó là vật của ma cà rồng nhưng lại... giúp cô? Không phải loài người không thể sử dụng chúng sao?

Một tuần sau khi vòng đá xuất hiện trên cổ tay phải của Diệp Vy, Thiên đã nói cho cô nghe một bí mật của ma cà rồng. Những viên đá thuộc về nhà quý tộc Anh, chúng là loại đá chỉ có thể hoạt động nếu được một ma cà rồng quý tộc kích hoạt bằng thần chú. Đồ tốt ở chỗ của ma cà rồng không đến phiên con người sử dụng. Loại đá kia tuy có khả năng bảo vệ con người, nhưng cũng thể hủy hoại linh hồn người đó.

Vậy mà nó lại giúp cô nhớ được?

Nếu là người khác, e là họ sẽ vĩnh viễn mất đi kí ức!

Đây là sự may mắn trước lúc linh hồn bị đá hủy hoại chăng?!

“Có người thấy em ra khỏi lâu đài.”

Cô ngước mặt, đối diện cặp mắt đanh sắc như đại bàng của anh.

Richard dời mắt đến ly thủy tinh trên tay cô, trầm giọng: “Em đã đi đâu?”

Nương theo ánh mắt của anh, Diệp Vy bình tĩnh đáp: “Em ra ngoài hóng gió.”

“Thật?”

Nói đoạn, Richard đưa tay toan giành lấy ly thủy tinh trong tay Diệp Vy nhưng lại bị cô nhận ra ý đồ nên nhanh chóng đem ly thủy tinh giấu ra phía sau lưng. Đôi mày rậm nhíu lại, lộ rõ sự không hài lòng. Nét mặt lạnh tanh chứa đầy nộ khí chưa được bộc phát cùng ánh nhìn mang theo nhiều tức giận. Những gì không nên biết cuối cùng đã biết, những thứ không cần nghe cuối cùng cũng nghe được.

Cô không bao giờ yêu ma cà rồng.

Anh biết.

Và anh còn biết, cô sẽ mãi không bao giờ thoát khỏi tay anh.

“Em đã từng thấy hân áo quần dính đầy máu tươi tanh nồng hay chưa? Em đã từng thấy cảnh hân chém giết một cách điên cuồng hay chưa? Em đã từng thấy hân khiến kẻ khác sống không bằng chết hay chưa? Vy, em không hợp với hân. Bàn tay của hân như lưỡi hái tử thần, chỉ biết đoạt lấy mạng sống và máu tươi. Ma cà rồng không hề tốt như những gì em được biết. Thuộc hạ của hân, cấp dưới của thuộc hạ của hân và những tên khác. Chúng đều là quỷ dữ. Chỉ là em chưa nhìn thấy.”

Diệp Vy xoay về sau, lời nói của Luân vang vọng trong đầu khiến cô mất tập trung và chìm vào từng câu chữ mà Luân thốt ra khi đó. Nếu cô không hề có tình cảm với chúa tể của ma cà rồng. Nếu cô không thể tìm ra cách thoát khỏi ngọn núi đầy rẫy nguy hiểm và máu tươi dính đầy bùn đất. Nếu cô buộc phải ở lại nơi không có con người sinh sống mãi mãi. Nếu tương lai là như vậy... nếu như vậy...

Chỉ còn một cách!

Kết thúc mọi thứ.

Hít một hơi, Diệp Vy toan uống cạn thứ nước trong chiếc ly trên tay. Nhanh như cắt, một cánh tay mạnh mẽ đưa tới, giành lấy ly thủy tinh. Từ đầu đến cuối, anh luôn đứng đằng xa quan sát mọi động thái của cô. Richard cho rằng anh không thể nào thấy khó chịu khi nghe một điều gì đó, bởi trước giờ những kẻ dám trái ý anh đều phải nhận lấy cái chết. Nhưng, hôm nay anh nhận ra bản thân đã phạm một sai lầm lớn. Anh đã quá tự tin với chính mình, cuối cùng cũng không lường trước được có một ngày, anh sẽ đem lòng yêu con người.

Tại sao lại là cô?

Anh đã tự hỏi mình rất nhiều lần!

Không ngờ vị chúa tể oai phong cũng không có câu trả lời cho chính mình.

Lần đầu cô đâm anh bị thương, vì bị kẻ khác đứng sau sai khiến nên anh bỏ qua. Lần này cô tự ý ra khỏi lâu đài chỉ vì phải đi đến Đồi Cỏ Lau gặp gỡ hoàng tử của tộc người sói, anh tuyệt đối không thể trơ mắt làm ngơ. Nếu cưỡng ép có thể nhốt Diệp Vy mãi mãi ở lâu đài và giữ cô bên cạnh thì Richard không ngại để cho cô nhìn thấy bộ dạng anh dùng để đối đãi với loài người và kẻ dám chống đối anh.

Hiện tại cô không bị ai khác sai khiến, vậy mà anh đã thấy cô bỏ độc dược vào thức ăn của anh. Rất dứt khoát. Rất dũng cảm. Nhưng Diệp Vy lại không biết, thứ thuốc độc không màu không mùi không vị được điều chế từ hoa Tử Hương kia ở chỗ của ma cà rồng có nhiều vô kể. Không nhất thiết phải lấy chúng từ chỗ của hoàng tử tộc người sói. Mọi chuyện lại không diễn ra theo anh nghĩ. Cứ ngỡ cô sẽ dùng nó để giết anh, nhưng cô lại muốn dùng nó để tự giết chính mình.

Nghĩ đến đây, Richard lãnh đạm nhìn Diệp Vy, nâng ly uống một hơi.

Diệp Vy tròn mắt, hét lên: “Anh làm gì vậy?”

Sau khi uống cạn máu trong ly, anh điềm nhiên: “Tôi hỏi em mới đúng.”

Chợt nhớ ra, Diệp Vy hốt hoảng chụp lấy tay anh: “Không được, anh mau...”

“Tôi biết.”

Đáp lại thái độ vội vàng của cô là sự thờ ơ của anh.

Ta...

Còn muốn biết thêm...

Em sẽ...

Lo lắng vì ta chứ?

Thấy cô im lặng, Richard đành thếp hỏi: “Em muốn tự sát?”

Cô ngơ ngác nhìn anh.

Anh như hoàn toàn biến thành một người khác, âm thanh tàn độc đến lạ.

“Vy, là em thì không được phép chết dễ dàng như vậy. Loại độc được này ở chỗ tôi có rất nhiều, nếu em cần, cứ hỏi tôi. Nhưng em phải nhớ, sau khi em có mạng sống thứ hai từ tôi thì mọi chuyện sẽ đi theo một hướng khác. Đến lúc đó người chịu đau khổ chính là em. Đừng quên, tôi chưa từng nhẹ tay với người không biết nghe lời.”

Diệp Vy thừ người, cúi đầu che đi cảm xúc của mình.

Hóa ra cô muốn uống nó hoàn toàn không phải vì muốn chết đi.

Hóa ra có một giây cô đã nghĩ mình sẽ thay anh chịu đau đớn.

Hóa ra...

Hóa ra... cô có cảm giác với anh.

“Tôi không phải người tốt, em đừng bao giờ quên điều đó.”

Dứt lời, anh liền biến mất.

Độc được chiết xuất từ hoa Tử Hương là thứ kịch độc đối với con người nhưng lại không mấy nguy hại cho ma cà rồng. Ban nãy nếu Diệp Vy thực sự trúng độc thì cô sẽ phải chịu đau đớn cho đến chết. Nếu sức chịu đựng của cô không cao, đến thời điểm nhất định sẽ ngất đi. Nhưng đó là chuyện chỉ xảy ra nếu chất độc do con người điều chế và nguyên liệu không phải hoa Tử Hương. Tử Hương không khiến con người đau đến mức ngất đi, nó sẽ để họ từ từ nếm trải cảm giác đau như cắt mà vẫn làm thần trí của họ còn minh mẫn để trải nghiệm. Sự đặc biệt nằm ở đó.

Đi thẳng đến phòng Thiên, Richard tung một cước đá bay cửa phòng để trút cơn thịnh nộ. Niềm tin của anh rất khan hiếm, cả trăm năm qua anh chỉ tin nhất chính bản thân mình. Trực giác của anh luôn luôn đúng. Nếu chỉ số tin tưởng con người nằm ở mức 30% thì chỉ số tin tưởng ma cà rồng sẽ nằm ở mức 200%. Ma cà rồng là những sinh vật lúc nào cũng sống thật với bản chất của mình, lúc nào cũng thực hiện đúng giao ước và đi đúng theo những lời mình từng tuyên bố. Còn con người? Chỉ là những kẻ có nhiều lớp mặt nạ và nhiều lời ngụy biện hoàn hảo.

Richard từng muốn thử tin Diệp Vy.

Anh từng muốn trao cho cô sự tin tưởng của một vị chúa tể.

Anh đã làm thế!

Tin tưởng một cô gái loài người.

Diệp Vy là người đầu tiên và cũng sẽ là người cuối cùng nhận được sự tin tưởng của chúa tể ma cà rồng. Cô mãi mãi không biết để lấy được niềm tin của Richard thật ra đều phải trải qua một khoảng thời gian dài đồng hành cùng anh, cùng sống, cùng chết. Cô cũng mãi mãi không biết cô đã lấy được nó một cách thật dễ dàng. Chính ấn tượng đầu tiên đã khiến Richard chấp nhận cho một cô gái bé nhỏ như cô một cơ hội để tiếp tục sống trên đời. Đôi mắt vừa ngây thơ lại vừa đơn thuần, đầy mắt trong trẻo thể hiện rõ rệt mọi cảm xúc bên trong chủ nhân nó.

Mắt nhìn người của Richard chưa bao giờ sai!

Cô gái nhỏ quá thuần khiết!

Người giống như vậy, thế giới này liệu còn được bao nhiêu?

Buông đồ nghề xuống bàn, Thiên thờ dãi một hơi rồi nói: “Cậu lại phát điên cái gì?”

Tiến lại giường, Richard hờ hững ngã lưng.

Ở lâu đài D.W, người có khả năng khiến chúa tể của anh thành ra nông nổi này chỉ có một – là Diệp Vy con người duy nhất đang sống an lành trong thế giới của ma cà rồng. Những kẻ khác nếu làm được chuyện đó mà vẫn còn sống được e là khi đó thế giới đã hoàn toàn thay đổi. Đứng dậy đi đến bên cạnh kẻ đang giả vờ nằm lên giường hệt như bệnh nhân, Thiên hắng giọng, ánh mắt tò mò.

“Diệp Vy lại chọc giận cậu?”

Richard lạnh nhạt khép mí, giọng không chút biểu cảm.

“Thuốc giải độc hoa Từ Hương.”

Thiên nheo mắt: “Diệp Vy cần?”

Khoảnh khắc kế đến, Richard phần nộ mở mắt: “Tôi cần.”

* * *

Trăng khê nhú đầu khỏi đám mây đen, tò mò hé mắt dõi theo khung cảnh im lìm dưới ngọn núi phủ đầy âm khí. Những bóng đen lao nhanh vun vút dưới rừng cây rậm rạp tạo ra nhiều âm thanh xì xào rợn gáy. Tiếng động từ nhỏ đến lớn lần lượt xuất hiện đan xen vào nhau hết một giai điệu có lời nhạc kinh dị. Lâu đài D.W nằm sừng sững giữa mảnh đất trung tâm tựa tòa thành nguy nga lộng lẫy mang trên mình hai nét đẹp cổ điển và hiện đại. Tuy là nơi ở của vua chúa. Nhưng luôn ngập tràn bá khí âm u. Tuy là nơi chốn do ma cà rồng cai trị. Nhưng luôn giữ được sự ấm áp từ những ngọn đuốc vừa được đặt thêm lên từng phân của tường thành.

Hải Lam chu môi đắn đo, giằng co đấu tranh tư tưởng. Chốc lát, cô nhóc lại ngoái đầu hết nhìn sang trái rồi nghiêng qua phải. Trước mặt là cánh cửa gỗ bóng loáng ám đầy luồng khí thuộc về loài người, nhưng tay lại không đủ can đảm để xâm phạm vào phạm vi thuộc về người-được-chúa-tể ưu ái. Sau nhiều lần do dự, cuối cùng Hải Lam quyết định đánh cược. Nếu bị trách phạt thì chỉ còn cách cam chịu. Việc cô chuẩn bị làm hoàn toàn là đứng trên lập trường suy nghĩ cho chúa tể.

Đẩy cửa, Hải Lam bước vào phòng.

Người trên giường đang say xưa ngủ, gương mặt bình thản đến mức khiến một ma cà rồng nhỏ tuổi như Hải Lam phải trở mắt kinh ngạc. Hóa ra khả năng phòng bị của con người vô cùng thấp, thậm chí là ở mức âm. Họ không ý thức được tầm nguy hiểm hay vì quá ngây thơ nên nghĩ rằng chỗ nào nguy hiểm cũng sẽ hóa an toàn?

Một con người yên bình ngủ trong lâu đài của ma cà rồng.

Chuyện này thật khó tin!

Lắc đầu, Hải Lam khê nhắm mắt lại rồi gơ một tay về phía Diệp Vy.

Những gì Diệp Vy đã trải qua, Hải Lam đều nhìn thấy. Mọi thứ xảy ra ở thế giới loài người và ở chỗ của ma cà rồng, nó như một thước phim đang được chiếu lại trong suy nghĩ. Sắc xanh mát dịu bao bọc cả cơ thể Diệp Vy, lấp lánh tỏa sáng. Hải Lam cảm nhận được những gì Diệp Vy đã phải chịu đựng và cả những gì cô mong muốn rất rõ ràng. Đầu đó trong tâm thức, Diệp Vy vẫn áp ủ chuyện rời khỏi núi Tiêu Dao và đã nhiều lần muốn thực hiện ý định đó. Nhưng sau cùng lại chọn cách ngoan ngoãn ở lại bên cạnh chúa tể. Vì sợ. Cô gái này thật... không can đảm.

“Rốt cuộc chị là người như thế nào?”

Chau mày nghĩ ngợi, Hải Lam đánh liều tiến lại gần Diệp Vy hơn.

“Tại sao Ngài ấy lại quan tâm một người tầm thường như chị nhỉ?”

Bàn tay nhỏ nhắn vươn ra, chạm vào người đang say giấc.

Xoẹt!

Hải Lam nhăn mặt, rút mạnh tay về. Cảm giác như bị điện giật, lại giống như bị bá khí của ai đó đánh bật về sau, cũng giống như trúng chiêu thức của ai đó. Nhìn vào đóm sáng lam vừa lịm tắt trên chiếc vòng đá Diệp Vy đang đeo, cô bất ngờ há miệng rồi xụ mặt. Cô từng nghe nói về những viên đá nằm ở một ngôi mộ cổ, đó là loại đá chỉ thuộc về những ma cà rồng quý tộc, chúng có khả năng bảo vệ người mà chúng nhận định là chủ nhân của chúng, nhưng cũng thể hủy diệt linh hồn kẻ nào dám chiếm đoạt chúng với mưu đồ bất chính. Diệp Vy được đá thần thừa nhận, Hải Lam không mấy ngạc nhiên. Vì những người được đá thần thừa nhận thật sự rất ít, và đều là những người... ừm... có trái tim đơn thuần. Vậy đấy! Đá thần thuộc về ma cà rồng nhưng lại dùng sức mạnh của chúng để bảo vệ con người. Sự tồn tại của chúng quả thật có chút khiến ma cà rồng chán ghét.

Đưa tay xoa cằm, Hải Lam khê lẩm bẩm: “Chị đơn thuần như vậy, không hợp với núi Tiêu Dao.”

Nghĩ đến một chuyện, cô nhóc lại chu mỏ khó chịu.

“Tôi không cam tâm chút nào!”

Càng nghĩ càng bức, cô lại nghiêng rằng: “Tại sao tôi phải...”

Xua tay, Hải Lam lạch bạch đi ra khỏi phòng Diệp Vy.

“Hừ, đợi xem chị có xứng đáng hay không!”

...

Tờ mờ sáng hôm sau, Diệp Vy bị Tây Độc lôi xềnh xệch ra bãi đất trống sau tòa lâu đài. Cô mệt mỏi vươn vai, nhìn ánh mặt trời còn chưa kịp lộ diện hẳn sau một đêm dài thì con buồn ngủ lại bất ngờ kéo đến. Chia thắng cặp mắt oán hận sang phía Tây Độc, Diệp Vy uể oải ngáp một cái. Đạo gần đây cô ngủ rất nhiều và luôn cảm thấy cả người không còn chút sức sống nào. Nghĩ lại, bị người khác điều khiển rồi còn bị ai đó xóa kí ức, cơ thể không khỏe cũng là lẽ đương nhiên.

Diệp Vy đột nhiên thấy chột dạ, ngoái đầu nhìn quanh.

Nếu quả thật vòng đá là vật giúp cô nhớ lại những chuyện đã bị anh xóa ra khỏi kí ức của mình thì cô quyết tâm không để anh có được thông tin tuyệt mật này. Tuy không biết bằng cách nào vòng đá lại gắn kết với cô, nhưng có lẽ Richard hoàn toàn không nhận ra được, kí ức đã bị xóa đều do vòng đá trả về lại cho cô. Thì ra chúa tể ma cà rồng vẫn có chuyện không biết. Cô thậm chí đã nghĩ anh rất giỏi giang.

Chợt, nhìn đến Tây Độc, Diệp Vy khó hiểu hỏi: “Anh bắt em ra đây làm gì vậy?”

Khoanh hai tay trước ngực, Tây Độc đồng dục tuyên bố: “Từ hôm nay, anh sẽ dạy võ cho em.”

Diệp Vy tròn mắt: “Dạy võ cho em?”

“Đừng dạy võ cho em. Diệp Vy, sống ở núi Tiêu Dao không phải chuyện dễ dàng cho nên em cần biết cách tự bảo vệ mình nếu rơi vào cảnh nguy hiểm. Anh sẽ chỉ em những cách phòng thủ và tấn công đơn giản nhưng hữu ích. Kẻ thù của chúa tể nhiều vô số kể, nếu không may chúng biết sự tồn tại của em, em cần học cách giữ lại mạng sống trong khi đợi bọn anh đến giải cứu. Em hiểu không?”

Diệp Vy từng nghĩ đến vấn đề Tây Độc đang nhắc đến một lần, cô cần biết cách tự bảo vệ chính mình thì mới không bị những ma cà rồng ở đây khinh thường và cho rằng cô là vật cản làm vướng chân chúa tể của họ. Nhưng còn một vấn đề khác nan giải hơn đã khiến cô dẹp luôn ý định của mình. Lấy trứng chọi đá, ai ai cũng biết thứ gì sẽ vỡ nát, ai ai cũng biết đây là loại chuyện ngu ngốc.

Thở hắt một hơi, Diệp Vy cười khan rồi nói với Tây Độc: “Ý anh là dạy em cách đánh nhau với ma cà rồng?”

“Hả?”

“Tây Độc, anh đề cao em quá đó! Anh nghĩ em có khả năng phòng vệ trong khi họ có thể bay và có tốc độ nhanh như gió còn em thì lại yếu đuối và chậm chạp?”

Nghe đến đây, Tây Độc nghiêm túc cất giọng: “Đó là lý do em cần phải rèn luyện tốc độ và sức mạnh.”

Diệp Vy im lặng nhìn anh.

Anh lại nói thêm: “Để làm tiền đề cho việc học cách sử dụng vũ khí.”

“Vũ khí?”

Tây Độc gật đầu chắc nịch.

Diệp Vy nghi ngờ:

“Loại vũ khí nào vậy?”

“Đợi em đủ khả năng thì anh đưa em đến kho vũ khí, do em tự chọn.”

“Em...”

Lời còn chưa nói xong, Diệp Vy bất ngờ ngã khụy xuống, dùng tay ôm chặt lấy ngực trái. Như có ai đó đang bóp chặt trái tim cô, siết mạnh đến mức nỗi đau lan tỏa khắp hệ thần kinh. Bên trong ngực cơ hồ xuất hiện nhiều sợi dây leo chằng chịt với những chiếc gai nhọn hoặc chia thắng vào tim, xâu xé, dày vò. Sự đau đớn khiến Diệp Vy không thể nói được, gương mặt trở nên nhợt nhạt một cách lạ thường. Hơi thở ngày càng khó khăn, mồ hôi lạnh túa ra như nước. Cô quẩn quại trên đất, hàng mày nhíu chặt đến mức người khác có thể cảm nhận được nỗi đau bên trong cô.

Tây Độc vội vàng bay đến cạnh Diệp Vy, anh lo lắng: “Em làm sao vậy?”

Thay cho tiếng trả lời, Diệp Vy đưa tay còn lại níu chặt lấy áo của anh.

Lòng ngực như muốn nổ tung, mạch máu căng ra hết cỡ. Nhịp đập bên trong yếu dần cho đến lúc những chiếc gai nhọn thôi đâm mạnh vào từng tế bào, sau đó chúng lại ngưng hẳn đợi khi mạch bắt đầu khôi phục, rồi chúng lại tiếp tục quá trình hành hạ như đang muốn rút sạch máu trong người cô và nuốt chửng trái tim cô.

Đáy mắt chợt lóe sáng, Tây Độc nghiêng răng ken két.

Kẻ có thể giết người bằng ánh mắt, thế giới chỉ tồn tại có một.

Jay!

Ông là người duy nhất có khả năng bóp nát trái tim người khác chỉ bằng một cái nhìn mang đầy lửa hận của địa ngục. Cái chết ông mang đến vô cùng đau đớn, không giống như cướp lấy hơi thở của người khác, không giống như hút cạn máu trong một cơ thể sống. Ông thỏa thích dằn vò rồi nghiền nát thứ dẫn truyền máu để nuôi sống một cơ thể bằng những cách tàn ác nhất để sau đó dùng bàn tay với bộ móng vuốt bén nhọn của mình moi ra quả tim ngon lành của kẻ đó rồi ăn sống.

Đau đớn kẻ đó chịu càng nhiều thì tim sẽ càng ngon.

Sắc mặt Tây Độc vô cùng xấu, anh quay quắt sang phía sau: “Vương Quân.”

Jay đáp xuống mặt đất với vẻ mặt điềm tĩnh: “Ma cà rồng mới?”

Tây Độc nhú mày nghi hoặc, mắt vô tình dời đến gương mặt Diệp Vy.

Ma cà rồng... mới?

Con người lộ rõ sự thiếu kiên nhẫn, Jay lại nói: “Nói cho ta chỗ của con bé loài người kia, ta sẽ tha cho con nhóc này một mạng.”

Tây Độc lo lắng Diệp Vy sẽ không chịu đựng được, gắng giọng: “Vương Quân, Ngài đừng quá đáng.”

“Ta quá đáng?” Jay mỉa mai híp mắt, bật cười lớn: “Hahahaaha, Tây Độc, ngươi không biết ta luôn quá đáng như vậy sao? Đừng khiến ta tốn thêm thời gian.”

Dứt lời, cặp mắt ông liền hóa thành hai hòn lửa nhỏ. Con ngươi ánh lên màu sắc của địa ngục khiến bao kẻ sợ hãi lùi bước. Jay nghiêng đầu, âm thanh răng rắc phát ra từ cổ ông hóa thành những tiếng mị hoặc dịu dặt người ta tiến vào đáy địa ngục.

Nhận ra đó là chiêu thức Jay dùng để dứt điểm con mồi, Tây Độc liền đặt Diệp Vy nằm xuống rồi bay nhanh đến chỗ ông. Chiêu thức của Tây Độc tuy nhanh và chuẩn xác nhưng lại bị Jay lật ngược tình thế tránh được. Ông né sang một bên rồi lườm Tây Độc. Cái nhìn cảnh cáo của ông không thể lay chuyển sự phẫn nộ của Tây Độc càng khiến ông thêm tin Tây Độc thực sự rất muốn bảo vệ người này.

Nhếch môi, Jay vung tay tung ra tuyệt chiêu của mình.

Tây Độc vì yếu hơn ông nên lãnh trọn cú đánh, văng ra gốc cây.

Bay vèo tới trước mặt Diệp Vy, ông ngồi xuống quan sát cô: “Ta chưa từng nhìn thấy người ở núi Tiêu Dao.”

“...”

Vút!

Một thanh guom từ đâu bay tới, chém thẳng vào không trung.

Jay cười lạnh, nhìn thanh guom đang cắm thẳng vào thân cây dương xỉ trước mặt.

Tây Độc lồm cồm đứng dậy, đưa tay lau đi vết máu trên khóe miệng. Thanh guom vừa rồi là của anh, hướng ném là thẳng vào người Jay nhưng không ngờ ông lại một lần nữa tránh được nó. Nghiến răng, Tây Độc lao thẳng đến Jay với luồng bá khí nồng đậm trên người. Tay vo thành hình nắm đấm, mang theo sự tức giận, cú đánh trúng thẳng vào bụng Jay. Anh xoay người giữa không trung, dùng tay thu lại thanh guom của mình toan đâm thẳng vào Jay nhưng lại chậm mất một nhịp.

Jay nhanh nhẹn trở mình sau khi bị trúng đòn, ông chụp lấy thanh guom của Tây Độc rồi dùng lực đoạt lấy nó một cách dễ dàng. Một tay ông dồn sức đánh vào ngực Tây Độc khiến anh ngã quy, tay còn lại dùng thanh guom vừa cướp được từ anh đâm thẳng vào bụng anh. Mùi máu tanh lan tỏa khắp không gian. Gió mạnh tạo ra trận cuồng nộ cuốn phăng những chiếc lá trên đất. Tây Độc nằm bất động trong vũng máu của chính mình nhưng mắt vẫn nhìn Diệp Vy.

Anh muốn cứu cô, nhưng không thể động dậy.

Jay quá mạnh.

Diệp Vy ra sức lắc đầu, ý muốn nói anh hãy dừng lại, dừng vì an toàn của cô mà khiến bản thân mình trọng thương. Nhưng cái đau nhói không ngừng ở ngực trái khiến cô không thể nào thoát ra lời, chỉ biết im lặng truyền tải suy nghĩ của mình thông qua cái nhìn bất lực. Cô sẽ chết sao? Ngay lúc này. Thời điểm này. Cái chết thật dễ dàng xảy đến khi ở núi Tiêu Dao. Chỉ là cô không nhận ra.

Jay rút ra một con dao trên thắt lưng, kẻ bề mặt kim loại lạnh lẽo của mũi dao lên gò má nhỏ nhắn của Diệp Vy. Ông cười tà ác, sử dụng lưỡi dao thay cho tay, vuốt ve khuôn mặt cô một cách thật nhẹ nhàng hết như sợ sẽ làm lem da kia chảy máu.

Hướng ánh mắt về phía Tây Độc, Jay thốt ra thanh âm độc tàn: “Đây là do ngươi tự chuốc lấy!”

Nói đoạn, ông di chuyển mũi dao xuống đến chiếc cổ mảnh khảnh của cô. Nụ cười trên môi càng đậm sâu, tay ông lại bắt đầu chuyển động. Mũi dao xuyên qua từng lớp da thịt trên người Diệp Vy, cuối cùng dừng lại trên bụng, cùng vị trí với vết đâm mà ông tặng cho Tây Độc. Không chút nhân từ. Không chút do dự. Jay chậm rãi để mũi dao đâm vào người Diệp Vy. Cẩn thận từng chút từng chút giống như sợ sẽ làm chệch mũi dao khiến vết đâm trở nên xấu xí khó coi.

Một giây sau đó, ông rút mạnh con dao ra khỏi người Diệp Vy.

Cái đau đớn ở ngực được thay thế bằng nỗi đau khôn cùng trên bụng. Diệp Vy có thể cảm nhận được dòng máu nóng hổi đang chảy ra từ người mình. Chúng ào ạt chạy ra bên ngoài, hết vừa thoát khỏi nơi giam cầm. Ông thả tay để mặc cô oằn oại với vết thương vừa nhận lấy. Dùng hai tay ôm chặt bụng, Diệp Vy vô lực ngã nhào xuống đất. Một đợt gió nữa ủa đến, mang vị máu tanh phủ vây cánh rừng.

Chợt, Jay nhú chặt mi.

Mùi máu...

Hoàn toàn không phải máu của ma cà rồng.

Jay nhìn vào lưỡi dao trong tay, mắt chứa đầy nghi ngờ.

Tiếp đó, ông dùng lưỡi liếm một đường lên con dao dính đầy máu tươi.

Mùi vị càng thêm rõ ràng.

Là máu...

Của con người.

Chậm chạp ngồi xuống bên cạnh Diệp Vy, ông cười lạnh: “Người?”

Diệp Vy cắn răng chịu đau, hai mắt đã muốn khép lại.

Jay dùng tay quệt một đường dài lên vũng máu trước mặt: “Tại sao ta lại không ngửi được mùi con người?”

Chỉ khi mùi máu tanh nồng nặc xuất hiện thì ông mới phát hiện cô là con người.

Bằng cách nào?!?

Bằng cách nào Richard có thể giúp cô nguy trang khỏi ông?

Vô tình nhìn thấy thứ lấp lánh bên tay phải của Diệp Vy, Jay cười miệt thị.

“Lẽ ra ta phải nhận ra sớm hơn.”

Loại đá chỉ có ở chỗ của người phụ nữ ông yêu, loại đá luôn chống đối với năng lực của ông, bài xích ông ra khỏi vùng thống trị của những mảnh đất quý tộc linh thiêng nơi đặt nhiều ngôi mộ cổ. Jay chợt cảm thấy chua xót, mãi cho đến lúc vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới của ma cà rồng, người phụ nữ ông yêu vẫn không thể tin tưởng ông. Khóe miệng vẽ ra nụ cười chế giễu, đáy mắt ánh lên màu bi thương hiếm hoi.

Xoẹt!

“Ừg...”

Cơ thể bị nhào về trước khiến Jay nhú mày nhìn xuống. Màu kim loại sáng loáng dưới những vệt nắng mới xuất hiện, sắc đỏ thê lương quện vào cảm giác lạnh lẽo truyền đến trong người. Lưỡi gươm bén chĩa thẳng về phía trước, máu tươi loang lổ chảy dày trên đường rãnh của thanh gươm, tí tách rơi xuống cỏ xanh.

Jay giữ nguyên nét cười, không hề ngoái đầu.

Chủ nhân của thanh gươm thu tay về, mạnh mẽ kéo lưỡi gươm xuyên qua từng thớ thịt của kẻ trước mặt như đang muốn xé người kia thành nhiều mảnh nhỏ. Lỗ hồng từ vết thương bị đâm sâu làm máu bật ra tung tóe, nhưng Jay hoàn toàn không hề để tâm. Mặc kệ máu vẫn chảy như suối, ông chậm chạp đứng lên rồi xoay người.

Đối diện với ông là gương mặt vô cảm thuộc về chủ nhân của D.W.

“Tòa lâu đài của ta không hoan nghênh ông.”

Richard nắm chặt thanh gươm trong tay, mắt chứa đầy nộ khí. Hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào Jay, con người lay chuyển tựa như đang khơi dậy một sức mạnh mãnh liệt đã bị vùi lấp dưới sâu. Thanh âm lạnh toát thoát khỏi cửa miệng, khiến mọi thứ chốc lát như ngưng đọng giữa không gian.

Hướng mũi grom thẳng về phía Jay, Richard rít từng tiếng qua kẽ răng, giọng nói chứa vô vàn hận ý rõ nét.

“Lần tới sẽ là tim của ông.”

Jay không hề kinh ngạc, ngược lại ông bật cười miệt thị: “Vì con người?”

“...”

“Sự tức giận của cháu chưa bao giờ xuất hiện vì chuyện của chúng. Chúa tể của ma cà rồng lại muốn bảo vệ một con bé loài người thấp hèn? Richard, tốt nhất cháu nên suy nghĩ cẩn thận một chút, chuyện này nếu truyền đến tai của Hội đồng thì hậu quả xảy đến với con bé ấy thậm chí ngay cả cháu cũng không thể nào ngăn cản được đâu. Hơn ai hết, ta biết cháu hiểu rõ bản chất của một con người.”

Bé Diệp Vy lên, anh lạnh nhạt nói: “Nếu ông không đi, ta cũng không ngại phản lại lời hứa của mình.”

Jay hip mắt: “Cháu sẽ giết ta?”

Anh không đoái hoài, ôm cô gái nhỏ trong ngực đi thẳng.

Tiếng cười thách thức của Jay lại truyền đến: “Cháu sẽ giết ta vì một con bé loài người?”

Anh đột nhiên dừng bước.

Ông nói thêm: “Richard, ta quá hiểu cháu, cháu không thể phản lại lời đã hứa với...”

“Cứ thử xem”

Giọng nói đanh thép của Richard khiến Jay im lặng. Nhìn anh bé Diệp Vy bay vào tòa lâu đài, trong lòng Jay càng thêm khẳng định những lời anh vừa thốt ra đều là thật. Vì hiểu rõ bản tính của anh nên ông mới biết. Jay bay lên không trung, động tác của ông khiến vết thương bị tác động không ít. Một đứa con gái loài người đã quá đủ, không ngờ tương lai còn xuất hiện thêm một người. Con người quả nhiên là những kẻ đầy tởm mang trên mình nhiều mối hiểm họa khôn lường.

Nhẹ phẩy tay, ông liền mất dạng dưới lớp sương mờ.

Vết thương hôm nay Richard đã thay con bé ấy trả lại cho ông, chứng tỏ trong lòng Richard thực sự dành một vị trí quan trọng cho con bé ấy. Trò chơi này chỉ vừa mới bắt đầu, ông chỉ đang tự mình trải nghiệm một màn đấu nhỏ mà mình tự tay thiết kế nhưng không dò đoán được rằng sự sai lệch sẽ bất ngờ xuất hiện. Niềm vui của ông đã trở lại. Nước cờ đầu tiên đã được đánh ra. Một ván cờ vô cùng thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Dĩ độc trị độc

--

Rằm

Một âm thanh lớn bất ngờ vang lên từ sau lưng khiến Thiên giật bắn người, theo sau đó mùi máu nồng đậm của Diệp Vy. Nếu không phải anh là một ma cà rồng mạnh và biết tự kiềm chế bản thân trước cơn khát máu của mình thì đã bay thẳng đến chỗ cô gái nhỏ, giống lúc nhào thẳng đến con mồi. Bỏ hết mọi việc sang một bên, Thiên lập tức đi tới giường lớn, kéo tấm chăn to đến góc giường.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Richard không đáp, chậm rãi cúi đầu.

Khắp người anh dính đầy máu, nhưng anh không hề thấy thích thú, cũng chẳng có cảm giác thoải mái. Trước đây anh từng rất thích cảm giác máu của con người phủ đầy cơ thể mình, vậy mà bây giờ trong lòng anh lại nổi dậy một thứ cảm giác chưa bao giờ có. Ma cà rồng là loại động vật chẳng biết sợ là gì, bởi họ có một trái tim của quỷ dữ. Oan trái làm sao khi hiện tại chúa tể ma cà rồng lại bắt đầu biết sợ, sợ rằng sẽ để vượt mất sinh mạng của một cô gái loài người nhỏ bé.

Nhìn vào những giọt máu sắp khô hằn trên cánh tay mình, Richard lạnh giọng: “Jay.”

Sau đó anh chăm chú ngắm nhìn gương mặt nhạt nhợt của Diệp Vy, dùng bàn tay không dính máu chạm vào làn da xanh xao của cô. Động tác nhẹ đến mức có thể thấy chủ nhân của những ngón tay thon dài như đang không dám chạm vào da thịt của người trước mặt, vì sợ chỉ cần dùng sức một chút thì

sẽ khiến cô vì cảm thấy đau đớn mà không muốn ở lại bên anh nữa. Con người xám tro se lại, bên trong xuất hiện một tầng sương mờ ảo không rõ xúc cảm. Đáy mắt dần hiện ra bá khí, Richard chậm rãi xoay người đứng đối diện với Thiên, giọng chắc nịch.

“Nếu em ấy chết, anh đừng mong được tiếp tục làm bác sĩ ở chỗ của tôi.”

“...”

Một lời nhờ vả thật đặc biệt!

Bỏ qua cho sự ngông ngạo của chúa tể, Thiên im lặng xem xét vết thương của Diệp Vy hồi lâu. Sức chịu đựng của Diệp Vy không quá cao, vết thương nặng như vậy lẽ ra cô nên ngất xỉu từ rất lâu, đáng này anh lại cảm thấy cô vẫn còn ý thức. Điều đó đồng nghĩa với việc, mọi cảm giác đau đớn từ vết thương mang lại, Diệp Vy vẫn có thể cảm nhận được một cách rõ rệt nhất. Một cô gái yếu ớt loài người, phải chịu đựng sự dày vò như vậy, ai cũng sẽ xót xa. Có gì đó rất không bình thường.

Ngoài đầu nhìn Richard hồi lâu, cuối cùng Thiên buộc miệng nói: “Anh nghĩ mình phải ném thư.”

Richard lờ mờ: “Ném thư cái gì?”

“...”

Nếu anh nói là máu của Diệp Vy, sẽ không bị ai đó đánh văng khỏi phòng chứ?

Đưa tay xoa trán, Thiên mập mờ: “Ý anh là...”

“Chúa tể, người của Đông Bắc muốn gặp Ngài.”

Richard cau mày, thể hiện rõ mồn một biểu cảm chẳng muốn gặp ai ra ngoài mặt nhưng rồi cũng xoay người bước đi. Nhìn theo dáng anh, Thiên khẽ thở phào một hơi. Thiên chưa bao giờ nghi ngờ phẩm chất và vương vị của Richard. Một người luôn biết giới hạn nằm ở đâu, phân rõ công tư, không quên bản thân mình là ai và mình ngồi ở vị trí nào. Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ Diệp Vy không quan trọng bằng người ở Đông Bắc. Chỉ những người thực sự hiểu Richard mới biết. Diệp Vy không chỉ quan trọng, mà vô cùng quan trọng. Vậy cho nên Richard tuyệt đối không để kẻ khác có cơ hội xem thường cô và nói vì cô mà anh lo là chuyện của gia tộc.

Nghĩ tới chuyện khác, Thiên lại đỏ mặt hời hợt.

Richard chịu bỏ lại Diệp Vy bởi anh đang đặt niềm tin mãnh liệt vào khả năng của Thiên – vị bác sĩ giỏi nhất của tộc ma cả rùng. Ngay từ đầu Thiên đã biết Diệp Vy đại diện cho một thành phần nguy hiểm, mãi cho đến hôm nay anh mới được trải nghiệm. Cô là một quả bom nổ chậm. Một mình Richard bị thương thì không có vấn đề gì nghiêm trọng. Nhưng đối lại Diệp Vy là người bị thương, điều này tương đương với việc cả tòa lâu đài sẽ cùng bị thương.

Niềm tin của chúa tể tương đương với sự tài giỏi của người được tin nhiệm.

Richard không bao giờ cho phép một kẻ vô dụng tồn tại trong địa phận của anh.

Thiên nhếch môi cứng nhắc.

Anh đang sợ hãi?

Anh lại đang sợ hãi vì một con người?

Ha ha ha, nực cười thật!

Thật là...

Đúng là anh đang sợ!

Thở dài, Thiên đưa tay chạm vào máu của Diệp Vy. Cảm giác kết dính trên tay không khiến anh ghê tởm, đáy mắt vụt lên một tia sáng nhưng rất nhanh đã lui tàn. Hàng mi cong chậm rãi chuyển động, anh nhúm mày rồi thận trọng ném thư. Vị ngon truyền thẳng xuống bụng, kích thích hệ thần kinh. Thiên đá văng ý nghĩ điên rồ vừa hiện lên ra khỏi đầu. Bỗng, nét mặt anh trở nên vô cùng khó coi.

“May là Richard đã xuất hiện, không thì...”

Giọng nói không có chút sức lực của Tây Độc truyền đến, Thiên quay lại thì trông thấy một cảnh khó có dịp để nhìn. Tây Vương chưa từng bị thương như vậy. Dù rất muốn cười vô mặt Tây Độc nhưng anh đành phải nhịn lại. Anh cũng phần nào hiểu được tại sao Tây Độc lại bị thương nặng nên không hỏi nhiều, chỉ nói nhanh:

“Đợi anh chữa cho Diệp Vy xong sẽ xem qua vết thương của cậu.”

Tiến đến kệ chứa thảo dược, Thiên lấy ra một lọ thuốc nhỏ màu ánh cam rồi quay lại giường. Sau khi cầm máu và băng bó vết thương trên bụng Diệp Vy

xong, anh bắt đầu cắm dây truyền vào tay cô. Đổ hết lọ thuốc vào dây dẫn, đợi cho từng giọt nhỏ theo đường dây tiến thẳng vào cơ thể Diệp Vy, Thiên nghiêm túc quan sát biểu hiện trên gương mặt của cô một lúc lâu. Vết thương trên bụng khá sâu, dẫn đến tình trạng mất một lượng máu lớn. Thiên có thể giải quyết bằng cách tìm một loại máu thích hợp để truyền vào người Diệp Vy. Còn cái thứ ở bên trong máu của cô, đó là vấn đề khiến anh đau đầu. Là một loại độc tố mạnh. Nó được điều chế từ tinh chất độc của mùa hoa Tử Hương đầu tiên nên hội tụ đầy đủ mọi độc tố mà hoa Tử Hương có thể gây ra cho con người, khiến Diệp Vy dù đau đớn đến xé tim gan nhưng vẫn không mất đi ý thức. Một thành phần nữa được chiết xuất từ thạch tín.

Đột nhiên cả người Diệp Vy khẽ run lên nhè nhẹ, mi mắt chợt cử động.

Thiên lo lắng ngồi xuống bên cạnh, tay nâng lên định chạm vào cô nhưng ngay sau đó lại thấy máu rỉ ra từ khoe miệng của cô. Tim anh như dừng hẳn. Tiếp theo, Thiên nhanh như cắt rút dây truyền thuốc ra khỏi người Diệp Vy.

Tuy biết trước kết quả, nhưng Thiên vẫn muốn thử.

Quả nhiên thuốc giải độc của hoa Tử Hương tương khắc với loại độc kia.

Đó là vì bên trong nó có chứa thạch tín.

Tử Hương hoa và thạch tín đều mang độc tố, khi kết hợp với nhau sẽ tạo thành một loại độc được hiếm có tuy không thể giết được con người nhưng lại khiến họ vĩnh viễn cũng thể thoát khỏi cơn u mê đầy đau đớn và tuyệt vọng. Nó dẫn dắt người trúng độc đi vào cõi mộng, đắm chìm trong nỗi thống khổ và chết dần chết mòn trong ảo giác. Mãi mãi chẳng thể tỉnh dậy. Mãi mãi chẳng được siêu thoát.

Jay là một kẻ am hiểu độc dược.

Và là một kẻ đáng sợ.

Thiên đưa tay day day hai bên thái dương: “Nếu không giải độc thì không thể truyền máu vào người cô ấy được.”

Tây Độc khó hiểu: “Diệp Vy trúng độc?” Nghĩ ngợi gì đó, anh nói thêm: “Nhưng Jay không cho cô ấy uống gì, ngoại trừ việc...”

Thiên đồng tình gật đầu: “Lưỡi dao có độc.”

Cả bầu không khí chìm trong sự im lặng ngột ngạt, trong khi Thiên đang suy nghĩ cách để tìm ra loại thuốc giải thích hợp thì Tây Độc khó khăn ôm ngực di chuyển tới bên cạnh giường. Sự cố hôm nay khiến anh ý thức được mạng sống của Diệp Vy chả là gì ở ngọn núi này, cô có thể chết bất cứ lúc nào dù cho sau lưng cô có là chúa tể mà cả rừng chống lưng đi chăng nữa. Hơn bao giờ hết, Tây Độc tin chắc ngay sau khi Diệp Vy khỏe lại, anh sẽ dạy cô những kĩ năng tự vệ cơ bản nhất.

Cộp.

Đập mạnh tay xuống bàn, Thiên tức giận nghiêng răng: “Mẹ kiếp!”

Khả năng chữa trị của anh chưa từng dừng lại trước một vết thương nào, thậm chí là một loại chất độc nào. Bởi cơ thể của ma cà rồng là thứ tuyệt diệu, thông qua thể chất và loại máu của từng loại ma cà rồng mà Thiên có thể dùng đúng loại thuốc để đặc trị cho họ. Quá trình bình phục của ma cà rồng hoàn toàn phụ thuộc vào năng lực của họ, càng mạnh sẽ càng nhanh, càng yếu sẽ càng chậm.

Thiên chưa từng điều trị cho một con người.

Giờ đây anh mới biết, hóa ra vẫn còn một lĩnh vực anh còn yếu kém.

Càng nghĩ càng bức mình, anh ngồi phịch xuống ghế, tựa lưng bất mãn.

Cơ thể của con người thật quá vô dụng!

Cạch.

“Thiên, chỗ anh có nọc độc của ốc sên Marbled Cone không?”

Bác Thần đẩy cửa xông thẳng vào phòng Thiên với gương mặt vội vã, nhiều giọt mồ hôi chảy dài trên gò má, trượt thẳng xuống tận xương quai xanh khiến anh trông chẳng khác gì một tên yếu nhệch. Vô tình trông thấy Diệp Vy đang nằm trên giường trong bộ dạng hết xác sống, nét mặt anh bỗng chốc giãn ra. Nét băng giá hiện rõ trên khuôn mặt góc cạnh, Bác Thần nhếch môi cười tàn độc rồi khẽ cất giọng: “Trong sân đột nhiên xuất hiện mùi máu người, tôi còn tưởng có kẻ nào đang thương thức con môi, hóa là máu của cô ta. Xem ra Richard đã chán ngắt thứ đồ chơi mới này rồi nên đang muốn thu hồi lại cái mạng nhỏ của cô ta chẳng?”

Tây Độc nhíu mày khó chịu: “Bác Thần, cậu có cần ăn nói khó nghe vậy không?”

Liếc qua Tây Độc, Bác Thần lại nhướn mày nghi hoặc: “Vết thương của cậu là sao?”

Tây Độc đang định trả lời, nhưng lại bị Thiên dùng tay ra hiệu bảo anh im lặng rồi chậm rãi đứng lên tiến thẳng đến trước mặt Bác Thần. Đôi mắt mang sắc thái của đại dương như thu sạch mọi luồng bá khí trên người Bác Thần. Thiên trầm tĩnh nhìn Bác Thần, phong thái đồng dạng mà chỉ xuất hiện những

lúc anh đứng trước đại sảnh với vai trò một Nam Vương đang duy trì cuộc họp thường niên.

“Diệp Vy là con người, cậu không thích sự xuất hiện của cô ấy trong lâu đài anh có chấp nhận được. Nhưng anh không thể nào chấp nhận sự nhỏ nhen của cậu. Bắc Thần, cậu không cảm thấy bản thân cậu đang cư xử giống hệt con người ư? Ma cà rồng không phải kẻ chỉ chăm chăm nhìn vào người khác bằng ánh mắt thù hận chỉ vì nghĩ họ sẽ giống những kẻ từng qua mặt được chúng.”

Lúc nào Thiên cũng là người đứng ra giải quyết những chuyện có liên quan đến thái độ của những ma cà rồng ở đây. Chính cách sử dụng câu từ và ánh mắt nhạy bén của Thiên khiến mọi ma cà rồng nhận ra họ sai ở đâu và nên sửa như thế nào để trở nên tốt hơn. Nhờ vậy, rất nhiều ma cà rồng đã giữ được mạng sống của mình trước chúa tể. Thiên có thể nhìn ra giới hạn của Richard, sẽ đoán được loại chuyện gì sẽ chạm mức giới hạn. Trong gia tộc ma cà rồng, chỉ có một mình Thiên là có thể đứng ra đàm phán cùng chúa tể và nhận được kết quả đúng như mong đợi.

Sau này, trước sự tồn tại của Diệp Vy, e đó lại là một chuyện khác.

Bắc Thần cũng ý thức được ban này đã quá lời, im lặng không đáp.

Nếu người đứng trước mặt anh là Richard, có lẽ anh đã mất nửa cái mạng.

Thấy Bắc Thần ngầm thừa nhận mình sai, Thiên nói tiếp: “Bắc Thần, cậu có nghĩ Richard sẽ đưa Diệp Vy đến Thánh địa?”

Bắc Thần trừng mắt: “Không thể có chuyện đó.”

Thiên cười: “Có biết tại sao anh nghiêm túc răn đe cậu không?”

Bắc Thần chỉ chau mày, không đáp.

Thiên tiếp tục: “Bởi vì cậu vừa phạm trọng tội.”

Bắc Thần kinh ngạc, nhìn Thiên chăm chăm.

Quan sát nét mặt của Bắc Thần, Thiên hài lòng, lại nói: “Cậu đang xem thường người phụ nữ của Richard. Tương lai có khả năng vị trí của Diệp Vy sẽ được nâng cao, tội của cậu lại nâng thêm một bậc. Nếu vừa rồi Richard nghe được những lời cậu nói, cậu nghĩ mình còn cơ hội đứng ở đây không? Cậu đừng xem thường mắt nhìn người của Richard. Chúa tể của chúng ta không phải loại dễ dàng bị đánh lừa. Không tin cậu cứ đi hỏi con nhóc Hải Lam sẽ rõ.”

100 năm trước đã vậy!

Hiện tại vẫn thế!

Thiên còn đang định nói gì đó nhưng lại nhìn thấy gương mặt xanh xao của Diệp Vy đang có những biểu hiện khác thường xuất hiện, sự đau đớn hoành hành khiến mi mắt cong cong vô thức run lên từng hồi, hàng mày liên tục nhíu chặt. Nhanh chân bước đến bên giường, Thiên vờn tay kiểm tra mạch đập trên cổ Diệp Vy. Nhịp đập lúc nhanh lúc chậm, chập chờn như không. Anh biết Diệp Vy đang phải trải qua những gì, con ác mộng do Từ Hương hoa đem lại không phải con người nào cũng có thể vượt qua được. Nếu còn kéo dài, chỉ sợ cô gái nhỏ sẽ cạn kiệt sức lực, e là đến mạng sống cũng chẳng thể giữ lại. Anh tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra.

“Bắc Thần, anh cần cậu giúp!”

Trước lời đề nghị của Thiên, Bắc Thần nghi ngờ: “Tôi có phải bác sĩ đâu.”

Thiên xoay người lại: “Anh cần máu của cậu.”

Thiên vừa nói xong, Tây Độc lập tức phản đối: “Không được.”

Như hiểu ra vấn đề, Bắc Thần lạnh nhạt đáp: “Tôi không cho.”

Bắc Thần là một ma cà rồng thuần chủng, đồng thời dòng máu chảy trong người anh lại là loại máu vô cùng đặc biệt. Ma cà rồng sinh ra đã là một loài sinh vật đáng được ngưỡng mộ. Họ bất lão, bất tử, bất khả xâm phạm. Máu của họ cũng là thứ chất lỏng không thể chạm vào. Nếu là thuốc giải, nó có thể chữa được tất cả mọi loại bệnh tật trên đời. Nhưng nếu là chất độc, nó có thể giết sạch cả thế giới.

Thiên là bác sĩ, tuy am hiểu về tất cả những loại ma cà rồng trong gia tộc nhưng vẫn không thể nào biết hết được về bọn họ cũng như nhiều khả năng tiềm ẩn còn bị phong ấn bên trong mỗi một ma cà rồng. Rất lâu trước đây, Thiên vô tình phát hiện sự đặc biệt trong máu của Bắc Thần vào một lần trị thương cho anh. Máu của Bắc Thần là một loại độc được có độc tính cực mạnh. Dù là ma cà rồng mạnh nhất cũng không thể giữ được mạng của mình nếu vô tình nuốt phải loại máu kia.

Tất cả các loại độc đều sẽ có loại thuốc giải phù hợp.

Riêng máu của Bắc Thần... thì không.

Nó là thứ độc được duy nhất trên đời không bao giờ tìm được thuốc giải.

“Đĩ độc trị độc, chỉ còn một cách đó.”

Thiên nhỏ giọng, đè nén cảm giác bất lực của bản thân.

Bầu không khí đột ngột chìm hẳn xuống, xung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ. Khung cảnh thoát nhìn giống như một bức tranh bi thương trong bệnh viện, nơi mà con người luôn biết rằng sự thật chính là lưỡi dao tàn khốc. Lãnh địa của ma cà rồng chưa khi nào như thế, bởi họ chẳng biết thế nào là bất lực hay đau khổ tột cùng. Vì ma cà rồng quyền năng hơn con người, họ không hề sợ chết bởi họ rất khó để có thể chết. Những loại cảm giác chỉ có bệnh viện mang lại, họ chẳng cần hiểu.

Đó là lý do họ chỉ thờ ơ khi trông thấy ai đó khóc thương kẻ đã chết.

Tim của ma cà rồng không khác một tảng đá là bao!

Tây Độc mệt mỏi dựa vào tường, anh như đã dồn hết mọi sức lực vào người để chống chọi với vết thương do Jay gây ra. Cả cơ thể bây giờ chẳng còn cảm nhận được thứ gì. Chỉ có ánh mắt luôn đặt trên gương mặt của người nằm yên trên giường. Cả bản thân mình cũng đã bị thương nặng, nói gì đến việc bảo vệ một con người? Lần đầu trong cuộc đời ma cà rồng, Tây Độc cảm thấy mình thật vô dụng. Anh cần phải rèn luyện thêm, rất nhiều. Năng lực của anh vẫn không đủ để giữ vững Tây vực.

Rất lâu sau, Thiên lại lên tiếng: “Không phải Diệp Vy chết thì là chúng ta chết.”

Nói xong, anh đi thẳng đến bàn làm việc lấy ra hai ống tiêm cỡ vừa. Ống thứ nhất anh dùng chứa máu Diệp Vy. Ống thứ hai anh dùng chứa máu Bắc Thần. Tuy có ý phản đối nhưng Bắc Thần lại chẳng hề động đậy gì khi Thiên dùng kim tiêm ghim vào da thịt anh. Mọi động tác liên mạch và dứt khoát. Bắc Thần không ưa con người nên tuyệt đối không để những kẻ thấp kém ấy dùng máu của anh, dù cho đó là thứ giết chết chúng trong nháy mắt. Từ đầu anh đã không mấy ấn tượng với Diệp Vy nên càng không muốn cho cô máu của mình. Nhưng Thiên đã mở lời, và cô gái này còn đang được chúa tể để mắt đến, anh còn từ chối được sao?

Lấy máu xong, Thiên dùng lọ thủy tinh đã được khử trùng, chiết hai loại máu vào bên trong rồi lắc đều nhiều lần. Chất lỏng đỏ tươi dưới tác động mạnh dần dần chuyển động, sóng sánh từng đợt theo một nhịp điệu nhất định. Tiếp đó, Thiên đưa tay mở ngăn kéo, rút ra một thanh thủy tinh màu tím rồi bỏ vào trong lọ đựng máu.

Thiên biết rõ việc mình đang làm, nếu muốn truyền máu của Bắc Thần vào người Diệp Vy thì trước tiên phải kiểm chứng xem loại máu độc thuộc về một ma cà rồng thuần chủng có khả năng phân tách những phân tử nhỏ bên trong máu của một con người hay không. Dù cơ hội thành công có nằm ở mức âm cũng phải đánh liều. Chỉ cần máu của Diệp Vy không phản ứng ngược lại với độc tính trong máu của Bắc Thần, cô sẽ có cơ hội được tiếp tục sống. Tuy trường hợp này rất hiếm khi xảy ra với một con người. Nhưng nếu sức đề kháng của cô đủ mạnh để tiếp nhận một loại máu không thuộc về con người. Khi đó chất độc sẽ bị chất độc nuốt chửng.

Đợi mãi không nhìn thấy phản ứng mình mong muốn, Thiên bất giác cau mày.

Chất độc trong máu của Bắc Thần có thể khiến cho loại độc tố trong người Diệp Vy dần dần biến mất, nhưng kết quả thì nó lại thay thế vị trí của loại độc tố ấy, kết thành những phân tử lạ có kiểm soát song song tồn tại cùng máu người. Nói một cách dễ hiểu thì chính là dạng thể thân. Chuyện kể đến là tìm cách hóa giải độc tố có trong máu của Bắc Thần. Chỉ là, thật kỳ lạ. Bởi, chất độc từ máu của Bắc Thần không hề lấy mạng Diệp Vy mà chỉ ở lại trong cơ thể của cô. Chẳng biết đây là việc đáng vui mừng hay ưu phiền. Trước mắt chỉ có thể trong chờ vào vận may của Diệp Vy.

Hít vào một hơi, Thiên nâng tay vỗ vai vai Bắc Thần: “Cậu qua đó ngồi đi.”

Bắc Thần hơi do dự, khi tiến đến gần giường hơn thì ngoái đầu nói với Thiên: “Cô ta mà chết vì trúng độc thì anh chịu trách nhiệm.”

Lừ mắt lườm Bắc Thần, Thiên nghiêng răng: “Được.”

...

Đại sảnh.

Richard ngồi trên chiếc ghế cao nhất, hai mắt sắc bén oai vệ tựa như mãnh thú khiến những kẻ bên dưới dù có hùng mạnh cỡ nào cũng nép mình cúi đầu. Chung quanh nồng nặc bá khí u ám, hơi lạnh bua vây cả không gian. Có tất cả ba người đang đứng trong đại sảnh. Một người khoác trên mình chiếc áo choàng có kí hiệu hoàng tộc độc nhất, khắp thân toát ra mùi hoa Tử Hương. Mái tóc màu bạch kim ẩn hiện dưới lớp áo choàng nhưng đen, khóe miệng cong cong tà nị làm cho kẻ khác không ngừng tò mò muốn trông thấy dung mạo của người sở hữu nó. Hai kẻ còn lại không đáng nói tới, chúng là thuộc hạ cấp cao của hoàng tộc. Đã quá quen mặt với chúa tể.

Một cơn gió mạnh ập tới, khiến cho nón áo choàng của người nọ trượt thẳng về phía sau, để lộ gương mặt yêu nghiệt ra ngoài. Gió mang theo thịnh nộ của quý dữ, ẩn chứa hàng ngàn mũi tên nhọn hoắt chứa đầy tà khí giết người. Dưới lớp áo, nét mặt người nọ chột giần ra. Làn da trắng mịn cùng đôi mắt đầy mê hoặc chẳng bao giờ khiến tâm trạng của chúa tể bị lay động nhưng có thể khiến cả trăm kẻ ngoài kia liều sống liều chết muốn theo đuổi để rồi nhận ra đó là thứ không thể có được. Nét đẹp được trộn lẫn hài hòa giữa nam và nữ, thu hút được cả hai loại giới tính. Kẻ sở hữu nó không phải loại tầm thường, cũng chẳng hề bình thường.

Luồng bá khí đen kịt phủ quanh Richard, anh gầm lên: “Người muốn chết?”

Người nọ ý thức được nguy hiểm cận kề, càng hiểu ngọn gió vừa xuất hiện trong đại sảnh là do ai tạo nên. Một tay chống hông, một tay xoa mũi. Người nọ cười tươi rồi đảo mắt đi nơi khác, cái nhìn chết người của chúa tể ma cà rồng, không một ai có thể đối diện với nó quá ba giây. Hạ lệnh cho thuộc hạ lui hết ra ngoài. Để lại đại sảnh ngập trong im ắng. Người nọ cất giọng: “Nếu không nói vậy thì ngươi có chịu ra gặp ta hay không?”

Richard vẫn còn phẫn nộ, giọng hung hăng: “Quên cảm giác nằm trên giường rồi?”

“...”

Làm sao quên được?

Người nọ đen mặt, lần đó do anh đùa quá trớn nên bị Richard răn đe. Năng lực của chúa tể đúng là không đùa được, là một ma cà rồng mạnh mẽ còn phải dưỡng thương tận một tháng trời mới khỏi hẳn. Kể từ dạo đó, anh đã rút kinh nghiệm, không bao giờ đùa giỡn lỗ lã với Richard thêm một lần nào nữa. Trước đây, mỗi khi bắt ngờ đến D.W thì anh luôn dùng giọng điệu của người ở khu vực Đông Bắc ép buộc mấy tên thuộc hạ trình báo với chúa tể để gọi được Ngài xuất hiện. Bởi anh hiểu rõ hơn ai hết, chỉ cần là người của khu vực Đông Bắc thì Richard luôn gặp.

Richard bị lừa nhiều lần, duy chỉ có lần này là thực sự nổi giận.

Đứng phất dậy, Richard toan quay đi.

Người nọ vội mở miệng: “Quả thật là ta đem tin của Đông Bắc đến cho ngươi.”

Richard không di chuyển tiếp, buông một câu tàn khốc: “Jen, ta muốn giết ngươi.”

“Rốt cục ngươi đang bức cái gì, trước đây chẳng phải rất bình thường sao?”

Chậm rãi xoay người đối diện Jen, hai mắt Richard chứa đầy nộ khí.

Jen hạ giọng: “Hắn vẫn còn sống. Ai cũng biết hắn có tham vọng với ngôi vị bá vương. Dạo gần đây rộ lên tin hắn đang triệu tập thuộc hạ của mình ở Tây Nam. Hội đồng đã cho người tìm hiểu. Họ muốn nhắc nhở ngươi, hãy luôn đề cao cảnh giác. Đừng lơ là...”

“Ta là chúa tể hay đám người đó là chúa tể?”

Giọng nói đan thép của Richard cắt ngang thanh âm chắc nịch của Jen, khiến Jen không còn nghĩ ra được lời gì để đối đáp. Richard đè nén sự hấp tấp của mình, hít vào một hơi rồi quay trở lại ghế ngồi. Anh tùy ý bắt chéo chân, hai tay đan xen vào nhau. Chiếc nhẫn bạc trên tay bắt lấy chút ánh sáng còn sót lại trong đại sảnh, bật ra những tia màu băng lãnh. Đôi mắt của con đại bàng được điêu khắc trên nhẫn là hai hòn ngọc đỏ sẫm, u ám đến lạnh người, sắc bén đến rợn gáy.

“Không chỉ ở Tây Nam, mà còn ở phía Bắc.”

Jen nhíu mày: “Phía Bắc?”

“Bắc Thần là người ta đã cử đi dò thám.”

“Ý ngươi là ngươi đã biết chuyện từ một năm trước?”

Richard không đáp, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Jen.

Jen buột miệng thán phục: “Ta thực sự sợ ngươi đấy!”

Trong khi Hội đồng còn chưa biết chuyện thì Richard đã cho người đi tìm hiểu?

Trước đó một năm, Jen từng nghe tin Bắc Thần đã dọn dẹp bọn ma cà rồng lai đang ngông cuồng muốn chứng tỏ bản thân ở vài khu rừng hướng Bắc. Jen không ngờ đám ma cà rồng đó lại là những con mồi do kẻ đó cử đến. Thuộc hạ của Richard toàn là những người không thể động vào, việc anh cho một mình Bắc Thần thăm dò khu vực phía Bắc rõ ràng bất thường, lẽ ra Jen nên động não một chút trước khi cho rằng Richard chỉ tùy tiện cử người đi dọn dẹp lại địa phận của mình.

Tin kẻ đó còn sống là một ẩn số, đến tận hôm nay Hội đồng mới xác nhận là thật.

Vậy mà chúa tể của họ đã biết sự thật vào một năm trước.

Nghĩ đến một chuyện, Jen ngược mặt định hỏi nhưng không ngờ lại bắt được ánh mắt có phần kỳ quái từ Richard. Sự mất tập trung lạ lẫm chưa bao giờ có dịp ghé ngang qua gương mặt lãnh cảm của chúa tể ma cà rồng. Vừa giống trong lòng có phiền muộn, lại giống đang lo nghĩ về vấn đề gì đó. Richard là kẻ không biết thế nào là phiền muộn, càng là kẻ không biết thế nào lo nghĩ. Dù đó là vấn đề lớn cỡ nào cũng bị anh giải quyết bằng vẻ mặt thờ ơ hệt như đó không phải chuyện của mình.

Jen nghiêng đầu, nét mặt hồ nghi: “Hôm nay ngươi rất lạ!”

“Nếu không còn chuyện quan trọng thì mau rút về chỗ của ngươi.” Nói đoạn, anh đứng phất dậy: “Không tiễn.”

Jen chưa từng bị Richard đối xử như vậy!

Tuy vẫn thắc mắc về điểm khác thường của Richard, nhưng Jen cũng không phải người rảnh rỗi. Chúa tể có việc quan trọng cần giải quyết thì một người quyền lực như anh cũng có không ít việc cần phải làm. Để duy trì được cả một gia tộc ma cà rồng hùng mạnh thì cần có rất nhiều những người đứng đằng sau hỗ trợ. Tạm gác lại sự tò mò, lo chuyện chính sự vẫn hơn. Hoặc cũng có thể do hôm nay anh đi không chọn ngày, lại vô tình xuất hiện đúng lúc chúa tể đang dùng bữa nên mới khiến Ngài bày ra bộ dạng chán chường. Có lẽ vậy! Có lẽ vậy!

Nhìn theo bóng lưng Richard, Jen nói lớn: “Đợi sinh nhật của ngươi, ta lại đến.”

Richard chợt dừng bước.

“Năm nay không cần đến.”

“Ta muốn đến.”

Richard xoay người, giọng đánh thép: “Jen, ta sẽ giết hết đám phụ nữ mà ngươi dẫn theo. Mang một người, ta giết một người, mang hai người, ta giết hai người. Thậm chí là giết luôn cả ngươi! Ta cảnh cáo ngươi, đừng giờ trò.”

Nét mặt Jen từ rạn vỡ chuyển sang ai oán, những thanh âm tàn khốc tuôn ra từ cửa miệng của Richard làm dựng đứng toàn bộ lông tơ trên người anh. Từng từ ngữ được bật ra một cách nhẹ tênh, hết sợi lông vũ trắng muốt vô hại. Nhưng bên trong chúng lại chứa đầy hàm ý đe dọa trắng trợn, như những cái gai độc đang chia thẳng về phía anh. Lòng này Jen nhủ lại, anh mím môi: “Thật sự là hôm nay ngươi rất lạ!”

Richard không buồn đáp.

Jen chợt dạ, đẩy mắt sang nơi khác, cất giọng: “Trước đây hễ ta mang theo phụ nữ tới thì ngươi luôn rất bình thường, tuy ngươi không hứng thú với họ nhưng vẫn cho phép họ phục vụ những ma cà rồng có mặt trong buổi tiệc. Ta luôn chọn người phụ nữ sạch sẽ nhất và có vẻ “ngon” nhất cho ngươi. Chẳng phải ngươi rất biết cách khiêu khích. . .”

“Câm miệng.”

Richard gầm gừ trong cổ họng khiến Jen im bật.

Ngay sau đó, Jen cảm thấy không cam lòng, buột miệng nói: “Ta chỉ nói sự thật thôi mà! Mặc dù sau đó bọn họ đều chết hết, nhưng chẳng phải ngươi luôn rất hưởng thụ cách họ phục vụ ngươi và máu của họ hay sao?”

Jen càng nói càng nhỏ, những câu chữ sau cùng được anh thốt ra chỉ bằng vài cái mấp máy môi bởi vì trông thấy cặp mắt chứa đầy tia máu của Richard. Anh cúi đầu không lên tiếng, trong lòng gào thét liên hồi, cầu mong chúa tể vĩ đại đừng bị mấy câu nói thật tâm của anh chọc giận. Tuy đã chắc chắn Richard rất kỳ lạ, nhưng hiện giờ Jen không có can đảm để tiếp tục moi tin để dập tắt sự tò mò.

Được một lúc lâu, cuối cùng Richard cũng lên tiếng, giọng âm u như gọi hồn.

“Jen, nếu ngươi còn muốn xuất hiện ở núi Tiêu Dao thì tốt nhất hãy cứ chôn chặt những gì ngươi vừa nói ở trong lòng. Nhớ kỹ. Nếu ngươi không biết giữ mồm, dù Đại Công Tước xuất hiện nói giúp ngươi, cũng đừng mong ta tha cho ngươi.”

* * *

Sự tĩnh lặng hết một con quái vật to lớn đầy nguy hiểm, ẩn mình trong khe núi sâu hút và tăm tối. Mặc kệ ngoài kia là một thế giới mới, làm lơ sự tồn tại của những vầng quang nhật máu. Im lặng. Quái vật khép mình vào một góc, găm nhăm nõi cô độc không một ai hiểu cho đến lúc trút đi hơi thở cuối cùng. Khe núi chật hẹp bầu bạn khi lẻ loi, viết nên mẩu chuyện nhỏ để rồi bị dòng chảy của thời gian vùi lấp.

Con sói lớn hiên ngang nằm trên tấm thảm khổng lồ, hai mắt buồn rười rượi giống như vừa trải qua một cuộc khủng hoảng trầm trọng. Tộc người sói tồn tại từ trước khi con người xuất hiện, cũng như tộc ma cà rồng. Chuyện nhân sinh có biết bao nhiêu trang giấy, những kẻ bị số phận bỏ quên đã trải qua gần hết. Loài người chỉ vừa mới bắt đầu chặn đường dài, thế nhưng nhiều kẻ đã muốn bỏ cuộc. Cuộc sống vĩnh hằng không tốt như nhiều người mong đợi, chỉ những kẻ đã sống trong đó mới biết mùi vị vĩnh hằng bị ai đến nhường nào. Thực ra, đó là trừng phạt.

Luân khế cự mình, biến thành hình người.

Khoảng một giờ trước, anh thực sự đã cảm nhận được hơi thở yếu ớt của một cô gái loài người. Muốn tìm cách cứu lấy sinh mạng nhỏ bé ấy, nhưng lại không biết nên dùng cách gì và làm như thế nào. Loay hoay trong tâm thức, cùng cô gái nhỏ chống chọi đến khi sức cùng lực kiệt. Nhưng chẳng thể giúp cô quên đi đau đớn. Dần dần mọi thứ lại đổi khác, anh nhận thấy có một luồng sức mạnh từ bên ngoài đang chậm rãi đi vào cơ thể đã mất hết nguồn sống của cô gái nhỏ.

Tựa lưng vào khối đá lạnh lẽo, Luân thất thần.

Là vì đã nhìn thấu được cô cho nên chúa tể ma cà rồng mới mở ra một ngoại lệ?

Chúa tể ma cà rồng không có tình người.

Không thể nào có ngoại lệ.

Hắn chỉ muốn vui đùa cùng con người!

Bây giờ, Luân đang rất muốn chạy thẳng đến lầu đài D.W và hỏi cho ra lẽ. Lý do tại sao Diệp Vy lại bị thương nặng đến như vậy. Nói chính xác thì tòa lầu đài của ma cà rồng tuy là chỗ nguy hiểm với con người nhưng đối với một người đang nhận được sự ưu ái từ chúa tể như Diệp Vy thì đó lại là một nơi an toàn. Đang yên đang lành lại bị thương, chỉ có thể do ma cà rồng gây ra. Nếu chúng không còn hứng thú với cô, thế tại sao anh lại nhận thấy cô đã vượt qua được thời kỳ nguy hiểm?

Có kẻ đã hại cô.

Nhưng cũng có người đã cứu cô.

Luân chau mày lo lắng, Diệp Vy còn ở lại núi Tiêu Dao thì cái mạng của cô nói không chừng rồi cũng sẽ dâng lên cho ma cà rồng. Địa ngục này không dành cho cô gái nhỏ, thế giới chỉ toàn máu tanh này càng không phù hợp với cô. Sinh mạng của cô là thứ quý giá ở chỗ loài người, nhưng chỉ là một hạt cát nhỏ bé đối với nơi sống của ma cà rồng và người sói. Cái chết chỉ cách cô một vài giây ngắn ngủi.

Có lẽ...

Ngày chúa tể ma cà rồng chết...

Sẽ là ngày Diệp Vy được quay về thế giới của cô.

Thế giới con người mới là nơi cô nhận được sự an toàn tuyệt đối!

Mỗi người trên đời đều có những cách yêu khác nhau, nhưng suy cho cùng, cách yêu của con người cũng tốt hơn cách yêu của những-kẻ-không-phải-người. Như ma cà rồng hay người sói. Cách yêu của người sói không cực đoan như ma cà rồng nhưng lại vô tình tạo ra một áp lực vô hình đối với người đón nhận. Họ luôn cho rằng điều đó là tốt, trong khi đối phương lại không nghĩ như vậy. Chỉ có thể khẳng định, kẻ yêu nhiều hơn chính là kẻ sẽ hứng chịu nhiều thương tổn nhất.

Núi Tiêu Dao vốn là nơi tĩnh lặng và ngập mùi bùn vấy máu, kể từ khi có sự xuất hiện của Diệp Vy thì mọi thứ dường như đã thay đổi... Không phải. Thật sự là mọi thứ chẳng hề thay đổi, chỉ là xuất hiện theo một cách khác. Luân thừa nhận, chúa tể ma cà rồng đã bỏ ra rất nhiều công sức, chỉ vì Diệp Vy. Nhưng anh vĩnh viễn không thể tin tưởng vào tình cảm của một ma cà rồng. Nực cười thay. Những kẻ không có tim thì làm sao có thể không làm tổn thương người khác!?

...

Gió khẽ vờn tấm rèm cửa, nhẹ nhàng làm rung chuyển làn không khí yên ắng trong gian phòng có hương thơm của hoa tuyết cầu— một loài hoa có nguồn gốc từ Địa Trung Hải. Chiếc ghế gỗ bên cạnh giường đang đưa theo nhịp, người ngồi trên ghế có khuôn xinh đẹp như búp bê. Một chân co lên, đặt tùy tiện trên bề mặt ghế. Chân còn lại thoải mái đang đưa theo nhịp lên xuống của ghế gỗ. Tay phải cầm một quyển sách nhỏ, tựa đề đầy màu sắc nhưng ảnh bìa thì vô cùng đáng sợ.

Cạch.

Cửa phòng bật mở, người bên ngoài vội vã bước vào.

“Mùi gì đây?”

“Hoa tuyết cầu.”

Chiếc miệng nhỏ đáp lại câu hỏi, giọng nói trong trẻo, thanh âm nhẹ tênh.

Người nọ nhú mày, hỏi bằng chất giọng không mấy hòa nhã: “Em đang làm gì vậy?”

Động tác nhịp chân dừng hẳn, cô chậm rãi ngẩng mặt: “Đọc sách.”

Nói xong, Hải Lam lại bị chính những hành động của mình làm cho cả người nổi da gà từng đợt. Gấp lại quyển sách chỉ vừa đọc được đôi ba dòng chữ trên trang đầu tựa lại rồi quăng phịch xuống sàn nhà, Hải Lam nhảy phóc khỏi ghế. Cô vron vai, cả người như vừa được giải phóng khỏi xiềng xích. Ngồi trên ghế chỉ mới mấy phút đồng hồ mà cô có cảm giác như đã ngồi cả một ngày trời. Khó chịu muốn chết.

“Em muốn tạo ấn tượng tốt, nhưng đợi lâu quá.”

Thiên đi thẳng đến giường, đưa tay kiểm tra nhiệt độ trên người Diệp Vy rồi nói thẳng: “Anh khuyên em một câu.”

Hải Lam hướng mắt đến chỗ Thiên, đợi anh nói tiếp.

Điều chỉnh lại dây truyền được ghim vào tay Diệp Vy, anh quay sang cười với Hải Lam: “Sống thật với bản chất.”

“Anh...”

Xoạt.

Hải Lam đang định mắng Thiên thì bị tiếng động khẽ trên giường ngăn lại, cô ngoái đầu nhìn sang. Cô gái nhỏ sau nhiều ngày hôn mê cuối cùng cũng có dấu hiệu sắp tỉnh lại. Trên mặt Hải Lam hiện ra sự mong chờ, cô muốn nhìn thấy đôi mắt của Diệp Vy để có thể đọc vị được cô gái đã làm tan chảy khối hàn băng ngàn năm nằm trong ngực trái của chúa tể ma cà rồng một cách chính xác hơn.

Tuy đã ở gần Diệp Vy được một khoảng thời gian, nhưng Hải Lam chưa bao giờ lộ diện. Cô không muốn Diệp Vy biết đến sự tồn tại của mình. Hơn nữa, sự tồn tại đó lại còn đại diện cho an toàn của Diệp Vy. Từ sau khi nhận lệnh trở về lâu đài, Hải Lam mới biết chúa tể cho gọi cô về không phải vì chuyện gì quan trọng. Lý do Ngài cho gọi cô quay lại, là Diệp Vy. Nói khó nghe một chút thì có nghĩa là dòng dõi cuối cùng của gia tộc Mộc Lam sẽ trở thành thuộc hạ của một con người bé nhỏ.

Đây đúng là chuyện si nhục gia tộc.

Hải Lam rất bất mãn, nhưng không dám phản kháng nên đành im lặng tuân theo. Cô âm thầm theo sau Diệp Vy, như một hồn ma đúng nghĩa. Thế nên chuyện Diệp Vy đi đâu, làm gì, hay thậm chí là gặp người nào đều nằm trong lòng bàn tay của Richard. Sau nhiều lần đề phòng Diệp Vy, cuối cùng Hải Lam quyết định lộ diện sau khi đã chứng kiến một số chuyện.

Đầu tiên là con thịnh nộ của Richard khi nghe Hải Lam nói lại những điều Diệp Vy nói với Luân. Tiếp đó là Ngài cố tình thử thách Diệp Vy khi uống cạn ly máu có chất độc do Diệp Vy lên bỏ vào. Chỉ tiếc, vì thuật phép vẫn còn chưa đạt mức cao nhất nên Hải Lam không biết, Diệp Vy vẫn đang bị Luân sai khiến. Thuật thôi miên của Luân trên thuật phép của Hải Lam một bậc, trừ khi anh có kết nối mạnh và lâu dài với Diệp Vy, bằng không Hải Lam sẽ không cảm nhận được anh.

Hải Lam khẽ cười.

Chẳng biết một con người bình thường phải bị ngôi sao xấu nào chiếu vào bằng vận mệnh, thì mới có thể khiến cho chúa tể ma cà rồng để mắt đến. Sinh mạng của con người tựa như hạt cát trong sa mạc, trái tim của chúa tể ma cà rồng lại tựa cái kim nhỏ ẩn mình dưới lòng đại dương bao la. Người có thể chết. Tim của ma cà rồng lại không dễ tìm. Đến cuối cùng, có lẽ chúa tể sẽ là người chịu khổ nhất.

Chuyện tình này... xác định là nghiệt duyên.

Chẳng ngờ ma cà rồng cũng gặp phải loại nghiệt duyên như vậy!

Người trên giường có biểu hiện tỉnh lại, nhưng hai mắt vẫn cứ nhắm nghiền. Điều này khiến Thiên có chút yên lòng. Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát. Đây chính là tác dụng phụ do chất độc từ máu của Bắc Thần đang ở trong cơ thể Diệp Vy. Vì là máu của ma cà rồng nên khó có thể sống hòa bình cùng máu của con người, cần phải có thời gian. Vẫn may là độc tính trong máu không gây hại cho cô.

Thiên ngồi bên mép giường, nhỏ giọng nói chuyện với Diệp Vy: “Diệp Vy, em có nghe anh nói không?”

Diệp Vy không hề mở mắt, nhưng lông mi lại khẽ động đậy.

Thiên lại nói: “Anh biết bây giờ em đang rất khó chịu, nhưng đừng sợ, em hãy thả lỏng và tiếp nhận cảm giác đang xuất hiện. Không thể cử động thì đừng cố, muốn ngủ thêm bao lâu thì cứ ngủ. Chỉ cần chịu đựng qua vài ngày nữa thì em sẽ khỏe lại thôi. Chuyện này anh cam đoan. Càng bực xích sẽ càng khó chịu, em hiểu không?”

Nhìn những giọt máu cuối cùng được truyền vào cơ thể Diệp Vy, khóe miệng Thiên hài lòng giãn ra. Mấy ngày nay anh đã sử dụng máu của Bắc Thần khá nhiều, vì nó vừa có thể giúp Diệp Vy qua khỏi cửa ải sinh tử, vừa có thể giúp cô mau chóng lấy lại sức lực hết như quá trình hồi phục của một ma cà rồng. Chuyện thần kì như vậy chỉ có thể xảy ra một lần duy nhất, và rơi trúng một người duy nhất. Nếu Diệp Vy không phải người phụ nữ của Richard thì chẳng có chuyện thần kì nào xảy ra cả.

“Sẽ không biến chị ta thành ma cà rồng chứ?”

Hải Lam buột miệng hỏi, thanh âm như muỗi kêu.

Thiên chậm rãi quay người lại, cười nói: “Để biến một con người thành ma cà rồng thì cần rất nhiều yếu tố.”

Hải Lam yên lặng nhìn sang vẻ mặt đang dần giãn ra của Thiên, cô đương nhiên biết một con người nếu muốn trở thành ma cà rồng thì cần phải trải qua những chuyện kinh khủng gì, nhưng Bắc Thần không phải một ma cà rồng tầm thường, lại còn sở hữu một dòng máu khá đặc biệt nên có thể sẽ làm được một vài chuyện mà những ma cà rồng khác phải ngưỡng mộ. Cô lo lắng máu của Bắc Thần sẽ ngấm ngấm dung hòa vào máu Diệp Vy, dần dần biến cô gái nhỏ của chúa tể trở nên giống họ.

“Hải Lam, em xem quá nhiều tiểu thuyết của con người rồi đấy!”

Chất giọng buồn cười của Thiên vang lên bên cạnh.

Hải Lam nhú mi, bày ra nét mặt khinh bỉ: “Anh nghĩ em thích xem những thứ nhảm chán đó à?”

Chống tay lên hông, Thiên hếch cằm.

Hải Lam cắn môi, hạ giọng nói: “Không phải đó là sự thật sao?”

Thiên cười nhẹ tênh, vươn tay đến xoa đầu Hải Lam: “Nếu máu chúng ta đặc biệt như vậy, không phải chỉ cần cho chúng uống một ít thì chúng sẽ là đồng loại của chúng ta à? Tại sao còn khổ cực đến mức phải dùng răng nanh cắn vào một mạch máu trên cổ của chúng? Máu của Bắc Thần loại máu hiếm có. Ngoại trừ cậu ta thì anh chưa từng nghe nói hay chứng kiến một ma cà rồng nào khác mang trong người dòng máu có bất kì một khả năng gì.”

Dùng lại một giây, Thiên lại dịu dàng nói thêm: “Anh nghĩ tốt nhất em nên đi học bổ túc về lịch sử của chúng ta, phát huy trí não.”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chấp thuận

Lâu đài D.W trong những ngày Diệp Vy chìm trong hôn mê dường như đã quay về với hiện trạng khi chưa có sự xuất hiện của cô. Mỗi giờ trôi qua, sự lạnh lẽo tưởng chừng đã biến mất nay lại quay về. Bầu không khí ngập trong u ám, từng hơi thở phả ra từ địa ngục mang theo khí hàn của sự thỏa mãn. Tất cả ma cà rồng đều cảm nhận được tầm quan trọng của cô gái nhỏ đối với chúa tể của họ.

Ai cũng tin ma cà rồng là sinh vật lạnh cảm, những kẻ không có trái tim. Chính vì quả tim đã bị băng giá bao phủ nên họ vĩnh viễn không hiểu như thế nào mới thật sự là yêu – hận. Nhưng thử hỏi xem, liệu những kẻ có trái tim vẹn nguyên như con người, họ có thật sự hiểu được hết ý nghĩa của yêu và hận không?

Câu trả lời chắc chắn là... không!

Ngày đầu tiên Diệp Vy được đưa về lâu đài, Ngài đã ngăn cấm mọi cuộc đi săn diễn ra vào chiều tối. Đến ngày thứ hai, Ngài lại bắt đầu không cho phép họ mang con mồi vào lâu đài để hút máu như trước mà phải đưa con mồi từ ngục giam đến đường vòng phía sau lâu đài để ăn. Ngày thứ ba, yêu cầu thấp nển trong lâu đài vào ban đêm và chọn những cửa sổ ít đón ánh nắng gắt nhất đem mở ra. Ngày thứ tám trôi qua, họ không biết vì sao chúa tể lại hạ lệnh phải săn tìm và tiêu hủy toàn bộ rắn trong núi Tiêu Dao. Ngọn núi đã trở thành một môi trường an toàn.

Có một vài chuyện, không thể nhìn thấy, không có nghĩa chúng không diễn ra.

Diệp Vy tựa như một điều gì đó, chẳng biết nên nói là sự kì diệu hay điều bí kịch nhưng toàn bộ ma cà rồng ở núi Tiêu Dao mặc dù biết đến sự tồn tại của cô vậy mà vẫn chẳng thể lý giải nổi nguyên do cô có thể làm chúa tể động lòng. Sự thật là họ không thừa nhận Diệp Vy. Cô là con người, mãi cũng không thể xứng đáng được đứng cùng với chúa tể của họ. Bởi sau lưng cô gái bé nhỏ là vị chúa tể oai nghiêm nên họ dù muốn cũng không dám nói lời phản đối. Nói đơn giản hơn, họ chỉ có thể tạm chấp nhận cô dưới danh phận một con mồi yêu thích của chúa tể.

Thoải mái thưởng thức làn khí thanh nồng vừa thổi đến, Thiên khẽ cười: “Cậu bao bọc bảo bối của mình như vậy, đến lúc đó định thế nào?”

Nuốt ngụm máu nóng vừa uống, Richard nghiêm túc hỏi vặn lại: “Anh nói xem?”

Thiên hiểu ngụ ý trong câu nói nọ, trợn mắt: “Cậu làm thế thật ư?”

Richard chau mày, dùng tay bóp nát ly thủy tinh thành nhiều mảnh.

Thiên quay sang tên thuộc hạ, sắc giọng: “Đưa hai con mồi lên đây.”

“Vâng, Nam Vương.”

Bất ma cà rồng uống thứ máu đã được chiết sẵn ra ly thủy tinh khác nào bảo họ tự lột quần áo ra đứng phơi nắng ở Quỷ Khốc Môn. Thứ máu tươi được hút trực tiếp từ cổ của con mồi mới chính là thứ khiến họ thỏa mãn. Thiên chậm rãi lắc đầu rồi đi thẳng đến nơi cao nhất trong đại sảnh. Chúa tể nhà anh trước giờ chưa từng vì ai mà phải chịu đựng nhiều thứ đến vậy. Một Diệp Vy bé nhỏ chẳng thể làm trời đất rung chuyển, vậy mà có thể thấu tóm trái tim chúa tể ma cà rồng.

Anh nâng tay vỗ nhẹ lên vai Richard.

Richard nghĩ ngợi gì đó, đột nhiên cười lạnh: “Nếu ngay từ đầu để Vy nhìn thấy sự thật ở núi Tiêu Dao thì có phải em ấy sẽ không thể cười như bây giờ? Thật ra, nếu tôi không cần em ấy nữa, tôi biết sẽ có rất nhiều kẻ muốn giết em ấy.”

“Nhưng cậu lại không thể vứt bỏ Diệp Vy.”

Thiên giúp Richard hoàn thiện câu nói vốn còn đang dở, bằng giọng chắc nịch.

Hai con mỗi được đưa đến, cả hai cùng lúc dừng lại cuộc đối thoại.

Ranh nanh bén nhọn cắm sâu vào động mạch cổ, dòng máu từ cơ thể tuôn trào ra ngoài như mạch nước ngầm vừa xô ngã được bức tường thành kiên cố. Cảm giác ấm nóng và mùi tanh thom phức tạp làm thần kinh trở nên phấn chấn. Ngập trong khoang miệng chỉ toàn chất lỏng đỏ tươi, làm dịu cơn thèm trong chốc lát.

Hai con mỗi xui xẻo bị quăng phịch xuống đất tạo nên những tiếng động quen thuộc nhắc nhở đám thuộc hạ vào đại sảnh thu dọn hiện trường. Chúa tể và Nam Vương lúc dùng trong vừa đáng sợ lại vừa quyến rũ, họ cam đoan chẳng có ma cà rồng nào vượt qua được thần thái và khí chất của hai vị ma cà rồng quyền lực này cả. Cách hai người này bắt lấy con mỗi luôn khiến họ ngưỡng mộ. Nhưng họ vẫn ngưỡng mộ nhất chính là cách thức hai người vờn con mỗi của mình trước lúc ăn. Đáng tiếc những cuộc vui tùy hứng kia đã chẳng còn có dịp xuất hiện nhiều như trước.

Đưa tay lau đi vết máu tươi còn vương trên khoe miệng, Thiên cười tà mị: “Anh đợi để được thấy quyết định của cậu.”

Richard gấp lại chiếc khăn gấm, cất giọng lạnh băng: “Tôi không thích ép buộc người khác, nhưng lại muốn ép buộc Vy.”

Đáy mắt xám tro lộ rõ tia bất lực hiếm thấy, rất nhanh sau đó liền biến mất.

Thiên gật đầu, nhưng sau đó lại chau mày: “Richard, chúng ta có không ít kẻ thù. Để Diệp Vy ở lại bên cạnh cậu tuy sẽ khiến cô nhóc gặp nguy hiểm, nhưng thả Diệp Vy đi thì giống như đang đẩy cô nhóc vào chỗ chết. Chúng sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để nắm được sinh mạng của cô gái từng nhận nhiều sự quan tâm từ chúa tể ma cà rồng đâu.”

Ở điểm này thì có lẽ Thiên đã sai. Richard không biết là do Thiên cố tình nói như vậy hay là Thiên quả thật vẫn chưa hiểu hết con người anh, nhưng anh đồng ý thả Diệp Vy quay về không có nghĩa sẽ xóa sạch mọi thứ hay tin tức về cô. Diệp Vy sẽ được tự do ở thế giới của con người, nhưng là dưới sự giám sát chặt chẽ từ thuộc hạ của anh. An toàn của cô là ưu tiên. Anh ngây người, khóe môi chậm rãi nhếch lên đầy mỉa mai. Chúa tể ma cà rồng lại quan tâm đến an toàn của một con người?

Richard tựa lưng vào ghế, cặp mắt biến thành màu u ám.

Đây không phải là anh!

Diệp Vy, cô bé con này rốt cuộc sao lại bước vào cuộc đời anh?

Richard đắn đo suy nghĩ, sau cùng lại thốt ra một câu: “Tôi muốn em ấy tự nguyện ở lại.”

“...”

Nhìn Thiên, Richard cất giọng: “Càng ở gần Vy, tôi càng ích kỉ và tham lam.”

Thứ anh muốn có không chỉ đơn thuần là Diệp Vy ở lại lâu dài, anh muốn trái tim của cô phải thuộc về anh và luôn nghĩ đến anh. Tuy là ích kỉ, nhưng Richard thật lòng không muốn trả Diệp Vy về với thế giới của cô. Anh không muốn sẽ phải nhìn thấy hay tưởng tượng ra khung cảnh cô vui vẻ nói cười với một người đàn ông khác ngoài anh. Cả cuộc đời này của Diệp Vy đã định là sẽ gắn kết với anh. Cô muốn trốn cũng trốn không khỏi. Richard không thiếu tàn nhẫn để giam lỏng một cô gái, vì đó là Diệp Vy nên sự tàn nhẫn của anh sẽ càng hung hãn hơn.

Để khiến trái tim một người rung động, anh không biết phải làm sao vì anh chưa từng nghĩ đến chuyện làm ai đó phải yêu thích mình. Nhưng để khiến trái tim một người chậm rãi rỉ máu cho đến khi chết đi thì anh lại biết, bởi đó việc khiến anh cảm nhận được cảm giác hưng phấn. Thật ra, trái tim của con người cũng giống như một trang giấy trắng vậy. Nếu quét màu đỏ vào, họ sẽ thấy thế giới thật lộng lẫy. Nếu dính một ít màu đen, họ liền trở nên bị quan. Trên trang giấy trắng xuất hiện cả dãy cầu vồng bảy sắc, họ bắt đầu tin tưởng và yêu quý cuộc đời hơn. Sắc trắng bị vậy bẩn bởi mảng xám đen dần biến thành một mảng màu úa tàn, họ lại nghĩ cuộc sống quá nhiều tăm tối và đau thương. Tuy ban đầu là màu trắng nhưng đến cuối cùng vẫn không thể nào giữ được sự thuần khiết khi ấy. Trái tim con người là thứ thiên biến vạn hóa, mãi mãi chẳng tìm được bình yên thuở ban đầu. Nó chỉ dần dần trở nên cứng cõi hơn, già dặn hơn, thấu hiểu hơn, lạnh lẽo hơn mà thôi.

Thiên hiểu ý của Richard, cũng hiểu được có một sự thay đổi đang diễn ra bên trong con người của chúa tể nhà anh. Cảm xúc Richard dành cho Diệp Vy hoàn toàn xuất phát từ trái tim đã bị đánh thức sau nhiều năm đóng băng. Thiên không tin Richard và Diệp Vy sẽ đi được xa đến nhường này. Anh thậm chí nghĩ chúa tể chỉ có hứng thú nhất thời với một con người, chừng vài ba tháng sẽ cảm thấy nhàm chán và giết quách người đó như những con mỗi khác. Vô tình. Dứt khoát.

Nhưng mọi chuyện lại chuyển biến theo hướng khó tin.

Richard đã động lòng.

Thiên nói thẳng: “Anh vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng Diệp Vy.”

“Tôi biết.”

“Vi mạng của Diệp Vy thuộc sở hữu của cậu cho nên anh mới cố hết sức cứu cô nhóc ấy. Chúng ta đều biết con người là sinh vật khó tin nhất trên đời,

hôm nay cậu cứu họ một mạng, ngày sau họ lại đến đòi cậu cứu thêm một mạng, lâu dần họ sẽ muốn nhiều hơn nữa. Bao nhiêu cũng không đủ. Họ vốn không biết hài lòng. Vậy nên anh muốn nói, nếu không phải do cậu, anh tuyệt đối không cứu cô ấy.”

Richard trầm mặc không nói gì, anh vẫn luôn biết những chuyện đó.

Thiên lại nói thêm: “Giả dụ nếu như Diệp Vy và Luân đang bày mưu sâu để hại cậu, mà cậu lại nhất mực cho rằng cô ấy bị tên kia thôi miên thì sao? Cứ cho là Diệp Vy đơn thuần, nhưng người đơn thuần nào rồi cũng sẽ bị vấy bẩn. Chỉ cần cho họ đúng thứ họ cần, chạm đúng vào tham vọng của họ. Mọi thứ sẽ lập tức thay...”

“Dám phản bội tôi, em ấy sẽ phải sống không bằng chết.”

Tông giọng lãnh cảm như thanh âm gọi hồn truyền đến khiến Thiên thu lại những lời còn đang định nói, anh đưa mắt nhìn sang Richard thì bất ngờ trông thấy một gương mặt tàn khốc đến đáng sợ. Chính anh đã cố tình nói những từ ngữ khó nghe nhất về Diệp Vy để khiêu khích tính chịu đựng của Richard. Và thành công. Thiên tin chắc Richard không bao giờ để mình thiệt thòi. Sự phản bội luôn là điều mà mọi ma cà rồng đặt vào tội từ. Đúng như anh dự đoán. Tuy Richard sẽ không thể xuống tay giết chết Diệp Vy, nhưng hành hạ cô thì hoàn toàn có khả năng.

Cái chết không phải thứ đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất chính là sống không bằng chết.

Chợt, Richard đưa mắt lờm Thiên: “Vậy nên không cần khích tôi.”

“...”

Thiên cười, đưa tay sờ mũi.

...

Từng tế bào thần kinh cơ hồ cảm nhận được sự tĩnh lặng xung quanh, dòng máu nóng hồi chảy trong người dần dần tuân theo quy luật. Ngón tay nhỏ nhắn khe khẽ cử động, Diệp Vy chậm rãi mở mắt. Tuy không biết đã hôn mê trong bao lâu nhưng dường như cơ thể chẳng có biểu hiện gì của một người đã ở trên giường trong một khoảng thời gian dài. Chống tay ngồi dậy, Diệp Vy chợt quay sang bên cạnh.

Cạnh cô là một cô nhóc tầm tuổi học sinh trung học đang ngủ ngon lành, nét mặt hồn nhiên khiến người ta không thể không muốn đưa tay nựng vài cái. Vì ở lâu trong chỗ của ma cà rồng nên Diệp Vy liền biết cô nhóc không phải con người. Nhưng một ma cà rồng lạ ngủ trong chỗ của cô? Chuyện này chưa từng xảy ra. Richard chẳng bao giờ cho phép ma cà rồng lạ mặt bước chân vào phòng của cô. Diệp Vy ngáy người cả nửa buổi, mãi vẫn không hiểu vì sao cô nhóc này lại ngủ ở đây.

“Nhìn đủ chưa hả?”

Hải Lam đưa tay dụi dụi mắt, ngồi dậy rồi nhìn chằm chằm vào Diệp Vy.

Diệp Vy mờ mịt hỏi: “Em là...”

“Em cái con khi, bà đây còn lớn tuổi hơn chị đấy!”

“VẬY...”

“Tôi ngủ quên.”

“Nhưng...”

Hải Lam nhìn Diệp Vy từ trên xuống dưới, lại nói: “Không hiểu sao chúa tể lại thích một người nhàm chán như chị!”

Diệp Vy cau mày, lớn giọng đáp lại: “Tôi nhàm chán đó, thì sao?”

Lần này đến lượt Hải Lam mở to mắt ngạc nhiên, hóa ra còn có thể dám hung dữ như vậy trước mặt một ma cà rồng. Cô hoài nghi. Qua nhiều năm, con người thay đổi quá nhiều. Lê nào đã không còn biết sợ quỷ hút máu như trước? Bình thường nhìn bề ngoài cứ nghĩ sẽ là một cô gái dịu dàng có chừng mực, nhưng đợi khi chạm trúng điểm yếu thì sẽ bộc phát, biến thành người khá đáng sợ.

Hèn gì lại có thể thân thiết với Tây Độc.

Tính cách hai người này một chín một mười, hợp ý nhau là phải.

Hải Lam bắt đầu cảm thấy tò mò: “Trước mặt chúa tể chị có hay thế này không?”

Diệp Vy chọn cách im lặng.

Nếu Hải Lam biết chuyện cô đã chọc tức được anh thì sẽ không hỏi thế đâu!

Mãi thấy Diệp Vy chẳng trả lời, Hải Lam buồn bực nhảy phóc khỏi giường. Trước khi biến mất, cô nhóc không vui nhìn qua gương mặt của Diệp Vy trong giây lát rồi lăm bầm điều gì đó trong miệng chỉ đủ để mình nghe thấy. Loài người là lũ nhu nhược, hèn hạ và đáng sợ. Thế giới của chúng tuy có nhiều ánh sáng xinh đẹp nhưng cũng tìm tòi nhiều nguy hiểm xấu xa. Sự tồn tại song song giữa con người và những sinh vật đặc biệt đã xuất hiện trước đó cả trăm năm. Chỉ tại chúng không có thời gian để nhận biết, bởi đã dồn hết tâm sức vào những mối lo thực tế.

Hải Lam đã từng tiếp xúc với nhiều con người có nét tương đồng với Diệp Vy, cặp mắt nhạy bén của ma cà rồng đã giúp cô nhìn thấy những bóng đen ẩn khuất dưới đáy sâu tâm hồn của từng người. Toàn bộ những kẻ mang trên mình danh phận “con người” đều có ít nhất một dục vọng trong lòng. Dĩ nhiên, toàn bộ những kẻ được mệnh danh là “quý hút máu” cũng đều có ít nhất một dục vọng trong lòng. Khác nhau ở chỗ, người sống giả dối, còn quý lại sống thật với bản chất của mình.

Thật là một điểm khác biệt đầy mỉa mai!

Dòng chảy kí ức dần quay về, Diệp Vy nghi ngờ cúi đầu kiểm tra toàn bộ cơ thể mình thêm một lần nữa. Ở bụng vẫn còn quần một dây băng trắng chứng minh những gì đã từng xảy ra hoàn toàn là sự thật. Nhưng một người vừa quay trở về từ cánh cửa sinh tử, liệu có khỏe mạnh giống như cô không? Cô cảm thấy cả người không hề đau đớn gì nhiều hay thậm chí là mệt mỏi vì đã mê man nhiều ngày. Máu trong cơ thể vẫn lưu thông bình thường, chỉ là hình như nó hoạt động hơi khác bình thường.

Nó khiến cô... muốn vận động nhiều hơn.

Khẽ lắc đầu, Diệp Vy vén chân bước xuống giường.

Ngay trước lúc rơi vào hôn mê cô đã tự nhủ, nếu cô không phải người Diêm Vương muốn thu nhận thì cô sẽ rời khỏi lâu đài D.W ngay khi tỉnh lại. Còn nếu như cô xấu số, không có cơ hội được tiếp tục sống nhưng người-nào-đó lại khẳng định muốn giữ cô lại bằng cách biến cô thành một trong số những-người-ở-đây thì Diệp Vy coi như đã chết, khi đó chỉ còn tồn tại một nữ ma cà rồng lai mới.

Mâu thuẫn đúng không?

Cô muốn bên anh, nhưng lại không muốn biến thành ma cà rồng.

Gương cười, Diệp Vy loay hoay tìm kiếm những vật dụng của mình. Cô không thể ngăn Richard biến cô thành ma cà rồng, càng không thể cố giữ cho mình được sống lâu hơn ở núi Tiêu Dao nên chỉ có thể rời khỏi nơi này. Cái chết luôn rất gần mỗi chúng ta, nó có thể ập tới lúc chúng ta không ngờ nhất. Ở thành phố nơi con người sinh sống, chúng ta đánh đổi thời gian, tiền bạc và công sức. Nhưng ở lại thế giới của ma cà rồng, thứ chúng ta phải đánh đổi chính là mạng sống.

Chúa tể ma cà rồng có thể nhân từ với cô, nhưng những kẻ khác thì không.

Điều này Diệp Vy chỉ mới chợt nhận ra khi vừa được hồi sinh.

Chỉ những ai trải qua cơn thập tử nhất sinh mới hiểu rằng được sống là một ân huệ.

Trước khi tỉnh cảm sinh sôi nảy nở, tốt nhất nên dùng dao chặt đứt dây tơ.

Nghĩ thầm, Diệp Vy chỉnh lại quần áo rồi mang balo lên vai. Tiến đến cửa, cô nắm lấy tay vịn kéo ra. Vừa đứng lúc ngoài cửa có người muốn đưa tay mở cửa bước vào nên bàn tay to lớn ấy đột ngột dừng lại giữa không trung. Gió khẽ lùa qua mái tóc rối, đưa hương thơm quen thuộc đậu lại trên cánh mũi. Diệp Vy ngẩng mặt, bất giác ánh mắt vừa vụt qua một tia sáng vui mừng của người đối diện.

Lúc Diệp Vy hôn mê, mỗi ngày Richard đều vào đứng giờ này đến phòng cô. Bởi đây là khung giờ Hải Lam rời đi vì đã hoàn thành trách nhiệm của mình đối với Diệp Vy, và đây cũng là khung giờ toàn bộ ma cà rồng trong lâu đài ra ngoài săn mồi cho nên tòa lâu đài lúc này chỉ thuộc về anh và Diệp Vy. Richard không nghĩ hôm nay Diệp Vy sẽ tỉnh, càng không nghĩ cô sẽ tỉnh vào đúng thời điểm anh đến.

Cửa phòng mở ra, trông thấy gương mặt tràn ngập sức sống của cô, đột nhiên anh cảm thấy rất vui, tâm trạng cũng chợt trở nên thoải mái một cách kì lạ. Nhưng khi nhìn đến chiếc balo sau lưng Diệp Vy, sắc mặt Richard dần biến đổi. Thu lại cánh tay vô dụng của mình, anh lạnh nhạt nhìn Diệp Vy hồi lâu. Tiếp đó cặp mắt màu tím u ám quét qua căn phòng trước mặt, khí lạnh ào ạt tỏa ra từ người anh khiến bầu không khí vốn còn ấm áp trong phòng bị đẩy lùi nhanh chóng.

“Hồi hận?”

Âm thanh như gọi hồn khiến Diệp Vy lạnh toát người, cô cứng nhắc lùi về sau một bước rồi ngược lên nhìn anh. Đáy mắt lạnh lẽo của Richard là thứ Diệp Vy từng nhiều lần trông thấy, nhưng không hiểu sao lần này nó lại làm cô cảm thấy nếu cô gạt đầu trước câu hỏi vừa nảy thì cô sẽ lập tức được ném trái mìn vị của việc sống không bằng chết. Diệp Vy nín thở, lắc đầu hồi đáp rồi cứ như vậy im lặng.

Richard tiến đến một bước, dùng tay nâng cằm cô lên.

Diệp Vy cắn môi, không dám nhìn thẳng vào anh.

Anh hít mũi, giọng cộc nhễ: “Chẳng phải còn muốn dùng độc giết tôi hay sao?”

“...”

“Bỏ cuộc rồi?”

Cô tròn mắt nhìn anh, không biết nên nói thế nào.

Ba chữ “Em không có” bị nghẹn ở cổ, không cách nào nói ra được.

Có lẽ...

Cứ để anh nghĩ thế sẽ tốt hơn là giải thích!

Diệp Vy gật đầu, nhỏ giọng đáp: “Em bỏ cuộc.”

Không ngờ Richard dùng lực mạnh hơn, bóp chặt lấy cằm cô, găng giọng: “Nói lại xem?”

Em không có.

Ba chữ đó khó nói vậy sao?!?

Vy, em biết không...

Thế nhưng nó là điều ta muốn nghe chính miệng em nói ra!

Vì chỉ cần em nói, ta sẽ tin.

Cổ chịu đau, cô thẳng thắn nhìn vào cặp mắt đanh sắc của anh rồi chậm rãi nói: “Em bỏ cuộc rồi, em muốn...”

Àm

Chiếc tủ gỗ được kê cạnh đầu giường bị một lực mạnh hất văng, tiếng động lớn khiến thời gian cũng chẳng dám dịch chuyển. Diệp Vy bị cái nhìn đáng sợ của anh làm cho kinh hãi, hai mắt run rẩy tưởng chừng đang muốn khóc. Cả người trở nên không còn chút sức lực, tâm trí bắt đầu hoảng loạn. Nhưng, cô lại không hề kháng cự. Sự im lặng của cô chính là chất kích thích, nó khiến Richard càng điên tiết hơn.

Anh găm gù trong cổ họng: “Em thử nói thêm một lần nữa xem?”

Diệp Vy nuốt nước bọt, dè dặt lắc đầu.

Anh tàn ác nhếch môi rồi dùng cặp mắt băng giá nhìn thẳng vào cô: “Đây không phải nơi em muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Em cho rằng chỗ này không có phép tắc? Đừng mang tính tùy tiện của con người các em vào tòa lâu đài của tôi, nó sẽ chỉ khiến em gặp nguy hiểm. Tôi nói cho em biết, kể từ lúc em đặt chân vào lâu đài của tôi thì cái mạng nhỏ của em đã thuộc về tôi. Em có thể sống là vì tôi cho phép. Nhưng nếu em muốn chết, đừng hòng. Nhớ cho kỹ, cho dù em có dùng bất cứ cách gì để chết thì tôi vẫn có thể khiến em sống lại.”

“...”

“Vy, đừng mong tôi thả em trở về.”

Richard đưa tay vuốt nhẹ lên tóc cô, cuối cùng đành dịu giọng khi trông thấy gương mặt đầy sợ hãi trước mặt. Rõ là không muốn nhìn thấy sự sợ hãi của cô gái nhỏ nhưng lại không thể không làm cho cô phải sợ. Bởi, chỉ cần cô còn sợ anh, chứng tỏ trong lòng cô còn có anh. Và sự dịu dàng của anh không phải hàng miễn phí. Richard chưa từng biết thế nào là dịu dàng hay nhẹ nhàng, nhưng trước Diệp Vy, nó lại được bộc lộ ra ngoài hết như đó là thứ đã có sẵn trong dòng máu của anh.

Cốc cốc cốc

Một người thuộc hạ thu lại cánh tay vừa gõ lên cánh cửa gỗ, kính cẩn cúi người nói bằng giọng lễ phép. Hắn chưa từng nhìn thấy chúa tể kim nén thịnh nộ, cũng chưa từng thấy Ngài phải nhẫn nhịn trước một ai. Lúc hắn bước đến đã cảm nhận được luồng sát khí nồng đậm tỏa ra từ cơ thể cường tráng của Ngài, bèn lấy hết can đảm tiến đến cửa phòng để thông báo. Vô tình biết được, hóa ra khi ở trước mặt cô gái loài người bé nhỏ tên Diệp Vy, gương mặt chúa tể đã trở nên dịu dàng hơn hẳn.

“Chúa tể, đến giờ rồi ạ!”

Richard chậm rãi gật đầu, sau đó lại nhìn qua Diệp Vy.

Diệp Vy ngơ ngác, còn chưa kịp trả lời đã bị anh bế thốc lên trước cặp mắt kinh ngạc của tên thuộc hạ. Nhanh như cắt, họ đã đứng ở cổng lâu đài. Đoàn người đang đứng đợi sẵn trông thấy chúa tể xuất hiện thì lập tức cúi người hành lễ. Ngay sau đó, họ liền bày ra vẻ mặt ngạc nhiên. Diệp Vy không dám phản kháng, im lặng ở yên trong vòng tay rắn chắc của Richard, giả vờ nhắm mắt. Anh dường như chẳng đoái hoài tới trò mèo của cô, đưa mắt nhìn quanh thuộc hạ của mình một lượt rồi toan bay lên nhưng lại bị giọng nói có phần khó chịu của một thủ lĩnh ngăn lại.

“Chúa tể.”

Richard bình thần xoay người.

Người thủ lĩnh cúi đầu, nghiêm túc nói tiếp: “Tuy là người của Ngài nhưng cô ta không có tư cách biết chuyện của gia tộc.”

Nghe tới đây, Diệp Vy mở mắt.

Không có tư cách?

Có biết mấy chữ đó gây tổn thương một người ra sao không?

“Chúa tể, mong Ngài suy xét!”

“Mang theo cô ta chỉ gây thêm phiền phức, thưa chúa tể!”

“Lỡ không may xảy ra chuyện, lại còn phải lo bảo vệ cô ta.”

Sắc mặt Richard vẫn lạnh băng không đổi, anh từ chối cho ý kiến. Thuộc hạ của anh xưa nay đều suy nghĩ những điều tốt nhất cho chúa tể của họ, những gì họ nói ra đa phần đã được cân nhắc rất kỹ lưỡng. Họ nói không sai. Kẻ thù sẽ coi cô là yếu điểm của anh. Tấn công cô còn hơn đi tấn công anh. Tuy dễ hèn nhưng hữu ích.

Nhưng Richard lại nghĩ khác. Mang Diệp Vy ra ngoài, để tất cả mọi người biết đến sự hiện diện của cô. Vừa là khẳng định vị trí của cô trong lòng anh, vừa là khẳng định anh có thừa năng lực để bảo vệ cô an toàn. Nếu ngay cả người phụ nữ của mình cũng không thể bảo vệ được, vậy thì làm sao anh có thể nắm trong tay quyền lực của một chúa tể để dẫn dắt cả một gia tộc.

Diệp Vy là người của anh, anh muốn cho cô nhìn thấy con người thực sự đằng sau gương mặt dịu dàng chỉ với mỗi mình cô, anh muốn chạm rãi dặt cô bước vào thế giới đen tối của ma cà rồng, anh muốn bày ra toàn bộ mọi thứ thuộc về mình cho cô nhìn thấy. Sau đó, để cô tự mình tìm hiểu con tim của chính mình. Chỉ như vậy anh mới biết được, cô gái nhỏ này rốt cục có thể nhìn nhận sự thật và chấp nhận ở bên cạnh một ma cà rồng hay không.

Diệp Vy nhin không được dùng mắt lờm mấy người trước mặt: “Ai cần mấy người bảo vệ chứ!”

“Cô...”

“Chúa tể, Ngài xem, cô ta đúng là càn quấy!”

“Chúa tể, Ngài đừng nuông chiều cô ta như vậy!”

Diệp Vy cau mày, gắt lên: “Nuông chiều? Có nhầm không vậy? Tôi có muốn đi cùng đâu! Còn không phải bị chúa tể nhà các người ép buộc nên mới ở đây à? Đây là nuông chiều đúng không?”

Chợt, bầu không khí ngập trong im lặng.

Những thuộc hạ có mặt đều đồng loạt cúi thấp đầu.

Người thủ lĩnh họ cũng dời mắt đi nơi khác.

Vũ nén cười xoay người: “Chúng ta đi thôi!”

Sau lời nói của Vũ, mọi người nhiệt tình gật đầu, bay vút lên không trung.

Họ biết.

Chúa tể sắp nổi trận lôi đình rồi!

Chơi chung với Tây Vương sẽ bị nhiễm tính cách ăn nói ngông cuồng, chuyện này trong lâu đài ai ai cũng biết, chỉ một người không biết. Sự kiện Tây Vương và một vài tên thuộc hạ luôn nhận hình phạt ở Quỷ Khốc Môn diễn ra hầu như là mỗi tuần cho nên dần dần những ma cà rồng ở đây đều âm thầm tránh xa Tây Vương. Vũ cũng không ngoại lệ, trước anh từng là người thân thiết với Tây Vương nhất trong số những thuộc hạ của Ngài. Nhưng kể từ khi bị phạt chung nhiều lần, anh đã dần chuyển sang đi làm việc cho chúa tể nhiều hơn. Diệp Vy biến thành như hôm nay cũng là lẽ thường, ở cùng Tây Vương mà không thành như vậy mới bất thường.

Cuối nhẹ đầu, Vũ nghiêm túc nói: “Chúa tể, thuộc hạ sẽ quan sát họ trong lúc Ngài vắng mặt.”

Lúc này Richard mới cất giọng: “Đi đi.”

* * *

“Vy, có biết mình sai ở đâu không?”

Diệp Vy im lặng mím chặt môi, cô không sai.

“Hừ!”

Không dạy dỗ một chút thì không được.

Nói ngắn gọn, Richard nhẹ nhàng bay lên không trung. Anh luôn nhẹ tay trong việc trừng phạt cô bé con của mình nên mới dẫn đến tình trạng hôm nay. Thuộc hạ của anh nói không sai, anh đã quá nuông chiều cô. Nếu không thì làm gì có việc cô dám mở miệng đáp trả lại những ma cà rồng quyền lực ban nãy. Hôm nay anh còn không hung dữ với cô thì sau này có khi cô còn chưa thấy quan tài chưa đổ lệ cũng nên.

Ma cà rồng không tha mạng cho kẻ nào dám lộng ngôn trước mặt họ bao giờ!

Chỉ là cô không biết những quy tắc của thế giới ma cà rồng mà thôi!

Richard bay nhanh hơn, vút qua những hàng cây cao vun vút. Từng đợt gió lớn thổi bên tai khiến Diệp Vy rung mình. Cô nép sát vào ngực áo của anh, tự giữ cho mình bình tĩnh. Cơ thể lạnh như băng của anh, mùi hổ phách trên người anh, chúng dường như đang quyến rũ cô, muốn cô tiến đến gần anh hơn. Mọi ma cà rồng đều tỏa ra mị lực mê hoặc trên người, nó khiến người khác lúc nào cũng bị họ thu hút. Giữ suy nghĩ ấy trong đầu, Diệp Vy cắn răng bắt mình không được vương vào.

Xung quanh chợt yên ổn trở lại, cô khẽ hé mắt nhìn.

Trước mắt là khoảng không.

Diệp Vy ngơ ngác nhìn vào Richard, sau đó lại ngoái đầu nhìn xung quanh rồi vội vàng dùng hai tay nắm chặt lấy mảng áo trước ngực anh. Tuy không hiểu anh đang muốn làm gì, nhưng cô biết mình không muốn chết. Cả hai đang lơ lửng giữ không trung. Dưới chân họ là biển. Bốn bề chỉ toàn tiếng sóng vỗ ầm ầm vào thành đá bên bờ vực thẳm cao ngút. Diệp Vy nhủ thầm, cầu mong anh đừng có ý nghĩ tàn ác. Ví dụ như là để cô rơi tự do từ vòng tay của anh xuống mặt biển kia.

Richard lạnh lùng quan sát cô nhóc trong lòng, giọng không chút cảm xúc.

“Đã chịu nhận sai chưa?”

Diệp Vy hoang mang nhìn anh, khó khăn nói: “Em... em không... làm gì... sai...”

Anh híp mắt, cười lạnh: “Đúng là cứng đầu!”

Tiếp đó từ từ thả lỏng cánh tay.

Cô lập tức hét lên: “Richard!”

Anh nhú mày, dùng giọng dạy dỗ: “Tôi trách oan em sao?”

“Em...”

“Vy, em quá xem thường tôi rồi! Chưa từng có kẻ nào ở trước mặt thuộc hạ của tôi lại dám ăn nói ngông cuồng như vậy. Sự thiếu tôn trọng của em dành cho tôi, tôi có thể bỏ qua cho em, nhưng thuộc hạ của tôi thì không. Tôi không thể dung túng cho sự ngỗ nghịch của em mãi được. Vy, em phải hiểu luật thì mới không bị kẻ khác xem thường và giữ được mạng sống của mình. Hiểu không?”

Diệp Vy hoàn toàn ngây người.

Cô không nghĩ được nhiều như vậy!

Khẽ cúi đầu, cô nhỏ giọng: “Em xin lỗi.”

Richard hài lòng giữ chặt vòng tay, anh ôm lấy Diệp Vy rồi bay đến vách đá bên cạnh. Cuối cùng anh cũng đã hiểu vì sao Hải Lam cứ không ngừng lặp đi lặp lại cái câu “Người đó quá đơn thuần” trước mặt anh và còn thăm dò ý kiến muốn anh trả lại tự do cho cái người đơn thuần kia. Sự đơn thuần ấy sẽ là đòn bẩy khiến Diệp Vy hứng chịu nhiều tổn thương trong tương lai.

Anh không biết hai chữ “đơn thuần” sẽ rơi trên tính cách của một con người trưởng thành. Sự thuần khiết, nó chỉ xuất hiện ở trẻ con. Diệp Vy đã trưởng thành, theo lẽ tất yếu, những suy nghĩ của cô đã không còn non nớt. Đôi mắt của gia tộc Mộc Lam được ví như ánh nhìn trong suốt của thiên sứ, thấy được những thứ mắt thường không thể nhìn thấy hay chạm đến. Bề ngoài của Diệp Vy, cô luôn tỏ ra mình mạnh mẽ và thấu hiểu, nhưng tâm hồn rất thuần khiết. Hải Lam đã nhìn thấy điều đó.

Hoặc cũng có thể, dục vọng của Diệp Vy chưa xuất hiện.

Anh trầm ngâm nhìn gương mặt còn chút hoảng sợ của người trong ngực: “Tại sao hôm đó em lại đến Tiêu Dao?”

Nếu em không đến, có lẽ ta đã không gặp được em!

Diệp Vy ngược lên nhìn anh, thành thật đáp: “Em đến thăm An. Cậu ấy nói núi Tiêu Dao vào ngày Rằm rất đẹp, vì khách du lịch không biết được điều đó nên rất ít người có cơ hội tận mắt chứng kiến quang cảnh lung linh huyền ảo của Tiêu Dao khi trăng tròn.”

Nói đến đây, Diệp Vy chợt cúi đầu.

Trước đây hề nhắc đến núi Tiêu Dao là An kể cho cô nghe rất nhiều, qua lời An thì Tiêu Dao là một nơi rất ít người biết đến, trên núi cũng không có nhiều người dân nên nét đẹp hoang sơ của ngọn núi không hề bị con người quấy rầy. Diệp Vy từng nhiều lần tưởng tượng hình ảnh đẹp để đó trong đầu, thậm chí còn nhớ đã bắt An hứa dẫn cô đi khám phá ngọn núi. An kiên quyết không đồng ý. Sau đó không lâu thì nằng nặc muốn kéo cô đến Tiêu Dao, vào đúng hôm Rằm tháng Tám.

Richard ma quỷ thốt ra một câu: “Vây sao!”

Hóa ra là tạo hóa đã vẽ ra một con đường số phận khó tránh được.

Nghe ra chất giọng quái lạ của anh, Diệp Vy khó hiểu ngẩng đầu.

Anh đón nhận ánh mắt của cô.

“Ma cà rồng luôn đến Athens vào Rằm tháng Tám.”

Athens?

Rằm tháng Tám?

Cô ngây ngốc nhìn anh.

Anh khẽ vuốt nhẹ lên tóc cô, giọng thì thầm: “Đề tưởng nhớ.”

An đã cố tình chọn ngày đó để kéo Diệp Vy đến núi Tiêu Dao, vì chỉ có duy nhất một ngày trong năm – ngày mà sẽ không có bất kì một ma cà rồng nào xuất hiện hay lảng vảng trên Tiêu Dao – con người có thể an toàn khi đến ngọn núi của sự bình yên và thư thái. Những địa điểm chưa có con người lui đến, sẽ luôn sở hữu nhiều cảnh quan hùng vĩ. An không biết những luật lệ của ma cà rồng nên vĩnh viễn không ngờ được, ngày Rằm tháng Tám thứ 200 chính là ngày cuối cùng họ đến Athens.

Rằm tháng Tám hôm đó, trùng hợp là ngày thứ 201.

...

Thành phố ồn ào và đông đúc, giữa trung tâm người người hối hả qua qua lại lại với những nét mặt bận rộn và vội vã. Bầu không khí của con người tuy không trong lành và thanh mát như ở nơi ma cà rồng sinh sống nhưng nó lại khiến Diệp Vy mơ hồ nhớ ra đã rất lâu rồi cô không trông thấy những khung cảnh như thế này. Cô để yên tay mình trong bàn tay lạnh băng của anh, ngoan ngoãn bước theo bước chân anh.

“Richard, anh như vậy là đang có ý gì?”

Nghe chất giọng nhỏ bé của Diệp Vy vang lên, Richard lập tức dừng bước.

Cô lại nói thêm, mắt chứa đầy nghi hoặc: “Em thật sự không đoán được anh đang nghĩ gì!”

Richard nhìn cô thật lâu, vẫn không đáp.

Diệp Vy lo lắng đảo mắt nhìn xung quanh, rõ ràng cô đang đứng ở chỗ sống của con người nhưng trong lòng lại xuất hiện mối lo ngại lạ lùng. Không rõ sợ hãi chính mình sẽ có ý định bỏ chạy khỏi anh, hay là sợ hãi cho những người ở đây. Richard rất nổi bật giữa đám đông, từ lúc cả hai xuất hiện trên con đường này đã khiến không ít người xoay đầu cảm thán. Dáng vẻ cao ngạo khó gần, gương mặt nam tính quyến rũ cùng mùi hổ phách mê hoặc. Anh là người đàn ông khiến ai cũng phải đổ gục.

Phụ nữ ở đây đều muốn có anh, ánh mắt họ đã nói lên điều thầm kín đó.

Chợt, Richard dùng tay kéo Diệp Vy lại gần, nhẹ nhàng cúi đầu: “Sợ tôi sẽ giết họ?”

Đứng bất động, cô hoàn toàn đóng băng trước câu nói của anh.

Thật xa lạ!

Hay... đây mới chính là anh?

Hài lòng với biểu hiện của cô, anh lạnh nhạt nói thêm: “Tôi nghĩ em nên lo cho bản thân mình thì tốt hơn.”

Diệp Vy mờ mặt ngược nhìn gương mặt ngang tàn của anh.

Richard kéo tay Diệp Vy đi đến một góc khuất rồi bế cô lên, sau đó anh di chuyển nhanh như một con gió, đưa hai người đến một địa điểm khác hoàn toàn yên tĩnh rồi mới dừng lại. Diệp Vy bầu chặt lấy cánh tay anh, hơi thở dần ổn định trở lại. Bên tai là những tiếng trao đổi phát ra từ một kho hàng rộng lớn, âm thanh xì xào không lớn không nhỏ khiến người nghe càng thêm tò mò.

Anh cất giọng, từng câu chữ chứa đầy xiềng xích.

“Vy, bắt đầu từ bây giờ, tôi muốn em bước chân vào thế giới của tôi.”

Thế giới của ma cà rồng

Nơi đen tối nhất của vũ trụ.

Nơi lạnh lẽo nhất của tâm hồn.

Nơi tanh nồng nhất của trần thế.

Một nơi thật sự khiến loài người kinh sợ.

...

Kịch.

Kéttttt

Cánh cửa sắt to dùng chầm chậm mở ra, tiếng sắt rỉ chói tai xé rách khoảng không tĩnh lặng làm Diệp Vy vô thức chau mày khó chịu. Người vừa mở cửa là một tên thuộc hạ cấp thấp kính cẩn cúi đầu chào Richard rồi nhanh chân tránh sang một bên nhường đường cho anh. Bên trong không chỉ có ma cà rồng mà còn có sự xuất hiện của con người. Tất cả bọn họ đều đồng loạt cúi chào Richard.

“Ngài đến rồi!”

Người đàn ông trung niên đứng bên phải cười nói, trên gương mặt ông ta là những đường nét nam tính vẫn còn phảng phất về anh tú thời trẻ, chất giọng ôn ôn bị cắt xén theo tháng năm khiến ông ta trông thật oai nghiêm. Chợt ông xoay người, dùng tay ra hiệu với một người đang đứng sau lưng Vũ rồi từ tốn nói tiếp: “Đã bắt được tên đó.”

“Hừ, đúng là khôn khiếp!”

Diệp Vy không biết Vũ đã nói những gì, nhưng nét mặt của Richard dường như vẫn giống hệt ban đầu. Trái hẳn với vẻ giận dữ của Vũ, Richard nhếch mép cười lạnh rồi đi thẳng đến chiếc ghế duy nhất được đặt ở vị trí trung tâm. Ngồi xuống, anh cẩn thận chỉnh lại tư thế giúp cô gái nhỏ trong ngực thoải mái rồi mới hạ giọng ra lệnh.

“Mang lên đây.”

Thuộc hạ của Vũ lập tức đưa kẻ đang bị giam ở một góc nhà kho lên. Một gã đàn ông còn sức trai trẻ với thân hình vừa vặn, bộ quần áo dính đầy bùn đất làm hắn càng thêm thảm hại. Hắn cúi đầu, không phải vì kính nể hay sợ hãi. Mà hắn cúi đầu vì âm mưu ấp ủ trong lòng đang trôi dạt. Kéo hắn đến trước mặt Richard, tên thuộc hạ không chút nương tay quăng phịch hắn xuống đất.

Bịch.

Bị đẩy ngã sอai trên nền xi măng lạnh lẽo, tên đó lồm cồm bò dậy rồi ném cái nhìn khinh thường sang kẻ vừa biến mình thành bộ dạng này. Chuyện tới nước này thì hắn cũng không còn thiết sống, nhưng trước khi chết thì phải giết được một tên ma cà rồng nào đó để xuống dưới suối vàng còn có thể cười hả hê.

Người đàn ông trung niên giao hai hộp sắt lớn lại cho Vũ rồi quay sang Richard.

“Bên trong có một viên đá khá đẹp, nhờ Ngài gửi cho Ngài ấy giúp ta.”

Richard gạt đầu, ánh mắt lại dời đến dáng vẻ khúm núm của kẻ trên đất.

Người đàn ông trung niên khẽ cười rồi chào anh.

“Chúa tể, lần sau gặp.”

Mấy người có mặt trong bãi kho im lặng rút lui.

Diệp Vy không mấy để tâm, định nép vào ngực anh. Nhưng một giây sau lại hò nghi nhìn xuống. Cái kẻ vừa bị ném xuống đất, trên người ngoài bùn đất ra thì còn có nhiều vết thương nhỏ. Thứ đỏ sẫm đã quện vào bùn chính là máu. Hơi thở hi hộc của gã đó thu hút sự chú ý của Diệp Vy, cô bất giác

ngiêng đầu nhìn hấn.

Trong chốc lát, cô kinh ngạc tròn tròn mắt.

Cô biết hấn.

Một người bạn thời trung học, tên là Khương.

“Ngươi can đảm đấy!”

Mọi suy nghĩ ngưng đọng, Diệp Vy bị giọng nói lạnh cảm truyền tới từ đỉnh đầu làm cho bất ngờ. Ma cà rồng là quỷ dữ giữa bóng đêm, mang cặp mắt của đại bàng, sở hữu trái tim của đá. Richard đã rất tinh ý trong việc nhìn ra nỗi sợ của Diệp Vy nên luôn hạn chế thái độ tàn độc của mình trước cô. Anh chưa từng vì kẻ nào mà phải kìm hãm bản tính thực sự của mình, nhưng lại vì một cô bé con loài người ép buộc bản thân trở nên ôn hòa hơn. Bây giờ đã đến lúc đưa bé con vào thế giới của anh.

Nụ cười lạnh ngất hiện ra trên môi, Richard nói bằng giọng tiếu nuôi: “Nhưng ta lại không thích kẻ can đảm.”

Khương cắn phần ngược lên, há miệng định nói nhưng chợt ngừng ra: “Vy...?”

Diệp Vy không thể trốn tránh nên lịch sự đáp lại ánh nhìn của Khương, cô muốn nói chuyện nhưng không biết bắt đầu như thế nào. Một câu hỏi “Tại sao?” sẽ chỉ khiến mọi thứ thêm phức tạp, còn một lời giải thích cũng không mấy cần thiết. Cô khẽ cử động, thể hiện rõ ý định muốn leo xuống khỏi người Richard. Hành động đó khiến gương mặt Richard trở nên u ám, khí lạnh tỏa ra ngày một nhiều.

Khương nhìn Diệp Vy, giọng gấp gáp: “Sao cậu lại ở đây?”

Cô khó xử: “Chuyện này...”

Hấn vội vàng hỏi: “Cậu có biết họ là thứ gì không?”

“Thật ra...”

“Tôi cho phép em trả lời!” Richard dùng tay siết chặt eo Diệp Vy, đoạt lấy lời nói của cô trong nháy mắt: “Đừng khiến tôi nổi giận.”

Cắn chặt môi, cô bất đắc dĩ ngoái nhìn Khương.

Diệp Vy biết nếu bây giờ cô chọc giận Richard thì đồng nghĩa với việc sẽ có người phải chết, tuy không hiểu hết con người anh, nhưng cô vẫn hiểu được nét mặt đàng đàng sát khí của anh mỗi khi cất giọng cảnh báo. Sự uy hiếp hay đe dọa thường không xuất hiện trong câu từ, nhưng lời nói của anh luôn luôn có sức nặng. Ma cà rồng là người mà một giây trước có thể cười nói với bạn, nhưng tích tắc một giây sau đó sẽ lập tức lấy mạng bạn. Đối diện với họ, bạn phải luôn thật thận trọng.

Nụ cười miệt thị hiện ra trên khuôn mặt lem luốc, Khương mỉa mai nói: “Vy, cậu không biết bọn chúng là gì đúng không?”

Một chữ cũng Vy, hai chữ cũng Vy. Richard co bóp đốt ngón tay, tên của cô là để anh gọi, những kẻ khác nói ra nghe thấy thật chướng tai. Trong chốc lát, Richard đã bổ sung thêm một điều luật mới vào kho luật lệ của gia tộc. Sau này, ngoài anh ra, kẻ nào dám mở miệng gọi một chữ “Vy”, hấn phải chết. Chết thảm dưới tay anh.

Tạch.

Pằng.

“Ugg..hh..”

Khô sở ôm chặt lấy bả vai, Khương gục hấn người xuống mặt đất.

Giữ nguyên nòng súng hướng về phía Khương, Richard cười hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Khương khó nhọc thở hổn hển: “Mày...”

“Phải thừa nhận, con người quá xem thường cái giá phải trả cho sự phản bội.”

Mặc cho vết thương đau nhức, Khương day nghiêng nói: “Lũ khốn các ngươi thì biết phản bội là thứ chó gì!”

Richard chợt cười lạnh: “Đúng.”

Con người xám tro trở nên danh thép, anh lại nói: “Bởi vì bọn ta không bao giờ phản bội giống loài của mình, như con người.”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Cam kết

--

Mùi máu thoang thoang tràn ra, hòa quyện vào làn không khí tinh sạch, đánh thức vị giác của ma cà rồng. Họ yên lặng dùng cặp mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào lượng máu đang chảy ra từ vết thương của Khương. Tơ máu dần hiện ra trong những con mắt đục ngầu, nhưng nét mặt họ lại bình thản như thường. Diệp Vy hốt hoảng nhìn vào bả vai Khương, cả người tựa như bị rơi xuống đáy vực âm u.

Người đời thường biết tới ma cà rồng như những kẻ khát máu bẩm sinh, chúng sẽ vô tội con mồi ngay khi ngửi được mùi máu tươi. Nhưng sự thật không hoàn toàn là vậy. Nếu ma cà rồng nào cũng bị mùi máu làm hồng đầu óc như vậy thì chúng đã tuyệt chủng từ lâu rồi, bởi chúng sẽ bị hành động nông nổi ấy đánh bại, lý trí khôn ngoan của chúng cũng sẽ bị cái tính vội vàng ấy nuốt chửng.

Khắc chế được cơn khát của mình đúng lúc, đó chính là đỉnh cao của bản tính kiềm chế. Ngoại trừ những ma cà rồng mới thì hầu như toàn bộ ma cà rồng ở khắp nơi đều rất giỏi kiềm chế chính mình khi bị hương thơm của máu kích thích. Ma cà rồng là những kẻ vĩnh viễn cũng không có điểm yếu. Bởi nếu chỉ vì một chút ít máu mà điên loạn thì chúng khác gì những con dã thú săn mồi ngoài kia. Kết cục của dã thú, hoặc là bị thợ săn bắt để lấy da làm chiến lợi phẩm, hoặc là bị mạng vào sớ thú trải qua huấn luyện rồi biến thành “thú trong lồng” làm cảnh cho người đời.

Diệp Vy nhanh chân bước lại bên cạnh Khương, đưa tay đỡ lấy hán mà làm lơ nét mặt lạnh băng của Richard. Cô không hề hay biết, vừa nãy là do anh cố tình muốn thả cô ra, bằng không với sức lực của cô cho dù có vùng vẫy một ngày cũng đừng hòng thoát khỏi bàn tay anh. Diệp Vy có thể làm mọi thứ cô muốn, nhưng để được anh chấp thuận thì cần phải xem cô có đủ khả năng hay không.

Vũ nhú mày nhìn Diệp Vy, nhin không được mắng: “Ngu ngốc.”

Sự ngu ngốc của Diệp Vy đã có từ đầu, lúc nào cô cũng hành động trái ngược với mong muốn của chúa tể mà chưa bao giờ nhận ra. Người thông minh sẽ biết mình cần phải làm những gì trong những trường hợp khác nhau. Vũ hoài nghi không biết có phải Diệp Vy thật sự không dám rời lâu dài là vì thông minh hay đó chỉ đơn giản là cô không có gan bỏ đi? Hoặc, não của cô không hoạt động bình thường khi giao tiếp trực diện với chúa tể nên trước mặt chúa tể thì bất giác trở nên ngu ngốc.

Đưa tay xoa cằm, Vũ nhướn mày đánh giá Diệp Vy.

Dám chạm vào người đàn ông khác trước mặt chúa tể, lá gan không nhỏ.

Nhưng... sao trên đời lại có người ngu ngốc như vậy!

Cô không biết làm như vậy sẽ khiến tên đó chết càng đau đớn hơn hay sao?

Vũ im lặng đứng qua một bên, biết chuyện đã không thể cứu vãn.

Richard chậm rãi đứng lên, mắt hiện rõ tia máu hung tợn: “Vy, tôi cho em thêm một cơ hội.”

Diệp Vy không thêm đề tâm, tiếp tục diu Khương đứng lên.

Pằng

Vụt.

Viên đạn nhỏ bay qua khoảng trống giữa không trung, vận tốc nhanh đến mức không thể nhìn thấy. Nó hạ cánh an toàn trên bắp chân Khương. Cái lạnh từ kim loại xâm nhập vào hơi ấm bên trong cơ thể, chậm chậm chui sâu vào da thịt. Khương đưa tay bóp chặt miệng vết thương. Từng giọt máu nóng chảy dài theo kẽ hở của những ngón tay đang dần trở nên run rẩy. Mùi tanh nhanh một lần nữa nhập vào không khí, ngày càng nồng đậm. Sắc đỏ phủ đầy quần áo, tạo nên bức tranh thê lương.

Diệp Vy lập tức đứng phắt dậy, giọng nói cũng trở nên hung dữ: “Richard!”

Anh nhìn cô: “Sự nhẫn nại của tôi có hạn.”

Diệp Vy mím môi, sau đó đứng ra chắn cho Khương.

Richard híp mắt ma quái, thu lại đầu súng.

“Rất giỏi.”

Cô không hiểu ý của anh, mãi mãi vẫn không thể hiểu những gì anh muốn ám chỉ thông qua từng câu nói tưởng chừng như bình thường của anh. Tuy quan

hệ giữa cô và Khương không quá thân, nhưng hiện tại là mạng sống của một người đang bị uy hiếp. Cô không phải người có thể đứng yên nhìn ai đó phải chết trong khi bản thân có thể tìm cách cứu được họ. Dù cơ hội thành công không có, nhưng vẫn phải thử.

Trong tình cảnh này, ai cũng sẽ nghĩ như cô, phải không?

Tiến tới trước mặt Diệp Vy, Richard khẽ vuốt tóc cô.

Nét cười ngang tàn hiện ra trên môi, anh nói: “Thật ngại tho!”

“...”

“Bé con, đó là việc làm ngu ngốc.”

Cô im lặng, con người run run, vô thức dịch người về sau. Giây phút viên đạn đầu tiên được anh bắn ra từ khẩu súng ngắn trong tay, Diệp Vy quả thực đã sợ đến tái mặt mất. Tiếng đạn xé gió mang theo mùi tử khí, thứ cảm giác bủn rủn chân tay lần đầu tiên được nếm trải. Richard ở trước mặt như hóa thành người khác, mặt này của anh khiến cô rất sợ. Mọi dịu dàng trước đó đã biến mất. Như không tồn tại.

Richard quan sát nét mặt Diệp Vy, chậm rãi bước tới gần cô: “Sợ rồi?”

Lần đầu ta gặp em, chính là nét mặt này.

Rõ ràng là sợ hãi nhưng cứ cứng đầu không thừa nhận!

Diệp Vy im lặng.

Anh nhíu mày, định nói gì đó thì lại thấy Diệp Vy bỗng nhiên ngẩng đầu. Đôi mắt tròn xoe mang theo màu cảm xúc trong vắt, tựa như đang diu dặt linh hồn kẻ lang thang bước vào vườn địa đàng. Ánh mắt tha thiết của con người là thứ mà không một loại sinh vật sống nào trên đời có thể vượt qua được. Tiếc là ma cà rồng miễn dịch với những thứ cảm tình chứa đựng chân thành ấy.

Cô cẩn thận kéo lấy tay anh: “Richard, anh... có thể tha cho cậu ấy không?”

Anh hỏi vặn lại cô: “Em nói xem?”

Diệp Vy nhìn anh hồi lâu, cuối cùng khẽ hỏi: “Tại sao cậu ấy phải chết chứ?”

Richard chợt nhíu mày, sau đó rất nhanh lại thả lỏng: “Vì tôi muốn mạng của hắn.”

Diệp Vy sững sờ: “Ma cà rồng luôn luôn vô lý như vậy?”

“Cô Diệp Vy, xin đừng quá phận!”

Vũ nhện không được chen ngang vào.

Thái độ và lời nói của Diệp Vy vừa nãy, nếu để những ma cà rồng khác trông thấy thì cô sẽ không bao giờ nhận được sự tôn trọng từ họ và thậm chí còn phải chết một cách rất khó coi. Cô không có sự tôn trọng tối thiểu dành cho chúa tể của họ, họ không cần đối tốt với cô, càng không cần thể hiện sự tôn trọng với cô. Thế giới nào cũng có những quy luật nhất định được vận hành, để tồn tại thì phải biết hiểu luật.

Con người cũng giáo hoạt và độc ác không kém ma cà rồng, chỉ là họ chẳng bao giờ dám đối diện với thực tại. Định ninh cho rằng quỹ dữ là những kẻ giết người không gớm tay, nhưng, đáng buồn tệ, con người chẳng những là những kẻ giết người bằng hành động mà còn hủy hoại mạng người bằng lời nói. Diệp Vy quả non nớt và nông cạn nên không nhìn ra được mặt trái của sự việc. Lẽ nào cô cho rằng chúa tể ma cà rồng sẽ vì tùy hứng mà hành hạ kẻ khác trước mặt cô?

Vũ cứ nghĩ Diệp Vy là người biết cân trọng, nhưng xem ra anh đã sai. Thừa nhận ma cà rồng là những kẻ hút máu không có lương tâm, nhưng nói đến đạo lý thì không ai qua nổi họ. Đạo lý của con người? Đó chỉ là thứ họ mang ra dùng mỗi khi muốn thể hiện trình độ văn hóa cao siêu của mình mà thôi. Diệp Vy quả nhiên vẫn chưa hiểu được chúa tể, lại càng không hề đặt niềm tin vào Ngài. Cô gái này không nể nang ai, cho dù người đó có là chúa tể bóng đêm. Cái tính cách ương ngạnh này của cô chỉ sẽ khiến cô gặp nguy hiểm nếu ở lại Tiểu Dao lâu dài.

Richard không hề tức giận, bỗng nhiên trở nên ôn hòa, nói với cô: “Vy, ở chỗ của tôi, em không cần làm người tốt.”

Ở thế giới của ma cà rồng, người càng tốt, chết càng sớm.

Bé con của ta, ta không muốn mất em!

Ở chỗ của con người, người càng tốt, càng thiệt thòi.

Bé con của ta, ta không muốn em phải chịu bất kì thiệt thòi nào!

Diệp Vy lắc đầu, nói: “Richard, em không phải người tốt.”

Đột nhiên Vũ giờ tay ra hiệu, mấy người thuộc hạ từ phía sau âm thầm tiến tới gần chỗ Diệp Vy tạo thành tuyến phòng tuyến vững chắc. Họ dường như đều mang theo vũ khí bên mình, việc ấy khiến họ trông giống xã hội đen hơn là những ma cà rồng ở núi Tiêu Dao. Diệp Vy vừa xoay người lại, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị Richard dùng tay kéo cô áp sát vào người anh.

Pằng,

Pằng,

Đoàng,

Đùng,

Ầm

“Mẹ nó!”

“Đại ca, chúng ta bị phát hiện rồi!”

“Giết hết cho tao!”

Những âm thanh tán loạn thay nhau vang lên, khung cảnh chớp nhoáng biến đổi hết như một thước phim hành động của Hollywood. Chưa đầy mười phút, kho hàng chợt yên ắng trở lại. Diệp Vy ngo ngắc nhìn quanh. Xác người chết nằm ngổn ngang trên sàn xi măng, gương mặt họ đều là những kẻ bặm trợn đáng sợ. Ba kẻ duy nhất còn sống đang quỳ rạp trên đất, ánh mắt hung hãn như muốn ăn tươi nuốt sống người khác. Chúng không cúi đầu e dè, ngược lại phóng ra tia nhìn căm phẫn.

Con người mà muốn đấu với ma cà rồng?

Thật là lấy trứng chọi đá!

“Mẹ kiếp, mày có giỏi thì giết tao đi.”

Một tên trong số đó nghiêng răng nói lớn.

Vũ hừ nhẹ rồi lên đạn, chĩa thẳng mũi súng vào thái dương tên ở giữa.

Richard không hề có chút biểu hiện nào, dùng mắt kiểm tra khắp người Diệp Vy rồi mới kéo cô ra phía sau mình. Tiếp đó anh đánh giá ba kẻ vừa bị người của anh đưa đến, khóe môi chậm rãi nhếch lên. Anh thông thả cho tay vào túi quần, ngắm nghía cảnh sắc thể lương trước mắt hồi lâu vẫn không lên tiếng. Con người chỉ là lũ xuẩn ngốc, luôn đặt hậu quả của sự việc nằm ở mức quan tâm sau cùng.

Tên ở giữa nhìn thẳng vào Richard, cất giọng hung hăng: “Mày không chừa cho người khác đường kiếm cơm, trong khi bọn tao không hề động đến việc làm ăn của mày. Tuy tao không biết bọn mày ở tổ chức nào, nhưng hôm nay tao quyết san bằng tổ chức của mày. Việc mày thu tóm toàn bộ mỏ khoáng sản ở địa bàn của tao, hôm nay tao phải tính sổ với mày.”

Nói rồi, hắn hùng hổ rút khẩu súng lục được giấu trong người ra. Trước khi hắn kịp làm gì thì đã bị Vũ bẻ quặt cổ tay hắn sang một bên. Nghe thấy tiếng hét chói tai như bị chọc tiết của hắn khiến hai kẻ bên cạnh bắt đầu run sợ. Vũ dùng chân đá văng khẩu súng của hắn đi, kẻ đó cười ngang tàn rồi ngồi xồm xuồng trước mặt hắn.

“Mày cho rằng dễ dàng mai phục bọn tao như vậy sao?”

“...”

“Đây là tao đã cho mày cơ hội để hối hận, tiếc thay, con người luôn cố chấp.”

“Mày...”

“Cái chết hôm nay là do chính bản thân mày tự chọn.”

Trước câu từ đanh thép của Vũ, tên đó mơ hồ nói: “Rốt cục bọn mày là ai?”

Vũ cười, sau đó ghé sát tai hắn rồi nói nhỏ: “Tin đồn về núi Tiêu Dao, mày đã nghe qua chưa?”

“...”

Phập.

“Ừgu...”

Bịch.

Dùng ngón trỏ lau đi giọt máu còn đọng bên khóe miệng, Vũ đứng dậy. Ngay sau đó hai tên còn lại cũng bị thuộc hạ của anh giết gọn. Từ lúc đặt chân vào khu nhà kho bỏ trống này thì anh đã ngửi thấy mùi con người ẩn nấp xung quanh, những tình huống thế này không có gì xa lạ với anh. Gom sạch các mỏ khoáng sản, dĩ nhiên sẽ cướp đi đường sống của không ít tổ chức ngầm. Ma cà rồng có luật lệ riêng, họ chỉ muốn bạc nguyên chất. Những thứ khoáng sản còn lại, họ không cần. Nhưng vẫn có những kẻ có lòng tham vô đáy muốn mọi thứ thuộc về mình mà bất chấp tính mạng.

Kẻ thông minh sẽ biết khó mà lui, lũ dốt nát luôn tự tìm đến chết.

Diệp Vy vừa sợ vừa lo, cô ngoái lại tìm Khương.

Giây tiếp theo, cô lập tức hét lên: “Rì...”

Rắc.

Leng keng.

Tiếng kim loại lạnh lẽo chạm đất, vô tình khiến tâm trạng Diệp Vy chùng xuống. Cả người như bị tảng băng lớn có độ lạnh ở mức âm độ lên, sự dần xé trong lòng tưởng chừng không bao giờ lắng xuống. Lo lắng. Trong tích tắc ấy, thực sự cô đã lo lắng cho người đàn ông đang đứng trước mặt mình. Trong tích tắc ấy, thực sự cô đã quên mất anh là ai. Trong tích tắc ấy, thực sự trái tim cô đã đập chậm một nhịp.

Richard dùng một tay chụp lấy cánh tay của Khương, anh không hề mạnh tay nhưng cũng đủ để khiến hán phải buông thanh sắt trong tay xuống. Thuộc hạ của anh tiến đến đập một phát vào ống quyển chân của Khương buộc hán quỳ xuống. Richard hừ nhẹ, khom người nhặt thanh sắt. Thứ kim loại lạnh lẽo ấy sao có thể lạnh bằng làn da trắng muốt của ma cà rồng. Và thứ lạnh lẽo nhất chính là trái tim của họ.

Phục.

“Aaaaa...”

Khương rít lên, hai mắt đỏ ngầu tia máu.

Thanh sắt ghi ghim thẳng vào giữa tay hán, cắm sâu xuống mặt đất.

Máu thấm đẫm nền xi măng bụi bặm.

Diệp Vy quay mặt đi nơi khác.

Lần này, cô không xen vào.

Kết cục đó, là do Khương tự chọn.

...

Gió miên man luồn qua từng kẽ tóc, khóm hoa hồng lam nhẹ nhàng vươn mình nhảy múa. Tinh tú thay nhau phát sáng khiến cho nền trời u ám chuyển thành bức tranh huyền ảo. Diệp Vy không xoay người, cô ngẩng mặt ngắm nhìn từng vì sao nhỏ bé trên cao hồi lâu. Có những khoảnh khắc vụt qua làm trái tim rung động nhưng ngay sau đó vì hiện thực quá rõ rệt mà bình tĩnh. Hương hoa thơm ngát tỏa ngút trời, tiếng gió rầm rì nói với nhau vài câu chuyện của khu rừng.

Cô dời mắt, trước mặt là núi Tiêu Dao đang mặc chiếc áo đen vô cùng thần bí.

Trong đầu Diệp Vy xuất hiện rất nhiều luồng suy nghĩ trái chiều. Cô không biết nên thế nào mới phải. Khoảnh khắc nhìn thấy Khương vung cao thanh sắt trong tay, hai mắt hán đục ngầu màu hận thù hướng thẳng về phía Richard, dường như Diệp Vy đã quên mất người đàn ông bên cạnh mình là ai... thân phận của anh là gì... Cô đã thật sự sợ hãi. Sợ Khương làm hại anh. Sợ... một con người bình thường... sẽ làm hại... một ma cà rồng tối cao. Mặc dù chuyện đó rất khó có thể xảy ra.

Nhiu mày, Diệp Vy chột cười.

Thiên đứng bên cạnh Diệp Vy, đột nhiên nói: “Tốt nhất em đừng để Richard nhìn thấy nụ cười gượng gạo đó.”

“...”

“Diệp Vy, nói anh nghe đạo đức của con người các em đi.”

Cô hơi bất ngờ, nhưng cũng nhận ra anh đang muốn nhắc chuyện gì.

Cười khẽ, Thiên đưa tay mân mê một nhánh hồng lam.

“Đối người dối mình.”

Diệp Vy quay sang anh: “Em còn có thể làm được gì đây?”

Thiên ngắt đi từng cánh hoa của nhành hồng ấy, sau đó thả vào không trung.

“Em đang cảm thấy căng rứt vì không cứu hẳn? Diệp Vy, cứu người không phải chức trách của một ai cả. Thế giới này thật ra đáng sợ hơn em vẫn thường nghĩ. Dù là con người hay ma cà rồng, sẽ đều có mặt đen tối. Đạo đức chỉ là một cách ví von trừu tượng. Đạo đức chỉ là từ dùng để gạt người. Tốt - xấu, đâu phải chỉ dùng hai chữ “đạo đức” là có thể xác định. Kẻ có đạo đức đôi khi còn tệ hơn kẻ không có đạo đức. Bước chân vào thế giới của bọn anh, em phải chấp nhận sự thật rằng em mãi mãi không bao giờ cứu được những kẻ mà ma cà rồng muốn giết.”

“...”

“Sống ở chỗ của con người, em phải đánh đổi rất nhiều thứ. Nhưng ở đây, em chỉ phải đánh đổi một thứ duy nhất. Là mạng sống của chính mình. Sẽ còn rất nhiều chuyện khiến em sợ hãi và ám ảnh. Lẽ ra em không nên xuất hiện ở Tiêu Dao. Vì khi trở nên quan tâm đến một ma cà rồng thì mạng sống của em đã rơi vào ranh giới sinh tử. Anh khuyên em, nhân lúc mọi thứ chỉ mới bắt đầu, hãy cắt bỏ.”

“Anh đâu cần nói nhiều như vậy!”

“Em nhìn thấu rồi?”

Diệp Vy gật đầu, hỏi anh: “Tại sao anh muốn em rời khỏi đây?”

Trước câu hỏi của cô, Thiên chậm rãi lắc đầu: “Anh còn tưởng em thông minh.”

“...”

“Anh nói nhiều như vậy thật ra chỉ để hỏi em một vấn đề.”

Cô nghi hoặc.

Anh nhìn cô, nói thẳng: “Đánh đổi mạng sống của mình vì Richard, em dám không?”

“...”

Diệp Vy nhất thời im lặng, cô không biết nên trả lời thế nào, cũng không biết bản thân mình có dám vì một người mà quên cả sinh mạng của mình hay không. Cuộc đời của mỗi người đều sẽ có một người khiến mình điên cuồng. Cô mơ hồ không hiểu đoạn duyên tình giữa người và ma cà rồng sẽ có kết cục ra sao, càng mơ hồ hơn khi ngực trái không giúp được cô tìm thấy câu trả lời. Chỉ là kẻ thế thân cho người con gái đầu tiên của vị chúa tể tối cao, sao có tư cách để mong tưởng xa vời?

Cười cho qua, Thiên đưa tay đón lấy con quạ đen vừa bay đến. Con quạ có bộ lông mềm mại khác thường, đôi mắt màu đỏ huyết dụ như chứa đầy mê thuật. Nó bám vào cánh tay của Thiên rồi bất ngờ cúi đầu, giống như đã được dạy dỗ rất tốt. Quạ đen thường là loài vật mang đến điềm gở. Nhưng ở núi Tiêu Dao, đối với ma cà rồng thì chúng lại là những vị thú cưng quan trọng và cực kì trung thành. Một chú quạ ở Tiêu Dao có thể đem so sánh với loài chó ở chỗ con người. Một chín. Một mười.

“Nó tên Tước.”

Nghe Thiên nói, Diệp Vy khó hiểu nhìn anh.

Anh quay sang cô, cười tươi: “Tước là cục cưng của Richard.”

Diệp Vy im lặng.

Thiên quay đi, mang theo Tước trên vai.

Trước khi rời khỏi, anh bắt giác ngoái đầu, nói khẽ một câu: “Diệp Vy, em nợ anh một câu trả lời, nhớ nhé!”

* * *

Học học học

...

Gió vi vu thổi qua khung cửa gỗ, lùa vào từng sợi tóc ướt đầm mồ hôi của một vóc dáng nhỏ nhắn. Hương thơm mộc mạc hòa quyện vào làn khí trong lành chỉ có nơi núi rừng hoang dã, tiếng thờ hi hục phát ra từ một góc nhỏ thu hút sự tò mò của tia nắng vàng nhạt khiến nàng nắng phải ghé xem. Nhưng dường như mọi chuyển động bên ngoài đều bị người đang ngồi vắt chéo chân trên ghế bỏ ngoài mắt.

Tây Độc không hài lòng nhíu mày, chậm rãi đứng lên, tiến tới trước mặt Diệp Vy.

“Dùng lực nhiều hơn nữa.”

Bụp.

Bụp.

Âm thanh mạnh mẽ, dứt khoát chứng tỏ lực đạo dùng vừa đủ. Bao tải cát xoay vài vòng rồi bị Tây Độc chụp lại trong tích tắc. Anh chỉ vỗ nhẹ vào nó vài cái cũng có thể tạo ra loạt âm thanh y hệt như vậy. Thể lực của Diệp Vy không tồi, nếu so với những cô gái dịu dàng ở chỗ con người thì đúng là như vậy. Nhưng với sức lực đó thì không đủ để cô tự bảo vệ mình thật tốt, nếu muốn sống còn ở Tiêu Dao.

“Em không đánh nữa, mệt quá rồi!”

Ngồi phịch xuống đất, Diệp Vy mệt mỏi xoa xoa bàn tay ửng đỏ của mình, đôi mắt ai oán nhìn chăm chăm Tây Độc. Tờ mờ sáng, anh kéo cô rời giường. Sau 1 tiếng đồng hồ chạy vòng quanh lâu đài D.W, anh lôi cô đến nơi khác. Một ngôi nhà gỗ nằm ở mặt sau lâu đài, được bao phủ bởi một vườn bồ công anh. Bên trong ngôi nhà có mùi thơm rất dễ chịu. Đồ đạc không nhiều. Chỉ có một bàn đá, một ấm trà, một bàn cờ. Và một bao tải lớn dùng để tập luyện được treo ở góc nhà. Địa điểm này hoàn toàn mới lạ với Diệp Vy, nhưng cô chưa có thời gian ngắm cảnh thì đã bị anh mang vào nhà gỗ và bắt đầu quá trình đấm bao cát... bằng tay không.

Đưa một tách trà cho cô, Tây Độc nói: “Chúng ta không có thời gian cho em nghỉ ngơi đâu.”

Uống một ngụm trà, Diệp Vy lườm anh.

Kéo cô đứng lên, anh nghiêm túc: “Tập tiếp!”

“Không phải chứ!!!”

...

Sáng ngày hôm sau, mọi chuyện lại diễn ra như đang ở trong một vòng lặp.

Diệp Vy đưa tay quệt mồ hôi, cả người tưởng như muốn ngã đến nơi nhưng may mắn đã được Tây Độc đỡ lấy. Đặt cô ngồi lên ghế, anh cũng ngồi xuống kế bên. Cô ưỡn oải tựa lưng vào ghế, nhắm mắt điều khiển hơi thở. Cô đã nhiều lần hỏi anh tại sao mỗi ngày đều bắt cô tập luyện hà khắc như vậy trong khi anh đã nói sẽ chỉ dạy võ và cách phòng vệ cơ bản cho cô, nhưng mỗi khi đề cập tới vấn đề này thì anh lại nhanh chóng lảng sang chuyện khác không muốn trả lời. Đôi khi hơi thở bình ổn trở lại, Diệp Vy nghi ngờ nhìn sang Tây Độc, hỏi chuyện cần hỏi.

“Tây Độc, tại sao anh...”

“Em còn nhớ lần trước ở Đồi Cỏ Lau anh đã nói gì với em không?”

“Em nhớ, nhưng...”

“Trong câu nói cuối cùng, anh đã tự xưng là Tây Vương, em nhớ không?”

Diệp Vy kinh ngạc nhìn anh.

Tây Độc chậm rãi nói tiếp: “Ma cà rồng bọn anh một khi đã tín nhiệm và dùng danh xưng vào thời điểm trao đi tín nhiệm thì nghĩa là người đó đã được thừa nhận. Ở đây em không có thể lực, tuy không bị thiệt thòi nhưng sẽ không được bảo vệ nếu Richard phủ nhận em. Nếu em đã là một phần của Tây vực bọn anh, điều đó đồng nghĩa với việc dù cho em có bị Richard đuổi đi, thì em vẫn có thể đến Tây vực. Nhưng nếu em phản bội, Tây vực sẽ giao em cho chúa tể xét xử.”

Dừng một lát, anh bổ sung thêm: “Anh tin em sẽ không phản bội anh ấy.”

“...”

“Diệp Vy, em cần phải cố gắng gấp năm lần ma cà rồng thì mới có thể sống sót.”

“Thật ra anh không cần phải thừa nhận em đâu, Tây Độc.”

Nhìn xuống bàn tay đã sưng đỏ của mình, Diệp Vy chột quay sang Tây Độc.

“Em cũng không muốn trở thành gánh nặng của mọi người.”

“Ý anh không phải vậy!”

“Em biết, ý em cũng không phải vậy!”

Cả hai nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng bật cười.

Ngụ ý mà họ thật sự muốn nói.

Không phải ai cũng có thể nhìn ra được.

...

Lang thang dạo quanh D.W nửa ngày trời, ngắm nhìn khung cảnh tĩnh mịch của lâu đài nhiều quá sẽ dẫn đến triệu chứng hoang tưởng. Diệp Vy đã nghĩ, sẽ ra sao nếu cô thật lòng muốn sống ở đây mãi mãi? Là vì nơi này có anh. Hay chỉ đơn giản vì nơi này quá thanh bình. Ngoại trừ sự tồn tại của ma cà rồng thì núi Tiêu Dao quả thật là một nơi rất đáng sống dành cho những ai yêu thích tự nhiên. Nhưng nếu Tiêu Dao không có ma cà rồng, có phải ngọn núi sẽ không xinh đẹp như bây giờ?

Đưa tay đón gió, Diệp Vy mộng lung nghĩ.

Nếu gió có thể nói chuyện, chúng sẽ khiến người kia thấu hiểu được những tâm sự do một ai đó gửi gắm, sẽ khiến người kia cảm nhận được nỗi thống khổ mà ai đó đã không thể giải bày với người đối diện. Dù hoan hỉ hay bi ai, dù là lời khó nói hay những bí mật lẽ ra nên chôn vùi, chúng đều được gió truyền đạt một cách thành thật nhất, dù đây nhất, thay cho chủ nhân. Như vậy, thật hay!

Ngày hôm đó tiết trời rất trong, nhưng cả người lại cảm nhận chỉ toàn khí lạnh.

Cái chết của Khương...

Tuy cô không nhìn thấy tận mắt, nhưng vẫn không thể gạt bỏ.

Chợt, một làn gió mang theo hương hồ phách kéo đến, dịu dàng mon trón từng đầu ngón tay giữa không trung. Diệp Vy thu lại cánh tay đang giơ cao, chậm chạp xoay người. Anh đứng yên cách cô một khoảng, hai mắt chăm chú ngắm nhìn vóc dáng nhỏ bé của cô không rời. Thân thể cường tráng hiện ra dưới tà dương, hệt như bức tranh hoàn mỹ kể về một nhân vật ngạo nghễ nào đó. Không biết đã bao lâu, anh đột nhiên lên tiếng. Thanh âm trầm đục đến lạnh lẽo. Ngang tàn đến đáng sợ.

“Em cố tình trốn tránh?”

Diệp Vy ngậy người, không biết nên nói gì với anh.

Anh dường như đã lường trước, khẽ cười châm biếm: “Khó chấp nhận đến như vậy?”

Cô vội lắc đầu: “Chỉ là em không biết phải đối diện với anh như thế nào!”

Richard nhú mày.

Cô không dám nhìn thẳng vào anh, khẽ nói: “Richard, em không hề ghét anh.”

“Đó là lý do em tránh mặt tôi?”

“Em...”

Anh kéo tay cô, để hai cơ thể dính sát vào nhau. Bàn tay lạnh lẽo của anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của cô. Anh khẽ cầm lên đỉnh đầu Diệp Vy, đẩy mắt ẩn hiện tia buồn giả nhuộm màu bi thương. gương mặt nam tính thoáng chốc gạt bỏ sự dịu dàng vừa xuất hiện, thay vào đó là nét nghiêm nghị tàn độc của chúa tể.

“Tôi giúp em quên đi.”

“Không cần, em...”

Giây tiếp theo, Diệp Vy vô lực ngã đi trong vòng tay anh.

Cách tốt nhất để chữa lành, chính là quên đi.

...

Một ngày nữa trôi qua.

Diệp Vy mệt mỏi nằm vật ra, mặc kệ Tây Độc đang đứng bên khung cửa. Mấy ngày nay anh đã vắt kiệt sức lao động của cô. Cô đã dốc sức luyện tập dưới sự giám sát và chỉ đạo của một ma cà rồng trong một ngôi nhà gỗ mộc mạc chứ không phải trong một phòng gym với đầy đủ dụng cụ tập như mọi người vẫn thường làm. Cách tăng cường thể lực của ma cà rồng luôn khiến người ta phải cầu xin. Diệp Vy đã nài nỉ Tây Độc không biết bao nhiêu lần, cô thậm chí còn tỏ rõ thái độ không muốn tiếp tục tập luyện. Cuối cùng... cuối cùng vẫn phải tiếp tục.

Vì sao chứ?

Vì ai kia uy hiếp cô!

Tây Độc đã mang cô ra giữa vực thẳm, dọa sẽ quăng cô xuống.

Ôm uất ức, cô đành nghe theo mệnh lệnh của anh.

Ma cà rồng chỉ là những kẻ thích bắt nạt người yếu thế!

“Khỏe hơn chưa?”

Bước tới gần Diệp Vy, Tây Độc cười rạng rỡ.

Cô bấu môi, nhắm mắt không thèm đáp.

Anh đá nhẹ vào chân cô, giọng hào hứng: “Dậy đi, anh dẫn em qua chỗ này, cam đoan em sẽ thích!”

Diệp Vy nghi ngờ, chậm chạp ngồi dậy trước cái nhìn hoàn toàn vô tội vạ của Tây Vương khi đã biến cô thành một người nửa-tàn-phế do đã tập luyện quá nhiều. Phũ phàng bụi bám trên quần áo, cô đi theo Tây Độc ra khỏi nhà gỗ. Cả hai đi xuyên qua vườn bồ công anh. Mùi hương dễ chịu lượn vòng quanh cánh mũi làm tâm trạng kẻ bức dọc cũng trở nên thoải mái. Diệp Vy vờn vai, hít sâu một hơi rồi ngẩng nhìn từng cánh bồ công anh bay trong gió. Khẽ cảm thán.

“Đẹp quá!”

Tây Độc khựng lại, nhìn quanh một lúc, liếc sang Diệp Vy hồi lâu rồi nói: “Đẹp?”

Cô gật đầu, không giấu được nét mặt vui vẻ: “Núi Tiêu Dao đúng là có nhiều cảnh đẹp, mà cảnh càng đẹp thì càng đáng được lưu giữ trong kí ức. Em nghe nói đôi mắt chính là chiếc máy ảnh đắt nhất và thông minh nhất mà không ai có thể mua nổi. Em dám cá là có rất nhiều người muốn trông thấy những cảnh tượng xinh đẹp như thế này, dù phải đánh đổi rất nhiều thứ!”

Tây Độc dờ dẫm: “Anh thấy nó bình thường mà!”

“...”

Diệp Vy im lặng đi tiếp.

Tây Độc dẫn Diệp Vy đi vào một lối đi bí mật, con đường hầm tuy quen mắt nhưng lại khiến người ta dễ dàng nhầm lẫn hướng rẽ ở từng điểm dừng. Xuyên qua lớp tường đá lạnh lẽo âm u lại đến đoạn đường được thắp sáng bằng đuốc lửa treo ngay ngắn trên tường, lối đi biến thành màu cam lung linh vừa ghé rón lại có chút gì đó rất lãng mạn. Đi đến cuối hành lang lại là một khoảng trời hoàn toàn khác.

Diệp Vy ngơ ngác nhìn khoảng không trước mắt, không nói nên lời.

Kiến trúc của tòa lâu đài này quả thật không bình thường.

Theo Tây Độc đến trước cánh cửa bằng đồng chạm trổ chi tiết, Diệp Vy càng thêm tò mò vì không biết đằng sau cánh cửa ấy là nơi như thế nào. Anh đưa tay đẩy cửa khiến âm thanh đáng sợ vang lên, tiếng vọng giống như phim kinh dị. Cô thoáng rùng mình, vô thức nép sau lưng anh. Tây Độc đi đến đầu Diệp Vy theo đến đó. Con đường bên trong cánh cửa thoáng dăng lạ thường, thoát nhìn chẳng khác gì hai người đang dạo mát trong công viên. Vì mãi mê ngắm nhìn cảnh sắc, đến khi Tây Độc đã dừng lại Diệp Vy cũng không hay biết. Cô đắm sâu vào lưng anh.

Tây Độc mở cánh cửa gỗ phía trước, sau đó né sang một bên.

Diệp Vy nhìn vào căn phòng Tây Độc đã mở cửa, hai mắt mở to.

Kho vũ khí của ma cà rồng.

Một không gian rộng rãi thích hợp để chứa đồ, những thứ bên trong được sắp xếp ngay ngắn và cứ như là tuân theo một quy luật nhất định. Từng hàng dài nối liền nhau không thấy điểm cuối, chỗ trống rải rác ở vài nơi càng khiến cho căn phòng trở thành một kho chứa đồ hoành tráng. Diệp Vy nhấc chân tiến vào trong, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy những thứ này và ở gần chúng đến vậy. Rất nhiều khẩu súng ngắn được cất trên kệ cao, hộp đạn được đặt ở hai khu vực liền kề và phân loại khá chi tiết. Dao, gươm, rìu, nỏ, cung tên... và vô số loại vũ khí có tính sát thương cao cũng được xếp ngay ngắn trong một khu. Đại đa số các loại vũ khí đều được làm từ bạc. Hóa ra thế giới của ma cà rồng vô cùng tàn khốc. Nơi này thậm chí còn cao cấp hơn kho vũ khí của quân đội thời chiến, tiền chiến và cả hậu chiến.

Tây Độc ở sau lưng Diệp Vy đột nhiên cất giọng: “Em chọn đi.”

Diệp Vy ngoái nhìn các loại vũ khí, khẽ hỏi Tây Độc: “Em chọn cái nào cũng được?”

“Tất nhiên rồi!”

Cô dạo quanh một vòng, kể đến tiền lại gần thanh gươm được treo ở phía bên trái kệ đựng súng ngắn. Cũng như thiết kế của lâu đài, thanh gươm có những đường nét điêu khắc cực kì bắt mắt và oai vệ. Tay nắm được thiết kế kì công, từng vết khắc tỉ mỉ điệu nghệ đến độ ai nhìn thấy cũng đều muốn

chạm vào thử. Sợi dây màu vàng treo trên cái móc nhỏ dưới đường viền 1cm kéo dài xuống lưỡi gươm, nối liền vào chiếc móc ở giữa cùng một biểu tượng lạ. Trên sợi dây là một tua rua màu vàng sậm.

Ngắm nghía thanh gươm một lúc, Diệp Vy mím môi. Cánh tay nhỏ nhắn hướng về phía thanh gươm sáng lóe khi đón nhận ánh sáng từ bên ngoài. Động tác của cô còn chưa kịp thực hiện đã bị người bên cạnh chụp lấy. Tây Độc kéo Diệp Vy lùi về sau rồi cười hi hi chỉ vào ngực áo của anh, sau đó chỉ vào biểu tượng lạ trên móc.

“Nó thuộc sở hữu của anh.”

Diệp Vy xụ mặt, lườm anh rồi đi nơi khác.

Lần này cô chọn súng ngắn, nó có ích hơn so với gươm, cũng dễ sử dụng hơn. Vì vậy sau khi nhìn kĩ những khẩu súng trên kệ, Diệp Vy quyết định cầm lấy khẩu súng bạc được đặt một mình trên góc. Một khẩu súng bình thường. Khẩu súng không quá nặng, cầm rất vừa tay. Cảm giác mát lạnh của kim loại mang đến khiến Diệp Vy vừa lo lắng vừa hào hứng khi nghĩ đến việc học cách sử dụng súng.

Tốc độ di chuyển của ma cà rồng nhanh nhưng vận tốc xé gió của đạn bạc cũng nhanh không kém. Những tay súng cừ khôi với đôi mắt tinh như đại bàng có khả năng sẽ bắt kịp độ di chuyển của ma cà rồng, viên đạn bắn ra cũng có độ chính xác cao, tích tắc đã hạ gục được mục tiêu. Diệp Vy sờ vào khẩu súng, khi nhìn đến thân súng lại bắt gặp một biểu tượng quen mắt. Cô đã từng thấy biểu tượng đó nhưng không nhớ rõ đã thấy ở đâu. Con rồng. Hừm! Biểu tượng hoàng tộc?!

Tây Độc vỗ vai Diệp Vy, giọng nén cười: “Bé cưng của Nam Vương đấy!”

Hèn gì!!!

Khó trách cô lại cảm thấy biểu tượng này rất quen mắt!

Cô không thèm nhìn Tây Độc cũng như nét mặt đáng ghét của anh, quay ngoắt sang nơi khác rồi tiến tới chỗ có thứ đã thu hút sự chú ý của cô ngay từ lúc cánh cửa của kho chứa vũ khí được mở ra. Cung tên. Cung tên cũng là loại vũ khí có tính sát thương cao. Cách sử dụng tuy khác nhau nhưng hiệu quả đạt được lại như nhau và đều có một yêu cầu nhất định về độ chính xác cũng như sự tập trung.

Thân cung được làm hoàn toàn từ gỗ, nhìn có nét cổ xưa và cũ kỹ, dường như đã bị bỏ ở đó rất lâu, khác xa những vũ khí bằng bạc trong kho. Có lẽ nó không thuộc về bất kì một ma cà rồng nào trong lâu đài. Diệp Vy lau sạch lớp bụi bương bình bám trên thân cung rồi ngắm nghía cánh cung một lúc lâu, sau đó cô đưa mắt nhìn xung quanh mới phát hiện trong kho không hề có một mũi tên nào.

Bước đến gần Diệp Vy, Tây Độc cảm thán: “Em đúng là có mắt nhìn!”

Tiếp đó, Tây Độc lại chán nản chống tay lên kệ rồi nhìn cô: “Em tự học nhé!”

Cô nhún mày: “Tại sao?”

Anh cười cười: “Nếu em chọn một thanh gươm thì tốt rồi!”

Diệp Vy gật đầu, giọng điệu châm chọc: “À, anh không biết cách sử dụng cung tên!”

Chợt, Tây Độc hào hứng vỗ vai Diệp Vy: “Nhưng anh biết một người rất giỏi dùng cung tên.”

“Là ai vậy?”

“Bắc Thần.”

“...”

“Thật đấy, Bắc Thần là ma cà rồng dùng tên giỏi nhất trong tộc! Nếu em có thể thuyết phục cậu ấy đồng ý dạy em, khả năng em sử dụng được cung tên là 90%. Như vậy em đã có thể tự bảo vệ mình nếu gặp nguy hiểm, cũng sẽ chứng minh được cho thuộc hạ của anh thấy anh không thừa nhận sai người. Ngoài Bắc Thần, ở đây chỉ còn mỗi Richard là có thể dạy em. Nhưng chuyện đó là không thể nào.”

Khẽ mím môi, Diệp Vy nói: “Anh ta rất ghét em.”

“Vậy em phải khiến cậu ấy có thiện cảm với em!”

“Anh nghĩ khả năng thành công là bao nhiêu?”

“Hừm... vậy thì, em phải khiến cậu ấy càng ghét em nhiều hơn!”

Nghĩ hồi lâu, Diệp Vy gian manh cười với Tây Độc: “Anh nói đúng đó!”

Kế tiếp Diệp Vy nói rõ kế hoạch đánh bại Bắc Thần cho Tây Độc nghe, tuy anh cũng hứng thú nhưng lại không nghĩ cô sẽ thành công. Bắc Thần không phải kiểu người dễ đối phó, ác cảm anh dành cho loài người không thể tháo gỡ, bắt anh dạy con người sử dụng cung tên khác nào bảo anh hãy sống hòa

nhập với họ.

Một lúc sau thì Tây Độc cũng đã lừa được Bắc Thần đến kho vũ khí. Hai người đi song song nhau. Chỉ một mình Tây Độc nói không ngừng. Gương mặt khó khăn của Bắc Thần hoàn toàn đối lập với bầu không khí mát lạnh ở lối đi. Đến khi giới hạn đã bị bức phá, Bắc Thần đột ngột đứng lại, quay quắt sang Tây Độc.

“Nói đi, gọi tôi đến đây vì chuyện gì?”

“Ồ thì...”

“Còn không nói?”

“Chuyện là...”

“Chờ đã!”

Nghi ngờ nhìn quanh, Bắc Thần nghiêng răng: “Đi ra đây!”

Tây Độc vờ vịt chau mày: “Cậu nói chuyện với ai vậy?”

Bắc Thần tròn mắt, âm điệu trở nên bức bối: “Tây Độc, tôi còn cho rằng cậu biết nguyên tắc. Cô ta là con người, không có quyền đặt chân vào kho vũ khí của chúng ta. Nếu Richard biết cậu tự ý đưa cô ta vào đây thì cam đoan, cái mạng của cậu sẽ chỉ còn một nửa. Cậu đừng hồng tôi cho qua chuyện này. Cả cô nữa, cứ nấp sau bức tường đó đi. Cô nghĩ có thể che giấu mùi con người của mình khỏi khứu giác của ma cà rồng? Đúng là nằm mơ!”

Diệp Vy lững thững bước ra, xụ mặt: “Bắc Vương, anh không cần nổi giận.”

Bắc Thần lườm Tây Độc rồi xoay người đi thẳng.

Diệp Vy vội nói với theo: “Vì nếu bị phạt thì chúng ta đều phải chịu.”

Bắc Thần bước chậm lại, lông mày khẽ nhíu đầy hồ nghi.

Cô tiếp tục nói: “Hoặc là chỉ một mình Bắc Vương anh... phải chịu phạt.”

Lần này, Bắc Thần dừng hẳn lại, anh xoay người, trừng mắt nhìn cô.

Diệp Vy không dám đến gần anh, chỉ đứng từ xa nói: “Nếu chúa tể phát hiện, tôi sẽ nói với Ngài ấy là do anh đưa tôi đến đây, có Tây Độc làm chứng cho tôi. Anh nghĩ chúa tể sẽ tin ai? Anh? Hay là tôi và Tây Độc? Nhưng nếu chúa tể không biết chuyện này, cả ba chúng ta đều an toàn. Anh nói xem có đúng không? Bắc Vương, chẳng lẽ anh muốn vì chuyện này mà chịu tội oan?”

Lông mày khẽ cử động, Bắc Thần nhếch mép cười: “Dựa vào trò mèo của cô?”

“...”

“Muốn đấu với tôi?” Nói đoạn, anh hừ nhạt rồi xoay người: “Kém cỏi.”

Diệp Vy giữ nguyên thái độ, hướng mắt nhìn Bắc Thần: “Lẽ nào anh không sợ bị chúa tể đuổi khỏi lâu đài? Ai cũng biết anh có ác cảm với tôi, tôi không ngại chọc giận anh đâu, những chuyện xảy ra sau đó chắc hẳn anh là người rõ nhất. Chỉ cần tôi khiến anh tức điên, anh sẽ lập tức giết tôi. Và Richard sẽ đuổi anh ra khỏi tòa lâu đài này. Bắc Vương, có dám cược với tôi không?”

Bắc Thần quay phắt lại nhìn chằm chằm vào Diệp Vy, giọng đay nghiến: “Cô bị điên à?”

Tây Độc vội chen ngang vào: “Bắc Thần, thật ra tôi và Diệp Vy chỉ muốn nhờ cậu giúp một việc.”

Bắc Thần lườm Tây Độc, tỏ rõ ý không-muốn-giúp.

Tây Độc cười tươi, làm như không thấy nét mặt khó ở của Bắc Thần: “Cậu giỏi dùng cung tên nhất trong tộc, hay là...”

“Không!”

Trả lời dứt khoát, Bắc Thần đẩy cái nhìn chán ghét sang Diệp Vy.

“Ám sát Richard bằng cung tên!”

Dừng lại một chút, anh chợt cười lạnh rồi nói: “Tôi khuyên cô, tốt nhất nên chọn súng.”

Diệp Vy cau mày, dùng âm thanh nhỏ nhất tự nói với chính mình.

“Lúc nào cũng cho rằng tôi có ý muốn giết chúa tể của các người, chẳng phải tôi ở đây là vì bị bắt sao, âm mưu sát hại gì chứ. Không biết tôi xui xẻo thế nào mới bị ma cà rồng bắt đi. Bắc Vương cái gì chứ, Mặt Ác Vương thì đúng hơn.”

“Con nhóc kia, cô xem thường thánh giác của ma cà rồng quá đó!”

“...”

Tây Độc kéo Bắc Thần qua một bên, giữ khoảng cách khá xa với Diệp Vy rồi mới mờ ám nói gì đó. Cuộc nói chuyện giữa hai người chỉ diễn ra trong vòng mấy giây ngắn ngủi, thế nhưng đã mang lại hiệu quả đáng ngờ. Tuy Bắc Thần ghét Diệp Vy ra mặt, nhưng qua sự việc anh chấp nhận dùng máu mình để cứu cô, Tây Độc đã có cái nhìn khác về Bắc Thần. Kiểu người ngoài lạnh trong lạnh anh đã gặp nhiều, vậy mà cái tên ma cà rồng ngoài lạnh trong lạnh này lại khiến anh bất phục.

Bắc Thần im lặng quan sát Diệp Vy hồi lâu, lúc dời mắt đến chiếc cung trong tay cô thì anh bất ngờ quay phắt sang Tây Độc. Tây Độc lại cười cười rồi nói gì đó vào tai Bắc Thần, đáng vẻ thần bí khiến Diệp Vy tò mò muốn biết. Cô mím môi tiến lại gần, đúng lúc đó, hai người lập tức đứng tách nhau ra. Bị cặp mắt ác quỷ của Bắc Thần chiếu lên người, Diệp Vy chợt dạ liên chui qua đứng cạnh Tây Độc.

Hồi lâu, Bắc Thần cất giọng: “Cô muốn học bắn cung?”

Diệp Vy nhìn anh, gật đầu.

Anh nói tiếp: “Mục đích của cô.”

Cô đáp: “Tự vệ.”

Bắc Thần không nói gì, bay vút lên không trung, biến mất trong tích tắc.

Nhoén miệng cười, Tây Độc vỗ vai Diệp Vy, giọng chắc nịch: “Ngày mai gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Ngọc kết

- - -

Vút

Bật

Mũi tên gỗ găm thẳng vào đất, theo quán tính vẫn còn lắc lư vài nhịp rồi mới ngưng hẳn. Tiếng mũi tên đâm xuyên vào gió nhanh chóng biến sắc mặt u ám của Bắc Thần trở nên tối đen. Nhìn đống tên nằm ngổn ngang trên đất, Bắc Thần nhìn không được đưa tay vuốt trán. Một người nếu có khả năng học tập thì có lẽ bây giờ đã có thể khiến cho mũi tên găm vào thân cây chứ không phải mặt đất như thế.

Vì anh không thích chạm vào con người, càng không thích chạm vào cái con người đang ở trước mặt mình nên chỉ còn có thể dùng cách của mình để dạy cô. Cô dựa theo chỉ dẫn bằng lời của anh, từ tư thế đến cách cầm tên, anh đã nói rõ tất tần tật. Nhưng rõ ràng có người vẫn chưa thể nắm bắt được. Bắc Thần khom người, nhặt lên một nhánh cây cứng cáp rồi nhanh chóng bước đến chỗ Diệp Vy.

“Đứng thẳng người.”

Nghe theo anh, Diệp Vy cố gắng đứng thẳng.

Bụp.

“Đau quá!”

“Đẩy chân ra.”

Bắc Thần không chút do dự đánh thẳng vào chân Diệp Vy, gương mặt lạnh tanh cùng tông giọng khó nghe áp đảo khí thế. Diệp Vy im lặng cam chịu, trong lòng thầm nghĩ nhất định anh đang lợi dụng trả thù riêng. Không có ai dạy như anh. Cả một buổi đứng cách cô một khoảng, cái mặt thì hầm hầm khó chịu, lời nói thì mang theo cái lạnh của gió rét. Anh không muốn dạy cô. Trên mặt Bắc Thần khắc rõ năm chữ đó. Nhưng vì một chút giao tình với Tây Độc nên anh đành nể mặt.

Diệp Vy duỗi thẳng tay, cầm chắc cánh cung, hai mắt nghiêm túc nhìn thẳng về phía trước. Mục tiêu của cô là tấm bảng tròn có dấu chấm đỏ ở giữa,

nhưng hướng đi của cung tên lại là bãi đất đầy cỏ. Lần đầu bắn trượt, là tại chưa dùng quen. Lần thứ hai bắn trượt, là do có gió quá nhiều, làm chệch hướng bay của tên. Lần thứ ba bắn trượt thì nói là do... mỏi tay. Lý do của cô có nhiều, nhưng thủ đoạn của Bắc Thần còn nhiều hơn. Anh giành lấy cung tên của cô rồi lãnh đạm nói: “Qua bên đó.”

Diệp Vy kinh ngạc nhìn anh, sau đó mới hiểu ra. Cô chậm chạp bước ra khoảng đất trống trước mặt, đứng đối diện với anh. Đây có được coi là anh đang muốn trả thù cô không? Ai cũng biết tài bắn cung của Bắc Thần giỏi, nhưng cô chưa từng trông thấy anh chạm vào cung tên, nên không thể nào tin được. Nhìn vào tư thế thuần thục của Bắc Thần, Diệp Vy lo lắng dịch chuyển thân người sang bên cạnh.

“Nếu cô muốn bị tên xuyên thủng tim thì cứ cử động tiếp đi.”

Lùi về vị trí cũ, Diệp Vy lí nhí: “Vậy anh có thể đừng dùng cặp mắt đó nhìn tôi được không?”

Bắc Thần không đáp, mạnh mẽ kéo cung.

Vút.

Vèo.

Phụt.

Mũi tên lao vun vút về phía Diệp Vy, cô đã thấy như vậy.

Diệp Vy xoay người, nhìn thấy mũi tên ghim thẳng vào dấu chấm đỏ trên bảng tròn thì há hốc mồm. Vừa nãy cô đã đứng chắn trước tấm bảng, nhưng Bắc Thần lại có thể ghi điểm tuyệt đối. Giấy phút mũi tên lướt qua mình, Diệp Vy đã nghe tiếng gió lạnh buốt nán lại bên vai. Gió? Anh đã lợi dụng sức gió để chuyển hướng mũi tên ư? Sao lại có thể điều khiển được gió kia chứ? Đúng là người đáng sợ!

“Tư thế không đúng, lực đạo không đủ, ánh mắt không kiên quyết. Chỉ bấy nhiêu thôi thì làm sao cô có thể sử dụng cung tên? Cung tên không phải thứ vũ khí dễ sử dụng, đừng cho rằng nhìn thấy dễ dàng thì khi bắt đầu cũng sẽ dễ dàng.”

Trả lại cung tên cho Diệp Vy, Bắc Thần bình thản đứng vào vị trí của cô. Khi Diệp Vy quay về chỗ bắn cung, anh vẫn đứng yên như vậy. Cô do dự không dám giương cung, mắt lo sợ nhìn anh. Anh không hề di chuyển. Diệp Vy lén bước sang phải vài bước rồi mới dám nâng cánh tay lên. Nhanh như cắt, Bắc Thần lại xuất hiện trước tầm ngắm của cô. Cô khó xử hạ cung tên xuống, giọng như van nài: “Bắc Vương, anh không sợ nhưng tôi sợ đó!”

Bắc Thần coi như không nghe gì, giọng đanh thép: “Bắn đi.”

“Nhưng...”

“Cô còn không bắn thì tôi sẽ bắn cô.”

Diệp Vy im bất.

Đề tôi bắn chết tên cau có nhà anh!

Cô đứng thẳng người, cánh tay dùng lực giữ lấy cánh cung, đặt mũi tên lên ngón cái rồi dứt khoát giương cung. Khoảnh khắc mũi tên được bắn ra, tim Diệp Vy như dừng hẳn một nhịp. Mũi tên lao nhanh đến chỗ Bắc Thần, xuyên thủng vai áo anh. Bắc Thần trầm mặc nhìn một bên vai áo bị rách, đáy mắt ẩn hiện sát khí khi nhìn thấy vai mình cũng đã bị thương. Diệp Vy lập tức quăng cánh cung qua một bên, toan chạy ra đó nhưng lại bị chất giọng âm u của anh ngăn cản.

“Bắn lại cho tôi.”

“Còn bắn nữa?”

“Ngày hôm nay cô học không xong, tôi đem cô quăng xuống biển.”

Diệp Vy trợn mắt.

Tin được không?

Những ma cà rồng này luôn mang điểm mạnh của mình ra khoe khoang.

“Tôi sẽ học xong, anh không cần hù dọa.”

“Tôi chưa từng hù dọa ai.”

Cô ngẹn lời, xoay người nhặt cung lên rồi tiếp tục.

Những mũi tên tiếp theo liên tiếp nhắm chệch hướng. Bắc Thần nhìn ra Diệp Vy đang cố tình điều chỉnh hướng bắn để hạn chế làm anh bị thương. Ý nghĩ đó khiến anh vô thức nhếch khóe môi, lạnh nhạt cười một cách đầy chế nhạo. Một con người vô dụng như cô lại nom nớp lo sợ rằng sẽ làm ma cà rồng

bị thương sao?

Anh chưa từng dạy kẻ nào khác bắn cung, nhưng nét mặt của con người thì anh thấy nhiều rồi. À tiện lúc trước khi tiếp xúc với những ma cà rồng khác ngoài chúa tể thì thoạt đầu cũng có nét mặt này, nhưng dần dà về sau lại hoàn toàn khác. Cô ta ý thức được ma cà rồng rất khôn khéo, càng ý thức được da thịt của ma cà rồng chỉ thực sự tổn thương khi bị tấn công bằng những thứ vũ khí được chế tạo từ bạc nguyên chất. Diệp Vy thật sự quá ngu ngốc! Muốn khiến một ma cà rồng thuần chủng bị thương, chỉ e kẻ đó mạng đã tận. Khỏi óc của ma cà rồng nhạy bén cùng cực, họ có thể nhận thấy mối nguy hại cận kề và nhanh chóng phòng thủ.

Bắc Thần cố tình bay đến hướng bắn của Diệp Vy, khiến cho mũi tên cô vừa bắn ra đâm thẳng vào ngực phải của anh. Âm thanh vi vu của gió tương chừng đang dệt nên một khúc ca. Mùi vị tanh nồng quen thuộc lan tỏa khắp nơi. Bắc Thần quan sát nét mặt thất kinh hồn vía của Diệp Vy hồi lâu, sau đó mới chậm rãi ngã xuống đất.

Diệp Vy vội vàng chạy tới, hốt hoảng gọi anh: “Bắc Vương...”

Nhìn một mảng áo dính đầy máu tươi, Diệp Vy sợ hãi không biết làm gì. Cô lo lắng lay lay người anh, muốn động vào mũi tên nhưng lại không dám vì sợ làm như vậy sẽ chỉ khiến máu chảy nhiều hơn. Trong đầu trống rỗng, Diệp Vy toan ngồi bệch xuống thì chợt nhớ ra một chuyện quan trọng. Cô ngồi nhìn Bắc Thần, sau cùng hiểu ra vấn đề. Ma cà rồng thật đúng là những kẻ thông minh và nham hiểm.

“Xin lỗi đã làm anh thất vọng.”

Xoạc.

Lời vừa dứt, người bên cạnh đã ngồi thẳng dậy. Bắc Thần ung dung rút mũi tên đang cắm bên ngực phải ra, trên mặt không chút biểu cảm. Những kẻ ngu ngốc thường chết rất sớm, đó là chuyện thường diễn ra ở núi Tiêu Dao. Ai cũng cho rằng ngu một chút sẽ sống lâu hơn, nhưng không một ai biết, thật ra những kẻ ngu đó thực chất chính là người thông minh. Chỉ là họ đang giả ngu. Trên thế gian, đâu phải 100% con người đều có thể giả ngu thành công. Anh khẽ phẩy tay, bộ đồ dính đầy máu trên người lập tức biến mất. Anh gạt đầu hải lòng, cất giọng nói với Diệp Vy: “Tôi không muốn nhặt xác cô về cho chúa tể, chú ý dùng não suy nghĩ.”

“Tôi biết rồi.”

Đứa con gái trước đây có tố chất hơn Diệp Vy rất nhiều, cô ta nhìn thấy những trận tử chiến của ma cà rồng lúc săn mồi, nhưng chưa bao giờ liều mình chạy ra khi thấy có kẻ bị thương. Bởi cô ta biết, căn bản đó là những màn tập luyện của đa số những ma cà rồng ở khu chiến trận mà thôi. Họ cố tình bày ra dáng vẻ hung tợn khát máu của mình để dọa cô ta, nhưng bất thành. Ngược lại vô tình lại khiến cô ta bộc lộ bản chất thật bên trong mình. Đối lại là Diệp Vy, có lẽ khi nhìn thấy Tây Độc bị thương bởi đám ma cà rồng ở khu chiến trận sẽ cho là thật và không ngần ngại chạy như bay ra ngoài kia để rồi kết cục Tây Độc sẽ thay chúa tể thu dọn xác của cô.

Đó là lý do không một ai dám dẫn cô đến khu chiến trận sao?

Nghĩ thầm, Bắc Thần vô thức nhíu mày.

Bất được biểu cảm đầy ý vị của anh, Diệp Vy nhiều chuyện hỏi: “Bắc Vương, anh cười gì vậy?”

Bắc Thần nhún vai, đáp: “Nghĩ đến cảnh tượng cô chết.”

“...”

“Ma cà rồng không phải những kẻ dễ đối phó, cô đừng cho rằng chúng bị trúng tên rồi thì sẽ chết. Mũi tên cũng chỉ là gỗ, cô nghĩ chúng cần khoảng thời gian là bao lâu để tự chữa lành vết thương? Lòng thương cảm không tồn tại trong thế giới của ma cà rồng. Chỉ đơn giản. Giết. Hoặc bị giết. Nếu cô thương cảm, kẻ chết sẽ là cô.”

Diệp Vy cuối mặt: “Hóa ra ở Tiêu Dao chỉ quan tâm đến chuyện sống chết.”

“Thế giới của các cô quá phức tạp, chỗ bọn tôi đơn giản hơn nhiều.”

Khẽ ngẩng đầu, Diệp Vy đồng tình đáp lời Bắc Thần: “Nhưng thứ đơn giản lại có thể khiến người ta biết trân trọng.”

Bắc Thần đồng tình, cơ mặt cũng giãn ra: “Nói không sai.”

...

Hoàng hôn dần buông trên đỉnh núi Tiêu Dao.

Ánh mặt trời khuất dần sau ngọn núi phía xa, những tia nắng cuối ngày rủ mình phủ phục dưới lớp lá già nua. Tiếng gió lao xao vang vọng cả một vùng, mảng màu hải hòa bao trùm cả không gian tựa bức tranh thơ mộng trên khung ảnh. Bóng đêm dần thay thế ban ngày, âm thanh nỉ non của côn trùng dập chập chòn hiện diện.

Khoảng sân trống bắt đầu lạnh dần, từng đợt gió mạnh thay nhau thổi qua.

Diệp Vy thả lỏng người, dùng tay giữ chặt cánh cung. Cặp mắt tròn xoe nghiêm túc nhìn thẳng về trước, tay còn lại làm đúng động tác, từ tốn thả lỏng mũi tên. Hít vào một hơi, cô gái nhỏ khẽ nhắm mắt rồi lại mở mắt. Tích tắc sau đó, mũi tên trong tay nhờ vào lực kéo thả chuẩn xác đã bay vút vào không trung. Sức gió tăng thêm lực đẩy giúp mũi tên càng vươn mình ra xa hơn.

Nhưng, đích đến không phải là dấu chấm đỏ trên tấm bảng trước mặt.

Mũi tên gỗ ung dung nép mình vào tán lá xanh cách tấm bảng ba bước chân.

Hải Lam ngồi vắt vẻo trên thanh gỗ lớn, tặc lưỡi: “Quá xuất sắc!”

“Quạ... quạ...”

Một con quạ đen từ đâu bay tới, thân nhiên phát ra tiếng kêu như đang hòa theo Hải Lam rồi hạ cánh xuống thanh gỗ lớn. Con quạ màu đỏ lẩn át màn đêm, bộ lông mềm mại vươn mình đón ánh trăng. Quạ đen có khí chất rất quen thuộc, động thái của nó giống hệt bá vương. Diệp Vy khẽ nhủ mảy. Cô đã gặp con quạ này một lần.

“Tước?!?”

Nghe Diệp Vy gọi, Hải Lam bắt ngờ hỏi: “Chị biết tên nó?”

Cô gật đầu.

Hải Lam hí hóp, hỏi nhỏ: “Vậy chị có biết mỗi khi nó xuất hiện là sẽ có chuyện gì không?”

Cô lắc đầu.

Tước là con quạ rất thông minh, nó luôn xuất hiện bên cạnh chúa tể ma cà rồng mà không một ai có thể phát hiện ra. Những kẻ chưa từng trông thấy Tước luôn cho rằng nó không hiểu chủ, chỉ là một loài vật ăn hại. Nhưng chúng không hề hay biết, con vật ăn hại ấy luôn ẩn mình trong bóng đêm và quan sát chúng bằng cặp mắt đậm màu máu tươi của mình. Không nhìn thấy không có nghĩa là không hiện diện.

Hải Lam đưa tay vuốt trán, khẽ nhún người đáp xuống cạnh Diệp Vy. Người nào đó đã đến rất gần, lúc này còn không đi thì chỉ có con đường chết. Cô giành lấy cung tên trong tay Diệp Vy rồi nhoài tới trước, sau đó thì thâm vào tai Diệp Vy: “Tước luôn xuất hiện cùng chúa tể!”

Gì chứ?

Đâu ai bảo cô chuyện này?!?

Lần trước Tước xuất hiện cũng đâu nhìn thấy anh?

Vụt!

Mùi hổ phách chòn vờn trong khí lạnh, cùng với đó là tông giọng trầm ấm.

“Em làm gì ở đây?”

Diệp Vy hoảng loạn nhìn anh, sau đó lại nhìn xung quanh. Hải Lam cùng cung tên đã biến mất không một dấu vết. Thậm chí cô còn không biết cô nhóc đã đi mất từ lúc nào và bằng cách nào lại thoát được cặp mắt nhạy bén của Richard? Trái tim trong khoang ngực đập liên hồi, từng tiếng từng tiếng phát ra đầy run sợ.

Diệp Vy bất giác lùi về sau: “Em... em... là...m...”

Richard không hề tiến lại gần cô, chỉ khẽ hỏi: “Làm sao?”

“Em... Anh... Sao anh lại xuất hiện ở đây?”

Cô nhanh trí hỏi ngược lại anh, tiếp theo lại thấy mình đã phạm sai lầm.

Anh hứng thú nhìn cô, nhẹ nhàng giải thích: “Mùi hương của em.”

Diệp Vy vội vàng xua tay, nói: “Không phải, em không có ý đó. Em không nên hỏi anh như vậy. Tòa lâu đài này là của anh mà, anh muốn đi đâu hay xuất hiện ở đâu cũng được. Chỉ là... Em biết đây không phải chỗ em có thể tới, chỉ là... À, em đi lạc. Lâu đài của anh vừa rộng lớn lại vừa bí hiểm, em đi lang thang một lúc thì phát hiện mình đã tới đây.”

“Bộ dạng em thế kia, có giống đang đi lạc không?”

“Em...”

Richard bước đến gần cô, chỉ vào những vết bẩn trên người cô rồi nheo mắt: “Những thứ này, em giải thích xem.”

“Em... là...”

“Vy, để tôi nói cho em biết. Chỗ này là kho vũ khí, mà cả rỗng bình thường sẽ không bao giờ tìm ra được. Huống hồ em chỉ là một con người, em nghĩ em đủ khả năng vượt qua được những cạm bẫy cho chính tôi tạo ra hay sao? Không có người dẫn đường, chắc chắn em không bao giờ “lạc” được vào đây!”

Diệp Vy biết không giấu được anh, lập tức thừa nhận.

“Là Tước, em đã đi theo nó.”

Richard khẽ cười, sau đó dùng tay xoay mặt Diệp Vy qua chỗ Tước, giúp cô nhìn rõ dáng vẻ phù nhận của nó. Tước thuần thực làm động tác cuối chào Richard như thường lệ rồi lại lúc lắc cái đầu nhỏ của nó. Vật nuôi của bá chủ dĩ nhiên cũng có cốt cách bá chủ. Diệp Vy lờm ngườm con quạ nhỏ. Quạ nhỏ trái lại rất hứng thú với dáng vẻ bị mắng của cô, nó chăm chú nhìn Diệp Vy.

Anh nâng mặt cô lên, ánh nhìn lộ vẻ cưng chiều.

“Vy, thành thật sẽ được khoan hồng.”

* * *

Bụp!

Lộp cộp.

Cung tên bị người ta dùng lực ném mạnh xuống đất, kẻ đó là những mũi tên bằng gỗ cũng bị ném xuống một cách thô bạo. Dưới đại sảnh lạng lạng như tờ. Bầu không khí quái dị bao trùm cả không gian. Người ngồi bên trên ngang tàn nhìn những kẻ đang quỳ gối bên dưới, gương mặt toát ra con thịnh nộ hiểm có. Sự im lặng như biến thành đám mây leo đầy gai quấn lấy khí quản từng người, chờ đợi nuốt chửng họ.

Diệp Vy đứng cạnh những người đang quỳ, lí nhí nói nhỏ: “Xin lỗi.”

Bắc Thần nghiêng răng, đáp lại cô: “Xin lỗi cái quái gì?”

“Các ngươi đã bắt đầu không xem quy tắc ở đây ra gì rồi đúng không?”

Từ trên cao, chất giọng lạnh tựa không khí của địa ngục truyền đến. Richard hừ nhạt rồi quét mắt nhìn đám thuộc hạ ngồng cuồng của mình, hận không thể một đòn giết sạch những con người kia. Tất cả đều là những cánh tay đắc lực của anh, đều là những người có tiếng nói trong tòa lâu đài của anh, đều là những thuộc hạ trước nay chưa từng “biết pháp phạm pháp” bao giờ. Vậy mà bây giờ... Đúng là làm phẫn!

“Khốn khiếp, cầm hết rồi sao?”

“Chúa tể bớt giận!” Cúi thấp đầu, Hải Lam nói tiếp: “Thuộc hạ biết tội rồi!”

Diệp Vy lên ngược mặt nhìn anh, trông thấy bộ dạng đùng đùng nổi giận của anh thì lập tức ngoái đầu sang hướng khác. Không phải thời vua trị, anh cũng đâu thể nào hạ lệnh chém đầu bọn họ, hung dữ như vậy thật khiến người ta chán ghét. Đang nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên cảm thấy rợn người. Diệp Vy nghi hoặc ngẩng đầu, liền bắt gặp cái nhìn hung hãn của anh. Giây tiếp theo, tông giọng trầm lạnh truyền đến.

“Ở đây tôi là chúa tể, là quân chủ của bọn họ. Không thể hạ lệnh chém đầu bọn họ nhưng tôi có thể giết chết bọn họ. Vy, vậy em nghĩ, tôi có phải là vua không?”

Cô trợn mắt, quên mất Vũ đang ở bên cạnh anh.

Một ma cả rỗng có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác, sao có bi ối như vậy! Đã lâm vào tình cảnh hiểm nghèo, lại còn bị người khác châm thêm dầu vào lửa, thử hỏi bọn họ có còn khả năng chống chế không! Thầm nghĩ, Diệp Vy hậm hực lờm Vũ, trái lại anh chỉ cười hề hề tỏ vẻ không có chuyện gì. Vô. Liêm. Sĩ.

“Nói đi, các ngươi cầm rồi à?” Nói đoạn, anh nhìn chòng chọc vào Bắc Thần: “Bắc Thần, ngươi quá nhàn rồi nên muốn đến lưu vực một chuyến?”

“Chúa tể, thuộc hạ biết tội.”

“Tây Độc, ngươi chán sống rồi?”

“Chúa tể, thuộc hạ biết tội.”

“Còn ngươi?” Ngưng lại một lúc, anh lại nói: “Có muốn ta đẩy ngươi đến cực Bắc không?”

Hải Lam uất ức nhìn anh, lắc đầu ngoay ngoay.

Choang!

Một âm thanh lớn vang lên, nộ khí dày đặc xuất hiện. Những vật dụng bằng thủy tinh hai bên đều bị luồng khí u ám toát ra từ người Richard làm cho vỡ tan. Từng mảnh vụn rơi xuống nền đất lạnh phát ra tiếng vang chói tai. Chứng kiến cảnh tượng trước mặt, đám người Tây Độc mới ý thức được việc dạy Diệp Vy sử dụng cung tên là sai lầm nghiêm trọng. Richard chưa từng phản nộ như vậy bao giờ!

“Đám người các ngươi muốn làm phản đúng không?”

Nhìn đông đảo nát, không ai là không rợn tóc gáy.

Từ ngoài cửa lớn, Thiên vội vàng bay vào. Trước mắt anh là cảnh tượng mà mấy chục năm nay chưa từng thấy. Lần đầu tiên Richard tức giận như vậy hình như là vào dịp... Dịp gì anh cũng quên mất rồi. Nhưng đáng về hiện giờ của chúa tể nhà anh rất đáng để biểu dương. Bởi vì, nếu là trước đây, cả 3 tên coi trời bằng vụn kia đã bị đánh cho bầm dập. Không lành lặn như bây giờ. Có vẻ như... chính là Diệp Vy. Là vì sự hiện diện của cô gái nhỏ nên sát khí đã vơi dần. Nếu đã vậy...

Thiên từ tốn bước tới cạnh Diệp Vy, sau đó thì thâm vào tai cô.

“Chỉ có em mới cứu được bọn họ.”

Diệp Vy cười gượng, lùi về sau.

Người không biết không đáng trách.

Thiên biết ý, dùng một tay đẩy vào eo Diệp Vy, khiến cô phải nhoài tới trước.

Mọi cặp mắt đổ dồn vào cô, từ trong ánh mắt của 3 con người đang phải quỳ gối là sự tha thiết mong cô tự mình kết liễu để cứu mạng chúng sinh. Diệp Vy dùng mắt đối đáp với cả ba, cuối cùng cô nhắm thẳng ánh nhìn chó con vào Thiên. Họ là ma cà rồng, bị phạt một chút cũng không mất mạng. Còn cô thì khác.

Thế mà những cặp mắt kia như đang miệt thị cô, nó nói rằng “Cô có còn là con người không?”, “Sao cô có thể phui sạch mọi chuyện như vậy?”, “Cô không có lương tâm à?”, ... Diệp Vy tức giận nghiêng răng, nếu cô thật sự không có lương tâm, ngày hôm đó cô đã không rơi vào tình trạng thê thảm như vậy!

Anh nói thành thật sẽ được khoan hồng, cô vẫn kiên quyết không tiết lộ nửa lời.

Sau đó?

Sau đó, cô bị anh nhấc bổng lên, chớp mắt đã thấy ở tầng thượng trong dinh thự của Đại Công Tước. Richard giữ nguyên thái độ và nét mặt, kéo Diệp Vy đến cạnh hồ bơi giữa tầng thượng rồi lạnh lùng đẩy cô một cái khiến cô ngã nhào xuống hồ nước lạnh. Kể đó anh cũng thả mình xuống hồ, ung dung ngắm nhìn bộ dạng chói với ngoi lên ngụp xuống của cô. Đợi cho đến khi cô không còn chịu được nữa, anh mới chậm rãi tiến đến nâng người cô lên. Cuối cùng, sau nhiều lần chịu trận, Diệp Vy nhân cơ hội được anh kéo lên đã chịu khai ra sự thật. Rồi chìm vào hôn mê.

Còn bọn họ, bọn họ không hề hay biết.

Được, coi như các người nợ tôi thêm một lần ân nghĩa!!!

Bước ra phía trước, Diệp Vy đồng dục cất lời: “Chúa tể, anh muốn phạt thì phạt em đi, là em chủ động tìm Bắc Vương.”

Richard chẳng thèm nhìn qua cô, lại hàm hàm quát: “Em ấy chủ động tìm thì ngươi ngoan ngoãn giúp?”

Cô nhin xuống, sửa lại lời nói: “Chúa tể, thật ra là do em đã dùng anh để uy hiếp Bắc Vương.”

Anh càng giận hơn, lập tức dùng bá khí đã thương ba người đang quỳ kia.

“Các ngươi là những kẻ dễ dàng bị uy hiếp?”

Bị giết mình bởi hành động của anh, Diệp Vy đứng ngây ra một lúc lâu. Mãi cho đến khi nhìn thấy khóe miệng của Bắc Thần, Tây Độc và Hải Lam xuất hiện vết máu thì cô mới choáng tỉnh. Cô đứng chần trước ba người họ, nghiêm túc nói với anh.

“Bọn họ vì nể mặt anh nên mới giúp đỡ em, anh đừng trách phạt vô lý.”

Trong tình huống này, nếu là kẻ khác thì có lẽ sẽ cảm động vì hành động anh dừng hi sinh của Diệp Vy. Nhưng Bắc Thần không nghĩ vậy. Anh tin, cô là đang cố tình kích bác. Cô muốn lợi dụng chuyện này để báo thù anh, sau những thái độ anh đối với cô. Sự ngu xuẩn của cô đã chọc giận chúa tể. Hai họ bị trừng chiều oan ức.

“Hừ, còn chưa sợ?”

Lời vừa nói, ám chỉ điều gì, chỉ một mình Diệp Vy hiểu.

Cô dè dặt nhìn anh: “Thật sự là do em sai, anh không nên trách tội người của mình.”

Richard chẳng để tâm lời cô, quay phắt sang Vũ rồi thờ ơ ra lệnh: “Đưa về phòng, khóa cửa.”

“Khóa cửa? Anh đừng quá đáng!”

Đợi cho Diệp Vy nói xong Vũ mới đưa cô đi, xem như chuộc lỗi vì đã tọc mạch suy nghĩ của cô cho chúa tể nghe. Dù trong chuyện này chỉ một mình anh cảm nhận như vậy. Anh đã nhận lệnh từ chúa tể, nói lại toàn bộ những suy nghĩ của Diệp Vy về Ngài cho Ngài nghe. Không thể không tuân. Tuy chuyện này bất công với Diệp Vy vì cô không hề có bất kì khả năng đặc biệt nào, nhưng để chúa tể biết rõ tâm ý của cô, cũng không hẳn là chuyện xấu xa.

...

“Đứng lên hết đi.”

Nhận lệnh, Bắc Thần, Tây Độc và Hải Lam lần lượt đứng dậy. Thiên tròn mắt nhìn nét mặt thay đổi đột ngột của Richard. Anh không hoa mắt, không nhìn lầm và hơn nữa càng không đến muộn. Có ai nói cho anh biết là đang có chuyện quái gì đang xảy ra ở cái đại sảnh này không? Anh tò mò xoay qua kiểm tra vết thương của ba người kia, xác nhận là thật sự bị thương thì càng trở nên khó hiểu hơn.

“Giải thích cho anh chút được không?”

Không một ai để ý Thiên.

Richard bước xuống, tiến đến gần Bắc Thần: “Tôi nhớ cậu rất căm ghét con người?”

“Đúng vậy.”

“Đặc biệt là Vy.”

Bắc Thần gật đầu, nói: “Richard, tôi vẫn rất ghét cô ta. Sự việc lần này là ngoài ý muốn, vả lại, tôi cũng không muốn cô ta trở thành vật cản đường của anh. Để cô ta biết cách phòng vệ là giúp anh giảm bớt một mối lo lắng. Chúng ta không thể giữ kẻ vô dụng bên cạnh.”

Anh trầm trầm nhìn Bắc Thần: “Còn chuyện truyền máu?”

Bắc Thần nhú mày, còn không phải nể mặt chúa tể là anh sao?

Richard vỗ vai Bắc Thần: “Tôi hiểu rõ tính cậu, việc cậu không thích, không một ai có thể khiến cậu làm.”

Lúc nghe Thiên nói Diệp Vy đã bước qua cửa tử, Richard không hề ngạc nhiên. Anh tin khả năng của Thiên, luôn luôn như vậy. Nhưng khi biết trong cơ thể Diệp Vy có máu của Bắc Thần, anh đã phẫn nộ. Không một ai là không biết máu của Bắc Thần có độc, một loại độc không có thuốc giải. Đáng mừng, thứ độc kia chẳng hề gây hại cho cô gái nhỏ. Bắc Thần chịu hiến máu cho Diệp Vy, Richard biết phần lớn là vì anh, nhưng anh tin thuộc hạ của mình ít nhiều đã bị ảnh hưởng, bởi Vy của anh.

Tây Độc xoa xoa trước ngực, nhịn không được nên nói: “Chúa tể, lần sau có thể nhẹ tay một chút không?”

Ngay lập tức, cặp mắt đánh thép của Richard chiếu thẳng lên người Tây Độc: “Lần sau?”

Tây Độc gật đầu, làm bộ đáng thương: “Đúng, chỉ cần nhẹ...”

“Tôi sẽ mạnh tay hơn.”

Thiên quan sát Richard một lúc lâu, cuối cùng nhịn không được.

“Cậu dung túng Diệp Vy?”

“Để cô ta học cách tự vệ cũng là một đề xuất không tồi!”

Bắc Thần nói, tiếp đó liếc Tây Độc: “Ban đầu là do Tây Độc đề nghị, nhưng sau đó tôi tình nguyện tham gia. Tuy chưa thể xác định Diệp Vy là kiểu người như thế nào hoặc cô ta có khả năng sẽ phản bội chúng ta hay không. Nhưng giữ một người biết cách sinh tồn sẽ dễ hơn giữ một kẻ không biết cách tự cứu lấy mình. Thế giới của chúng ta tàn độc, thế nên nếu muốn sống sót bên cạnh chúa tể, cô ta phải chứng tỏ khả năng sinh tồn của mình.”

Richard trầm mặc, bộ dạng đang suy nghĩ của anh khác hẳn ngày thường. Nếu là những chuyện liên quan đến gia tộc hay kẻ phản loạn hay gì đó đại loại thế thì có lẽ sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nhưng chỉ cần là chuyện liên quan đến Diệp Vy thì anh lại trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết. Tựa như nào bộ đang phải đấu tranh dữ dội, sản lọc kỹ lưỡng mọi khả năng và thấu tóm toàn bộ trường hợp có thể sẽ xảy ra.

Anh hài lòng hướng ánh mắt về phía Bắc Thần: “Không uống công tôi coi trọng cậu.”

Bắc Thần có chút không hiểu, hỏi lại: “Ý anh là?”

“Tôi vốn muốn em ấy được tự do thêm một khoảng thời gian nữa, nhưng không ngờ các cậu lại hành động nhanh như vậy. Nếu không phải do đám các cậu đã vô tình làm đúng với ý định của tôi, chi e là hôm nay ở đây đã xuất hiện ba xác chết.”

Nhiều mày khó hiểu, Tây Độc không vui hỏi khéo: “Luồng bá khí đó thì sao? Đầu có trong kịch bản?”

Richard nhếch môi: “Nên phạt thì vẫn phải phạt.”

“Vậy chuyện đi Quỷ Khốc Môn?”

“Vẫn phải đi.”

Tây Độc nghe xong liền xụ mặt.

Thiên đưa tay xoa cằm, hai mắt híp lại đầy gian xảo. Cô gái bé nhỏ đang sống ở hang ổ của ma cà rồng sẽ vĩnh viễn không thể hình dung ra được ma cà rồng tuy là những kẻ có thừa tàn nhẫn để xuống tay với cô, nhưng cũng có thừa sự dịu dàng để dung túng cô. Muốn sinh tồn, trước tiên phải biết cách tự bảo vệ mình. Nếu Diệp Vy có thể tự mình chống chọi với những thế lực bóng đen ở Tiêu Dao thì sự sống của cô sẽ được kéo dài. Tuy sẽ bị thương, nhưng chắc chắn không mất mạng. Tuy đầu không lại, nhưng chắc chắn sẽ kéo dài được thời gian. Ở thế giới con người, một giây không đáng là bao. Nhưng đối với ma cà rồng, một giây là thứ có thể thay đổi kết cục.

So tài bản cung, Bắc Thần nhận thứ hai, núi Tiêu Dao không ai dám nhận thứ nhất.

Chỉ cần Bắc Thần chịu dạy, Diệp Vy đã may mắn hơn những kẻ khác một bậc.

Đột nhiên nhớ ra một chuyện, Thiên dời tầm mắt qua Tây Độc.

Bắt được ý của Thiên, Tây Độc lén lắc đầu.

Vụ việc anh chấp nhận Diệp Vy trở thành thành viên của Tây vực sao có thể nói cho Richard biết. Bây giờ nói ra, chắc chắn anh sẽ chết không toàn thây. Trong tộc chưa từng có bất kì thành viên nào là con người, tuy sau này đường sống của Diệp Vy ở Tây vực sẽ hơi khó khăn nhưng nếu vượt qua được thì cô càng thể hiện rõ bản lĩnh của mình cho ma cà rồng thấy cô xứng đáng đứng bên cạnh chúa tể. Không một kẻ nào còn dám coi thường cô. Tương lai huy hoàng hay lụi tàn, đều do một mình Diệp Vy quyết định. Họ chỉ trao cho cô một cơ hội. Một lần duy nhất.

Đợi cho đám Bắc Thần ra ngoài, Richard xoay người lại nhìn Thiên: “Thế nào rồi?”

“Không ngoài dự đoán của cậu.”

Richard đưa tay đón lấy Tước, hai mắt u ám mà cao ngạo.

Thiên lấy ra một lọ máu, nói: “Tây Nam cũng chỉ là nơi chúng đưa mỗi nhữ, nhưng động thái là khiêu khích.”

“Hắn muốn tôi ra mặt.”

“Richard, đám ma cà rồng lại ở Tây Nam rất lạ. Nói chính xác thì máu của chúng có vị rất lạ. Anh có mang một ít về nghiên cứu thử. Người của chúng ta vẫn sẽ tiến hành theo kế hoạch ban đầu. Còn một chuyện. Richard, cậu đủ nhẫn tâm không?”

Anh vuốt nhẹ lên bộ lông mềm của Tước, giọng lạnh tanh: “Anh nói xem?”

Thiên thờ dài, giọng điệu hoàn toàn khác hẳn vừa rồi.

“Không ai có thể tàn nhẫn bằng cậu, Richard. Nhưng đôi khi kẻ tàn nhẫn nhất lại là người phải hứng chịu tổn thương nhiều nhất. Số mệnh của cậu là vĩnh hằng, nỗi đau sẽ tồn tại mãi mãi. Thế giới loài người mất đi một Diệp Vy thì vẫn còn những người khác. Nhưng gia tộc nếu mất đi chúa tể... thì sẽ diệt vong.”

Thả Tước bay đi, Richard trầm mặc xoay người.

“Một bên bắt lão bắt tử. Một bên lại phải trải qua vòng luân hồi. Một bên là những kẻ săn mồi. Một bên cam chịu số phận con mồi. Tôi và em ấy không thể công bằng trên số mệnh, nhưng có thể bình đẳng trên tình cảm. Không dẫn Vy vào thế giới của tôi, tôi sao có thể biết được em ấy có từng động lòng hay không?”

“Richard, anh biết số người đột tử và hóa điên khi trông thấy cảnh tượng đầm máu trong bữa tiệc rượu của ma cà rồng là bao nhiêu. Thậm chí có kẻ còn tự kỉ, nhốt mình trong bóng đêm. Linh hồn của con người quá yếu ớt. Phương thức của cậu tuy mang ý thành thật, nhưng đối với Diệp Vy thì đó là một sự tra tấn tinh thần.”

“Vy không nhìn thấy con người thật đằng sau vẻ ngoài chính tề này của tôi. Nếu để em ấy trông thấy tôi với dáng vẻ dính đầy máu tươi, gương mặt thỏa mãn khi hủy hoại con mồi. Hoặc là tôi hoàn toàn có được Vy. Hoặc là đẩy em ấy ra xa hơn. Tôi đã nói rồi, Thiên, tôi muốn em ấy tự nguyện ở lại bên cạnh tôi.”

“Xem ra anh lo thừa rồi.”

Richard cong khoe miệng, vẽ ra nụ cười tàn ác.

Thiên không nói thêm gì nữa, khẽ nhún người rồi bay thẳng đến lối đi bí mật. Anh luôn nghĩ bản thân là người hiểu Richard nhất. Nhưng hôm nay đã chứng minh anh sai. Không một ai có thể hiểu rõ chúa tể ma cà rồng. Dù Diệp Vy còn sống hay đã chết, cả đời cô đã được định sẵn phải làm người phụ nữ của Richard. Richard không hoàn toàn giam giữ hay buông tha cho cô. Dù anh tàn nhẫn, hay anh dịu dàng, kết quả vẫn không thay đổi! Chúng chỉ là hình thức để anh biết được tâm ý của cô.

Về sau này, Richard nhận ra một chuyện.

Mọi cảm xúc của anh đều bắt nguồn từ cô.

Hình thức anh dùng.

Vô tình đã đi ngược lại với dự liệu ban đầu.

Dần dần.

Nó khiến anh nhận ra.

Anh đã hoàn toàn mất kiểm soát với trái tim vốn đã đóng băng của mình.

...

Diệp Vy đi đi lại lại trong phòng, hai tay chống hông, gương mặt cau có, miệng lẩm bầm nói mấy câu. Hồi lâu, cô rón rén bước tới gần cửa phòng, áp tai lên cửa, nghe ngóng tình hình bên ngoài. Xác nhận là không có người, Diệp Vy lại nhẹ nhàng bước lại giường ngủ. Cô đưa lấy xuống gối, lấy ra một vật. Kế tiếp, cô xoay người đi thẳng đến cửa sổ, vung tay kéo rèm cửa sang một bên. Ánh trăng mờ ảo rọi thẳng vào khung cửa kính, vệt sáng nhỏ len lỏi qua khe hở trên thanh chắn cửa.

Diệp Vy đặt vật thể trong tay lên bệ đỡ - nơi có ánh sáng rọi đến, là một viên đá hình elip, màu đen. Cô cẩn thận vuốt nhẹ lên viên đá vài lần như lời dặn rồi tiếp tục dùng tay vẽ một vòng tròn vào lớp không khí phía trên viên đá. Dưới những tia sáng tinh khiết của mặt trăng, viên đá trở nên huyền ảo, phát ra những tia sáng bất thường.

Diệp Vy dè dặt lùi về sau, sau đó nhỏ giọng nói chuyện: “Ngài có ở đó không?”

“Đã chịu sử dụng Huyền Ngọc rồi sao?”

Một giọng nói quen thuộc cất lên.

Diệp Vy hốt hoảng đưa mắt nhìn xung quanh.

Bên cạnh không có người, cô mở to mắt nhìn chằm chằm vào viên đá.

“Huyền Ngọc?”

“Đúng vậy, thứ đang giúp cháu kết nối với ta được gọi là Huyền Ngọc.”

Huyền Ngọc là tên gọi của viên đá màu đen có hình elip mà Diệp Vy đang giữ, nó là một bộ với Thanh Ngọc. Huyền Ngọc mang màu đen của bóng đêm, chỉ có thể kết nối với Thanh Ngọc khi có ánh trăng rọi vào. Người giữ ngọc sẽ phải thực hiện những nghi thức giao kết với ngọc thì mới có thể tạo mối liên hệ. Thanh Ngọc mang màu xanh mát của lá cây, chỉ có nó mới có thể nhìn thấy quang sáng được tạo ra khi Huyền Ngọc và tia sáng của mặt trăng giao nhau. Đồng thời chấp nhận liên kết.

Huyền Ngọc và Thanh Ngọc là một bộ, được gọi là Ngọc Kết.

Trên thế giới, chỉ tồn tại một bộ ngọc duy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: 00110001

Diệp Vy ngẩng người ngồi bên cửa sổ. Đôi mắt đen nhìn vào không trung. Cô thu mình lại, ngón tay lướt nhẹ từng viên đá trên chiếc vòng. Những viên đá mang đến cảm giác u buồn, ánh sáng hoen mờ ẩn hiện bên trong chúng giống những giọt nước mắt chứa đầy bi thương. Từng giọt từng giọt được đón lấy thật cẩn thận, đúc kết thành những vệt sáng ưu uất. Chẳng biết là còn hận hay đã tha thứ. Hồi ức của người tạo ra đá thần như còn hiện diện trong từng tia sáng chúng lưu giữ.

Tuy không nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận nỗi đau day dứt, gầy xéo tâm can.

Đá thần của ma cà rồng... chống đối chúa tể ma cà rồng.

Theo cả nghĩa bóng và nghĩa đen.

Ma cà rồng và con người vĩnh viễn không có điểm giao nhau.

Việc cố chấp ngăn cản anh giết người cũng giống như bắt con người ngừng ăn cơm.

Đây là thực tại!

Giết người là phạm pháp.

Nhớ được những chuyện không nên nhớ, là họa hay là phúc?

Đối với nhiều người, kẻ giết người là tên bệnh hoạn đáng ghê tởm và bị pháp luật nghiêm trừng. Nhưng ma cà rồng dù giết người cũng sẽ không nằm trong danh sách truy nã của pháp luật. Họ không vô tổ chức, chỉ là bộ máy nhà nước của họ hoạt động độc lập và riêng biệt. Tách khỏi những đạo lý luân thường. Trong khi luật pháp của con người nhiều vô kể và dài vô kể. Trong khi lòng từ bi và ý thức đạo đức của con người là điều trân quý và đáng ca ngợi. Dù là như vậy, xã hội loài người vẫn thua ma cà rồng một bậc. Bậc thang của tình và nghĩa.

Ánh trắng ấm áp đang tay ôm trọn gương mặt đỏ đẫm, cố xoa dịu tâm hồn.

Giữa vô vàng những lựa chọn, cô lại chọn cách tiếp tục giả vờ mình đã quên.

“Vy, lâu rồi không gặp!”

“...”

Diệp Vy bản thân đứng bật dậy, khóe môi cử động như muốn nói gì đó, nhưng thanh âm như bị nghẹn lại ở cổ. Thần trí bị ai đó chiếm ngự, tâm trạng mơ hồ hồ hồ như kẻ ngây dại ngấm mình trong hồ nước ấm. Cả cơ thể không còn nghe theo cô, tùy ý di chuyển theo yêu cầu của giọng nói đang vang vọng trong đầu. Giữa đêm đen tịch mịch, vóc dáng nhỏ bé chậm rãi dịch chuyển, tựa đang ngấm trắng dạo mát.

Luân tựa mình vào thân cây lớn phía ngoài cổng DW, hai mắt phát ra ma lực mạnh mẽ. Đã nhiều ngày liền trôi qua, anh luôn ẩn nhẫn đợi cho cơ thể Diệp Vy khỏe mạnh trở lại. Nếu cứ xâm nhập vào thần trí của Diệp Vy khi cơ thể còn yếu sẽ dễ khiến não bộ cô bị tổn thương, từ đó dẫn đến việc hệ thần kinh bị phá hỏng. Luân có thể thôi miên người khác, đồng nghĩa với việc anh hoàn toàn có khả năng vô nát thần kinh của kẻ đó. Anh không muốn tổn hại Diệp Vy, nên chỉ có thể chờ đợi.

Hôm nay là thời điểm thích hợp.

Tòa lâu đài chìm trong bóng tối, những kẻ tối cao lại không hề có mặt.

Cứ vào tuần cuối cùng của tháng hai, lúc kim đồng hồ điểm 11 giờ 59 phút, ma cà rồng sẽ có cuộc họp bàn tròn với Hội đồng. Anh đã căn chính xác thời gian bọn họ cùng nhau bay đến Đông Bắc. Lâu đài hiện giờ chỉ còn mỗi mình Diệp Vy và rất nhiều lính canh có thân thủ mạnh. Đây rõ ràng sự quan tâm của vị chúa tể kia dành cho một cô gái loài người. Những thuộc hạ đó của anh chưa bao giờ bị bắt phải canh giữ lâu đài vào tuần cuối cùng của tháng hai. Nhưng hiện tại, lại khác.

“Vy, anh biết, em biết đường đến kho vũ khí của chúng.”

“Kho vũ khí?”

“Sẽ nhanh thôi, anh có một kế hoạch rất hoàn hảo!”

“Em sợ bóng tối sao?”

“Rất sợ!”

“Không sao, có anh ở đây!”

“Giọng của anh rất quen!”

“Vậy sao?”

Luân khẽ cười, giọng dịu dàng hơn hẳn.

“Em vẫn còn có thể nhận ra giọng nói của anh?”

“Anh... là ai vậy?”

Luân không hề đáp, im lặng quan sát Diệp Vy.

Tuy cô cảm thấy quen, nhưng sẽ không bao giờ nhận ra được anh.

Thuật thôi miên của anh không phải thứ có thể dễ dàng hóa giải.

“Anh sẽ đến đón em, sớm thôi!”

Để lại câu nói đó, Luân nhẹ nhàng biến thành hình sói, nhanh như chớp chạy thẳng vào bìa rừng bên cạnh. Dưới khoảng sân rộng lớn trước cổng sắt, một đoàn người luân phiên đáp xuống. Tà áo đen mị hoặc lướt trong gió, những cặp mắt rực sáng lẩn át màn đêm. Ánh trăng bạc chiếu rọi không gian, gió lạnh đột ngột thổi tới ngày một nhiều. Tích tắc sau đó, DW quay về với hiện trạng vốn có. Ngập bá khí.

“Vào đại sảnh.”

Tông giọng lạnh băng ra lệnh, đoàn người rầm rập nghe theo.

Richard lãnh đạm bước lên ghế, hai mắt vương đầy tơ máu khó hiểu.

“Nói!”

Đoàn người bên dưới im lặng quỳ rạp xuống đất, cúi đầu run sợ.

Rầm.

Âm thanh chói tai muốn đâm thủng màng nhĩ, khiến bầu không khí trở nên quỷ dị thập phần. Luồng bá khí đỏ sẫm màu máu từ đầu ập tới, xé rách đột gió lạnh vừa ủa qua đại sảnh trong nháy mắt. Rất nhanh sau đó lại tắt lịm. Tường như chưa từng xuất hiện. Cả người Richard toát ra bá khí ngùn ngụt, nhưng là bá khí mang gam sắc u ám của đêm đen, ánh mắt danh thép tựa lưỡi dao bén chực chờ chém nát mọi thứ trước mặt. Anh nén giận đưa mắt ra hiệu cho tên thuộc hạ ở cạnh. Hắn gật đầu, lấy từ trong người ra một xấp hình, dâng lên cho anh.

Bộp.

Richard quăng xấp hình vừa nhận được xuống trước mặt đám người đang quỳ, đồng thời dùng bá khí đánh mạnh vào họ. Không chút nương tay. Luồng khí quỷ dị đập chòn phủ lấy không trung, tạo thành những liên kết kì lạ, luẩn quẩn không tan.

“Đúng là nuôi ong tay áo.”

Vũ ôm chặt ngực, khóe miệng rỉ máu.

“Chúa tể, không phải thuộc hạ.”

Vũ cố chịu cơn đau, dứt khoát nói ra từng chữ.

Tây Độc quay sang nhìn Bắc Thần tỏ vẻ khó tin, trong tất cả những người có mặt ở đây, khả năng phản bội Richard hoàn toàn là không thể. Lúc họp Richard họp cùng Hội đồng, cả bọn đều đứng bên ngoài canh chừng, không hề hay biết bên trong đã xảy ra chuyện gì. Những tấm ảnh nằm yên dưới đất đã giải thích rõ ràng DW có tay trong của Hội đồng. Không biết là từ bao giờ. Thậm chí cả người giỏi nhất cũng không phát hiện ra. Cuộc họp lần này, Richard đã tỏ ý nhường mảnh đất nhỏ ở ven phía Nam cho họ. Đồng thời, thu lại một tin nhỏ từ mật thám. Kí hiệu trên những bức ảnh chụp lên Diệp Vy là chữ cổ xưa chỉ có ma cà rồng cổ đại mới đọc được.

Có nội gián!

Đó là thông điệp mà Richard đã nhận được.

Thiên ngẳng đầu: “Chúa tể, chúng tôi sẽ điều tra chuyện này.”

Richard nhìn xuống: “Một ngày.”

Tây Độc liền phản bác: “Chúa tể, chậm nhất là một tuần.”

Bỏ ngoài tai lời của Tây Độc, Richard xoay người đi.

Lúc bước đến cửa, anh chợt dừng lại, nghĩ gì đó rồi nói với tên thuộc hạ bên cạnh.

“Truyền lệnh xuống, Tây Vương, Bắc Vương, Nam Vương mỗi người hạ một cấp bậc, hằng ngày chịu phạt ở Quỷ Khốc Môn ba giờ vì không hoàn thành trách nhiệm được giao. Nếu tái phạm, nhẹ thì cắt chức, nặng thì đuổi khỏi gia tộc.”

Tên thuộc hạ kinh hãi không thốt nên lời. Cả ba vị Vương đều cùng lúc phạm sai lầm đều là những người thân thiết nhất với chúa tể, là những trụ cột vững chãi luôn hết lòng vì Ngài và không hề quan tâm sống chết của bản thân, là những cánh tay đắc lực không thể thay thế của chúa tể. Vừa nãy, họ đều đã trọng thương khi nhận trọn một chiêu thức của Ngài. Bây giờ còn phải nhận hình phạt tàn khốc.

Hắn do dự quay sang nhìn Richard, e dè nói: “Chúa tể, nếu như vậy...”

“Người cũng muốn tham gia?”

“Thuộc hạ lập tức đi thông báo.”

Trước lời đánh thếp của Richard, hắn thu lại nét mặt muốn giúp đỡ.

Thiên nhũ mày, dùng ngón trỏ lau đi vết máu còn lưu lại trên khóe môi. Cảm giác nặng trĩu đã đeo bám anh từ lúc rời khỏi Đông Bắc đã bay mất ngay khi trúng chiêu thức của Richard. Quả nhiên Hội đồng ra tay rất chuyên nghiệp, đến kẻ giỏi y thuật như anh cũng không cách đề phòng. Tiếc thay, họ vẫn thua một người.

Anh lom khom đứng lên, bước qua kiểm ra cho Tây Độc, Bắc Thần và Vũ.

“Cảm thấy thế nào?”

“Không sao.”

Bắc Thần thờ ơ đáp.

Tây Độc khó chịu ra mặt, miệng làu bàu: “Khốn khiếp thật!”

Thấy Tây Độc và Bắc Thần đã bình phục, Thiên lại nhìn sang Vũ: “Đến phòng ta.”

...

Vũ không có hộ thể mạnh nên chất độc vẫn còn hoành hành bên trong, mặc dù chiêu thức của Richard đã giúp anh đẩy bớt chất độc ra ngoài nhưng vẫn cần phải dùng thuốc giải. Thiên trầm mặc. Hôm nay Hội đồng làm như vậy, rõ ràng thể hiện ý chống đối chúa tể. Chúng cùng lúc hạ độc những thuộc hạ mạnh nhất của anh, rõ ràng muốn đẩy Richard đến quyết định tái thiết lập lãnh đạo cấp cao. Ba vị trí Tây Vương, Bắc Vương, Nam Vương là ba nhánh quan trọng, nếu thay đổi người dẫn đầu cũng đồng nghĩa với việc thay đổi lòng trung của thuộc hạ cấp dưới.

Rốt cuộc chúng muốn làm gì?

“Hội đồng biết rõ sự tồn tại của Diệp Vy mà vẫn im lặng lâu như vậy?”

“Nếu ở DW có tay trong, tôi chắc chắn là Diệp Vy. Nhưng cô ta thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của Hội đồng, hơn nữa Hội đồng không bao giờ chịu liên kết với con người, huống hồ là người ngu ngốc như cô ta thì càng không thể nào.”

“Tôi chỉ thắc mắc, tại sao chúng ta lại không phát hiện ra.”

“Người của Hội đồng không phải chỉ là những con chuột giỏi trò trốn tìm sao?”

“Không phải chúng không muốn giết Diệp Vy, mà là chúng muốn dùng Diệp Vy để thực hiện mưu đồ. Sự thâm hiểm của Hội đồng các cậu không hiểu hết đâu.”

“Ý anh là...”

“Tôi hiểu rồi.”

Bắc Thần gật đầu đáp, hai mắt hoàn toàn nhìn rõ toàn bộ ngụ ý của Thiên.

Vũ tò mò nhìn qua: “Bắc Vương, lời của Nam Vương đầy ám chỉ, anh hiểu nhanh vậy sao?”

“Đúng đó, tôi còn chưa kịp tiêu hóa.”

Tây Độc ngã người xuống ghế, lắc đầu chán nản.

Bắc Thần đưa mắt nhìn Thiên hồi lâu, cuối cùng nhếch miệng: “Trong Hội đồng có kẻ muốn làm bá chủ.”

“Tạo phản?”

“Không thể nào!”

“Bọn ma cà rồng lai cũng đã chọn được một kẻ làm chúa tể.”

Thiên giúp Bắc Thần hoàn thành ý vẫn còn lại.

Nói trắng ra, mọi mũi tên đều đã quay sang Richard.

Hội đồng là nơi giải quyết những mâu thuẫn phát sinh giữa hai gia tộc thuần lai, là nơi đưa ra những gợi ý hợp lý và lời khuyên cho chúa tể trong lúc trị vì, giúp gia tộc ngày một lớn mạnh và hạn chế sai phạm. Vùng Đông Bắc quy tụ nhiều ma cà rồng tối cao, trong đó có những người nhất mực trung thành, nhưng cũng sót lại vài kẻ ập ụ mưu toán ngòi. Richard chữa ra Đông Bắc, chính là nể mặt Hội đồng.

Tộc ma cà rồng lai có một tên luôn căm hận Richard, hắn luôn nghĩ hắn có khả năng làm chúa tể hơn Richard. Sự phân biệt của chúng xuất phát từ lần xâm chiếm do vị chúa tể đầu tiên tuyên bố, nỗi uất hận kéo dài cho đến tận lúc Richard kế quyền. Tuy lệnh truy đuổi bị hủy bỏ nhưng vẫn không thể khiến chúng nguôi ngoai. Tên đó sẽ giết hết những ma cà rồng thuần chủng, bắt Richard nhường lại vị trí chúa tể cho hắn vì hắn nghĩ hắn xứng đáng. Hắn không biết, chính bản chất của hắn đã hạ thấp nhân cách của những ma cà rồng lai. Khiến ma cà rồng mãi đấu đá nhau.

“Hòa bình” chỉ là hai từ xáo rối đối với những kẻ muốn có vương quyền.

Ở đại sảnh, Richard cố tình dùng bá khí đánh vào bọn họ. Mục đích đầu tiên giúp họ đẩy chất độc do Hội đồng đã hạ ra ngoài, mục đích thứ hai là cố tình để Hội đồng biết anh đang tái thiết lập thủ lĩnh từng khu vực như yêu cầu của họ. Ngoài ra đó cũng là cách Richard âm thầm dụ rắn khỏi cỏ. Hoặc là một con. Hoặc là cả bầy.

Tuy không phải thợ câu giòi, nhưng anh đã liều lĩnh thả một mẻ lưới lớn.

Tuy chưa từng đi câu, nhưng chắc kết quả không tệ.

Thiên cười thầm, quay sang Bắc Thần: “Cho tôi mượn ít máu của cậu.”

Trên đời này, không loại độc dược nào là không thuốc giải.

Ngoại trừ máu của Bắc Thần.

Có thể nói, Bắc Thần là ma cà rồng đặc biệt duy nhất của gia tộc khi mang trong người một dòng máu có hai công năng. Giúp Vũ loại bỏ độc tố trong người bằng máu của Bắc Thần, cũng giống như cách Thiên từng dùng giúp Diệp Vy. Nhưng vì Vũ là ma cà rồng nên chỉ cần hòa một giọt máu Bắc Thần vào thuốc giải để uống chứ không nhất thiết phải truyền vào người. Thật ra có rất ít người biết được năng lực thực sự của dòng máu trong cơ thể Bắc Thần, dù là Đại Công Tước hay Hội đồng. Đó là lý do anh dám cứu Diệp Vy, bằng máu của một ma cà rồng.

Thiên sững người: “Khoan đã.”

Nhiều may, Bắc Thần đi qua chỗ Thiên.

“Sao?”

Thiên nghiêng răng, nét mặt hàm hồ: “Anh biết tay trong đến từ Hội đồng là ai!”

Anh vội vàng lật lại từng tấm ảnh trong tay, nghiên cứu kỹ lưỡng. Người có thể công khai ở bên cạnh Diệp Vy mọi lúc mọi nơi mà không bị nghi ngờ đều là những người đã nhận ủy thác từ Richard. Bắt đầu từ ngày hôm đó, anh đã lo là. Đắm mình trong yên bình quá lâu sẽ khiến con người ta mất đi khả năng cảnh giác vốn có.

Phạm phải lỗi sai lớn như vậy!

Thật. Mất. Mặt.

Khi mọi sự chú ý đều đổ dồn vào Diệp Vy, ánh mắt của mọi người đã không còn rảnh để trở nên nhạy bén. Họ chỉ tập trung vào sự xuất hiện của con người, nhớ lại quá khứ đáng hận, dè chừng dò xét nhất cử nhất động của cô gái bé nhỏ mà bỏ quên trách nhiệm cùng bốn phận của mình. Họ sợ chuyện kia sẽ tái diễn, kháng kháng chú ý đến người vô hại. Vô tình đã tạo ra một lỗ hổng lớn. Cho kẻ ngoại đạo xâm nhập.

Hội đồng chỉ vừa biết chuyện.

Ngay sau đó thúc ngựa ra trận.

Quá thiên cận!

Hay là...

Họ muốn mượn tay DW để diệt kẻ phản cho họ gửi đến?

Tội phản là tội tử.

Họ không muốn thu nhận lại tên phản này!

Tại sao chứ?

Hay là...

Thiên nheo mắt hồ nghi.

...

Ngày hôm sau, Thiên cho triệu tập toàn bộ thuộc hạ của mình, cùng nhau đến khu vực phía Nam tập trận. Mặt khác, Thiên ban thông báo cho Tây Độc phối hợp cùng Bắc Thần tạm giao hết toàn bộ sổ sách liên quan đến khu vực do mình cai quản cho một tên thuộc hạ tùy ý rồi hạ lệnh xuống rằng muốn tìm người ủy thác quyền hạn.

Kẻ nào hiểu được ngụ ý kia, giữ lại toàn bộ.

Mã giao tiếp 00110001!

...

“Nam Vương, thuộc hạ hiểu rồi!”

“Đưa ta xem.”

Nhận lấy chén nước màu đen từ tay A Hắc, Thiên nhú chặt mí.

Những tên đàn này chỉ toàn làm trái ý của anh, một chút khả năng y dược cũng không có thì làm sao có thể nhận biết những chất độc vô hình. Độc được có tính chất hắc ám không thể nhận dạng, nhưng chất giải độc lại thuộc nằm lòng. Thiên lờm đăm thuộc hạ. Nắm được thuốc giải nhưng không phân biệt được đâu là độc lành tính đâu là độc ác tính thì tự dùng thuốc bằng cách nào? Đúng là ngu lâu dốt bền!

“A Hắc, ngươi tự uống.”

“Vâng, thưa Nam Vương.”

A Hắc không do dự uống cạn chén thuốc độc vừa pha chế.

Thiên bày ra một hàng dài những lọ thuốc có nhiều màu sắc khác nhau đặt lên phiến đá to trước mặt bọn họ, căn thời gian chất độc phát tác, kẻ đó đặt câu hỏi.

“Loại nào có thể giải được chất độc của A Hắc, các ngươi nói xem?”

“Lọ màu xanh.”

“Không phải, lọ màu trắng.”

“Đó mà là thuốc giải sao, chắc chắn là lọ ở gần tay trái của Nam Vương.”

Lũ ngu ngốc này...

Thiên nhin xuống, không mắng thành lời.

Bỗng, một tên lên tiếng.

“Nam Vương, thuộc hạ nghĩ A Hắc không cần uống thuốc giải.”

Thiên đưa mắt nhìn tên đó, tinh quái hỏi: “Tại sao?”

“Một tên đáng ghét như hắc, Ngài không cần giữ lại.”

Một tràng im lặng kéo dài.

A Hắc đỏ mặt tía tai, gay gắt đáp lời kẻ vừa nói: “Ngươi mới là tên khốn cần phải chết đó, Từ Lôi.”

Từ Lôi lờm A Hắc: “Thế nào? Ngươi muốn đánh nhau?”

“Coi ai hơn ai.”

“Các ngươi...” Thiên đề giọng, quét mắt, quát lên: “COI TA CHẾT RỒI HẢ?”

Cả bọn đồng loạt hô.

“Thuộc hạ không dám.”

“Nam Vương, quả thật A Hắc không cần thuốc giải.”

Một giọng nói khác vang lên, như đang tiếp tay cho Từ Lôi chông ghẹo A Hắc.

Thiên đứng dậy, bước thẳng tới chỗ kẻ vừa cất giọng rồi hỏi: “Ngươi còn dám hứa theo?”

Kẻ đó vội lắc đầu:

“Thuộc hạ không dám, chỉ là... A Hắc không hề trúng độc.”

“Cuối cùng cũng có kẻ thông minh.”

Nói đoạn, Thiên quay quắt sang đám thuộc hạ, giọng cay nghiệt: “Lũ các ngươi ngày mai cùng ta qua Quỷ Khốc Môn một chuyến.”

Trở lại chuyện độc dược, Thiên chăm chú quan sát kẻ vừa trả lời anh.

“Ngươi nói xem, Ảnh.”

Ảnh mơ hồ nhìn Thiên.

Thiên hứng thú nhắc: “Tại sao A Hắc không trúng độc?”

“A Hắc chỉ toàn dùng lá thảo dược đun sôi, chất bột hắc dùng trộn chung cũng là một loại bột thảo dược, rõ ràng hẳn không điều chế độc dược thì làm sao trúng độc.”

Ảnh giải thích một cách tron tru.

Bóp bóp bóp

“Tốt lắm!”

Thiên vỗ tay khen ngợi.

Sau đó, anh nghiêm túc đọc ra một dãy số lạ.

“00110001.”

Cả bọn đột ngột nhìn nhau hồi lâu, không ai phát ra một âm thanh nào, gương mặt vừa rồi còn điềm nhiên bỗng chốc trở nên nghiêm nghị. Từng người từng người thay nhau di chuyển sang bên phải. Cuối cùng không còn một ai đứng bên trái anh. Thiên hải lòng gật đầu. Ảnh đưa tay chỉ thẳng vào người Ảnh rồi tươi cười.

“Ngươi, bước ra.”

Nghe Thiên gọi Ảnh, Từ Lôi khó hiểu quay sang hỏi hắc: “Ngươi không phải người mới à?”

“Ta là người mới.”

Đợi hắc trả lời xong, Từ Lôi nhếch mép: “Chết chắc!”

Ảnh hồ nghi: “Có ý gì?”

A Hắc ở bên cạnh chậm rãi giải thích: “Chỉ cần là người mới, Nam Vương đều biết họ đã ở Nam vực bao lâu. Nếu không thể quản giáo nghiêm ngặt người của mình thì làm sao giúp ổn định Nam vực thay chúa tể. Với thời gian ngươi xuất hiện ở Nam vực, việc ngươi hiểu được ý nghĩa của dãy số kia là không thể nào. Vì ngươi chỉ nhìn theo bọn ta nên đã phạm sai lầm.”

Từ Lôi bổ sung thêm: “Đã thừa nhận là người mới, còn dám ung dung đứng cùng chỗ với bọn ta?”

Đám thuộc hạ đứng ở hàng dưới ồ à lên tiếng.

“Hóa ra là vậy!”

“Hèn gì hần lại dám bước lên đó.”

“Ta còn nghĩ mình đã làm sai.”

Những kẻ ở hàng dưới đều là những người mới đến Nam vực, luật lệ ngầm dành cho họ hoàn toàn khác với những điều luật của những ma cà rồng đã ở Nam vực trên 10 năm. Họ sẽ không thể hiểu được dãy số Thiên vừa nói ra. Việc một ma cà rồng không hiểu lời của lãnh đạo cần phải làm là bước xuống cuối hàng. Đám thuộc hạ kia đã làm đúng. Chúng không nằm trong danh sách nghi ngờ của Thiên.

Ảnh không hiểu ý Thiên muốn nói, hần có thể nhìn cách thuộc hạ của anh hành động và làm theo. Chỉ trách hần quá coi thường những kẻ mới đến và đề cao thuộc hạ tâm đắc của anh nên đã để lộ nhiều sơ hở. Hần ở Nam vực đã 5 năm. Thấy Thiên trọng dụng A Hắc, vì vậy luôn nhìn theo A Hắc học cách trở thành thuộc hạ của anh. Hần không hề biết Thiên đã phân định quy tắc ngầm. Thiên có một danh sách dài ngoằn ghi rõ những kẻ sống ở Nam vực từ 10 năm trở lên và những kẻ sống ở Nam vực từ 10 năm trở xuống. Danh sách đó được thay đổi 5 năm một lần.

Nam Vương ít xuất hiện ở Nam vực, nhưng Ngài luôn biết có gì đang diễn ra ở đó.

Thiên đưa một lọ thuốc cho A Hắc, lại quay sang nói với Ảnh: “Ngươi không biết thuộc hạ của ta mù tịt về độc được sao?”

“Gì chứ?”

“Loại bột thảo dược mà ngươi nói, chắc là do Từ Lôi dạy?”

Từ Lôi bày ra vẻ mặt tự hào: “Đúng thế, Nam Vương!”

Ngay lập tức, Từ Lôi bị Thiên dùng thuật phép đánh một cú mạnh.

“Ngư như vậy mà còn dám la lớn?”

“Ha ha ha, đáng đời.”

Thấy Từ Lôi bị phạt, A Hắc ôm bụng cười hả hê.

Ảnh vội vàng bào chữa: “Nam Vương, tại sao Ngài không nghi ngờ Từ Lôi?”

“Nghi ngờ Từ Lôi?”

“Phải, là hần nói với tôi đó là bột thảo dược.”

Thiên lắc đầu: “Nhưng ban nãy ta nhìn thấy, sau khi nghe thấy dãy số kia, chỉ có một mình ngươi có bước chân đầu tiên là chân trái. Ngươi giỏi quan sát, nhưng không chu toàn. Chỉ nhìn cách thuộc hạ của ta chọn hướng di chuyển mà không chịu nhìn xem chúng đã dùng chân nào bước bước chân đầu tiên. Ngươi không biết, đúng không?”

“Ta...”

“Ta không nghi ngờ Từ Lôi vì vừa rồi trong lúc ta gọi ngươi, chính Từ Lôi đã đưa lọ thuốc mà hần nghĩ là thuốc giải khi đã nghiêm túc chọn lựa từ mấy lọ thuốc độc ta bày ra bảo ta giúp A Hắc giải độc. Còn nữa, bột thảo dược mà ngươi nói, là bột thảo dược mang độc tính. Ngươi biết rõ đó là độc và biết rõ những lọ thuốc kia chỉ toàn là thuốc độc. Ngươi biết khi nào độc tính của bột sẽ phát tán nên mới giả vờ lừa theo Từ Lôi nói rằng A Hắc không hề trúng độc.”

“...”

“Đợi qua một ngày, độc tính phát tán, ta mất đi một thuộc hạ mạnh nhất, ngươi sẽ ngư ông đắc lợi. Một mặt đổ tội cho Từ Lôi vì lời hần vô tình nói ra, mặt khác nghĩ cách trèo lên vị trí của A Hắc. Tiếc là ngươi không biết. Thuộc hạ của ta luôn dùng thảo dược để điều chế độc dược, chúng không nghĩ có những loại thảo dược nếu như trộn chung với nhau sẽ vô tình tạo thành chất độc, chính vì như vậy mà tên A Hắc kia mới dám uống thứ nước do hần tự điều chế.”

Ảnh vô thức lùi về sau, nói lắp bắp: “Không thể nào...”

Đưa tay vuốt trán ưu sầu, Thiên ủ rũ lầm bầm: “Ta nể mặt không vạch trần sự ngu ngốc của chúng, chúng còn tưởng ta không biết.”

Sau đó, anh ngược lên nhìn Ảnh, giọng lạnh buốt: “Ta đã nói thuộc hạ của ta mù tịt về độc dược, ngươi còn không tin?”

Ảnh bàng hoàng nhìn Thiên.

Thiên chậm rãi nói thêm: “Ngươi nhìn đi, rõ ràng đã trúng ba loại độc, nhưng vẫn không hề hay biết.”

Chất độc thứ nhất là do dược thảo Nam mộc hương.

Chất độc thứ hai là bột thảo dược ác tính.

Chất độc thứ ba là lọ thuốc giải độc do Ảnh chọn, đó là Bạch hoa xà.

Lần này đến lượt A Hắc và Từ Lôi mở to mắt kinh hãi.

A Hắc sợ sệt hỏi lại: “Nam Vương, Ngài nói thật hay đùa thế?”

Quảng cho A Hắc một lọ thuốc khác, Thiên dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn hắn.

Hắn cười cho qua, nhận lấy thuốc giải, vội vàng uống.

Ảnh không tin nhìn chằm chằm vào Thiên: “Rõ ràng Ngài không thông thạo độc dược.”

“Ngươi cũng biết?”

“Vậy tại sao...”

Ngay tức khắc, Ảnh hồ nghi nhìn quanh: “Các ngươi...”

Thiên đặt một tay lên vai Ảnh, giọng an ủi: “Đúng là ta không thông thạo độc dược, nhưng đó là lời của lũ thuộc hạ hay nói.”

“Ngài...”

“Ngươi biết không, ngoài Bắc Vương ra thì ta là kẻ giỏi dùng độc nhất đấy!”

Bỗng nhiên Ảnh khụy xuống, tay ôm chặt ngực trái.

Phụt.

“Ngài... sao lại...”

“Đã biết được nhiều bí mật như vậy, ta sao có thể để ngươi sống?”

Mặc kệ Ảnh đang chết dần trong đau đớn, Thiên nghiêm mặt xoay sang đám thuộc hạ đang đứng khấp nép ở đằng sau. Cả đám vừa ngẩng đầu liền trông thấy gương mặt hắc ám của anh, nhẹn không được lại vội vàng cúi thấp đầu. Phía dưới, đám ma cà rồng mới hồi hộp dịch sang một bên. Nghe danh Nam Vương đã lâu, hôm nay mới tận mắt chứng kiến. Từng tên từng tên lên lút đưa tay gạt mồ hôi lạnh.

May thay chúng không hề có ý định tạo phản hay âm mưu nắm quyền.

“Tất cả các ngươi!”

Thiên quét mắt qua từng tên thuộc hạ, giọng trầm thấp đến đáng sợ.

“Ta cho một tháng để học về độc dược.”

Từ Lôi gật đầu, hạ quyết tâm: “Đám thuộc hạ nhất định sẽ học thuộc độc dược sơ cấp trong một tháng.”

Thiên sửa lời Từ Lôi: “Một tháng để học thuộc toàn bộ các loại độc dược.”

“Cáiii...iii...giì...ii???”

“Rất nhiều đó Nam Vương!!!”

Xoay người, Thiên thờ ơ.

“Sau một tháng, kẻ nào không thuộc, mỗi ngày, ta sẽ hạ độc kẻ đó một lần.”

A Hắc áp ứng: “Đến khi...”

“Cho đến khi nào các ngươi nhận biết được độc dược thì thôi!”

Cả đám xụ mặt.

Đến Nam vực là một sai lầm.

Họ lẽ ra nên ghé qua Bắc vực học về độc dược trước khi đến đây.

* * *

“Con bé lười biếng như em, không phải ít vận động quá à?”

Hải Lam xụ mặt, âm thầm dùng phép hất đồ đóng lá trên tay Thiên.

Nhìn thảo được rơi xuống đất, Thiên đưa mắt lờm Hải Lam.

Thiên nhặt bừa một nhánh hoa lên, hất mặt hỏi: “Cái này là độc dược hay thảo dược?”

Hải Lam bấu môi: “Chắc chắn là độc.”

Thiên cười, híp mắt: “Đúng là không ai giống em!”

Hải Lam không thèm đáp, quay sang nghiên cứu đám lá mà Thiên bảo cô hái. Đối với một ma cà rồng không có hứng thú với các loại thực vật như cô nhưng lại không may sở hữu khả năng tạo ra lá chắn bằng vòng lá thì thật là đối lập. Gia tộc Mộc Lam bao thế hệ điều không hề yêu thích thực vật, nhưng vì để luyện tập thuật phép đối với vòng lá mà họ bị bắt buộc phải ghi nhớ các loại dược thảo. Sức mạnh của vòng lá đều phụ thuộc vào từng loại dược thảo mà họ đã tìm hiểu và sử dụng.

Bất chợt, anh nói với cô, bằng giọng nghiêm túc: “Chỗ chúng ta có nội gián.”

“Nội gián?”

“Người của Đông Bắc.”

Cô nghiêm túc nhìn anh, suy nghĩ hồi lâu, khẽ nói: “DW canh phòng nghiêm ngặt, thuộc hạ cảnh giác hằng ngày, nếu thực sự có nội gián thì chắc chắn chúng ta sẽ phát hiện ngay. Anh đa nghi quá rồi! Hơn nữa, em không tin tên nội gián đó vượt qua được hết thử thách của các anh.”

Thiên lắc đầu, giọng buồn bã: “Anh nghi ngờ tên nội gián đó chính là người được tin nhiệm nhiều nhất.”

“Chúa tể tỉnh mắt như vậy, lẽ nào không nhận ra!”

“Nếu là người đó, chắc chắn Richard sẽ không nhận ra.”

Hải Lam khó hiểu nhìn Thiên.

Thiên tỏ vẻ mờ ám, nhỏ giọng bày kế: “Giúp anh một chuyện, phôi bày sự thật.”

...

Ông mặt trời như một quả trứng lòng đào, rạng rỡ vén từng lớp mây mờ, xuất hiện trước nhân sinh. Mầu nắng soi rọi xuống từng tán cây, nhún nhảy chào mừng ngày mới. Tiếng chim hót véo von quện vào quang cảnh thoáng đặng không pha lẫn khói bụi tạp nham. Cảnh sắc thần tiên của núi Tiêu Dao là thứ mà người dân trên núi luôn muốn lưu giữ và truyền tụng. Hai phe chính tà luôn đối lập. Thế nhưng ngọn núi sừng sững giữa trời, thay đổi màu áo qua nhiều thập kỉ, mang trong mình một linh hồn thiêng. Lại vừa có thể là chính đạo, cũng vừa có thể là tà đạo.

Sự thê lương tàn độc tồn tại ở Tiêu Dao.

Sự đẹp đẽ hoa lệ cũng tồn tại ở Tiêu Dao.

Núi Tiêu Dao tựa như một người mới vài giây trước vừa khiến ta yêu thương hết lòng nhưng tích tắc sau đó lại làm ta hận đến thấu xương. Yêu không được, hận cũng không được. Không yêu không được, không hận cũng không được. Ta sẽ phải chịu bao nhiêu dằn vặt. Nếu người như vậy có tồn tại? Thật là một câu hỏi khó!

Dinh thự Hym.

Giữa khoảng sân dài, một vóc dáng nhỏ bé kiên định đứng thẳng cùng mái tóc mềm tung bay trong gió. Dưới cái nắng nhẹ, chiếc bóng đổ rạp trên nền cỏ trong thật nhỏ bé. Cách đó không xa, có gốc cây đã hương đã được nghìn năm tuổi. Thân cây to sụ cùng nhiều tán dài bủa vây xung quanh. Hai dáng người cao cao yên lặng đứng dưới bóng râm, tầm mắt thất chặt lên người cô gái nhỏ đang loay hoay ngoài kia.

“Cháu cứ định như thế này mãi sao?”

Chấp hai tay ra sau, Dave ôn hòa hỏi nhỏ.

Diệp Vy im lặng không đáp, hai mắt nhìn chăm chăm vào điểm giao phía trước, tập trung dùng sức kéo căng dây cung. Sân tập bắn ở kho vũ khí đã bị anh cử thuộc hạ canh phòng mỗi giờ, cô không thể ra đó tập luyện. Chỉ còn chỗ của Dave là nơi thích hợp nhất, cũng nghe nói anh rất hiếm khi đến dinh thự. Mỗi ngày, khi anh ra ngoài cùng thuộc hạ, Diệp Vy và Bắc Thần sẽ cùng nhau đến dinh thự của Dave để tập luyện. Họ luôn trở về trước anh nửa giờ. Cứ như vậy một tuần liền trôi qua.

“Thả lỏng, đừng căng thẳng.”

Bác Thần nghiêm túc nói.

Khả năng bắn cung của cô đã được cải thiện, chỉ là mỗi lần buông tay cho mũi tên lao về trước, tinh thần của Diệp Vy luôn cứng nhắc. Tư thế không sai, lực đạo cũng không thiếu, cách nâng tay hoàn hảo. Nhưng chưa lần nào cô bắn trúng hồng tâm.

Vấn đề không phải ở cách dạy, mà là ở người giữ cung.

Anh tiến tới nhặt mũi tên trên đất, mang về đưa Diệp Vy.

“Nếu cô cứ tiếp tục với dáng vẻ như vậy, e là cả đời này cũng không thể nào bắn trúng hồng tâm. Dẹp bỏ sự lo sợ trong lòng của cô, gạt sự tập trung vô nghĩa qua một bên, cảm nhận hơi thở của từng cơn gió khi chúng chạm đến dây cung.”

Nói đoạn, Bác Thần lấy cung tên trên tay mình làm mẫu cho Diệp Vy. Anh vươn tay kéo mũi tên từ chiếc giỏ đựng ở sau lưng. Bằng một động tác đẹp mắt, anh đặt mũi tên gỗ vào đúng vị trí của nó trên dây cung. Quay sang nhìn cô, anh chậm rãi thả từng ngón tay khỏi mũi tên. Để nó bay vút ra sân theo cơn gió vừa nhòai đến.

“Cô thiếu sự hòa hợp với vũ khí của chính mình.”

Bật.

Mũi tên ghim đúng hồng tâm.

“Nếu lần này còn không được, sau này đừng nói là tôi đã dạy cô. Mất mặt.”

Bác Thần đưa mắt ra xa, nói bằng giọng hờ hững.

Cô nâng cánh tay, hướng cung tên về trước. Loại cung tên bằng gỗ được chế tạo tỉ mỉ dưới bàn tay tinh vi của Bác Thần, mang theo dấu ấn của riêng anh. Diệp Vy đã dùng nó tập luyện bao lâu, vậy mà vẫn chưa thể hòa hợp? Tuy vẫn không hiểu sự hòa hợp mà Bác Thần nói là gì, nhưng Diệp Vy vẫn nghiêm túc hít vào thật sâu. Mi mắt cử động vài lần. Lợi dụng một trận gió nổi, Diệp Vy nhanh chóng thả tay.

Vút.

Mũi tên lao nhanh trong gió.

Hướng thẳng hồng tâm.

Vèo.

Bật.

Mũi tên gỗ theo quán tính còn cử động vào lần, cuối cùng dừng hẳn lại trước đợt gió mạnh vừa thổi đến. Tên gỗ cách hồng tâm đúng 1 milimét. Diệp Vy hồ hởi quay sang Bác Thần. Cô còn chưa kịp khoe khoang đã bị anh lườm nguýt. Rút một mũi tên khác ném cho cô, anh thẳng thừng tạt thẳng một gáo nước lạnh vào mặt cô.

“Đợi khi nào bắn trúng hồng tâm rồi hãy vui mừng.”

“...”

“Và đừng mong tôi sẽ khen cô.”

Xi!

Ai cần anh khen.

Nghĩ thầm, Diệp Vy tiếp tục đặt mũi tên lên dây cung.

Lần này, cô đã thực sự bắn trúng hồng tâm.

Cô ngoái đầu nhìn Bác Thần, vui vẻ hỏi: “Đây có phải sự hòa hợp mà anh nói không, Bác Vương?”

Bác Thần nhìn vào mũi tên trên bia: “Xem như cũng có tổ chất.”

Mím môi, Diệp Vy do dự hỏi: “Vậy... tôi có thể dùng cung tên kia?”

Anh híp mắt, nhấn mạnh từng từ: “Cô. Vẫn chưa đủ trình.”

Cung tên của người đó, sao có tùy tiện mang cho con người sử dụng.

Bác Thần biết Richard có thể sẽ đồng ý nếu Diệp Vy muốn chọn chiếc cung tên kia làm vũ khí. Nhưng nếu vết bụi mờ ký ức lại bị khơi gợi, liệu tâm trạng chúa tể có vô thức chùn xuống? Giả sử bàn tay của cô gái nhỏ bị máu tươi làm bẩn, họ có chịu đựng được sự trách phạt nặng nề mà họ phải nhận lấy từ chúa tể? Đầu óc của con người rất phức tạp. Chỉ mong cô có thể sớm hiểu ra. Giết kẻ đang có ý định giết mình không phải tội ác. Nếu không, cô sẽ không thể chấp nhận được Tiêu Dao.

“Vô dụng luôn là từ thích hợp khi nói về con người.”

Xoay người đi vào dinh thự, Bác Thần nói ngắn gọn.

Diệp Vy buồn bã cúi đầu.

Không biết vì sao, nhưng cô rất thích chiếc cung tên cũ kỹ nằm ở một góc nhỏ trong kho vũ khí của ma cà rồng. Tây Độc cho phép cô giữ cung tên, nhưng Bác Thần không cho phép cô sử dụng nó. Chỉ trong vòng vài giờ, anh đã làm ra một chiếc cung rồi quảng nó cho cô. Anh nói cung tên có linh hồn riêng, nó sẽ ấn định chủ nhân và hòa hợp. Một người bắn dở không xứng đáng sở hữu một chiếc cung tốt.

“Lũ nhóc này là như vậy đấy!”

Dave bật cười, nhìn Diệp Vy.

“Một đám mặt lạnh.”

Diệp Vy không biết nói gì.

Một đám mặt lạnh?

Đại Công Tước lúc Ngài nói ra câu nói ấy, không biết có nhận ra gương mặt Ngài mới là thứ lạnh lẽo nhất nếu đem so với bọn họ hay không? Gương mặt của ma cà rồng chẳng khác gì một tảng băng ngàn năm luôn toát ra chướng khí âm u lạnh lẽo khiến người ta không dám đến gần. Dù đã bị cuốn hút, nhưng chân không thể tiến về phía họ. Dù biết là nguy hiểm, nhưng không thể ngăn bản thân trầm mê.

Nếu một ma cà rồng thật sự cảm thấy hạnh phúc, họ sẽ có nét mặt như thế nào?

Sẽ không phải là hình dạng lúc họ đã thỏa mãn con thêm máu.

Sẽ không phải là hình dạng lúc họ giết chết con mỗi một cách tàn ác.

Sẽ không phải là hình dạng thích thú khi đùa giỡn cùng con mỗi trước lúc dùng bữa.

Diệp Vy tò mò muốn biết, đáng vẻ Richard hạnh phúc sẽ ra sao!

“Cháu không biết đúng không?”

Nghe giọng Dave, Diệp Vy thoát khỏi dòng suy nghĩ.

Cô ngơ ngác nhìn ông: “Dạ?”

“Cháu suy nghĩ quá nhiều, mọi thứ cứ như đang bộc lộ trên gương mặt cháu.”

“Ý Ngài là...?”

“Cháu, rất dễ đoán.” Dave cười hiền hòa, hắng giọng rồi nói tiếp: “Sự thành thật mà cháu có, chính là chìa khóa giúp cháu đến gần thẳng bé. Richard không phải đứa thích chinh phục. Sống lâu như vậy rồi thì có gì mà thằng bé chưa từng thấy qua hay chưa thể chinh phục. Cháu không phải ẩn số hay biến số đặc biệt nhưng có thể khiến trái tim một ma cà rồng rung động. Đó là may mắn.”

Cô gái nhỏ không hiểu lắm lời của người lớn tuổi, ngờ vực hỏi lại: “May mắn ạ?”

“May mắn của con người đôi khi chỉ đến một vài lần trong đời họ. Có khi đó là sự may mắn của hạnh phúc, cũng có khi, đó là sự may mắn của bi kịch. Tiếc thay ta chỉ toàn nhìn thấy những kẻ không biết quý trọng vận may của chúng. Cháu cho chúng một cơ hội, chúng sẽ vùi vĩnh cơ hội thứ hai, thứ ba, rồi nhiều hơn nữa. Cháu có thể bênh vực con người, nhưng tuyệt nhiên không thể phủ nhận lời ta đã nói.”

Đặt cung tên xuống, Diệp Vy khẽ hỏi: “Đại Công Tước, cháu có thể nói điều này không?”

Dave gật đầu, nét mặt giãn ra.

Cô nắm chặt hai tay, giọng lí nhí: “Thật ra... cháu rất sợ.”

“Đó mới là lẽ tự nhiên.”

Dave chậm rãi, hết như đang dạy dỗ một đứa trẻ nhỏ.

“Con người khi đã một lần trải qua giây phút thập tử nhất sinh thì mới biết thế nào là đỉnh cao của sự sợ hãi. Sau đó lại càng muốn được sống hơn bao giờ hết. Diệp Vy, ở ngoài kia, cháu chưa từng bị thương đến mức suýt chút nữa là mất đi mạng sống. Nhưng ở đây, cháu đã suýt chết một lần. Cho đến khi cháu chết. Những tình huống như vậy vẫn sẽ luôn diễn ra. Nếu ta là cháu, ta cũng sẽ rất sợ.”

“...”

“Diệp Vy, tại sao cháu không chạy trốn?”

Hơi ngạc nhiên, Diệp Vy tròn mắt nhìn Dave.

Một câu hỏi đã có câu trả lời, sao ai cũng muốn hỏi cô.

Chạy thoát sao?

Chỉ ba chữ đó đã dập tắt hi vọng của cô.

Thấy cô im lặng, Dave nói tiếp: “Vì cháu có thể chấp nhận chịu đựng nên mới không chạy?”

Cô nhìn ông, hiểu kỳ: “Sao Ngài nghĩ cháu chấp nhận chịu đựng?”

Dave im lặng.

Diệp Vy lại nói: “Là vì cháu biết mình không thể chạy thoát.”

“Vậy nếu tôi cho em một cơ hội?”

Không truy bắt.

Không uy hiếp.

Cơ hội này, em có muốn nhận không?

Tông giọng lạnh lẽo quen thuộc truyền đến, khiến Diệp Vy giật mình xoay người.

Richard từ trên cao đáp xuống, chiếc áo choàng quanh người nhẹ nhàng bay trong gió như một người vũ công chuyên nghiệp. Chân anh vừa đáp đất, một điệu gió lạ thổi qua, đánh tan bầu không khí hài hòa vừa nãy. Luồng bá khí đen tỏa ra nghi ngút cơ hồ muốn nuốt chửng dinh thự Hym. Vô tình nghe thấy sự thật đã lường trước được, nhưng không thể khiến bản thân không tức giận. Giữa hai người, là ràng buộc.

Anh chậm rãi thả lỏng, tự mình đánh bay chướng khí xung quanh.

Nhìn thấy anh, Diệp Vy sợ hãi dịch người, nép ra sau Dave.

Thu trọn mọi động thái của cô vào mắt, mặt Richard không chút biểu cảm.

Đôi mày hung hăng nhíu chặt, âm giọng chứa đầy châm chọc: “Không phải vừa rồi nói chuyện rất can đảm sao?”

Diệp Vy uất ức ngậm chặt miệng.

Richard xông đến túm lấy tay cô kéo về phía mình, giọng tà mị: “Vy, biết không? Em càng sợ, tôi càng muốn hung dữ với em.”

“...”

Kiểu đàn ông gì thế này?

Anh đưa tay nâng cằm cô lên, nhướn mày hỏi: “Bây giờ đã dám chạy đến dinh thự Hym?”

Diệp Vy vội vàng biện minh: “Không phải, là do Đại Công Tước đưa em qua đây... chơi.”

“Ồ!” Tỏ vẻ bất ngờ, Richard đưa mắt nhìn Dave: “Cậu chưa từng đến lâu đài của cháu thường xuyên, nhưng bây giờ lại sẵn sàng đến đó để đưa Vy về dinh thự của cậu... chơi? Tuy hơi muộn, nhưng cháu có thể được biết không. Hai người chơi gì ở khoảng đất rộng lớn và mát mẻ này vậy?”

Dave cười lớn, ánh mắt hướng sang Diệp Vy.

“Ha ha, Richard à, là cô gái bé nhỏ của cháu muốn chơi... với cùng tên.”

“Đúng vậy đó chúa tể!”

Bắc Thần từ đầu đi đến, nói xen vào. Từ ánh mắt cho tới điệu bộ đều không lộ vẻ chột dạ, hết như chuyện này anh hoàn toàn vô can. Anh quang minh lỗi lạc đứng một bên rồi nghiêm túc cuối chào chúa tể của mình. Dưới ánh sáng vàng nhạt, gương mặt trắng của Bắc Thần càng được tôn vinh. Mái tóc ánh cam là loi quện vào gió.

Diệp Vy tròn mắt.

Hóa ra Bắc Vương cũng có vẻ mặt yêu nghiệt đến vậy!

Nhưng...

Từ nay về sau, cô sẽ không bao giờ tin lời nói của ma cà rồng!

Trừ anh.

Tiểu là rất lâu sau này Diệp Vy mới phát hiện, tất cả lời nói của ma cà rồng đều chứa nửa phần gian dối. Là cách họ che giấu quá hoàn hảo, thành công đánh lừa đầu óc non nớt của cô, để cô triệt để tin tưởng hứa hẹn chân thành. Thế gian này, khó tin nhất, chính là lời nói của con người... và ma cà rồng.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Trừng phạt

- - -

Trở về lâu đài, Bắc Thần khó xử bước theo sau Richard. Việc anh thường xuyên chống đối mệnh lệnh của chúa tể, khắp núi Tiêu Dao ai ai cũng biết. Nhưng Bắc Vương vì một con người mà làm trái lời chúa tể? Loại chuyện viễn tưởng này cả Bắc vực không tìm được một người dám tin. Không muốn mất mặt, Bắc Thần lùi một bước. Toan bay đi. Ý định còn chưa kịp thực hiện đã bị giọng nói lạnh tanh nín lại.

“Bắc Thần.”

Richard đặt Diệp Vy xuống, xoay người nhìn chằm chằm vào Bắc Thần. Trông thấy gương mặt hắc ám của Richard, lòng anh bắt đầu có dự cảm chẳng lành. Chúa tể chưa bao giờ bỏ qua lỗi sai của đám thuộc hạ, dù là sai phạm nhỏ nhất. Nên thưởng sẽ thưởng. Nên phạt nhất định phải phạt. Bắc Thần bước tới trước mặt Richard.

“Chúa tể còn gì cần dặn?”

Richard cau mày: “Đẹp điệu bộ đó đi.”

“Thật sự không thể bỏ qua?”

Bắc Thần ngẩng đầu.

Richard nhếch mép cười lạnh, ánh mắt ngang tàn.

“Hỏi thừa.”

Đưa tay vuốt trán, Bắc Thần nghiêm túc quỳ một chân xuống đất.

Dường như chỉ đợi có vậy, Richard im lặng xoay người.

“Hai ngày sau có cuộc họp với các thủ lĩnh, cậu thay mặt tôi. Sau đó còn có một cuộc hẹn với Hội đồng về chuyện của khu vực Trung Đông, cậu thay mặt tôi. Kể đó một ngày, bàn giao bản kế hoạch chế tạo những vũ khí mới cho những thủ lĩnh ở bờ biển Tây Nam. Chiều ngày hôm sau, tới Đông vực tìm thuốc cho Thiên. Tiếp đó...”

“Chúa tể!”

Nghe giọng Bắc Thần, Richard bình thản ngoái lại: “Vẫn còn quá ít?”

“Thuộc hạ...”

“Tuần sau còn có...”

“Chúa tể, thuộc hạ biết tội, xin Ngài nể tình phạt nhẹ.”

Giọng nói của Bắc Thần vô cùng khẩn thiết, khác hẳn với ngày thường.

Chỉ tính những chuyện thuộc về khu vực phía Bắc thì tư liệu đã xếp thành từng chồng lớn. Thời gian để giải quyết vấn đề của mình còn không đủ. Lấy đâu dư thời gian để chạy đi lo những việc không thuộc quyền hạn bản thân? Nhưng Trung Đông là nơi tất cả ma cà rồng e ngại. Chúa tể có đề cao anh cũng không nên giao việc vượt mức giải quyết của một Bắc Vương như vậy. Dù có làm xong, mạng cũng chẳng còn.

Gương mặt anh hoàn toàn suy sụp.

Đầy anh đi Quý Khốc Môn còn hơn.

Thà giam mình ở Quý Khốc Môn một năm, còn hơn chạy đến Trung Đông một ngày.

Suy nghĩ một hồi, Richard phát tay: “Vây đến bờ biển Tây Nam đi.”

Ngay lập tức, Bắc Thần đứng phắt dậy.

“Chúa tể, tôi đi Trung Đông.”

Richard hài lòng gật đầu: “Được.”

Đợi cho Bắc Thần bay đi, Richard đưa cặp mắt sắc bén sang Diệp Vy. Ánh nhìn ma quỷ của anh như có ma lực kì quặc, khiến cô gái nhỏ không tự chủ mà lùi về sau né tránh. Con người màu tím chứa đầy hàn khí, không thể nhìn rõ đằng sau là cuồng phong thịnh nộ hay chỉ là sự dửng dưng đã bị đóng băng. Trận gió lớn thổi qua. Áo choàng mạnh mẽ tung bay như con đại bàng sải cánh chuẩn bị đi săn.

Diệp Vy mơ hồ nhìn anh.

Hôm nay anh mặc trang phục hoàng tộc?

Sự chú ý đổ dồn lên bộ trang phục cao quý, cô nhìn đến ngây dại.

Từng sợi vải như mang trên mình lớp vỏ cứng cáp, đan xen vào nhau tạo nên sự hòa hợp. Cổ áo có những đường chỉ màu trắng, như được nghệ nhân khắc họa họa tiết chông chéo tượng hình vương quyền. Trên ngực áo có hình thêu cầu kì. Vừa giống ngọn lửa cháy không ngừng nghỉ lại vừa giống con mắt của địa ngục. Hàng nút thẳng thớm được đặt cách nhau những khoảng an toàn, xung quanh còn có vài chi tiết hoàng gia. Đến đây thắt áo choàng cũng được làm rất tinh tế. Hai bên ngực áo còn có hình thanh gươm bắt mắt. Lớp vải nhung đỏ bên trong, có mùi rất lạ hoặc.

Diệp Vy hé môi, hai mắt chẳng thể rời lớp vải đỏ trong chiếc áo choàng của anh.

Richard trầm giọng nói với cô:

“Nghe nói em thích một thứ trong kho vũ khí của tôi?”

Cô chẳng thể nghe thấy anh nói gì, bất giác đưa tay tới trước.

Cảm nhận được sự bất thường, Richard nghi hoặc nhìn theo đôi mắt mờ mịt của Diệp Vy. Giấy tiếp theo, thần trí anh hoàn toàn trở nên tỉnh táo. Lập tức tháo áo choàng ra rồi quăng đi thật xa. Áo choàng của chúa tể ma cà rồng là thứ vũ khí có thể giết người bằng áo giáp. Không những thế, lớp vải nhung màu đỏ được may bên trong áo choàng còn là một thứ kịch độc. Anh lại có thể quên đi chuyện đó khi đứng trước cô gái nhỏ. Đáng hận. Sự bất cẩn của anh... Lẽ ra nó chưa hề tồn tại.

Đưa tay nâng mặt Diệp Vy lên, Richard hé miệng thì thầm: “Vy, cố chịu một chút.”

Nói rồi, anh kề đầu vào cổ cô. Hai chiếc răng nanh nhọn hoắt hiện ra dưới bờ môi đỏ mọng. Răng nanh cắm sâu vào hõm cổ, máu nóng từ bên trong như bị hút hết ra ngoài. Mọi mạch máu trong người như tìm được đường thoát, vội vàng thi nhau chạy đến nơi có vật bén nhọn kêu gọi. Hơi thở tanh nồng. Bá khí ngập tràn. Richard dùng tay ôm chặt Diệp Vy. Cô đau đớn nhắm chặt mắt, cánh tay bất giác đưa lên đẩy mạnh vào người anh nhưng không thể thoát khỏi. Mãi cho đến lúc mất hết ý thức.

Anh gắt gao siết mạnh thân hình nhỏ nhắn của cô, giống như muốn cả hai hòa làm một. Lý trí bị xua tan, chỉ còn dư vị ngọt ngào nóng hổi lưu lại trên cổ họng. Chất độc lưu lại trên lớp vải nhung đỏ là thứ khiến cho mùi vị máu của con người càng trở nên thơm ngon hơn bình thường. Diệp Vy đã ngửi quá nhiều. Máu của cô giờ là cực phẩm. Khiến anh không thể dứt ra. Không thể dừng lại. Cứ như vậy. Thật lâu.

Dùng chút ý thức còn sót lại, Richard dùng một tay giữ chặt Diệp Vy, tay còn lại lục tìm con dao găm bằng bạc trên người. Tìm được dao, anh không hề do dự dùng nó đâm một nhát thật mạnh và sâu vào bụng mình. Lông mày nhíu chặt, hai bên thái dương mồ hôi nhỏ giọt. Anh tùy tiện rút dao, mặc kệ máu chảy ra. Rất nhanh, anh rút răng nanh ra khỏi cổ Diệp Vy rồi vội vàng bế thốc cô lên bay thẳng vào lầu đài.

Chỉ một chút nữa thôi.

Anh suýt chút nữa đã giết chết cô.

Àm!

“Thiên, qua đây.”

Vội vàng đặt cơ thể yếu ớt của Diệp Vy lên giường, Richard gầm gọng gắt. Mùi máu nồng đậm quần quanh giường khiến hai mắt Thiên bỗng chốc rục sáng. Anh hé miệng để lộ hai chiếc răng nanh nhọn hoắt, cả người dường như mất tự chủ chậm chậm tiến tới gần chiếc giường lớn. Thiên nghiêng răng, siết chặt hai tay. Dời mắt đi nơi khác, anh khó khăn nuốt nước bọt, lùi về sau một bước. Hương vị quen thuộc của loại chất độc kì diệu có nguồn gốc cổ xưa, thứ có thể khiến cho máu người trở nên ngon ngọt hơn bao giờ hết. Không một ma cà rồng nào có thể kháng cự.

Richard dường như hiểu ý của Thiên, im lặng cau mày.

Vẫn đứng yên, Thiên nói: “Anh không thể.”

Do dự hồi lâu, Richard đột ngột hỏi: “Chỉ cần truyền máu?”

Thiên gật đầu.

Richard lập tức xoay người bay ra cửa sổ. Lúc trở về, bên cạnh anh là sự xuất hiện của An. Khi nhìn thấy Diệp Vy nằm trên giường, gương mặt cô tái nhợt. Chẳng quan tâm bên cạnh là chúa tể ma cà rồng, An hấp tấp chạy ào đến chỗ Diệp Vy. Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng rõ ràng, cô nhìn thấy vết cắn. Chỉ như vậy đã đủ chứng minh sự nguy hiểm dài lâu mà Tiểu Dao mang lại cho Diệp Vy.

Tại sao họ lại cố chấp giữ Diệp Vy ở Tiểu Dao?

Tại sao họ cố chấp giam lỏng một con người ở nơi ở của quý dữ?

Trong đầu An xuất hiện hàng loạt câu hỏi không có hồi đáp.

Cô xoay người nhìn thẳng vào Richard: “Sao Ngài lại đối xử với cậu ấy như vậy?”

Richard lập tức chau mày.

Bất chấp nguy hiểm, An tức giận nói: “Đây là hành hạ rồi lại cứu sống sao?”

Giây tiếp theo, Richard đã đứng trước mặt An.

Anh đưa tay siết chặt cổ cô, hai mắt ánh lên sự hung hăng bạo tàn.

“Ngươi muốn chết?”

“Richard, bình tĩnh.”

Nói đoạn, Thiên gỡ tay Richard khỏi cổ An.

Được giải thoát, An vội vàng lùi về sau. Cô đưa tay ôm cổ, ho khan. Vừa rồi nếu không nhờ Thiên kéo cánh tay chúa tể ra thì có lẽ cô đã bị anh bóp chết. Một người nguy hiểm như vậy. Cô không thể dung túng cho bạn mình ở bên cạnh anh ta. Ma cà rồng và con người bên nhau, không phải là kết thúc bi kịch thì chính là kết cục thê lương. Sự sống sẽ chọn kẻ có số mệnh vĩnh hằng. An buồn bã nhìn Diệp Vy.

Có quá muộn không?

Bây giờ trong lòng cậu đã có Ngài ấy chưa?

Thiên tiến tới bàn dược liệu, lục lọi trong tủ thuốc tìm một số dụng cụ rồi mang đến nhét vào tay An. Có thể khiến Richard chấp nhận dẹp bỏ tự tôn. Ngoài Diệp Vy. Còn ai làm được? Nhược điểm của chúa tể. Đây là mối lo ngại của gia tộc. Mọi chuyện nếu cứ tiếp tục theo hướng này, Diệp Vy rất khó có thể giữ được mạng sống. Hơn thế nữa, ngôi vị chúa tể và cả Richard sẽ rơi vào nguy hiểm. Ác ma rồi sẽ trỗi dậy.

“Dù là lỗi của chúa tể thì cô cũng không có quyền phán xét.”

Tránh đi ánh mắt của Richard, Thiên thấp giọng cảnh cáo.

Bá khí cuộn cuộn quét qua người An khiến cô phải rung mình một cái.

Theo lời hướng dẫn chi tiết của Thiên, An đã hoàn thành việc truyền máu cho Diệp Vy. Dùng lớp băng bông lau đi vết máu trên cổ Diệp Vy, An cẩn thận mang băng cá nhân bịt kín miệng vết thương. Bị hút máu nhiều như vậy mà không chết, nên nói Diệp Vy may mắn hay xui xẻo đây? Đùa giỡn với con người bằng cách này không phải việc chúa tể hay làm. Còn có nguyên nhân gì khác chẳng?!

Đặt bông băng lên bàn, An quay sang nói với Thiên: “Khi cậu ấy tỉnh, bọn tôi có thể đi phải không?”

“Bọn tôi?”

Thấy Thiên tỏ vẻ không đồng tình, An chậm rãi lặp lại: “Tôi và Diệp Vy.”

“Muốn mang người của ma cà rồng đi?”

Tiến đến gần dây truyền máu, Thiên dùng kim tiêm có đựng một loại chất lỏng màu hồng nhạt tiêm vào dây dẫn truyền trước cái nhìn kinh ngạc của An. Đợi cho chất lỏng ấy hòa quyện vào dòng máu đi thẳng đến cơ thể Diệp Vy, anh cẩn thận đưa tay kiểm tra mạch đập trên cổ cô rồi hài lòng đặt kim tiêm vào ngăn kéo trong tủ gỗ.

An đứng phắt dậy, dùng tay chặn dây truyền máu: “Anh vừa tiêm thứ gì vào đây vậy?”

Xoay người, Thiên chau mày: “Đừng chọc tức ta.”

Cô không nói gì, hai mắt nhìn anh đầy kiên quyết, vẻ mặt không tuân.

Thấy An đứng bất động, Thiên đi tới kéo mạnh tay cô.

“Diệp Vy trúng độc. Máu của cô ấy thu hút ma cà rồng. Chúa tể giúp cô ấy hút bớt chất độc ra ngoài, nhưng Ngài không cách nào kháng cự được sức hút do chất độc tạo ra. Đây là sự cố ngoài ý muốn. Nếu chúa tể không làm vậy, hoặc là Diệp Vy bị ma cà rồng tranh nhau hút máu, hoặc là chết trong đau đớn khi độc tính phát tác.”

An như đã hiểu ra mọi chuyện, im lặng đứng nhìn Thiên.

Hóa ra Diệp Vy là lý do khiến chúa tể ma cà rồng giữa đêm khuya xuất hiện ở ngôi làng nhỏ trên núi Tiêu Dao với bộ dạng kì quái dị thường. Gương mặt anh tuân vồn dĩ chứa đầy bá khí lạnh lẽo, nhưng khi đó, trên mặt Ngài lại xuất hiện sự vội vàng lạ lẫm. Lo lắng nở rộ trên đôi mắt của quý dữ. Đi theo ta. An chỉ kịp nghe thấy tông giọng âm u bên tai, câu từ ngắn cụt. Gió lạnh ù ù vang khắp cánh rừng.

Lúc thấy Diệp Vy gặp nguy, sự tò mò của An bị dập tắt.

Cô lúng túng hỏi lại Thiên: “Thật sự... chỉ vì cậu ấy?”

“Không phải chuyện cô có thể xen vào.”

“...”

“Ta đưa cô về làng.”

An gật đầu.

Thiên nói thêm, mắt chứa đầy nộ khí: “Nhưng trước đó, cô phải xin lỗi chúa tể.”

...

Một tiếng đồng hồ sau đó, Diệp Vy mơ màng mở mắt. Bốn bề tĩnh lặng, chút âm thanh nhỏ của muỗi kêu cũng chẳng xuất hiện. Đôi mắt mông lung đảo qua đảo lại như đang thu lấy hình ảnh xung quanh. Cả người không có chút sức lực, dường như ngay cả giờ tay lên cũng không thể làm được. Nhớ lại chuyện đã xảy ra, Diệp Vy muốn bật dậy nhưng cơ thể không cho phép. Cô nhắm mắt, nhìn xuống cánh tay.

Khi đã tỉnh táo hẳn, cô phát hiện mình đang nằm trong phòng Thiên.

Richard sẽ không đột nhiên làm hại cô. Áo choàng của anh có vấn đề. Khoảnh khắc làn da lạnh ngắt của anh chạm khẽ vào gương mặt, giây phút nghe thấy chất giọng trầm trầm ẩn chứa cả bầu trời dịu dàng bên trong. Diệp Vy đã thức tỉnh. Nhưng ma lực của áo choàng quá lớn. Linh hồn vẫn cứ bị mùi hương cổ quái trên áo choàng mê hoặc. Lúc răng nanh của anh cắm sâu vào cổ, Diệp Vy thấy đau nhưng không hề sợ. Cô tin. Anh tuyệt đối sẽ không giết cô. Nhất định là vậy. Vì anh đã hứa.

Khi đó đây anh...

Không phải vì sợ chết...

Chỉ là...

Sợ anh sẽ làm hại bản thân... vì em.

Diệp Vy biết Richard luôn mang theo một con dao găm bằng bạc trên người, con dao đó nhìn rất giống với con dao anh cho cô. Diệp Vy rất giỏi quan sát. Kể từ lần Luân điều khiển cô dùng dao đâm anh, cô đã bắt đầu chú ý anh nhiều hơn. Mỗi ngày đều để ý chuyện của anh. Dần dần đã nhìn thấy một phần tính cách của anh. Khả năng anh tự khiến mình bị thương luôn cao hơn khả năng anh khiến cô bị thương.

Cô rất muốn làm rõ một chuyện.

Đưa tay rút kim tiêm trên cánh tay, Diệp Vy nâng người ngồi dậy.

Lúc này hương hồ phách đột nhiên xuất hiện. Nhưng lại không thấy bóng dáng chủ nhân. Hương thơm rất nhẹ. Nếu không để ý sẽ vô tình bỏ qua. Từ phòng Thiên bước ra là một dãy hành lang dài được thấp sáng bởi những ngọn đuốc lớn. Nhưng đi sâu về phía hành lang, mũi không còn ngửi thấy hương hồ phách. Diệp Vy xoay người quay về. Trước lúc bước vào phòng, cô thoáng nhìn thấy một khe hở kì lạ trên tường đá. Cách cửa phòng chỉ hai bước chân. Do dự hồi lâu, cô quyết định dùng tay đẩy mạnh. Một âm thanh nhỏ phát ra. Bên trong ngập tràn khí lạnh.

Diệp Vy còn chưa đặt chân bước vào, ngược nhìn đã thấy Thiên.

Anh cau mày nhìn cô.

Cô chột dạ, nói: “Em không có ý đi lung tung đâu.”

“Nên là như vậy. Em về giường đi. Anh còn chuyện phải làm.”

Diệp Vy tỏ vẻ hồ nghi, nhón chân nhìn vào nơi phía sau bức tường: “Có anh ấy bên trong không?”

“Không có.”

“Hương thơm của hồ phách, trên người anh làm sao mà có?”

Thiên nhíu chặt mi tâm. Diệp Vy đã bắt đầu trở nên tinh ý. Ban nãy, anh còn đang bận tâm về vết thương trên bụng Richard. Nếu không phải do Richard nhắc nhở thì Diệp Vy đã sớm bước thẳng vào gian phòng bí mật. Vì vội vàng ra ngoài ngăn cản cô nên Thiên quên mất trên vạt áo có dính chút máu do sự va chạm với Richard lúc bay đến khuyên anh buông tay khỏi cổ An. Anh ngày càng bất cẩn.

Đưa tay vỗ trán, Thiên buông tiếng thở dài bất lực: “Richard!”

“Cút đi.”

Richard nói lớn, không hề bước ra khỏi phòng. Thuộc hạ của anh gian xảo không phải chỉ mới một ngày hai ngày. Gian xảo có sẵn trong máu. Nhìn xuống vết thương ở bụng, Richard cau mày không vui. Đạo gần đây anh chỉ toàn làm những chuyện nằm ngoài dự đoán. Tự mình đâm mình. Nói ra càng khiến thuộc hạ chê cười.

Thiên cố tình không đổi áo khác là vì muốn để Diệp Vy trông thấy. Anh muốn cô biết chúa tể đã bị thương. Vết thương gián tiếp do cô gây ra. Thiên không phải kiểu người có thể chứng kiến chúa tể chịu sự bất công. Nếu đã bị thương thì phải để kẻ gây ra vết thương nhìn thấy, để lương tâm kẻ đó bị dày vò cắn rứt. Chúa tể không tiếc da thịt và máu của mình vì một con người. Người đó càng phải được biết.

“Anh không phiền hai người!”

Quảng lại một câu, Thiên đứng đung biển mất trước mặt Diệp Vy.

Chậm chạp bước vào bên trong, Diệp Vy không biết, Richard đã dõi mắt nhìn theo từng bước chân đầy rứt rề của cô. Trong lòng anh dấy lên hàng ngàn suy nghĩ. Cô gái bé nhỏ này khiến mọi quy luật của anh bị đảo ngược. Hết lần này đến lần khác anh bỏ qua cho cô trước sự phản đối của nhiều thuộc hạ. Giữ mạng sống của cô lại vì bản thân anh còn chưa thỏa mãn sự hiếu kỳ. Hiếu kỳ về... trái tim của cô.

Đến trước mặt anh, Diệp Vy khề cất giọng: “Tại sao anh lại làm vậy?”

Richard nhìn thẳng vào cô, khóe miệng nhếch lên: “Chẳng phải tôi đã hứa với em?”

“...”

“Tôi đã hứa không giết em.”

Diệp Vy khó hiểu nhìn anh: “Anh biết rõ em đang muốn hỏi gì mà.”

Richard vờ không nghe thấy, tiếp tục nói: “Nhưng tôi không hứa sẽ tha cho em nếu em đáng phải chết.”

Cô thờ dài, xoay người tránh ánh mắt lãnh cảm của anh.

“Em có hai vấn đề muốn làm rõ.”

Anh im lặng nhìn bóng lưng cô, hai mắt hiện rõ cảm xúc dục dằng hiềm có.

“Vấn đề đầu tiên là về áo choàng của anh, vấn đề thứ hai là về dao bạc.”

“Vy.” Thấp giọng gọi tên cô, anh nghiêm túc: “Tôi cũng có hai vấn đề muốn nói rõ với em.” Anh đưa tay xoay người cô lại: “Về áo choàng, em nghĩ thế

nào thì là thế ấy. Còn vấn đề thứ hai, em nhất định phải nhớ kỹ. Muốn tồn tại ở Tiêu Dao, phải biết quy tắc. Có những thứ, những chuyện dù em có nhìn thấy rồi thì cũng tuyệt đối đừng bao giờ nói ra. Tôi không thể giải đáp hết thắc mắc của. Còn em, nếu có thể, đừng tìm hiểu, cũng đừng tò mò.”

Sau một lúc lâu, Diệp Vy lặng lẽ gật đầu.

Cuộc sống của ma cà rồng không giống với cuộc sống của con người.

Thân là chúa tể, anh có thể dịu dàng với cô và đối xử hơi tốt hơn bình thường với cô nhưng không thể cứ tùy ý dung tha nếu cô tiếp tục chạm vào giới hạn của anh. Gia tộc ma cà rồng có nhiều quy tắc, tùy tiện bỏ qua cho cô một lần, không có nghĩa sẽ có lần sau. Nhập gia tùy tục. Dù là áo choàng có độc cô hay dao bạc anh âm thầm mang theo bên người. Kẻ khác tuyệt đối không được phép biết. Cần trọng không bao giờ là dư thừa. Ngôi vương nếu dễ dàng ngồi, đã không đổ máu nhiều năm liền.

Richard hài lòng nhìn Diệp Vy, nâng tay xoa đầu cô.

“Rất thông minh.”

Mất vô tình nhìn xuống vết thương bị lớp áo dày che đi, Diệp Vy im lặng suy nghĩ gì đó hồi lâu rồi ngược lên nhìn anh. Yếu đuối không có đất dụng võ trên núi Tiêu Dao. Đứng cạnh bá vương không dễ dàng. Nếu Richard cần một cô gái biết làm nũng trên bàn ăn, biết đùa giỡn trên giường ngủ thì ngoài kia có rất nhiều ma cà rồng xinh đẹp quyến rũ đang chờ anh cho gọi. Tiếc là, cạnh anh đã có một Diệp Vy.

“Rèn luyện nhiều sẽ thành người tài.”

Diệp Vy nhớ lại câu Đại Công Tước đã nói với cô thông qua mối liên kết của hai viên ngọc. Ngoài việc giúp cô có sân để tập luyện, Ngài còn mang những thuộc hạ giỏi nhất đến dạy cô cách phòng vệ khi bị ma cà rồng tấn công. Những ngày luyện tập lên lút ở dinh thự Hym đã thức tỉnh bản năng vận động của Diệp Vy. Tuy Richard không biết chuyện này, nhưng cô linh cảm được anh sẽ sớm phát hiện ra.

Học được cách phòng vệ tốt hơn là biến mình thành kẻ vô dụng.

“Vy, lúc đó tôi đã hỏi em một vấn đề, nghe thấy chưa?”

Cô đưa mắt nhìn anh, hoàn toàn không nghe thấy.

Anh kiên nhẫn lặp lại câu hỏi: “Em thích một thứ trong kho vũ khí của tôi?”

Diệp Vy trợn mắt, ngay cả chuyện này anh cũng biết? Lần bị anh bắt gặp ở kho vũ khí, cô đã bị nhốt trong phòng, cả cung tên cũng bị lấy đi. Những người có liên quan đều bị anh phạt nặng. Sau đó cô mới biết cả bọn bị phạt không phải vì đã dạy cô sử dụng cung tên. Họ bị phạt vì đã đưa cô vào kho vũ khí. Cả cô cũng như vậy. Bị anh nhốt lại vì đã bước vào chỗ không nên vào. Tòa lâu đài của anh luôn có những căn hầm bí mật và những lối vào địa ngục. Kho vũ khí là một trong số đó.

Nuốt nước bọt, Diệp Vy vội lắc đầu.

Khóe miệng anh nhếch lên đầy ma quái: “Không phải giấu dưới gầm giường?”

Diệp Vy há hốc: “Anh đang nói gì vậy?”

Richard nheo mắt: “Em biết kẻ trộm thường sẽ có kết cục thể nào không?”

“Em không phải kẻ trộm.” Cô gay gắt phản đối lời anh, tiếp đó lại nhỏ giọng: “Tây Độc nói cung tên đó không có ai dùng, em có thể mang về. Nhưng anh yên tâm, Bắc Vương đã cho em biết, không có sự cho phép của anh, em tuyệt đối không sử dụng cung tên đó. Thường ngày em luyện tập chỉ dùng cung của Bắc Vương.”

“Nếu em thắng Bắc Thần, cung tên tôi giao cho em. Nhưng nếu em thua, ngoài việc phải trả lại cung tên cho tôi thì em phải theo Bắc Thần đến Trung Đông. Nơi đó không có lợi cho em. Vy, cho em biết một bí mật. Bắc Thần có thể điều khiển gió.”

Diệp Vy mím môi: “Ý anh là em không thể thắng?”

Anh cười: “Tôi nói rõ ràng vậy sao?”

Chột, Diệp Vy khựng lại.

“Bắc Thần có thể điều khiển gió.”

Đó là lý do vì sao những ngọn gió khi thổi đến bên cạnh Bắc Thần luôn luôn chuyển hướng. Người điều khiển được gió lại cố tình để mũi tên của cô bắn trúng. Thuộc hạ của ma vương toàn là những tay không bình thường. Ở gần những người đáng sợ như vậy mà vẫn lãnh lặn sống qua ngày. Da gà trên người Diệp Vy nổi lên từng đợt khiến nét mặt cô ngày càng xấu đi. Cô bất giác ngược nhìn Richard.

“Anh chắc cũng biết sử dụng cung tên?”

Richard trầm ngâm không đáp.

Diệp Vy đưa tay xoa cằm: “Ai cũng nói Bắc Vương giỏi dùng cung tên nhất, khắp núi Tiêu Dao không tìm được đối thủ. Trong vòng mười ngày em theo Bắc Vương luyện tập, sau đó sẽ... đấu với anh. Nếu em thắng, em sẽ được sử dụng cung tên của anh. Và Bắc Vương sẽ không phải đến Trung Đông. Anh đồng ý không?”

Hứng thú nhìn Diệp Vy, Richard học theo cô đưa tay xoa cằm: “Nếu em thua?”

“Nếu em thua...”

Richard cướp lời cô, giọng điệu chắc nịch: “Thì tôi sẽ nhốt em trong ngục tối ba ngày ba đêm, không cho ăn uống.”

“...”

“Sau đó thả em ra một ngày, rồi lại nhốt vào ba ngày ba đêm, không cho ăn uống.”

“...”

“Cứ như vậy thực hiện trong vòng một tháng!”

Suýt chút nữa Diệp Vy đứng không vững, cô nhìn anh bằng cặp mắt ai oán.

Richard nâng tay xoa nhẹ lên mái tóc cô rồi nói: “Không phải Bắc Thần không tìm được đối thủ ở núi Tiêu Dao, chỉ là ai cũng biết những kẻ dám thách đấu với tôi đều sẽ có kết cục không tốt. Công bằng mà nói, nếu em đã đưa ra lời thách đấu, tôi đương nhiên chấp nhận. Vy, luyện tập cho tốt! Tôi cho em một cơ hội khiêu chiến.”

Nói đoạn, anh quay đi.

Diệp Vy lập tức nín tay anh lại: “Coi như em chưa nói gì.”

Richard cố nhịn, thấp giọng nói với cô: “Được, tôi cho em một tháng tập luyện.”

“Không cần, không cần.”

Anh đưa tay che miệng: “Vây ba tháng!”

“Chúa tể, em sai rồi, em trả cung tên cho anh là được chứ gì!”

Richard đẩy Diệp Vy ra, sau đó bay đi.

Vì nếu ở lại lâu hơn, cô gái nhỏ sẽ thấy anh đang cười.

Ngày hôm đó ở núi Tiêu Dao xuất hiện nhiều hiện tượng lạ. Chẳng hạn như ánh mặt trời không chói chang hay gay gắt chiếu xuống rừng cây, những tia nắng mang theo sự dịu dàng hiếm có, vui vẻ nhảy nhót trên từng tán lá xanh như mờ hội. Chẳng hạn như những chú chim nhỏ tung tăng bay lượn giữa không trung vô tình cất tiếng hót véo von, tạo nên một khúc nhạc vui nhộn. Chẳng hạn như gió nhẹ nhàng thả mình lướt qua từng ngọn núi, là lời buông từng câu thơ. Chẳng hạn như đám thuốc hạ không rời mắt khỏi chúa tể, sự tò mò dán chặt trên gương mặt từng người.

Thần thái oai nghiêm, đáng vẻ hung dữ bị nụ cười hiện diện trên môi đánh tan. Đôi mắt xám tro vẽ ra niềm vui kì lạ, thời gian Ngài mỉm cười lâu đến mức họ cảm thấy như cả thế kỉ đã trôi qua. Sự vui vẻ của Ngài lúc đó còn vượt qua cả niềm vui khi Ngài giành được mảnh đất đã bị kẻ thù chiếm giữ nhiều năm hay niềm vui khi giết sạch từng con mối trong khu rừng ven bờ vực Trung Đông. Đó là thời điểm tất cả ma cà rồng cảm thấy đã có một chiếc áo mới phủ nên núi rừng Tiêu Dao.

* * *

“Cô Diệp Vy.”

Hai thuộc hạ đứng ở cổng sắt vừa nhìn thấy cô thì cuối chào.

Một người là Tà, người kia là Hữu.

Kẻ canh phòng bên trái, kẻ túc trực bên phải.

Thực ra, tuy mang hàm ý ví von nhưng vốn dĩ hai vị trí đó không có kẻ nào có thể làm tốt hơn họ. Chức danh của họ do chính chúa tể ban cho. Kể từ khi cử họ canh phòng, ngay cả một con côn trùng bay vào lâu đài cũng khó có thể tránh được ánh mắt của họ. Ngày đêm bảo vệ tòa lâu đài của chúa tể ma cà rồng, lòng trung thành của họ ngay cả người mới đến như Diệp Vy cũng nhìn ra. Kẻ gác cổng. Cái danh hèn mọn khiến người nghe chẳng buồn xem mặt. Nhưng mà, để bước qua được cánh cổng sắt kia mà tiến vào lâu đài, e phải mất nửa cái mạng.

Diệp Vy mang theo nét mặt bí xị, bộ dạng như bị người ta cướp mất linh hồn, chậm chạp bước trên thảm cỏ tiến vào lâu đài. Mỗi ngày trôi qua, cô đều

dành thời gian tập luyện ở chỗ Đại Công Tước. Mỗi ngày trôi qua, đều có những thuộc hạ khác nhau do Đại Công Tước phái đến đưa đón cô sang dinh thự Hym. Và mỗi ngày trôi qua, cô luôn bị sự ngu xuẩn của mình dày vò. Đến mức muốn trốn đi.

“Cô Diệp Vy, hôm nay chúa tể vẫn chưa về!”

Tà nhỏ giọng nói.

Diệp Vy lập tức quay lại: “Thật hả?”

“Có vẻ như lần này Ngài còn việc quan trọng.”

Diệp Vy vui vẻ gật đầu. Mấy ngày nay, cô đã rất tốn công mới có thể moi ra tin tức về anh từ hai thuộc hạ gác cổng. Tòa lâu đài rộng lớn đến nỗi bóng dáng của mấy người Tây Độc, Bắc Thần hay Thiên cũng biến mất. Diệp Vy thậm chí còn nghĩ rằng chỉ còn một mình cô ở trong lâu đài nếu không nhìn thấy xung quanh đều là thuộc hạ của anh. Chỉ cần anh không ở lâu đài, cô không cần phải lo lắng.

Đột nhiên, Hữu lên tiếng: “Cô Diệp Vy, cô không cần suy nghĩ lại sao?”

Diệp Vy khó hiểu nhìn hắn.

Do dự một lúc, hắn đưa tay che miệng rồi hạ thấp giọng: “Chuyện cô thách đấu chúa tể, cô có cần suy nghĩ lại không?”

Hít vào một hơi, Diệp Vy cũng đưa tay che miệng, nhỏ giọng nói: “Tôi nghĩ rất nhiều rồi, không có cơ hội thắng.”

Lúc này thì Tà chen vào: “Vậy tại sao cô còn thách đấu với Ngài?”

“Một phút nông nổi.”

Nói xong, Diệp Vy lại xụ mặt: “Hai người biết có cách nào hủy lời thách đấu không?”

“Đúng là điên.”

Một giọng nói ngông ngạo truyền đến, âm vực mang theo làn gió cười cợt.

“Nam Vương, Bắc Vương.”

Tà và Hữu vội vàng cúi người.

Từ xa, Bắc Thần dương dương tự đắc bước thẳng ra chỗ Diệp Vy. Bộ trang phục trên người anh không giống những dạng anh thường mặc. Cô đưa mắt nhìn qua Thiên thì cũng thấy đáng vẻ lạ lắm tương tự. Đạo gần đây những người này luôn xuất hiện một cách quái gở, mắt tích tện mấy hôm rồi đột ngột trở về. Ngay cả trang phục cũng thay đổi liên tục khiến người ta hoài nghi. Diệp Vy nghi ngờ nhàu mày.

À không, chỉ có một mình cô hoài nghi!

Cả Bắc Thần và Thiên đều khoác trên mình loại trang phục hoàng tộc có ám hiệu giống hệt chiếc áo choàng Richard đã mặc. Nếu đã ăn mặc cẩn trọng, chắc hẳn họ có chuyện quan trọng cần giải quyết. Diệp Vy cứ nghĩ ở núi Tiêu Dao ma cà rồng có cuộc sống nhàn rỗi, nhưng hóa ra họ bận bịu còn hơn con người. Tuy không biết đó là những việc gì. Cô cũng không có hứng thú muốn chen chân vào. Đau đầu.

Bắc Thần lờm cô, giọng chế nhạo: “Nè, kẻ điên!”

Trải qua sự việc lần trước, Diệp Vy dè chừng đứng cách xa Bắc Thần. Áo choàng của ma cà rồng rất nguy hiểm, không ai biết được bên trên là thứ gì hay bên trong có chứa gì. Tuy nhiên, Diệp Vy không hề biết, chỉ có duy nhất chiếc áo choàng của chúa tể mới có khả năng khiến con mồi lâm vào đường cùng.

“Bắc Vương, anh nói ai điên?”

“Cô.”

“Không phải tôi đang vì chúng ta sao, anh còn mắng tôi?”

Nghe cô nói, Bắc Thần bỗng nhiên cau có: “Cái gì vì chúng ta?”

Diệp Vy tròn mắt, gắt lên: “Nét mặt của anh khi nghe chúa tể nhắc tới Trung Đông, tôi nhìn thấy rồi. Tuy không biết nơi đó ra sao, nhưng ngay cả anh cũng ái ngại như vậy, tôi tin chắc đó không phải nơi tốt đẹp. Vậy nên, nếu tôi thắng thì anh không cần phải đi Trung Đông.”

“Cái quái gì?” Bắc Thần tròn mắt, giọng nói ngày càng hung dữ: “Cô thách đấu thì lôi tôi vào làm gì?”

“Bắc Vương, tôi đang giúp anh.”

“Phải, cô giúp tôi tới Trung Đông nhanh hơn.”

“...”

Nghĩ một lúc, Bắc Thần lại bắt đầu nói câu: “Không thể hiểu. Không thể hiểu. Tôi với cô thân lắm sao? Thách đấu còn lời tôi vào cuộc? Nếu không phải mạng của cô do Richard nắm giữ thì tôi đã bỏ cô rồi. Diệp Vy, tôi mà còn tiếp chuyện với cô thì tôi là kẻ điên. Ngu ngốc. Nào cô là đồ bỏ đi. Quá chướng mắt tôi.”

“...”

Nhìn Bắc Thần tức giận bay vút đi, Diệp Vy cúi đầu ăn năn.

Cô đâu biết mọi chuyện sẽ diễn tiến theo chiều hướng như thế này!

Thiên bật cười, hỏi: “Diệp Vy, thế em đã biết đường đến ngục tối chưa?”

Cô ngẩng đầu, mọi từ ngữ nghẹn ở cổ.

Ngục tối?

Có thật!

Diệp Vy chỉ nghĩ đó là lời hù dọa của Richard, không cho rằng trong tòa lâu đài của anh sẽ có ngục tối thời cổ. Thấy cô im lặng, Thiên vui vẻ đi đến kéo khuỷu tay cô rồi nhanh như cắt hai người đã đứng trước những bậc thang bạc màu xỉ mẫm. Diệp Vy kinh ngạc nhìn sang Thiên. Anh nở nụ cười gian xảo, kéo cô đi. Hai người bước xuống từng bậc thang tiến thẳng vào lòng đất tối tăm. Trái tim Diệp Vy đập loạn cả lên. Run rẩy như chú nai nhỏ lạc đường sắp bị mãnh thú ăn thịt.

“Anh đưa em tham quan một vòng, sau này đến sẽ không ngỡ ngàng.”

Giọng nói u ám của Thiên vang bên tai, tựa như hồi chuông cảnh tỉnh.

Diệp Vy sợ sệt bước theo anh.

Ừ ừ ừ

Bên tai là tiếng gió không ngừng gào thét, chúng như trách mắng kẻ không sợ chết dám mò vào lãnh địa do chúng cai quản. Con đường dài ngoằn trước mắt sâu không thấy đáy, tối tăm âm u. Trên tường không hề treo đuốc, xung quanh cũng chẳng có một đốm sáng nào xuất hiện. Ánh sáng duy nhất soi đường cho họ là ngọn đuốc trên tay Thiên. Hệt như nơi này hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Đừng nói là một ngày, ở đây vài giây thôi cũng đủ khiến người ta sợ hãi.

Dần dần, những thanh chắn bằng sắt cũ kỹ hiện ra, mỗi khu giam giữ cách nhau bởi một bức tường dày. Có rất nhiều rất nhiều lồng giam dính đầy tơ nhện, cho thấy chúng đã bị thời gian bào mòn không ít. Cảm giác ớn lạnh chạy dọc theo sống lưng làm Diệp Vy không dám rời Thiên. Cô bám sát vào anh. Thiên chột khựng lại.

“Nè, em mở mắt ra đi.”

Diệp Vy nhắm chặt mắt, hai tay bấu chặt lấy Thiên.

Thiên thờ dài, đưa tay vuốt nhẹ lưng cô.

“Chúng ta ra ngoài rồi.”

Cô vẫn không chịu mở mắt.

Anh bắt lực lại thờ dài.

Nếu không tận mắt chứng kiến khuôn mặt sợ hãi tột cùng của Diệp Vy cùng dáng vẻ đáng thương đến tội thì anh còn nghĩ là do Richard quá chiều chuộng cô nên mới thấp sáng lâu đài để cô quen dần với nơi ở lạnh lẽo tối đen của ma cà rồng. Diệp Vy thực sự sợ bóng tối. Đây là lý do cô khiến không thể nào ừ mưu chạy trốn vào ban đêm và cũng là một nỗi sợ tốt vì cô sẽ không dám đi quanh lâu đài khi màn đêm buông xuống. Buổi tối, lâu đài mới bắt đầu hoạt động. Khi Diệp Vy đã ngủ say.

Thiên nhẹ giọng dỗ Diệp Vy: “Em không nghe thấy tiếng chim hót sao?”

Cô im lặng lắng nghe, đúng là có tiếng chim hót.

Trong chốc lát, Diệp Vy từ từ hé mắt.

Ngay sau đó, cô lập tức đánh Thiên tới tấp.

“Anh quá đáng, sao lại đối xử với em như vậy, đánh chết anh.”

Thiên giả vờ né tránh, cười đáp: “Anh không biết em sẽ sợ đến vậy.”

“Rõ ràng là anh cố tình.”

“Vui nhĩ?”

Richard âm trầm cất giọng, yên lặng quan sát hai kẻ đang nô đùa. Đi một chặng đường dài không ngừng nghỉ, mặc kệ trên người còn vết thương. Về tới lâu đài đã chứng kiến cảnh tượng đáng ghét. Mới mấy ngày trước còn khiến anh vui vẻ. Bây giờ lại đùa giỡn với thuộc hạ thân cận của anh, cười đến tít mắt. Đùng là chán sống!

Nhìn thấy anh, Diệp Vy toan chạy lại.

Nhưng lại bị thái độ đáng sợ của anh dọa một phen.

“Đừng đến gần tôi.”

Anh lại nhìn sang Thiên, nét mặt giận dữ: “Nhàn rồi thì đến bờ biển Tây Nam đi.”

Thiên tròn mắt, suýt chút bật ra câu chửi thề.

Bờ biển Tây Nam?

Có ngu mới đi.

“Richard, anh ấy đưa em đến ngục tối.”

Đưa tay lau khóe mắt, Diệp Vy lén bước qua chỗ anh.

Richard lập tức dùng bá khí đánh thẳng về phía Thiên. May Thiên nhanh trí, kịp thời tránh sang một bên. Tích tắc sau đó, trong khi Thiên chưa phòng bị, Richard nhanh như chớp bay tới kéo Thiên tiến thẳng đến sân tập luyện ở phòng luyện võ. Hai luồng gió mạnh thổi qua lâu đài DW khiến tất cả thuộc hạ đều nhận ra. Sắp có trận đấu cuồng nhiệt giữa chúa tể và Nam Vương sau nhiều năm dài. Phòng tập sớm thuộc về những ma cà rồng non trẻ. Hôm nay là lúc chúng được mở rộng tầm mắt.

“Cậu vì chút chuyện nhỏ này mà muốn đánh nhau với anh?”

Đưa tay phủi áo, Thiên hướng ánh mắt hùng hùng lừ lừ sang Richard.

Dạo gần đây, toàn thể thuộc hạ trong DW đều bị dẫn cho một trận vì sơ xuất chức trách dẫn đến hệ lụy xuất hiện tay trong ở lâu đài. Sau khi Ảnh bị diệt, Thiên âm thầm cho điều tra lại những ma cà rồng mới ở Nam vực. Cả những tay sai dưới quyền của mình, Thiên cũng cẩn thận dò chừng. Không lâu sau đó, anh tra được có thêm hai tên được Đông Bắc cài vào Nam vực dưới quyền hành của anh.

Chuyện này nhanh chóng truyền đến tai Richard.

Bận bịu với cuộc họp ở từng khu vực, cả tháng nay Richard chưa có cơ hội nhắc đến chuyện này với Thiên. Thêm chuyện của Diệp Vy, rồi chuyện anh bị thương, tất cả rồi như một mớ hỗn độn khiến anh quên mất vụ việc kia. Mãi đến hôm nay, khi từ Đông Bắc trở về, anh mới có thời gian nhớ ra. Một đòn mươi. Tính chung.

“Nếu anh nói Nam vực có tay trong là chuyện nhỏ, nhả chức Nam Vương ra đây.”

“Cậu...”

Thiên cứng họng, nhưng sau đó lại mạnh miệng.

“Còn chưa điều tra rõ, đừng đổ hết mọi trách nhiệm cho Nam vực.”

“Chưa tra rõ?”

Richard hừ nhạt, dùng bá khí đánh mạnh vào ngực Thiên.

“Lẽ nào phải đợi đến lúc các người cùng nhau tạo phản?”

Lũ thuộc hạ phía ngoài bắt đầu xì xầm bàn tán, nghi ngờ dấy lên càng nặng. Ai cũng tin lòng trung thành của Nam Vương. Trong gia tộc có tin đồn về kẻ mưu phản, mọi mũi tên hướng thẳng về phía khu vực ngoài rìa thuộc sở hữu của lũ ma cà rồng lai đáng nguyên rủa. Ở Nam vực có ma cà rồng thuần quý tộc và ma cà rồng lai cùng nhau chung sống dưới sự cai quản của Nam Vương. Sự trùng hợp này...

“Tạo phản?”

“Nam Vương muốn phản chúa tể sao?”

“Chuyện này sao có thể?”

“Về chuyện ma cà rồng lai ở đó, chúng ta đều nghe qua.”

Kết tụ bá khí, Richard gầm gừ trong cổ họng: “Hôm nay không khiến anh trọng thương thì tôi không phải chúa tể.”

Lời còn chưa dứt, Richard lao vù đến đâm vào bụng Thiên. Bình thường hai người là những ma cà rồng mạnh nhất Tiêu Dao, lời nói và hành động lúc nào cũng khiến kẻ khác khiếp sợ lùi về sau. Một người chúa tể, một người là Nam Vương. Cả hai đều muốn tấn công đối phương khiến bá khí tỏa ra nghi ngút. Phòng tập trở thành chiến trường. Đám thuộc hạ bất giác tránh sang nơi khác. Họ không đứng về phía Nam Vương nhưng cũng chẳng thể ngăn chúa tể nổi trận lôi đình.

Lúc này, dù có là Quốc Vương sống dậy thì cũng không thể ngăn cản!

Rầm.

Khung cửa sắt đổ sập xuống đất, sàn gỗ bị lực tác động bắt đầu xuất hiện nhiều kẽ hở lồi lõm. Nhiều luồng khí dày đặc vây quanh hai thân thể cường tráng, mùi vị của sự nguy hiểm lan tỏa khắp không gian. Trên người Thiên nhanh chóng xuất hiện những tia gió màu lam, trong chốc lát, anh biến ra một thanh guom sắc bén ánh lên vết sáng quỷ dị. Richard bình thân nhếch mép, trên tay liền xuất hiện một thanh guom cổ xưa mang theo mùi tanh của máu. Đám thuộc hạ nhận ra tức khắc.

Thanh guom đó là guom của quý.

Chúa tể luôn dùng nó kết liễu những con mồi mạnh nhất.

Máu của chúng được guom cổ hấp thụ, chuyển hóa thành bá khí mạnh mẽ.

Chúa tể, lẽ nào muốn...

Nhìn thấy thanh guom trên tay Richard, Thiên cười gượng: “Chơi lớn vậy?”

Bất chấp tính mạng, Thiên xông thẳng qua chỗ Richard. Tấn công trực diện. Richard đỡ được đòn tấn công, anh xoay người tung ra chiêu thức đoạt hồn. Trong nháy mắt Thiên lập tức nghiêng người. Thành công vượt qua. Hai lưỡi guom chạm vào nhau phát ra những âm thanh chói tai. Tiếng gió gào thét càng làm bầu không khí trở nên căng thẳng. Đám thuộc hạ giật thót tim. Đã lâu rồi không nhìn thấy những chiêu thức dọa người đến vậy. Cả bọn im lặng dõi theo trận đấu bắt phần thắng bại.

Vèo.

Ầm ầm ầm

Vụt.

Treo mình giữa không trung, Richard hồ hững nhìn từng đường guom của Thiên rồi lập tức nhào tới. Lưỡi guom nhắm thẳng đến cổ của Thiên như sắp lấy đi mạng sống của anh, nháy mắt đã chuyển hướng. Gió thổi vù qua mái tóc, hơi thở của quý chứa toàn mùi máu. Thiên khụy một gối xuống sàn gỗ. Bá khí quanh người tan dần.

Kịch!

Leng keng

Keng

Thanh guom mất đi trọng lực, rơi tòm xuống đất.

“Phụt...!”

Cổ họng xuất hiện mùi vị tanh nồng, thứ chất lỏng ấm nóng chậm chạp trào ra khỏi khóe miệng. Đưa tay quệt một đường ngang miệng, Thiên nâng người đứng lên. Vì giữ lại chút thể diện cho anh mà Richard không trực tiếp dùng guom chém thẳng một nhát, thay vào đó lại dùng bá khí... đánh lên vào ngực anh. Ngoài chúa tể thì còn tên nào có khả năng làm anh bị thương. Hừ. Tức chết. Anh nhìn. Nhìn.

Có thể nhìn được??

Cụp mắt, Thiên âm thầm dùng lực ở tay phải tạo ra một đòn bá khí đáp trả Richard.

Vào.

Xoẹt.

Richard khẽ nhủ mày, hướng ánh mắt phần nộ nhìn Thiên.

Thiên khá bất ngờ khi thấy Richard cử động thân người. Anh đã đánh trúng nhưng chiêu thức của anh chả là gì đối với Richard. Nếu không phải... Dùng ánh mắt đuổi sạch đám thuộc hạ xung quanh đi, Thiên bước nhanh tới cạnh Richard. Bá khí anh tạo ra vô tình đánh trúng vết thương trên bụng Richard. Tuy nét mặt không hề thay đổi, nhưng chắc chắn lực đánh đã làm miệng vết thương bị tác động không ít.

“Anh dám?”

Gầm gừ trong họng, Richard đánh Thiên văng ra xa.

Rầm!

“Hự... cậu...”

Ôm ngực, Thiên khó nhọc đứng dậy.

“Anh không cố ý, thằng nhóc này!”

“Khôn khiếp.”

“Cứ mắng đi.”

“Cút.”

“Để anh xem vết thương của cậu.”

“CÚT.”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Xung đột

- - -

“Chúa tể!”

Giữa không gian âm u chứa đầy khí lạnh, một giọng nói trong trẻo vang lên. Chủ nhân của giọng nói ấy kính cẩn quỳ một chân xuống nền đất lạnh lẽo, đầu cúi rạp trước vị chúa tể oai nghiêm. Gió lùa nhẹ vào chiếc áo choàng, làm lộ mái tóc xanh rêu mềm mượt. Đôi mắt sáng như ngọc không chút tạp niệm, điềm tĩnh hòa nhã.

Richard phát tay ngụ ý bảo đứng lên, cất giọng: “Nói đi.”

“Thuộc hạ trở về dãy núi Mộc Liên xem xét mấy ngày liền. Quả nhiên đúng như chúa tể suy đoán. Khóm cỏ Mộc Nhị Thủy Linh ngàn năm mới khai hoa. Bông hoa đầu tiên sớm đã không còn. Gần đó không hề xuất hiện chút dấu vết gì của kẻ trộm.”

“Tốt!”

“Chúa tể, Ngài còn gì cần dặn?”

“Tiếp tục ăn mình.”

“Thuộc hạ đã hiểu.”

Dứt lời, người đó liền biến mất.

Núi Mộc Liên là nơi gia tộc Mộc Lam trú ẩn nhiều năm, dãy núi chìm trong sương mù dày đặc không có lối đi. Làn sương mù trên núi chứa nhiều khí độc, nếu không phải người có dòng máu Mộc Lam chảy trong huyết quản thì tuyệt nhiên không thể đặt chân vào núi. Chỉ có thể chờ chết, để mặc cơ thể thối rữa dưới chân núi.

Sau khi toàn gia tộc đều bị giết thảm, chỉ có một mình Hải Lam may mắn gặp được Richard giữa lúc hàm răng gớm ghiếc của người sói sắp chạm đến cổ của cô. Dựa vào thuật phép non nớt của Hải Lam, việc tạo ra kết giới bao quanh ngọn núi là không thể. Richard dùng thuật phép của mình, hình thành lớp lá chắn bao phủ toàn bộ dãy núi Mộc Liên. Cứ như vậy dãy núi hoàn toàn biến mất. Nhiều năm liền.

Mộc Nhị Thủy Linh là gì, ngoài Thiên và Richard, kẻ biết rõ công dụng của nó chính là một tên ma cà rồng quỷ quyệt ở Đông Bắc. Hắn tên Linh. Hắn là ma cà rồng thuần chủng mang trong mình dòng máu quỷ vương hiếm có. Kẻ có dòng máu quỷ vương có khả năng rất cao sẽ được ngồi trên chiếc ghế dành cho chúa tể ma cà rồng. Vậy tại sao hắn không phải chúa tể? Hừm, tại vì cấu tạo nghiệt ngã của tạo hóa. Đã tạo ra hắn, lại còn tạo ra anh. Một rùng không thể hai hồ. Con quỷ trong hắn không mạnh bằng con quỷ trong người anh. Qua nhiều lần giao đấu, cuối cùng hắn bại trận. Vì để không tạo ra hậu quả xấu về sau, Hội đồng quyết định giao cho hắn một chức vụ có sức nặng. Vừa giữ chân hắn lại. Vừa có thể chế ngự hắn.

Sự tồn tại của Hội đồng là vì cái gì?

Nuôi dưỡng ác ma.

Độc chiếm thế giới.

Richard thu lại ánh nhìn quỷ dữ trong mắt, hai mi thả lỏng. Mặt trăng hôm nay có màu âm đạm, nhưng mắt anh lại thấy nó xinh đẹp lạ kỳ. Trăng tròn. Thời điểm trăng tròn là khoảnh khắc giao thoa giữ tiếng tru hoang dại của bầy sói cạnh bìa rừng kêu gọi bạn tình và sự ra đời của nhiều đứa trẻ kiều diễm. Hôm nay anh không có tâm trí ra ngoài săn mồi. Càng không mấy quan tâm lũ người sói ngoài kia. Con người màu tím nhẹ chuyển động, cái nhìn đặt lên bức tường ngay chỗ rẽ. Nhìn thật lâu.

“Nghe được những gì rồi?”

“...”

Không có âm thanh đáp trả.

Mi tâm nhíu lại, Richard lạnh lùng nói thêm: “Ra đây.”

“...”

Vẫn là sự im lặng đáng chết.

Nhìn xuống cảm giác muốn giết người, anh hạ thấp giọng cảnh cáo: “Vy, lúc tôi còn có thể từ từ, em tốt nhất mau bước ra đây.”

Ngay từ lúc đầu, anh đã cảm nhận được sự xuất hiện của cô. Không vạch trần ngay lập tức là vì anh còn muốn thử xem cô sẽ gan dạ được trong bao lâu. Dám nghe lên chúa tể nói chuyện, tội này chưa có kẻ sống nào dám phạm phải. Richard biết rõ Diệp Vy sẽ không dám ở lâu trong bóng tối. Trời càng lúc càng tối, cô cứ im lặng đứng đó nghe lên anh nói chuyện, không có ý rời đi. Lá gan ngày càng lớn.

Biết không trốn khỏi, Diệp Vy do dự bước ra.

“Em không nghe thấy gì hết.”

Đội cô tiến đến trước mặt, Richard không nhanh không chậm, hỏi: “Có muốn xem thử cô Mộc Nhị Thủy Linh có hình dạng thế nào không?”

“Không phải đã bị...”

Hai chữ “hái mất” bị nghẹn lại ở cổ, trời ngược xuống bụng.

Trong tích tắc, Diệp Vy lập tức im bật.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, tiếp đó dùng giọng hỏi lỗi: “Em không cố ý nghe lén.”

Richard nhìn cô chằm chằm, âm thanh lạnh lẽo phát ra từ yết hầu: “Nếu vừa rồi là một tên ma cà rồng, đầu của hắn đã sớm nằm dưới đất rồi.”

Diệp Vy nuốt nước bọt, chậm chạp thu lại ánh nhìn, dán chặt mắt xuống đất. Đứng im bất động như một pho tượng thạch cao. Trong đầu tưởng tượng ra cảnh cái đầu của một ai đó nằm lăn lóc dưới đất, cảm giác lạnh sống lưng dâng trào. Cô muốn xoay người chạy, nhưng hai chân như bị mặt đất hút chặt. Nếu thực sự nhìn thấy những cảnh đẫm máu đó, không biết cô còn đứng nổi không? Đáng sợ.

“Em... em... em... xin lỗi.”

Rõ ràng biết anh sẽ không bẻ đầu mình, nhưng Diệp Vy vẫn rất sợ.

Tuy anh giống con người, giây trước vừa cười giây sau liền tức giận, nhưng khả năng anh bất thành linh muốn giết cô cũng rất cao. Phán đoán của cô về những người khác không đúng hoàn toàn nhưng cũng rất ít khi sai. Về anh, có lẽ mọi phán đoán đều sai. Không thể nào hiểu rõ anh. Không cách nào biết trước anh sẽ làm gì tiếp theo. Anh có thể dịu dàng với cô, càng có thể tàn độc với cô. Đó là sự thật.

Đến lúc này, Richard phải thừa nhận những lời Dave đã nói với anh!

Không sai.

Cô bé con này, nghĩ quá nhiều.

Anh không hiểu nổi, cái đầu nhỏ như vậy, sao có thể chứa nhiều suy nghĩ đến vậy?!

Mà thôi, anh không có hứng thú tìm hiểu về cấu tạo não bộ của loài người.

Richard vuốt nhẹ lên tóc Diệp Vy, nói: “Được rồi, đừng sợ, tôi cũng không giết em.”

Không sợ.

Không sợ.

Anh bảo cô phải làm thế nào mới không sợ hãi nữa?!?

Tưởng dễ dàng như cách anh bẻ đầu một ai đó chắc!

Diệp Vy có thể không biết phép tắc, thời gian đầu anh không chấp nhất. Nhưng cân nhắc đến chuyện về sau, cô bắt buộc phải nắm rõ những quy tắc ở lâu đài DW, vì anh không thể cứ khoan dung độ lượng với cô mãi. Cố chấp cưng chiều một ai đó khác hoàn toàn với việc biết cách cưng chiều một ai đó. Richard không sống ở thế giới của con người, anh không biết thế nào mới là cưng chiều thực sự.

Chỉ đành dùng cách của bản thân.

“Không có lần sau.”

Dừng lại một chút, anh ngẫm nghĩ hồi lâu rồi quyết định.

“Nếu em tái phạm, tôi sẽ nhốt em vào ngục tối.”

Diệp Vy dù muốn hay không cũng phải gật đầu chấp nhận. Ngoài lời răn của anh thì cô không còn lựa chọn nào khác. Bị nhốt vào ngục tối một lúc so với việc bị anh bẻ đầu tốt hơn nhiều. Cô nhất định không tái phạm. Nhất định vậy. Chắc chắn.

Chợt, anh dùng một tay nâng cằm cô lên, giọng chất vấn: “Nói đi, tại sao không ngủ, giờ này còn chạy loạn ra ngoài?”

“A... em tìm anh.”

Suýt chút cô quên mất mục đích của mình.

Nghĩ vậy, liền vội vàng nói: “Thiên đánh anh bị thương, em lo lắng nên mới vội chạy ra ngoài tìm anh.”

Richard nhú mày: “Đánh tôi bị thương?”

Diệp Vy gật đầu, lén lút dùng mắt kiểm tra cơ thể anh.

Giọng điệu trở nên độc tàn, anh thấp giọng hỏi cô: “Kẻ nào nói với em?”

“Thuộc... thuộc hạ của anh.”

“Em cho rằng tôi sẽ dễ yên cho người ta đánh mình bị thương sao?”

Ừ nhỉ!

Tên thuộc hạ đó cố tình khích cô đi tìm anh?

Cô còn tin hẳn!

Cười gượng, Diệp Vy tìm cách chống đỡ: “Có lẽ em nghe nhầm rồi!”

Giây tiếp theo, Richard đưa tay kéo Diệp Vy sát lại người anh, khẽ nói: “Em nghe nhầm, nhưng tôi không nghe nhầm. Em lo lắng vội chạy ra ngoài tìm tôi. Tìm được tôi rồi nhưng thấy tôi và thuộc hạ đang nói chuyện nên im lặng nép bên kia. Cuối cùng tôi phải gọi ba lần em mới chịu ra. Sau đó còn phủ nhận chuyện nghe lén. Bé con, tôi nói có sai chi tiết nào không? Hừm?”

“Anh... chuyện này...”

Dùng lực siết chặt eo Diệp Vy, Richard ma mị kẻ sát mặt vào cô.

“Đã bắt đầu biết lo lắng cho tôi rồi sao?”

Diệp Vy cắn chặt môi không đáp, lảng tránh ánh mắt mờ ám của anh.

Hai cơ thể dính chặt lấy nhau tưởng như không tồn tại một khe hở, hơi thở nóng ẩm của anh phả vào mặt khiến trái tim Diệp Vy đập loạn cả lên. Cả người anh chứa đầy hàn khí nhưng không làm cô cảm thấy lạnh lẽo. Có lẽ đã bị cái hơi thở nóng như nước sôi của anh làm cho tan chảy. Đầu óc trở nên mụ mị, thần trí ngây dại.

Anh áp sát đôi môi đỏ vào chóp mũi cô, tiếp đó nghịch ngợm dịch chuyển bàn tay đang nằm yên trên chiếc eo nhỏ nhắn. Chầm chậm đưa đến nơi không nên đến, bàn tay ma quỷ của anh lập tức chạm vào vị trí cách xương quai xanh của cô chừng một gang tay. Diệp Vy giật mình, vội vã vùng tay đẩy anh ra, nhưng bất thành.

“Anh làm gì...?”

Richard chụp lấy tay cô, kéo nó đặt lên ngực mình, giọng bồn chồn: “Đây, em cũng có thể thử làm với tôi.”

Diệp Vy mở to mắt nhìn anh chằm chằm: “Anh... sao lại... biến thái vậy?”

“Ồ, biến thái?”

Giả vờ kinh ngạc, anh hứng thú nhìn cô.

“Tôi không biết.”

...

Đi qua đi lại không biết đã bao nhiêu vòng, cuối cùng Diệp Vy dừng lại. Cô ảm ức hồi lâu rồi bất giác dờ mắt xuống ngực mình. Ngực cô nhỏ. Không sai. Nhưng anh có cần quá đáng vậy không? Chê bai thẳng thừng. Lẽ nào cô không tổn thương. Vì lý do gì đó, Diệp Vy vô thức tự đưa tay chạm vào ngực mình. Cô đặt tay ở đó một lúc lâu rồi tức giận. Có nhỏ thật, nhưng chạm vào cũng có chút cảm giác nó có tồn tại. Đàn ông luôn thích phụ nữ có ngực to sao? Diệp Vy chau mày tự hỏi.

“Vy, chỗ này, nhỏ quá.”

Nhớ lại câu nói của anh, cô tức đến nghẹn lời.

Người đàn ông đáng chết!

Nếu anh không phải ma cà rồng, cô đã tát anh một bạt tai.

Nhưng mà, nếu anh không phải ma cà rồng, cô dám tát anh một bạt tai chắc?

Suy đi tính lại, vẫn là cô chịu thiệt thòi.

“Em đang ở một mình sao?”

Cả người bất động, Diệp Vy hốt hoảng nhìn quanh.

Không có ai.

Thời điểm tiếp theo sau đó, cô biết bản thân đã rơi vào thuật thôi miên của Luân và không còn khả năng tự cứu chính mình. Người này hết lần này đến lần khác cố chấp sử dụng thuật thôi miên với cô, mục đích của anh ta rõ ràng, anh muốn lợi dụng cô tiếp cận chúa tể ma cà rồng. Giằng co một lúc, cuối cùng Luân hoàn toàn xâm chiếm được tâm trí Diệp Vy. Anh nép mình vào góc cây lớn, chuyên tâm dụng thuật.

“Vy, mang nó theo bên người, tìm đến đại sảnh.”

Diệp Vy rầm rập làm theo, giống một con rối bị điều khiển.

“Hắn đang ở đó.”

Không mất bao nhiêu thời gian, Diệp Vy đã tìm đến đại sảnh. Sảnh lớn không một bóng người, chỉ có luồng khí đen u ám phủ vây. Luân tưởng mình nhìn sai, đang định dùng cách khác tìm ra vị trí chúa tể ma cà rồng thì lại cảm nhận được bá khí mạnh mẽ của hắn. Anh khẽ cười rồi tập trung vào Diệp Vy. Sai khiến cô.

Richard vừa vào đến sảnh đã cất giọng hỏi: “Em lại chạy đến đây tìm tôi?”

Ban nãy anh vừa từ đại sảnh trở về phòng, cả người còn chưa kịp đặt vào quan tài đã bị giọng nói phiền phức của tên thuộc hạ phía ngoài ngăn cản. Hắn báo có người nhìn thấy Diệp Vy đi vào đại sảnh. Trong chốc lát, anh bật cười như thói quen. Tuy nụ cười chỉ xuất hiện vài giây, nhưng đã thể hiện rõ

ràng niềm vui của anh. Có vẻ như ngày hôm nay cô bé con muốn cùng anh chơi trò đuổi bắt. Vậy, anh chiều cô.

Thấy Diệp Vy im lặng không trả lời, chân cũng không di chuyển, Richard trầm ngâm nhìn cô rồi nhanh chóng bước tới chỗ cô. Những bước chân mạnh mẽ mang theo chút vội vàng có hơi dừng lại. Đáy mắt vút qua một vết sáng, hai tay siết lại thành hình nắm đấm. Richard nhếch miệng cười khẩy, tự mắng mình trong phần nộ. Rất lâu sau, anh vẫn không cử động, trái lại đứng yên tại chỗ, cất giọng mỉa mai.

“Vy, em ngốc sao? Thế này khác gì đang tự đào mồ chôn mình.”

“Đừng...”

Nghe âm thanh lí nhí của cô, anh lãnh đạm: “Có biết cách dùng không? Hay là qua đây, tôi dạy cho em”

“Vy, hướng thẳng nòng súng về phía hắn!”

“...”

“Em không thoát được đâu, đừng kháng cự vô ích.”

“Luân, anh...”

“Diệp Vy, có phải là tôi đã quá nhẹ tay với em?”

Tông giọng lạnh lẽo truyền đến bên tai, âm vực không hề dễ nghe. Hai mắt Diệp Vy mơ hồ bất định. Khẩu súng trong tay từ từ được đưa lên, nòng súng vừa vận chia thẳng về phía Richard. Anh không tỏ ra ngạc nhiên, ngược lại hài lòng dùng nét mặt đầy tán thưởng nhìn thẳng vào cô. Chiều này của cô có công dụng. Vòn anh bằng thứ cảm giác đáng ghét khiến anh không tự chủ tìm đến cửa dang mạng cho cô. Kể ra con người thật biết cách biến những thứ cảm xúc thấp hèn thành vũ khí.

Khốn khiếp!

Hừ một tiếng, anh bay đến chỗ Diệp Vy.

“Anh... đừng...”

Những câu chữ lùn cùn không rõ ý nghĩa của Diệp Vy càng khiến Richard muốn tức khắc đưa tay bóp chết cô. Nhưng nhìn xem, thậm chí là anh bay đến trước nòng súng của cô để giúp cô dễ dàng thực hiện ý định ngu ngốc của mình, thế mà cô vẫn chưa chịu hành động. Hay nói đúng hơn, cô không hề bày ra dáng vẻ sợ hãi. Richard nghi ngờ đặt tay lên má Diệp Vy, ấn đường chậm rãi xuất hiện mảng đen u ám

“Anh đừng qua đây...”

“Em không thể nói cho hắn biết được đâu, kết liễu hắn đi, Vy.”

“...”

“Hắn đã nói những gì với em mà khiến em do dự như thế này?”

“Luân, tôi nhất định sẽ đi tìm anh.”

“Anh giúp em ra tay.”

“Không, không được...”

Mặt khác, Richard đưa tay bao bọc những ngón tay nhỏ nhắn của Diệp Vy. Khẩu súng ngắn áp sát bờ ngực săn chắc của anh, trên thân súng là kí hiệu hoàng tộc, bên trong vẫn còn đầy đạn. Trong khi Diệp Vy kiên quyết đối đầu cùng Luân, cô vô tình bỏ mặc hành động tùy ý đầy nguy hiểm của Richard. Mà thật ra, dù biết là nguy hiểm cho anh, nhưng cô không cách nào khiến mình dừng lại. Tâm trí không ngừng gào thét chống trả, cơ thể lại ngoan ngoãn phó mặc cho kẻ khác sai khiến.

“Bé con, đừng bái xích, em sẽ gặp nguy hiểm.”

Đừng bái xích...

Cô đã nghe ai đó nói lời này rất nhiều lần. Lần đầu tiên nghe thấy, cô rất muốn nói lớn không bái xích không được, vì cô cảm thấy rất khó chịu. Tiếc là không lâu sau đó lại dần dần mất hết ý thức, chìm vào mê man. Nếu không bái xích thì không thể thoát ra được. Diệp Vy chỉ nghĩ như vậy. Không ai nói với cô, nếu cô cố bái xích máu của Bắc Thần thì sẽ không thành công vì độc được sẽ dần hòa quyện vào máu làm cô mất hết ý thức. Tình huống khi ấy thật ra rất nguy hiểm. Tuy không cao nhưng khả năng cô mãi mãi không tỉnh lại vẫn sẽ xảy ra. Chỉ là Diệp Vy gặp may nên không chết. Lần này cô lại cố gắng bái xích liên kết với Luân, khả năng nào bộ bị tổn thương là rất lớn. Các hệ thống thần kinh có thể tự hủy trong nháy mắt.

Khi Diệp Vy sắp thoát được Luân, lại cảm thấy tay mình bị ai đó giữ chặt.

“Vy, nghe lời, đừng kháng cự.”

Richard nói nhanh, dứt khoát đè mạnh tay cô vào cò súng.

Cướp cò.

Đừng.

Tiếng nổ to, gọn và đanh.

Cả tòa lâu đài như được đánh thức.

Không phải bởi tiếng súng, mà do mùi hồ phách nồng nặc xuất hiện.

Viên đạn xuyên thủng tim khiến trước ngực Richard ướt đầm máu, anh nhúm mày cảm thụ thứ nóng ẩm đang ào ạt chảy trong người. Loại cảm giác này đã bao lâu anh chưa trải qua? À, phải nói là, chưa có kẻ nào có thể khiến anh cảm nhận được thứ cảm giác bị đạn bắn xuyên tim là như thế nào. Nó không đau như anh nghĩ.

Mờ mịt khép mí, Richard như mất hết sức lực dần buông lỏng cánh tay. Cả cơ thể đổ rạp về trước. Anh hé môi như muốn nói gì đó, nhưng cái cơ thể chết tiệt của anh ngày càng cảm thấy mệt mỏi. Thuộc hạ của anh... chúng mà dám chạm đến một sợi tóc của cô gái nhỏ thì chắc chắn anh sẽ phanh thây chúng ngay sau khi tỉnh lại.

“CHÚA TÊ!”

“RICHARD!”

Tiếng vang bên tai nhỏ dần, nhỏ dần, rồi lịm tắt.

Anh vô lực ngã vào người Diệp Vy.

Do sức nặng từ anh nên hai người cùng lúc ngã xuống đất.

Hải Lam vừa xuất hiện đã nhanh chóng tạo thuật phép phù quanh Diệp Vy, luồng khí mờ ám xuất hiện trước mắt cô là của kẻ đó. Lá chắn Hải Lam vừa tạo ra thành công đánh bay thuật thôi miên của Luân, khiến anh trọng thương vì không cảnh giác đề phòng. Cô còn chưa kịp giải thích đã trông thấy Bắc Thần mang theo bộ mặt quỷ dữ xông thẳng ra chỗ Diệp Vy. Tốc độ bay nhanh đến kinh hoàng.

Vút.

Rầm

“Mẹ kiếp, anh buông tôi ra!”

Thiên lao nhanh vào Bắc Thần, khiến cả hai văng đến cửa lớn.

Ngồi bật dậy, Bắc Thần nghiêng răng, nhìn Thiên: “Đừng có can.”

Thiên chống tay lên đất, grogone người dậy ra lệnh cho Tây Độc: “Giữ cậu ta lại.”

Diệp Vy ngơ ngác nhìn vào khoảng không, bị vật nặng đè lên người khiến cô không thể nhúc nhích. Cánh mũi ngửi được hương thơm hồ phách, cô cúi đầu nhìn xuống tay mình hồi lâu mới bừng tỉnh. Là anh. Cả người anh toàn máu, chúng dính cả vào cô. Bàn tay giữ súng run rẩy kịch liệt. Sắc màu thể lương hiện rõ mồn một. Diệp Vy sợ hãi lay nhẹ người anh. Lay mãi cũng không thấy anh cử động. Mắt cô mờ dần.

Cô, đã, làm, gì, thế, này?!?

Không nghĩ nhiều, Diệp Vy ngậy người nâng cao tay giữ súng.

Nòng súng lạnh toát chĩa thẳng vào đầu cô.

Ngón tay mạnh mẽ dịch chuyển.

Tạch.

Vút.

Đừng.

“Con mẹ nó, em muốn chết cũng đừng lôi bọn này theo.”

Thiên cảm phần chửi một câu, đỡ lấy Diệp Vy rồi vội xem vết thương của cô. Cũng may anh nhanh nhẹn, không thì viên đạn vừa bay thẳng qua tấm cửa gỗ đã sớm nằm gọn trong đầu Diệp Vy. Vết xước nhỏ chảy máu, thoát nhìn qua càng giống như cô đã trúng đạn. Thiên quá hiểu tính Richard, không có chuyện vô duyên vô cớ chửi tể ngả vào người cô gái này như vậy. Người của anh, anh sẽ xử. Ngụ ý rõ ràng rành rành như chiếu chiếu, đám thuộc hạ kẻ nào dám không hiểu. Chỉ có Bắc Thần!!

“Cứ thích tìm chết.”

Quảng lại một câu, Thiên giao Diệp Vy lại cho thuộc hạ của mình.

Sau đó lập tức đưa Richard về phòng.

* * *

“Con nhóc đó, biết ngay cô ta không khác à đàn bà kia!”

Bắc Thần tức giận mắng chửi, cả người toát ra bá khí ngùn ngụt như đang muốn phá hủy những thứ khiến anh gai mắt. Nhìn chút máu còn sót lại trên sàn, hai mắt anh bắt đầu chuyển sang hình ngọn lửa bùng cháy. Đám thuộc hạ đứng cách đó không xa dần cảm thấy phần nộ giống anh, im lặng đưa mắt nhìn nhau.

Chúa tể của họ chưa từng cho phép loài người có cơ hội đánh lên hay tấn công trực diện. Họ chứng kiến cảnh tượng Ngài đổ gục với vết thương bên ngực trái, kẻ gây ra chính là người được chúa tể mang về từ bên ngoài. Họ không cam tâm. Sự chán ghét về con người dần dâng cao, đám thuộc hạ xầm xì tính toán mọi chuyện.

Một tên trong số đó bất ngờ lên tiếng.

“Bắc Vương, chúng ta nên giết cô ta”

“Đúng, hơn nữa còn phải để cô ta chết bằng cách tàn ác nhất.”

“Phụ nữ chết tiệt, chúng rõ ràng là những mưu mô xảo trá.”

Nghe mấy lời chối tai, Tây Độc đột nhiên quát lớn: “Câm hết cho ta.”

“Ngài bệnh vực cô ta sao, Tây Vương?”

Đưa mắt lườm tên vừa phát ngôn, Tây Độc nghiêng răng nghiêng lợi: “Chúa tể bị thương nặng, lúc này các ngươi còn muốn làm loạn?”

“Hừ, ý cậu là, bọn tôi không thể giải quyết cô ta?”

Bắc Thần đi tới trước mặt Tây Độc, tỏ rõ ý muốn khiêu chiến. Trước đây Tây Độc cũng giống anh, là những người luôn vì chúa tể mà hành sự, sự trung thành của họ có thể khiến cho đám phản tặc ở các khu bị dọa chạy mất dép. Nhưng kể từ ngày Diệp Vy xuất hiện, Tây Độc đã bị trái tim nhơ nhuốc cùng những vắn từ mỉa mai đáng khinh bỉ của loài người làm cho mất hết chính kiến. Tây Vương. Xứng sao?

“Bắc Vương, Ngài đừng nghĩ về Tây Vương như vậy.”

Vũ nhện không được cất giọng, lập tức nhận lấy một đòn từ Bắc Thần.

“Từ khi nào tới lượt ngươi lên tiếng?”

Đưa tay ôm ngực, Vũ kiên quyết nói rõ: “Thuộc hạ biết mình không nên xen vào, nhưng Tây Vương không hề bị cô gái đó mê hoặc. Bắc Vương, thuộc hạ có thể đọc được suy nghĩ của người khác. Đối với con người, chỉ vài lần là nhìn thấy bản chất của họ. Thuộc hạ đã quan sát cô gái đó nhiều hơn cả Ngài. Có vẻ chúng ta đã quá khắt khe với cô ấy. Thật ra...”

“Câm miệng.”

“Bắc Thần, anh bình tĩnh lại đi.”

Dùng tay xoa xoa cổ, Hải Lam hướng ánh mắt sang Tây Độc. Tuy cô không biết rõ vì sao Tây Độc luôn luôn ủng hộ Diệp Vy, nhưng anh không phải kẻ có thể bị ai đó mê hoặc. Nên nói anh là kẻ đi mê hoặc người khác mới đúng. Nói thẳng ra, ở tòa lâu đài, không một ma cà rồng nào tin tưởng loài người. Hơi thở của con người là thứ họ thù nhất. Những con môi hạ cấp. Lẽ ra chúng nên chết từ rất lâu rồi. Kinh tởm.

“Các ngươi nghĩ ngờ ta?” Cười nhạt, Tây Độc tiếp tục: “Kẻ nào ở đây trong số các ngươi thấy mình có khả năng ngồi lên vị trí của ta thì mạnh dạn bước ra đây. Ta không ngại nhường chức. Chỉ ngại lũ các ngươi không dám nhận. Ngươi. Ngươi cho rằng ta bệnh vực Diệp Vy? Các ngươi có nghĩ qua chưa, nếu chúa tể tỉnh lại, người đầu tiên Ngài muốn tìm, là ai?”

“...”

Bắc Thần nhú mày.

Tây Độc nhìn đám thuộc hạ đang cúi đầu, tiếp tục nói: “Các người có gan giết Diệp Vy, vậy ai có gan quỳ xuống trước mặt chúa tể đón nhận hình phạt? Ta nói cho các người hay. Những vị trí ở đây, toàn bộ, chỉ trong vài giờ ngắn ngủi là chúa tể có thể tìm được kẻ thay thế. Các người sẵn sàng bỏ mạng mình chỉ vì một con người? Đáng không? Hà? Trả lời xem.”

Kịch.

“Tây Vương, thuộc hạ đáng chết.”

Cả đám người đồng loạt quỳ xuống, hô to.

Hít sâu một hơi, Tây Độc bực mình xoay người đi.

Hải Lam chán nản lắc đầu: “Chắc, chỉ vì một con người mà loạn cả lên.”

Đám thuộc hạ vì muốn chuộc tội mà kiên trì quỳ rạp ở đại sảnh. Bọn chúng vì một con người mà nhốn nháo gây chuyện, không quan tâm vết thương của chúa tể nặng nhẹ thế nào. Chúng quên mất. Chỉ cần chúa tể xảy ra chuyện. Đầu cần chúng hùng hồn xung trận, còn có rất nhiều vị ma cà rồng tối cao khác nhúng tay vào. Chúng đã không tin tưởng chúa tể, làm mất uy nghiêm của lâu đài, bôi nhọ danh dự của Tây Vương và hạ thấp ma cà rồng khi đề cao một con người. Chúng đáng chết.

...

“Richard sao rồi?”

Bước nhanh vào phòng Thiên, Tây Độc lo lắng hỏi.

Theo sau anh là Bắc Thần với tông giọng của Diêm Vương.

“Cậu thử để người ta bắn vào tim xem thế nào!”

Hải Lam gấp gấp chen ngang: “Viên đạn không thực sự trúng tim đúng không?”

Thiên chau mày, chậm rãi rời ghế ngồi.

“Trúng thẳng vào tim.”

“Cái gì?!”

“Anh kiểm tra lần nữa đi.”

Nhìn Richard nằm bất động trên giường, hai mắt nhắm nghiền như đám con người tầm thường thì Bắc Thần lại bắt đầu nổi nóng. Anh theo chúa tể bao nhiêu năm, chưa từng nhìn thấy cảnh yếu đuối này. Bây giờ mà kẻ thù kéo tới, chúng nhất định sẽ cười cợt, cho rằng bọn anh ngu muội cả con người cũng không thể giết. Nỗi sỉ nhục này ngay cả Quốc Vương cũng không thể nhẫn nhịn. Dù họ có giết sạch loài người trong một đêm cũng không thể xóa bỏ sự chế nhạo, chúa tể của họ bị con người giết chết. Lòng tự tôn của một ma cà rồng không cho phép Bắc Thần đứng yên.

“Tôi phải giết cô ta.”

Chộp lấy cánh tay Bắc Thần, Thiên nghiêm túc cất lời: “Hồ đồ đến mức nào rồi?”

Thiên vừa nói xong, bầu không khí liền chìm vào im lặng. Sự nghiêm túc thường ngày ở DW bị đánh đi đâu mất. Ngàn năm rồi, tòa lâu đài ngập tràn u ám và khí lạnh băng chốc biến thành một cái chợ. Sống cùng với thời gian, biết rõ cả tí thứ về con người, cuối cùng còn bị loài người xoay như chong chóng. Anh thờ dãi nhìn mấy người trong phòng hồi lâu, cuối cùng khoanh hai tay nghiêm túc giáo huấn.

“Các người là đang muốn rêu rao khắp nơi, chúa tể bị con người giết?”

Dừng lại trước mặt Bắc Thần, Thiên hơi nhú mày, hỏi: “Bắc Thần, anh hỏi cậu, thời điểm viên đạn sượt qua trán Diệp Vy, cậu nhìn thấy hay không?”

Theo lời Thiên nói, Bắc Thần ngừng vực nhớ lại.

Viên đạn bay nhanh.

Nhưng anh thấy rất rõ.

Trông thấy nét mặt của Bắc Thần, Thiên nghiêm giọng: “Cậu không phải người bất cẩn, sao hôm nay lại nông nổi như vậy?”

“Tôi...”

Lấy khẩu súng đã nhặt khi nãy ra, Thiên quăng sang cho Tây Độc rồi nói: “Tự dùng mắt xem đi.”

Thời gian như ngưng đọng.

Cả bọn trầm mặc đứng yên như đang tự vấn, hối lỗi, xấu hổ.

“Một Diệp Vy non nớt sao có thể hủy diệt chúa tể bóng đêm?”

Xem ra họ đều đã bị Diệp Vy làm cho nhiễm độc rồi!

Thiên tỏ ra điềm nhiên như không có chuyện gì là vì anh chính là người đã thay thế toàn bộ những thứ bằng bạc ở kho vũ khí bằng những nguyên liệu đúng với bản chất của nó. Bắt đầu từ ngày nhận được tin Diệp Vy đã vào kho vũ khí. Những vết thương của Diệp Vy, đều gián tiếp bắt nguồn từ Richard. Nhưng thực tế cô vẫn chưa từng vì Richard mà chấp nhận bị thương. Cô vẫn chưa phải người của họ. Tuyệt đối không thể tin tưởng con người. Chính suy nghĩ đó mách bảo Thiên hành động.

Nếu anh không làm như vậy, có lẽ bây giờ Richard đã thực sự xảy ra chuyện.

Không lâu sau đó, người nằm trên giường khẽ cử động mi mắt. Thân thể rắn chắc mạnh dịch chuyển, nguồn sức mạnh bên trong dần dần được khôi phục. Richard chậm rãi mở mắt, tựa như vừa ngủ dậy sau ngàn năm. Lũ người này nghĩ anh ngu ngốc? Tin anh tự diệt mình mà quên mất bản thân là ai? Một viên đạn thường, dù có xuyên thủng tim anh ngàn lần thì cũng không thể khiến anh biến mất vĩnh viễn.

Richard chưa từng để bản thân phải thiệt thòi bao giờ!

Chậm rãi ngồi dậy, anh đưa mắt nhìn qua đám người trước mặt.

“Cả đạn bạc và đạn thường cũng không thể phân biệt?”

Bác Thần cúi đầu đầy xấu hổ.

Tây Độc mím môi im lặng.

“Bác Vương, Tây Vương, đảm nhiệm chức vụ này quá lâu rồi phải không?”

Giọng điệu này của Richard khiến họ biết mình sắp phải đối diện với chuyện gì.

Cả hai lập tức quỳ xuống.

Không dám nói một lời.

“Trước mặt ta đã bày ra bộ dạng nóng vội, hồ đồ. Các người thiên cận như vậy, làm sao có thể khiến thuộc hạ dưới trướng kính phục trung thành? Quên mất bản thân mình là ai? Hay đã quên mất ta là chúa tể của các người? Tòa lâu đài này không cần những thuộc hạ bất cần, hành sự lỗ mãng!”

“Thuộc hạ biết tội mình đáng chết.”

Bỏ mặc lời nói của Bác Thần, Richard dời mắt qua Thiên: “Gọi Vũ vào đây.”

Đến khi Vũ được gọi vào, quỳ xuống trước mình, Richard chậm rãi nói: “Người đảm nhận chức vụ Thống lĩnh, tạm thời mọi việc thuộc về Bắc vực và Tây vực giao cho người tiếp quản. Sau này những chuyện liên quan đến các khu vực người cũng toàn quyền giải quyết, có thể tìm thêm thủ hạ thân cận trao quyền.”

Vũ bất ngờ ngẩng đầu, há miệng không biết nói gì.

Lần này Ngài thực sự tức giận rồi!

Lại quét mắt qua hai kẻ đang quỳ cạnh Vũ, Richard lạnh giọng: “Hai người các người, phế truất, buộc rời khỏi núi Tiêu Dao.”

“Chúa tể!”

“Richard... chuyện này nên...”

“Kẻ nào can dự, tùy ý đi theo.”

Tông giọng lạnh lẽo truyền đến khiến Thiên và Vũ lập tức ngậm miệng.

...

Giữa không gian tịch mịch, hai mắt Diệp Vy bất ngờ mở to. Những sự việc đã xảy đột ngột hiện về, chạy nhanh trong dòng chảy của kí ức như một thước phim. Sự ồn ào chứa đầy phần nộ, hương thơm hồ phách nhiều đến mức choáng ngợp. Diệp Vy đưa tay chạm vào miếng gạc trắng trên trán, ý thức cũng trở nên rõ ràng. Tất cả cảm giác tiêu tán, chỉ còn lại nỗi đau và hận ý. Bị người khác lợi dụng. Rất khó chịu.

Vén chăn bước xuống giường, Diệp Vy cố đè nén lại cảm giác chóng mặt.

“Tôi biết anh vẫn nghe thấy.”

“...”

Xung quanh tĩnh lặng, giống như Diệp Vy đang nói chuyện một mình.

“Anh ra đây!”

“...”

“Luân, anh ra đây cho tôi!”

Đảo mắt nhìn quanh, Diệp Vy bức tức nhắm mắt.

“Muốn giết anh ấy như vậy, sao anh không tự mình ra tay?”

“Vy, em nghe anh nói, đừng kích động!”

Hàng mây rậm khẽ nhú lại, Luân tựa mình vào thân cây nghỉ ngơi. Thuật phép thôi miên của anh vừa bị loại thuật phép lá chắn ngăn chặn. Cả trăm năm trôi qua, kẻ nắm giữ loại thuật phép lá chắn chưa từng lộ diện. Năm đó, người của tộc anh đã diệt gọn dòng dõi Mộc Lam trong một đêm. Chưa từng có thông tin còn sót lại mà cả rừng thuộc gia tộc Mộc Lam. Luân sẽ không nghĩ đó là thuật phép lá chắn nếu không cảm nhận được luồng bá khí thanh mát từ chúng.

Vẫn còn kẻ biết dùng tà thuật của gia tộc Mộc Lam?

Hay trong gia tộc đó có kẻ may mắn sống sót?

Luân tự hỏi mình, lại nghe thấy giọng nói chứa đầy thù hận của Diệp Vy.

“Tôi nhất định giết chết anh, có nghe thấy không?”

Rầm

Xoảng

Chiếc tủ nhỏ nằm cạnh giường bị Diệp Vy dùng tay mạnh mẽ đẩy ngã, bình hoa thủy tinh trên đó cũng theo quán tính rơi thẳng xuống nền nhà, vỡ thành từng mảnh. Hai âm thanh lớn hòa quện vào nhau, như tiếng thét ai oán bi thương. Diệp Vy ngồi thụp xuống, đôi mắt tròn chứa đầy sương mù. Tách. Một giọt. Tách. Hai giọt. Cô dờ dẩn đưa tay chạm má. Ấm ướt. Đáy mắt chứa đầy buồn thương, nước mắt chậm rãi tuôn rơi như đang trên chóc. Diệp Vy khó hiểu bật cười. Đây chẳng phải là may mắn với cô sao. Nếu anh biến mất, cô sẽ được tự do. Lẽ ra nên vui mừng.

Sao lại có thể... khóc rồi!

Khóc vì sợ thuộc hạ của anh sẽ giết cô?

Hay... khóc vì đau lòng?

Chẳng biết vì sao, cuối cùng Diệp Vy bật khóc nức nở.

Hết một đứa trẻ gào khóc trong đêm tối vì sợ hãi, cứ mặc kệ nước mắt lăn dài trên gò má, cũng không cách nào khiến bản thân ngưng lại. Cõi lòng mục rỗng không tìm thấy ánh sáng, trái tim tĩnh lặng mà chịu đau. Đau lòng? Dùng cách nào để lột tả hai chữ ấy một cách trần trụi và chân thật nhất? Vì một người nào đó mà phải đau lòng là chuyện lẽ thường. Con người có hạn sống ngắn ngủi. Đau lòng vì những kẻ hút máu người, không phải quá giả tạo sao? Chúa tể bóng đêm là kẻ có sự sống vĩnh hằng. Không dễ chết. Nhưng tại sao lại nảy sinh quan tâm, lo lắng dư thừa?

“Em khóc? Vì tên chúa tể đó?”

“Luân, tại sao anh lại biến tôi thành kẻ giết người?”

“Em không giết ai cả, Vy, em đừng tự dẫn vật vì kẻ độc ác đó, hần không xứng.”

“Tôi không muốn quen biết anh chút nào.”

Từ đầu tới cuối, hết thấy mọi thứ, Richard đều thu vào tầm mắt.

Anh đứng ở cửa phòng, rất lâu, ánh nhìn chứa trọn nhân ảnh cô gái nhỏ.

Mãi cho đến khi Diệp Vy bắt ngờ đứng dậy, chân cô bước về trước suýt chút giẫm lên mảnh vỡ thủy tinh thì Richard mới bừng tỉnh khỏi mơ cảm xúc hỗn độn của chính mình. Anh lao nhanh như một con gió ra chỗ Diệp Vy, ôm trọn cô vào lòng. Đoán được là ai, cô chợt cười gượng rồi đánh thép cất giọng. Chẳng thèm ngoái nhìn.

“Cuối cùng anh cũng chịu ra mặt.”

Nói xong, Diệp Vy mạnh mẽ vùng ra.

Richard giữ chặt cô lại, dịu dàng nói: “Vy, là tôi.”

Tâm trí Diệp Vy không chút tỉnh táo, cô tiếp tục giằng co.

“Tên khốn, buông tôi ra.”

Tên khốn?!?

Nếu cô dám dùng hai chữ thô thiển này mắng chửi anh, cô chết chắc.

Richard dùng lực xoay người cô lại, để cô đối diện anh. Ngón tay lạnh buốt của anh chạm nhẹ lên làn da ướt đẫm nước mắt của Diệp Vy, đẩy mắt vệt qua tia sáng đau lòng hiếm có. Nhìn thấy hết thảy mọi cảm xúc thật của Diệp Vy khiến Richard vừa vui mừng lại vừa xót xa. Chịu một chút đau đớn, đổi lại được những giọt nước mắt trân quý. Richard đã có thể biết được Diệp Vy thật lòng có chút lo lắng dành cho anh. Trái tim cô bé con dao động vì anh. Hành động của cô chứng minh tất cả.

“Ngoan, tôi không sao, không phải tôi đang đứng trước mặt em hay sao?”

Dịu dàng vuốt lên tóc Diệp Vy, Richard ôn nhu cất lời.

Thanh âm quen tai tựa tiếng suối rì rào, từng chút từng chút thức tỉnh linh hồn còn đang bấn loạn. Diệp Vy ngược mắt nhìn anh, hai viên ngọc sáng nhìn chăm chú gương mặt phía trước không rời. Thời gian im lặng dừng lại. Cô không tin vào mắt mình, mơ hồ đưa tay chạm vào da thịt anh. Giọng lí nhí mang theo sự hoài nghi.

“Richard?”

“Ừ, tôi đây.”

“Anh... không phải... đã...”

Diệp Vy mấp máy môi, cô dời bàn tay đến ngực trái của anh rồi chậm chậm cúi đầu nhìn vào mảng áo trước mắt. Không có vết máu. Vòm ngực săn chắc chẳng có dấu hiệu đã bị thương khiến Diệp Vy càng thêm mơ hồ. Chính mắt cô đã thấy mình bắn một phát súng vào ngực anh. Anh đã nằm trong vòng tay cô với hai mắt nhắm nghiền cùng bờ ngực đỏ thẫm. Một giấc mộng hơi theo hơi thở bị thương. Cô lắc đầu ngoay ngoáy rồi đặt cả hai tay lên ngực anh, dùng sức đẩy mạnh. Lực đạo lớn không thể lung lay người trước mặt. Ngược lại còn bị người đó cúi đầu hôn lên môi. Cánh tay nhỏ nhắn bắt ngờ trở nên thật vô dụng, tùy ý buông xuống.

Richard tham lam níu lấy đôi môi Diệp Vy, lưu luyến không rời, như muốn nuốt chửng cô vào bụng. Nụ hôn sâu khiến cả hai dần dần đắm mình trầm luân. Một giọt nước mắt mặn chát rơi xuống từ khóe mắt. Cô bất động đón nhận nụ hôn mãnh liệt của anh. Không kháng cự. Không hoài nghi. Richard không ngừng thâm nhập vào khoang miệng Diệp Vy, cuốn lấy lưỡi cô, kéo cô vào cõi mộng. Khi cảm thấy người trong lòng sắp không đứng vững, anh luyến tiếc dừng lại, lau giọt lệ giúp cô.

“Bé con, nghe tôi nói, viên đạn đó không làm hại được tôi. Em có thể lo lắng cho tôi, nhưng không thể nghi ngờ khả năng của tôi. Chúa tể ma cà rồng không phải kẻ yếu ớt sẽ chết vì một viên đạn nhỏ. Nếu tôi phải chết, tôi nhất định không để em sống một mình. Vy, nước mắt của em, tôi không muốn thấy.”

Dịu dàng xoa đầu cô, Richard chợt muốn yên lặng ngắm nhìn gương mặt ngây ngô trong lòng. Một kẻ ích kỷ như anh, nếu có xảy ra chuyện không may, đương nhiên sẽ mang theo người anh để tâm nhất theo cùng. Dù là xuống mồ. Lòng tham của quý vương không cho phép anh để Diệp Vy sống một mình trên cõi đời. Nhưng... cái lòng tham quá quý kia đủ lớn để dè bẹp ý nghĩ muốn để cô có một đời an yên khi không có anh? Cô phải luôn sống vui vẻ. Như vậy... vẫn là anh nên chết một mình.

Chết một mình?

Bị ý nghĩ lạ lẫm kia đánh thức, Richard âu yếm nhìn Diệp Vy.

Tuyệt đối không thể!

Nếu phải chết, anh và cô cùng chết.

Diệp Vy nhìn anh thật lâu, rồi cuộc cũng nói một câu: “Thật may.”

“Nếu đó là đạn bạc, tôi đã giết em.”

Khẽ cười, Diệp Vy tin anh nói được làm được.

Là cô tự mình đa tình.

Nếu đó thật sự là đạn bạc, anh sớm cướp lấy khẩu súng ngắn trong tay cô. Sau đó không chút lưu tình, thẳng tay dùng nó hướng thẳng đến đầu cô, cướp cò. Anh không phải con người, khi giết đi một sinh mạng, sẽ không do dự. Thoáng nghĩ đến cảnh tượng đó, trong lòng Diệp Vy bỗng nhiên cảm thấy khó chịu vô cùng. Có lẽ, khi phải chết dưới bàn tay của anh, cô cũng không hận được anh. Đây là lý do khiến cô không ngừng chế ngự trái tim của mình, để nó không ngốc nghếch thuộc về anh.

Diệp Vy ngậy người, chút kí ức nhỏ chọt ủa về.

Như nhận ra thay đổi trên gương mặt cô, Richard bình thần cất giọng: “Đừng hỏi.”

Mặc kệ anh, cô nhất định phải hỏi.

Tuy là cùng một câu hỏi, nhưng mãi vẫn không có câu trả lời thỏa đáng.

“Tại sao anh không tránh?”

Thấy Diệp Vy cố chấp, Richard chăm chú nhìn cô: “Tôi tin em biết câu trả lời.”

Cô nhìn thẳng anh: “Anh có thể tránh mà, cũng không cần phải cướp cò. Anh có thể khiến em ngất xỉu rồi tùy ý giải quyết mọi chuyện. Tại sao? Tại sao hết lần này tới lần khác anh để em làm hại được anh. Richard, như vậy càng khiến anh ta có nhiều cơ hội giết anh. Tại sao anh lại tin tưởng con người như vậy? Chính anh nói loài người không xứng đáng nhận lòng tin từ các anh. Nếu như có một ngày em thật sự giết được anh thì sao? Lúc đó anh nói em phải làm sao đây? Anh nói đi.”

Richard nâng tay vuốt nhẹ lên mặt Diệp Vy: “Vy, em đang lo lắng chuyện gì?”

“Anh ta sẽ không buông tha cho anh, càng không buông tha cho em. Bây giờ thì em hiểu tại sao Bắc Vương lại căm ghét em đến vậy rồi. Em cũng hiểu tại sao ma cà rồng ở lâu đài đều nhìn em bằng cặp mắt hận không thể lập tức giết em. Kẻ thù của anh, những người muốn chiếm ngôi vị chúa tể, họ sẽ lợi dụng điều này gây nhiều bất lợi cho anh. Em hiểu rồi. Hiểu rồi. Richard, hay là... anh cứ giết em đi.”

“Đừng đề xuất ý nguyện ngu xuẩn của em với tôi, không cần thận tôi sẽ làm thật.”

Cảm thụ hơi lạnh tỏa ra từ lòng bàn tay anh, Diệp Vy đưa mắt nhìn thẳng vào anh tựa như đang muốn tìm kiếm gì đó. Không thể nhìn thấu tâm can anh, không thể tiến sâu vào suy nghĩ của anh, không thể hiểu rõ thế nào mới thực sự là anh. Cô chẳng biết mình đang lo sợ điều gì. Nhưng cái cảm giác khó chịu vẫn bầu bậm, dính chặt lồng ngực này giờ không buông. Chỉ là rất sợ hãi, lại không thể tìm ra nguyên do.

Thanh âm lạnh lẽo lại vang lên, từng thanh từ được nhả ra một cách ngạo nghễ.

“Nếu lo lắng cho tôi, cứ thật lòng thừa nhận, em không cần phải vòng vo.”

Diệp Vy thấp giọng: “Em đi giết anh ta.”

Không hiểu rõ lòng mình, làm sao hiểu được lòng người?

Richard lập tức túm lấy cánh tay Diệp Vy, kéo cả cơ thể cô về phía anh.

Diệp Vy nhú mày, ngược lên nhìn thẳng vào anh: “Richard, anh không hiểu hay cố tình không hiểu? Chuyện này liên quan đến em. Người Luân sai khiến là em. Người bị hại là anh. Hết lần này đến lần khác, anh ta tiếp cận em, hóa ra là vì muốn lợi dụng em để giết anh. Em không thích trở thành con rối của người khác. Cảm giác của em, anh không hiểu được đâu. Vì anh chưa từng bị kẻ khác điều khiển.”

Richard nhận ra, cô vẫn chưa hết kích động. Những lời nói này không thể nào được thốt ra từ miệng bé con của anh. Nỗi sợ của cô về núi Tiêu Dao, anh là người cảm nhận rõ ràng nhất. Nếu Diệp Vy chỉ vì bị kẻ khác điều khiển mà tức giận, trong đầu nổi lên ý định giết người, anh tuyệt đối không tin. Thậm chí đường đến được Động Sói cô còn không biết, nói gì đến việc uy hiếp được hoàng tử của chúng.

Trong phút chốc, anh khựng lại, gắt gao giữ chặt tay cô.

Luân?

Cô vừa nhắc đến hoàng tử của chúng?

Tộc người sói có kẻ sở hữu thuật phép thôi miên, đó là lý do chúng gắt gao truy lùng người của gia tộc Mộc Lam – những kẻ có thể tạo ra lớp lá chắn xanh lục. Hai dạng thuật phép đối kháng nhau, kẻ nào mạnh hơn, kẻ đó thắng. Gia tộc Mộc Lam luyện thuật phép là để phục vụ cho chúa tể, nhưng tộc người sói lại vì tư lợi và sợ hãi bị đe dọa nên đã thực hiện kế hoạch đả máu, hạ sát một gia tộc lớn. Năm đó anh không phát hiện kịp thời, để người của mình chết oan. Năm nay bọn chúng còn ngang nhiên nhắm vào cô gái của anh? Lũ khốn khiếp đó đúng là chán sống.

Thấy Diệp Vy vẫn ngoan cố chống đối, Richard khẽ cau mày: “Vy?”

“Anh buông em ra.”

Diệp Vy tức tối hét lên, cổ hết sức vùng vẫy. Cô càng kháng cự thì anh lại càng dùng sức giữ chặt. Cả hai giằng co hồi lâu, cuối cùng Diệp Vy dùng tay đánh mạnh vào người anh. Richard không hề có ý định tránh đi, anh tiếp tục chụp lấy tay cô. Đầu óc Diệp Vy hoàn toàn không còn tỉnh táo, cô chỉ có một ý định. Phải tìm Luân và giết anh ta vì những chuyện anh ta đã gây ra cho cô và... Máu? Diệp Vy ngó người nhìn vết máu vừa xuất hiện trên tay. Cùng lúc, Richard đẩy cô ngã xuống giường.

Nằm phủ lên cơ thể Diệp Vy, hai mắt anh chứa đầy ôn nhu.

“Vy, bình tĩnh, đã không sao rồi.”

Không sao rồi?

Diệp Vy run run nhìn vào mảng áo trước ngực anh, thốt không nên lời. Anh chịu đựng đau đớn và nói rằng không sao, nhưng anh không biết, cõi lòng cô đang tan nát. Giống như có ngàn con côn trùng đang đục khoét trong trái tim, gặm nhấm từng thớ thịt trên người cô, nhâm nhi từng chút một. Trong lúc giằng co cùng anh, cô vô tình đánh vào vết thương bên ngực trái, khiến cho nơi tổn thương vừa được chữa trị lại bắt đầu rỉ máu. Nhờ đó mà Diệp Vy càng thêm chắc chắn về chuyện đã xảy ra.

Mắt thấy Diệp Vy cứ dán mắt lên ngực anh, Richard hoài nghi cúi đầu.

Nhanh như cắt, cô dùng tay chặn gương mặt anh lại.

“Hứa với em một chuyện có được không?”

Con người màu tím bắt đầu hóa đen, từng giọt bá khí toát ra lạnh ngắt. Nhiệt độ trong phòng đột ngột hạ xuống. Richard vẫn giữ nguyên tư thế, không hất tay cô ra. Da thịt cảm nhận hơi nóng từ những ngón tay thanh mảnh, sự ấm áp này trước đây chưa từng có. Không phải kẻ nào cũng có can đảm chạm đến gương mặt anh, càng không có kẻ nào có gan dùng hai tay giữ chặt gương mặt anh. Đó là hành vi bất kính.

Nhưng đây không phải chuyện anh quan tâm.

Richard không trả lời câu hỏi của Diệp Vy, anh đánh giọng hỏi ngược lại cô: “Nhìn thấy rồi?”

Vết thương của ta.

Em lại nhìn thấy rồi?

Diệp Vy vội vàng lắc đầu, nhưng nước mắt lại tuôn rơi.

Anh nâng tay lau đi những giọt nước đáng ghét đang lưu lại trên gương mặt u buồn của người dưới thân, sau đó cúi người hôn nhẹ lên chóp mũi cô. Bàn tay to lớn dịu dàng di chuyển trên bờ má mềm mại, động tác chứa đầy trân trọng và yêu chiều.

Gần như ngay lập tức, cô vội túm lấy tay anh.

“Em không muốn quên.”

Anh bất ngờ mỉm cười: “Ngoan, ngủ một giấc.”

Được rồi!

Ta thua em.

Ta không nhẫn tâm nhìn em rơi nước mắt.

Vy...

Những chuyện đau lòng, một mình ta nhớ là được.

Không muốn, không muốn, không muốn.

Nội tâm gào thét mãnh liệt, Diệp Vy cố gắng vùng vẫy, nhưng ý thức lại dần dần chìm vào hôn mê. Rõ ràng anh không hề dùng tay vẽ vào không trung, nhưng lại có thể khiến cho cô cảm thấy rất buồn ngủ. Rốt cục anh dùng cách nào để xóa ký ức của cô? Diệp Vy rất muốn hỏi, nhưng lời nói luôn bị nghẹn ở cổ, không nói được.

Cánh tay dần buông xuống, mi mắt chậm chậm khép lại.

Richard...

Anh không biết sao...

Dù anh có xóa kí ức em một trăm lần...

Em vẫn có thể nhớ lại được...

Richard cúi đầu nhìn xuống ngực, một mảng máu hiện rõ trước mắt. Thứ chất lỏng quý giá chảy trong huyệt quản chứa tể giờ đây lại biến thành thứ bọ thuộc hạ thường xuyên nhìn thấy nhất. Chuyện này mà truyền đến tai lũ người của Hội đồng ở Đông Bắc, Diệp Vy nhất định sẽ chết dưới vuốt của chúng. Tuy rằng vết thương này không giết được anh, nhưng đã khiến anh yếu đi. Viên đạn bắn thẳng vào tim, như muốn hút cạn máu trong cơ thể anh. Nói không sao chỉ là nói dối gạt người.

Nén lại cái đau rất trước ngực, Richard nhìn đến nét mặt đã say giấc của Diệp Vy hồi lâu rồi chậm rãi bước xuống giường. Chân còn chưa kịp chạm lên sàn nhà, ấn đường anh liền tối đen. Anh xoay người lại, tầm mắt gắt gao đặt lên miếng băng trắng trên trán cô. Richard phần nộ nghiêng rằng. Anh gắng gượng bước ra cửa, vừa đúng lúc tên thuộc hạ đi tới. Sau đó, anh vô lực ngã xuống. Tên thuộc hạ trở mắt sững sờ rồi hốt hoảng đỡ lấy cơ thể mệt mỏi của anh, nhanh chân dìu anh về phòng.

“Chúa tể, Ngài bị thương nặng quá.”

Đặt anh vào quan tài, hắn xoay người chạy đi tìm Thiên.

Người thuộc này tên Mị Ảnh, thủ lĩnh khu vực nhận lệnh đi dò thám bờ biển Tây Nam vừa trở về. Là một trong những thuộc hạ tâm đắc của Richard. Với khả năng phân tích nhạy bén, hắn luôn hoàn thành nhiệm vụ trong vòng giới hạn thời gian được giao và khiến Richard hài lòng. Thuật phép và khả năng đánh đấm của hắn cũng đạt yêu cầu. Hắn đến bờ biển Tây Nam sẽ không chết, vì vậy mới được cử đi.

Trong khi ai cũng sợ bờ biển Tây Nam thì Mị Ảnh lại hăng hái muốn đi.

Hắn không biết bờ biển Tây Nam là chỗ loạn lạc ra sao!

Hỏi hạn cũng không kịp.

“Mẹ nó, thằng nhóc này chạy đi đâu rồi?”

Thiên cau gắt chữi, mặt hầm hầm đầy vẻ tức giận.

Vừa đến cửa phòng, Mị Ảnh đã nghe thấy giọng nói hung dữ của Thiên cùng với những tiếng nổ nát vang lên như sấm. Hắn còn chưa bước vào thì Thiên đã một cước đá tung cánh cửa khiến hắn phải vội vàng tránh sang một bên. Trông thấy Mị Ảnh, Thiên nhíu mày nhìn hắn chòng chọc rồi bỗng nhiên cau gắt: “Các người thi nhau bị thương sao?”

“Chuyện này... Nam Vương...”

“Câm miệng, có gan bị thương sao không có gan chết luôn đi.”

Nhìn những vết thương trên người Mị Ảnh, Thiên hận không thể băm hắn ra để xem cơ thể hắn có còn chỗ nào lành lặn. Lũ ma cà rồng chết tiệt này nếu không bị thương thì rất oai phong, một khi đã bị thương thì giống như bị thương lần cuối cùng. Bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ khiến người ta ngán ngẩm. Thiên đột nhiên vươn tay kéo áo choàng trên người Mị Ảnh xuống, đầy mắt liền sầm tối.

“Kẻ nào đã thương người?”

Mị Ảnh nhìn xuống, thành thật đáp: “Ma cà rồng ở Tây Nam”

“Tây Nam?”

Lặp lại lời Mị Ảnh, Thiên bất ngờ tròn mắt: “Ý người là bờ biển Tây Nam?”

“Đúng vậy, thưa Nam Vương.”

“Chúa tể cử người đi?”

Mị Ảnh gật đầu.

Một ma cà rồng bình thường như Mị Ảnh, có khả năng sống sót trở về từ bờ biển Tây Nam đã là kỳ tích. Nhưng vết thương trên người hắn rất nguy hại. Không biết hắn đã cùng Richard luyện tập trong bao lâu mới có thể trụ vững được khi bị đả thương ở Tây Nam tới tận bây giờ. Mắt nhìn người của Richard quá đáng sợ. Tên thuộc hạ này không tồi. Thường ngày ít xuất hiện ở lâu đài, hóa ra là cùng Richard tập luyện. Lần đầu đến bờ biển Tây Nam, thành tích thế này thì không tệ chút nào.

Thiên không truy hỏi nữa, phát tay nói: “Vào đây ta xem vết thương giúp người.”

“Khoan đã Nam Vương, Ngài hãy đến xem cho chúa tể trước đi ạ!”

Nghe Mị Ảnh nói, mặt Thiên đen lại.

Thấy Thiên đứng yên bất động, hắn e ngại cất giọng: “Nam Vương?”

“Ở đâu?”

Nắm chặt hai tay, Thiên chậm rãi xoay người.

Thử nói là phòng Diệp Vy đi, xem anh có đến đó “đại khai sát giới” hay không!

Cuối cùng, khi biết Mị Ảnh đã đưa Richard về phòng thì Thiên mới dẹp đi tâm trạng muốn giết người của mình. Anh kéo theo hắn đi thẳng đến phòng chúa tể. Richard chưa bao giờ làm việc theo cảm tính, vậy mà hôm nay lại mặc kệ thương tích trên người, không thèm nghe yêu cầu của anh. Tuy biết Diệp Vy có vị trí đặc biệt trong lòng Richard, nhưng Thiên không thể trơ mắt đứng nhìn Richard lao vào chỗ chết.

Việc đầu tiên làm khi tỉnh dậy là trừng phạt thuộc hạ.

Vết thương còn chưa kịp khép miệng, lại dùng sức bay đi trong nháy mắt.

Thiên vừa xoay người đã không tìm được Richard.

Làm sao anh không bức tức?!?

Biết lo lắng cho người khác.

Không biết lo cho chính mình.

Đó không phải Richard hay chúa tể mà Thiên từng quen biết!

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Mộc Nhị Thủy Linh

- - -

“Nam Vương, chúa tể thế nào rồi ạ?”

Đứng một bên lo lắng, Mị Ảnh khẽ nhỏ giọng hỏi. Hắn còn chưa hoàn thành nhiệm vụ được giao phó đã lập tức chạy về DW thì đã lường trước sẽ bị chúa tể quở trách khi gặp mặt. Nhưng tòa lâu đài chìm trong yên ắng, bóng dáng một tên thuộc hạ cũng chẳng thấy. Hắn nghi ngờ định đến phòng chúa tể thì bất ngờ chạm mặt Ngài trên đường đi. Nhìn thần sắc không chút minh mẫn cùng cơ thể nặng trĩu đang di chuyển của chúa tể, hồn phách hắn bỗng nhiên kích động. Kẻ nào to gan như vậy!?

“Ngươi ngồi xuống đó đi.”

Thiên hướng mặt về chỗ chiếc ghế ghế dài, ra lệnh cho Mị Ảnh.

“Vâng, Nam Vương.”

Hắn nghe theo, bước thẳng đến ghế.

“Nam Vương, thuộc hạ có thể hỏi chuyện này không ạ?”

“Nói.”

Thiên tập trung chữa trị, vừa tiến hành cầm máu vừa cố định miếng gạc trên ngực Richard khiến vết thương ngoan ngoãn khép miệng. Anh nhú chặt mày, dùng bá khí ngăn chặn luồng khí huyết kì lạ đang đổ dồn về phía tim Richard. Loại bá khí này rất kỳ lạ, chứng hiện diện rồi lại biến mất một cách cổ quái, như đang đùa bỡn.

Mị Ảnh không chú ý nét mặt Thiên, cất giọng nói: “Tại sao chúa tể lại bị thương nặng đến vậy? Hắn đã xuất hiện rồi ư? Nhưng thuộc hạ cảm thấy vết thương đó không có dấu vết của bạc nguyên chất. Lễ nào người ra tay sát hại chúa tể không biết chỉ có vũ khí bằng bạc mới có thể giết Ngài? Chúa tể sẽ không tha cho kẻ làm Ngài bị thương. Thuộc hạ vẫn không thể hiểu được. Rốt cuộc tại sao Ngài bị thương? Không có khả năng Ngài đánh không lại tên

đó.”

“Mị Ảnh.”

Thiên gọi Mị Ảnh, nhưng lại nhìn vào Richard.

“Người đi bao lâu rồi?”

“Ba tháng, thưa Nam Vương.”

“Phải rồi, người không biết cũng đúng.”

Thiên đẩy mắt nhìn qua Mị Ảnh một lần, sau đó lại chuyển hướng. Vết thương ở bụng vừa có chiều hướng lành lại, thì xuất hiện một vết thương ở ngực. Cái cơ thể tốt đẹp mà tạo hóa ban cho chúa tể bị biến thành bộ dạng khó coi. Trong đầu hiện ra ý nghĩ điên rồ, chạy lướt qua não bộ như ánh sáng cứu rỗi. Thiên vo tay thành hình nắm đấm. Nếu anh thả Diệp Vy về thế giới con người. Mọi chuyện sẽ kết thúc.

Lấy từ trong hộp thuốc ra một viên con nhộng, Thiên đưa tay cậy hàm Richard ra rồi nhét viên thuốc vào miệng anh, ép anh nuốt xuống bằng mọi cách. Tận mắt chứng kiến toàn bộ hành động quá phận của Nam Vương, Mị Ảnh dù muốn ngăn cũng không dám lên tiếng. Vị trí của Nam Vương ở lâu đài không phải dạng vừa. Đắc tội với chúa tể sẽ chết không toàn thân, nhưng đắc tội với Nam Vương thì nhất định sống không bằng chết. Khả năng dùng độc được của Ngài vang danh lòng lẫy.

“Nam... Nam Vương... cái đó...”

Liếc Mị Ảnh một cái sắc lẹm, Thiên gằn giọng: “Nghĩ ngờ ta?”

“Không, thuộc hạ không dám!”

“Thuốc ngủ.”

Mị Ảnh đàn mặt.

Thiên xoay cổ tay tạo ra tiếng kêu rắc rắc, nói: “Tình dục chỉ làm vết thương trở nặng. Ngủ lâu một chút, thời gian tự lành cũng đến nhanh hơn.”

Kể đó, Thiên tiến đến xem xét vết thương trên người Mị Ảnh. Tên thuộc hạ này do Richard đào tạo, trí thông minh cũng tăng lên không kém. Những vết thương chẳng chừa xuất hiện trên người Mị Ảnh có khả năng cướp mạng của hắn rất thấp. Cho thấy hắn phân biệt được nhiều đòn tấn công của kẻ thù. Biết phòng thủ kịp thời. Ngăn cản những đòn hiểm. Phản công đòn có kẻ hở. Đám ma cả rông ở bờ biển Tây Nam trí lực thuộc hàng thượng phẩm. Ra tay vô cùng tàn ác. Mất hết tình đồng loại.

Mị Ảnh còn sống quay về núi Tiêu Dao, cam đoan là vì hắn đã bỏ chạy đúng lúc.

Bỏ chạy?

Đây không phải cách dạy của Richard.

Rắc một ít thảo dược lên vết thương của Mị Ảnh, Thiên tò mò hỏi: “Người đã chạy?”

“Phải, thưa Nam Vương.”

Hắn xấu hổ thừa nhận.

Thiên cười: “Chúa tể dạy người?”

“À, chuyện này... Trước lúc tập luyện cùng chúa tể thì thuộc hạ có cùng đám người của Tây Vương đánh một trận, không biết vì sao truyền đến tai chúa tể. Sau đó thuộc hạ đã hối hận. Chúa tể dùng rất nhiều chiêu thức đánh thuộc hạ, đánh đến thân tàn ma dại. Thuộc hạ còn tưởng mình đã chết. Dưỡng thương xong, chúa tể lại tiếp tục mang thuộc hạ đến khu giao đấu của ma cả rông. Đòn tấn công của chúa tể vừa nhanh gọn lại dứt khoát, từng đợt từng đợt khiến thuộc hạ không kịp trở tay.”

Nghe đến đây, Thiên sững người: “Vậy mà người không chết?”

“Ha ha, đúng vậy, thuộc hạ cũng cảm thấy quá kì diệu.”

“Ngay cả Bắc Thần cũng không thể chịu nổi quá năm chiêu từ Richard. Người bị đánh cả ngày và vẫn giữ được mạng sống. Thể lực không tồi, rất thích hợp để bồi dưỡng. Nhưng chuyện người bỏ chạy trong lúc đánh nhau? Giải thích xem.”

“Có chết cũng phải lếch xác về Tiêu Dao mới được chết.” Ngưng lại một lúc, Mị Ảnh nói thêm: “Chúa tể đã nói như vậy vào ngày thuộc hạ lên đường đến Tây Nam.”

Lông mày Thiên bắt đầu giật liên hồi, anh hỏi lại: “Vậy là khi thấy sắp không xong, người bỏ chạy?”

“Đúng vậy, Nam Vương.”

“Ngươi chết chắc rồi.”

“Nam Vương, ý Ngài là sao, thuộc hạ không hiểu?”

“Ý của chúa tể rõ ràng như vậy mà ngươi không hiểu? Mị Ảnh, ngươi với chúa tể tập luyện nhiều ngày, ngươi phải để ý một chút chứ. Chúa tể nhìn ra được bản tính bảo vệ chính mình của ngươi, đến thời điểm ngươi cảm thấy mình sắp không trụ vững thì sẽ lập tức bỏ chạy, không phải à? Ngài nói vậy là để kiểm chứng lá gan của ngươi to bao nhiêu. Ngươi bỏ chạy khỏi trận chiến, về đến Tiểu Dao, chúa tể sẽ là người lấy đi cái mạng nhỏ của ngươi đấy! Hiểu chưa hả, tên đần?”

Mị Ảnh đưa tay gãi đầu: “Nhưng... không phải chúa tể lo lắng cho thuộc hạ sao?”

“Hmph, lo lắng cho ngươi?”

Thiên hừ một tiếng, bày ra nét mặt ghét bỏ.

“Ngươi cho rằng chúa tể có tim à?”

Chớp mắt vô tội nhìn Thiên, Mị Ảnh không biết nên trả lời thế nào.

Người ta thường nói ví von những kẻ máu lạnh vô tình là người không tim, ngay cả ma cà rồng cũng hay bị nói là những kẻ không có trái tim. Nhưng Mị Ảnh, hẳn là một ma cà rồng theo chủ nghĩa hiện thực. Dù là máu lạnh vô tình, tàn nhẫn hung bạo, ác độc thẳng tay, giáo quyết gian manh, điều ngoa xảo trá... Những kẻ như vậy ai cũng có một quả tim đập thình thịch không nghỉ ngơi trong lồng ngực. Không có tim thì không sống được. Mị Ảnh không ủng hộ cách nói của Thiên, vì hẳn cho rằng chúa tể có tim. Chỉ là một quả tim lạnh. Bọn hắn cũng giống như vậy.

...

Cốc cốc cốc

...

Cốc cốc

...

Rầm

Bị tiếng động lớn đánh thức, Diệp Vy giật mình ngồi bật dậy. Cô đưa tay dụi dụi đôi mắt còn ngáy ngủ, không tự chủ há miệng ngáp một cái. Sống ở tòa lâu đài của ma cà rồng đã lâu, tuy bọn họ thường nhìn thấy nhau nhưng chưa từng có một ma cà rồng nào dám mò đến phòng của cô và gõ cửa. Bình thường bọn Tây Độc muốn tìm cô thì luôn... luôn đợi cô đi tìm họ trước. Hoặc là bất thành linh xuất hiện ở khung cửa sổ rồi dùng chân đá vài cái tạo ra tiếng lạch cạch dọa người để gọi cô.

Xung quanh chìm vào yên tĩnh, Diệp Vy tưởng mình nghe nhầm, định nằm xuống.

Rầm

Cánh cửa bị ai đó gõ mạnh, âm thanh phát ra ngày một lớn.

Diệp Vy hấp tấp rời giường, chạy đến mở cửa. Bên ngoài là gương mặt khó chịu của Vũ cùng cái nhìn lạnh thấu xương trên đôi mắt chứa đầy phẫn nộ. Cô kinh ngạc chớp chớp mắt, thốt không nên lời. Không có chuyện ma cà rồng trong lâu đài sẽ đến tìm cô gây gỗ hay dọa nạt. Họ luôn luôn đứng cách xa cô, có khi còn không thèm quan tâm sự xuất hiện của cô. Bọn họ bài xích cô, với nét mặt không hoan nghênh.

Vũ hậm hực nhìn Diệp Vy từ trên xuống dưới, nói: “Còn tưởng chết rồi.”

“...”

Vũ sầm soi đánh giá Diệp Vy, mắt hướng đến mái tóc của cô, giọng chê bai: “Coi cái bộ dạng quái quỷ của cô, sao có thể mê hoặc chúa tể được thế?”

“...”

Rầm

Đóng mạnh cửa, Diệp Vy hậm hực đi vào nhà vệ sinh. Đến khi nhìn gương mặt mình trong gương, cô suyt chút té nhào. Lúc chỉnh lại đầu tóc, Diệp Vy nghi ngờ nhìn miếng băng trắng trên trán, trong lòng xuất hiện hàng trăm câu hỏi. Nhưng câu hỏi được lặp lại nhiều lần nhất chính là: Tại sao cô bị thương? Nghĩ mãi không tìm được đáp án mình muốn, cô mang theo tâm trạng khó hiểu bước ra khỏi phòng.

Cạch.

“Tôi còn tưởng cô đã chết lần hai đấy!”

Vũ vẫn còn đứng ở cửa, thái độ y hệt ban nãy.

Diệp Vy ngơ vờ nhìn anh: “Đây là phòng tôi.”

“Tôi đương nhiên biết.”

Trước lời nói của Vũ, Diệp Vy mím môi im lặng. Cô và Vũ chưa từng có dịp nói chuyện nhiều với nhau như hiện tại, cũng ít khi chạm mặt. Giữa hai người cũng không có gì để nói. Diệp Vy lách qua người Vũ, đi thẳng. Tiếng bước chân lộp cộp vang vọng khắp hành lang. Vũ nâng người lên không trung, bay đến trước mặt cô.

Diệp Vy dừng bước, trừng mắt nhìn Vũ.

Anh cũng nhìn cô, như đang đấu tranh nội tâm.

Qua một hồi lâu, cuối cùng Diệp Vy đành mở miệng nói chuyện trước.

“Có chuyện gì sao?”

“Cô... không lẽ đã...”

Vũ hoài nghi dò xét, mắt nhìn Diệp Vy chăm chăm.

Chúa tể có thể xóa đi đoạn kí ức mà Ngài muốn bỏ với người khác, đáng vẻ hiện giờ của Diệp Vy cho thấy cô không còn nhớ chút gì những chuyện đã xảy ra. Vũ tìm cô vì có chuyện muốn nhờ vả. Anh biết Diệp Vy có thể đứng ra giúp Bắc Vương và Tây Vương. Chúa tể sẽ nhượng bộ. Nhưng chúa tể đã xóa bỏ đoạn kí ức kia. Ngài không muốn cô gái này nhớ chuyện đã bán Ngài? Vũ phần nộ cau mày. Cả tòa lâu đài này đều nhớ rõ. Duy chỉ có một mình cô là không hay biết gì. Buồn cười thật!

“Thôi bỏ đi.”

Nhìn Vũ biến mất, Diệp Vy càng thêm nghi ngờ.

Trong khoảnh khắc đầu óc rối loạn, cô vội đưa mắt đến chuỗi vòng đá. Một khi mọi chuyện đã bắt đầu trở nên kì lạ thì cách duy nhất để hiểu chính là tìm kiếm thứ có thể hóa giải những thắc mắc đang dần hình thành. Vô hình trung, hành động nhìn xuống vòng đá đã khiến Diệp Vy cảm thấy an tâm hơn. Cô hiểu rõ chiếc vòng này sẽ giúp cô. Giây phút đang đắm mình vào quang sáng trên những viên đá, Diệp Vy không phát hiện có một bóng người cao lớn đang chậm rãi tiến đến gần cô.

“Em làm gì ở đây, Diệp Vy?”

Thanh âm trầm trầm của Thiên vang lên giữa không trung, hai mắt anh chứa đầy bá khí nhưng gương mặt lại vô cùng nhu hòa. Hành động của Diệp Vy bị Thiên nhìn thấu hết, anh quan sát biểu hiện trên mặt cô ngày một nhiều. Con người là giống loài nguy hiểm nhất, đều là những kẻ sát nhân vô nhân tính âm thầm. Đáng vẻ hiền lương bề ngoài bao bọc lấy chúng, bảo vệ bóng tối ác ma bên trong, chờ ngày lộ diện.

Càng nghĩ càng hận, Thiên nghiêng răng: “Chết tiệt!”

Anh đã phải rất kìm nén để không vô lý giết chết Diệp Vy.

Từ từ điều chỉnh hơi thở, anh lướt ngang qua cô, giọng đanh thép: “Nếu đã nhớ lại thì mau rời khỏi núi Tiêu Dao đi.”

“Không phải em.”

Diệp Vy rất muốn giải thích, nhưng từ ngữ không cách nào thoát ra được. Mọi chuyện quá rõ ràng trước mắt bọn họ, lời nói của cô chỉ càng khiến họ chê cười vì cho rằng cô đang bao biện cho hành động tội ác của mình. Cô không thể chứng minh bản thân trong sạch. Là cô đã vào kho vũ khí. Là cô đã trộm khẩu súng ngắn. Là cô khiến Richard rơi vào nguy hiểm. Nói rằng đó là hành động vô thức. Ai có thể tin? Luân dùng thuật thôi miên điều khiển Diệp Vy, khiến cô như một con rối rập rờn làm theo mọi sai khiến từ anh. Việc này ngoài cô và Luân thì còn ai biết rõ? Không một ai.

“Lúc Richard thức tỉnh, bọn anh sẽ có lời giải thích phù hợp.”

Diệp Vy đứng bất động tại chỗ, giọng lí nhí: “Em không giống người đó, em không muốn làm hại anh ấy.”

“Nếu biết đó là đạn bạc, khả năng Richard giết em tuy vẫn còn rất cao, nhưng chỉ số cậu ấy bỏ qua cho em có lẽ cũng không hề nhỏ. Diệp Vy, sự xuất hiện của em là rào cản chắn đường Richard. Dù em ngây thơ cũng phải nhận ra điều đó. Em nợ anh một câu trả lời. Anh thấy dường như em không có ý định sẽ trả lời. Với tư cách là Nam Vương, anh có quyền đuổi em ra khỏi tòa lâu đài này mà không cần sự cho phép từ Richard. Diệp Vy, em tốt nhất nên quay về nơi của mình thì hơn.”

Những lời Thiên nói như đã được chuốt sẵn từ rất lâu, chúng biến thành từng mũi tên nhọn hoắc không ngừng luân phiên nhau đâm mạnh lên trái tim Diệp Vy khiến cô đau đớn liên tục. Sự thật, Thiên nói không sai một chữ. Khi nhận ra chuyện đó thì đã quá muộn màng. Cô không thể tỏ vẻ dửng dưng không hiểu. Nhưng ma cà rồng ở đây, bề ngoài tuy có nét mặt không quan tâm sự hiện diện của cô. Nhưng sâu thẳm trong tâm họ, không một giây phút nào là họ không muốn xé xác cô.

Diệp Vy biết rõ nhưng đã cố tình làm như không biết.

Bây giờ, muốn giả vờ cũng không thể.

Lòng tin của ma cà rồng?

Làm cách nào để đạt được tín nhiệm từ họ?!?

Cúi thấp đầu, Diệp Vy lo lắng hỏi: “Em có thể ở lại được không?”

Thiên cười châm biếm, xoay người lại: “Thế nào? Không nỡ rời xa Richard?”

“Em...”

Bước tới gần Diệp Vy, Thiên thấp giọng: “Em thích Richard rồi?”

Cô im lặng không trả lời.

Liếc qua miếng gạc trắng trên trán cô, anh tiếp tục buông lời mỉa mai: “Chỉ là sự điên rồ nhất thời thôi nhĩ?”

Không hiểu anh đang nói gì, Diệp Vy bất giác ngẩng đầu. Nhanh như cắt, toàn thân cô đông cứng. Cả người như bị nam châm hút lấy, không thể động đậy. Nòng súng đen hun hút chìa thẳng vào giữa thái dương. Hơi thở lạnh ngắt phả ra từ người đối diện làm bầu không khí chùn xuống. Tạch. Thuận thực lên đạn, Thiên dùng đôi mắt đục ngầu nhìn vào Diệp Vy. Ngón tay ác liệt đặt vào cò súng. Diệp Vy mở to hai mắt, nhãn cầu run chuyển đầy sợ hãi. Cơ thể bắt chợt run lên nhẹ nhẹ.

Bất được niềm hy vọng của Diệp Vy trong nháy mắt, Thiên cười cợt nhả: “Richard không thể xuất hiện để cứu em đâu.”

“...”

“Ít nhất là ba ngày, em nên dọn sạch mọi thứ và rời khỏi đây.”

Thiên di chuyển nòng súng sang bên cạnh.

Đừng.

Viên đạn bay sượt qua mang tai khiến Diệp Vy hoảng hốt dùng tay bịt chặt tai lại vì âm thanh do tiếng súng tạo nên. Trái tim trong ngực đập liên hồi. Cô sợ hãi lùi về sau một bước, đôi mắt nhuộm đầy tuyệt vọng. Cô vẫn rất sợ nếu phải chết. Chuyện này không thể lừa dối bản thân mình. Khoảnh khắc Thiên cướp cò súng, trong đầu Diệp Vy đã gào lên ngàn lần mách bảo cô phải chạy đi. Nhưng vì quá sợ nên không thể chạy. Cũng không thể làm gì khác ngoài việc đứng yên bất động.

“Lần sau sẽ là đầu của em.”

Cất khẩu súng vào bên thắt lưng, Thiên hừ một tiếng.

Chỉ là sự điên rồ nhất thời?

Diệp Vy gượng gạo bỏ tay xuống, không biết sự điên rồ nhất thời đó đã cho cô bao nhiêu dũng khí để có thể tự mình nâng lên khẩu súng ngắn trên tay rồi hướng thẳng vào đầu mình mà cướp cò. Chỉ nghe thấy rất nhiều âm thanh vang lên, rõ nhất là tiếng súng chói tai. Sau đó cô mê man bất định. Ai đó đã ngăn chặn kịp thời, khiến nòng súng lệch hướng, làm viên đạn trượt khỏi đầu cô một cách vô tình. Thay vì cái đầu đầy máu ngã nhào ra sau, thì lại là một vết xước trên trán. Cô sững người.

Đây chính là may mắn mà Đại Công Tước đã ám chỉ?

Nếu không có một ai đó bay đến, có lẽ giờ cô đã được chôn dưới lòng đất.

Nghĩ lại, Diệp Vy tự hỏi mình. Tình cảnh đó nếu có dịp xảy ra thêm một lần thì liệu rằng cô có đủ can đảm như khi đó bỏ quên mạng sống của mình vì anh? Để hi sinh chính mình vì người khác, phải cần rất nhiều yếu tố. Con người luôn sống vì bản thân, chả có ý nghĩa gì nếu bảo họ vứt đi mạng sống của mình. Người ta chỉ liều mình vì gia đình. Có đôi khi còn không dám. Trên đời này không có kẻ nào không ích kỷ với mạng sống của mình. Ai cũng muốn sống thêm nhiều ngày.

“Yên tâm.”

Ngẫm nghĩ gì đó, Thiên lại nói thêm.

“Anh không bắn trượt đâu.”

Diệp Vy vội vàng lên tiếng, ngăn cản bước chân của Thiên.

“Thiên, là anh đã cứu em đúng không?”

Anh nhú mày, buột miệng nói ra sự thật: “Không. Anh không cứu em. Anh cứu những ma cà rồng ở đó. Nếu Richard tỉnh dậy phát hiện thì thể em nằm đó, kẻ chịu chết chính là bọn họ. Cả anh và những người khác cũng không tránh khỏi liên lụy. Kể từ khi Richard mở cho em một con đường sống, số mạng của em đã không còn do em kiểm soát nữa rồi. Em muốn chết thì phải chết dưới tay Richard. Em không có cái quyền tự kết liễu mình.”

Diệp Vy không trốn tránh sự thật, khê khằng thừa nhận.

“Có lẽ em điên thật rồi!”

“Em không quan trọng đến mức người ở đây điều muốn cứu em đâu!”

Thẳng thừng quăng lại câu nói thô thiển của mình, Thiên nâng người bay đi.

Diệp Vy tựa lưng vào tường, cả người thả lỏng. Cô đưa tay lên ngực trái, tự trấn an quả tim vẫn còn chìm trong hoảng sợ. Mỗi ngày trôi qua, cô đều sống như thể tòa lâu đài của ma cà rồng là nơi an toàn và không chút hoài nghi. Nếu là người khác thì có lẽ họ đã sớm cao chạy xa bay khi một ma cà rồng có lòng muốn mở đường giúp họ trốn thoát. Thân phận của cô ở tòa lâu đài này là gì? Không phải con mồi. Không phải người phụ nữ thật sự của chúa tể. Có lẽ anh chỉ nhất thời hứng thú muốn giam giữ cô trong lòng bàn tay, từ từ thưởng thức dư vị mới lạ từ cô. Rồi mới giết cô.

* * *

Màn đêm tĩnh lặng bao trùm cả tòa lâu đài sừng sững như muốn há miệng nuốt chửng lấy tòa lâu đài để lấp đầy cái bao tử rỗng tuếch. Trong chiếc quan tài nạm vàng có nhiều hình thù chạm khắc xinh đẹp nhưng mang hơi hướm cổ quái. Cơ thể cao lớn nằm trong quan tài được luồng bá khí uy nghi quấn lấy. Căn phòng tối om không chút tia sáng chứa đầy hàn khí. Mi mắt khẽ lay động. Gương mặt anh dần dần xuất hiện những biểu hiện cho thấy chủ nhân đang dần thức tỉnh. Đám thuốc hạ canh gác nghiêm trang bên ngoài rất nhanh cảm nhận được khí tức tỏa ra từ bên trong.

Richard chậm rãi mở mắt, con ngươi sâu hoắc phát ra luồng sáng như muốn thiêu đốt mọi thứ. Anh cử động cánh tay, cảm thụ sức lực chuẩn bị phục hồi. Giấc ngủ của anh sâu đến mức khiến anh nghi ngờ có sự can thiệp của thuốc ngủ. Richard chưa từng ngủ lâu như vậy ngoại trừ mấy trăm năm trước. Nếu chỉ do bị thương mà cơ thể muốn ngủ vui thì không thể nào. Anh dùng thuật hút văng nắp quan tài, ngồi bật dậy. Đám người không biết trời cao đất dày, hành động ngày càng quá quắt.

Àm

Đá bay cửa phòng, Richard hằm hằm bay thẳng đến đại sảnh.

Hai tên thuộc hạ bị dọa một phen hú hồn.

Phùng~

Tùng đóm lửa trong đại sảnh đồng loạt bùng cháy, thấp sáng khu vực mới này còn tăm tối âm u khiến những người bên dưới không dám ngẩng đầu. Richard điềm nhiên đi tới ghế ngồi, thả mình ở tư thế khiến anh thoải mái nhất. Đôi mắt chứa đầy nộ khí quét một lượt khắp đại sảnh, không bỏ sót một chỗ trống nào. Bàn tay vo tròn tạo ra một cầu khí nhỏ. Cầu khí theo cái nhú mày của anh, ngày một lớn dần. Một trận gió nổi lên dữ dội, mặc dù cửa lớn chưa được mở. Cả đám người im thin thít.

Richard nhếch môi, dùng tay vẽ vào không trung. Quả cầu khí to lớn phát nổ, tạo ra tiếng vang lớn xé rách màng nhĩ. Tùng đột gió mạnh quật thẳng vào cơ thể những ma cà rồng đang quỳ rạp bên dưới sảnh, mang theo cỗ khí mạnh mẽ từ chiều thức của anh đánh vào từng người. Khí quyền trong gió, biến thành hình thù của những lưỡi dao nhọn, rạch sâu vào da thịt lạnh ngắt. Đám người đang quỳ bị đánh nằm vật ra đất, miệng lại không phát ra chút âm thanh gì, yên lặng cam chịu. Nền nhà đầy máu tươi, vị tanh nồng theo gió bay khắp đại sảnh. Họ đáng phải bị như vậy.

Thu lại bá khí, Richard gằn giọng: “Đứng lên.”

Cả bọn gượng người đứng dậy.

Họ đã quỳ ở đại sảnh rất lâu.

Thời điểm Richard đổ gục, họ nháo loạn không ngừng. Sau đó tự hủ thẹn tự mình quỳ ở đại sảnh cho đến khi anh tỉnh lại. Vì họ biết nếu như không quỳ, lúc chúa tể tỉnh lại sẽ không đơn giản là đánh họ như vừa rồi. Theo luật của gia tộc ma cà rồng thì chúa tể có thể giết sạch họ và cả gia thế sau lưng họ, tiếp đó Ngài bắt đầu tuyển người thay thế vị trí của họ. Lập ra một đế chế mới. Họ đã phạm nhiều tội liên tiếp mà trong đó có tội đáng chết trăm ngàn lần. Họ không tin tưởng chúa tể của họ.

“Trong mắt các nguoi, ta yếu ớt như thế nào?”

“Chúa tể bớt giận.”

“Thuộc hạ biết tội.”

“Xin chúa tể bớt giận.”

“Câm hết cho ta.”

Richard quát lớn, giọng chứa đầy uy nghiêm.

Đám người phía dưới lại một lần nữa quỳ xuống, chúng quỳ mạnh đến độ chân cũng bị thương. Cả người chúng không một chỗ lành lặn, nhưng gương mặt lại đanh thép và cứng rắn đến lạ. Richard trừng mắt nhìn chúng hồi lâu, cuối cùng tức giận dùng thuật phép đánh mạnh lên người từng tên thêm một lần khiến chúng ngã gục tại chỗ với bộ dạng bê bết máu. Chúng không oán trách. Kiên trì quỳ lại trên đất.

Anh lờm gắt, cảm phẫn gầm lên: “Các nguoi cho rằng ta sẽ đem tòa lâu đài này dâng cho Diệp Vy phải không?”

“Chúa tể bớt giận, chúng thuộc hạ có tội!”

Cả đám đồng thanh hô lớn, gấp đầu xuống.

Richard vẫn tức giận quát: “Hay các nguoi mù hết rồi, đạn bạc hay đạn thường cũng không nhìn rõ được?”

“...”

“Các nguoi ngu ngốc tin rằng ta sẽ để cảm xúc che mờ lý trí như loài người sao?”

Gần như chỉ đợi Richard nói ra câu đó, đám thuộc liên cúi đầu trước anh đầy kính cẩn. Chúa tể của họ đã quay trở lại. Dáng vẻ Ngài khi nói ra từng câu từ giống hệt như khi cô gái tên Diệp Vy chưa xuất hiện ở núi Tiêu Dao. Họ nhận ra. Chính bản thân họ mới bị mê hoặc. Họ thù hận con người bằng cách hèn mọn. Ôm lo sợ với những kẻ vốn chẳng thể chạm đến một sợi tóc của họ. Từ đó nhàm lẫn càng nặng.

“Chúa tể, thuộc hạ không có ý nghĩ đó.”

“Thuộc hạ chỉ lo cho thương tích của Ngài.”

“Chúa tể, thân thể Ngài cao quý, vì tức giận nhất thời nên thuộc hạ không thể giữ bình tĩnh khi biết con người đó làm hại đến Ngài. Thuộc hạ không bao giờ nghi ngờ mọi quyết định của chúa tể, chính Ngài đã giúp chúng ta có được vị trí như ngày hôm nay. Lòng tin, sự trung thành của tất cả những người ở đây luôn luôn thuộc về một mình Ngài. Chúa tể, Ngài đừng tức giận, sẽ ảnh hưởng đến vết thương.”

“Ngài luôn là tín ngưỡng của thuộc hạ.”

“Chúa tể nói đúng, kẻ thay đổi là bọn thuộc hạ. Ngài chưa từng thay đổi, chỉ tại thuộc hạ quá dễ tâm nên mới sinh ra chuyện ngu ngốc lần này. Là tất cả thuộc hạ ở đây không quên được quá khứ nhờ nhuốc, không quên được ả ta nên đem thù hận dồn hết vào cô Diệp Vy. Chúa tể hãy bớt giận. Thuộc hạ xin lấy công chuộc tội.”

Tên đó vừa dứt lời, cả đám liền quay sang nhìn hắn.

Họ dường như biết hắn muốn nói điều gì.

Hắn nghiêm túc tiến về trước, khom người cất giọng: “Chuyện về cô Diệp Vy.”

Richard cau mày.

Hắn tiếp tục nói: “Hôm đó lúc Ngài vừa ngắt đi, thuộc hạ nhìn thấy cô Diệp Vy không chút do dự đưa khẩu súng trong tay lên. Cô ấy muốn tự sát. Nhưng may có Nam Vương, nên viên đạn đã bay trượt, cuối cùng chỉ để lại một vết thương nhỏ trên trán cô ấy. Tuy thuộc hạ không rõ sự tình, nhưng có lẽ cô ấy cảm thấy hối hận vì đã xuống tay với Ngài.”

Lông mày dần giãn ra, Richard đứng phất dậy.

“Lui xuống hết đi.”

“Tuân lệnh chúa tể.”

Đám thuộc hạ thở phào, mạng sống cuối cùng cũng trở về.

Chúng vừa đi vừa nhỏ giọng oán trách tên bên cạnh.

“Nguoi nịnh bợ chúa tể.”

“Còn dám đem chuyện đó giúp Ngài nguoi giận.”

Hắn thong thả bước đi, cười ngoác miệng: “Ta chỉ nói sự thật thôi.”

Richard nâng người lên không trung, bay vút đi.

Thắc mắc của anh đã được giải đáp.

...

Ngồi bên mép giường, Diệp Vy nghiêm túc suy nghĩ. Đôi mắt của cô cứ một lúc lại chuyển hướng đến bên khung cửa sổ, lặp đi lặp lại nhiều lần. Người đứng ở cửa sổ hai mắt nhắm chặt, đầu tựa hẳn vào tường, gương mặt đầy thư giãn. Làm lơ những cái nhìn lén lút của Diệp Vy khiến cô không cách nào mở miệng hỏi được. Bầu không khí trong phòng rất dễ chịu, nhưng cô lại chẳng cảm thấy thoải mái. Do dự một lúc lâu, cô đứng phắt dậy, tiến đến bên cạnh người nọ rồi khẽ cất giọng.

“Nè, tại sao em lại ở đây?”

“Tại sao tôi không được ở đây?”

Không thèm mở mắt, Hải Lam bữu môi đáp trả.

Diệp Vy há miệng, nói: “Đây là phòng chị.”

“Lâu đài là của chúa tể.”

Trước lời lẽ gai góc của Hải Lam, Diệp Vy đành im lặng.

Hải Lam chậm chậm mở mắt, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mấp máy như đang mắng nhiếc điều gì đó rồi hậm hực đẩy cái nhìn không thiện cảm về phía Diệp Vy. Cô tùy ý vờn vai, đưa tay xoa bóp thân thể mềm mại của mình. Đi một vòng quanh căn phòng rộng chứa đầy mùi của con người, Hải Lam bắt gặp cau mày.

Cô đã suy nghĩ rất nhiều về cách hóa giải tà thuật trên người Diệp Vy. Nhưng mò mẫm cả đêm vẫn không tìm ra nguyên nhân. Chỉ khi nào kẻ đó dùng phép khắc chế Diệp Vy thì cô mới cảm nhận được, lúc đó mới có thể sử dụng lá chắn bảo vệ. Còn khi ở trạng thái bình thường như lúc này, cô lại không thể làm được gì ngoài việc ở cạnh Diệp Vy, chờ đợi kẻ đó ra tay trước để kịp thời ngăn chặn. Hải Lam cau có cắn môi, cứ hễ cô rời khỏi Diệp Vy là tên đó lại có cơ hội thực hiện tà phép thoải mái.

Chẳng lẽ phải ở cạnh nhau 24/24 giờ?

Đó đúng là nhiệm vụ chúa tể giao phó khi cho gọi cô về.

Nhưng, với kiểu người của Hải Lam, cô không thể nào ở yên một chỗ.

“Em biết chuyện gì đúng không?”

Nghe thấy giọng nói của Diệp Vy vang lên, Hải Lam hiểu kỳ xoay người.

Diệp Vy ngắm nhìn quang cảnh yên bình ngoài cửa sổ, cất giọng: “Chị có cảm giác em biết được chuyện gì đó.”

“...”

“Sau mỗi lần chị bị Luân thôi miên, tỉnh dậy điều thấy em đầu tiên.”

Thẳng thắn đề cập vấn đề chính, Diệp Vy thu hồi tầm mắt. Cô quay sang Hải Lam chờ đợi câu trả lời. Diệp Vy không phải kẻ ngốc, bình thường cô ung dung sống trong lâu đài, nhưng việc cần nhớ thì cô tuyệt đối không quên bao giờ. Hải Lam là ma cà rồng thường xuyên xuất hiện ở gần cô, dần dần cô nhận ra, những đợt gió thanh mát truyền đến từ sau lưng thuộc về Hải Lam. Không biết có phải do Diệp Vy nhạy cảm hay không, nhưng có vẻ như gần đây cô đã cảm nhận được hơi thở của những cơn gió. Diệp Vy không biết. Cô có thể trở nên thân quen với gió đến vậy, tất cả là nhờ vào những tình thể máu của Bắc Thần đang tồn tại trong cơ thể cô.

Bắc Thần điều khiển được gió.

Người sở hữu được máu của anh cũng sẽ tự nhiên hiểu thêm về những cơn gió.

Hải Lam ngoái mặt đi, thờ ơ: “Nghe chị nói tôi chẳng hiểu gì hết.”

“Không phải chị làm hại anh ấy.”

Hải Lam khịt mũi: “Chị nghĩ tôi tin lời chị?”

Diệp Vy nghe xong thì mỉm cười, giọng nhẹ tênh: “Chị không nghĩ vậy, chị biết em biết rõ, không phải chị làm.”

“Chị đừng tỏ vẻ nguy hiểm như vậy, tôi nhìn không quen mắt.”

Xua tay, Hải Lam nằm phịch lên giường, lăn qua lăn lại.

Diệp Vy cũng bước đến giường ngủ, đứng nhìn Hải Lam chăm chăm.

Tránh không được ánh nhìn gắt gao của Diệp Vy, Hải Lam ngồi bật dậy. Gương mặt xinh đẹp nhăn nhó không ngừng, chưa có kẻ nào dám dùng đôi mắt chết tiệt đó nhìn cô như vậy mà còn sống. Thái độ muốn biết rõ sự thật của Diệp Vy khiến Hải Lam bắt đầu có cái nhìn khác về cô. Cô gái này không biết rồi. Một khi đã bước chân vào thế giới của bóng đêm thì không thể thoát ra được. Có vào không có ra. Nếu Diệp Vy muốn xuống bùn, Hải Lam còn do dự không giúp thật không phải.

Nhưng chuyện này mà đến tai chúa tể... e là không hay lắm!

Ngài sẽ vui vẻ đón nhận?

Hay là tức giận tàn phá cả lâu đài?

Bỗng nhiên thờ dài, Hải Lam úp mặt xuống giường.

“Có những chuyện chị không nên biết thì hơn.”

“...”

“Biết càng nhiều càng lún sâu vào bùn lầy.”

Diệp Vy ngồi bên mép giường, thật lâu sau mới dám nói ra.

“Biết càng nhiều càng tốt. Chị có thể học cách sinh tồn, có thể tự mình cứu mình khi rơi vào nguy hiểm, có thể không sợ hãi khi đứng đối diện ma cà rồng, có thể trở thành một thuộc hạ bảo vệ chúa tể, có thể được phép ở lại núi Tiêu Dao. Nếu không biết gì hết, chị chỉ có thể là một kẻ làm vướng chân chúa tể, không phải sao?”

Hải Lam ngồi bật dậy, mở to mắt kinh ngạc.

Những lời này, nếu chúa tể nghe được, nhất định Ngài sẽ rất vui!

Cẩn thận quan sát nét mặt Diệp Vy, Hải Lam âm trầm hỏi lại: “Chị muốn bảo vệ chúa tể?”

Trong lòng Hải Lam bất chợt khinh bỉ, một người không có sức mạnh như Diệp Vy mà cũng tỏ vẻ muốn bảo vệ chúa tể ma cà rồng? Nói ra ngoài còn ngại người khác chê cười. Cô muốn bảo vệ, nhưng chắc gì chúa tể cần đến sự bảo vệ đó. Trên người không có vũ khí, thân thủ không cần thử cũng biết tệt hại, tốc độ di chuyển chỉ là cái đinh trong mắt ma cà rồng. Loại bảo vệ này, nên nói ngược lại thì đúng hơn.

Diệp Vy gạt mạnh đầu, bây giờ thì cô muốn quyết định như vậy. Nếu cô trở thành thuộc hạ của anh thì sẽ không bị người khác đuổi khỏi núi Tiêu Dao. Để có thể được phép ở lại, ngoài việc chọn cách biến thành thuộc hạ, cô không nghĩ ra cách nào hay hơn. Những thuộc hạ của anh điều nhận được đãi ngộ tốt. Cuộc sống không tệ. Trừ việc họ thường xuyên nhận lệnh rồi đi đâu đó thì cách họ đi lại trong tòa lâu đài rất tự nhiên thoải mái, không bị cấm cản khi muốn tới chỗ nào đó trong lâu đài.

Thăm nghĩ, Diệp Vy nói với giọng đầy quyết tâm.

“Chị sẽ là một thuộc hạ hết lòng trung thành với chúa tể.”

“Thuộc hạ... của chúa tể?”

Hải Lam lấp bắp, giọng như bị đè nén.

Diệp Vy nghiêm túc gạt đầu.

Giây tiếp theo, Hải Lam đưa tay bịt miệng, cười sặc sụa.

“Hahahah ha ha ha”

Người phụ nữ này ngu ngốc thật hay giả vờ ngu ngốc, cô không biết làm thuộc hạ của chúa tể thế nào hay là điên quá nên muốn đâm đầu vào chỗ chết? Quá trình trở thành thuộc hạ của chúa tể không đơn giản như cách thu nhận thuộc hạ của Nam Vương, Bắc Vương hoặc là Tây Vương, những kẻ thành công được thừa nhận bởi chúa tể đều mang thương tích đầy mình và có một quá khứ huy hoàng.

Diệp Vy còn chưa bước qua vòng loại đã bị khai tử, nói gì đến chuyện trở thành một thuộc hạ chính thức. Vượt qua được vòng loại giao đấu ở bãi tha là chuyện khó nhằn với đám ma cà rồng muốn được làm thuộc hạ ở tòa lâu đài của chúa tể. Kể đó còn có khả năng sẵn mỗi trong mức thời gian quy định. Sau nữa là dùng thuật phép chịu đựng ba chiều thức từ chúa tể mà vẫn còn giữ được mạng. Nghĩ thôi đã ớn lạnh.

Lau nước mắt vì cười quá nhiều, Hải Lam nghiêm túc hỏi Diệp Vy.

“Chỉ nghĩ kỹ chút đi. Có thể cân nhắc chuyện làm thuộc hạ của Nam Vương, Bắc Vương hay Tây Vương. Thậm chí là thuộc hạ của tôi cũng được. Về chuyện muốn trở thành thuộc hạ của chúa tể, tôi nghĩ chị đừng mộng tưởng. Mất mạng đó.”

Diệp Vy ngậy người sau khi nghe những gì Hải Lam nhắc nhở.

Thiên đang hiểu lầm cô. Bắc Thần không ưa cô. Còn lại Tây Độc là ma cà rồng cô thân thiết nhất sau những ngày sống ở lâu đài. Nhưng cô không muốn trở thành thuộc hạ của Tây Độc. Khi cô trở thành thuộc hạ của anh, có lẽ sẽ khiến anh mất đi oai nghiêm. Tính cách của hai người không thích hợp cho mối quan hệ chủ-tớ. Một kẻ thích đùa bỡn, một kẻ hưởng ứng sự đùa bỡn. Quy tắc chỉ còn trên cửa miệng.

Hải Lam đột nhiên đứng dậy, nhìn Diệp Vy, bày ra nét mặt nghiêm túc.

“Ngay thơ đến mức hồn nhiên. Chị ở đây bao lâu rồi? Chị không biết những ngày chị ở đây, tất cả ma cà rồng trong lâu đài phải đón nhận bao nhiêu luật lệ mới và hứng chịu bao nhiêu sự trừng phạt đâu. Đừng nghĩ rằng nơi này yên bình như bề mặt mà chị vẫn nhìn thấy mỗi ngày chứ. Tốt nhất chị nên suy nghĩ cẩn thận. Đợi đến khi chị chứng kiến cảnh tượng đầm máu trong đêm trăng tròn, có lẽ chị sẽ lập tức thay đổi ý định của mình. Cho đến khi đó, chị hãy cứ thoải mái sống đi.”

Chỉ còn ba ngày nữa là đến đại lễ mừng sinh nhật chúa tể ma cà rồng.

Trong ba ngày sắp tới, họ không cần phải giữ gìn bốn phần.

Mà lúc nói chuyện cùng Hải Lam, Diệp Vy đã luôn miệng nhắc đến Luân, hoàng tử của tộc người sói. Do Hải Lam không mấy quan tâm, cô chỉ nghĩ đến chuyện có kẻ ản thân trong tòa lâu đài âm mưu kế hoạch tạo phản. Thời gian gần đây ai cũng bận bịu liên tục, âm thầm điều tra không ngừng nghỉ. Mọi người cũng chẳng còn tâm trí để ý chút chuyện con con liên quan đến Diệp Vy nữa.

Để lại Diệp Vy một mình trong phòng, Hải Lam dùng thuật phép biến mất.

Hòa mình vào thiên nhiên bên ngoài, Hải Lam bắt giác ngoái đầu nhìn lên khung cửa tầng năm của tòa lâu đài. Một con người như Diệp Vy, có được quãng thời gian sống ở mảnh đất của ma cà rồng, đúng là chuyện may hiếm có. Diệp Vy không thể đứng giữa ranh giới. Hoặc là cô vứt bỏ thế giới con người êm đẹp. Hoặc là tiến vào thế giới đầy rẫy hiểm nguy của ma cà rồng. Không có ngoại lệ hay chọn cả hai.

Loài người...

Chúng bắt buộc phải chịu số phận thảm thương nhất!

Vù.

Một lực phép từ phía sau đánh thẳng vào người Hải Lam, cô cau mày rồi lập tức nhảy sang bên cạnh tránh né. Liếc mắt nhìn cành cây bị chiêu thức vừa rồi đánh gãy trong nháy mắt, nét mặt cô trở nên đông cứng. Còn chưa kịp xác định kẻ đến là ai thì trước mặt bỗng xuất hiện vài hạt bụi. Hải Lam đưa tay che ngang mặt. Không phải bụi. Mà là phấn. Trong phấn có chứa thành phần khó ngửi. Toàn bộ số phấn đó theo gió bay thẳng vào người Hải Lam khiến cô bịt miệng ho sặc sụa.

“Khụ... khụ... tên chết bầm nào...”

“Ô, em không thích sao?”

Thiên hiện ra trước mặt Hải Lam, quơ quơ túi phấn đầy vui vẻ.

Hải Lam tung một cú đá, Thiên nhanh nhẹn né qua.

Phủi sạch đống phấn li ti trên người, cô bắt mẫn: “Cái thứ quái quỷ gì vậy?”

Anh cười hi hi: “Thấy em thích hoa tuyết cầu như vậy nên anh đã dùng nó điều chế thành loại phấn hạt mịn này, thuận tiện để em dùng làm nước hoa, độc nhất vô nhị đó nha.”

Hải Lam đưa tay quệt mũi: “Hoa quý gì? Thiên, anh có nhầm không? Anh từng thấy em bày tỏ lòng yêu thích của mình trước những đóa hoa à? Đừng có chọc điên em! Không nê mặt đâu! Dù anh có là Nam Vương thì em cũng đánh anh. Đánh không lại cũng phải đánh.”

Thiên đưa tay xoa cằm: “Máu của Bắc Thần có thể biến con người thành ma cà rồng được không?”

Hải Lam đứng hình, hai hàm răng nghiến chặt.

Trông thấy dáng vẻ của cô, anh đâm chiêu nói thêm: “Anh cứ thắc mắc mãi!”

“Thiên, em cảm thấy anh cần nghỉ ngơi vài ngày. Có phải vì điều chế thảo dược và trị thương cho chúa tể đã cướp hết sức lực của anh rồi không? Đến chức năng của thần kinh cũng gặp trở ngại. Chú ý giữ gìn sức khỏe đi chứ! Anh mà ngã xuống, e là có gọi đám bác sĩ ở châu Âu tới cũng không cứu

được kẻ khó ở như anh.”

Thấy Hải Lam toan bỏ đi, Thiên nhanh nhẹn túm lấy cổ áo cô rồi lúi xềnh xệch ra phía sau vườn, tránh đi ánh nhìn của bọn thuộc hạ phía xa. Theo tính cách của Hải Lam thì lẽ ra cô sẽ la oai oái, nhưng chẳng có một âm thanh nào phát ra. Cô biết Thiên không phải người hay tùy tiện hành động, cũng vừa phát hiện điểm khác thường trong câu nói của anh. Nên mới mặc kệ để anh kéo đi. Đợi cho đến khi anh buông tay, cô mới đưa mắt nhìn quanh rồi dùng phép tạo ra một khu vực kết giới.

Hải lòng gật đầu, Thiên khoanh tay trước ngực: “Không hổ danh là truyền nhân cuối cùng của gia tộc Mộc Lam.”

Cô xì một tiếng rồi cao ngạo: “Anh cũng biết chuyện này rồi?”

“Chỉ chậm hơn Richard một bước. Mà thật ra, nếu không phải đã từng tiếp xúc thì anh cũng không phát hiện. Ngụy trang quá tài tình. Tiếc là bọn người Đông Bắc không ai biết được bí mật về dòng máu chảy trong cơ thể Bắc Thần. Ngoại trừ anh và Richard, Bắc Thần, Tây Độc, cuối cùng là em. Không một kẻ nào biết, máu của Bắc Thần khá đặc biệt nên không thể biến con người thành ma cả rỗng. Kẻ ở phòng Diệp Vy lần đó không phải em. Vậy mà anh còn nghĩ em nói đùa. Lại lừa theo.”

“Anh biết vì sao mọi người không thể nhận ra?”

Thiên gật đầu: “Một loại yêu dược có khả năng giúp kẻ giả mạo ẩn mình, người tạo ra kẻ giả mạo hẳn đã đọc rất nhiều về yêu dược. Dùng bông hoa đầu tiên chớm nở trong sương sớm, điều chế thành bột phấn rồi rắc lên khóm cỏ đã phơi khô bảy ngày bảy đêm dưới màn sương mờ ở núi Mộc Liên. Sau đó đem khóm cỏ bỏ vào nước, đợi nó dần rã tan rồi uống. Dù là diện mạo hay mùi hương trên người. Dù là thuật phép hay chiêu thức ra đòn. Giống y đúc. Không thể tìm ra điểm khác biệt. Yêu dược đó là cỏ Mộc Nhị Thủy Linh ở gia tộc Mộc Lam.”

Hải Lam đưa tay che miệng, hoàn toàn bất ngờ.

Những chuyện Thiên vừa nói cô không hề biết. Gia tộc Mộc Lam sống ở dãy núi Mộc Liên cũng không hề biết. Họ chỉ biết có một loại cỏ nhìn rất chướng mắt mọc bên sườn núi, nó tên Mộc Nhị Thủy Linh. Có nhiều lần họ muốn thiêu rụi đám cỏ dại, nhưng sau khi ra tay xong lại nhận thấy loại cỏ này rất trâu bò. Giết nó bằng nhiều cách, nhưng nó vẫn cứ sống. Dần dà họ đành làm ngơ trước sức sống dai dẳng của nó. Họ thậm chí còn không biết cứ cách ngàn năm thì nó sẽ nở hoa.

Mấy ngày trước, chúa tể cho gọi cô rồi ra lệnh cho cô quay về dãy núi Mộc Liên điều tra về Mộc Nhị Thủy Linh. Không nói gì thêm. Ngài đã biết chuyện có đến hai Hải Lam xuất hiện ở tòa lâu đài mà không bày ra nét mặt gì. Đúng là đáng sợ. Nghĩ đến đây, cô bất chợt nói: “Nhưng sao chúa tể có thể biết đầu mối thực sự là em?”

Thiên lắc đầu: “Chuyện này không nằm trong phạm vi anh có thể suy đoán.”

Kỷ thực Thiên đã tiếp xúc với kẻ giả làm Hải Lam nhiều lần, nhưng anh lại không hề nhận ra. Dần dần có một lỗ hổng khác biệt, ngoài mặt anh tỏ ra bình thản, nội tâm lại ngầm xác minh thân phận thật sự của kẻ mạo kia. Richard biết kẻ đó quần quanh bên cạnh Diệp Vy nhưng không tỏ ra nghi ngờ. Nghĩ tới đây, Thiên khẽ cong môi khâm phục. Còn không phải vì kẻ đó ngoài việc theo dõi Diệp Vy, ngoài ra cũng không làm gì khác, hơi nữa còn vô ý bảo vệ Diệp Vy mà không nhận ra.

Là vô hại hay cố tình ra vẻ?

Thiên tò mò suy nghĩ.

Kẻ đó rốt cục có mưu đồ gì hay không?

Tạm gác lại chuyện này, anh nghiêm túc nghĩ về cỏ Mộc Nhị Thủy Linh. Thứ yêu dược hiếm có như vậy, anh cũng muốn sở hữu. Tiếc thay có kẻ đã phồng tay trên của anh, canh đúng thời điểm hoa nở, sai người đi trộm. Mộc Nhị Thủy Linh nếu có thể dùng điều chế thành dược thảo, có khả năng cao sẽ trở thành loại thuốc giải độc nhất vô nhị, chữa lành được mọi chất vết thương, giải được mọi chất độc. Như vậy có thể giúp Diệp Vy thử giải chất độc còn ẩn trong lượng máu cô đã nhận từ Bắc Thần. Dù sao cũng là độc, để lâu trong cơ thể có khi sẽ gặp nguy hiểm.

Mộc Nhị Thủy Linh ngàn năm mới có một bông hoa.

Ma cà rồng có thể đợi.

Nhưng con người thì không.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tập làm quen

“Á, thả tôi ra, thả tôi ra.”

Nghe tiếng hét thất thanh, Diệp Vy giật mình xoay người. Trước mắt cô là rất nhiều người đang bị kéo lê trên đất với gương mặt sợ hãi tột cùng. Những kẻ đang dùng sức kéo họ lại chính là ma cà rồng. Cô hoảng hốt. Chuyện gì đang diễn ra vậy? Ban ngày không phải là thời gian nghỉ ngơi của ma cà rồng ư? Trên người bọn họ là những chiếc áo choàng đen bằng vải nhung, họ dùng nó che kín từ đầu tới chân không để lộ da thịt. Dưới ánh nắng mặt trời, ma cà rồng đã không phải sợ.

Một tên thuộc hạ liếc thấy Diệp Vy, hần không nói không rằng bước qua cô.

“Cứu tôi với.”

Kẻ bị hần kéo đi lập tức túm chặt chân Diệp Vy, dọa cô giật mình. Bàn tay dính đầy bùn đất và máu tươi do chà xát trên đất, vai áo bị rách hết phân nửa để lộ làn da rám nắng. Đôi mắt chứa đầy nỗi sợ cùng những giọt nước mắt không dám chảy xuống của người nọ khiến Diệp Vy nhớ đến đêm cô và anh lần đầu gặp nhau. Cô cũng sợ hãi như người này vậy. Nhưng bảo cô cứu người? Ở lâu đài của ma cà rồng, cô có tư cách cứu người chắc? Nói theo cách nào đó thì cô cũng là một con mồi của họ.

Diệp Vy nhú mào nhìn người nọ, toan mở miệng nói.

Bụp.

“A!”

“Ta cho phép người nói chuyện sao?”

Tên ma cà rồng quăng phịch cơ thể người kia xuống đất, sải chân bước tới, dùng sức giẫm mạnh lên bàn tay đang nắm chặt chân Diệp Vy không buông, khiến hần lập tức buông tay rồi hét lên một tiếng. Hần cúi người, đau đớn ôm chặt cổ tay đã gãy của mình. Tên ma cà rồng hằm hằm ra mặt, lộ rõ bản tính không thích tổn thì giờ cho việc vô nghĩa. Hần giờ móng vuốt về phía người kia, toan bóp cổ con mồi.

“Chờ đã.”

Không biết có can đảm từ đâu, Diệp Vy bất ngờ lên tiếng ngăn cản.

Ma cà rồng nọ lừ mắt nhìn cô hồi lâu, cuối cùng “Phập” một tiếng ngắn gọn. Hần dùng móng vuốt móc quả tim kẻ đó ra trước mặt cô không chút do dự. Máu văng tung tóe trên nền cỏ tươi mát. Cơ thể người kia từ từ ngã xuống đất. Hai mắt hần vẫn mở to vì quá kinh ngạc. Bên tai ừ đi. Mùi tanh thoang thoang hòa vào không khí.

Diệp Vy hóa đá, cả người run lên bần bật.

Tên ma cà rồng chậm rãi đứng lên, trên tay là quả tim vẫn còn chút nhịp đập dính đầy máu tươi. Cảm giác bết dính khiến hần thỏa mãn, bất giác hít vào một hơi như muốn mang cả vị tanh nồng trước mũi cuốn vào cái bụng trống rỗng. Hần xoay người rồi đi. Mang theo quả tim trên tay. Bỏ lại một thi thể còn ấm dưới chân Diệp Vy.

Cô cảm thấy hít thở không thông, tâm trí mơ hồ không dám tin.

Những ma cà rồng phía sau dường như không mấy quan tâm chuyện gì vừa xảy ra, lúc đi ngang qua chúng còn cố tình giẫm đạp lên cái xác trên đất hệt như đang đạp lên bùn đất mà đi. Xác chết chả là gì đối với chúng. Chỉ có một mình Diệp Vy sợ hãi. Cô không dám xoay người, không dám bước đi, không dám ngồi thụp xuống tránh né, cũng không dám cúi đầu nhìn thêm một lần nào nữa. Da gà nổi lên khắp người, tóc con sau gáy cũng dựng ngược hết lên. Toàn thân trở nên lạnh toát.

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng lẽ ra chỉ có trên phim, đúng là dọa người.

Âm thanh chân thật đánh thẳng vào từng sợi dây thần kinh, mùi tanh của máu nồng đậm giành quyền chiếm đoạt không khí. Thời gian ngưng đọng. Chỉ còn tiếng gió lướt qua nhánh cây vang lên xào xạc. Nhưng Diệp Vy không thể nghe thấy. Trong đầu cô là loạt hình ảnh của bộ phim kinh dị, lặp đi lặp lại đầy đả kích. Giữa ban ngày ban mặt, lại có thể móc tim một con người đang sống sờ sờ rồi thần nhiên đem đi.

Nỗi ám ảnh này khiến cô trong chốc lát không thể tiếp nhận.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân.

Mùi hồ phách nhẹ nhàng đẩy lùi vị tanh của máu.

Biết anh đã đứng ở phía sau, nhưng Diệp Vy không dám quay lại.

Richard yên lặng nhìn bờ vai không ngừng run rẩy của cô, có chút không đành lòng nhưng rất nhanh cảm xúc đó đã bị cái nhẫn tâm tàn nhẫn trong anh đẩy lùi. Dưới cương vị chúa tể, anh không thể lừa gạt bản thân và thuộc hạ để chạy đến đỡ dành cô. Cô buộc phải chấp nhận sự thật. Đó không phải là con người thật của anh. Phát tay ra hiệu cho đám thuộc hạ bên cạnh thu dọn cái xác, anh chậm rãi lên tiếng.

“Đây là những chuyện thường xuyên xảy ra ở tòa lâu đài của tôi.”

Lần đầu tiên Diệp Vy cảm thấy giọng nói của anh thật xa lạ.

Richard bước ra trước mặt Diệp Vy, lúc nhìn qua gương mặt của cô, mắt anh lại bất giác tìm đến miếng gạc trắng trên trán cô. Ít ra vết thương trên trán của cô đã nhắc nhở anh, cô đã một lần muốn chết vì cảm thấy có lỗi với anh. Đấy mắt xuất hiện tia vui mừng. Anh nâng tay vuốt nhẹ miếng gạc trắng, phát ra thanh âm lạnh lẽo.

“Vy, sẽ còn rất nhiều chuyện khiến em cảm thấy sợ hơn lúc này.”

Thu lại bàn tay, Richard xoa người.

Diệp Vy vội vàng nắm lấy góc áo của anh, giọng run run: “Em... không... sợ.”

Anh âm trầm nhìn cô, con ngươi khẽ di chuyển.

Một lời nói dối đầy thiện ý!

Richard có thể nhìn thấu cảm xúc của Diệp Vy lúc này, trái tim đang đập bịch bịch trong ngực trái tựa như đang muốn tìm chỗ trống để chui ra. Hơi thở run rẩy, chứa đầy nỗi sợ. Tiếc thay, cô vẫn không chịu thừa nhận. Anh không khen Diệp Vy can đảm, càng không nhạo báng sợ nhút nhát của cô. Richard nghĩ, thà rằng cô nói không sợ còn tốt hơn là gật đầu nói mình rất sợ. Vì khi ấy, anh cũng chẳng biết làm gì!

Cô khó khăn nói: “Ch... chân... không thể... không thể... nhấc... lên... được...”

Khoảnh khắc tiếp theo, Richard mạnh mẽ bế cô lên. Được anh bao bọc trong lòng ngực, Diệp Vy như tìm được điểm tựa vững chãi, cô nép chặt vào người anh. Bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy khoảng áo trước ngực, giữ chặt không rời. Hầu hết những ai nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi đều sẽ sợ đến mức không thể di chuyển. Diệp Vy không khác biệt. Nhưng chỉ cần ngửi thấy hương thơm hổ phách dịu nhẹ thì đột nhiên tâm trạng lại dần dần bình ổn. Cảm giác run rẩy từ đó tan biến. Thật kì lạ!

Trên đời này, còn có loại chuyện kì lạ như vậy?

An tâm hơn khi nhìn thấy một người.

Nhẹ nhõm hơn lúc nằm trong vòng tay người đó.

Chỉ cần là người đó, thì dù trời có sập xuống, lòng vẫn không lo sợ.

Loại cảm giác gì thế này?!

Diệp Vy nghiêm túc suy nghĩ. Chưa từng có người đàn ông nào mang đến cho cô những xúc cảm như hiện giờ. Mới vừa nãy còn sợ đến không thể bước đi. Bây giờ lại bình tĩnh nằm ngoan ngoãn trong ngực anh. Hay là... cô thích anh rồi? Vì đã thích anh cho nên mới cảm thấy yên lòng khi có anh bên cạnh. Nghĩ tới khả năng bản thân có cảm giác với, Diệp Vy ngại ngùng úp mặt vào ngực anh.

Cô... đã phản bội lại thể giới của mình.

Mở to mắt nhìn con người bị ma cà rồng giết chết mà không làm gì cả!

Mà thật ra, cô cũng chẳng thể làm được gì!

“Richard.”

Nghe người trong ngực gọi khẽ, anh chậm rãi dừng bước.

“Anh biết rồi phải không?”

Richard cúi đầu nhìn cô.

Lúc hai mắt chạm nhau, Diệp Vy dùng giọng chắc nịch nói với anh: “Người có ý hại anh, không phải em.”

“Phải không?” Anh lạnh lùng.

Lập tức sau đó, một đợt gió nổi lên, khí thế bức bách đến choáng ngợp, làm người ta ngột ngạt khó chịu. Richard phần nộ nghiêng răng ken két, con ngươi giãn nở trở nên đỏ ngầu, trông vô cùng đáng sợ. Vì sao lần nào anh xóa đi kí ức của cô, thì cô đều có thể tự mình nhớ lại, thậm chí còn rất nhanh? Thuật phép của anh có vấn đề hay bản thân anh có vấn đề? Tiếng gió rít cuồng nộ cuộn thành lốc xoáy.

Thay vì nháo loạn hay khóc nức lên, lần này Diệp Vy chỉ im lặng cất giọng giải thích với anh, tựa như đang nói về một chuyện gì đó rất bình thường. Bởi vì cô biết nếu như để anh nhìn thấy sự yếu đuối của cô, anh sẽ lại xóa đi kí ức của cô. Mặc dù sau đó có thể nhớ lại nhanh chóng, nhưng Diệp Vy không muốn làm anh lo lắng.

Hai người cố tình chẳng hỏi gì cả, thôi làm khó nhau.

Chuyện kí ức quay về, cứ như vậy trôi qua bình lặng.

Cô vui mặt vào ngực anh, giọng nói có phần bị đè ép, nghe rất nhỏ.

“Em sẽ bảo vệ anh.”

Ngay sau đó, Diệp Vy cảm nhận được thân thể người đàn ông thoáng chốc khựng lại. Nhưng lại nhanh chóng trở về trạng thái bình thường. Lời nói của cô nhỏ như tiếng muỗi vo ve, thế mà Richard lại nghe không sót một chữ. Đôi mắt buổi giả xuất hiện vết nắng mai nhẹ nhàng, khiến khuôn mặt nam tính sáng bừng. Một cơn gió thổi qua. Hai người đã đứng ở gang phòng quen thuộc. Anh đặt cơ thể nhỏ bé của cô xuống giường ngủ, nâng tay vuốt mấy sợi tóc trước trán giúp cô.

“Vy, nói lại một lần.”

Diệp Vy thành thật nhìn anh, nét mặt vô hại.

“Em sẽ bảo vệ anh.”

Mặc dù câu nói này nên đổi ngược chủ ngữ!

Richard không hề nghĩ ngợi gì, cúi người đặt lên môi cô một nụ hôn. Anh cảm nhận được sự thành thật và khát khao của Diệp Vy. Cô không biết cách nói dối. Vài câu từ ngắn gọn mà lại thành công làm trái tim chứa tể bóng đêm loạn nhịp. Anh như đánh mất chính mình, triển miên mết chặt môi cô. Nụ hôn giữa họ không còn đơn thuần là hôn đến quên trời đất nữa. Giữa không gian tĩnh lặng, hai cơ thể quấn chặt lấy nhau. Nhiệt độ đột ngột tăng cao. Nụ hôn đầu tiên ẩn chứa nhiều dục vọng.

Diệp Vy bị anh hôn đến mụ mẫm đầu óc, hai tay giữ chặt lấy thắt lưng anh.

Đến khi được buông tha, cô vội vàng há miệng hít thở.

Anh đè lên người cô, gương mặt vô cùng mờ ám.

“Vy, là lỗi của em.”

Đẩy người anh để tìm chút không khí, Diệp Vy ngượng ngùng: “Anh có thể đứng lên không, em khó thở.”

Nhanh như cắt, anh lại dùng môi chặn cái miệng nhỏ nhắn của cô lại. Lần này anh hôn còn cuồng nhiệt hơn. Đôi môi bị anh chiếm lấy khiến Diệp Vy không thể thốt ra câu nào. Richard dùng tay nâng gáy cô lên, giữ chặt đầu cô rồi đẩy chiếc lưỡi ấm nóng của mình vào trong khoang miệng, treu đùa cô thật lâu. Những từ ngữ ú ớ trong cổ họng Diệp Vy càng làm Richard mất hết lý trí. Anh như biến thành một con thú hoang dã, ngấu nghiến nuốt trọn lưỡi cô. Tựa như là anh đã kim chế rất lâu.

Diệp Vy bắt đầu ngọ ngoạy, báo động cô sắp tắt thở.

Anh nhận ra, lưu luyến tách môi mình khỏi môi cô.

Chống tay vào ngực anh, cô ra sức thở dốc.

“Uhm... ha...”

Nhìn dáng vẻ hi hục của cô gái nằm dưới thân, cả người Richard giống như sắp bốc cháy đến nơi. Anh dùng ngón tay nghịch ngợm vuốt nhẹ lên chóp mũi của cô, rồi di chuyển đến đôi mắt mờ mịt còn ngây dại vì nụ hôn vừa rồi của cô. Châm chậm đùa giỡn. Hơi lạnh từ ngón tay chạm vào da thịt, thức tỉnh đầu óc mơ hồ của Diệp Vy.

Bầu không khí trở nên vô cùng ám muội.

Cô gọi anh: “Richard?”

Giọng nói chứa đựng chút hoài nghi cùng thảng thốt của Diệp Vy, nhưng khi truyền đến tai Richard thì lại biến thành thanh âm của một lời mời gọi. Tần số truyền tín hiệu của não bộ giữa đàn ông và đàn bà không hề giống nhau. Richard nhìn Diệp Vy chăm chú, như muốn nhìn thủng gương mặt cô. Kháng cự lại cảm giác không hay dưới thân mình, anh nghiêng chặt răng. Gương mặt trở nên khó coi, gân xanh trên trán ẩn hiện nổi lên. Cho thấy chủ nhân của nó đang phải chịu đựng rất nhiều.

Trái lại, Diệp Vy thấy anh khó chịu, liền vội vàng muốn ngồi dậy.

“Anh sao vậy?”

Vô tình thân thể mềm mại của cô áp sát vào cơ thể căng cứng của Richard, anh muốn tránh cũng không tránh kịp. Trước gọng kìm chắc chắn của anh, cô chẳng thể ngồi dậy nên đành ngã người tiếp tục nằm xuống. Hạn chế đụng chạm vào anh. Chỉ là trong lúc Diệp Vy muốn cử động chân, lại vô tình

đụng trúng chỗ-nào-đó. Richard hít vào một hơi lạnh, mắt sáng lên. Tích tắc sau đó, cô đỏ mặt, mím môi, im thin thít.

Anh nhìn nhìn lâu như vậy, cô bé con này lại không biết tốt xấu.

Sự đụng chạm đó đã cướp đi chút lý trí còn sót lại của anh.

Richard hạ thấp đầu xuống khiến Diệp Vy có chút hoảng loạn, ngay khi cô còn tưởng anh sẽ kéo mình vào nụ hôn nồng nàn khác thì miệng của anh lại hạ cánh an toàn bên hõm cổ cô. Diệp Vy rùng mình một cái. Anh tham lam mút lấy từng thớ da thịt ở chiếc cổ thơm tho, theo bản năng nuốt chút nữa đã há miệng gặm một phát nhưng vội thu lại rằng nanh. Thay vào đó, anh chỉ nhẹ nhàng cắn, không hề dùng sức.

Hơi thở nóng hôi hủi lưu lại bên tai Diệp Vy, như khiêu khích sức chịu đựng mỏng manh của cô. Richard cất giọng khàn khàn: “Vy, đây là em tự chuốc lấy.”

Gì chứ?

Là anh không kìm được chủ động quán lấy cô trước mà!

Sao giờ đổi ngược lại, giống như cô tự dâng mình cho anh ăn vậy?!?

Thầm nghĩ, Diệp Vy vỗ nhẹ lên lưng anh: “Richard, em biết anh khó chịu, nhưng anh có thể đứng lên được không? Em bị anh đè sắp ngạt thở đến nơi rồi, anh mà còn không đứng lên, em sợ mình sẽ chết thật đó! Á, khoan đã, dừng lại, anh đừng cắn, đau quá! Ahm... ah... Richard, anh làm gì vậy? Nè, cái tay của anh... chỗ đó... không được... anh mà còn... Tên đàn ông thôi tha này!!!!!!”

Sau đó, Diệp Vy im bặt.

Cô chỉ hơi giận dữ vì anh vừa cắn vừa day cổ cô, rồi lại chuyển đến vị trí xương quai xanh không ngừng cọ xát. Bàn tay to lớn của anh thậm chí còn xoa nắn vị trí mà anh từng chê nhỏ quá. Trong người như có luồng điện xẹt qua, Diệp Vy quên hết mọi thứ xung quanh, há miệng mắng anh một câu. Quên luôn thân phận của anh. Quên mất anh không phải người bình thường. Lúc ý thức được thì đã quá muộn màng.

Trước gương mặt tối sầm của anh, Diệp Vy giả vờ ngó lơ.

Richard lập tức dờ tay xuống bụng cô khiến cô mở to mắt hết lên.

“A...”

Đưa tay bịt miệng, Diệp Vy hốt hoảng nhìn anh:

“Richard, anh... uhm...”

Bàn tay to lớn của anh tùy tiện chà xát lên điểm mẫn cảm trên người cô, cái đầu của anh cũng di chuyển xuống dưới. Đến được nơi bị chê là nhỏ, anh vung tay kéo áo cô lên rồi há miệng ngậm lấy, dùng lưỡi đùa giỡn. Chưa được bao lâu, anh bất ngờ dùng sức day mạnh khiến toàn thân Diệp Vy trở nên mềm nhũn.

Ngẩng đầu, anh hỏi: “Vy, còn dám mắng tôi hay không?”

Cô lắc đầu ngoay ngoáy: “Không dám, không dám”

“Tốt, hôm nay tôi tha cho em.”

Nói xong, Richard đứng thẳng dậy, biến mất trong làn gió.

Diệp Vy nằm vật ra, thở phào một hơi.

Cũng may trí thông minh quay về, nếu cô không can đảm mắng anh thì không biết bây giờ hai người đã xảy ra loại chuyện mờ ám gì. Đường như ngay cả anh cũng đã rất tiết chế, không thì đã sớm nuốt trọn cô vào bụng. Những người đàn ông biết kìm chế ở chỗ con người không nhiều, đại đa số họ thường dùng thân dưới để nói chuyện với phụ nữ. Nhưng mà cả rồng đúng là không bình thường. Ở thời khắc đầu sôi lửa bỏng như vừa rồi mà còn có thể giữ mình trong sạch. Đúng là khác thường.

...

“Chúa tể, đã đủ chưa ạ?”

Tên thuộc kính cẩn hỏi, hai mắt không khỏi kinh ngạc.

Richard cau mày, gất gỏng: “Lấy thêm”

“Vâng, thưa chúa tể!”

Hắn im lặng lui ra sau.

Vừa lúc đó, Thiên đi tới.

Tên thuộc hạ trông thấy Thiên thì khép nép cúi người.

“Nam Vương.”

“Chúa tể đâu?”

“Ở bên trong ạ!”

Thiên trừng mắt nhìn hắn, rồi nghi ngờ tiến vào bên trong. Nhìn chiếc bồn tắm rộng lớn ở giữa phòng, xung quanh tĩnh lặng đến dọa người, Thiên hết mở to mắt rồi lại chớp chớp mắt. Người đang ngâm mình bên trong là Richard. Tiến đến bên cạnh bồn tắm lớn, Thiên thấy người nhìn đông đá lạnh trời lành bênh trên mặt nước.

Anh tò mò đưa tay kiểm nghiệm.

Má ơi, còn lạnh hơn tuyết và nhiệt độ cơ thể ma cà rồng!

Mấy giây sau, tên thuộc hạ lại đem thêm đá lạnh vào rồi nhẹ nhàng cho vào bồn tắm sau đó cúi người đi ra ngoài. Hắn cũng rất tò mò. Chúa tể hôm nay đột nhiên nói muốn tắm nước lạnh. Càng lạnh càng tốt. Hắn tự hỏi. Cơ thể Ngài chưa đủ lạnh hay sao mà cần phải tiếp thêm cái lạnh vào người. Nhưng rồi hắn không có câu trả lời.

Thiên ngồi bên cạnh bồn tắm, chống tay lên đầu.

“Sao vậy?”

“Nóng.”

Đáp gọn, Richard tựa lưng vào bồn, nhắm mắt thư giãn.

Ý cười hiện ra trên mắt, Thiên nói vu vu.

“Có cần anh gọi vài nữ ma cà rồng vào đây không?”

Không có ai trả lời.

Đưa tay sờ mũi, Thiên tiếp tục.

“Không phải đó là cách khiến cậu thỏa mãn à?”

Vẫn không có ai trả lời.

Thiên nhàu mày, sau đó lại cười: “Richard, sao phải khổ sở vậy? Chỉ cần như trước đây, gọi vài nữ ma cà rồng đến thỏa mãn giúp cậu, sau đó thì giết chúng. Chẳng phải những kẻ từng làm tình với chúa tể điều nhận lấy kết cục là cái chết à? Đi ngâm mình trong nước lạnh, không sợ bức bách mà chết sao! Anh thấy cậu lạ lắm! Còn tiết chế dục vọng. Có phải cậu định... Mẹ nó, đừng nói là cậu...”

Nói đến đây thì Thiên bất ngờ dừng lại, gương mặt biến dạng hoàn toàn.

Richard không hề mở mắt, lãnh đạm cất giọng: “Cút ra ngoài.”

Thiên khổ sở nhìn Richard, hạ giọng xuống: “Đừng nói anh không nhắc nhở cậu, cậu biết rõ khi làm tình cùng ma cà rồng thì con người sẽ chết mà. Nếu muốn chúng sinh con cho ta, chỉ cần lưu giữ cơ thể của chúng, để chúng sống như một thầy ma đến khi hạ sinh đứa trẻ. Một đứa trẻ ma cà rồng lại ra đời, cũng là lúc cơ thể từng làm tình với ma cà rồng thôi rửa. Theo anh thấy, gen của cậu tốt như vậy, cần phải kết hợp cùng một nữ ma cà rồng trong tộc lưu lại nòi giống.”

Richard khinh bỉ, nói: “Lắm lời thật!”

Thiên đưa tay xoa cằm: “Richard, không phải cậu giữ Diệp Vy chỉ vì hứng thú đơn thuần thôi sao? Cậu muốn cùng cô ấy làm tình? Sao có thể? Chẳng lẽ cậu có cảm giác với Diệp Vy? Không phải máu, mà là muốn có được thân thể và trái tim của cô ấy? Chúa tể, anh khuyên cậu dẹp bỏ cái ý nghĩ đó đi! Ma cà rồng chúng ta vốn không có cảm giác gì khi chạm vào cơ thể con người, ngoài niềm vui hút máu chúng. Con người không đủ khả năng thỏa mãn giúp ma cà rồng, cậu không biết à? Còn chưa thích thú thì chúng đã lăn đùng ra chết. Mất hết hứng thú. Nhảm chán!”

“Nói như anh đã làm tình với chúng!”

“Anh không có cái hứng thú gần dờ đó.” Nói đến đây, Thiên chợt cười: “Anh thích mấy cô ma cà rồng do Jen dẫn đến, rất biết cách chơi đùa, thú vị. Xem cái bản mặt của cậu, không phải cậu cũng thích chúng sao? Jen đúng là yêu nghiệt, thứ bên cạnh hắn toàn là cực phẩm. Anh đang rất trông chờ lần sinh nhật này của cậu đấy!”

Hai mắt nhắm nghiền, Richard chậm rãi: “Thô tục.”

“Cậu còn thô tục hơn anh, không nhớ à?”

“Cút.”

“Richard, anh hỏi thật, cậu không định tạo ra một đứa trẻ hoàn hảo sao?”

Lúc này, Richard chợt mở mắt, giọng nói chứa đầy mùi nguy hiểm.

“Tôi không cần con.”

“Cậu không muốn Diệp Vy mang thai?”

Richard nhú mày.

Thiên được đà lấn tới: “Cao thượng vậy!”

“Thiên, tôi không ngại lột da anh đâu.”

Cười cho qua chuyện, Thiên đẩy mắt nhìn vào bồn tắm.

Bị cái nhìn của Thiên chọc tức, Richard phẫn nộ vung tay.

Chiều thức của Richard đánh thẳng vào người Thiên khiến anh lùi về sau mấy bước dài. Thiên tò mò không cam tâm, nhưng một chữ không nói ra. Một lúc sau còn tưởng anh đã nản chí, Richard mở mắt lại trông thấy điệu bộ không có ý muốn rời đi của Thiên. Đáy mắt lóe lên bá khí điên cuồng, Richard hừ một tiếng rồi đứng dậy, khoác áo choàng lên người. Nhấc chân bước ra ngoài, nhưng bị Thiên chặn lại.

“Bảo Diệp Vy dùng tay giúp cậu đi.”

Nhảy thật!

Ấn đường Richard ngày càng tối đen, anh dùng bá khí triệu hồi thanh gươm của quý toan chém vào Thiên. Rất nhanh Thiên đã chạy ra xa, tránh được đường chém phẫn nộ của Richard. Anh thu lại gươm, nâng tay tạo ra luồng khí mạnh mẽ, nhắm thẳng đến Thiên mà tung chiêu thức đoạt mạng. Lần này, Thiên tránh không được, bị đánh trúng. Cả người vì thế lọt tòm vào bồn tắm lạnh ngắt. Làn nước bắn lên tung tóe.

* * *

“Ê.”

Theo tiếng gọi, một nhân ảnh xuất hiện trước mặt Diệp Vy.

“Ai cho phép ngươi đi lung tung?”

Nói rồi hần vươn tay ra toan túm lấy áo Diệp Vy, không biết là do cô nhanh nhẹn hay do hần quá chủ quan mà trong nháy mắt cô đã lùi về sau, thành công thoát khỏi bàn tay của hần. Ma cà rồng ở đây đều biết Diệp Vy là ai, nhưng người này hình như không biết. Gương mặt hần rất lạ. Cô chưa từng gặp hần trong lâu đài. Nghĩ vậy, cô lên đặt tay lên dao bạc được giấu bên hông. Hai mắt nghiêm túc quan sát hần.

Mị Ảnh hơi ngạc nhiên, hần chau mày thăm dò người trước mặt.

Rõ ràng là một con người thuần giống.

Thuần giống!

Đây không phải lời dành cho ma cà rồng sao?

Một cách nói quen miệng của Mị Ảnh.

Hần không sửa được.

“Ngươi trốn ngục?”

Cẩn thận chú ý thái độ của Diệp Vy, Mị Ảnh rút ra được kết luận. Hần bẻ cổ tay tạo ra những âm thanh răn rắc, từng bước từng bước tiến đến gần Diệp Vy. Hai mắt đỏ ngầu đầy kinh dị, tông giọng cũng chuyển sang trầm thấp, đậm chất dọa người.

Ngay lúc bàn tay to lớn của Mị Ảnh đưa đến, Diệp Vy lập tức rút dao bạc. Thời gian hoàn hảo đến khó tin. Một đường dao chuyển động giữa không trung, chém ngang da thịt đang ở trước mặt. Vết cứa không sâu nhưng khiến Mị Ảnh bất ngờ. Hần nghi hoặc nhìn lòng bàn tay đang chảy máu, tiếp đến

nhìn xuống con dao trong tay Diệp Vy rồi nghiêng răng ken kết. Khốn khiếp thật. Là loại vũ khí được chế tạo từ bạc.

“Người...!”

“Đừng có lại gần.”

Diệp Vy gan dạ nói lớn, đồng thời chìa dao về phía Mị Ảnh.

Mị Ảnh cười lạnh rồi nhào đến, hấn di chuyển nhanh như gió, móng vuốt hướng đến chiếc cổ nhỏ bé của Diệp Vy. Cách tấn công này Tây Độc đã từng dạy cô. Diệp Vy hít vào một hơi, cúi người thấp xuống. Mị Ảnh bị trượt, bay về trước. Cô chống tay lên cỏ, nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi lùi về phía sau. Nhìn thấy Diệp Vy đang cố gắng tạo ra một khoảng cách an toàn khi giao đấu với ma cà rồng, hai mắt Mị Ảnh lập tức trợn lên. Kẻ nào đã dạy cô hững hờ điều này? Một con mồi biết cách phòng vệ.

Một lần nữa, Mị Ảnh bay đến.

Diệp Vy không tránh kịp nên bị hấn tóm được.

Hắn bóp chặt cổ cô, hai mắt đỏ ngầu.

“Khụ... khụ...”

Cô ho khan, sắc mặt tím tái, hơi thở dần bị chiếm đoạt. Cổ mở to mắt, Diệp Vy không hề giãy giụa mà lại tỏ ra điềm tĩnh dị thường. Cô không đưa tay bầu lấy bàn tay đang siết chặt cổ mình, trái lại giữ lấy dao bạc rồi đâm mạnh vào tay Mị Ảnh một nhát. Hắn nói lỏng tay. Diệp Vy tận dụng cơ hội dùng tay còn lại dòn sức đâm vào bụng hắn một cái. Mị Ảnh lập tức cử động thân người. Dịch chuyển về sau.

Tuy vậy nhưng hắn không hề buông bàn tay đang bóp cổ Diệp Vy khiến cô lạnh cả người. Chẳng nghĩ ngợi nhiều, cô quyết định đâm hắn một nhát. Nâng lên cánh tay giữ dao bạc, cô ním chặt môi rồi dùng lực đâm xuống. Mị Ảnh nhận ra ý định của cô, liền nhanh chóng chụp tay cô lại. Do sơ xuất, hắn lại bị Diệp Vy ngáng chân. Cả hai cơ thể đổ nhào xuống đất. Cô nằm đè lên hắn. Còn chưa để cô hoàn hồn thì hắn đã nhúc nhích người, lộn một vòng, đảo lại vị trí của hai chi trong nháy mắt.

Mị Ảnh gắt gao nắm chặt tay có dao của Diệp Vy, tiếp đó hắn từ từ chậm rãi dùng lực áp chế sức mạnh của cô. Dao bạc theo chuyển động, run run dòi xuống cổ Diệp Vy đầy đe dọa. Lưỡi dao lạnh ngắt tì mạnh lên cổ, da thịt dần đỏ. Bật máu. Cô nhúu mày chịu đau rồi co mạnh một chân. Bụp một tiếng vang lên. Mị Ảnh buông tay cô ra rồi nhảy qua bên cạnh. Hắn lừ mắt nhìn cô. May mà chân cô không đủ mạnh.

“Con người khốn khiếp!”

Dứt lời, Mị Ảnh há miệng xông thẳng vào Diệp Vy.

“Mị Ảnh.”

Giọng nói trầm thấp vang lên, Mị Ảnh chợt dừng lại.

Hắn quay sang, cúi đầu hành lễ: “Chúa tể.”

Trông thấy Richard, Diệp Vy nhanh chóng nhặt dao bạc lên rồi chạy vội ra sau lưng anh. Cô thờ phào nhẹ nhõm, biết mình đã an toàn. Anh mà đến muộn một chút thì có lẽ cô đã bị tên ma cà rồng này hút máu rồi. Giãng co qua lại đúng là mất sức. Còn sống thật may mắn. Nhưng Diệp Vy cũng hơi bất ngờ với sức lực của bản thân, cứ nghĩ rằng cô không thể chống cự lại, vậy mà trụ được cũng khá lâu. Cách dạy của Tây Độc tuy mất hết nhân tính, nhưng không thể phủ nhận. Nó rất có ích.

Richard xoay người kéo Diệp Vy, sau đó đưa tay nâng cằm cô lên.

Nhìn vết máu trên cổ cô, trên người anh đột nhiên toát ra bá khí.

Mị Ảnh cảm nhận được sự khác thường, không dám ngẩng mặt nhìn chúa tể. Hắn im lặng hạ thấp đầu. Trong lòng thầm nghĩ đã có kẻ nào chán sống đến mức dám chọc giận chúa tể. Richard không nói gì, chỉ đơn giản lau máu giúp Diệp Vy rồi chuyển tầm mắt đến Mị Ảnh. Hắn cũng bị thương? Chút ít kinh ngạc hiện ra nơi đáy mắt rồi biến mất. Anh tán thưởng nhìn qua Diệp Vy rồi nói với Mị Ảnh.

“Lui xuống.”

“Vâng, thưa chúa tể!”

Mị Ảnh lùi về sau, xoay người liền biến mất.

Xoa nhẹ lên tóc cô, Richard đều giọng: “Có khí chất.”

Cô không biết nói gì, cười cười, mặc kệ đau rát trên cổ.

Anh lại hỏi: “Ai dạy em?”

Thấy Diệp Vy do dự không dám trả lời, anh lạnh lùng cười: “Sao, sợ tôi phạt hử?”

“Không phải.”

Anh buông cô ra, nhàn nhạt mở lời.

“Mặt em thể hiện rõ như vậy, tôi muốn không biết cũng không được.”

Diệp Vy cố điều chỉnh nét mặt, còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy giọng nói đều đặn của anh vang bên tai. Kiểu nói chuyện không lộ rõ cảm xúc làm người nghe chỉ biết đoán mò. Chẳng biết anh có tức giận hay không. Chẳng biết anh đang muốn làm gì.

“Tây Độc.”

“Không phải anh ấy đâu.”

Richard cười nhạt: “Khẳng định là Tây Độc.”

Cô vội vàng: “Em nói không phải mà.”

Anh híp mi mắt, hỏi khê: “Vậy em hốt hoảng làm gì?”

Cô chột dạ, nói lớn: “Em hốt hoảng khi nào.”

“Tôi biết rồi.”

Dừng dung đáp, anh bước vào lầu đài.

Dù cô không nói thì Richard cũng đoán được là Tây Độc. Chiêu thức của đám thuộc hạ ở Tây vực, chỉ cần liếc mắt một cái là anh nhìn ra. Dù là hàng trăm hay hàng ngàn chiêu thức khác nhau đi chăng nữa, Richard đều đoán được. Cách đánh nhau của bọn họ, trước đây là do một tay anh đào tạo. Khó trách... nhìn quen mắt. Không cần phân biệt lối đánh nhau của từng khu vực, chỉ riêng cách Diệp Vy phòng thủ mà không chủ động tấn công đã cho thấy cô học từ Tây Độc.

Khắp gia tộc ma cả rùng, ai mà không biết, Tây Độc chỉ thích phòng thủ, không thích tấn công. Lợi dụng sức lực và chiêu thức của kẻ thù, tạo thành thế mạnh cho chính mình. Tây Độc là thuộc hạ của anh, hai người có không ít lần đánh nhau. Nếu anh không nhìn ra cách đánh nhau của thuộc hạ thì còn làm chúa tể gì nữa. Diệp Vy theo Tây Độc học đánh nhau, lại theo Bắc Thần học bắn cung. Richard lạnh lùng cong khóe môi. Đám phản loạn này là đang thay anh huấn luyện thuộc hạ hay sao?

...

“Chúa tể.”

Thấy Richard bước vào, Mị Ảnh khom người kính trọng.

Anh phát tay, nói: “Vy không phải con mồi.”

Mị Ảnh không hỏi nhiều, hẳn biết chúa tể lười giải thích. Chuyện của Ngài, tự khắc có an bài. Một con người có thể ung dung tự tại trong lầu đài, bên người còn mang theo vũ khí bằng bạc. Ánh mắt chúa tể nhìn người đó cũng rất khác biệt. Thậm chí Ngài còn luôn miệng gọi “Vy” không ngừng, chứng tỏ cô gái đó có vị trí rất quan trọng trong tòa lầu đài của ma cả rùng. Có lẽ là người sắp được vinh hạnh trở thành ma cả rùng lai. Chúa tể chọn thuộc hạ ngày càng kì quặc. Hẳn không hiểu nổi.

Chột, Richard hạ giọng: “Mị Ảnh.”

“Vâng, chúa tể.”

“Có phải ngươi muốn giết?”

Mị Ảnh hồ hởi gật đầu:

“Đúng vậy ạ!”

“Ngươi thử xem.”

Trông thấy quanh người Richard cuộn lên bá khí, Mị Ảnh e dè lùi ra sau. Hẳn chỉ thành thật thừa nhận hành vi của mình, lại khiến chúa tể tức giận. Cô gái đó không phải con mồi, lại còn được chúa tể chống lưng. Không bình thường. Lẽ nào trong lúc hấn không ở lầu đài, chúa tể đã chọn thêm một cánh tay đắc lực? Mị Ảnh đau đầu nghĩ, đuôi mắt vờ ý cong lại. Hẳn đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng.

Chẳng đợi Mị Ảnh mở lời, Richard trầm mặc lờm hấn: “Chuyện của ngươi, sao không thông báo tình hình?”

Hắn nhòe miệng cười: “À, chúa tể, chuyện đó thì... thật ra thuộc hạ... Chúa tể, nghe thuộc hạ nói xong thì Ngài đừng tức giận được không? Nhưng cũng không tính là thuộc hạ không hoàn thành nhiệm vụ, chỉ là bọn chúng đông quá nên trong lúc đánh nhau... có hơi...”

“Người không hoàn thành nhiệm vụ?”

Bao nhiêu lời nói của Mị Ảnh tuôn ra, thứ Richard nghe thấy được chính là hắn đã không hoàn thành nhiệm vụ. Mặc kệ hắn đã chiến đấu thế nào, quyết liệt ra sao, chỉ cần không hoàn thành nhiệm vụ thì đủ điều kiện để anh tống hắn đi Quỷ Khốc Môn vài tháng rồi. Cảm thấy có vẻ không ổn lắm, Mị Ảnh hoảng hốt đứng cách xa Richard một chút rồi mới dám quỳ gối xuống nói thêm. Hắn sợ bá khí của anh.

“Chúa tể, tuy thuộc hạ không thể vào sâu trong địa phận Tây Nam, nhưng thuộc hạ vẫn đem tin tốt về. Đám ma cà rồng lai ở đó rất hung hăng, chúng chiến đấu bất kể đêm ngày, thậm chí còn không biết mệt. Đôi mắt chúng đỏ như máu. Nhìn rất vô hồn. Cứ như chúng là con rối bị kẻ khác sai khiến vậy. Chiến đấu để chết.”

“Chiến đấu để chết?”

Lặp lại câu cuối cùng trong lời nói của Mị Ảnh, Richard lạnh lùng nheo mắt.

“Là một đội quân không biết sợ.”

“Hình như là như vậy, đấu với chúng khiến ta mất rất nhiều sức lực. Chúa tể, thuộc hạ cam đoan, chỉ cần chúng ta thám một thì hắn sẽ ra mặt. Tồn nhiều công sức như vậy tạo ra một đội quân hùng mạnh, rõ ràng là để khiến cho chúng ta mất sức.”

Lúc này, Richard lại nói: “Người bỏ chạy?”

“Thưa chúa tể, thuộc hạ đúng thật đã bỏ chạy.”

“Nên mới còn mạng quay về?”

“Ngài nói không sai ạ!”

Mị Ảnh lạnh người, giọng không còn chút dũng khí.

Richard hừ một tiếng, xoay nhẹ cổ tay.

“Chạy rất tốt.”

Đây là lời khen!?

Nghe giống lời khen, nhưng ngữ điệu thì không giống lắm!

Mị Ảnh ngờ vực ngẩng đầu, không thấy bóng dáng chúa tể đâu. Hắn nom nóp lo sợ nhưng vẫn quyết định đứng lên. Mặc dù giọng nói chúa tể mang theo khí lạnh cuộn cuộn, thanh âm chứa đầy phần nộ. Nhưng Ngài lại không ra tay trừng trị. Nếu là lúc trước thì không gãy tay, gãy chân cũng sẽ bị chấn thương đầu. Hắn lại hoài nghi. Vì sao hôm nay tâm trạng chúa tể lại bình ổn đến vậy? Bầu không khí càng lúc càng lạ.

Richard không có ý phạt Mị Ảnh, một mặt vì hắn đã mang thông tin từ Tây Nam trở về, mặc dù đó không phải một tin quá tốt lành như hắn nói. Mặt khác là vì anh đã nhìn thấy quá trình hắn và Diệp Vy đánh nhau. Hắn bị thương nhẹ. Cô cũng suýt mất mạng. Nhờ hắn mà anh đã nhìn thấy khả năng muốn sinh tồn của cô. Lần đầu tiên cô sử dụng dao bạc để chiến đấu. Khá thú vị. Cô đã ý thức được nguy hiểm.

...

Ngồi giữa đại sảnh, Richard đưa mắt sang tên thuộc hạ, ra lệnh.

“Gọi Nam Vương và Hải Lam vào đây.”

Có quá nhiều chuyện xảy ra cùng lúc, Richard không thể nào một lúc giải quyết toàn bộ những chuyện có liên quan. Đôi khi mọi thứ dần đi vào quỹ đạo, anh tạm gác lại kế hoạch vạch trần mưu đồ của kẻ ân thân đến từ Hội đồng. Thay vào đó, có một chuyện anh phải xác minh. Vừa đúng lúc thân thể của anh đã trở nên ổn định.

“Chúa tể.”

“Chúa tể.”

Thiên và Hải Lam cúi người hành lễ.

Đôi khi tên thuộc hạ xoay người đi ra ngoài, đóng kính cửa lớn, cả hai cùng lúc đứng thẳng lên. Hai người không ai bảo ai, đều đoán được Richard cho gọi họ vào là vì mục đích gì. Lời còn chưa kịp thốt ra khỏi cửa miệng, ánh mắt sắc lẹm của Richard đã chiếu thẳng vào họ như muốn ăn tươi nuốt sống. Thiên chột dạ đưa tay sờ mũi theo thói quen. Còn Hải Lam thì đứng yên, chọn cách im lặng.

Thấy Richard có biểu hiện khác thường, Thiên đành thăm dò: “Bọn anh đã quên chuyện gì sao?”

“Chuyện Vy tấn công tôi.”

Thiên bắt đầu đi cau mày: “Chuyện đó thì có vấn đề gì?”

Richard di chuyển tầm mắt đến Hải Lam “Người nói đi.”

“Chúa tể, thứ lỗi hôm đó thuộc hạ đến muộn. Chị ta vẫn bị thuật thôi miên điều khiển. Mỗi lần kết cang ngày càng mạnh. Thuộc hạ vô dụng. Không thể hóa giải hoàn toàn thuật phép ẩn trong người chị ta. Hẳn rất cẩn trọng, kết nối rất chặt. Nhưng chúa tể yên tâm, thuộc hạ cam đoan hẳn không phải người của chúng ta. Thuộc hạ vẫn cần thêm thời gian để tìm ra thân phận và vị trí của hẳn. Dù sao hẳn cũng đã bị thương khá nghiêm trọng, thời gian sắp tới chắc chắn sẽ ít lộ diện.”

Hiểu ra vấn đề, Thiên nghiêm túc cất giọng: “Hóa ra vẫn bị thôi miên.”

Hải Lam bấu môi với Thiên: “Đừng nói là anh không nhận ra đây?”

Thiên còn chưa kịp thừa nhận thì đã thấy Richard đứng lên. Anh suýt bị dọa, còn tưởng sẽ tiếp tục nhận một đòn tấn công. May là không có. Richard chỉ đơn giản rời ghế ngồi, đẩy mắt lóe lên tia sáng quý dị đầy tơ máu. Nghĩ ngợi gì đó hồi lâu, anh lạnh lùng quét mắt nhìn Thiên. Giọng nói chứa đầy hoài nghi và giận dữ.

“Anh biết gì tộc người sói, nói hết ra.”

“Cậu nghi ngờ thuật thôi miên đến từ phía bọn chúng sao? Thú thật là anh cũng từng nghi ngờ điều đó, nhưng mãi vẫn không thể tìm ra chứng cứ xác thật. Theo trí nhớ của anh, truyền nhân của chúng, kẻ có bộ lông màu trắng, hẳn sở hữu một loại thuật phép có thể điều khiển người khác. Hoàng tử của chúng không biết có phải chính là kẻ có bộ lông trắng như tuyết? Anh chưa thể điều tra chuyện này, vì bận quá.”

“Không cần điều tra, tôi biết hẳn là ai rồi.”

Chốt một câu, Richard quay về ghế, tùy ý ngồi xuống.

Lúc này, trong đầu Hải Lam đột nhiên vang lên một câu nói mơ hồ.

“Sau mỗi lần chị bị Luân thôi miên, tỉnh dậy điều thấy em đầu tiên.”

Rõ ràng như vậy.

Hải Lam định mở miệng, nhưng vừa ngẩng mặt đã trông thấy cả người Richard xuất hiện một tầng chướng khí nguy hiểm. Không cần nói. Cô biết chúa tể đã tìm ra được kẻ đứng đằng sau thôi miên Diệp Vy là ai. Diệp Vy không ngừng cung cấp thông tin cho họ, tiết lộ danh tính kẻ biết thuật phép thôi miên. Nhưng trong một phút nóng vội, họ dừng dưng không để tâm đến cô. Truyền nhân của tộc người sói được bảo hộ cả trăm năm nay, không ngờ lại để lộ dưới tay một con người.

Đúng là một câu chuyện cười!

Cùng lúc đó, Thiên đột nhiên lên tiếng.

“Richard, anh quên nói cho cậu một chuyện. Nếu cậu không muốn Diệp Vy có thể nhớ lại những kí ức cậu muốn xóa mất, hãy lấy lại vòng đá. Chiếc vòng đó không bình thường. Những viên đá trên đó đang dần thừa nhận Diệp Vy là chủ nhân hợp lệ của nó. Nó âm thầm giúp cô ấy nhớ lại mọi chuyện. Mà Richard này, thuật phép được ấn định trên từng viên đá, chúng thuộc về Vương Hậu. Không phá được.”

Vương Hậu rốt cuộc có bao nhiêu nguy hiểm, sao bà có thể lường trước được mọi hành động của Richard, tạo ra một chiếc vòng chống đối anh. Người mẹ này thật khiến đám ma cả rùng dưng quyền chúa tể phải lo ngại. Nếu Thiên không bỏ công đến Athens một ngày, cho dù anh có tìm kiếm cả đời, cũng không thể truy ra tung tích của thuật phép chứa trong những viên đá thần của ma cả rùng quý tộc kia.

Giương mặt Richard trở nên tối đen.

“Giờ mới nói?”

Thiên cười khổ: “Anh cũng vừa mới biết thôi, từ sách cổ được giấu ở bảo tàng của gia tộc bên Athens. Lúc này anh tìm cậu, vốn là để nói chuyện này. Ai mà ngờ chúng ta lại bận tranh luận một vấn đề có tính nhạy cảm khác. Khiến anh quên mất.”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hội đồng

Vút.

Lộp cộp

Dưới bóng đêm tĩnh lặng, ba thân hình cân đối khoác trên mình bộ trang phục trùng màu với màn đêm nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Cánh cổng sắt to lớn mới còn đóng chặt lại được cẩn thận mở ra, âm thanh ken két của sắt gi cọ xát vào nhau vang lên, khiến cho bầu không khí ngày càng dị hoặc. Tả và Hữu khom người, gương mặt ánh lên nét nghiêm nghị. Những kẻ vừa đáp xuống trước cổng sắt lạnh đậm bước vào bên trong, không thèm liếc mắt nhìn qua hai người canh gác.

Đại sảnh.

Richard ngồi dựa người vào ghế, khép mắt thư giãn. Cánh tay đặt trên thành ghế khẽ cử động, gõ gõ vài nhịp vô ý phá tan không gian hiu quạnh. Khóe môi tà mị nhếch lên, để lộ đường cong quý dị. Anh nâng cao cánh tay, phẩy nhẹ. Toàn bộ đuốc lửa được treo trên tường lập tức bùng cháy. Những ngọn lửa rụt rè tỏa sáng, truyền đi hơi ấm, mong muốn xua tan bầu không khí lạnh lẽo. Hơi thở chậm chậm phả ra, anh hờ hững xoay chiếc nhẫn có biểu tượng vương giả trên ngón cái.

Olivia cung kính cúi bỏ nón áo choàng, quỳ xuống, giọng nói trang nhã.

“Chúa tể thân yêu của em!”

Cô ta sở hữu một mái tóc màu đen mềm mượt, đôi mắt phát ra mị lực vô hình. Dáng người tuyệt mỹ lộ rõ từng đường cong cần thiết của một người phụ nữ. Có nhiều kẻ ao ước có được trái tim mỹ nhân, cũng có nhiều kẻ tham muốn được chạm vào cơ thể mỹ miều. Nhưng bất cứ kẻ nào dám vọng tưởng điều đó, hẳn sẽ phải hối hận vì đã sinh ra trên cõi đời này. Olivia vinh hạnh có được một vị trí trong Hội đồng, cô ta có trái tim luôn hướng về chúa tể. Nét đẹp của cô chỉ mê hoặc được những kẻ khác, mãi mãi không được chúa tể đặt vào mắt. Điều đó càng khiến cô ham muốn chinh phục được Richard. Muốn như vậy, cô nhất định phải mạnh.

“Chúa tể của ta.”

Reed lịch thiệp quỳ một gối xuống, giọng lạnh như băng.

Hắn là người nắm giữ chiếc ghế thứ hai trong Hội đồng, có không ích công, thuật phép cũng rất mạnh. Hắn mạnh hơn bất cứ ai ở tòa lâu đài này. Có thể đánh bại được Thiên, đã thương được Bắc Thần, giết chết Tây Độc trong năm chiêu. Thường ngày, Reed không bao giờ đi săn. Nếu vào một ngày đẹp trời, khắp nơi đều là tiếng than khóc bi ai, chắc chắn đó là hôm hắn rời khỏi Đông Bắc. Đi săn. Richard không tìm được lý do khai trừ hắn, nên đành mặc kệ sự tồn tại của kẻ ngông cuồng.

Reed và Olivia đều là ma cà rồng quý tộc thuần chủng.

Cúi bỏ áo choàng, Linh nhếch mép rồi cúi người hành lễ.

“Tham kiến chúa tể, đã lâu không gặp.”

Hội đồng tổng cộng có tám vị trí quan trọng.

Chiếc ghế đầu tiên do Dave làm chủ. Nói như vậy chẳng qua là do Dave chính là người sáng lập ra Hội đồng, mục đích ban đầu là để củng cố ngôi vị chúa tể của Richard. Về sau, dần dần ông không quản nữa, bỏ mặc khu vực Đông Bắc. Khoảng thời gian ông nghỉ ngơi ở phương Bắc thậm chí còn nhiều hơn số ngày ông xuất hiện trên chiếc bàn máu trong nội bộ Đông Bắc. Tuy vậy, nhưng vị trí của ông vẫn được giữ nguyên. Không có kẻ nào dám có ý đồ chiếm đoạt chiếc ghế số một.

Reed là chủ nhân chiếc ghế số hai, Jay đứng thứ ba. Những chiếc ghế thứ tư, năm, sáu, lần lượt là Olivia, Linh và Thiên. Chiếc ghế thứ bảy là Jen cai quản. Cuối cùng là Nguyệt. Mỗi một vị trí đều có trách nhiệm và bốn phận riêng biệt. Nhưng trên hết, tất cả đều vì một mục đích duy nhất. Hết lòng trung thành với chủ vương, hỗ trợ cho Ngài đến khi sức cùng lực kiệt, đưa ra những phán quyết cuối cùng. Hội đồng có quyền điều hành mọi chuyện trong gia tộc, dưới chỉ thị của chúa tể. Đồng thời cũng có quyền định đoạt tội trạng của bá vương. Giúp Ngài trở thành vị chủ nhân toàn diện. Không mang yếu điểm hay khiếm khuyết, chỉ có lạnh lùng và tàn nhẫn. Không vướng bận cảm xúc, chỉ có lý trí cuồng vọng băng lãnh.

Cạch.

“Richard, anh có biết...”

Diệp Vy vừa bước nhanh vào trong vừa mở miệng hỏi anh, câu chữ còn thừa hoàn thiện, mắt cô vô tình nhìn thấy vài người đang đứng dưới đại sảnh. Từ người họ toát ra cỗ khí lạnh lẽo quái dị, hoàn toàn không giống những ma cà rồng ở lâu đài. Nét mặt lạnh tanh cùng cặp mắt sáng như quỷ dữ sắp sẵn mồi. Diệp Vy bị khí thế của họ dọa một lúc, hai chân bất giác ngừng di chuyển. Toàn thân họ được bao bọc bởi luồng bá khí chết chóc, tựa như chỉ cần họ nâng tay, khắp nơi sẽ lập tức chìm trong biển máu. Khí thế áp bức đó, Diệp Vy đã từng nghĩ chỉ mình Richard mới có.

Cả ngày hôm nay, cô đi khắp nơi trong tòa lâu đài của anh tìm kiếm bóng dáng Tây Độc. Không quen biết nhiều ma cà rồng, cũng không dám mò đến hỏi Thiên. Diệp Vy bất lực, tìm đến hai người gác cổng tên Tả và Hữu. Họ cũng không biết. Thậm chí cả Bắc Thần cũng biến đâu mất. Cuối cùng, nhớ ra

con đường tắt mà Tây Độc đã từng dẫn cô đến đại sảnh, cô liền chạy một mạch về phía đó. Diệp Vy biết Richard đang ở đại sảnh. Vì khi cô đến phòng anh, thuộc hạ của anh đã nói như vậy.

Sự xuất hiện của Diệp Vy không khiến ba người đứng bên dưới ngạc nhiên, họ chỉ đơn giản cong môi mỉm cười. Ý cười mang theo hàm nghĩa chết chóc. Họ hít vào một hơi lạnh, gương mặt dần giãn ra. Hơi thở yếu ớt của loài người. Không biết đã bao lâu rồi họ không ngửi được hương vị thuần sạch tinh khiết này. Đặc biệt là kẻ luôn ở gần chúa tể, máu của chúng nhất định sẽ rất ngon. Ngon hơn bất kỳ loại máu nào trên đời. Nghĩ tới đó, cả ba người chậm rãi hướng ánh mắt về phía Diệp Vy.

Richard vẫn giữ nguyên nét mặt lạnh băng, cất giọng ra lệnh: “Ra ngoài.”

Diệp Vy vội gật đầu, sau đó quay người đi nhanh ra ngoài.

Ngón tay run rẩy đóng chặt cánh cửa, cô nuốt một ngụm nước bọt. Vì quá hoảng hốt nên hai chân không còn chút sức lực. Diệp Vy tựa lưng vào tường, tiếp đó trượt xuống, ừ rừ ngồi thụp xuống. Dáng vẻ sợ hãi, gương mặt trắng bệch. lát sau, Diệp Vy đứng lên. Cô quyết định đến phòng Richard. Dù sao chỗ ngủ của chúa tể cũng được canh gác cẩn mật, nơi đó an toàn hơn bất cứ chỗ nào trong tòa lâu đài này.

Được một lúc lâu, Olivia bỗng nhiên nũng nịu: “Chúa tể, em không biết gần đây Ngài lại chăm sóc tốt cho con mỗi như vậy. Ôi, em cũng muốn ở lâu đài trở thành con mỗi của Ngài. Nhưng không đúng lắm nha! Chúa tể của em, lúc này hình như em nghe con bé kia gọi thẳng tên của Ngài? Ngài không tức giận sao? Bây giờ con mỗi còn được biết tên của chúa tể hay sao! Đặc quyền thật khiến em muốn có!”

Linh bất ngờ lên tiếng: “Chúa tể, vậy lời đồn đó, là thật?”

Cao ngạo hướng tầm mắt đến Linh, Richard hỏi hột: “Ta nghĩ ngươi biết rất rõ.”

Lúc này, Olivia nhin không được, khề hỏi Linh: “Lời đồn gì vậy?”

Reed hừ một tiếng, nói: “Olivia, ngươi suốt ngày nhốt mình luyện tập, không biết là phải. Đạo gần đây có rất nhiều lời đồn không hay về tòa lâu đài DW và chúa tể của chúng ta. Chúng đồn thổi rằng lâu đài DW dung túng cho con người làm loạn, còn nói chúa tể bị một con người mê hoặc, bình thường luôn nhường nhịn người đó. Hình như chúa tể không mấy để tâm, còn có ý muốn bảo vệ một con người. Ta nói đúng chứ, chúa tể?”

Những chữ cuối cùng đó, Reed nâng cao tông giọng, nhìn thẳng Richard.

Anh bình thản nhìn xuống hắn, giọng trầm thấp: “Ngươi đoán xem?”

Olivia khề nhú mi, vị trí chúa tể phụ nhân của cô mà cũng có kẻ dám tranh giành?

Một con người tầm thường, không xứng.

Lòng của cô luôn hướng về Richard, tâm của cô thuộc về anh, người của cô cũng thuộc về anh. Từng chút từng chút da thịt trên cơ thể cô đều vì anh mà tồn tại, chúng mềm mại và mịn màng đều vì anh. Nét xinh đẹp của cô cũng vì anh mà hiện hữu ngày đêm. Cô luôn chăm chỉ luyện tập thuật phép và chiêu thức, vì mong muốn bản thân ngày càng trở nên tốt đẹp, mạnh mẽ. Đợi đến một ngày, khi không còn ma cà rồng nữ nào đánh bại được cô, thì vị trí chúa tể phụ nhân, sẽ là của cô.

Nghĩ đến đây, Olivia bèn nheo miệng cười: “Mấy người làm sao vậy, chúa tể của chúng ta sao có thể chú ý đến loài người!”

Linh cúi đầu, đi thẳng vào trọng tâm câu chuyện: “Thuộc hạ chỉ là đến để xin lại người của mình. Chúa tể, mong Ngài nể tình nhẹ tay. Tha cho chúng một mạng.”

Ngao nghe gật đầu, Richard đánh thép nói: “Còn mặt mũi đến chỗ ta đòi người?”

Reed im lặng theo dõi màn kịch hay.

Linh cười, sau giả vờ xấu hổ: “Thưa chúa tể, bọn ta chỉ là lo cho Ngài.”

“Xảo biện.”

“Chúa tể đừng nóng giận, dù sao bọn ta cũng không có mưu đồ xấu xa.”

Reed trầm ngâm cất giọng. Hắn chưa từng thấy qua tên thuộc hạ nào mặt dày như Linh, làm sai mà vẫn ngang nhiên không thừa nhận. Hắn đi tới lờm Linh, tiếp đó tươi cười với Richard. Chúa tể của hắn không chấp kẻ tiểu nhân. Linh không hiểu bản tính của chúa tể nên có khả năng cao sẽ chọc Ngài nổi giận. Việc chúng cho người dò thám hành động của chúa tể đã là tội tử, may mắn bọn chúng là kẻ trấn giữ Hội đồng nên mạng sống không bị đe dọa. Reed đang lo, hắn không muốn một lúc mất nhiều thuộc hạ tài giỏi. Hắn phải xác nhận người của hắn vẫn còn sống.

Nghĩ đến đây, hắn nói: “Chúa tể của ta, xin Ngài tha cho chúng một mạng. Chúng chỉ nhận lệnh và làm theo. Mục đích của bọn ta là an nguy của Ngài. Ta cử thuộc hạ giỏi nhất đến DW ẩn mình cũng vì muốn chúng bảo vệ Ngài. Đây không phải là ta xem thường thuộc hạ của chúa tể, ta chỉ sợ thuộc hạ của chúa tể bị con người mê hoặc, mất đi cảnh giác. Khả năng vờ vịt của con người, chúng ta đều nhìn rõ.”

“Vậy sao.”

Richard hài lòng gật đầu, lộ ra nét mặt tán dương, đẩy mắt sầm tối.

“Đó là lý do ngươi muốn thanh trừng?”

Linh sa sầm mặt, không ngờ chúa tể lại dùng từ ngữ thiết thực như vậy.

Thanh trừng, ý muốn ám chỉ Hội đồng đang có âm mưu tái thiết lập những kẻ đứng đầu khu vực và khai trừ tay mắt thân cận của Richard. Không biết là vì lo lắng người của anh sẽ lật đổ vị trí của chúng? Hay là đang muốn một tay che trời, thay toàn bộ thuộc hạ của anh, đem ngôi vị chúa tể của anh biến thành một chiếc ghế “hữu danh vô thực”? Richard nhếch mép, lũ người này, ngày càng lớn mật. Nếu muốn ngồi vào vị trí của anh như vậy, còn phải xem chúng có khả năng đó hay không!

Richard hỏi thẳng như vậy, chứng tỏ anh đã truy ra số lượng thuộc hạ của Reed đang ẩn thân trong lâu đài. Chúa tể tuy đề mắt đến con người, nhưng động thái vẫn vô cùng khó lường. Tay sai của hắn báo cáo, nói rằng Ngài rất quan tâm đến con bé loài người. Nét mặt sẽ vì chuyện có liên quan đến con bé ấy mà thay đổi. Reed có hơi khựng lại, nhưng nhanh chóng lấy lại thái độ ban đầu. Hắn bày ra nét mặt vô can.

“Chúa tể, bọn ta nào dám có ý nghĩ đó!”

Đứng bên cạnh Reed, Olivia cau mày: “Ngươi muốn làm phản?”

Ở bên trên, Richard chậm chậm đứng dậy, giọng nói lạnh lẽo: “Reed, đừng thách thức ta. Nếu nghĩ trò mèo của các ngươi có thể đe dọa được ta thì các ngươi sai rồi. Cài người vào Nam vực với ý định lật đổ Nam Vương? Tên thuộc hạ đó của ngươi rất có tài, tiếc ở chỗ, hắn dụng tài không đúng lúc. Ngươi không cần hy vọng. Hậu quả chúng nhận, dĩ nhiên là cái chết. Chuyện lần này ta niệm tình bỏ qua. Nhưng nếu có lần sau, ta hoàn toàn có thể khiến Hội đồng biến mất. Vĩnh viễn.”

Reed bỗng rợn người, Ảnh là thuộc hạ tâm đắc nhất của hắn, sao lại dễ dàng bị phát hiện? Ảnh giấu mình ở Nam vực lâu đến mức khiến Reed hài lòng, hắn tưởng rằng Ảnh sẽ không bại lộ thân phận trước con mắt của Nam Vương. Lần này đột ngột đến lâu đài DW, vì bọn hắn đã nhận được tin tốt. Thuộc hạ của hắn nói ở đây đang xảy ra mâu thuẫn, kế hoạch của chúng đã thành công vẹn toàn. Trận đấu giữa Nam Vương và chúa tể. Lệnh đuổi Bắc Vương và Tây Vương. Tất cả là giả ư?

Chân mày khẽ giựt một cái, Reed hoài nghi: “Chúa tể, Ngài cố tình truyền tin?”

Richard cười nhạt: “Ta không có thời gian làm loại chuyện vô nghĩa đó.”

Trước lời lẽ cứng như thép của Richard, Reed hoàn toàn không tin.

Trông thấy nét mặt của hắn, anh nhân nhạ nói thêm: “Ta trừng phạt thuộc hạ của mình vì bọn chúng ngu xuẩn, lơ là trọng trách. Các ngươi đêm khuya tới đây, chứng tỏ trong lòng chột dạ. Không phải sao? Ta thật lòng thừa nhận, Hội đồng làm việc rất công tâm. Quả thật các ngươi đã giúp ta một việc lớn. Nhờ các ngươi, ta quyết định dạy dỗ lại thuộc hạ của mình, để chúng trở nên tinh táo hơn. Thuộc hạ của ta không đến phiên các ngươi quản. Đừng tùy tiện lạm dụng quyền hạn. Nhớ lấy!”

Reed không còn gì để phản biện, trầm mặc cau mày.

Richard nâng người bay xuống bên cạnh Linh, con ngươi chứa đầy nộ khí.

“Đây núi Mộc Liên không phải nơi ngươi có thể đặt chân vào.”

Linh chưa kịp trả lời, cả người đón lấy một đòn bá khí. Hắn nhắm mắt, nhìn xuống ngực mình. Không có gì xảy ra. Kì lạ. Rõ ràng hắn cảm nhận được một luồng khí quỷ dị từ Richard. Chiêu thức của anh xông thẳng vào cơ thể hắn. Nhưng hắn không hề cảm thấy đau đớn hay khó chịu. Thuật phép mới ư? Linh nghi hoặc đưa mắt sang Richard, nhận lại ánh nhìn lạnh buốt từ anh. Vẫn không có gì xảy ra.

Một khắc tiếp theo, Linh lập tức khụy xuống, ôm ngực ho khan.

Khốn thật!

Còn có loại thuật phép tra tấn này!

Hắn quặn quai trên đất, hận không thể ho ra máu, tổng khứ cái thứ đang khiến hắn khổ sở ra ngoài. Trong người hắn như có hàng ngàn con bọ cạp không ngừng càn quấy, cắn chặt lấy từng thớ thịt. Cả cơ thể dần mất hết sức lực, hắn co quắp ho khan mà vẫn không cảm thấy dễ chịu hơn. Richard bước đi, không thèm nói lời nào. Vì đây là những gì hắn đáng phải nhận lấy. Hội đồng. Hừ! Một tổ chức ngông cuồng vô phép tắc. Lần này, anh đã nương tay. Chúng đừng nghĩ có thể làm can.

Muốn biến anh thành tay sai của chúng?

Đừng mơ tưởng.

Olivia nhìn theo bóng lưng anh, hai mắt chứa đầy tham vọng, khẽ ngân nga: “Ôi, chúa tể của em, em yêu Ngài chết mất! Sự quyền rũ của Ngài đúng là độc được!”

Reed nhú mảy: “Olivia, gớm quá!”

“Câm mồm.” Olivia chỉ thẳng vào Reed, thần sắc cũng thay đổi, cô cất giọng đay nghiến: “Nếu như người mưu phản, ta không ngại biến người thành thây ma đâu.”

“Đừng quên chúng ta đang đứng trên một con thuyền.”

Khoanh hai tay trước ngực, Olivia khinh bỉ nói: “Sao ta lại chỉ cảm thấy người đang thèm khát ngôi vị bá vương?”

Reed nghiêng răng: “Lời lẽ tốt đẹp của người, tốt nhất nuốt trở vào đi.”

Olivia im lặng không chấp.

Nghĩ gì đó, hắn lại nói: “Ta chỉ không muốn chúa tể có điểm yếu.”

“Đây rõ ràng là người đang xem thường chúa tể.”

“Olivia, người không nhìn thấy ư? Con bé vừa rồi rất được lòng chúa tể. Nếu là một kẻ tầm thường, liệu có khiến Ngài ấy bảo nó ra ngoài không? Rõ ràng chúa tể không muốn con bé ấy đến gần chúng ta. Hành động của Ngài chẳng khác nào đang ngấm ngấm bảo vệ con bé đó. Chuyện mấy trăm năm trước, người nhớ không? Đối với con người lần đó, chúa tể không bao bọc như vậy! Á đàn bà đó bị người đe dọa, chúa tể thậm chí còn chẳng quan tâm Olivia, người nên lo lắng đi!”

“Reed, tin ta xé rách cái miệng dơ bẩn của người không?”

Olivia hướng móng vuốt nhọn hoắc về phía Reed, giọng nói chuyển thành giận dữ.

Hắn nhướn mày, sau đó liền bay đi.

* * *

Richard bay nhanh qua từng con đường trong lâu đài, nét mặt lạnh lẽo không lộ chút lo âu nào. Ngay lúc căn phòng của Diệp Vy hiện ra trước mặt, Richard lại bất ngờ xoay người bay về một hướng khác. Phòng của anh. Nếu anh đoán không lầm thì chắc chắn Diệp Vy đang ở đó. Trong tòa lâu đài này, ngoại trừ phòng của chúa tể luôn được canh phòng nghiêm ngặt thì còn nơi nào khác? Những thuộc hạ canh gác xung quanh phòng ngủ của anh đều là những tay giỏi nhất, nhạy bén nhất. Cô bé con của anh bị dọa sợ như vậy, làm sao dám trở về phòng ngủ một mình.

Bất kỳ một ma cà rồng nào đều có thể dễ dàng giết Diệp Vy, nhưng những tên thuộc hạ ở quanh phòng ngủ của Richard lại khác. Chúng nhìn thấy cô nhiều lần, cũng nhìn thấy chúa tể dễ yên cho cô vào phòng nhiều lần. Một mối quan hệ không bình thường như vậy, cho chúng mười cái mạng, chúng cũng không dám liều mình giết cô.

Thấy Richard vừa trở về phòng, tên thuộc bên cạnh anh liền nói: “Chúa tể, cô Diệp Vy đang ở bên trong ạ! Thuộc hạ không định cho cô ấy vào, nhưng vì nét mặt của cô ấy như sắp khóc nên thuộc hạ đành nhắm mắt làm ngơ. Xin chúa tể thứ tội!”

Anh đưa tay mở cửa, thấp giọng nói: “Lui xuống đi.”

“Vâng, chúa tể.”

Cạch.

Nghe tiếng mở cửa, Diệp Vy vốn còn đang nằm trong quan tài của anh liền ngồi bật dậy trước cặp mắt đánh sắt của Richard. Một vệt sáng lóe qua đáy mắt, hiện rõ sự mơ hồ không thể lý giải. Anh sai chân bước đến quan tài, con người màu tím hồ nghi chuyển động. Diệp Vy ngồi yên bên trong, nhìn theo anh. Khi anh đã đến gần, cô đột ngột tỏ ý muốn đứng lên. Nhanh như cắt, anh dùng tay chặn lại hành động của cô. Sau đó mạnh mẽ bế cô lên, đi đến chiếc ghế dài trong phòng.

Richard ngồi xuống ghế, để Diệp Vy ngồi trên đùi mình.

“Vy, sao chạy đến phòng tôi?”

Diệp Vy tròn mắt nhìn anh, rõ ràng đã biết lý do mà còn cố tình gặng hỏi.

Anh nhú mảy, nhắc: “Trả lời.”

Cô không đồng tình, máy móc đáp: “Phòng anh an toàn hơn.”

Anh cố tình: “An toàn chỗ nào?”

Cô hoài nghi ngẩng mặt nhìn anh, hai mắt nhú lại.

Anh nhếch miệng, giọng trầm trầm: “Có tôi thì căn phòng không còn an toàn đâu.”

Diệp Vy cười gượng, vội cúi đầu: “Anh... có ý gì?”

Richard gục đầu vào cổ Diệp Vy, miệng phả ra hơi nóng: “Vy, em biết.”

Biết? Biết cái gì chứ? Biết lần đó anh đã buông tha cho cô? Biết lần đó là lần duy nhất anh buông tha cho cô? Biết là anh cố tình? Hay biết anh đã chịu đựng? Diệp Vy không dám nghĩ tiếp, cô sợ càng nghĩ sẽ càng khiến mình đi vào ngõ cụt. Vì thế cô cự mình, muốn trèo xuống khỏi đùi anh. Bất ngờ, cánh tay Richard đặt bên eo Diệp Vy khê cử động. Một lực đạo mạnh mẽ kéo cả người cô dính chặt vào anh.

Giữa hai người hoàn toàn không có kẽ hở.

Diệp Vy tựa đầu lên ngực Richard, tò mò hỏi: “Richard, bọn họ... là ai vậy?”

Vuốt tóc cô, anh khẽ: “Đừng chuyển chủ đề.”

Diệp Vy: “...”

Không phải cô muốn chuyển chủ đề, chỉ là bầu không khí trong phòng đang đột ngột nóng lên, mặt cô sắp bị nướng chín luôn rồi. Dù trên người anh toàn khí lạnh, dù lồng ngực anh chỉ đập thình thịch từng tiếng trầm ổn, dù giọng nói anh không mang theo chút ám muội nào. Nhưng người cô đang nóng như bị lửa đốt, âm thanh thình thịch thình thịch của trái tim đang dần một lớn hơn, như sợ người ta không thể nghe thấy. Đáng sợ hơn là càng muốn bình tĩnh thì lại càng trở nên mất bình tĩnh.

“Vy, vừa rồi tôi đã nghĩ rất nhiều.”

Âm thanh đơn độc của Richard phát ra từ đỉnh đầu, vòng tay bên dưới của anh theo đó càng siết mạnh lên eo Diệp Vy, khiến cô đau đớn nhăn mặt. Diệp Vy mím chặt môi, cổ không phát ra tiếng kêu. Cô đang cảm thấy thân thể anh trở nên kì lạ. Cô tham lam muốn biết, sự kì lạ đó xuất phát từ lý do gì. Tiếp xúc thân mật gần gũi như thế này khiến Diệp Vy có thể nghe rõ từng nhịp đập của anh, đồng thời cũng nhận ra anh có biểu hiện khác thường. Trong một khoảnh khắc, cơ thể của anh đã run lên.

Bàn tay to lớn của Richard bao phủ đầu Diệp Vy, ép mạnh, để cô hoàn toàn dính sát vào lồng ngực chứa đầy hơi thở lạnh lẽo. Đôi mắt màu tím mới này còn chứa chút ôn nhu hài hòa, bây giờ chỉ còn lại tia nhìn hung hăng đầy sát khí. Anh dùng sức ôm chặt cả người Diệp Vy, hận không thể hòa làm một với cô.

“Ngoài tôi, không kẻ nào được phép làm hại đến em.”

Giọng nói lạnh lẽo của anh vang lên, khiến toàn thân Diệp Vy run lên.

Richard càng dùng thêm lực, Diệp Vy bị đau kêu lên một tiếng.

“Đau...”

Richard không chú ý đến tiếng kêu nhỏ của Diệp Vy, hai mắt chứa đầy sát khí. Nhớ tới ban nãy, anh đã nhìn rõ ý muốn giết chết cô ngay lập tức trong đáy mắt của ba kẻ đứng dưới đại sảnh. Chỉ là có anh ở đó nên chúng mới nhượng bộ, thu lại ánh mắt thêm khát. Thật không tưởng tượng ra được, nếu Diệp Vy một mình xuất hiện trước mặt chúng thì sẽ thế nào. Cảnh tượng đó... Anh không muốn nghĩ tiếp. Mà cả rùng rợn giết người không cần lý do. Người của Đông Bắc càng tàn độc hơn, chúng có thể tùy ý cướp đoạt con mồi của kẻ khác mà không nghĩ tới hậu quả.

Diệp Vy không yếu đuối như anh nghĩ. Tiếc là cơ thể của con người quá yếu ớt, khó có thể chịu đựng được thương tích do ma cà rồng gây ra. Cô gái bé nhỏ của anh sẽ chẳng thể sống được nếu không biến thành ma cà rồng. Nhưng, nếu biến cô thành ma cà rồng rồi thì sẽ chẳng còn đường lui. Anh không muốn. Nếu kẻ khác muốn trở thành quái vật khát máu, anh thành toàn cho chúng. Nhưng là Diệp Vy thì không thể được. Vì ích kỷ, anh muốn cô là chính mình và sống trong vui vẻ. Cả đời.

“Richard, anh làm em đau...”

Richard gạt mình, chuyển tầm mắt sang Diệp Vy.

Anh thả lỏng bàn tay, biểu tình trên mặt dịu lại. Cô ngược mặt, anh không tiếp tục làm đau cô, mắt cũng không chịu nhìn cô. Anh nhìn chăm chăm khoảng không trước mặt, ẩn sâu bên trong cái nhìn là cảm giác muốn giết chóc. Cuối cùng như bị ma quỷ xui khiến, cô nhào người tới đặt lên mặt anh một nụ hôn. Đơn giản là một nụ hôn phớt qua làn da lạnh lẽo của anh, nhưng Diệp Vy lại cảm thấy có chút xấu hổ.

Cô lúng túng, đỏ mặt hỏi anh: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Dùng tay nâng cằm cô lên, anh hỏi: “Em sợ không, nếu có kẻ muốn giết em?”

Cô ngơ ngếch: “Anh đang nói chính mình à?”

Richard nghiền ngẫm nét mặt của Diệp Vy.

“Ngoài anh ra, còn có người muốn giết em?”

Hỏi xong câu đó, Diệp Vy đột nhiên chuyển tầm mắt, con ngươi to tròn khẽ run lên.

Thấy cô im lặng, anh nhìn không được, cất giọng: “Sợ rồi?”

Diệp Vy lại hỏi: “Là Bắc Vương?”

Richard trầm ngâm nhìn cô, không đáp.

Anh im lặng hồi lâu, rốt cuộc đành nói: “Không phải người ở đây.”

“Là ba người ở đại sảnh sao? Họ không phải thuộc hạ của anh? Không lí nào. Anh là chúa tể, mà cả rừng khắp nơi đều là thuộc hạ của anh. Bọn họ là ai vậy? Em chưa từng nhìn thấy họ trong lâu đài. Hơn nữa, họ có vẻ rất đáng sợ. Giống như anh vậy.”

“Là Hội đồng.”

“Hội đồng? Đó là chỗ thế nào vậy?”

“Hội đồng.”

“...”

Không muốn giải thích thì thôi!

Diệp Vy cắn môi, còn chưa kịp đẩy tay anh ra thì đã trông thấy anh cúi người xuống hôn mạnh lên môi cô. Người đàn ông này như thú dữ. Cô hôn anh nhẹ nhàng hết mức, anh hôn lại thì như muốn nuốt luôn cô vào bụng. Kỹ thuật hôn của ma cà rồng là ngang ngược, tàn bạo, chiếm đoạt và độc ác. Hôn đến khi người được hôn mềm nhũn cả người. Hôn đến khi người được hôn chìm vào mê man. Hôn đến khi người được hôn suýt chút nữa tắt thở. Cô bắt đầu cảm thấy hối hận khi đã khơi mào.

“Uhm... a... Ric..hard... a...”

Anh mạnh mẽ hôn cô, dùng môi khiêu khích đầu lưỡi của cô rồi lại bá đạo đưa lưỡi mình vào bên trong miệng cô, tham lam quấn lấy lưỡi cô. Một tay siết lấy eo Diệp Vy, tay còn di chuyển ra sau cổ của cô, bắt cô ngửa đầu đón nhận anh. Luồng khí trong phổi như bị anh hút sạch, cả người dần bị khí thể của anh bức, uất tức chịu đựng anh giày vò. Mãi đến khi Diệp Vy không thể chịu thêm, Richard lại bắt mất rồi khỏi môi cô. Một sợi chỉ bạc đầy ám muội xuất hiện giữa khoảng trống vừa có.

Richard nhìn Diệp Vy, hai mắt đục ngầu.

Cô nhìn anh, nét mặt không chút phòng bị.

Dưới ánh sáng của đóm lửa, Diệp Vy vừa ra sức hít thở, vừa đẩy mắt canh chừng hành động của anh, trông càng thêm mỉa mai. Richard bị ánh mắt của cô khiêu khích không ngừng, vừa nhìn lại vừa muốn có thêm. Bàn tay không yên phận của anh di chuyển đến bên ngực cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Diệp Vy giật mình, hoảng hốt chụp lấy tay anh. Anh không có ý định lấy ra, tiếp tục xoa nắn, mặc kệ cô ngăn cản. Cô càng chống đối thì anh càng chèn ép, giằng co qua lại, người thua vẫn là cô.

“Đừng... anh... a...”

Richard cuối đầu, để lại nhiều dấu vết mờ ám trên cổ Diệp Vy. Miệng của anh như biến thành một con rắn, không ngừng di chuyển trên da thịt cô, mỗi nơi đi qua đều có tình mạnh mẽ để lại vết tích. Diệp Vy nhìn không được bèn đưa tay đẩy gương mặt anh, kết quả tay bị chụp lại giữ chặt trước ngực. Cô chẳng thể cử động, còn bị anh dùng tay còn lại chế ngự sau cổ. Tiếp đó, anh há miệng, dùng răng nhanh cắn mạnh vào cổ cô. Diệp Vy nhũn mảy chịu đau. Anh lại... hút máu của cô?

Cả người run lên bần bật, cô sợ sệt: “Richard?”

Anh dừng lại, mắt nhìn vào vết cắn trên cổ Diệp Vy: “Em không thể.”

“Gì cơ?”

“Vây dùng máu của em”

“Anh nói gì vậy?”

Hỏi xong câu đó, Diệp Vy liền im bật.

Richard vui mặt vào cổ cô, lại cắn mạnh rồi hút máu. Từng giọt máu nóng hồi nung theo răng nanh nhọn hoắt truyền thẳng vào yết hầu khiến Richard hừ một tiếng. Vì lo lắng sẽ hút cạn máu của cô nên anh đã rất chậm rãi, rất tiết chế. Anh chỉ uống từng ngụm, từng ngụm nhỏ. Nhưng lượng máu ít ỏi như vậy không đủ để mang lại cảm giác thỏa mãn. Richard ngưng động tác, liếm lên cổ Diệp Vy rồi buông cô ra.

“Không được.”

Diệp Vy nghi hoặc nhìn anh: “Richard, anh đang nói gì vậy?”

“Máu của em cũng không thể thỏa mãn tôi.”

“...”

Anh hít vào một hơi lạnh, ghé sát miệng lên mặt cô: “Vy, dừng tay.”

Diệp Vy ngây người, cô đột nhiên hiểu anh muốn bảo cô dừng tay làm việc gì.

Cô lắp bắp: “Anh... chuyện này... Richard...”

Anh trầm giọng: “Hay em muốn dùng thân thể?”

Cô vội vàng: “Dừng tay, em dừng tay.”

Được rồi, dù sao chuyện này cũng là do cô bắt đầu. Nếu cô không đại dột hôn anh một cái thì mọi chuyện sẽ không đi đến kết cục đầy mờ ám này. Anh đã mở miệng cho cô quyền lựa chọn, thay vì khiến cho câu chuyện trở nên mờ ám hơn, cô đành giúp anh cảm thấy dễ chịu hơn... bằng tay. Tránh cho xảy ra chuyện không may.

Trước khi thực hiện, Diệp Vy không quên nói thêm: “Richard, anh cũng biết đó, em chưa từng làm chuyện này cho ai nên không biết cách. Chẳng hạn như em có khiến anh đau hơn hay khó chịu hơn thì anh nhớ lên tiếng. Đừng có im lặng chịu đựng.”

Richard thâm trầm nhìn cô: “Tôi dạy em.”

“Không cần đâu, anh nhắm mắt lại đi.”

Trước dáng vẻ nghiêm túc của Diệp Vy, anh chậm rãi nhắm mắt.

Tiếp theo sau đó?

Tiếp theo sau đó, Diệp Vy dùng tay mình không ngừng chà xát lên bộ phận đàn ông đầy nhạy cảm của anh. Cô cũng không nhìn xuống, chỉ đơn thuần đặt tay lên chỗ nối liền nhau giữa hai ống quần của anh, di chuyển lên xuống một cách tùy tiện. Cô tuy là phụ nữ, nhưng loại chuyện xấu hổ này chưa từng làm với ai, nghĩ sao làm vậy.

Một lúc lâu không thấy anh có động tĩnh gì, cô dừng lại, nghi ngờ ngược mặt lên.

Richard đã mở mắt từ lâu, anh giương mắt phẫn nộ nhìn cô.

Cô cười gượng: “Anh... sao vậy?”

Cổ đè xuống dục vọng trong người, anh hỏi cô: “Em có tình?”

“Không có, em không biết như vậy sẽ khiến anh khó chịu.”

“Tôi không khó chịu.”

“Không khó chịu, vậy sao nét mặt của anh...”

Đó là nét mặt muốn lập tức đè cô xuống!

Richard cố gắng nhẫn nhịn, cho rằng Diệp Vy biết cách làm. Ngàn vạn lần anh không tới, cách di chuyển ngu ngốc của cô lại khiến anh muốn phát điên. Những người vụng về như Diệp Vy trái lại có khả năng khiến đàn ông không thể tiết chế được dục vọng của mình, muốn đè bẹp sự bất cần của cô, giày vò thân thể cô. Bàn tay nhỏ nhắn của cô tùy tiện chạm vào vật thể đàn ông của anh, còn chưa cử động đã làm cho thần trí anh lóe lên một tia sáng dục vọng. Khi cô di chuyển ngón tay, anh lại hận không thể lập tức đè lên cô, chủ động tấn công xâm chiếm. Cảm giác bức bách trong người không thể dập tắt. Anh đành thuận theo sự ngốc nghếch của cô.

Nhưng anh đợi, đợi mãi vẫn không thấy cô làm việc gì khác ngoài hành động vuốt ve vật đàn ông của anh thông qua chiếc quần anh đang mặc trên người. Cô không có ý định sẽ lấy nó ra khỏi quần giúp anh? Hay cô không biết là cần phải lấy nó ra bên ngoài mới có thể tiếp tục việc giúp nó thỏa mãn? Nghĩ thầm, Richard thay Diệp Vy đưa vật thể đang căng cứng trong quần ra ngoài. Trước cái nhìn ngượng ngùng của cô, anh kéo tay cô đến chạm vào nó. Diệp Vy lập tức đông cứng người.

Anh kề vào tai cô, khàn giọng: “Tôi dạy em.”

Diệp Vy không dám lên tiếng, thả lỏng cánh tay, mặc kệ anh sử dụng.

Thời gian trôi qua, lực đạo ma sát trên tay càng mạnh, hơi thở dần trở nên dồn dập.

Richard tham lam ngấu ngiến đôi môi sưng đỏ của Diệp Vy, anh day mạnh khiến cô phải há miệng đón nhận chiếc lưỡi nóng ẩm của anh. Bàn tay to lớn của anh bao bọc bàn tay nhỏ nhắn của cô, không ngừng di chuyển lên xuống trên vật thể đang căng cứng. Đến tận lúc tay Diệp Vy đã tê rần, anh cũng không có dấu hiệu sẽ dừng lại. Cô gục đầu lên ngực anh, ra sức thở dốc, hai mắt nhắm nghiền vì mệt. Anh chưa muốn buông tha cho cô, dùng tay còn lại nâng mặt cô lên. Tiếp tục hôn.

“Thêm một lúc nữa.”

Thật lâu sau, Diệp Vy cảm nhận được anh đang há miệng, răng nanh để hở bên chiếc cổ đã chứa nhiều vết tích của cô. Bàn tay bên dưới di chuyển ngày càng nhanh, hơi thở nóng hôi của anh không ngừng phả lên cổ. Diệp Vy co người. Richard đưa răng nanh chạm đến lớp da mịn màng bên cổ Diệp Vy, lên xuống vài lần, rồi chậm chậm cắm vào. Trong cơn đau, cô ý thức được, tay của anh bắt đầu nhanh hơn. Ngón tay của cô đã không còn chút cảm giác, chỉ ngoan ngoãn nương theo lực đạo từ anh là dịch chuyển lên xuống. Rất nhanh sau đó, cô cảm nhận, anh khẽ rung mình.

Răng nanh của anh vẫn cắm sâu trên cổ Diệp Vy, chậm rãi hút máu của cô, trong cổ còn phát ra âm thanh trầm thấp đầy thống khoái. Diệp Vy vô lực tựa vào lồng ngực còn đang phập phồng của anh, nhắm mắt nghỉ ngơi. Anh rút răng nanh ra, liếm nhẹ lên vết cắn đỏ ửng, rơ lưỡi lau sạch chút máu tươi còn dính lại trên cổ. Chỉ là dùng tay giúp anh thỏa mãn mà cô đã mệt thế này? Richard nhú mi, cúi đầu nhìn người trong ngực. Liệu khi anh không tìm được mà đề cô xuống, sẽ thế nào đây?

Chắc sẽ không làm cô chết đâu, nhỉ?!

Sẽ không đâu.

Đến khi hơi thở bình ổn, Diệp Vy bắt đầu cảm thấy trên cổ đau nhức, không cần nhìn cũng biết bây giờ ở đó có bao nhiêu vết cắn với nhiều mức độ nặng nhẹ khác nhau. Cảm giác ướt át trong lòng bàn tay hết sức chân thật, cô không dám tùy tiện lau đi, hơn nữa ở đây cũng không có gì để lau. Ngoại trừ quần áo của cả hai. Không thể để quần áo bị bẩn. Cô cử động thân người, vừa định trèo xuống khỏi đùi anh, lại bị anh dùng tay giữ chặt, ấn cô ngồi về vị trí cũ. Nét mặt anh vô cùng khó coi.

Diệp Vy máy mớc ngẩng mặt, nhỏ giọng nói: “Richard, thả tay anh ra được không?”

Anh cúi đầu, nhú mày hỏi: “Em muốn đi đâu?”

“...Rửa tay.”

“Bản lắm à?”

“Không... em không có ý đó...”

“Không cần rửa.”

“Nhưng mà...”

“Ngồi yên.”

Richard hạ giọng xuống, chỉnh lại quần áo. Tiếp đến anh lột phăng chiếc áo khoác ngoài của mình ra, dùng nó lau sạch lòng bàn tay Diệp Vy, rồi thờ ơ quăng nó sang một góc phòng. Cô không biết, anh kiên quyết không thả tay khỏi người cô là vì lo ngại giúp cô. Vừa nãy bị anh hút nhiều máu như vậy, bây giờ bước đi sẽ lập tức ngã nhào xuống đất. Diệp Vy không nhận thấy, nhưng anh biết rõ thể lực của cô.

...

“Anh định không nói chuyện với em sao?”

Diệp Vy nghiêng đầu, để lộ chiếc cổ có nhiều vết cắn.

Thiên nhiên mặt dùng thảo dược bôi lên vết thương rồi băng bó giúp cô. Trong đầu anh liền xoẹt qua một hình ảnh. Richard đã quá nhượng bộ. Nếu chỉ muốn hút máu và gặm nhấm vài miếng thịt trên người Diệp Vy thì hôm đó sẽ không ngâm mình trong hồ nước lạnh. Nhìn vết thương trên cổ cùng những vết đỏ hồng chồng chất lên nhau, ngoài ra không còn dấu vết nào khác. Thiên bất giác muốn cười. Khả năng tự kiểm chế cũng cao siêu thật. Để xem còn có thể cầm cự đến khi nào.

“Em không sợ anh à?”

“...”

“Anh đã chữa súng vào em, còn nói mấy lời khó nghe.”

Bình tĩnh giải thích cho Diệp Vy, Thiên thu dọn lại dụng cụ trên bàn. Thường thì những người bị anh đối đãi như vậy, sau một đêm liền bắt đầu cách xa anh. Họ đơn giản... sợ chết. Diệp Vy cũng không ngoại lệ. Bằng chứng là nếu Richard không đưa cô đến phòng, tìm anh chữa trị, cô cũng không dám tự

đi. Sự cố chấp này không phải bản tính của Diệp Vy. Thiên hơi dừng lại. Có lẽ anh chưa hiểu rõ con người cô.

Thiên giả vờ hỏi: “Hôm qua xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh ấy hút máu em.”

“Chỉ hút máu thôi?”

“Hút máu thôi.”

Tầm mắt dời đến chỗ hồng hồng đỏ đỏ trên cổ Diệp Vy, anh đắm chiêu: “Nếu là hút máu đơn thuần thì tại sao lại có dấu vết mờ ám lưu lại trên cổ em vậy? Em không muốn nói cũng không sao. Dù sao chúng ta cũng không thân thiết.” Dừng lại một chút, Thiên quay sang sắp xếp lại rỗ được thảo trên bàn. Liếc thấy Diệp Vy vẫn ngồi ngây ra, anh đành mở miệng nhắc nhở: “Được rồi, băng bó xong rồi, em có thể đi. Mấy vết thương nhỏ thế này, về sau em nhờ người khác băng bó cũng được. Không cần làm phiền đến anh. Hoặc em có thể lấy ít thảo được về, tự mình xử lý.”

Diệp Vy đứng lên: “Thiên, anh có thể tin em một lần không?”

“Sau những gì em gây ra cho Richard, anh không thể tin.”

“Vậy nếu em có thể chứng minh?”

Thiên cười nhếch mép, xoay người nhìn cô: “Chứng minh cái gì?”

Đối diện ánh nhìn chế nhạo của anh, cô nói: “Chứng minh không phải do em làm.”

Thiên bật cười: “Diệp Vy à Diệp Vy, em có thể sao? Chứng minh em không phải người đã bắn phát súng đó vào người Richard? Bằng cách nào? Dù em có thể chứng minh, cả tòa lâu đài này cũng không có ai tin em. Biết vì sao không? Vì họ tận mắt chứng kiến cảnh tượng em bắn Richard. Ngoài ra, họ không còn thấy gì cả.”

Nghe xong lời anh nói, cô bất giác lắc đầu: “Thật sự không phải em.”

Anh nói đúng, vậy nên cô không thể tìm ra cách giải thích hợp lý hơn. Ma cà rồng tin vào những điều họ thấy, không tin vào lời nói điều ngoa của loài người. Cô không có quyền bắt họ tin nhiệm mình. Diệp Vy nghĩ, nếu như cô có thể trở thành thuộc hạ của chúa tể ma cà rồng. Khi đó họ sẽ nhìn nhận sự trong sạch của cô chứ? Cô cũng sẽ giống như họ, trở thành một thuộc hạ trung thành của anh. Sống vì anh, chết vì anh. Như vậy công bằng rồi đúng không? Bình đẳng rồi đúng không?

Cô nói: “Anh từng hỏi em có dám đánh đổi mạng sống vì anh ấy hay không. Thiên, em không biết nên trả lời anh thế nào. Vì em cảm thấy lời nói rất vô nghĩa, có thể nói rồi nuốt lời, không tin được. Cũng giống như Richard đã hứa không xóa kí ức của em. Kết quả, rất nhiều lần, anh ấy không giữ lời. Vậy nên em không dám trả lời anh. Em sợ mình không làm được. Đó không phải điên rồ nhất thời, em không biết phải giải thích thế nào, chỉ là, em cũng không hiểu được. Lúc anh ấy nằm đó, trên người toàn máu, em đã nghĩ anh ấy chỉ là một con người bình thường, anh ấy đã bị em hại chết rồi. Em quên mất anh ấy không phải con người. Em quên mất.”

Chăm chú quan sát Diệp Vy, Thiên chợt cười trầm một tiếng: “Richard chỉ không giữ lời với em về việc xóa kí ức. Chỉ duy nhất việc đó. Anh chưa từng thấy Richard nói một đằng làm một nẻo bao giờ. Anh tin. Dù Richard hứa với em bao nhiêu chuyện, nhất định cậu ấy sẽ thực hiện không sót một chuyện nào.”

Diệp Vy trái lại không tin lời Thiên: “Không đúng, nếu anh ấy là người giữ lời thì đã không xóa kí ức của em. Anh ấy đã hứa rất rõ ràng, để em tin, sau đó lại phá vỡ lời hứa. Em biết không nên nói như vậy, nhưng em rất bất mãn.”

Thiên lắc đầu, chỉ điểm cho cô: “Em nhớ lại xem, đáng về khổ sở của em.”

Cô đứng bất động, mấp máy môi: “Chẳng lẽ là vì...”

Anh cười: “Richard không phải người xem lời nói là trò đùa.”

Đôi mắt rũ xuống, Diệp Vy im lặng bầu chặt mép áo.

Thiên tiến đến bên cạnh cô, gương mặt hài lòng: “Diệp Vy, xem như hôm nay em khiến anh mở rộng tầm mắt về em. Tuy không đoán được ở trong lòng em Richard có trọng lượng thế nào, nhưng thông qua lời nói của em, anh biết em có đặt chúa tể nhà anh trong tim. Được, anh tạm tin tưởng em. Cố gắng đừng làm anh thất vọng.”

Diệp Vy vui vẻ ngược lên, nhìn thấy Thiên cười xòa lắc đầu.

Lúc đi đến cửa, anh ngoái lại: “Tuổi này rồi, bọn anh cũng không thích so đo hay chấp vặt với một đứa con nít. Dù sao em cũng còn quá nhỏ. Bỏ qua được.”

Cô nhún nhún: “Nhỏ gì chứ, em không phải con nít.”

Anh gật đầu, nói: “Diệp Vy, em không biết tuổi thọ của ma cà rồng sao?”

Diệp Vy: “...”

Nghĩ gì đó, Thiên cười mờ ám “Lẽ ra em phải gọi Richard là “chú” đấy!”

Diệp Vy mím môi, đứng dậy đi thẳng ra ngoài. “Chú” cái gì chứ, trước nét mặt lạnh băng của anh, cô dám gọi mới là lạ! E là khi gọi xong thì cũng vui vẻ đi xuống chào hỏi Diêm Vương. Thiên đúng là có tâm lý vận vẹo biến thái. Dựa vào cách anh xưng hô với Richard, chẳng lẽ cô phải gọi anh bằng “ông”? Biến thái. Biến thái.

Tuổi thọ của ma cà rồng không có điểm dừng, vượt qua dòng thời gian, là một thứ vĩnh hằng. Dung mạo và vóc dáng của họ càng kinh dị hơn, qua nhiều năm liền, họ không lão hóa mà chỉ ngày càng trẻ hóa. Diệp Vy bỗng thấy bầu trời trước mắt tối mịt. Quảng thời gian sống của con người tích tắc từng giờ, có giới hạn. Chỉ mong đến cuối cùng, khi nhìn lại một đời người, những chuyện đã trải qua, sẽ không cảm thấy hối hận. Vậy thì, cô có thể mạo hiểm một lần không? Chung sống với anh?

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hôn thê của chúa tể

Vóc người nhỏ nhắn quỳ rạp trên đất, hai mắt sáng như ánh trăng trên cao. Trước khi được cho gọi vào đại sảnh, người đó vẫn giữ phong thái yên bình, tựa như trong lòng chẳng có chút gợn sóng, tựa như có xảy ra bất cứ loại chuyện kinh thiên động địa nào thì nét mặt người đó vẫn luôn an yên như vậy. Trước vị chúa tể đầy quyền lực, người đó tuy run sợ nhưng lại giữ chặt tâm lý kính trọng không buông. Bá khí của anh uốn lượn vây quanh, vậy mà người đó âm thầm hạ xuống phòng bị. Giống như đã chuẩn bị tâm lý để đón nhận cái chết. Bằng một thái độ không hề sợ hãi.

Richard ngồi trên cao nhìn xuống, giọng nói lạnh lẽo: “Với một kẻ không có mục đích sống, giết đi chỉ khiến tay ta thêm bẩn. Còn nữa, mạng của người không do ta quyết định. Đến từ đâu thì về lại đó. Người được tự do. Không cần phục tùng hẳn.”

Cô ta cúi đầu xuống, không muốn phủ nhận lời nói của chúa tể. Đôi mắt sáng vẫn không tồn đọng chút xúc cảm. Thật khó đoán biết chủ nhân đang nghĩ gì. Cô ta chỉ là một kẻ được tạo ra nhờ vào cô Mộc Nhị Thủy Linh. Cô Mộc Nhị Thủy Linh? Kẻ đó đã cho cô uống thứ nước được tạo ra từ loại cỏ đó. Sau đó mọi kí ức như bị người ta cướp mất. Trong đầu một mảng trống rỗng. Không biết bản thân là ai. Trước khi bị biến thành dáng vẻ này, cô đã từng trông như thế nào? Không nhớ được.

Cảm nhận được khác thường, Thiên nháy mắt ra hiệu cho Richard.

Richard híp mi quan sát luồng khí mờ nhạt bao quanh cơ thể nhỏ bé của cô ta, hàng lông mày bỗng chốc chau lại, như muốn dính chặt vào nhau. Đó là... luồng khí mờ ảo vừa xuất hiện, là một loại thuật phong ấn. Cô ta không phải một kẻ không có mục đích sống, chẳng qua là đã bị Linh phong ấn con người thật rồi cho cô ta uống Mộc Nhị Thủy Linh, hoàn thành kế hoạch biến cô ta thành một phiên bản khác của Hải Lam – truyền nhân cuối cùng của gia tộc Mộc Lam. Gương mặt không chút xúc cảm có được là do phong ấn. Bị sai khiến. Không biết sợ. Dù trước mắt là cái chết.

Hải Lam đứng bên cạnh, nhận được mệnh lệnh từ Richard, lập tức dùng thuật phép đánh tan phong ấn trên người cô ta. Vòng phép biến thành hai sợi dây mảnh quấn quanh thân thể nhỏ bé, uốn lượn nhiều lần. Một âm thanh vang lên, miếng ngọc bội trên người cô ta rơi xuống đất, vỡ thành hai mảnh. Khi đen tóa ra, tan biến vào hư vô. Hình dạng thật của cô ta dần hiện ra, nhưng nét mặt bình lặng vẫn còn nguyên.

Richard nheo mắt nhìn hai mảnh ngọc bội trên đất, nét mặt dần tối đen. Ngọc bội có hình hoa sen được điêu khắc tỉ mỉ, chế tạo từ ngọc Beryl đỏ. Bên thân ngọc còn có kí hiệu hoàng tộc tỉnh xáo. Bàn tay vô thức siết chặt, hiện rõ các khớp xương. Hai mảnh ngọc bội không ngừng phát ra tia sáng màu đỏ đầy dụ hoặc rồi khẽ run lên nhẹ nhẹ, khẽ đó hòa làm một. Đây là ngọc bội đính ước được chế tạo từ thời Quý Vương trị vì. Không thể tiêu hủy. Không thể phá hỏng. Lời đính ước sẽ mãi mãi tồn tại.

Quốc Vương, Vương Hậu, Đại Công Tước và chúa tể ma cà rồng là những người biết rõ về ngọc đính ước. Luật lệ quan trọng về ngôi vị bên cạnh chúa tể luôn là những điều luật kẻ ngoài không bao giờ được biết. Tiếc thay, đó chỉ là những luật lệ tồn tại hàng ngàn năm trước. Hiện tại, chuyện về ngọc bội có hình hoa sen đỏ là vật ước định hôn nhân giữa chúa tể và chúa tể phụ nhân đã được nhiều ma cà rồng biết đến. Nhưng với họ, khi nào trông thấy sợi dây chuyền kia chính thức xuất hiện trên cổ của một nữ ma cà rồng, thì bốn chữ “chúa tể phụ nhân” mới được phép gọi.

Về ngọc bội, chỉ là đính ước mà thôi!

Richard nhìn vào người phụ nữ đang quỳ bên dưới, trầm giọng: “Nhur Nhất!”

Nhur Nhất cũng là ma cà rồng thuần chủng nằm trong diện quý tộc, cô có mái tóc dài đen mềm ánh chút sắc tím. Gương mặt dịu dàng cùng cặp mắt trong như mặt hồ không chút gợn sóng. Mọi cảm xúc trên mặt cô đều được che dấu rất hoàn hảo, khó có thể nhận biết là đang vui mừng, u buồn, kinh ngạc hay lo sợ. Trong dòng tộc của Như Nhất, cô coi như là người xuất sắc nhất. Thuật phép và chiêu thức mạnh mẽ của cô khiến Richard có cái nhìn khác về ma cà rồng nữ. Cũng có cái nhìn khác về cô.

Như Nhất luôn trầm lặng, khi còn nhỏ rất được lòng Vương Hậu. Cô được bà ưu ái cho gọi mỗi khi trong tộc có việc phải ra ngoài, còn được cân nhắc đến vị Nữ vương trong gia tộc của mình ở Anh. Như Nhất khá thân với Jen, nhưng không thân với Richard. Để ý mới thấy, cô thân với Jen là vì Jen luôn xuất hiện cùng Richard. Cô từ ái mộ đến yêu anh sâu đậm. Nhưng vẫn cứ trầm lặng không thể hiện cảm xúc.

Giọng nói quen thuộc vang bên tai, Như Nhất ngẩng đầu.

Anh nhìn cô: “Em đến Đông Bắc làm gì?”

Cô nhớ lại, đáp khẽ: “Họ nói có chuyện muốn gặp.”

Trong trí nhớ của Richard, Như Nhất là người phụ nữ dịu dàng. Cô ít nói, nhưng khi mở miệng, lời lẽ điều ở mức đủ dùng. Dần dần, sự tồn tại của một Như Nhất yên lặng như bầu trời mùa thu lúc xê chiều khiến Richard không cảm thấy khó chịu khi có cô bên cạnh. Mỗi khi anh và Jen gặp mặt, đều có Như Nhất xuất hiện. Vì thế họ mặc định về sự hiện diện của cô, không đuổi đi cũng không hoài nghi. Những cuộc nói chuyện ngắn cùn, những khoảnh khắc bình lặng, trải qua chẳng nhằm chán.

Đưa mắt đến mảnh ngọc bội hoàn chỉnh, Richard khẽ: “Ta không nghĩ em vẫn giữ.”

Như Nhất nhặt ngọc bội, ngược mắt nhìn thẳng vào anh: “Đây là bảo bối của em.”

Anh chậm rãi đứng lên: “Không cần quỳ nữa.”

Cô gật đầu: “Richard, anh không có ý muốn giết kẻ giả mạo Hải Lam.”

“Vì kẻ giả mạo không làm chương mắt ta.”

“Anh cao ngạo quá!”

“Như Nhất, quay về đi.”

“Thứ lỗi thuộc hạ không tuân.”

Cô cười rộ lên đầy vui vẻ, cẩn thận cất ngọc bội vào người.

Nhiều năm trôi qua, có lẽ Như Nhất đã thay đổi không ít. Cô học được cách đối đáp với anh, không còn im lặng lắng nghe như trước. Richard hồ nghi dừng bước. Người phụ nữ như Như Nhất, nếu thật lòng dụng tâm yêu thương, rất thích hợp lấy về làm phu nhân. Tiếc thay anh đối với cô không có cảm giác. Một nữ ma cà rồng hoàn hảo giống Như Nhất rất khó tìm, chỉ có chúa tể mới phù hợp với điều kiện của cô.

Tiến đến phía sau anh, cô cất giọng dịu dàng: “Em quyết định rồi!”

Anh lãnh đạm xoay người, hai mắt không lộ chút ý vị.

Đã bao năm trôi qua, lòng dũng cảm của cô cuối cùng cũng chịu bước ra ngoài đón nhận ánh mặt trời. Tình cảm bấy lâu cất giữ trong tim, tự mình ấp ủ ngày đêm, nuôi dưỡng cùng thời gian đã đến lúc đâm chồi nảy lộc. Tìm khắp trong gia tộc, không một nữ ma cà rồng nào có thể vượt qua được Như Nhất. Diện mạo, vóc dáng và thần thái của cô đều phù hợp với ngôi vị chúa tể phu nhân. Đó là sự thật. Mỗi nhân duyên này cũng do Quốc Vương se kết, người đã hết lòng đào tạo và huấn luyện cho cô.

Như Nhất ở Châu Âu đợi Richard, đã đợi đủ lâu rồi!

Với tính cách của anh, nhất định sẽ không đến Châu Âu thăm cô. Thế giới của Richard rất khó bước chân vào. Cô đã tốn rất nhiều thời gian mới có thể ở bên cạnh anh, khiến anh từ từ tiếp nhận sự tồn tại của cô. Theo như những tin tức mà Như Nhất nhận được từ Jen, Richard không hề tiếp xúc với nữ ma cà rồng ở núi Tiêu Dao. Những nữ ma cà rồng do Jen mang đến có thể giúp anh thỏa mãn, không thể chiếm được lòng anh. Hoặc là dùng tay. Hoặc là dùng miệng. Cầm dùng thân thể.

Đàn ông cần được giải tỏa dục vọng, cô không trách anh.

Dù sao thì cơ thể và trái tim của anh cũng là của cô!

Cô cười tươi, vòng tay ôm chặt thắt lưng anh.

Richard lạnh lùng ra lệnh: “Như Nhất, buông tay.”

Như Nhất lại càng ôm chặt: “Richard, anh vẫn lạnh nhạt như vậy!”

Anh kéo mạnh tay cô ra khỏi người mình: “Đừng quá phận.”

Cô không ngạc nhiên, ngược lại càng lộ rõ ý cười: “Em biết mà.”

Cạch.

Vừa lúc đó, cửa đại sảnh được mở ra. Từ bên ngoài, Diệp Vy lon ton chạy vào, mắt chăm chăm hướng về phía Thiên. Diệp Vy chỉ mở hé cánh cửa, đủ để có một chỗ trống nhỏ giúp cô vào được đại sảnh nên không gây nhiều chú ý. Thiên còn đang mò mịt về người phụ nữ tên Như Nhất đến từ gia tộc ở Anh, loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân nhanh nhẩu thì liền xoay người. Trông thấy gương mặt bất mãn của Diệp Vy, anh ngẩng ra. Còn chưa kịp hỏi gì đã bị cô tra khảo.

“Anh có thấy Tây Độc đâu không?”

Lúc này, Như Nhất bỗng lên tiếng: “Người như anh, không chủ động, sẽ vuột mất.”

Nói rồi cô lập tức hôn lên môi Richard.

Diệp Vy nghe thấy âm thanh lạ, chậm chạp quay sang.

Ngay khi đôi môi mềm mại của Như Nhất chạm nhẹ lên môi mình, Richard phần nộ đẩy mạnh cô, kéo giãn khoảng cách giữa hai người. Như Nhất không phòng bị, trước lực đạo bất ngờ của anh, cô buộc phải lùi về sau vài bước. Cô nhớ rất rõ, anh không hề chán ghét việc cô chạm vào anh. Đây không phải cô ngộ cuồng làm loạn, là trong kí ức của cô, hai người đã vô tình đụng chạm nhau một vài lần. Trước sự gần gũi đó, Richard chưa bao giờ tỏ thái độ phần nộ hay bài xích. Tại sao...

Diệp Vy nhăn mặt, đẩy mất lườm Thiên: “Anh làm gì vậy?”

Thiên cười hề hề rồi thả cánh tay vừa chắn ngang tầm nhìn của cô xuống, chột dạ cất giọng hỏi lại: “Em tìm Tây Độc làm gì? Rảnh quá không có việc làm sao?”

“Mấy ngày nay em không thấy anh ấy.”

“Bác Vương thì sao?”

Thiên giả vờ nhắc đến Bắc Thần.

Cô nghiêm túc: “Không tìm thấy.”

Thiên hất mặt về phía Richard: “Hỏi bên kia kia.”

Diệp Vy nhìn Richard, vô tình anh cũng đang nhìn cô. Bên cạnh anh còn có một người phụ nữ lạ mặt. Cô không biết nên làm gì. Trên người người phụ nữ đứng gần Richard không có loại bá khí nguy hiểm. Lại còn là một người đẹp. Nhìn hai vóc dáng hoàn hảo đứng kế nhau, không nhẫn tâm tách họ ra chút nào. Cô đang nghĩ gì vậy? Tự nhiên cảm thấy có hơi... khó chịu. Không có việc gì thì sao lại đứng gần như thế. Anh có hứng thú với phụ nữ xinh đẹp như vậy, còn để mắt đến cô làm gì!

Mới hôm qua còn lợi dụng cô... lợi dụng tay của cô...

Hừ, đồ đàn ông xấu xa!!!

Như Nhất chụp lấy cánh tay Richard: “Anh không vui?”

Richard cau mày, gạt tay cô ra: “Như Nhất, đừng ép ta đánh em.”

Cô buông tay: “Em biết anh không phân nam nữ, ra tay tàn độc, nói giết là giết.”

Richard không đáp, bước thẳng về phía Diệp Vy.

Như Nhất chắn trước anh: “Richard, em đã quyết định rồi!”

Diệp Vy mở to mắt kinh ngạc, người phụ nữ đó được phép gọi thẳng tên anh, hơn nữa còn dám ngang nhiên chạm vào người anh, nói năng với anh cũng không hề dè dặt như một thuộc hạ. Diệp Vy cảm thấy bản thân như một quả bóng bị xì, không ngừng đẩy hết không khí bên trong ra ngoài, mãi cho đến khi ỉu xiu. Những mối quan hệ xung quanh anh, cô không hề biết một chút gì. Ngoài những gương mặt quen thuộc ở lâu đài, cô không hề biết thêm một ai khác. Hiểu biết quá hạn hẹp.

Richard đành giọng: “Quyết định của em không liên quan đến ta.”

Như Nhất kiên trì: “Chúng ta tiến hành nghi thức kết hôn trong gia tộc đi.”

Kết hôn!

Hai chữ đó như đánh thẳng vào tâm lý của Diệp Vy, cô ngơ ngác quay sang nhìn Thiên. Anh không nói gì. Cô lại quay sang nhìn Richard. Anh cũng không nói gì. Vì sao cô cảm thấy mọi chuyện ở đây chỉ có một mình cô là không hiểu. Dường như mấy người còn lại ai cũng biết là đang có chuyện gì diễn ra. Diệp Vy hoang mang nhìn hai người phía trước, lại tự cảm thấy có chút xấu hổ. Kinh ngạc cái gì chứ?

Ma cà rồng và ma cà rồng lấy nhau là chuyện hiển nhiên.

Cô... là... nhân tình?

Từ này nghe hơi chói tai, khó chấp nhận.

Dù là ở thế giới của ma cà rồng hay ở thế giới của con người, sao những chuyện oái ăm này vẫn luôn diễn ra? Núi Tiêu Dao không phải chỉ có sống hoặc chết mà còn có hôn nhân gia đình. Đúng là bi kịch của bi kịch. Thầm nghĩ, Diệp Vy hướng ánh nhìn tức giận lên người Richard. Anh biết bản thân có hôn thê mà còn mê hoặc cô?

Đàn ông chung quy đều giống nhau, là người hay là quý, đều tham sắc.

Cô không biết anh có một hôn thê xinh đẹp như vậy. Nếu biết trước, dù anh có đẹp trai hay vô cùng quyến rũ, cô tuyệt đối không đẩy mắt nhìn qua. Diệp Vy mím chặt môi, nhớ lại bàn tay “thân” của Thiên lúc nãy, lòng chợt suy đoán, liệu có phải hai người họ vừa rồi đã làm chuyện gì không? Bằng không Thiên sẽ không lấy tay chắn ngang tầm nhìn của. Đồng lõa. Mấy người này đang thông đồng với nhau.

Giữa lúc suy nghĩ mông lung, Diệp Vy chợt nghe thấy giọng nói lạnh người của anh.

“Vy, tôi không ngại móc mắt em đâu.”

Richard cúi gắt, đuổi chân bước thẳng lại chỗ cô.

Cô lập tức lùi lại, trốn ra sau lưng Thiên.

Túm lấy tay Diệp Vy, Richard kéo mạnh, khiến cô nhào người về trước, mặt đập vào lồng ngực rắn chắc của anh. Cô hốt hoảng không dám kêu đau, dùng tay còn lại xoa lên mũi, ai oán lườm anh một lúc lâu. Sau đó hèn nhát cúi đầu thấp xuống. Ánh mắt độc ác của anh quá mãnh liệt, tế bào can đảm của cô bị dọa chạy hết rồi.

“Không dám mắng ra miệng nên ở trong lòng nguyên rửa tôi?”

Diệp Vy cắn răng, chọn cách im lặng trốn tránh anh.

Richard dùng tay bắt cô ngẩng mặt lên, hung hăng nói: “Trốn cái gì?”

Diệp Vy không biết có nhìn lầm hay không, trong một khoảnh khắc, cô đã thoáng thấy sự thất vọng vụt qua đáy mắt lạnh lẽo của Richard. Nó nhanh như giây phút sao băng chạy xẹt qua bầu trời đêm, không lưu lại chút dấu vết gì. Cô không hiểu, người thất vọng là cô nghe còn thấy hợp lý, anh có gì mà phải thất vọng?

Thầm khinh bỉ anh ra mặt, Diệp Vy mím mím môi.

Richard thấy cô ngoan cố, càng dùng lực, mạnh tay bóp chặt cằm cô. Dường như anh muốn nhìn xem phản ứng của cô, nhưng lại không mấy hài lòng. Cặp mắt u ám mang theo sắc màu thê lương, sâu trong đáy mắt tưởng chừng sắp có một trận cuồng phong quét qua. Anh nhẫn nhịn một lúc, sau đó lại càng gia tăng lực đạo. Vì sao cô bé con này không biểu hiện loại cảm xúc anh mong muốn được nhìn thấy nhất?

Bị lực trên tay anh làm đau, cô uất ức cất giọng: “Anh nhẹ tay chút đi.”

Anh trừng mắt: “Tôi đang muốn bóp chết em.”

Cô sợ sệt: “Gi chứ?”

Gặp được hôn thê rồi liền muốn giết cô diệt khẩu!

“Richard...” Như Nhất mở miệng, định nói gì đó, khi thấy nét mặt lạnh như băng của anh thì mọi từ ngữ bỗng nhiên bị nghẹn lại trong cổ. Không chủ động với anh thì mãi mãi bị anh phớt lờ, cố chấp thể hiện sự tồn tại của mình trước anh lại bị anh hung dữ đuổi đi. Con người của anh thật khó hầu hạ. Cũng thật đáng sợ.

Tuy không hiểu rõ, nhưng cô biết điểm giới hạn của Richard nằm ở đâu.

“Như Nhất, ta chưa từng nói sẽ cùng em kết hôn.” Anh thẳng thắn.

Cô kiên định: “Gia tộc đều ủng hộ chúng ta.”

Anh không xoay người, cất giọng đánh thép: “Đừng cố chấp.”

Như Nhất chậm chậm cuối đầu, nhìn mảnh ngọc bội trên người. Năm đó cô lập được nhiều thành tích tốt, chính Quốc Vương đã mang ngọc bội cho cô. Người nói muốn cô ở bên cạnh bầu bạn với Richard, dạy anh cách yêu thương một người. Ma cà rồng cũng có độ tuổi thanh xuân tươi đẹp. Mọi năm tháng ở bên Richard, Như Nhất luôn nhớ rõ như in trong lòng. Cô chỉ hướng về anh. Anh là tín ngưỡng duy nhất cô tin.

...

Hai tên thuộc hạ canh gác vừa thấy chúa tể từ xa đã vội vàng mở cửa phòng rồi nghiêm túc cúi xuống hành lễ. Richard ôm Diệp Vy vào phòng, dùng thuật phép đóng chặt cửa phòng trong nháy mắt. Âm thanh lớn phát ra dọa hai thuộc hạ gác cổng một phen hú hồn. Chúng quen rồi nên thậm mặc niệm cho Diệp Vy. Trong tòa lâu đài này, chỉ có Diệp Vy mới có gan chọc cho chúa tể nổi giận đùng đùng.

Đợi khi được anh thả xuống, cô vội vàng đứng cách xa anh, ánh mắt phòng vệ.

Richard nhíu mi, phần nộ quát: “Qua đây.”

Cô giật mình, hai chân bắt giắc càng lùi về sau.

Anh càng tức giận, tiến tới túm lấy cô. Cô quần trí, hoảng loạn dùng tay đẩy người anh. Thái độ chống đối của Diệp Vy như kích hoạt ngòi nổ trong Richard, anh hầm hầm chụp lấy hai tay cô, trói chặt ra sau lưng. Cô nghiêng rặng, dùng chân toan đá anh nhưng bị anh bắt được ý định, thành công ép cô vào tường.

Diệp Vy vùng vẫy mạnh hơn, chân còn lại lên lút đưa ra phía sau chân anh. Richard đè chặt cô, vừa định mở miệng giáo huấn, Diệp Vy bất ngờ nhấc chân. Anh cho rằng cô muốn đạp, nhưng không ngờ cô lại muốn bắt chân anh. Richard có thân thủ nhanh nhạy, trong tình huống nguy cấp, không khi nào để bản thân chịu thiệt.

Lúc vừa ngã, anh ôm theo cô, lập tức xoay người đổi vị trí.

Giây tiếp theo, chợt nhớ ra người trong lòng là Diệp Vy, Richard liền nâng cánh tay to lớn lên giữ chặt cô, bàn tay phía sau che chắn cho phần đầu của cô. “Oạch” một tiếng, cả hai cùng nằm trên sàn nhà lạnh lẽo. Diệp Vy tròn mắt kinh ngạc, cô không ngờ anh lại dùng tay đỡ lấy đầu cô, hành động này khiến cô có chút cảm động.

Bốc.

“A...”

Diệp Vy đau đớn đưa tay ôm trán, hai mắt rung rung.

Richard búng mạnh vào trán Diệp Vy, không chút nương tay. Tiếng kêu thanh thoát mà mạnh mẽ. Có thể không khiến cô chảy máu nhưng lại tạo ra đau đớn. Chẳng qua là anh đột nhiên nghĩ tới việc này. Bé con nếu không dạy dỗ sẽ rất dễ hư hỏng, về sau sẽ vô pháp vô thiên. Hạn chế chiều hướng bạo lực có khả năng lấy mạng Diệp Vy, anh sẽ suy nghĩ về chiều hướng bạo lực gây đau đớn nhiều hơn. Hải lòng nhìn gương mặt méo máo của cô, anh chống hai tay lên sàn nhà, ánh mắt lạnh lẽo.

“Muốn đánh nhau với tôi?”

“Em... em tưởng... anh muốn giết em... nên... nên mới...”

“Vy, nếu tôi muốn giết, em không có khả năng chống cự.”

“...”

Có cần nói thẳng vậy không?

Nghĩ gì đó, Richard đột nhiên hỏi: “Em đã thấy?”

Cô chớp mắt: “Thấy gì cơ?”

Richard quan sát biểu hiện của Diệp Vy, hai mắt liên thay đổi. Nét mặt của cô không chứng minh cô đã nhìn thấy Như Nhất hôn anh. Càng tốt. Dù sao anh cũng lười giải thích mấy chuyện này. Đó không hẳn là hôn. Richard hải lòng đưa tay vuốt ve mặt Diệp Vy. Cô ngoan ngoan yên lặng. Được một lúc, anh lại hỏi: “Tại sao tức giận?”

“Em đâu tức giận, em thấy anh mới là người tức giận.”

“Em tức giận.”

“Em không có.”

Anh gặng giọng: “Em có.”

Cô day nghiêng: “Em tức giận vì anh làm tay em đau.”

Anh không chấp nhận, nói: “Em dùng ánh mắt miệt thị tôi.”

“Em không miệt thị anh.”

“Em có.”

Diệp Vy nhăn nhó: “Em miệt thị anh vì anh lăng nhăng day dưa.”

Richard hài lòng, tiếp tục: “Vói ai?”

“Vói em... với hôn thê của anh.”

“Tôi không có hôn thê.”

Nói xong, anh ngồi dậy đi ra ngoài.

Diệp Vy ngơ ngác nhìn theo, chậm rì đứng lên. Não bộ chạy qua một tia sáng bất định khiến cô ngỡ người nhìn chăm chăm vào cánh cửa đã đóng chặt. Câu “Tôi không có hôn thê” của anh chứa đầy nhu tình, giống một lời giải thích xóa tan mọi thắc mắc trong lòng cô, không, nói đúng hơn là một lời khẳng định chắc nịch.

Richard không hề có ý muốn giải thích những chuyện đã xảy ra, trước đây và sau này cũng vậy, anh vĩnh viễn không thích giải thích bất cứ chuyện gì. Nếu hành động có thể chứng minh sự thật, thay thế lời giải thích qua loa, thì anh nghiêng về phía hành động nhiều hơn. Diệp Vy biết rõ điều này, cô cũng không trông mong gì vào việc anh sẽ tận tình nói rõ sự thật cho cô nghe. Chưa biết chừng đợi anh giải thích xong, việc tiếp theo anh làm chính là sẽ xóa sạch kí ức của cô.

Anh biết cô tức giận, cũng biết cô mắng anh là đàn ông xấu xa.

Anh cùng cô giằng co, nói qua nói lại, cuối cùng chỉ để nói một câu như vậy?

* * *

“Em là người hôm qua đúng không?”

Thanh âm dịu dàng vang lên bên cạnh, Diệp Vy mơ màng mở mắt, tay vô thức đưa lên dụi dụi lên mắt vài lần. Đến khi nhìn thấy chủ nhân của giọng nói, Diệp Vy toan đứng lên, nhưng còn chưa kịp cử động đã nghe thấy thanh âm êm tai kia vang lên.

“Con mồi chưa từng được phép đi lại trong lâu đài.”

Như Nhất ngồi xuống kế bên Diệp Vy.

Diệp Vy tò mò nhìn qua, nhìn không được lại nhìn chăm chú. Gương mặt của Như Nhất xinh đẹp như hoa, khiến người cùng giới tính như cô cũng muốn ôm vào lòng cưng chiều. Nếu là đàn ông, Diệp Vy nhất định sẽ kết hôn cùng Như Nhất. Trong lòng bắt đầu rạo rực, cô quên mất trước mặt là một nữ ma cà rồng. Trước ánh nhìn chăm chú của Diệp Vy, Như Nhất hơi ngạc nhiên, khẽ cất giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Chị đẹp thật!”

“Quá khen rồi.”

Cũng thật tự tin.

Liếc nhìn những dấu vết màu hồng đang mờ dần trên cổ Diệp Vy, Như Nhất hơi sững người. Thấy dấu răng nanh lưu lại trên chiếc cổ thon thon của Diệp Vy thì Như Nhất mới cảm thấy yên tâm phần nào. Cô nghĩ được mùi máu của Diệp Vy, không phải loại đặc biệt. Không lý nào bị ma cà rồng hút máu mà vẫn giữ được mạng sống.

Như Nhất khẽ cất giọng: “Em là con mồi của ai?”

Thật biết cách đặt câu hỏi!

Diệp Vy đưa tay xoa cổ, xấu hổ nói: “Chúa tể.”

Trước mặt hôn thê của anh, cô nào dám tùy tiện gọi thẳng tên anh!

Như Nhất dùng cặp mắt khó tin nhìn Diệp Vy: “Thật ư?”

Diệp Vy cười gượng, gật đầu.

“Vây hôm qua...”

“Hôm qua chúa tể mang em ra ngoài, hút máu.”

Không để Như Nhất nói hết câu, Diệp Vy vội vàng đoạt lời người đẹp. Không nên để người đẹp buồn bã, gương mặt xinh đẹp như thế mà bị nỗi buồn

chiếm ngụ sẽ khiến người khác muốn ôm vào ngực an ủi. Nghĩ thầm, cô len lén đẩy mắt thăm dò Như Nhất hồi lâu rồi thở phào nhẹ nhõm khi thấy người đẹp đang mỉm cười.

Trời ơi... người đẹp cười lên một cái, thế giới xung quanh như bắt đầu nở hoa, không khí trước mắt liền biến thành sắc thái lung linh huyền ảo. Nữ ma cà rồng xinh đẹp quyến rũ, đàn ông khó có thể chống đỡ được, những con mồi chết dưới bàn tay của họ cũng được an ủi, có lẽ họ cũng nguyện chết dưới tay nàng.

Dung mạo của một người phần lớn định đoạt đãi ngộ họ sẽ nhận được.

Nghĩ tới điều này, Diệp Vy cảm thấy hơi chán nản. May mắn Như Nhất là một ma cà rồng, nếu là con người, e sẽ tạo ra nhiều oan nghiệt ở thành phố. Với gương mặt tựa thiên thần của Như Nhất, không làm người nổi tiếng cũng sẽ được đón nhận rất nồng nhiệt ở những công ty cao cấp. Ôi, nghĩ đã thấy kích thích làm sao!!!

Như Nhất nâng tay chỉnh lại mái tóc, nói với Diệp Vy: “Em muốn sống không?”

Cô gật đầu, khẳng định: “Muốn chứ!”

Như Nhất cười rộ lên: “Chị giúp em trốn thoát.”

Diệp Vy muốn hét một tiếng nhưng vội nhin xuống: “Chuyện này... thật ra chị không nên mạo hiểm. Em từng thử rồi. Kết quả bị hút máu suýt chết. Cổ cũng bị bóp mạnh đến mức muốn gãy luôn. Em không trốn được đâu. Người bắt em là chúa tể đó.”

Như Nhất kéo Diệp Vy đứng dậy: “Là do em chưa tìm đúng người giúp thôi.”

Cô lắc đầu, chậm rãi bước đi: “Chị, không được đâu, em không dám.”

Sẽ bị giết thật đó!

Như Nhất không nhận ra Diệp Vy đang lo lắng, tiếp tục dẫn cô ra khỏi tòa lâu đài lớn rồi đi thẳng đến con đường phía trước. Diệp Vy bị kéo, bắt đắ đi tuân theo. Cô không ngừng ngoái đầu lại nhìn, ra sức giao tiếp bằng mắt với Tả và Hữu nhưng hai kẻ đó lại làm như không nhìn thấy. Khi cô nghi ngờ từng phút thì hai người đó nhanh như cắt liếc cô, ý nói đã hiểu. Cô chợt nhận ra. Quả nhiên Như Nhất là ma cà rồng quyền lực, nên mới khiến Tả và Hữu nghiêm nghị đứng yên. Không dám làm càn.

“Núi Tiêu Dao có một kết giới ẩn, không phải ma cà rồng sẽ không nhìn ra. Con người lạc đến đây đều chỉ có một kết cục. Cái chết đáng sợ, nhưng muốn chết mà không chết được thì còn đáng sợ hơn rất nhiều. Em là con mồi do chính tay Richard bắt về, chị không thể giết em, chỉ còn cách giúp em thoát khỏi anh ấy.”

“Chúa tể, Ngài ấy từng nói, nếu em chạy trốn thì phải trốn cho kỹ, bằng không dễ bị bắt lại, sẽ phải sống không bằng chết. Chị, chúng ta quay lại đi, em không...”

“Em không bị bắt lại đâu.”

Diệp Vy rầu rĩ an ủi tâm hồn mỏng manh của mình, cô biết có Như Nhất đứng ra bảo lãnh thì cô nhất định sẽ tìm được đường xuống núi và trở về nhà. Nhưng mũi của ma cà rồng thính còn hơn cả... chó, dù cô có quay lại thành phố, chắc chắn bọn họ... Diệp Vy hơi ngẩn người. Không đúng, dưới thành phố có rất nhiều người, mùi hương cũng hỗn tạp nhiều loại, đánh hơi rất khó khăn. Một ý nghĩ xoẹt qua não. Cô cứng nhắc mở miệng cười, nhìn giống như kẻ điên. Cuối cùng cũng thoát khỏi đây.

“Chị, chúng ta đi nhanh lên. Ngọn núi này đúng là nhiều đường vòng. Lúc trước em loay hoay mãi cũng không tìm được con đường này. Hóa ra là do trên núi có kết giới ẩn. Chẳng trách em chạy mãi cũng chỉ quay lại vị trí cũ.”

Vừa nói, Diệp Vy vừa lạnh lẽo quan sát con đường đang đi. Cô phải ghi nhớ cảnh vật ở đây, nếu không may bị bắt lại còn có thể tự mình chạy thoát. Những bước chân không tự chủ, ngày càng tăng tốc. Như Nhất đã buông tay Diệp Vy từ lâu, cô nghiêm túc làm người dẫn đường, đi trước vài bước. Diệp Vy chạy theo với nét mặt hồ hởi hiếm thấy. Trong chốc lát, cô cảm thấy lạnh sống lưng. Gương mặt cứng đờ.

Diệp Vy chưa kịp mở miệng đã thấy Như Nhất xoay người, cười nhẹ: “Tin tức truyền nhanh thật!” Hai chân cô muốn nhũn ra, không dám quay lại đằng sau. Mùi hương của khu rừng cũng thật đặc biệt, dịu nhẹ như hương hổ phách trên cơ thể ai đó.

Cô cười gượng hai tiếng: “Ha ha”

Như Nhất bước đến trước mặt Richard, giọng dịu dàng: “Trả con mồi lại cho anh.”

Diệp Vy: “...”

Cô không phải trái bóng!

Richard đảo mắt qua Như Nhất, liền nhìn đến Diệp Vy: “Lớn gan thật!”

Nhân lúc Như Nhất vừa đi qua bên cạnh, Diệp Vy lập tức chụp lấy tay Như Nhất xem như cứu tinh. Cô trốn ra sau Như Nhất, nhỏ giọng thì thầm: “Chị,

không phải vừa nãy chị nói sẽ giúp em sao? Bây giờ chị lại giao em cho chúa tể? Em chưa muốn chết. Em muốn sống sót ra khỏi núi Tiêu Dao. Chị, tuyệt đối đừng bỏ em lại đây!”

Như Nhất nhẹ nhàng gỡ tay Diệp Vy ra, cười một tiếng: “Em không chết đâu.”

Một lời nói đùa thật tàn nhẫn.

Diệp Vy rầu rĩ nhìn Như Nhất bay đi.

Hơi lạnh tỏa ra ngày một nhiều, bầu không khí trở nên quý dị. Mối ban nãy tiết trời còn mát mẻ, giờ lại chuyển thành lạnh thấu xương. Diệp Vy ngửa mặt nhìn đám mây lưng chừng trời, chậm rì chậm rì chế nhạo sự ngu ngốc của cô trên cao. Bàn chân ngoan ngoãn tự giác đi đến tới trước mặt anh, cô cúi đầu ăn năn: “Em không hề có ý bỏ trốn, là chị ấy dụ dỗ em, chị ấy nói muốn giúp em thoát khỏi... khỏi chúa tể.”

Richard hờ hững: “Chân là của em.”

Cô chột dạ, giậm chân xuống đất: “Chị ấy là ma cà rồng.”

Anh cười lạnh: “Còn tôi?”

Cô lí nhí: “Anh là chúa tể.”

Richard chụp lấy tay Diệp Vy, giơ lên cao: “Vy, em chán sống rồi?”

Diệp Vy sợ hãi nhìn anh, lúng túng: “Richard, em sẽ không tái phạm, đừng giết...”

“Tôi chưa từng nói sẽ giết em. Dẹp ý nghĩ ngu ngốc đó đi.” Gồng mạnh từng tiếng đầy đanh thép, anh trừng mắt, cả người toát ra bá khí nguy hiểm khiến xung quanh lặng như tờ: “Lần đầu tiên của em thuộc về tôi, tôi có thể dùng danh phận trời buộc em. Nhưng tôi vừa nghĩ ra. Hay là khiến em tàn phế, để cả đời này của em phải ở lại bên cạnh tôi, không thể trốn thoát? Vy, em nói, tôi nên làm thế nào?”

“...”

Độc ác vậy?

Richard siết mạnh tay Diệp Vy: “Câm rồi sao?”

Cô run rẩy: “Em không chạy nữa, không chạy nữa.”

Anh tàn nhẫn nói: “Tôi không tin em.”

Diệp Vy ân hận ra mặt, tuy cô có ý nghĩ chạy trốn, nhưng đó chỉ là một thoáng điên cuồng. Nếu không phải Như Nhất đảm bảo sẽ trốn thoát, cô sẽ không tự ý tìm đường chết. Nghĩ lại mới thấy điếm lậu, giờ giống như cô đang tự đào mồ chôn mình. Người muốn giúp đỡ lại trở thành người đang giả vờ tỏ ý muốn giúp, thật ra là người ta muốn đuổi cô ra khỏi ngọn núi này, bắt cô tránh xa người đàn ông của người ta.

“Richard, em hứa không chạy trốn nữa. Anh tin em đi. Nếu anh phế chân của em, sau này trong lâu đài có thêm một kẻ vô dụng cần người chăm sóc. Anh tính toán lâu dài xem, có khi người bị thiệt hại nặng nề không phải em, mà là anh đó. Em không thể đi lại, sẽ gây ra nhiều phiền phức, tạo ra nhiều trở ngại cho anh.”

“...”

“Anh cũng đừng tin mấy cái lần đầu gì gì đó, chưa chắc em là xử nữ.”

Cười thầm trong dạ, Diệp Vy tỏ vẻ nghiêm túc đánh giá.

Một ma cà rồng quyền năng như anh mà cũng tin vào mấy cái chuyện “lần đầu tiên của cô phải thuộc về tôi” hay sao. Cô không phải người cổ hủ. Ừm, thật ra... thành thật mà thừa nhận, cô có một chút cổ hủ. Dù sao cũng là thứ quý giá nhất, chưa mất thì ai cũng sẽ hết sức trân trọng, mất đi rồi... trong mắt chỉ là hạt bụi. Như vậy đó!

Richard lạnh lùng nhíu mày, sau đó nhấc bông cô lên: “Thử sẽ biết.”

...

Diệp Vy bị Richard mang về lâu đài, anh bế cô đến phòng ngủ của cô, không chút nhẹ nhàng quăng mạnh cả người cô lên chiếc giường lớn. Diệp Vy bị choáng váng khễ nhẵn mặt, mở miệng định nói anh vài câu. Lời chưa kịp cất, lại bị thân thể to lớn của anh nằm đè lên. Hô hấp như bị cướp mất, cô nhanh nhẹn dùng sức đẩy anh ra.

Richard lãnh đạm đưa tay cởi áo Diệp Vy. Bàn tay lạnh lẽo của anh vừa chạm vào da thịt, Diệp Vy lập tức hét toáng lên. Cô mạnh mẽ dùng tay giữ chặt vạt áo, không cho anh có cơ hội kéo lên. Nét mặt anh không hề thay đổi, chậm chạp buông cánh tay đặt bên eo Diệp Vy. Anh chuyển sang cởi đồ trên người mình. Cô tròn mắt, đưa tay cản anh. Richard hừ một tiếng, tiếp tục mục đích cởi áo Diệp Vy.

Cô hét toáng lên: “Không được.”

Anh hồ hững nhìn nét mặt hốt hoảng của cô: “Không phải xử nữ, hốt hoảng cái gì?”

“Em... anh...”

Diệp Vy bị nghẹn, không nói được một câu từ tẻ. Cô cắn môi, ầm ức nhìn anh. Trong đôi mắt tròn xoe của cô, hai hòn ngọc long lanh chứa đầy hơi nước, tựa như sắp khóc đến nơi. Richard vẫn giữ nguyên sắc thái lạnh lùng trên mặt. Thật non nớt, còn cho rằng dùng chiêu làm nũng đó với anh sẽ có kết quả sao? Nếu anh muốn bỏ qua, dĩ nhiên sẽ chấp nhận sự nũng nịu của Diệp Vy. Hiện tại thì anh không muốn bỏ qua.

Anh cúi người, cạo nhẹ chóp mũi mình lên chóp mũi cô, giọng trầm thấp: “Vy, tôi không có cách giữ chân em, cũng không có cách khiến em cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh tôi. Cho nên... chỉ có thể biến em thành người phụ nữ của tôi.”

Không có cách?

Anh... chính là cách, chỉ cần là anh, cô có thể suy nghĩ lại.

Mơ hồ nghĩ ngợi, Diệp Vy ngẩng người nhìn Richard. Anh đẹp trai thế này, giao lần đầu tiên cho anh cũng không hối hận. Nhưng nếu sau này cô hối hận thì sao? Không biết tương lai sẽ thế nào nữa. Cô yêu anh rồi!?! Chắc không đâu. Cô là đang sợ hãi anh, vì anh chính là chúa tể của ma cà rồng. Anh sẽ giết cô trong nháy mắt, thậm chí còn bằng nhiều cách. Hút máu nè. Bóp cổ nè. Bẻ xương nè. Mọi tìm nè. Nghĩ thôi đã thấy bầu trời tăm tối, trước mắt mù mịt, sinh mệnh mỏng manh, tương lai u ám.

Richard nâng tay vỗ nhẹ lên mặt Diệp Vy, cười lạnh: “Không cần nghĩ, em không có quyền từ chối. Vy, ngoan một chút, đừng chọc giận tôi, tôi không muốn làm đau em, càng không muốn chỉ qua một đêm mà đã phải vứt xác em ra bia rừng.”

Đừng nói đáng sợ như vậy chứ!

Thấy sắc mặt Diệp Vy ngày càng khó coi, anh nhin không được, an ủi: “Được rồi không dọa em nữa. Sau này không được phép tự ý đi theo người khác. Nếu để tôi biết được em không tuân lệnh, tôi lập tức chặt chân em, nhốt em vào ngục tối. Dao bạc tôi cho em không phải để em dùng nó đấu với thuộc hạ của tôi. Tôi muốn em dùng nó làm vũ khí đấu với những kẻ muốn làm hại em. Đã nhớ kỹ chưa? Hửm?”

Cô tròn mắt, nghĩ một lúc, nói: “Khả năng em đánh thắng ma cà rồng... rất thấp.”

Anh cười khê, chỉ ngón trỏ lên trán cô, trầm giọng: “Vy, nếu em dám mở miệng nói một câu “Richard là người đàn ông của tôi” thì tôi cam đoan tất cả ma cà rồng đều lập tức nhường đường cho em. Chúng sẽ không dám làm hại đến em.”

Diệp Vy lắp bắp: “Anh nói... thật... thật sao?”

Anh nằm xuống bên cạnh cô, vòng tay kéo cô sát vào lồng ngực săn chắc.

Cô vẫn không thể tin, khê hỏi lại: “Anh nói thật sao, Richard?”

Richard không đáp, vòng tay đang ôm cô tăng thêm lực đạo. Diệp Vy biết điều ngậm miệng lại. Anh không làm tới mà tha cho cô, điều này càng khiến cô cảm thấy anh đối xử với cô không tệ chút nào. Tham lam chui vào lồng ngực anh, Diệp Vy nhắm mắt hưởng thụ cái mát lạnh truyền xuống da thịt. Bất giác, cô vô thức đặt tay lên thất lưng của anh, một cách hết sức tự nhiên, như đã quen, mơ màng ngủ.

Diệp Vy nào biết những lời Richard nói ra đều là sự thật. Anh muốn cô ngoan ngoãn nghe lời, không tiếp tục khiến anh tức điên, là sự thật trong tất cả sự thật. Vì chỉ cần cô ương bướng lấn lướt, không chỉ đau đớn mà cô còn có thể sẽ bị vứt xác ở bia rừng. Làm tình cùng ma cà rồng, hoặc chết hoặc tàn phế... rồi từ từ mới chết.

Đợi Diệp Vy chìm vào giấc ngủ, Richard mở mắt. Anh nhẹ nhàng nhích người ra ngoài, kéo giãn khoảng cách, cúi nhìn người trong lòng, đưa tay vuốt tóc cô. Bây giờ chưa phải lúc. Anh nhếch miệng, di chuyển ngón tay đến khoe môi Diệp Vy rồi nhẹ nhàng vuốt ve. Hai mắt nhu hòa hiếm có. Bé con ngoan rất thích cùng anh cãi nhau.

Nhưng... không phải xử nữ?

Để xem người nhận mình không phải xử nữ như cô sẽ bày ra bộ dạng thế nào vào khoảnh khắc anh đè cô trên giường không buông tha. Tưởng anh ngu ngốc chắc! An là bạn thân của cô, bên cạnh cô có bao nhiêu tên đàn ông, anh nắm rõ rồi. Hử! Cũng may cô nhóc của anh không bay bướm, chưa từng quen người yêu. Không thì anh đã đến thành phố con người sinh sống, tìm và giết quách tên người yêu kia.

Richard cắn lên môi Diệp Vy, sau đó khẳng định: “Vy, em là của tôi.”

Diệp Vy bị đau, cau mày hé mắt: “Ừm...”

Giây tiếp theo, đôi mắt còn ngáy ngủ của cô mở to hơn, nhìn thấy gương mặt điềm tĩnh của anh ở cự ly gần, liên tinh táo hoàn toàn. Diệp Vy theo thói quen há miệng định nói, vô tình tạo ra thuận lợi cho Richard. Anh dùng tay đè chặt sau cổ cô, mở miệng đẩy nụ hôn sâu hơn. Diệp Vy còn tưởng anh sẽ hôn ngấu nghiến và điên cuồng như những lần trước, chẳng ngờ được, anh vô cùng nhẹ nhàng và cẩn thận.

Thoát khỏi nụ hôn đầy yêu chiều của Richard, Diệp Vy mông lung ngắm gương mặt ôn nhu của anh, tựa như bị kéo vào giấc mộng chứa đầy tình cảm. Tiếng đập nhịp nhàng của trái tim bên ngực như hồi chuông cảnh tỉnh, cô lúng túng giấu mặt vào ngực anh. Anh lạ quá! Chuyện quái gì vậy? Sự dịu dàng mà cô muốn có, sao nó khiến cô cảm thấy mình như biến thành một cục bông, xụi lơ trước anh.

Chúa tể, anh tuyệt đối đừng mang bộ mặt đẹp trai đó đi đối xử dịu dàng với người khác. Rất dễ gây hiểu lầm. Rằng anh yêu đối phương, yêu rất nhiều. Càng nghĩ thì da mặt càng nóng lên, Diệp Vy hận không thể chui vào ngực anh. Chưa hưởng thụ xong sự dịu dàng của anh, cô đã nghe thấy âm thanh gọi hồn truyền đến bên tai.

“Vy, từ bao giờ mà em lại dễ ngủ như vậy?”

Cô ngơ ngác ngước lên: “Hả?”

Anh kiên nhẫn: “Chỉ mới một lúc đã ngủ?”

Hiểu được anh hỏi gì, Diệp Vy càng thêm lúng túng, cô ngập ngừng nói: “Thì... thật ra em không dễ ngủ như vậy đâu. Là do anh... là do mùi hương của anh. Em cảm thấy trên người anh có thuốc mê. Anh mà ôm một lúc, tự nhiên em rất buồn ngủ.”

Richard không nói gì, đột nhiên nhoen miệng cười.

Diệp Vy bị nụ cười đó hút hồn, không thể dứt ra, hai mắt chăm chú nhìn lên khóe môi quyến rũ của anh. Thật lâu cô mới phát hiện. Anh vừa cười? Anh cười? Nụ cười vừa rồi không hề lãnh đạm hay lạnh lùng như trước. Nhưng anh cười lên, gương mặt dường như bừng sáng. Diệp Vy chợt đau đầu. Anh có thể dùng nụ cười để giết người đó! Lực sát thương rất mạnh. Cô vô thức lấy ngón tay chạm lên khóe miệng anh rồi chậm chậm nhúm mi. Anh cười lên đẹp như vậy, sau này phải hạn chế.

“Vy, làm gì vậy?”

Bắt lấy tay cô, Richard hồ nghi hỏi, sắc mặt liền trở lại bình thường.

Diệp Vy giật mình: “Không... không có gì.”

Anh nghiêm túc nhắc nhở cô: “Vy, đừng tùy tiện chạm vào tôi.”

Diệp Vy ngoan ngoãn gật đầu, mặc dù cảm thấy hơi buồn.

Được một lúc, cô nhớ ra chuyện quan trọng, vội hỏi anh: “Richard, anh có thấy Tây Độc với Bắc Vương đâu không? Hai người đó cứ như đã biến mất vậy! Bình thường em bước ra ngoài là đã đụng mặt Tây Độc, nhưng mấy hôm nay anh ấy không hề xuất hiện. Em thấy rất lạ. Ngay cả một người thích châm chọc em như Bắc Vương cũng mất tâm. Mấy người kia ai cũng tỏ vẻ không biết. Có hỏi cũng không nói.”

“Bị đuổi khỏi lâu đài.”

Tông giọng đầy u ám của anh vang lên, nét mặt đầy cương nghị.

“Anh nói gì? Ai đuổi họ đi?”

“Tôi.”

Diệp Vy tròn mắt, không phải chứ.

Richard thờ ơ: “Đáng bị như vậy.”

Cô rụt đầu, im lặng. Vì chuyện gì mà một lúc cả hai người tài giỏi đều bị phạt nặng như vậy chứ? Diệp Vy cẩn thận nhớ lại. Không nhớ được gì cả. Đúng rồi! Ngoại trừ những âm thanh nặng nề ở đại sảnh vào ngày hôm đó thì cô không nhớ là đã xảy ra thêm chuyện gì. Rất nhiều giọng nói ở đó. Chẳng thể phân biệt được là của ai.

Anh đuổi Tây Độc và Bắc Thần đi vì họ có ý muốn giết cô khi nhìn thấy cô bắn một phát súng vào anh? Không thể. Vậy là vì họ không chạy đến ngăn cản? Cũng không thể. Là vì họ đã làm náo loạn lâu đài? Cũng không thể. Có khả năng bọn họ đã phạm trọng tội, nhưng anh chưa từng trừng phạt họ nặng như thế bao giờ.

Diệp Vy nghĩ mãi không thông, cuối cùng đành thăm dò anh.

“Sao vậy, họ là thuộc hạ tâm đắc của anh mà?”

Anh nheo mắt: “Hừm?”

“Chỉ là...”

“Tội này rất nặng.”

“Nhưng...”

“Không thể tha.”

Trước sự kiên định của anh, cô xụ mặt, ngưng phát biểu ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đánh liều

“Đại Công Tước.”

Dave dùng ánh mắt thâm sâu nhìn người trước mắt, gương mặt uy nghiêm trở nên khó coi. Ông chậm chạp xoay viên ngọc trên tay, không mở miệng. Người trước mặt vô cùng thành khẩn, dường như đã hạ quyết tâm rất lớn. Dave không tin, hồ nghi liếc nhìn vật treo sau lưng người đó. Hạ lệnh cho toàn bộ thuộc hạ ra bên ngoài, ông ung dung nằm ra ghế dài, một tay chà nhẹ lên cằm đầy ý tứ. Tay còn lại nâng lên ly thủy tinh chứa đầy máu tươi, mơ màng nhấp một ngụm lớn rồi nuốt xuống.

Vóc người nhỏ nhắn cúi gập người xuống, hai tay nắm chặt góc áo.

Ông khẽ cười, lắc đầu, đứng lên đi về phía trước.

“Đã muốn tìm cái chết như vậy, ta không cần nữa.”

Lời vừa dứt, ông đưa tay kéo người đó vào ngọn gió mới được tạo ra.

Tiếng lá cây xào xạc như muốn xé rách đột gió mỏng, hai tai ù đi, không nghe thấy gì. Nhanh như cắt, một con đường dài ngoằn với lối đi chật hẹp hiện ra. Bên đường bắt đầu xuất hiện những tiếng vọng rợn người, mấy tảng đá nằm ngổn ngang bao quanh lối đi nhỏ có nhiều hình thù kì lạ. Nhìn rất giống hình dạng của quái vật.

Một đợt gió rét thổi qua, cuốn chiếc nón áo choàng rơi xuống bên bả vai.

Người nọ hít sâu, nâng tay kéo nón che kín khuôn mặt. Quay sang bên cạnh, Dave đã rời đi từ lâu. Ông có nhiều việc cần giải quyết, không thể tốn thời gian nán lại con đường bám mùi chó sói này. Dinh thự dạo này bận đến mức không một tên thuộc hạ nào còn được hưởng thụ thú vui săn mồi. Chúng đang dần suy kiệt. Đợi qua đợt bận bịu này, ông cần phải mở cửa, thả chúng rong chơi mấy ngày, thỏa thích đi săn.

Khoác trên mình chiếc áo choàng chứa nhiều quyền năng, người nọ chậm rãi di chuyển. Ngoài tiếng bước chân của chính mình, xung quanh còn có những tiếng tru réo đáng sợ dần vang lên. Một vài con sói có bộ lông đen, hàm răng nhọn dính đầy nước dãi, dùng móng vuốt bầu chặt lên tảng đá phía xa. Chúng dõi mắt nhìn theo từng cử động của người bên dưới, hai mắt sáng quắc, thèm thuồng máu thịt.

“Tôi muốn gặp hoàng tử của các người.”

Người nọ dừng chân trước một thân cây lớn, không cời áo choàng, đồng dục nói với hai kẻ đang đứng cách đó không xa, làm nhiệm vụ canh phòng. Hai kẻ kia nhú mày hung hăng tiến đến gần, cánh tay dài chuẩn bị vươn đến kéo tấm áo choàng xuống thì lập tức bị một cỗ咒 khí ngăn cản. Chúng thu tay lại, nhìn vết bỏng còn đang sôi sùng sục, không khỏi kinh ngạc. Cả hai cẩn thận dè chừng, bước chân lùi về.

“Ngươi là ai?” Một người trong số bọn chúng lên tiếng.

“Hoàng tử của bọn ta không phải người ngươi có thể gặp.”

Một tên liếc mắt đến chiếc cài trên áo choàng, mắt lóe lên tia sáng.

“Người của dinh thự Hym?”

“Nói, rốt cục ngươi đến đây làm gì?”

Người nọ dường như mất kiên nhẫn, khẽ nhắc: “Gọi hấn ra đây.”

“Đúng là không biết lễ độ.”

Tên thuộc hạ cần nấn, quơ nanh vuốt chực nhào đến xé xác người nọ. Hấn còn chưa kịp thực hiện ý định, một bàn tay đặt lên sau vai, kéo hấn dừng lại. Hấn quay sang rồi vội vàng cúi người tôn trọng. Ngay cả tên thuộc hạ còn lại cũng vội lùi ra sau.

Kẻ vừa xuất hiện nheo nheo mắt quan sát người khoác áo choàng, hận không thể túm lấy áo choàng quăng ra xa, xem xem người vừa đến gây sự là thánh nhân phương nào. Những kẻ dám đến lãnh địa của Động sói một thân một mình, phần lớn đều là kẻ có thuật phép cao siêu. Chiếc cài áo đó... là ma cà rồng đến từ dinh thự Hym.

Cũng may hắn xuất hiện đúng lúc, ra tay chặn lại hành động ngông cuồng của tên thuộc hạ không biết tốt xấu. Chỉ cần nhìn chướng khí tỏa ra trên áo choàng thôi đã đoán được ma lực của người phía trước. Nói không chừng, với một cái khoát tay thì người nọ đã có thể lấy mạng toàn bộ những thuộc hạ đang bao vây xung quanh.

Kẻ kia khoanh hai tay trước ngực, giọng nói hòa nhã: “Không thù oán.”

Dinh thự Hym và Động sói trước nay chưa từng giao tranh, hắn nói một câu không thù oán không hề sai. Bọn họ nước sông không phạm nước giếng. Nếu dinh thự Hym thực sự muốn kiểm chuyện, vậy đến nơi ở của hoàng tử làm gì? Họ có thể đến thẳng trung tâm của Động sói, tìm Sói Chúa giao chiến. Không phải nhanh hơn sao!

Người nọ tỏ vẻ không nghe thấy, cao giọng nói: “Gọi hắn ra đây, nói tôi là...”

“Vy, là em thật ư?”

Còn chưa nói hết câu, sau lưng đã truyền đến một giọng nói đầy kinh ngạc.

Diệp Vy cup mắt, cô biết chủ nhân của giọng nói ấy.

Luân hồ nghi nhìn chiếc áo choàng đang che phủ đáng người trước mắt, từ xa anh đã nghe ra giọng nói của Diệp Vy. Anh không tin được, còn cho rằng mình bị thương nặng quá nên đã loáng thoáng ảo tưởng ra thanh âm của cô. Áo choàng toát ra mùi hương của ma cà rồng có năng lực siêu mạnh, không thể nào là Diệp Vy. Nhưng giọng nói trong trẻo của cô, dù có nghe ngàn lần, anh vẫn nhận ra được.

Anh cau mày, bước nhanh đến chỗ cô, toan đưa tay đẩy chiếc nón to lớn xuống.

Xoẹt.

Chướng khí trên áo choàng phát ra tia sáng cảnh cáo, cổ khí tà quái không tấn công được Luân nhưng khiến anh không thể chạm vào Diệp Vy. Lúc ánh mắt chiếu đến vết bông trên tay thuộc hạ của mình, anh khẽ nhếch môi cười. Tuy trên áo choàng không có mùi hương của chúa tể, anh vẫn biết, áo choàng này thuộc về một ma cà rồng đầy quyền năng. Từ bao giờ mà Diệp Vy lại nhận được loại ưu ái như thế?

Bàn tay nhỏ đưa lên, chỉ với một động tác, nón áo choàng đã được đẩy xuống.

Ánh mắt của Luân chuyển từ kinh ngạc sang mừng vui. Biết cô vẫn an toàn, nụ cười nở rộ trên môi. Vì bị thuật phép phản công của gia tộc Mộc Lam đã thương nên anh luôn ở lại chỗ trú của mình để chữa trị. Mấy ngày này trong lòng không ngừng lo lắng cho Diệp Vy, sợ cô sẽ gặp nguy hiểm sau khi dám ra tay với chúa tể của bọn chúng. Hôm nay gặp nhau ở Động sói, anh thực sự bất ngờ. Điều khiến anh càng bất ngờ hơn chính là vị chúa tể đó. Nhiều lần để Diệp Vy tấn công, không hề phòng.

Rốt cục hắn đang nghĩ gì?

Luân thờ dài, xem ra anh không thể mặc kệ cho cô ở lại tòa lâu đài kia.

“Em... mang theo cung tên đến đây làm gì?”

Dời mắt đến bộ cung tên Diệp Vy đeo sau lưng, Luân cất giọng hỏi. Anh nghĩ cô mang theo là để tự vệ, nhưng thông qua nét mặt nghiêm túc của Diệp Vy, trong đầu anh lại xuất hiện một đáp án khác. Luân không muốn tin. Một con người nhỏ bé như Diệp Vy, sao có thể can đảm đến mức có thể đánh đổi mạng sống của mình vì chúa tể ma cà rồng? Anh tuyệt đối không tin lý do cô đến Động sói là vì hắn.

“Anh đừng gàn thế này, tôi sẽ không dùng cung tên.”

Luân nheo mắt: “Em tìm anh trả thù?”

“Đúng.”

“Vy, em thơ ngây thế!”

“...”

“Để anh nói cho em biết, nếu em có thể sống sót rời khỏi Động sói đã là kỳ tích. Em đại dốt tới đây trả thù anh là vì cái gì? Vì vết thương của chúa tể? Vì em cảm thấy tội lỗi khi đã làm hắn ta bị thương? Những kẻ không phải con người đều không cần nhận được sự quan tâm hay thương hại. Em dễ dàng tin tưởng hắn như vậy, sao em có thể nghĩ, một vị chúa tể như hắn, lại tùy tiện chịu bị thương dưới tay em? Vy, nếu không nắm được khả năng sống sót thì hắn sẽ không đứng yên. Em chưa hiểu hết con người của hắn. Những việc hắn làm, tất cả đều có dự tính kỹ lưỡng.”

Diệp Vy khẽ cười, cô nhìn thẳng vào Luân: “Tôi không thấy tội lỗi, tôi nghĩ người nên cảm thấy như vậy là anh mới đúng. Luân, anh là hoàng tử của một

bộ tộc, việc hèn hạ như lợi dụng bàn tay của người khác để giết kẻ thù của mình, không phải là chuyện một hoàng tử nên làm. Anh nên tự cảm thấy nhục nhã. Nếu anh đủ mạnh thì sao không tự mình đến lâu đài khiêu chiến với anh ấy? Hay là anh sợ?”

“Này, ăn nói cẩn thận, bọn ta không ngại giết cô đâu.”

Kiệt đứng một bên, nhìn không được chen vào. Mấy ngày liền hắn luôn bên cạnh coi sóc vết thương trên ngực Luân do bị đao thuật gây ra, hôm nay có vẻ vết thương đã chuyển biến theo hướng tốt lên, hắn không muốn lại phải... Do trên người Diệp Vy khoác áo choàng nhận được từ một ma cà rồng có thuật phép khá mạnh nên Kiệt vẫn chưa ý thức được, cô chỉ là một con người bình thường. Lời nói của cô mang tính mạo phạm hoàng tử của tộc sói, hắn không thể đứng nhìn mà không làm gì.

Luân trừng mắt với Kiệt: “Không có lệnh của ta, không được phép ra tay.”

“Hoàng tử...!”

Kiệt vốn định phản bác, nhưng bất gặp cái nhìn cảnh cáo của Luân, hắn đành im lặng đứng yên. Hai mắt gắt gao đặt trên người Diệp Vy, hắn mà thấy cô có ý đồ gây hại cho hoàng tử thì đừng trách. Tộc sói không dễ bị bắt nạt như vậy đâu. Hắn gầm gừ trong cổ họng, dáng vẻ tựa như mãnh thú sắp sẵn mồi, hai bàn tay siết chặt.

Diệp Vy liếc qua hắn rồi nhìn sang Luân.

Có vẻ cũng giống chó... thậm chí còn gầm gừ hung dữ. Thật là!

Thờ dãi, Luân hạ giọng nói chuyện với Diệp Vy: “Được rồi, em bình tĩnh đã. Anh sai khi kéo vào chuyện giữa hai gia tộc. Nhưng bây giờ em có thể thoát khỏi hắn ta rồi, không phải nên mừng hay sao? Hay để anh dẫn đường cho em xuống núi?”

“Đến bao giờ anh mới thôi áp đặt người khác theo ý mình chứ? Tôi nhớ từ lúc gặp nhau cho đến bây giờ, tôi chưa từng nhờ vả hay cầu xin anh điều gì. Tại sao anh cứ khăng định tôi muốn theo anh xuống núi? Luân, đừng xen vào chuyện của tôi.”

Luân lắc đầu: “Em đến đây hắn có biết hay không? Vy, em không sợ chết ư? Tuy anh không giết em, nhưng bầy sói của anh có thể sẽ giết em. Tên chúa tể đó không thiếu kẻ thù, chỉ thiếu người thay hắn chịu chết. Một giây sau đó, có thể là em.”

Diệp Vy cau mày: “Có chết cũng là tôi chết, không phải anh, không cần lo.”

“Vì không muốn nhìn thấy em chết nên anh mới...”

“Đừng mang tôi ra tạo thành lý do che đậy cho tội ác của mình.”

“Em...!” Luân cắn phần gât, sau đó bất đắc dĩ nói: “Em đã biết nói lời cay độc rồi đấy! Là bọn chúng dạy cho em? Vy, đừng có chấp nỡ. Em nhìn đi, anh có thể dùng mọi biện pháp để bắt giữ em, nhưng anh đã không làm thế. Còn hắn? Kẻ không từ bất cứ thủ đoạn nào để giam giữ con mồi, có gì đáng để em chú ý đâu chứ.”

Cười lạnh, Diệp Vy chậm rãi lắc đầu: “Các người đều giống nhau.”

Anh khó hiểu hỏi: “Giống nhau?”

Cô nhìn vào không trung, giọng chậm rãi: “Không biết đây là loại số phận gì. Tôi từng muốn đến núi Tiêu Dao, là vì một người bạn. Tôi nghĩ nơi đó rất đẹp, rất ít người sinh sống, sẽ được yên tĩnh. Sau đó mới biết không phải như vậy. Núi Tiêu Dao tuy đẹp, nhưng không hoan nghênh con người, có ít người sinh sống vì không ai dám tới đây, ngoài hơi thở của thần chết thì không còn một âm thanh nào khác.”

“...”

“Có những con người còn đáng sợ hơn cả ma cà rồng. Thay vì đau đầu suy nghĩ về tương lai phía trước, thì đã bị tiếng nói giằng co giữa sự sống và cái chết quán lấy tâm trí. Chỉ có hai lựa chọn như vậy, dễ chịu hơn nhiều so với nhiều lựa chọn. Hình như tôi đang đi tìm đáp án cho chính mình, hình như cũng không phải...”

Luân mím chặt môi, vươn tay định kéo Diệp Vy vào lòng. Bàn tay anh vừa đưa ra giữa không trung, cô rút dao bạc giấu nhem bên hông, chìa thẳng vào anh. Ánh mắt ngập tràn lòng dũng cảm, nét kiên định trên gương mặt mang theo chút lo lắng mờ nhạt. Dao bạc trong tay Diệp Vy hút lấy ánh sáng của tia nắng trên cao, vàng sáng lạnh lạnh phản chiếu lại gương mặt không chút lo sợ của Luân. Cán dao được điêu khắc bắt mắt, từng đường nét tỉ mỉ cẩn thận. Dấu ấn riêng của hoàng gia.

Anh thu lại bàn tay, khẽ nhoen miệng cười.

Cô nói: “Luân, anh nợ anh ấy.”

“Em muốn trả thù giúp hắn sao, Vy?”

“...”

“Hắn không thể tới cho nên em thay mặt hắn xuất hiện?”

Diệp Vy không đáp, Luân tiến tới thêm một bước, khiến mũi dao đang chìa thẳng về phía anh chạm đến ngực áo. Anh nghĩ Diệp Vy sẽ lùi bước. Cô không cử động, tay giữ dao vẫn mạnh mẽ siết chặt. Trông thấy gương mặt nghiêm túc của cô, anh không kim được khẽ cười một tiếng rồi cất giọng: “Vy, ra tay đi. Nếu như vậy khiến em cảm thấy dễ chịu hơn, anh sẽ không phải kháng, cũng không trách em.”

Cô khó hiểu đối diện ánh nhìn trầm lặng của Luân, sau vài giây bất động, cuối cùng Diệp Vy cắn chặt răng, thu tay về. Vào lúc Luân tưởng cô đã thay đổi ý định của mình thì lại thấy Diệp Vy dùng hết sức lực đâm mạnh mũi dao lên ngực phải của anh. Một đường dao đúng lúc thật hoàn hảo. Cô rút dao ra khỏi người anh, vết đâm rất sâu, máu tuôn ra. Động tác của cô dứt khoát, không do dự hay run sợ.

Luân sững người, hai mắt khóa chặt nhân ảnh của Diệp Vy.

Mảng áo trước ngực ướt đầm, máu nhỏ giọt tí tách trượt xuống da thịt. Trên lưỡi dao cũng dính đầy máu, Diệp Vy không nhìn qua, đem dao bạc đặt vào vỏ. Cô sợ nhìn thấy rồi sẽ không giữ được trạng thái bình tĩnh của mình. Cô đâm Luân một nhát coi như đã trả sạch mọi thù oán giữa hai người. Cũng coi như đã trả lại vết đạn ngày đó lại cho anh. Đây là thứ anh đáng phải nhận lấy. Cô không hề thấy áy náy.

“Luân, không hẹn gặp lại.”

Diệp Vy xoay người rồi đi.

Luân chụp lấy tay cô, giọng yếu ớt: “Đợi... đã.”

Diệp Vy đứng yên.

Anh nói: “Em xuống tay quá nhẹ, không phân biệt được tim nằm ở bên nào sao?”

Máu không ngừng chảy ra, chiếc áo trắng dần bị sắc đỏ chiếm đóng. Dưới ánh mắt chứa đầy phẫn nộ của Luân, thuộc hạ của anh không dám động thủ. Chúng nhần nhịn nghiêng rặng, nhìn chằm chằm Diệp Vy. Người phụ nữ này lại dám xuống tay với hoàng tử, còn khiến hoàng tử của chúng không thù hận đáp trả. Khốn thật!

“Anh sai rồi, là tôi cố tình.”

Luân trầm thấp bật cười: “Cố tình cái gì chứ?”

“Tôi không phải đến để giết anh. Anh có thể đánh trả khi tôi tấn công, nhưng vừa rồi anh lựa chọn đứng yên, không phải hay sao? Hôm nay tôi đâm anh một dao là vì anh đã lợi dụng tôi làm hại người khác. Nếu anh muốn báo thù, tôi sẽ không trốn tránh. Luân, các người muốn giết tôi là việc dễ như trở bàn tay. Tôi biết mạng của mình không đáng là bao. Chỉ là, đừng tiếp tục lợi dụng tôi. Như vậy rất dễ hèn.”

“Vy, sao em không nói, em đâm anh là vì tên chúa tể đó!”

“...”

“Không phải em trả thù cho bản thân, em là đang giúp hắn đòi lại công bằng.”

“...”

“Vy, hắn khiến em dao động?”

“Anh nghĩ nhiều rồi!”

Gạt tay Luân ra, Diệp Vy vội vàng chạy đi.

Hai tên thuộc hạ của anh thấy vậy bèn đuổi theo, anh quét mắt qua chúng: “Có gan thì thử đuổi theo xem? Nếu để ta biết các ngươi tự ý gây hại cho cô ấy, về sau đừng trách ta độc ác. Chuyện này ta nợ cô ấy, có nợ phải trả, một đạo lý ai cũng hiểu.”

Nói xong câu đó, Luân cảm thấy đầu óc bắt đầu mụ mẫm. Anh đưa tay xoa xoa hai bên thái dương, quên mất vết thương trên ngực. Đến khi tỉnh táo, anh cúi người nhìn xuống chiếc áo nhóp nhép của mình. Mùi tanh trên người khiến anh cực kì khó chịu làm cho hàng mày anh tuấn chậm chạp chau vào nhau. Trước lúc Luân ngã xuống vì kiệt sức, Kiệt đã nhanh chân lao đến đỡ lấy cơ thể nặng nề của anh.

Luân cố chấp muốn tiến đến gần Diệp Vy, không ngờ ngày càng đẩy cô ra xa anh hơn. Với chút ít kinh nghiệm từng tiếp cận loài người, anh vẫn nghĩ, con người là loài động vật rất dễ bị lay động. Anh cho rằng mình làm việc tốt, giúp đỡ Diệp Vy thoát khỏi cạm bẫy của ma cà rồng ở núi Tiêu Dao. Hóa ra là sai. Việc anh làm chỉ là lợi dụng cô, biến cô thành tay sai của người sói, hãm hại chúa tể ma cà rồng.

Mà Diệp Vy... dường như đã bị mê hoặc rồi!

...

Chạy một mạch ra làn ranh bên ngoài, Diệp Vy lại tiếp tục dồn sức chạy thêm một đoạn cách xa khu vực của người sói rồi mới bình tĩnh dừng lại. Nhìn

cảnh quang của khu rừng phía trước, cô khom người, chống tay lên gối, ra sức thở dốc. Trong lúc hành động, máu liều dâng cao, con người sẽ không biết thế nào là sợ. Đến khi mọi chuyện đã qua, não bộ hoạt động trở lại, nỗi sợ sẽ bắt đầu lộ diện.

Diệp Vy kéo nón áo choàng che kín khuôn mặt, đồng thời dùng lớp áo phía sau bao phủ lấy cung tên. Cô nhìn đôi chân đang run lên của mình rồi cười khò. Loại chuyện ngu ngốc này chỉ nên làm một lần. Thật ra cô không có gan đi đến Động sói, nhưng khi nhớ đến những vết thương đã gây ra cho Richard, cô lại quyết định phải đi.

Không tìm được Tây Độc hay Bắc Thần, cô đành dùng Huyền Ngọc liên lạc với Đại Công Tước mong Ngài giúp đỡ. Dave nhắc nhở cô đừng đại dốt tự ý hành động, vì cô sẽ chết rất thảm dưới móng vuốt của người sói. Diệp Vy rất sợ, ngoài sợ hãi còn có ý chí mãnh liệt muốn chứng minh cho mọi người thấy, rằng cô có thể ở lại núi Tiêu Dao và hết lòng trung thành bên cạnh chúa tể của họ. Lúc nghe Diệp Vy nói như vậy, Dave thoáng lộ ra nét mặt cười cợt, sau đó thì đột nhiên nghiêm trang.

Ông cho cô mượn áo choàng, đưa cô đến Động sói, đó là những việc ông có thể giúp đỡ cho cô. Việc còn lại cô phải tự mình quyết định để chứng tỏ bản thân. Hoặc là thoải mái quay về lâu đài gặp mặt Richard. Hoặc là yên phận bỏ mạng ở Động sói vì sự ngu ngốc của chính mình. Hai kết quả đó, chẳng có loại nào tốt đẹp. Vì nếu Diệp Vy còn mạng quay về, cô đã ngấm gieo mình vào hố bùn của Tiêu Dao.

Nhưng Dave biết ông không còn lựa chọn nào khác, chỉ có như vậy, ông mới nhìn rõ tấm lòng của Diệp Vy. Một con người dám liều mạng vì một ma cà rồng, tình cảm đó còn đáng quý hơn cả mấy kẻ chỉ biết yêu đương những nhit ở thế giới loài người.

Diệp Vy điều chỉnh lại nhịp thở, sau đó đứng thẳng người.

Tiếng gầm rú của những con sói ở Động sói khiến người ta rợn tóc gáy, vì là ban ngày nên ánh mắt của chúng vẫn còn màu đen trầm, không phát sáng. Đôi mắt hung hăng của mãnh thú, chứng tỏ chỉ một khắc, chúng sẽ nhào đến cắn xé cơ thể cô thành nhiều mảnh, sau đó chậm rãi thưởng thức thịt sống bằng hàm răng sắc của mình.

Nghĩ đến đó, cả người Diệp Vy lại run.

Áo choàng của Đại Công Tước đúng là ghê gớm, nhờ vậy mà lũ sói chỉ dám đứng xa nhìn cô thèm thuồng mà không tấn công. Nếu trên người không có áo choàng của Ngài, không biết chừng cô đã bị ăn thịt bao nhiêu lần rồi. Gió nhẹ thổi qua cánh rừng lớn, kéo theo tiếng hát của lá cây, rơi xuống làn không khí mát mẻ. Trên cao là những cánh hoa hồng nhạt đã bị gió cuốn đi khỏi nơi làm tổ, nhẹ nhàng bay lượn giữa không trung rồi rơi lác đác trên mặt đất đầy cỏ dại. Hương thơm ngào ngạt.

Diệp Vy kéo nón áo choàng thấp xuống. Thật không thể lý giải được những sự trùng hợp ngẫu nhiên mang tính chất mất mạng như chơi thường khi xảy ra ở núi Tiêu Dao. Cô đè nén nỗi sợ, đứng bất động như tượng đá. Ha ha ha ha ha, đó tiếng cười khô khốc truyền đến từ tâm can. Diệp Vy nghiêng chặt răng, cơ thể dưới lớp áo choàng dầy dặn khẽ run lên. Trùng hợp thật nha! Ở đây cũng có thể gặp nhau.

Cảm nhận hương thơm hồ phách ngày càng đến gần, Diệp Vy hoảng loạn cúi đầu thấp xuống. Để giày đạp lên lá khô, phát ra âm thanh sột soạt thể hiện những bước chân khỏe khoắn. Đến khi mũi giày của anh xuất hiện trước mắt, cô bất ngờ cúi gập người hành lễ, như cách những thuộc hạ của anh vẫn hay thể hiện ở lâu đài.

Richard lạnh lùng cất giọng: “Đại Công Tước bảo người đến báo tin gì?”

Diệp Vy mở to mắt, anh nghĩ cô là thuộc hạ đến báo tin. Hà hà hà! May thật! Bên dưới lớp áo choàng, cô không ngừng lắc đầu, thay cho câu trả lời. Xong, cô bèn lùi ra sau một bước rồi xoay người. Cô còn chưa kịp bước đi, đã bị âm thanh đàn áp của anh chế ngự. Cả người như bị đóng băng, không khí xung quanh ngày càng lạnh.

“Cho rằng là người của dinh thự thì ta không xuống tay?”

Anh nói gì vậy chứ!!!

Cô khẽ cầu nguyện, mong anh đừng làm thật.

Richard hừ nhẹ: “Ăn cắp cũng tài thật.”

Diệp Vy cắn cắn môi dưới, nhin không được nhấc chân lên, chạy thẳng.

Anh nheo mắt. Tên thuộc hạ này, chỉ tính tội trộm áo choàng của Đại Công Tước đã đủ khiến hần lãnh tội chết. Trước mặt anh còn ra vẻ thanh cao, giả vờ làm thuộc hạ của dinh thự Hym. Chưa từng có tên thuộc hạ nào dám sờ đến chiếc áo choàng quý giá của Đại Công Tước. Thuộc hạ của dinh thự luôn luôn xuất hiện chỉ để báo tin, ngoài việc đó, chúng chưa khi nào tới trước mặt anh mà không có lý do.

Richard nhếch khóe miệng lên, bàn tay lạnh ngắt theo đó phát ra tiếng kêu rần rắc đáng sợ. Anh nâng bay đến phía sau hần. Hai ngón tay mạnh mẽ vuron ra, tạo thành hình vòng cung, bóp mạnh lên chiếc cổ nhỏ bé của hần, cũng không thêm kéo áo choàng ra. Lực đạo trên ngón tay đủ để khiến xương cổ hần gãy hần.

Diệp Vy vội vàng chụp lấy cánh tay anh, muốn cất giọng nhưng bị anh bóp đến đau điếng, hai mắt ướt đầm lệ, gương mặt dần đỏ lên. Cô vừa nhận ra, áo choàng của Đại Công Tước đúng là một vũ khí lợi hại. Ngay cả người mạnh như chúa tể cũng không thể nhận ra mùi hương con người, thành công giúp cô... có một vé xuống địa ngục.

Bụp bụp

Cô đập mạnh vào tay anh, điều này như khiến anh tức điên, lại gia tăng lực đạo trên ngón tay, ép cô nghẹt thở tức thì. Richard bình thần duỗi thẳng tay, nhấc kẻ sắp chết lên khỏi mặt đất. Diệp Vy giãy mạnh chân, dùng chút ý thức còn sót lại đưa tay kéo nón của áo choàng xuống, để lộ gương mặt ra ngoài. Gần như ngay lập tức, Richard vội thả cô xuống đất, vòng tay giữ lấy eo cô, giúp cô đứng vững.

Vừa nãy, anh đã định tiễn cô xuống địa ngục.

“Khụ... khụ... khụ...”

Mẹ nó!

Diệp Vy run rẩy đặt tay lên ngực anh, khó khăn ho vài tiếng. Cổ họng đau rất, có cảm giác như sắp ho ra máu luôn. Trong lòng bất giác chửi một câu, cô không muốn chửi, nhưng không chửi không chịu được. Anh ra tay tàn nhẫn như vậy mà!

Cô thực sự đã suýt chết!

Đây là lần đầu tiên Diệp Vy cảm nhận sâu sắc cái chết gần kề, chỉ cần anh bóp thêm một giây nữa là cô đã đứt thở rồi ngủ luôn. Đồ độc ác. Nếu không phải nhớ ra cần nên kéo nón xuống để anh biết dưới lớp áo choàng kia là ai thì bây giờ cô đã không còn được nhìn thấy ánh sáng mặt trời rồi. Cô không thể mở miệng nói chuyện.

Còn tưởng tượng một lúc sau anh sẽ phần nộ cầm đầu của cô giơ lên cao.

Thật đáng sợ!

“Con bé ngu ngốc này!”

Richard mắng một câu, bắt Diệp Vy ngược mặt lên, để lộ cái cổ đã bầm tím. Anh giận dữ nhìn cô chăm chăm, nhưng bàn tay lại nhẹ nhàng đặt lên cổ cô xoa xoa vài cái đầy tội lỗi. Thấy gương mặt không còn chút sức sống của Diệp Vy, Richard càng thêm phần nộ trừng mắt với cô. Cô đứng yên, để anh xoa lên cổ. Dù sao cũng không còn sức kháng cự, lại chưa thể mở miệng nói chuyện vì cổ họng vẫn còn đau rất.

Qua một lúc, Richard nhẹ nhàng vỗ lên mặt Diệp Vy: “Nói chuyện xem.”

Cô phần uất nhìn anh, há miệng định khiển trách độ bất nhân của anh, lời còn chưa kịp tuôn ra đã bị cái đau điếng trong cổ họng xé rách tâm trí. Mắt rung rung, cô khó chịu đưa tay xoa cổ. Chưa thể nói chuyện được. Chuyện này mà khiến cô bị cảm thì cô sẽ tính sổ với anh luôn. Dù anh là chúa tể hay đại vương cô cũng không sợ!

Richard kiên nhẫn giúp Diệp Vy xoa nhẹ lên cổ, giữ tay cô ở trước ngực.

“Cậu cho em áo choàng?”

Nghe anh hỏi, cô bất mãn gật đầu.

Anh giữ chặt lấy eo cô, giọng nguy hiểm: “Nhìn thấy tôi còn muốn chạy, sợ tôi phát hiện em làm chuyện sai trái hay là sợ tôi biết em lén lút bỏ trốn? Em vừa từ Quý Môn Quan trở về đây! Vy, em chỉ cần bỏ nón xuống chậm một chút, tôi đã có thể mạng đầu em về treo ở cửa lâu đài. Đúng là ngu ngốc.”

Diệp Vy lắc đầu phủ nhận. Xong lại nhớ đến những lời anh vừa nói, tuy có chút khó nghe nhưng đều là sự thật cả. Ai thì cô không biết, nhưng anh thì có thể sẽ treo đầu cô ở cửa lâu đài thật đấy! Kèm theo một dòng chữ “Chết vì ngu ngốc”! Trong lòng chợt buồn bã, cô bỗng xụ mặt ủ rũ. Đồ đàn ông tàn độc không có trái tim. Với lực đạo vừa rồi, Diệp Vy vô cùng biết ơn anh vì những lần trừng trị trước đây. Xem ra anh đã vô cùng vô cùng vô cùng nhẹ nhàng với cô, là cô không biết điều.

Richard nhìn cô đầy ý tứ, ánh mắt sâu như mực nước biển: “Thành thật.”

Cô tiếp tục lắc đầu.

Nói, cô dám một mình đến Động sói, anh tin không?

Nói, cô đã đâm hoàng tử của chúng, anh tin không?

Nói, cô là vì muốn chứng tỏ thực lực, anh tin không?

Chắc chắn anh sẽ mắng cô ngu ngốc!

* * *

Về đến phòng ngủ, Richard không nhanh không chậm thả cô xuống. Nhân lúc Diệp Vy lơ là, anh cười nhạt rồi kéo mạnh áo choàng của cô ra khỏi người, để lộ ra bộ cung tên cô mang theo sau lưng. Muốn cho cô thể diện cũng khó, anh đã nhìn đến mức này đã là quá nhân nhượng với cô. Không lộ trần sự thật không được. Mang theo loại cung tên của anh bên người, rõ ràng ra ngoài không phải để tập luyện.

Trước cái nhìn quý dữ của anh, Diệp Vy lo lắng tháo bộ cung tên ra.

“Anh... đợi em giải thích.”

Cô khó khăn cất giọng, cái đau rất ở cổ đã giảm đi, nhưng mỗi lần nuốt nước bọt lại cảm thấy như đang nuốt phải đá tảng. Không biết là do cổ họng đã thật sự hết đau hay là do đang sợ anh nên mới nói ra miệng được. Cô đặt cung tên lên kệ, hướng mắt đến anh. Tìm cách giải thích khiến anh dễ dàng hài lòng và chịu thỏa hiệp.

“Em đến chỗ Đại Công Tước tập luyện, không tìm được cung tên của Bắc Vương nên mới mượn tạm cung của anh. Em sẽ trả nó về chỗ cũ, anh đừng tức giận. Thật ra em cũng chưa dùng cung tên này đâu, chỉ mang theo bên người thôi. Em biết anh chưa đồng ý nên sẽ không tùy tiện dùng nó. Vẫn là... anh đừng... tức giận.”

“Vy.”

Nghe anh gọi, cô sợ sệt chớp mắt.

Anh trầm giọng: “Cung tên đó là của mẹ tôi.”

Diệp Vy há miệng, không tự chủ, ngoái đầu nhìn qua cung tên.

“Cho tôi mượn dao bạc của em.”

Richard đi đến, chìa tay ra trước mặt Diệp Vy. Bàn này còn mang áo choàng trên người thì anh không biết, nhưng bây giờ anh đã ngửi được mùi tanh của máu. Đó không phải máu người, cũng không phải máu của ma cà rồng. Ánh mắt của anh dần tối đen, con ngươi u ám toát ra tia nhiệt độ cực hạn. Là máu của người sói, hơn nữa còn là loại máu thuộc về một kẻ nào đó có thuật phép không tệ.

Anh quét mắt khắp người Diệp Vy, nếu nhìn thấy bất kỳ vết thương nào thì anh đã không đợi cô giải thích qua loa mà đã trực tiếp đem cô quăng xuống biển cho hả giận rồi. Biết không để mình bị thương, vẫn còn chút thông minh. Nhưng so với việc Diệp Vy đã đủ khả năng bảo vệ chính mình thì anh tin vào việc tộc người sói không dám gây hại cho cô nhiều hơn. Rõ ràng tên hoàng tử đó có ý với Diệp Vy nhà anh.

“Vy, tôi tin em biết độ nguy hiểm của người sói.”

“Anh đừng nóng giận.”

“Em đã đi đâu?”

“Em đến Động sói.” Diệp Vy biết không trốn khỏi, nhỏ giọng khai báo. Nhìn thấy anh sai chân bước lại gần, cô vô thức lùi về sát giường ngủ, vội vàng nói tiếp: “Em đi cùng Đại Công Tước đến đó. Em không để mình rơi vào nguy hiểm. Chuyện này anh có thể tin em. Richard, em không muốn cho anh biết lý do. Anh đừng tra hỏi nữa được không? Em tuyệt đối sẽ không bao giờ đến Động sói thêm nữa.”

Richard chẳng nói chẳng rằng, kéo Diệp Vy lại rồi đoạt lấy dao bạc trên người của cô trong nháy mắt. Anh lấy dao bạc ra khỏi vỏ, nhíu mày nhìn vết máu đã đông lại trên lưỡi dao. Ước lượng lượng máu trên dao bạc, Richard khẳng định đây là một vết đâm dứt khoát có chứa hận ý. Anh đưa mắt đến Diệp Vy.

Cô nói: “Em không giết anh ta, chỉ đâm một nhát lên ngực, anh ta không chết đâu.”

Richard trầm mặc, dời mắt sang lưỡi dao đỏ.

Diệp Vy không biết anh đang nghĩ gì, cúi mặt tiếp tục nói: “Richard, anh có thể không tin. Nhưng đây là hành động đã được tính toán. Em có suy nghĩ và quyết định của mình. Luôn làm hại anh, em... em... anh ta đã lợi dụng em. Em trả lại một nhát dao cho anh ta không phải muốn ra oai với anh. Là... thật ra... Richard, em muốn chứng minh cho anh và thuộc hạ của anh thấy, không phải do em hại anh.”

Anh để dao bạc vào vỏ: “Vy, tôi không nên đưa em dao bạc.”

“Anh tin em đi, em không giống cô gái kia, em sẽ không phản bội anh.”

Richard sững người, đáy mắt chột dậy sóng. Những chuyện này nếu không có người kể thì làm sao Diệp Vy biết được? Rốt cục anh không biết mình nuôi thuộc hạ bao lâu nay để làm gì. Cô luôn miệng nói không phản bội anh. Anh tin. Nhưng chỉ tin thôi thì chưa đủ, Diệp Vy có phản bội anh hay không, tương lai còn rất dài.

Diệp Vy tưởng anh không tin cô, bèn kéo lấy tay anh: “Richard, em nói thật đó.”

Anh thâm trầm ngắm cô, giọng sâu xa khó lường: “Vy, em nói xem, ngoài việc chứng minh sự trong sạch của em, em đâm một thân một mình chạy đến Động sói tìm hoàng tử của chúng trả thù là còn vì nguyên nhân gì khác không?”

“Em... muốn nói cho hẳn, mình không phải người dễ bị sai khiến.”

“Còn có?”

“Em muốn trả thù, đòi lại công bằng, chứng minh em trung thành với anh.”

Richard lắc đầu, dùng tay nâng cằm Diệp Vy: “Tôi chưa từng nói em giống với bất kỳ ai, cũng chưa từng nói muốn em phải trung thành với tôi, càng chưa từng nói phải đòi lại công bằng từ bọn người sói. Vy, tôi là người có thù tất báo. Em chưa thấy tôi hành động, không có nghĩa là tôi sẽ không ra tay với chúng. Một con người bình thường như em đến đó đòi lại công bằng cho tôi? Rất can đảm. Bé con, em nói thử xem, mặt mũi của tôi còn không? Ngồi vị chúa tể này, còn có thể ngồi không?”

“Em...”

Cô trả thù Luân vì những chuyện anh ta đã gây ra, là sai sao?

Diệp Vy ngơ ngác nhìn gương mặt lạnh tanh của Richard, không biết nói gì. Lúc đến Động sói tìm Luân, trong đầu cô đã suy nghĩ rất nhiều. Cũng không nhớ khi đó đã nghĩ những gì, nhưng điều đó lại cho cô dừng khi tiến lên phía trước. Cô cúi gầm mặt xuống, hai tay thả lỏng, không dám chạm vào người anh. Qua một lúc lâu, cô mới lí nhí nói: “Em sai rồi, anh muốn phạt thế nào thì phạt thế ấy.”

Anh nâng cao tông giọng, dạy dỗ: “Nếu hấn không có cảm tình với em và không ngậm hạ lệnh cho thuộc hạ của hấn, em nghĩ bây giờ tôi sẽ đi đâu để nhật xác của em đây? Động sói là địa bàn của chúng, em cho rằng thoát khỏi sẽ an toàn? Ngoài kia còn có rất nhiều thuộc hạ của tôi không biết mặt em, em nói xem, nếu em đụng mặt một trong số chúng, kết quả sẽ thế nào? Tôi đối xử đặc biệt với em, không có nghĩa thuộc hạ của tôi cũng như vậy. Em bị thương vẫn không sợ chết. Là em đang chứng minh mạng em lớn hay em muốn nói ở đây không một ai dám giết em?”

Cô vội lắc đầu, bước tới gần anh, giọng gấp gáp: “Em không có nghĩ như vậy!”

Richard nhấc chân tránh xa Diệp Vy, giọng lãnh khốc: “Đi đi.”

Cô nghi hoặc nhìn anh.

Anh không tránh ánh nhìn của cô, lặp lại lời nói: “Đi khỏi núi Tiêu Dao.”

Diệp Vy sững người, hai mắt mở to đầy kinh ngạc.

Anh vẫn nhìn cô, giọng đầy cay nghiệt: “Nếu còn không đi, tôi sẽ đổi ý. Đợi đến khi trời tối, sai thuộc hạ mang em ra ngoài làm mồi cho những ma cà rồng đang đi săn hoặc cho bọn chó sói đang muốn ngẫu nhiên em. Tôi không có kiên nhẫn đâu.”

“Anh... đừng như vậy...”

“Cút ra ngoài.”

Richard bất ngờ gầm lên, Diệp Vy hốt hoảng lùi về sau. Rõ ràng là anh đang mở đường chạy trốn giúp cô, nhưng cô lại không thể nào bỏ đi. Trước đó rất muốn chạy khỏi ngọn núi này, rất muốn tránh xa ma cà rồng. Nhưng bây giờ, hình như ham muốn đó đã không còn mãnh liệt nữa. Nó... lặn xuống đáy biển từ lâu rồi. Thay vào đó là mong muốn được ở lại. Ở lại Tiêu Dao. Một mong muốn tàn nhẫn biết bao!

“Richard...”

“Cút.”

Diệp Vy bị âm thanh dọa người của anh làm cho giật mình, đôi mắt dần đỏ. Cô bắt lực nhìn anh hồi lâu, sau đó xoay người. Thêm một lúc, cô lại xoay người trở lại. Vì sao không đủ can đảm để bước đi? Cửa ở ngay phía trước, vài bước nữa là có thể có được tự do. Vì sao không đi? Hốc mắt trở nên đỏ hoe, Diệp Vy lo lắng nhìn anh rồi khẽ nhích tới một bước. Không đợi anh lên tiếng, cô lập tức cất giọng ủy khuất.

“Em không biết, em thật sự không nghĩ như vậy sẽ khiến anh mất mặt. Em nhớ hết tất cả mọi chuyện, em biết nếu khóc anh sẽ xóa kí ức của em, vậy nên em kìm nén để không nháo loạn trước mặt anh. Richard, không biết từ bao giờ, nhìn thấy anh bị thương, em rất đau lòng. Anh là chúa tể thì làm sao có thể dễ chết như vậy, nhưng em không hề nghĩ đến bản thân anh là chúa tể, em chỉ biết anh cũng bị thương chảy máu. Em đã sợ, em sợ anh sẽ chết. Vì vậy em phải đi gặp Luân, bảo anh ta đừng lợi dụng em. Em suy nghĩ nông cạn, ngoài việc đó, em không nghĩ được gì khác...”

Richard nhíu mày trầm mặc. Hóa ra là như vậy. Diệp Vy biết anh cảm thấy như thế nào khi trông thấy cô nức nở khóc nức lên hay làm loạn trước mặt anh, điều này giải thích lý do cô bé con nhớ hết mọi chuyện mà vẫn ngấm ngấm tỏ ra bình thường. Anh không tán thành hành vi này của cô. Nhưng những gì cô vừa nói, anh nghe không sót một chữ. Chính những con chữ đó khiến lòng anh lại khẽ dao động vì cô.

Diệp Vy tiếp tục nói: “Anh từng nói em ở lại không phải tự nguyện, Richard, em nói cho anh biết, anh sai rồi. Bây giờ em ở lại là hoàn toàn cam tâm tình nguyện. Không phải anh giam giữ em nữa, cũng không phải anh ép buộc em nữa. Ừm... em định nói mình không sợ chết, nhưng như vậy thì dối lòng quá. Thật ra em sợ chết. Luân đã nói anh không thiếu kẻ thù, chỉ thiếu người chịu chết thay anh. Em tin rồi.”

“...”

“Em tin có rất nhiều thuộc hạ sẵn sàng hi sinh vì anh, bao gồm cả em.”

Giây tiếp theo, Diệp Vy đưa tay kéo mạnh người Richard xuống, sau đó kiễng chân lên, đặt môi mình lên môi anh. Kỹ thuật hôn là gì? Diệp Vy không biết. Cô chỉ đơn giản dùng môi chạm nhẹ lên môi anh một cái, dờn mặt ra, rồi lại nhẹ nhàng chạm môi mình lên môi anh thêm một lần. Sau đó mỉm cười. Ánh mắt ngập tràn nhu tình.

Richard dùng một tay giữ chặt eo Diệp Vy, tay còn lại áp đảo sau cổ bắt cô ngửa đầu đón nhận anh. Nụ hôn lần này kéo dài triền miên, thô bạo gấp bội. Dù là dịu dàng hay phần nộ thì đều như thế. Anh hôn cô thật sâu, khiến cô không thể tìm được chỗ trống để hít thở. Mặc cho người trong ngực hô hấp khó khăn, dùng tay liên tục đẩy vào người anh thì anh vẫn hôn không ngừng nghỉ. Anh tham lam muốn ép chặt Diệp Vy vào lòng, đem hai thân thể hòa thành một, mãi mãi bên nhau đến tận cùng.

Hai người ngã xuống giường lớn, quần áo không còn nghiêm chỉnh.

Diệp Vy há miệng thở dốc, gương mặt đỏ ửng.

Bàn tay to lớn của Richard vuốt lên mặt cô, hai mắt anh bỗng nhiên sâu lắng.

“Vy.”

“...”

Diệp Vy mơ màng nhìn anh, sau đó dùng tay mình chạm vào tay anh, khoe miệng bất giác nở nụ cười đơn thuần. Mùi hương của anh, muốn giữ lại thật lâu, thật lâu, thật lâu. Cô đã nghiện hương thơm hồ phách trên người anh, không dứt ra được. Ánh mắt người đàn ông bên trên chứa đầy dịu dàng, một gương mặt chỉ để lộ khi ở trước cô, không cho bất kỳ một ai khác trông thấy. Diệp Vy hài lòng. Anh là của cô.

Anh cúi người thưởng thức hương vị trên cơ thể mịn màng của cô. Trên từng mảnh da thịt anh lướt qua, đều cố tình lưu lại một dấu vết mờ ám. Richard trườn lên, để Diệp Vy nằm nghiêng đầu, anh chậm rãi rê đầu lưỡi lên tai cô. Hơi nóng từ miệng anh động lại trên tai làm Diệp Vy nhin không được, khẽ phát ra một âm thanh nhỏ nhỏ mang đầy tính kích thích. Người cô mềm nhũn. Anh cười nhẹ, dờn nụ hôn xuống cổ cô. Xuống dần. Xuống dần. Xuống dần. Sau đó anh tiến lên, chậm rãi hôn lên mặt cô, rồi đến mắt, rồi đến chóp mũi, rồi đến cái miệng nhỏ đang kim nén tiếng kêu.

Richard rất biết cách khiêu khích, anh khiến Diệp Vy không ngừng cắn môi, không ngừng cử động thân thể, tựa như muốn được anh chạm vào nhiều hơn. Cô sợ mình sẽ bật ra thanh âm nào đó kỳ cục làm anh bật cười. Dù khó chịu hay thoải mái cũng chỉ kiên cường im lặng, môi mím chặt. Cái mát lạnh truyền tới da thịt, ngón tay anh mân mê chà nhẹ từng thớ thịt trên người Diệp Vy. Châm chậm chuyển đến nơi tế nhị. Anh hôn lên môi cô, để đầu lưỡi chơi đùa trong khoang miệng của cô hồi lâu.

“Ừm...”

Diệp Vy vội đưa tay che miệng, muốn tránh khỏi anh nhưng bị bắt lại nhanh chóng.

Richard trầm thấp khẽ cười một tiếng, thì thầm bên tai cô: “Đừng sợ.”

Tiếp đến, ngón tay bắt đầu nghịch ngợm liên hồi.

Anh dùng một ngón, hai ngón... Đến lúc anh chuẩn bị cho thêm một ngón tay chạm vào nơi-nào-đó-của-mình thì Diệp Vy lập tức bắt lấy cánh tay anh, do dự lắc đầu nhưng vẫn nín chặt môi. Richard ngừng đầu, không nói tiếng nào, tiến thêm một ngón tay vào bên trong. Cô hoảng hốt, muốn kháng cự, anh liền chặn lại. Anh dùng răng cắn nhẹ vào cổ Diệp Vy, thu hút lực chú ý của cô. Bàn tay nhàn rỗi còn lại đặt trên ngực Diệp Vy, nhẹ nhàng xoa nắn rồi chơi đùa. Tiếp đến, anh cúi người, đặt miệng lên bầu ngực căng tròn mềm mại, dùng răng khoáy động cơ thể của cô.

Sau đó anh tùy ý cử động ngón tay.

Cô run người đón nhận lực đạo của anh, hơi thở trở nên dồn dập.

Một lúc sau, Diệp Vy bắt lấy tay anh, ra sức lắc đầu kháng cự. Như hiểu được ý muốn của cô, Richard dờn nụ hôn lên môi cô. Những ngón tay của anh không ngừng chuyển động. Diệp Vy tưởng chừng sắp ngất đến nơi. Trước mắt mờ ảo một vùng, cô đón nhận cái hôn cuồng nhiệt của anh rồi khẽ kêu lên một tiếng. Âm thanh bị đè nén do anh vẫn dùng môi chặn trên miệng cô làm cho bầu không khí càng thêm mị hoặc.

“A...”

Bầu không khí dày đặc hương vị sắc dục.

Khoảnh khắc tiếp theo, Richard đột nhiên ngồi thẳng dậy.

Diệp Vy mơ hồ nhìn vào anh, mắt chứa đầy sương mù.

Hai mắt dần trở lại bình thường, Richard không nói một lời, đứng phắt dậy, rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thách đấu

- - -

“Bắc Vương, sao lần này Ngài ở lại lâu vậy?”

Đông Quân vỗ bùm bụp vào đồng đất khô cằn dưới tay, miệng không quên hỏi điều mà hắn thắc mắc bấy lâu. Ở Bắc vực, thời gian nhân rồi rất hiếm khi có, dạo gần đây chúng điều bận tới tận mắt mảy để chuẩn bị quà tặng cho ngày đại tiệc sắp tới ở lâu đài DW. Đùng một cái, đêm không trăng. Bắc Vương từ trên cao đáp xuống, nét mặt không thể nào tệ hơn. Chúng hành lễ trước anh, sau đó tiếp tục làm việc. Nhưng mấy ngày tiếp theo, chúng càng kinh hãi khi biết anh không có ý định ra ngoài.

Bắc Vương luôn túc trực ở lâu đài DW, bận trăm công nghìn việc. Dưới quyền hành của chúa tể vĩ đại, những cánh tay đắc lực của Ngài chẳng bao giờ có thời gian rong chơi. Đông Quân thậm chí còn tưởng Bắc Vương quay về Bắc vực lấy đồ, hoặc là tiện đường ghé vào quan sát thuộc hạ. Nhưng lâu như vậy rồi mà Bắc Vương của hắn vẫn yên lặng qua ngày, ung dung ở lại Bắc vực. Hắn cảm thấy rất lạ.

Bụp.

“Ngươi muốn chết sao, lắm mồm!”

Đám một phát vào đầu Đông Quân, Triết lên đưa mắt đề phòng người đang nằm dưới gốc cây lớn, hai mắt nhắm nghiền, nét mặt thư thái. Hắn chưa từng thấy bộ dạng chán chường của Bắc Vương, ngoài lần bất gặp Ngài bị chúa tể trừng phạt. Vì vậy Triết âm thầm đoán được lý do Ngài ở lại Bắc vực đến tận bây giờ. Triết là thuộc hạ của Bắc Thần, thuật phép không tính là cao siêu, nhưng giỏi nhất là nhìn nét mặt người khác. Hắn không thể đánh bại anh nhưng so với mấy tên khác thì hơn hẳn.

“Bắc vực là địa bàn của Bắc Vương, sao Ngài không thể ở lại?”

“Ta có ý đó đâu, chỉ là ta thắc mắc một chút thôi.”

“Ngươi mở miệng không ngại chết, nhưng ta ngại.”

Lườm Đông Quân, Triết gất gồng. Hắn cũng rất thắc mắc, nhưng mạng quan trọng hơn, hắn không ngu ngốc như Đông Quân, bị đánh nhiều mà vẫn chưa rút được kinh nghiệm. Hắn thật không hiểu được, sao Bắc Vương không đánh cho Đông Quân thông minh lên, càng bị đánh thì hắn càng ngu đi. Qua một tháng liền ngựa đòn.

“Ngươi nói thử coi, Bắc Vương bảo chúng ta trông cái này làm gì?”

Soi mới đồng hạt trong tay, Đông Quân lại cau mày khó hiểu. Tuy hắn không biết đây là hạt gì, nhưng sau khi nhận lệnh, hắn và đám thuộc hạ luôn dành thời gian nghỉ trưa để ra vườn trông hạt. Đây cũng có thể là một sự trừng phạt. Đông Quân không nghĩ ra bọn hắn đã phạm lỗi sai gì, nhưng phạt kiểu này... có hơi... độc ác.

“Ngươi thắc mắc làm gì, Ngài bảo trông thì cứ trông đi.”

Đông Quân bực mình: “Ngươi hung dữ cái gì?”

Triết quay sang lườm hắn: “Ngươi hẳn học với ai đấy?”

“Đừng tưởng ta sợ ngươi.”

“Vậy đánh một trận.”

“Hừ, ta biết ngươi thêm muốn vị trí đứng đầu mà, lúc Bắc Vương không ở đây thì ngươi suốt ngày tỏ vẻ ta đây, sao bây giờ lại chui ra đây trông hạt thế? Ta nói có sai không? Ngươi đừng tưởng ta mù. Bắc Vương về rồi, kẻ cấp dưới như ngươi lập tức bị tước quyền. Kẻ muốn Ngài ấy đi nhất, chắc chắn chính là ngươi, Triết.”

“Đông Quân, ngươi đúng là ngựa đòn thật rồi!”

“Thế nào? Nói không lại thì muốn đánh nhau?”

“Ồn ào quá.”

Một tông giọng lạnh tanh truyền tới từ đỉnh đầu, cả hai ngẩng lên, bất gặp ánh nhìn lãnh đạm từ Bắc Thần. Bọn chúng không nói thêm tiếng nào, vội vàng đứng thẳng người hành lễ. Bắc Thần nghe thấy hết, nhưng anh không quan tâm. Thuộc hạ của anh thế nào, anh hiểu rõ nhất. Hai tên này suốt ngày âm ỉ, chỉ sợ Bắc vực không đủ loạn, nhưng nếu có chuyện xảy ra, chúng là kẻ hăng hái dẫn đầu, không sợ chết.

Bắc Thần khoanh hai tay trước ngực, hất mặt hỏi: “Muốn biết tại sao ta ở lại?”

“Bắc Vương!” Triết nhìn anh, giọng có chút bất đắc dĩ.

Bắc Thần đưa mắt sang Đông Quân: “Không nói cho người biết.”

Sặc!

Triết điều chỉnh cơ mặt, nhẫn nhịn để không bật cười. Những chuyện mắt mặt đương nhiên Bắc Vương sẽ không làm. Hắn còn tưởng Ngài đã thay đổi, định nói lý do cho Đông Quân hiểu rõ, ai ngờ lại thẳng tay tung một chiêu chí mạng như vậy. Với kiểu người hay tò mò như Đông Quân, Bắc Vương nói thế, hắn càng muốn tìm hiểu.

Đông Quân: “...”

“Theo ta vào trong.”

Bắc Thần hướng ánh mắt sang Triết. Nói rồi anh lạnh nhạt xoay người đi thẳng vào khu nhà phía sau, để lại Đông Quân đứng đực mặt ra đó. Triết nghiêm túc vỗ vai Đông Quân rồi vội đi theo Bắc Thần. Đi được một đoạn, như nhớ ra chuyện quan trọng, Bắc Thần điềm nhiên xoay người lại. Anh chột thờ dài, nhìn Đông Quân.

“Còn lại nhiều hạt không?”

Đông Quân kiểm tra túi vải, gật đầu: “Nhiều lắm ạ!”

“Vậy à? Công suất thấp quá. Người nên chăm chỉ hơn nữa. Nếu ngày mai ta vẫn thấy số hạt đó còn nằm trong túi vải thì Đông Quân, người cuốn gói khỏi Bắc vực.”

Đông Quân: “...”

Đây là trừng phạt, rõ ràng là trừng phạt!

...

Triết theo Bắc Thần vào khu nhà phía sau, sau đó phẩy tay ra lệnh cho thuộc hạ lui ra ngoài làm việc. Tiến đến chiếc ghế lớn bằng lông thú, Bắc Thần ngồi xuống. Tia nhìn lạnh lẽo quét qua gương mặt Triết, hắn biết ý, nhanh chóng trình bày sự việc.

“Bắc Vương, bên đó không xuất hiện bất kỳ dấu vết nào của hắn. Việc Ngài dặn dò thuộc hạ đã làm xong. Đến giờ vẫn chưa xác minh được. Những dấu vết Ngài từng thấy trước đó đều đã bị hủy. Thuộc hạ thấy rất nguy hiểm. Bắc Vương, có lẽ hắn đang dần khôi phục nguyên trạng. Đến khi đó, e là chúng ta sẽ bắt lợi.”

“Cứ để hắn hồi phục, như vậy càng thú vị.”

“Nhưng Bắc Vương, Ngài có nghĩ giống thuộc hạ?”

“Đúng, hắn đang muốn đùa bọn chúa tể.”

Bắc Thần đi thẳng vào trọng điểm, anh biết Triết tinh ý, đã nhận ra. Kẻ đó đang cùng Richard chơi trò mèo vờn chuột. Đột ngột xuất hiện để lộ dấu vết rồi cũng khôn khéo biến mất tiêu hủy mọi bằng chứng cho thấy sự tồn tại của hắn. Những người của Hội đồng không đáng tin cậy, có khi chúng đã nghiêng về phía kẻ đó cũng nên. Hội đồng luôn chọn kẻ mạnh nhất đăng ngôi chúa tể, nhưng cũng không hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh. Thứ chúng muốn vẫn là quyền năng. Chúng vẫn cần một... bù nhìn.

Đợi Triết đi ra ngoài, Bắc Thần liền bày ra nét mặt khó chịu.

“Vẫn còn ở lại à?”

Lời đang nói, dĩ nhiên là nói với cái người đang ung dung nằm trên một cái ghế mềm khác được đặt nơi góc phòng. Người đó dùng ánh mắt tà mị nhìn Bắc Thần, một tay nhấc ly thủy tinh trước mặt lên gờ ra trước, mời rượu. Trước thái độ không mấy thiện cảm của Bắc Thần, người đó cười cợt nhả rồi từ tốn nâng ly, một hơi uống cạn.

Dù trong ly không phải là rượu, mà là máu tươi.

Bắc Thần chọn đại một thứ trong tầm mắt, nhặt lên ném thẳng về phía người đó.

“Cút về Tây vực đi.”

“Ha ha ha, bực bội gì chứ!” Nhanh nhẹn né sang một bên, Tây Độc cười ha hả. “Tôi thấy ở Bắc vực thú vị phết, không nhàm chán như Tây vực của tôi. Mỗi ngày nhìn cách cậu đối đãi thuộc hạ, tầm nhìn được mở rộng không ít. Bắc Thần, dù sao cậu ở đây cũng không có người nói chuyện cùng, tôi đến giúp cậu mua vui.”

Thật Tây Độc cảm thấy ở Bắc vực vui hơn nhiều so với Tây vực của anh. Đám thuộc hạ của anh suốt ngày chỉ biết mặt nặng mày nhẹ, cảm râm đủ điều, nhăn nhó nghiêm túc. Anh thực sự hoài nghi, có phải trước đây khi lựa chọn thuộc hạ, hai khu vực Tây và Bắc đã tuyển lầm người hay không? Thuộc hạ ở Bắc vực và Tây Độc rất hợp gu, từ kiểu nói chuyện cho đến tác phong làm việc. Còn thuộc hạ ở Tây vực của anh thì cứ như là đám oan gia, riết không biết anh là thủ lĩnh hay chúng là thủ lĩnh.

Bắc Thần nhăn mày: “Coi lại cách hành xử của cậu đi, Tây Độc. Bộ dạng làm chủ của cậu thật đáng khinh, đến mức đám thuộc hạ của cậu phải nài nỉ tôi cải cách lại con người của cậu. Chúng nói cậu không đáng mặt Tây Vương.”

Tây Độc xụ mặt: “Cậu mới không đáng mặt Bắc Vương, thuộc hạ của cậu còn nói thầm với tôi là cậu theo chủ nghĩa hoàn hảo quá cao, mặt mày như đưa đám, không có khiếu hài hước, chúng cứ nhìn mặt cậu đã thấy giảm thọ mười năm.”

“Kẻ nào nói?”

“Thằng nhãi Đông Đông gì đó!”

“Đông Quân?”

“Không rõ, dù sao cũng là thuộc hạ của cậu, tôi không rành.”

Nghe tới đây, Bắc Thần hận không thể nhào qua xé bỏ lớp mặt nạ giả tạo của Tây Độc để coi bên dưới lớp mặt nạ làm bằng da người kia là thứ bùn nhão gì. Hậm hực xoay người, Bắc Thần nằm xuống ghế, không thèm để ý tới Tây Độc. Trên dưới các khu vực, mỗi một tên thuộc hạ có danh xưng hay chức vụ ra sao, thủ lĩnh khắp nơi đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Cái gì mà thuộc hạ của cậu, tôi không rành? Tỉ tiện.

Im lặng một lúc, Tây Độc chợt nói: “Bắc Thần, hay chúng ta đi Trung Đông giành địa bàn đi. Làm một vỏ lớn xem chúa tể có trăm trò. Richard thường hay dùng Trung Đông đe dọa chúng ta, đợi chúng ta cướp được khu vực Trung Đông rồi, xem xem anh ấy còn có thể bảo chúng ta đi đâu được nữa. Ý kiến không tồi đúng không?”

Hé mắt, Bắc Thần quăng cho Tây Độc cái lườm sắc lèm: “Đi Trung Đông?”

Tây Độc nghiêm túc: “Đúng là có hơi lo, nhưng dù sao cũng phải thử.”

Bắc Thần nhếch môi, nét mặt khinh bỉ, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trung Đông là nơi thế nào, còn dám lớn miệng đòi giành địa bàn. Lũ ma cà rồng thuần chủng ở đó ra tay bắn cỡ nào, ai mà không biết? Sự bất cần cùng bất phục tùng của chúng như một tòa tháp cao chọc trời, vùng đất Trung Đông thuộc về chúng, dù có là Richard cũng không thêm động tay tới. Richard chỉ tiện miệng nhắc về Trung Đông, vậy mà Tây Độc còn cho rằng chúa tể đang dòm ngó mảnh đất đó?

Quy luật nước sông không phạm nước giếng, lẽ nào không biết!

Đám quậy phá ở kiến lửa, xem ra chỉ Tây Độc mới có lá gan lớn đó!

Bắc Thần đột nhiên lên tiếng: “Chi bằng đi bờ biển Tây Nam còn tốt hơn.”

“Vậy đi thôi.”

“Bây giờ không có hứng.”

“...”

Mẹ nó, thằng nhãi này!

Phỉ nhổ Bắc Thần ở trong lòng, Tây Độc nằm dài ra ghế, chán nản thờ dài.

Lần bị phạt này nếu kéo dài ngàn năm, anh sẽ buồn chán mà đột tử mất!

...

Dinh thự Hym

“Có chuyện này sao?”

Ung dung ngồi trên ghế, Dave hồ nghi hỏi lại. Ông không nhanh không chậm uống cạn ly máu đầy trong tay rồi đưa mắt theo dõi hướng bay của mũi tên. Tên gỗ lao vun vút giữa không trung, tạo ra một đường cong có độ hoàn hảo, tiếp đến hạ cánh trúng hồng tâm. Khả năng dùng cung của Diệp Vy đã được cải thiện không ít, cô nhóc này bề ngoài có vẻ mảnh mai yếu ớt nhưng nội tâm lại kiên trì lạ thường. Tập luyện đến độ quên cả thời gian, có khi ông không mở miệng bảo dừng thì cô cũng không dừng lại nghỉ ngơi. Dù sao cũng chán, nhìn cô bắn cung còn có chút ý vị.

“Vậy cháu định sẽ thế nào?”

Diệp Vy buông cánh cung xuống, mở miệng nói: “Ngài có thể nói giúp họ không?”

Dave nhàn nhạt nhếch môi: “Chưa chắc Richard sẽ đồng ý.”

“Nhưng bọn họ điều là thuộc hạ đắc lực của anh ấy, bỏ đi như vậy, không tốt.”

“Làm sao? Ta có thể hiểu nét mặt này của cháu là đang lo lắng cho Richard hay không? Diệp Vy, cháu không biết rồi, lâu đài DW có rất nhiều thuộc hạ mạnh. Mất đi hai cánh tay đắc lực, à không, phải nói là, bỏ hai cánh tay đắc lực đã cũ để thay bằng hai cánh tay mới. Richard không thiếu thuộc hạ trung thành. Bắc Thần và Tây Độc đã phạm tội lớn, phạt như thế còn rất nhẹ. Chúng ta không giúp được chúng.”

“...”

Kiểu logic lý luận này nằm ngoài khả năng tiếp thu của Diệp Vy.

Không còn tâm trí luyện tập, cô bước lại chỗ bóng râm ngồi phịch xuống. Dave nhướng mày nhìn cô, đến khi mắt dừng hẳn trên vết bầm tím ở cổ của cô, ông lại không nén nổi tò mò. Ông đã nghĩ qua cảnh tượng Richard biết Diệp Vy một mình đi đến Động sói, không tức giận đến độ muốn xé xác cô mới là lạ. Nhưng chỉ nhẹ nhàng bóp cổ, xem ra có hơi nhẹ tay. Nghĩ đến đây, ông chợt háng giọng.

“Ngoài việc để lại vết thương trên cổ cháu, Richard không còn làm gì khác sao?”

Diệp Vy tròn mắt, không dám nhìn sang Dave.

Bỗng, ông lại nói: “Ra tay nhẹ quá!”

“...”

Kiểu an ủi này nằm ngoài khả năng dự đoán của Diệp Vy.

Cô hết hứng thú với mọi chuyện, phui phui quần áo đứng lên.

Dave nói thêm “Lẽ nào mềm lòng?”

“Đại Công Tước, anh ấy không giết cháu, Ngài không vui sao?”

Giọng nói ảm ức của Diệp Vy vang lên bên cạnh, Dave nhướn miệng cười hà hà một cách vô tâm rồi khoan khoái đứng dậy. Ánh mắt bắt trúng một tia nhìn lạnh ngắt cách đó không xa, ông nghi ngờ ngó nghiêng thì thấy bóng dáng cao lớn đi thẳng vào dinh thự của ông mà không thèm nhìn qua Diệp Vy lấy một lần. Dave nhìn chằm chằm Diệp Vy hồi lâu, nhận thấy cô không phát hiện thì bỗng nở nụ cười.

Chấp tay ra sau lưng, ông nói: “Richard làm sao có thể tàn nhẫn như vậy, thay vì giết cháu, thằng bé sẽ giữ lại mạng cháu, từ từ chơi đùa. Đối với những kẻ không gây được hứng thú, Richard giết rất nhanh. Nhưng gặp được những kẻ chán sống không biết trời cao đất dày, khiến thằng bé chường mất cảm ghét, chắc chắn sẽ bị tra tấn đến mức không thể chết được. Còn sống thì mới có thể hành hạ tiếp.”

“...”

Lời lẽ sắc bén này không nằm trong phạm vi quản lý của Diệp Vy.

Dave cười thích thú, lướt qua Diệp Vy rồi đi thẳng vào bên trong. Đột nhiên ông cảm thấy so với việc giáo dục cô cách bắn cung thì đã kích tâm hồn của cô sẽ khiến ông vui vẻ hơn. Biểu cảm của con người quá là đa dạng. Một gương mặt mà có thể xoay chuyển, biến hóa thành nhiều loại cảm xúc khác thường. Không giống như ma cà rồng bọn họ, lúc nào cũng mặt mày lạnh tanh, đàng đàng sát khí.

Sao đến tận bây giờ ông mới phát hiện ra sự kiện này nhỉ!?

Diệp Vy thở dài, mang cung tên theo, chậm chạp bước phía sau Dave.

Vào đến bên trong, cung tên còn chưa kịp bỏ xuống, Diệp Vy theo quán tính lập tức ngoái đầu nhìn sang bên phải. Richard nửa ngồi nửa nằm trên ghế dài, mi mắt khép hờ tựa như đang nghỉ ngơi. Trên chiếc bàn thủy tinh là một ly máu đầy vừa được thuộc hạ mang lên. Richard biết được cô đã vào. Anh biếng nhác ngồi dậy, đưa tay lấy ly máu còn nóng, ngửa đầu uống một hơi. Hết sạch. Diệp Vy bị động tác của anh thu hút, quên mất thứ anh đang thưởng thức là gì. Dường như nhìn lâu ngày lại thành thói quen, bây giờ thấy họ uống máu trước mặt cô, cũng chẳng có cảm giác.

Richard đặt chiếc ly sáng loáng lên mặt bàn kính, kế đến nâng người đứng lên.

Cô chưa kịp mở miệng, lại thấy anh ung dung đi thẳng vào một căn phòng.

Loại chuyện gì đây?

Dave sững người, nhìn anh đi ngang qua, không nói một lời. Nét mặt của Richard không lộ chút cảm xúc gì ngoài đôi mắt u ám và hơi thở lạnh đến rợn người. Đây là bộ dạng thường thấy của anh. Dave cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên. Đứa cháu này từ trước tới nay đều luôn khó chiều như vậy. Đến khi

nghe được tiếng đóng cửa phòng vang lên, ông quay sang nói nhỏ với Diệp Vy: “Không phải đến đón cháu về sao?”

Diệp Vy lắc lắc đầu: “Anh ấy biết cháu sắp về nên mới tới đây.”

Dave vừa định ngồi xuống thì trong đầu đột ngột lóe lên một suy nghĩ khó tin. Ngay cả chuyện uy hiếp Richard, Diệp Vy bé nhỏ này còn dám làm thì còn chuyện gì cô không dám làm nữa? Dùng ngón trỏ quẹt qua khóe miệng, Dave bỗng thở dài thườn thượt, đáy mắt ra chiều tỉnh quái. Thấy bầu không khí chưa đủ lạnh, ông chợt cất giọng nhẹ nhàng. Âm thanh chứa đầy từ tính vang lên, khiến người nghe ngợp thở.

“Hai đứa cãi nhau?”

Cãi nhau?

Nếu cô dám cãi nhau với anh, chắc chắn cô đã có mười cái mạng!!!

“Mười cái mạng không đủ dùng đâu, cô phải bắt từ mới chống chọi được.”

Nghe tông giọng khinh thường truyền tới từ sau lưng, Diệp Vy không cần nhìn cũng đủ biết là ai. Cái người chuyên đi sâu vào suy nghĩ người khác, công khai đọc trộm rồi bày ra bộ mặt dửng dưng như bản thân làm chuyện quang minh chính đại. Nếu anh ta không phải ma cà rồng... Mà thôi, có nghĩ thì anh ta vẫn biết. Diệp Vy dè bẹp những ý nghĩ trong đầu, ngoài đầu, lờm Vũ một cái sắc lẹm

Như sợ cô chịu đã kích quá ít, anh cong môi nói thêm: “Chúa tể ra tay không đùa được đâu. Mười cái mạng rất nhanh sẽ bị dùng hết. Bắt từ thì tốt hơn nhiều. Bị hành hạ đến chết cũng không thể chết. Cô cẩn thận đi. Kiểu người như cô, chết sớm lắm!”

“...”

Ma cà rồng đều độc mồm độc miệng vậy à?!

Vũ kéo khóe miệng rộng hơn, phát tay: “Khen khéo thật!”

“...”

Diệp Vy nhẩn nhẩn, không thèm đôi co với Vũ. Cô dán mắt nhìn chòng chọc vào cánh cửa đang đóng chặt, hận không thể biến mắt mình thành tia laser, đem cánh cửa chọc thủng một lỗ, nhìn xem người bên trong đang làm gì. Từ sau ngày hôm đó đến giờ, lúc nào chạm mặt nhau, Richard đều lập tức xoay người bỏ đi. Diệp Vy không ngờ tới mức không nhìn ra, anh đang cố tình tránh mặt cô. Đáng ghét!

Nhưng... tại sao anh tránh mặt?

Lẽ ra người tránh mặt nên là cô mới phải!

Chuyện đó... không phải cô là kẻ xấu hổ nhất hay sao?

Nghĩ lại, cũng đâu do cô kháng cự, là anh tự dừng mọi hành động. Lúc đó cô như cái bánh bao mềm yếu, bột bánh bao cũng bị anh nhào nặn đến nhũn ra, sức lực để ngăn anh lại cũng không còn, ý chí mình hẳn còn bay sạch. Anh biến cô thành kẻ ngốc phờ phạc, nằm bất động trên giường, rồi lạnh nhạt bỏ đi mất. Diệp Vy hoàn toàn không lý giải được. Cô khiến anh chán như vậy? Hay do cô không đủ da đủ thịt làm anh hứng thú? Hay cơ thể cô cứng đờ nên anh không muốn tiếp tục? Nhưng rõ ràng rất mềm, bị anh hành hạ đến mềm nhũn. Hay... cô không có... đường cong?

Lòng tự trọng đột nhiên dâng cao, Diệp Vy giận tím mặt.

Mất hứng lắm sao?

Hít vào một hơi lạnh, cô tiến thẳng tới cửa, đưa tay lên định gõ.

Cạch.

Bên trong bất ngờ được mở ra, Richard đứng trước cửa, nhú mày nhìn cô.

Trông thấy dáng vẻ lạnh nhạt của anh, mọi dũng khí của Diệp Vy tiêu tan sạch sẽ không còn chút dấu tích. Cô đứng im như tượng, trừng mắt nhìn anh. Anh như hiểu được ý nghĩ của cô, đột ngột đóng sầm cửa lại. Tiếng vang lớn khiến Diệp Vy giật nảy người, luồng gió vừa quạt qua mặt cũng lạnh đến rợn người. Cô còn chưa nói năng gì, người đàn ông này, có cần đối xử với cô thô bạo như vậy không?

Diệp Vy nghiêng răng, đập mạnh tay lên cửa.

Rầm rầm rầm

Dave nín cười, quay mặt sang hướng khác.

Vũ đưa tay sờ mũi, đi về một góc.

Rầm rầm rầm

Cạch.

Một lần nữa, cánh cửa được mở ra, Diệp Vy vội thu lại bàn tay còn giơ lên giữa không trung định gõ mạnh lên cửa. Cô khịt khịt mũi, từ ngữ lại nghẹn ở cổ. Richard cau mày nhìn cô chăm chăm, được một lúc lâu, anh nhàn nhạt hỏi: “Đau không?”

Cô mím môi, nhất quyết không thừa nhận mình đau.

Anh hài lòng gật đầu, trực tiếp đem cửa đóng lại.

Nhanh như cắt, Diệp Vy dùng tay chặn ngang cánh cửa. Lực đóng cửa của anh không hề nhẹ. Chỉ kịp nghe cô kêu lên một tiếng “A” rồi vội vàng rút tay về. Diệp Vy đau đến nín thở, mặt mày tím tái. Cô rung rung nước mắt nhìn bàn tay ngọc ngà đang dần chuyển sang màu đỏ, rồi đau nhức. Hận không thể đập cánh cửa vào mặt anh.

Richard mở cửa, động tác còn nhanh hơn lúc đóng lại. Nhưng anh chỉ nhanh chóng mở cửa, trừng mắt cảnh cáo hành động ngu xuẩn của Diệp Vy. Không hề giống như những lần trước, chạm vào cô, cẩn thận xem xét vết thương của cô. Liếc đến vết đỏ chói mắt trên tay cô, anh hơi cau mày, giọng nói có chút khó nghe: “Đau không?”

Diệp Vy rom róm nước mắt, lí nhí: “Đau...”

Đồ độc ác!

Cô nhìn anh, sợ anh sẽ lại đóng cửa, vội nói: “Em biết sai rồi, anh đừng giận.”

Anh bỏ tay khỏi cánh cửa, bình thản: “Tôi không giận.”

“Sau này em không đến Động sói nữa.”

“Chuyện tôi đã bỏ qua, em còn muốn nhắc lại?”

Diệp Vy lập tức hét lên: “Vậy tại sao anh tránh mặt em?”

Richard đen mặt, trầm giọng: “Tôi không tránh em.”

“Anh có tránh.”

“...”

“Anh nói đi, rõ ràng là anh cố tình tránh mặt em.”

“Vy, tôi từng nói, không được phép tùy tiện chạm vào tôi, em nhớ hay quên?”

Giọng của anh âm u như tiếng vọng của một con cuồng phong, lạnh lẽo như mực nước sâu ngàn dặm khuấy mình dưới đại dương. Diệp Vy cảm thấy cánh tay không còn đau nhiều như trước, thay vào đó, trong lòng khó chịu nhiều hơn. Nếu ghét cô chạm vào anh thì cứ nói thẳng từ trước có phải hay không. Chợt, nhớ đến vị hôn thê nào đó của anh, dù anh phủ nhận... Nét mặt Diệp Vy trầm lắng, trở nên khó coi.

Cô bĩu môi: “Không chạm thì không chạm.”

Anh lại nói tiếp: “Không được đến gần tôi trong phạm vi một mét.”

Diệp Vy: “...”

Anh tiếp tục: “Tái phạm, tôi quăng em vào ngục tối.”

Gần như ngay lập tức, Diệp Vy tự giác lùi ra sau, tạo khoảng cách với anh.

* * *

“Chán thật!”

Nằm dài ra, Tây Độc thiếu não thờ dài. Anh gác tay sau cổ, ánh nhìn mông lung rơi vào không trung. Ăn nhờ ở chỗ của Bắc Thần chưa được mấy ngày thì bị đuổi đi, vì giữ thể diện nên anh đành ngậm đắng nuốt cay, im lặng từ biệt Bắc vực. Về Tây vực thậm chí còn thê thảm hơn. Lũ ma cà rồng ở đây suốt ngày làm làm lì lì, gặp anh thì hành lễ, xong thì xem như không có chuyện gì xảy ra, khiến Tây Độc chết ghen.

Dương mang theo một con mèo trở về, tổng vào nhà giam.

Dương là một trong những thuộc hạ tâm đắc của Tây Độc, là một nàng ma cà rồng thuần chủng xinh đẹp nhưng tính tình quái đản không khác gì đàn

ông. Thuật phép của Dương... nếu tính theo cấp bậc... thì có lẽ nằm ở bậc 6. Dương ở Tây vực thay thế Tây Độc giải quyết rất nhiều chuyện quan trọng, còn giúp anh trừng trị những tên thuộc hạ cứng đầu nhất. Phụ nữ đáng sợ. Nữ ma cà rồng còn đáng sợ hơn.

Thuật phép của ma cà rồng chia làm 10 cấp bậc, tính theo thứ tự từ yếu nhất đến mạnh nhất. Richard sở hữu thuật phép bậc 10, cùng với đó còn có Đại Công Tước và Vương Quân. Hội đồng có hai cấp bậc, bậc 9 và bậc 10. Tây Độc có thuật phép nằm ở bậc 7, cùng cấp độ với Bắc Thần. Thiên ở bậc 9. Còn Hải Lam, không cần phải nói, một đứa nhóc ham chơi như cô chắc chắn thuật phép chỉ có thể ở bậc 4.

“Tây Vương.”

Nghe Dương gọi, Tây Độc đưa mắt nhìn.

Cô nàng nhìn anh hồi lâu, nghiêm chỉnh cất giọng: “Thuật phép của Ngài đã tăng được bậc nào chưa? Theo như thuộc hạ được biết, gần đây lâu đài DW đang xảy ra một số chuyện tế nhị. Có người đã bị phế truất. Còn bị đuổi đi. Thuộc hạ luôn luyện thuật hằng ngày, đang định năm sau đến DW tự mình ứng cử vị trí Tây Vương.”

Tây Độc: “...”

Dương nói tiếp: “Tây Vương, Ngài thấy sao?”

Lông mày Tây Độc co giật liên hồi, anh nghiêng rằng: “Dương, người cút đi.”

“Tây Vương, thật ra bọn thuộc hạ luôn rất hoan nghênh Ngài về Tây vực. Nhưng nếu ở lâu quá thì lại là chuyện khác. Tây Vương có được ngày hôm nay, là vì trước đây luôn hết lòng vì chúa tể. Không thể chỉ vì một chút sai lầm mà lâm đường lạc lối như vậy. Ngài nên quay về lâu đài, thật lòng quý xuông nói xin lỗi chúa tể.”

Thụ Nhân từ xa đi tới, miệng nói không ngừng nghỉ. Đến khi đã đứng trước mặt Tây Độc, hần nheo miệng cười, một nụ cười sáng lạng làm gương mặt hần trông càng yêu nghiệt. Tây Vương của hần là người dễ kích động, chỉ cần nói khích vài câu thì sẽ bày ra bộ dạng muốn giết người. Hần có lòng tốt muốn Tây Vương mau quay về nhận lỗi trước chúa tể nên mới ngông cuồng quên phép tắc. Cũng là vì, Thụ Nhân giống như lũ thuộc hạ ngoài kia, không muốn ngày ngày nghe Tây Vương laï nhài.

Tây Độc giận dữ nghiêng rằng ken két: “Các người...”

Mẹ nó chứ, Tây vực không phải địa bàn của anh sao?!?

Dương lên tiếng: “Tây Vương, Ngài nên để dành sức lực phục vụ chúa tể.”

Àm

Một luồng bá khí mạnh mẽ nhắm thẳng vào Dương, cô nàng nhanh nhẹn nâng người né sang một bên. Bá khí đánh vào thân cây phía sau, khiến nó đổ xuống, tạo ra mớ âm thanh hỗn lộn ồn ào. Một lần bụi nghi ngút bốc lên. Tây Độc hằm hằm nhìn tác phẩm của mình rồi lại liếc mắt sang Dương. Lũ thuộc hạ bên ngoài nghe thấy âm thanh lớn thì kéo nhau chạy vào, thấy cảnh tượng trước mắt, chúng đen mặt.

Thụ Nhân đưa tay đỡ trán: “Lại phải dọn.”

“Nuôi các người đúng là sai lầm.”

“Tây Vương hình như nói ngược rồi, là chúng thuộc hạ nuôi Ngài mới phải.”

“...”

“Con mồi cũng là từng thuộc hạ ở đây bắt về, rất tốn thời gian.”

“...”

Đây là loại nghiệp gì vậy?

Thụ Nhân ngoác tay báo một tên thuộc hạ đến, sau đó hần nhận lấy cái túi lớn từ tên thuộc hạ rồi mang tới đưa cho Tây Độc. Trùng mắt nhìn một túi lớn được đặt vào tay mình, Tây Độc tức đến không còn lời nào để nói. Từ khi nào mà địa bàn của anh đã không còn là của anh thế này? Làm phản rồi! Làm phản rồi! Ngay từ đầu, thu nhận đám thuộc hạ xất láo chính là một sai lầm nghiêm trọng. Nhưng Tây Độc không hề nhận ra, thuộc hạ của anh, từng tên, từng tên, có được ngày hôm nay, chính là nhờ một phần công lao của anh khổ luyện mà ra. Chúng quả thật rất sùng bái anh.

“Tây Vương, đây là những loại trái cây ngon nhất mà thuộc hạ đã cho người lựa chọn tỉ mỉ. Ngài đem về lâu đài làm quà, trước là lấy lòng chúa tể, sau là chia cho mấy anh em ở đó cùng ăn. Tây Vương, đi đường thông thả. Thuộc hạ ở Tây vực đợi tin tốt từ Ngài. Ngài cũng chăm luyện thuật phép vào, đừng để bị vượt mặt.”

Vụt.

Một làn gió sượt qua tai, Tây Độc nhăn mặt, không thèm xoay người.

Bắc Thần ung dung đáp xuống phía trước, đưa mắt theo dõi cuộc vui. Anh biết hết những thuộc hạ của Tây Độc, nhưng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng thú vị như vừa nãy. Hóa ra đây chính là lý do khiến Tây Độc không muốn trở về Tây vực. Đám thuộc hạ này không tồi, có thể xem xét thu nhận. So với lũ thuộc hạ của anh ở Bắc vực thì chúng còn giỏi hơn nhiều. Thái độ làm việc của chúng, anh rất tán thưởng.

“Bắc Vương.”

“Bắc Vương.”

Cả Dương và Thụ Nhân đồng thời nghiêm túc cúi người, giọng kính trọng.

Tây Độc hóa đá.

Phất tay, Bắc Thần nói với Tây Độc: “Về thôi.”

Có lẽ lúc này tâm trạng của Richard cũng đã bình ổn, để tiếp cận nói chuyện xin tha.

...

Richard không cho Diệp Vy chạm vào anh, nhưng anh lại có quyền chạm vào người cô. Anh không cho cô đứng gần anh trong phạm vi một mét, nhưng anh lại tự động tiến đến gần cô trong phạm vi anh đã đưa ra. Cô không được phép. Nhưng anh thì hoàn toàn được phép. Diệp Vy bất mãn nhìn chòng chọc vào người đàn ông đang bế cô lao nhanh quay nhiều rừng cây, nhìn đến khi mỏi mắt, vẫn tiếp tục nhìn.

Về lâu đài, anh bay thẳng vào đại sảnh rồi mới thờ ơ đặt cô xuống.

Diệp Vy hần học xoay người định đi.

Anh chợt nói: “Cẩn thận tôi móc mắt em.”

Diệp Vy: “...”

Đồ bạo chúa không có lương tâm!

“Chúa tể, Bắc Vương và Tây Vương... à... hai người bọn họ đã trở về.”

Một tên thuộc hạ tiến đến thông báo, hần vội vàng sửa miệng khi thấy ánh nhìn không mấy thiện cảm của anh chiếu đến. Giữa lúc hần đang không biết nên làm gì tiếp theo thì nhìn thấy Diệp Vy tiến lại gần hần. Cô còn chưa kịp mở miệng, sau lưng đã xuất hiện âm thanh độc lạnh chứa đầy sát khí. Dọa cô không dám cử động.

“Không được cho chúng vào.”

“Chúa tể... chuyện này... thật ra... họ đã vào rồi ạ!”

Tên thuộc hạ đó không có ý chọc giận đế vương, chỉ là hần cũng đã bị hai người nào đó uy hiếp nên đành mất mặt mở chạy vào trình báo. Cái mạng nhỏ của hần còn thua cả một con người. Mang theo ảm ức trong lòng, hần ngậm ngùi ra ngoài.

“Bắc Vương, Tây Vương, thuộc hạ hết cách rồi!”

“Đúng là vô dụng.”

Lại còn bị mắng?

Tên thuộc hạ buồn bã cúi đầu, thề là tối nay sẽ đi giết vài con mối.

Bắc Thần và Tây Độc đi vào đại sảnh, vừa hay còn nhìn thấy Diệp Vy. Họ đều có chung một ý nghĩ, nếu hôm nay không khiến Richard tha lỗi thì họ đành mặt dày quỳ xuống, không được nữa thì tiếp tục mặt dày ở lại, tiếp tục van xin. Nhưng nếu có Diệp Vy ở đây, không cần nghĩ nữa, chỉ cần nắm đứng trọng tâm là được. Cách này tuy có hơi... bí ối, ai bảo Diệp Vy được lòng Richard, họ đành đập cô xuống.

Thế là Tây Độc làm ra vẻ mặt bình thường nhất, cười với Diệp Vy: “Ồ, lâu lắm rồi mới gặp lại em. Vẫn còn sống là anh vui rồi. Đạo này anh có việc nên không thường xuyên có mặt ở lâu đài, em không buồn chán phát điên đó chứ, Diệp Vy?”

Bắc Thần ho nhẹ, liếc mắt nhìn cô: “Tập luyện thế nào rồi?”

Diệp Vy cười hóm hờ, nói với Bắc Thần: “Bắc Vương, tôi bán cung tốt hơn rồi. Đại Công Tước nói có tiến bộ, nhất định anh sẽ hài lòng. Sau này anh không bị mất mặt nữa. Tôi có thể khiến anh hạnh diện. Là một học trò giỏi nhất của anh.”

Bắc Thần: “...”

Chỉ hỏi một câu, có cần hào hứng vậy không?

Đột nhiên Diệp Vy nhào qua chỗ Tây Độc, dùng tay đâm vào vai anh: “Mấy chiêu của anh đúng là lợi hại, vài ngày trước em đã dùng nó đấu với một tên ma cà rồng lạ mặt. Tuy em bị thương nhưng tên đó cũng không tránh khỏi. Em đâm được hần.”

“Ồ ào.”

Diệp Vy im bất.

Richard thắng thường cất ngang cuộc trò chuyện thân mật của ba người dưới đại sảnh rồi quay phắt đi. Ở trước mặt anh sao không nhiệt tình như vậy đi? Cứ gặp thuộc hạ của anh thì hai mắt sáng như đèn ô tô, đáy mắt như chứa sao, lấp la lấp lánh. Không phải anh nể tình thì đã móc mắt cô cho quạ ăn, để cô mù luôn cũng tốt.

“Quay về làm gì?”

Lời vừa dứt, hai người bên dưới bất ngờ quỳ xuống.

Trước hành động của Bắc Thần và Tây Độc, Richard coi như không thấy.

Diệp Vy ngậy ra, sau một lúc liền quỳ xuống bên cạnh Tây Độc.

Richard trừng mắt với cô: “Vy, trước khi tôi nổi giận, về phòng đi.”

“Anh còn muốn phạt bọn họ cái gì nữa? Không phải họ đã biết lỗi, bị đuổi đi cũng không trách anh, quay về là tỏ ý hối lỗi xin anh bỏ qua. Richard, anh không cần em cũng được. Nhưng Bắc Vương và Tây Độc đều là những thuộc hạ trung thành của anh, biết sai đã sửa, anh có thể khoan dung độ lượng, tha cho họ một lần không?”

Bắc Thần: “...”

Tây Độc: “...”

Richard thâm trầm nhìn Diệp Vy: “Tôi nói không cần em?”

Diệp Vy định nói gì đó, Richard lại đứng lên.

“Em muốn xin tha cho bọn họ, được thôi. Vào ngục tối năm ngày. Vy, em đừng quên, em vẫn còn nợ tôi một lời thách đấu về việc bán cung. Tổng số ngày em phải sống trong ngục tối là tám ngày. Nếu chấp nhận thì bây giờ có thể thực hiện.”

Một giây sau đó, Diệp Vy đứng ngay ngắn một bên, cách xa Bắc Thần và Tây Độc.

Hai người họ tròn mắt nhìn cô.

Cô đứng vững như bàn thạch, nghiêm túc nhìn Richard.

Richard hài lòng cất giọng: “Hai người...”

“Tám ngày thì nhiều quá!”

Anh nghiêng đầu nhìn cô, như đang chờ đợi.

Cô nói tiếp: “Richard, chúng ta thi đi, ngay bây giờ.”

Đáy mắt vụt qua một tia sáng nhàn nhạt, anh tà ác nhếch khóe môi lên.

Diệp Vy không thấy, tiếp tục: “Nếu em thắng, anh tha cho hai người họ.”

Anh chậm rãi nhắc: “Còn nếu em thua?”

Cô suy nghĩ: “Nếu thua... thì anh quăng em xuống hồ bơi ở dinh thự Hym.”

Ngạt nước vẫn tốt hơn bị nhốt trong ngục tối.

Richard cười cười, nét mặt trào phúng: “Để em dưới đáy hồ tám ngày?”

Diệp Vy: “...”

Chưa đầy năm phút sau, tất cả ma cà rồng trong tòa lâu đài đồ sộ đã nghe ngóng được một tin tức khó tin nhất từ trước tới nay. Họ đồng loạt đổ bộ đến sân tập nằm trong con đường dẫn đến kho vũ khí. Không phải họ muốn đến để xem chúa tể bán cung, họ chỉ đến để xem dung mạo của kẻ đã cả gan

thách đấu với Ngài. Lúc biết được đó là Diệp Vy, đám ma cả rùng rợn hạ cười khinh. Không có kết quả tốt!

Ở Tiêu Dao, tài nghệ bắn cung của Bắc Thần không một ai có thể bì kịp. Án phạt vẫn còn nhưng việc làm trọng tài và án phạt vốn không liên quan. Tây Độc không có nhiều kiến thức về lĩnh vực này, đành im lặng đứng một bên. Richard không nói gì, đi về phía cung tên, tùy tiện chọn bừa một loại cung và ba mũi tên cùng bộ. Diệp Vy nhặt lấy chiếc cung tên vẫn thường hay dùng để luyện tập rồi ra đứng cạnh anh.

Bắc Thần hắng giọng, nghiêm túc nói: “Đây là lần đầu tiên chúa tể chấp nhận lời thách đấu của... một con người còn sống. Cho nên luật cũng sẽ không đơn giản, Có tất cả ba lượt bắn. Nếu ba mũi tên đều trúng mục tiêu, đạt. Nếu cả hai hòa nhau thì sẽ xem xét tốc độ bắn của từng người để quyết định người thắng cuộc.”

Diệp Vy lẳng lặng gặt đầu: “Bác Vương, tôi sẽ không làm anh thất vọng.”

Bắc Thần tỏ vẻ quan ngại: “Diệp Vy, thường ngày tập luyện, đã khi nào cô tập bắn mục tiêu động ở cự li gần chưa? Đừng nói với tôi là trong thời gian tôi không có mặt ở đây, cô chỉ ngày ngày luyện tập bắn bia đỡ thôi đấy? Nếu vậy... thật vô dụng.”

Bia đỡ là mục tiêu tĩnh, mục tiêu động mà Bắc Thần nhắc tới chính là lũ doi đang bay đầy ngoài bầu trời kia. Anh nhắm mắt, cảm nhận hướng gió. Đợi đến khi xung quanh im lìm, anh chậm rãi mở mắt. Vì sao số phận của bọn họ lại gắn liền với cuộc thi không cân sức giữa chúa tể và một con bé không biết lượng sức mình như Diệp Vy? Lẽ ra nên cự tuyệt mới đúng! Nhưng nếu anh lợi dụng hướng gió giúp cô thì việc chuyển bại thành thắng... Nghĩ thầm, Bắc Thần đảo mắt nhìn qua Richard.

Bỏ đi, người Diệp Vy thách đấu là chúa tể!

Cuối cùng, theo luật được đề ra, hai người phải cùng nhau bắn ba mũi tên.

Thứ nhất, tốc độ ai nhanh hơn thì đạt một điểm cộng.

Thứ hai, tư thế kéo cung đẹp mắt thì đạt một điểm cộng.

Thứ ba, tư thế thả tay cầm phần đuôi của mũi tên đẹp mắt thì đạt một điểm cộng.

Diệp Vy nâng cung tên lên, nhắm mắt, nhìn thẳng về phía bia đỡ.

Bắc Thần khó hiểu nhìn cô: “Cô nhắm đi đâu đấy?”

Cô bất mãn: “Tôi không nhắm trúng anh là được.”

Mặc dù mũi tên đang hướng thẳng vào người Bắc Thần, không hiểu sao cô có thể bình tĩnh tốt ra câu nói đó. Cứ cho rằng bia đỡ nằm sau lưng Bắc Thần, nhưng mục tiêu của bọn họ là lũ doi trên trời, cô nhắm vào bia đỡ làm quái gì! Đưa tay xoa xoa trán, Bắc Thần cố nhịn, nói nhỏ: “Diệp Vy, cô nghĩ mục tiêu là bia đỡ à?”

Vút.

Vèo.

Lời vừa dứt, bên kia đã nghe thấy âm thanh mũi tên lao nhanh vào gió. Diệp Vy ngoái đầu nhìn Richard, anh nhẹ nhàng nở nụ cười sâu lắng. Ba mũi tên của anh lướt hút sau âm thanh xé gió vừa rồi, đường bay cong vút hoàn hảo đến khó tin. Cô đưa mắt nhìn theo tầm ngắm bắn của anh, tiếp đó tròn mắt kinh ngạc. Bia đỡ nằm ở đằng kia, anh nhắm bắn lên trời làm gì? Cô khó hiểu nhìn chăm chăm vào người anh.

Bắc Thần rút cục nhịn hết nổi, đành nói: “Đã thi thì phải chọn mục tiêu động.”

Diệp Vy lắp bắp: “Cái gì... là... mục tiêu... động?”

“Đoi.” Đáp gọn, Richard lùi về sau: “Đến lượt em.”

Không phải chứ!?

Đặt mũi tên lên ngón trỏ, Diệp Vy nghiêng răng chuyển hướng bắn. Cô nghiêm túc quan sát hướng bay của lũ doi nhỏ nhí trên trời cao, thân thể cứ thế nhích từng chút từng chút, cánh tay cầm cung cũng dịch chuyển không ngừng. Bình thường là một tấm bia không biết cử động, bây giờ đổi lại là... Làm sao mà bắn trúng? Diệp Vy cắn chặt môi, dùng sức kéo mạnh mũi tên rồi thả ra. Lực đạo không đủ. Mũi tên lao vèo lên cao rồi đột ngột hướng thẳng xuống đất. Lướt gió. Chỉ là lướt gió.

Lũ ma cả rùng bần bưng nhịn cười.

Lần thứ hai ngắm bắn, mũi tên của Diệp Vy đã bay chạm đến đám doi.

Lần thứ ba ngắm bắn, mũi tên của Diệp Vy cũng đã bay chạm đến đám doi.

Bắc Thần xoay người hạ lệnh cho một tên thuộc hạ bay đi nhặt cung tên về. Mấy giây sau, hân thần tốc xuất hiện. Bên tay trái là ba mũi tên đơn độc. Bên

tay phải là xác chết của một con dơi, ba mũi tên ghim thẳng vào phần bụng. Không cần giải thích cũng đủ biết kết quả như thế nào. Rõ ràng và minh bạch. Bắc Thần đen mặt nhận lấy ba mũi tên và xác chết của con dơi đáng thương, định tuyên bố kết quả.

Richard trầm giọng nói, tiếp đó xoay người: “Truyền lệnh ta, khôi phục lại chức vụ cho Bắc Vương và Tây Vương. Vũ vẫn tiếp tục làm Thống lĩnh, đến phía Đông giúp Nam Vương quản lý thuộc hạ. Chuyện này dừng lại ở đây. Ta mong rằng các người không bao giờ tái phạm, hãy chuyên tâm hoàn thành trọng trách của mình.”

Diệp Vy nhìn cái xác dơi trong tay Bắc Thần, kinh ngạc thốt lên: “Vậy mà cũng bắn trúng? Không thể nào. Xa như vậy mà cũng giết được nó. Em đúng là... thiên tài.”

Lũ ma cà rồng: “...”

Richard chợt dừng bước, nhìn Diệp Vy: “Vy, mắt mặt quá.”

Diệp Vy cúi đầu, nói nhỏ: “Anh mới là người mất mặt.”

Anh khẽ cười, giọng thoải mái: “Chút thể diện đó, tôi giúp em giữ lại.”

Lũ ma cà rồng cảm thán, hướng ánh nhìn ngưỡng mộ đến chúa tể của chúng. Đây là một bài học mà chúa tể đã dạy thêm cho chúng: Không nên so đo với con người trần tục. Dù kết quả là ma cà rồng sẽ thắng, nhưng đấu với con người để thắng thật không vinh quang, không có cảm giác đạt được thành tựu. Vậy cho nên, không cần so đo.

Đợi cho mọi người rời đi, Tây Độc cười sặc sụa vỗ vào vai Diệp Vy.

Sau đó, anh cũng ngoảnh mặt bỏ đi.

Diệp Vy bày ra nét mặt khó coi, thu dọn cung tên.

Bắc Thần tiến đến phía sau cô: “Khoan dọn đã, tôi chưa cho phép cô về phòng.”

“Bắc Vương, tôi thắng rồi!”

“...”

“Bắc Vương, tôi không muốn nói chuyện với anh nữa, tôi về phòng đây.”

“Diệp Vy, nào cô bị úng nước à?”

Thấy Bắc Thần nghiêng rằng, Diệp Vy buồn rầu ngồi thụp xuống. Giả vờ như thế đủ rồi. Cô không thể tin được. Richard là chúa tể, nhưng ở trước mặt những thuộc hạ của mình lại buông xuống tôn nghiêm, thẳng thắn nhận thua cuộc, dù ba mũi tên trên xác chết con dơi thuộc về anh. Cô nghĩ rất nhiều thứ trong đầu. Anh nhận thua là vì muốn giữ Bắc Thần và Tây Độc ở lại nhưng không tìm được cách, đành thông qua cuộc thi với cô để giữ lại họ? Anh nhận thua là vì thấy khả năng bắn cung của cô quá sức tệ hại, nên thấy chiến thắng này không đáng nữa? Hay là vì...

“Chúa tể nhận thua là vì cô.”

Nghe giọng nói nghiêm túc của Bắc Thần, Diệp Vy bất giác ngẩng đầu.

Anh nói tiếp: “Vì là cô, nên Ngài không cần phải thắng.”

Diệp Vy đứng thẳng người, nắm chặt cung tên.

“Thắng người phụ nữ của mình thì có gì đáng vui mừng?”

Bỏ lại câu nói đó, Bắc Thần hòa mình vào làn gió phía trước.

Diệp Vy ở lại sân tập bắn đến tận khuya. Cô tập luyện rất nghiêm túc. Mỗi mũi tên bắn ra đều mang nhiều quyết tâm. Cô không nhắm vào hồng tâm trên bia đỡ nữa mà thay vào đó, mục tiêu cô nhắm tới chính là mấy con dơi còn bay trên trời đêm. Tập luyện đến khi cánh tay mỏi nhừ, hai mắt căng thẳng. Cuối cùng, còn lại một mũi tên trên sân. Diệp Vy chậm chạp bước ra khoảng sân vắng, nhặt mũi tên. Cô lại tiếp tục giương cung ngắm bắn. Cùng lúc đó, một con quạ đen từ đâu xuất hiện.

Vút.

Vèo.

Bật.

Mũi tên hoàn hảo vẽ ra một vòng cung đẹp mắt, bắn trúng... con quạ đen.

Diệp Vy bị chính mình dọa, ngay ra một lúc. Đến khi định thần lại, cô mang theo cung tên chạy ra chỗ con quạ đang nằm gãy giữa. Dường như đã dùng hết sức lực cuối cùng, con quạ đột nhiên nằm yên, mắt vẫn mở, cả người cứng đờ. Con quạ có một đôi mắt màu đỏ huyết dụ xinh đẹp, chứa đầy mê thuật khó cưỡng. Diệp Vy hoàn toàn tỉnh táo, cô lấy ngón tay chọt chọt vào con quạ, xác định nó vẫn còn nhúc nhích thì mới thở phào nhẹ nhõm. Quạ ở núi Tiêu Dao đều có màu mắt này sao? Mắt màu đỏ... quạ có màu mắt này... hình như đặc biệt không bình thường.

Diệp Vy ngắm nhìn nó một lúc, nó cũng trừng mắt nhìn lại cô, như giao chiến.

Sau đó, cô mấp máy môi: “Tước...?”

“Tước là cục cưng của Richard.”

Cả người Diệp Vy lạnh toát, mồ hôi rịn ra trên trán. Câu nói của Thiên chòn vờn xuất hiện trong đại não, lượn qua lượn lại như một lưỡi dao vô hình. Diệp Vy khó xử nhìn Tước đang nằm trên đất, ngón tay run run lại chạm vào nó. Bây giờ là tình huống quái quỷ gì đây? Cô không thắng được anh nên quay sang bắn chết con quạ yêu quý của anh để báo thù? Nghĩ tới đây, Diệp Vy gượng gạo cười một cái.

Hải Lam từng nói Tước luôn xuất hiện cùng chúa tể, nhưng lâu như vậy rồi mà anh vẫn chưa bước ra, có lẽ lần này Tước chỉ xuất hiện một mình. Ngoài nhìn xung quanh một hồi, Diệp Vy dè chừng động vào mũi tên trên người Tước. Nó há miệng phát ra tiếng kêu yếu ớt, hai mắt mở to như hai hòn ngọc, phát ra ánh sáng đỏ quý dị. Cô ôm Tước vào lòng, chạy đi tìm Thiên. Tước mà chết, chắc cô cũng sẽ chết theo nó.

Khi nhìn thấy Diệp Vy hốt hải chạy một mạch vào phòng mình, Thiên đứng sững người, cặp mắt dán chặt lên vật thể đang nằm yên trong lòng cô. Là Tước, cơ thể nó còn đang chảy máu, còn có một mũi tên ghim thẳng vào người. Thiên lập tức xoay người đóng cửa cái rầm, sau đó chỉ vào Diệp Vy: “Em nhặt nó ở đâu vậy?”

Cô sợ sệt nhìn anh: “Ngoài... vườn.”

Anh nói: “Sao nó bị thương?”

Cô thành thật: “Em... bắn nó.”

Thiên im lặng hai giây, sau hai giây ngắn ngủi, anh cướp lấy Tước từ tay Diệp Vy rồi quăng phịch xuống đất. Con quạ nhỏ gãy giữa liên tục, trên miệng bắt đầu xuất hiện vết máu. Diệp Vy sợ hãi, vội vàng ngồi xuống bên cạnh nó, không nhìn được nói Thiên vài câu: “Anh sao thế? Quăng mạnh tay như vậy không sợ nó chết à? Nó đột ngột bay qua lúc em đang tập luyện, ai mà ngờ... Em thật sự không cố ý.”

Khoanh hai tay trước ngực, Thiên trừng mắt: “Tước là quý, không phải quạ đâu.”

“Quạ... quạ...”

“Mày kêu cái gì? Có tin tao cho mày uống độc được không hả?”

“Qu...ạ...”

“Diệp Vy, trước khi Richard phát hiện, mau vứt nó qua cửa sổ đi.”

Cô đứng phắt dậy, khó tin nhìn anh rồi nói: “Thiên, anh ác quá vậy?”

Thấy cô không hiểu, Thiên tận tình giải thích: “Hai năm trước, vào một đêm đầy sao, một tên thuộc hạ vô tình nhìn thấy Tước bị chó sói đuổi. Hắn biết khả năng của con quạ này nên không xen vào. Cuối cùng, Tước bị thương bởi chó sói, nó mang theo thương tích bay đến bên cạnh Richard với bộ dạng vô cùng đáng thương. Nó biết Richard yêu quý nên cò cọ vào người cậu ấy rồi kêu lên vài tiếng yếu ớt. Sau đó nó bay qua đầu trên vai tên thuộc hạ nó, mổ vào cổ hắn. Điều đó có nghĩa gì?”

Diệp Vy lắc đầu không hiểu, đợi anh nói tiếp.

Thiên dừng lại một lúc, quay sang lờm Tước: “Tước chính thức tố cáo hắn. Diệp Vy, em không biết đó thôi. Con quạ này cố tình để chó sói cắn nó một phát, để nó có cơ mách lẻo với chủ nhân là nó bị ức hiếp. Con sói đã sớm bị nó cắn chết. Còn tên thuộc hạ xui xẻo kia thì bị Richard đánh cho gãy chân. Từ đó về sau, hề nhìn thấy Tước là hắn tránh đi. Mà con quạ này vì quá nhàn rồi, cứ thích kiếm chuyện.”

Nghe xong câu chuyện của Thiên, Diệp Vy cảm thấy lạnh sống lưng.

“Quăng nó đi, càng xa càng tốt, không chết được đâu.”

“Quạ...”

Cạch.

Tiếng mở cửa khiến Thiên chết lặng, con quạ nhỏ đột nhiên nhảy phốc vào lòng Diệp Vy. Con quạ đáng nguyên rủa này này giờ cố tình kêu cứu, âm thanh của nó là thứ khiến Richard nhạy cảm nhất. Thiên quên mất điều đó. Không ngoài dự đoán của anh, người mở cửa chính là Richard. Thiên cảm thấy bản thân thừa thãi, tự giác chuồn ra ngoài, còn không quên tiện tay đóng cửa lại. Vừa đi vừa huyt sáo.

Cúi nhìn Tước giả bộ đáng thương, Diệp Vy bèn nói: “Richard, em...”

Lời còn chưa dứt, Tước đột nhiên kêu lên một tiếng rồi bay qua chỗ Richard. Nó dùng móng bám vào áo anh, sau đó cọ cọ bộ lông mềm lên người anh. Trong phút giây này, Diệp Vy đột nhiên phát hiện. Có con quạ nào khi đã trúng tên bị thương nặng như vậy mà vẫn còn kêu và bay được như Tước không? Thiên nói đúng, Tước không phải một con quạ, nó là con quỳ, một con quỳ đội lốt quạ. Thật sự luôn đó!

“Ngày càng lớn gan.”

Richard thấp giọng, đáy mắt lóe lên tia sát khí.

Diệp Vy sợ hãi lùi đến góc phòng.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô không bao giờ quên được. Trong lúc đầu óc vẽ ra cảnh tượng anh xông tới bẻ gãy chân mình thì Diệp Vy chợt nhìn thấy anh tiến thẳng tới cửa sổ bằng kính, không chút do dự đưa tay mở cửa, sau đó túm lấy Tước đang cọ cọ trước ngực, ném thẳng ra ngoài rồi đóng cửa cái rầm. Kể đó quay sang nhìn cô.

Cô mấp máy môi: “Tước... không phải cục cưng của anh sao?”

Anh nghĩ ngợi, đáp: “Bắt đầu từ bây giờ... không phải.”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Bữa tiệc máu

“Lần sau sẽ giết ngươi.”

“Quạ...”

“Không được phép bắt nạt Vy.”

“Quạ... quạ...”

“Chỉ một mình ta mới có thể bắt nạt em ấy.”

“Quạ...”

Con quạ nhỏ nép vào lòng Richard, bật ra tiếng kêu không cam tâm. Anh chậm rãi vuốt nhẹ lên bộ lông mềm mại của nó, chậm rãi nhủ mảy. Bắt đầu từ lúc chạm vào Diệp Vy, sau đó ngày nào anh cũng muốn tiếp tục chạm vào cô. Nếu không bắt cô tránh xa một mét thì e rằng một giây sau anh sẽ làm hại cô. Cũng bắt đầu từ lúc vuốt ve mái tóc của cô, mỗi ngày mỗi ngày, dần hình thành thói quen. Bây giờ vuốt lông Tước cũng không thấy có hứng thú như lúc trước. Con quạ này... vô dụng rồi!

Vút.

Lộp bộp.

“Ôi, đợi lâu như vậy rồi, cuối cùng ngày hôm nay cũng đến!”

Đem thân hình cao lớn đáp xuống lâu đài, Jen vui vẻ cất giọng. Ngày mà anh luôn trông mong mỗi giây mỗi phút mỗi giờ rốt cuộc cũng đã tới. Đêm nay mặt trăng tròn trịa như một cái bánh hấp lớn, mảng màu trắng đục kia rất nhanh sẽ được thay thế bằng tơ máu đẹp mắt. Theo sau Jen là vài thuộc hạ thân cận và khoảng chừng mười người phụ nữ có vóc người xinh đẹp. Chúng đều là ma cà rồng ở khu vực của anh.

Richard thả Tước bay đi, chậm rãi xoay người.

Jen cười hi hi như thắng cố rồi búng tay, ra lệnh cho người của mình tiến vào lâu đài trước cái nhìn như quỷ đòi mạng của Richard. Anh xoa cái bụng rỗng, tiếp đó ngó nghiêng ra phía sau. Cặp mắt anh sáng lên, khoe miệng hình thành một đường cong mờ ám. Jen bay vèo ra chỗ có hai bóng dáng đang đi cùng nhau, nhanh như cắt đứng chắn trước đường của họ. Dưới ánh trăng, răng nanh trắng tinh lộ ra.

Tây Độc đứng chắn trước Diệp Vy, nét mặt nghiêm túc.

“Jen đại nhân, người này không được.”

Jen khịt khịt mũi, dùng tay đẩy Tây Độc sang một bên: “Là con mồi của chúa tể?”

Thấy Tây Độc bị đẩy đi, Diệp Vy lo lắng đặt tay ở bên hông. Jen chỉ hỏi khẽ một câu rồi lại tiếp tục tiếp cận cô. Ở cự li gần, Diệp Vy nhìn rõ dung mạo của Jen. Anh có mái tóc màu bạch kim rất đặc biệt, làn da mềm mịn trắng trẻo giống như luôn được chăm sóc rất kỹ, đôi môi đỏ mọng còn quyến rũ hơn phụ nữ. Làn hơi của anh ta chậm rãi hòa vào không khí. Nét mặt quý quyết đầy ám ảnh. Diệp Vy bị nhan sắc của Jen thu hút, nhìn anh chăm chăm. Người đàn ông này... quá yêu nghiệt.

“Cẩn thận tôi móc mắt em.”

Câu nói lạnh lùng của Richard đột ngột vang lên trong não, Diệp Vy nuốt nước bọt rồi nhắm mắt lắc đầu. Bàn tay đặt bên hông nhẹ nhàng chạm lên dao bạc. Cô cẩn thận quan sát Jen. Anh ta cũng đang nhìn cô, cặp mắt mờ ám khó hiểu. Jen tiến tới thì Diệp Vy lùi lại. Khoảng cách vẫn giữ nguyên. Đột nhiên, Jen nhào đến, gắt gao giữ chặt cơ thể Diệp Vy. Dùng một tay túm gọn lấy bàn tay vừa định rút dao bạc.

“Em gái, khinh suất quá!”

“Bỏ ra.”

“Em gái, làm con mồi mà không an phận chút nào!”

Tây Độc định xông đến ngăn cản, dưới chân bất ngờ bị rễ cây quán lầy, anh càng cử động thì rễ cây càng quán chặt. Không thể làm gì khác, dù sao chúa tể cũng đang tiến đến, Tây Độc im lặng đứng yên. Nhưng Jen vẫn không có ý thả anh ra. Jen cười một tiếng rồi trừng mắt với Tây Độc như đang cảnh cáo. Rễ cây quán chặt hơn.

Diệp Vy dùng lực rút dao, nhưng tay lại bị giữ chặt. Cô cự quật thân người, Jen dùng một tay đã lập tức giam hai tay cô vào một chỗ rồi đoạt lấy dao bạc từ tay cô đưa lên ngắm nghía. Nhận ra đường nét quen thuộc trên cán dao, anh bỗng chốc nhủ thầm. Một món quà chứa đầy ý nghĩa. Con mồi còn có thể nhận được ân sủng từ chúa tể? Jen cong miệng cười, tiếp đến quơ quơ lưỡi dao trước mặt Diệp Vy.

“Trộm được?”

Cô trừng mắt, sao ai cũng nghĩ dao bạc là do cô trộm?

Bụp.

Diệp Vy co một chân lên, dùng lực đá mạnh. Ngay lập tức, Jen chụp được. Cô cau mày khó chịu. Jen tỏ vẻ không hài lòng, cánh tay đang giam lỏng hai tay Diệp Vy bỗng bóp mạnh một cái khiến cô bị đau nên đứng yên. Diệp Vy không còn cách nào khác đành trợn mắt kháng cự. Thấy thái độ bất kính của cô, Jen hừ một tiếng, trực tiếp bóp mạnh hai bàn tay Diệp Vy. Cô đau đến nỗi đom đóm mắt, cả người run lên.

“Ngoan ngoãn chút đi, đừng khiến ta tức giận.”

Nói đoạn, anh ngoái đầu nhìn Richard đang đi tới.

“Chúa tể, dùng em gái này khai tiệc đi.”

Phập.

Jen nhăn nhó, thả lỏng cánh tay đang giữ Diệp Vy.

Diệp Vy cũng nhìn anh, nét mặt không hề kém cạnh. Cô vừa cắn một mảnh lên tay anh ta, dấu răng để lại trên đó, chỉ là da không chảy máu. Jen đặt tới cực hạn, hai mắt lóe lên sự khát máu cuồng nhiệt. Anh cúi đầu, nhìn dấu răng trên tay, sau đó lại liếc qua gương mặt không sợ chết của Diệp Vy rồi nhếch miệng đầy nguy hiểm.

Diệp Vy nhân cơ hội trở mình, xoay người muốn chạy qua chỗ Richard nhưng lại bị Jen chụp được. Anh áp sát người vào lưng cô, một tay giữ lấy hai tay cô, một tay kê lên cổ cô bắt cô ngẩng đầu lên. Ở tư thế này, Diệp Vy không thể cử động. Jen hài lòng thổi một luồng hơi nóng rực lên cổ Diệp Vy, kể đó há miệng, để lộ hai chiếc răng nanh sắc nhọn. Cái lạnh từ răng nanh chĩa vào cổ làm cô giật mình co người.

“Jen.”

Nhận thấy Richard không được vui, Jen đưa mắt sang, tay vẫn không buông Diệp Vy: “Sao vậy, người tiếc à? Chỉ là một con mồi, người lại không cho ta? Chúa tể ơi chúa tể, ta đã nhịn đói cả ngày hôm nay để đến ăn mừng đại tiệc của người, người dù sao cũng từ bi một chút, cho ta ăn món khai vị trước đã. Nhé? Ta ăn nhanh lắm.”

“Thả người.”

“Người thấy không, em gái này vừa cắn ta, không thể tha thứ.”

“Jen, ta nhắc lại một lần, thả người.”

“Nè, ta đã mang đến nhiều lễ vật như vậy rồi, người còn không vui? Em gái này đã trộm dao bạc của người, người lẽ nào không nhìn thấy? Ta biết các người muốn tăng thêm phần thú vị cho trò đuổi bắt nên đã đào tạo cho con mồi khả năng chống cự, ta cảm thấy vẫn chưa đủ. A, ta nghĩ ra trò này vui

hon. Chúa tể, xin phép nhé!”

Nói xong, Jen toan nhắc bổng Diệp Vy lên.

Nhưng hành động còn chưa kịp hoàn thành, Richard đã nhanh hơn, anh đưa tay kéo mạnh khiến Diệp Vy ngã thẳng vào lòng ngực anh. Mắt nhìn đến vết hằn đỏ trên hai tay Diệp Vy, gương mặt anh lập tức xám đen. Giấy tiếp theo, Jen chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị một luồng bá khí đánh mạnh vào người. Anh khẽ dịch chuyển chân, bàn tay xinh đẹp ảm ức xoa lên mảnh da trước trên ngực.

Đánh một lần vẫn không thấy đủ, Richard hằm hằm trừng mắt với Jen. Cái vết đỏ chói trên tay Diệp Vy càng khiến lửa giận trong lòng anh bốc lên. Anh chậm rãi đi tới là vì nghĩ rằng Jen sẽ biết chừng mực, chẳng ngờ hắn dám ra tay mạnh. Thậm chí còn ngăn Tây Độc. Lẽ nào hắn không biết ở tòa lâu đài này, một con người bình thường không thể tùy tiện đi lại và đi cùng một ma cà rồng sao? Ngu lâu đốt bèn.

Jen vẫn chưa nhận ra, cau mày nói: “Hôm nay là ngày vui của ngươi, ngươi đừng tức giận. Hà có gì tranh giành một con mồi với ta chứ? Rõ ràng đây không phải loại ngươi thích. Ta bỏ công mang theo phụ nữ cho ngươi chọn, vậy mà ngươi lại khẳng khái giữ lại con mồi này. Chúa tể, ngươi không sợ nghẹn chết à? Em gái này mà làm tình cùng ngươi, chắc chắn còn chưa khởi động đã bị ngươi giết chết rồi.”

Diệp Vy: “...”

Tây Độc đi đến bên cạnh Richard: “Jen đại nhân, đừng nói nữa.”

“Chúa tể, cho ta đi, để em gái này chết nhẹ nhàng một chút. Với sức lực của ngươi mà nói, em gái này sẽ không thể chịu đựng được. Ta dễ chịu hơn ngươi. Ta sẽ đối xử với em gái này thật dịu dàng. Từ từ làm. Từ từ hút hết từng giọt máu thơm ngon.”

“Ai thêm chết trong tay của một kẻ như anh.”

Lời này là của Diệp Vy.

Cô vừa nói xong, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô. Dưới ánh trăng, bầu không khí bỗng chìm trong hiu quạnh. Jen đứng bất động, trừng mắt nhìn Diệp Vy. Hàng lông mày hết nhăn nhúm rồi cau lại. Nét mặt đa dạng trừu tượng. Jen nhìn cánh tay mạnh mẽ của Richard đang ôm chặt bả vai Diệp Vy hồi lâu, cuối cùng cũng hiểu ra sự việc. Tây Độc đã cảnh báo anh. Con mồi này không bình thường. Nhưng nhìn tới nhìn lui cũng không nhìn ra được Richard thích con mồi này ở điểm nào.

Richard vuốt nhẹ tóc cô: “Vy, không được vô lễ.”

Nói xong, Richard nhẹ nhàng triệu hồi một thanh gươm. Anh hướng thẳng mũi gươm lên ngực Jen. Đáy mắt toát ra lửa giận. Diệp Vy bị dọa cho ngây người. Cô nhìn thanh gươm tinh xảo trước mắt, nhìn không chớp mắt. Lưỡi gươm vừa dài vừa sắc, phát ra nguồn sáng mờ ảo dị hoặc, tay cầm có nhiều kí tự đặc biệt, còn được điêu khắc rất tỉ mỉ. Diệp Vy nhìn thanh gươm đến không chớp mắt. Richard dùng lực ép Diệp Vy sát vào người, cất giọng rắn đe, thanh âm lạnh lẽo: “Mau xin lỗi.”

Cô run rẩy cất giọng: “Em...”

“Xin lỗi.”

Jen cúi người.

Richard hài lòng thu lại thanh gươm.

Diệp Vy kinh ngạc há miệng, cô tưởng anh ám chỉ cô. Nhưng ngay khi Jen vừa mở miệng thốt ra hai chữ “xin lỗi” thì anh đã hạ gươm xuống. Hóa ra anh bảo Jen. Cô thấy Jen trừng mắt với mình hồi lâu rồi lại hạ tầm mắt, sau đó nâng mắt lên, đôi mắt xinh đẹp của anh ta liền nhìn cô chăm chú, lần này là ánh nhìn đầy hứng thú. Richard bỏ tay khỏi vai Diệp Vy, xoay người đi vào lâu đài. Thời cơ đến, Jen tiến đến bên cạnh Diệp Vy, cũng không có ý sẽ chạm vào cô, chỉ đi song song, cất giọng hỏi.

“Vy, có muốn nghe kể chuyện không?”

Richard đột nhiên dừng bước: “Jen, đó không phải tên để cho ngươi gọi.”

Jen cười hà hà, sửa lại: “Em gái, em tên đây đủ là gì?”

Diệp Vy quyết định không thêm trả lời.

Jen nói tiếp: “Em gái, nếu em cảm thấy được gọi là “em gái” êm tai thì không nói tên cho tôi biết cũng được. Nhưng mà em có muốn nghe kể chuyện không? Chuyện về chúa tể của chúng ta nhiều vô số, em tò mò thứ gì, tôi đều có thể giải đáp.”

Diệp Vy dừng bước, học theo Tây Độc: “Jen đại nhân, anh thân với chúa tể lắm à?”

Jen gật đầu: “Vô cùng thân thiết.”

Cô cũng gật đầu: “Chắc chắn không thân bằng Thiên, Bắc Vương và Tây Độc.”

Jen chớp chớp mắt, xem ra cô gái này đặc biệt hơn so với suy nghĩ của anh.

Diệp Vy cảm thấy Jen nói năng rất tùy tiện trước mặt Richard, tuy có thái độ tôn kính nhưng từ ngữ của anh thì rất thoải mái, mà Richard cũng không hề khó chịu hay tỏ vẻ không đồng tình. Nhưng Jen luôn miệng gọi chúa tể chứ không hề gọi thẳng tên của anh, chứng tỏ mức độ thân thiết vẫn còn bị giới hạn. Nhớ lại những lời lẽ đầy ý tứ của Jen vừa nãy, Diệp Vy bỗng nhiên đỏ mặt. Cô hừ hừ, liếc sang gã đàn ông đang thông thả đi bên cạnh mình: “Richard không giống kẻ thô tục như anh.”

Jen cười rộ lên: “Đừng vậy, chúa tể còn thô tục hơn tôi ấy chứ!”

Diệp Vy bước nhanh hơn.

Jen không hề khó khăn để theo kịp cô: “Em gái, em vừa gọi chúa tể là cái gì đấy?”

“Tôi cao cấp hơn anh.”

“Em gái, em muốn chết à?”

Cô bước chậm lại, đột nhiên nói: “Richard rất biết chừng mực.”

Jen cũng bước chậm lại: “Em gái, cẩn thận nhìn nhầm người.”

Diệp Vy luôn miệng nhắc đến tên của chúa tể đại nhân khiến Jen lại có thêm một cái nhìn mới về cô. Xưa nay chưa từng có kẻ nào dám gọi thẳng tên của chúa tể bóng đêm mà vẫn sống sót qua ngày. Diệp Vy ở trong lâu đài DW, lại quen biết những thuộc hạ đặc lực của Richard. Cách cô nhắc về họ bằng tên, nét mặt của cô và thanh điệu trong giọng nói, không có chút gì là dè chừng sợ hãi.

Khí thế này đâu phải ai cũng có.

Bước đến đại sảnh, Diệp Vy chợt dừng hẳn lại. Cô biết bên trong đang có rất nhiều ma cà rồng lạ mặt với nhiều dạng trang phục khác nhau. Tây Độc nói với cô, hôm nay là sinh nhật chúa tể, khách mời rất đông, đến từ nhiều khu vực. Diệp Vy không biết những bữa tiệc của ma cà rồng sẽ được tổ chức như thế nào, nhưng bầu không khí quý dị của ngày hôm nay khiến cô có cảm giác có chuyện rất kinh dị sẽ xảy ra.

Hay là... quay về phòng?

“Em gái, sao ngây người ra vậy, không phải em chưa từng chứng kiến đó chứ?”

“Chứng kiến gì cơ?”

Jen thờ dài, kể đến đưa tay cời áo choàng. Trong khi Diệp Vy còn ngây người đứng đó, anh đột nhiên quăng áo choàng lên người cô. Chiếc áo choàng bằng nhung rũ xuống người Diệp Vy, khí lạnh bao quanh cơ thể ấm áp của cô. Diệp Vy quay sang nhìn Jen, anh nhún vai nói: “Đề phòng bất trắc, tôi cho rằng sẽ có rất nhiều kẻ không biết mặt em, giống như tôi vừa rồi. Em mặc nó đi. Ở bên cạnh tôi. Bây giờ mấy người bọn họ chắc là rất bận rộn, không ai rảnh quan tâm đến em đâu. Em gái, tuy không biết em có trọng lượng thể nào đối với chúa tể, nhưng nét mặt chúa tể rất khó coi khi em bị đe dọa. Coi như tôi lấy công chuộc tội. Chúng ta cũng hòa nhau.”

Diệp Vy theo Jen vào đại sảnh, bên trong đông nghẹt người, nhưng không hề có lấy một tiếng ồn. Bọn họ lạnh nhạt trò chuyện qua lại, chậm rãi thưởng thức máu tươi trong ly, nét mặt ai cũng như tảng băng ngàn năm trôi dạt ngoài đại dương. Vì bên cạnh còn có Jen nên khi bước vào, Diệp Vy không hề bị chú ý tới. Cô im lặng đi theo Jen, nhưng mắt lại không ngừng tìm kiếm những đáng người quen thuộc.

Thiên đang tiếp đón một tốp người mặc trang phục hoàng tộc.

Bắc Thần cùng trò chuyện với một tốp người có đáng vẻ cũng cao quý.

Còn Tây Độc và Hải Lam cũng bận rộn tiếp đãi những ma cà rồng khác.

Vậy còn Richard?

Diệp Vy đảo mắt tìm anh, nhưng không thấy. Ban nãy rõ ràng anh đã vào đại sảnh trước bọn cô, vị trí chiếc ghế lớn trên cao vẫn còn trống. Những ma cà rồng trong đại sảnh đồng loạt nâng cao ly thủy tinh, hướng ánh mắt đến chiếc ghế đầy quyền lực trên cao. Một cơn gió lạnh thổi qua, đóm lửa khẽ lay động, như nhảy múa.

Richard xuất hiện, trên vai anh là Tước.

Trên người anh là trang phục của hoàng tộc, màu đen của bộ đồ tôn lên nét huyền bí trong con người của anh. Chiếc khăn gấm đỏ sẫm được gấp ngay ngắn, đặt hồ hững bên túi áo ở ngực trái. Từng chiếc cúc áo trắng thõm như một hàng quân oai vệ nghiêm trang đứng trước con đường lạ. Diệp Vy bị đáng vẻ mới toanh của anh thu phục, hai mắt ngẩn nhìn anh ngây ngẩn, con người chứa trọn nhân ảnh của anh.

Một tên thuộc hạ mang lên cho anh một ly thủy tinh chứa máu, nhưng bên trong còn tỏa ra hương thơm quen thuộc của một loại hoa nào đó. Những ma cà rồng dưới đại sảnh cũng nhận được những ly máu tương tự. Diệp Vy nhẩn mặt. Jen đang đưa ly thủy tinh trong tay, hai mắt hướng về phía Richard,

nói nhỏ với Diệp Vy: “Em gái, nhin thờ một lúc đi. Dừng áo choàng của tôi bịt kín mũi lại. Chất độc của hương thơm từ hoa Tử Hương không đùa được đâu. Chút kiến thức này, em phải biết.”

Hoa Tử Hương, hèn gì, đó là mùi hương của cả khu rừng lần trước. Diệp Vy nghe theo lời Jen, kéo áo choàng của anh lên, che kín mũi. Ở bên trên, Richard giờ cao tay có lý thúy tình, khéo môi chậm rãi nhếch lên: “Cạn ly.”

Ma cà rồng trong đại sảnh đồng loạt hô vang: “Vì chúa tể.”

Họ uống một hơi hết sạch lượng máu đầy cốc trong ly, bày ra nét mặt thỏa mãn.

Diệp Vy đưa tay che miệng, nhin lại cảm giác buồn nôn.

“Hức... các người là gì... làm ơn... thả tôi... đi...”

Tiếng kêu nghẹn ngào của một người phụ nữ vang lên, Diệp Vy nhìn theo bóng dáng bất lực của người nọ. Là một cô gái cao ráo, gương mặt khả ái. Cô ấy bị một thuộc hạ của anh đẩy về phía trước. Cô gái đáng thương nhìn quanh đại sảnh, ánh mắt run sợ kịch liệt, hai hàng lệ dần dần tuôn chảy. Diệp Vy trở mắt kinh hãi, chân không tự chủ nhấc lên. Còn chưa kịp làm gì, đã bị Jen giữ lại. Anh mạnh tay kéo cô.

“Gương mặt này, sao lại làm thành khó coi như vậy?”

Toàn thân Diệp Vy căng cứng, là giọng nói của... Richard. Richard không hề trông thấy Diệp Vy, anh biết cô sợ bóng tối, cứ đêm đến, cô sẽ ngoan ngoãn trở về phòng ngủ của mình và ở yên trong đó. Anh không nghĩ đến việc Jen sẽ giữ cô lại, đưa cô theo vào đại sảnh. Càng không nghĩ rằng Jen sẽ đưa áo choàng cho Diệp Vy. Anh dùng ngón tay lạnh lẽo vuốt nhẹ qua cái cổ bé nhỏ của cô gái đang co ro sợ sệt trước mặt, ánh mắt không lộ chút cảm xúc. Cơ thể cô gái nhỏ không ngừng run rẩy, nước mắt chảy đầy trên gò má. Nhưng không thể khiến Richard siêu lòng.

“Xin Ngài... làm ơn tha cho tôi... xin... xin Ngài...”

Richard đứng thẳng dậy: “Các người nói, có nên tha không?”

“Ừa, chúa tể lại chơi trò này rồi!”

“Chúa tể, đừng giày vò người khác như vậy.”

“Thuộc hạ đã háo hức lắm rồi!”

Richard cười nhạt, biếng nhác trả lời: “Đêm còn dài.”

“Chúa tể, Ngài ăn nhanh một chút, đêm không dài đâu.”

“Lần này là bao nhiêu ly đây, chúa tể tôn kính?”

Một giọng nữ vang lên, Như Nhất mỉm cười đi tới bên cạnh Richard.

Anh liếc qua Như Nhất: “Phải xem cách dùng dao của em.”

Như Nhất dịu dàng nhận lấy một con dao từ anh rồi ngồi xuống bên cạnh cô gái đáng thương. Thuộc hạ của cô bày ra một cái kệ gỗ nhỏ, bên trên là nhiều ly rượu nhỏ được xếp ngay ngắn theo hàng. Như Nhất đưa tay chọn bừa một ly rồi dùng con dao rạch một đường lên cổ tay xinh đẹp của cô gái nọ, khiến cô gái hét lên một tiếng.

“Á... đừng mà...”

Một ly rồi lại một ly, từng ly rượu được làm đầy một cách trắng trợn. Cơ thể cô gái kia xuất hiện nhiều vết thương có độ nông sâu khác nhau, gương mặt trắng bệch vẫn còn chút sức sống hiện diện. Cách Như Nhất rạch lên da thịt cô gái khiến nhiều người tán thưởng, biết dùng sức đúng cách, không khiến cơ thể sống mất đi ý thức mà vẫn lấy được rất nhiều máu tươi. Đối với cô gái nọ là tàn nhẫn, nhưng đối với ma cà rồng là thú vui. Quý dữ thì không biết đau sót cho thương tích của con người.

“Đừng... mà... xin... các... người...”

“Hai mươi ly.”

Như Nhất đứng lên, lau sạch lưỡi dao rồi giao lại cho tên thuộc hạ.

Nhìn cơ thể thoi thóp trên đất, Richard tỏ vẻ hài lòng. Mùi máu tanh khiến những ma cà rồng trong đại sảnh trở nên thêm khát, cặp mắt họ đều đỏ ngầu. Richard ra lệnh cho thuộc mang những ly máu nhỏ phát cho những ma cà rồng tối cao nhất đang có mặt trong đại sảnh. Anh ngồi xuống bên cạnh cô gái nọ, gieo cái nhìn tà ác lên gương mặt nhợt nhạt rồi hé miệng: “Đề ta giúp người dễ chịu hơn.”

Phập.

Anh cảm rằng nanh vào cổ cô gái nọ, chậm rãi thưởng thức dòng máu nóng hồi xông thẳng xuống cổ. Vào lúc cô gái chuẩn bị đặt tay lên người anh theo quán tính với ý định đẩy anh ra thì Richard nhanh như cắt túm lấy tay cô ta bẻ ngược ra đằng sau.

“Rắc” một tiếng, cho thấy gương cổ tay cô gái đã gãy. Nhưng cô ta không còn sức để la hét hay kêu gào, hai mắt dần lịm đi. Richard không cho phép cô ta chạm vào người. Hút cạn giọt máu cuối cùng trong cơ thể oặt ẹo của cô ta, anh lạnh lùng quăng cái xác chết khó coi qua một bên rồi dùng khăn găm sau sạch khoe miệng. Cặp mắt lạnh tanh của anh gieo xuống đại sảnh, báo hiệu một cuộc đi săn bắt đầu.

Tiếng la hét vang lên một vùng, âm thanh của những bước chân gấp gáp chạy thục mạng khiến người nghe phải khiếp sợ. Những ma cà rồng trong đại sảnh lần lượt dùng tốc độ ánh sáng lao vào ra bên ngoài. Bày ra nét mặt dã thú cuồng khát. Chứng kiến một loạt những sự kiện tàn khốc, Diệp Vy sợ đến xanh mặt. Jen ở bên cạnh đã buông tay từ lúc nào không hay. Cô lùi về sau nhiều bước, tay nắm chặt dao bạc.

Những gương mặt quen thuộc bây giờ đều hết sức xa lạ!

Mùi tanh nồng của máu xộc vào mũi, khiến dạ dày cuộn trào từng đợt.

Cảnh tượng hãi hùng xâm chiếm đại não, dệt thành thước phim kinh dị tiêu chuẩn.

Âm thanh cầu cứu và tiếng gầm thóa lẫn thay nhau vang vọng một vùng.

...

Bên ngoài là một bãi chiến trường đúng nghĩa, xác thịt mỗi nơi một ít, máu khô đọng lại trên cỏ, lưu lại mùi hương khó ngửi. Diệp Vy vừa bước khỏi đại sảnh, cảnh tượng trước mắt khiến cô không đủ can đảm để đi tiếp. Dáng người nhỏ nhắn đứng yên như pho tượng. Một vài ma cà rồng chạy chen ra ngoài, vô tình đụng phải cô. Cô vẫn đứng chết trân, dù vậy tay giữ dao bạc không hề thả lỏng một giây nào. Lại bị đụng trúng thêm một lần, lần này khiến chiếc áo choàng bị dao động, rơi xuống đất.

Kẻ vừa đụng cô, lập tức đứng lại.

Hắn xoay người, để lộ răng nanh, tiếp đó đột nhiên cúi người rồi bay đi.

Diệp Vy biết, một khi áo choàng rơi xuống, mùi hương của cô sẽ thu hút được Richard. Kẻ vừa đụng cô không dám ra tay là vì sau lưng cô, chính là anh. Mùi tanh khó chịu đã bị hương thơm dịu nhẹ của hồ phách thay thế. Diệp Vy im lặng đợi anh lên tiếng trước. Richard vươn tay xoay người cô, để cô đối diện anh. Nhưng anh không ngờ tới, Diệp Vy lại rút dao bạc bên hông ra, hướng về anh phòng ngự.

Vì lực rút dao mạnh cộng với tay của anh đang ở rất gần, nên dao bạc đã chém qua da anh một nhát nhỏ. Richard không quan tâm đến vết thương, anh lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Vy. Diệp Vy cũng nhìn thẳng anh, sau đó hất tay anh ra khỏi người của cô. Hành động của cô thành công chọc giận anh. Sự cự tuyệt của cô thể hiện rất rõ.

Diệp Vy chìa dao bạc về phía anh: “Đừng chạm... vào tôi.”

Richard sa sầm mặt mày, bá khí tỏa ra xung quanh.

Cô bất an lùi về sau, anh được đà lấn tới. Diệp Vy chợt nhận ra, cho dù cô có dùng dao bạc đâm anh ngàn lần thì anh vẫn cố tình đứng yên. Anh không ngừng tiến về phía cô như vậy, rõ ràng anh biết cô sẽ không tổn hại được anh. Nghĩ đến đây, Diệp Vy đứng lại. Richard vẫn còn bước đến, mũi dao chạm nhẹ vào da thịt của anh. Cô thấy anh không hề cử động, cứ như vậy nhận lấy lưỡi dao bén nhọn, để nó đâm anh.

“Diệp Vy, bỏ dao xuống.”

Thiên hướng mắt nhìn cô, cho lời khuyên.

Diệp Vy làm như không nghe thấy, mắt vẫn nhìn Richard không rời.

Tại sao... tại sao anh không lên tiếng?

Giải thích hay gì đó... nói gì cũng được... tại sao lại im lặng?

Mất thấy Richard chuẩn bị tiến đến, Diệp Vy lo lắng lùi về sau, đồng thời đem dao bạc cách xa người anh. Ngay giây phút tiếp theo, Richard chụp lấy cánh tay Diệp Vy kéo mạnh, khiến lưỡi dao đi thẳng vào cơ thể anh. Diệp Vy vội vàng thu tay, anh cố chấp không chịu buông, gắt gao đem dao bạc tự đâm vào lồng ngực của mình trước mặt những thuộc hạ còn ở lại đại sảnh. Rõ ràng cô không nhân tâm. Richard đã nhìn thấy trong đáy mắt Diệp Vy, cô đang sợ hãi. Khác với nỗi sợ thực tại, cô càng sợ sẽ khiến anh bị thương. Thuộc hạ của anh... cũng nhìn thấy được điều đó.

Richard cố tình hành động như vậy rõ ràng muốn thông cáo tới toàn bộ thuộc hạ đang có mặt ở đây, rằng người phụ nữ bé nhỏ phía trước hoàn toàn không có khả năng làm hại được anh. Anh quá cao ngạo rồi! Cũng đã quá tự đại. Quá tin tưởng vào quyền lực uy nghiêm của mình. Nhưng Diệp Vy không thể phủ nhận những điều đó. Từ lâu cô đã bị anh nhìn thấu, tránh không khỏi ánh mắt tinh tường của anh.

Diệp Vy cười nhạt, thôi giằng co cùng anh: “Anh nghĩ tôi không dám giết anh sao?”

Những sự dịu dàng của anh, đều là giả.

Những lời nói nhẹ nhàng của anh, cũng đều là giả.

Rốt cuộc đây mới chính là con người thật của anh!

Nhìn thấy thái độ của Diệp Vy, Richard chậm rãi buông tay.

Diệp Vy nhìn anh, trong đầu đột nhiên bùng sáng. Ngay khi Richard vừa định mở miệng nói gì đó với cô, cô đã nhanh hơn một bước, lập tức kề lưỡi dao lạnh ngắt lên cái cổ vẫn còn chút bầm tím của chính mình. Một vết sáng vụt qua đáy mắt lạnh lẽo của anh. Diệp Vy vừa nhận ra, anh có thể dừng đứng với mạng của mình trước mặt cô, nhưng anh sẽ không thể làm ngơ nếu mạng sống của cô bị uy hiếp trước mặt anh.

Richard lạnh nhạt nhìn cô: “Vy, nếu em dám làm chuyện ngu ngốc, tôi nhất định không tha cho em. Không phải cứ chết đi thì mọi thứ sẽ biến mất. Bỏ dao xuống.”

Diệp Vy không đáp, tỉ mỉ kề lưỡi dao sắc bén lên cổ. Máu chảy xuống, nhưng cô không hề run sợ. Richard im lặng đứng tại chỗ, không lên tiếng, ánh mắt soi thẳng vào vết cứa trên cổ Diệp Vy rồi lướt qua nét mặt cứng cỏi của cô. Diệp Vy nhấc chân lùi về sau, anh không hề đuổi theo. Cô đi thẳng về phía cánh rừng tối tăm. Một cơn gió lướt qua người. Cô khựng lại, đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt mình.

Diệp Vy ngang ngạnh mở lời: “Tôi biết. Đợi tôi chết, thế nào anh cũng biến tôi thành một trong số các người. Dù có được hình dạng đó rồi tôi cũng sẽ không giết được anh, không phải anh rất chắc chắn điều đó hay sao? Anh yên tâm, tôi sẽ lại chết trước mặt anh, bằng loại vũ khí này. Anh cứu tôi một lần, tôi sẽ chết một lần.”

Richard tiến thẳng đến chỗ Diệp Vy: “Được, có can đảm như vậy, nhớ giữ lời.”

Diệp Vy vội vàng lùi lại, hạ dao bạc xuống rồi xoay người chạy đi. Nét mặt đó của anh luôn xuất hiện cùng với động tác dùng để xóa ký ức của cô. Người đàn ông tàn nhẫn này lại muốn cô quên đi những chuyện độc ác anh đã làm rồi tiếp tục cười nói bên cạnh anh ngày qua ngày. Cô không muốn. Cô không muốn chuyện đó xảy ra.

Diệp Vy vừa chạy một lúc, cảm thấy anh không đuổi theo, cô nhìn lại rồi lại tăng tốc chạy nhanh hơn. Đến lúc cô xoay đầu thì bất ngờ đâm sầm vào một vòm ngực rắn chắc. Mùi hồ phách nồng đậm vây quanh cánh mũi. Cô vội thu chân, một bàn tay to lớn liền đặt lên eo cô, kéo mạnh. Cả người bị ép dựa sát vào cơ thể lạnh ngắt của anh. Diệp Vy nhăn nhó phản kháng. Cô nắm chặt tay, đập mạnh lên người anh.

“Buông tôi ra, buông tôi ra.”

“Vy, đừng sợ, tôi không làm hại em.”

Richard ôm chặt lấy Diệp Vy, giọng nói dịu dàng khó cưỡng, vang vọng bên tai cô.

Diệp Vy thả lỏng người, không chống đối: “Richard, nếu anh lại xóa ký ức của tôi thì tôi nhất định sẽ hận anh đến chết. Tôi sẽ hận anh. Sẽ hận anh suốt đời. Anh không biết mình ích kỷ thế nào đâu. Các người đều giống nhau. Luôn thích đùa giỡn với cảm xúc của con người. Luôn sai khiến tôi hại anh. Còn anh thì dùng thuật phép xóa đi ký ức của tôi. Tôi hận hai người. Hận hai người. Rất hận hai người.”

“Vy...”

Richard ôm Diệp Vy thật chặt, anh không biết cách lý giải cảm giác khó chịu trong lồng ngực, cũng không thể lý giải được. Mi mắt nhẹ run lên. Chợt, Richard tức giận kéo Diệp Vy ra khỏi người, con người màu tím phản nộ trọn vẹn. Nhân lúc anh không để ý, cô đã dùng dao bạc cắt vào cổ tay một đường. Âm thanh leng keng của dao bạc chạm đất. Diệp Vy nhìn Richard bằng gương mặt tái nhợt. Cô yếu ớt ngã vào lồng ngực của anh, chớp mắt đầy mỏi mệt, cũng lưỡi dao mở miệng nói chuyện.

“Diệp Vy, tôi đã nói gì với em?” Richard đỡ lấy cô, dùng một tay bắt cô ngừng đầu đối diện với cặp mắt sắc đá của anh, giọng nói không còn chút nhu hòa: “Mạng của em thuộc về tôi. Không có sự cho phép của tôi, em không được chết. Nếu em dám chết, tôi nhất định tìm những người mà em quan tâm nhất, bắt họ theo em xuống suối vàng đoàn tụ. Sau đó, dù có lật tung địa ngục, tôi cũng nhất định đưa hồn em trở về, khiến em sống không bằng chết. Tốt nhất em đừng chết. Nghe rõ không?”

Diệp Vy mơ mơ màng màng rũ mi mắt xuống, anh nói gì cô đều nghe thấy, không ngờ lại còn có người tàn nhẫn như vậy. Anh đã tính toán từ trước phải không? Mọi chuyện diễn ra, anh đều có hướng giải quyết. Dù sống hay chết, cô sẽ không thể thoát khỏi bàn tay của anh. Đưa ra những lời đe dọa độc ác như vậy, là bắt buộc cô phải tiếp tục kiên trì hay sao? Diệp Vy chợt nhoen mi cười, sau đó ngắt lịm.

Hôm nay là đại tiệc sinh nhật của chúa tể ma cà rồng, anh dùng nhiều máu tươi để chúc mừng như vậy, sao có thể thiếu phần máu từ cô. Cánh rừng bạt ngàn giữa đêm đen, từng thân cây sừng sững đón chào quý dữ. Richard bế thốc Diệp Vy lên, hai mắt trở nên dữ tợn, sắc thái đồ ngấu. Luồng bá khí quý dị đột ngột xuất hiện, phát ra một cỗ cuồng khí mạnh mẽ, đánh tan ánh trăng tàn. Sắc đỏ thê lương phủ vây khắp nơi, ánh sáng của vầng trăng tròn, dần được màu đỏ sẫm che lấp.

Chớp mắt, bá khí quanh người Richard bỗng chốc trở lại bình thường.

Sắc thái u ám.

Nguồn nhiệt lạnh băng.

* * *

“Mất máu nhiều quá.”

Thiên khẽ buông một câu, sau đó tiếp tục truyền máu vào cơ thể Diệp Vy. Nhưng kỳ lạ ở chỗ, máu từ túi máu thông qua dây dẫn tiến thẳng đến kim tiêm ghim trên tay Diệp Vy rồi dừng hẳn lại, không chịu tiến vào người Diệp Vy. Thiên cau mày ngồi xuống bên cạnh Diệp Vy rồi nghiêm túc kiểm tra. Hồng cầu, bạch cầu và tiểu cầu đều tương xứng, có thể tiếp cận nhau. Tiếp cận thành công, chúng đột ngột tạo thành hai thể đối lập hoàn toàn, tự động tách ra. Cứ lặp lại một quá trình như vậy.

Lần trước anh vẫn dùng loại máu phù hợp truyền cho Diệp Vy thành công, sao bây giờ lại xuất hiện hiện tượng bài xích mạng tích cực đoan? Thiên cẩn thận quan sát Diệp Vy, dùng ống tiêm rút một lượng huyết tương trong người cô mang đi kiểm tra. Từ một bác sĩ tối cao của gia tộc ma cà rồng, bây giờ lại ngồi phân tích cách hoạt động của máu con người. Nhục nhĩ làm sao! Chẳng ngờ một ngày thức ăn của ma cà rồng lại trở thành bài toán khó đối với bác sĩ của một gia tộc lớn.

“Richard, anh nói thật nhé!”

Thiên xoay ghế ngồi, hướng ánh mắt nghiêm túc hiem có đến Richard.

Richard nhú mày nhìn gương mặt tái nhợt của Diệp Vy, sắc mặt ngày một tối.

Thiên cầm ống huyết tương lên, đứng đưa: “Chất độc trong máu của Bắc Thần vẫn còn tồn tại ở huyết tương của Diệp Vy. Lần truyền máu đó, anh nghĩ là do có sự tác động của chất giải độc cô nên dòng máu nọ mới đi vào cơ thể Diệp Vy một cách dễ dàng. Bây giờ cô ấy không trúng độc, không có chất dẫn truyền, máu của cô ấy ngừng tiếp nhận tất cả các loại máu tương xứng. Không còn cách nào khác.”

Hiểu ý trong lời nói của Thiên, Richard cất giọng: “Không được.”

Thiên thở dài: “Cứ như vậy, Diệp Vy không chống cự được bao lâu đâu.”

Richard đành giọng: “Không được.”

Có một cách để Diệp Vy có thể tiếp tục sống: Biến cô thành ma cà rồng!

Richard không đồng ý, Thiên cũng không dám tùy tiện ra tay.

Đứng ở đầu giường một lúc lâu, Richard nghĩ ngợi gì đó, lại ngồi xuống vuốt ve khuôn mặt không có một chút sức sống của Diệp Vy. Cô không thể chết, càng không thể trở thành ma cà rồng. Nếu Richard có thể dồn hết sự ích kỷ trong việc xóa ký ức của cô vào việc biến cô thành ma cà rồng thì tốt biết mấy! Tiếc là anh không làm được chuyện đó. Anh không thể để Diệp Vy trở thành quý huyết. Loại cổ chấp này thật bi thương. Vì sao? Bởi vì Richard biết, Diệp Vy không bao giờ muốn trở thành một ma cà rồng. Cô sẽ tự bỏ đời chính mình. Đến tận lúc chết thêm một lần.

“Thiên.” Cất giọng gọi Thiên, Richard nói tiếp: “Dùng máu của tôi.”

Thiên bày ra bộ dạng ngạc nhiên: “Có khác gì so với việc cậu cắn cô ấy một cái?”

“Khả năng biến thành ma cà rồng sẽ thấp đi.”

“Đúng là như vậy, nhưng... máu của chúa tể... không thể tùy tiện...”

“Mệnh lệnh.”

“Được rồi.” Thiên nghiêng răng, kéo ngăn tủ bên bàn.

Richard nhú mày khi thấy Thiên lấy ra một ống tiêm: “Truyền thẳng.”

Thiên không thể nhịn nữa, cất giọng: “Phải kiểm tra độ tương thích trước đã.”

Nhìn xuống Diệp Vy, Richard kiên quyết: “Truyền thẳng.”

Mang dụng cụ mới đến chỗ Richard, Thiên nghiêm túc ghim dây dẫn truyền vào tay Richard rồi nối với một dây dẫn khác truyền thẳng đến cánh tay của Diệp Vy. Máu của Richard đi thẳng theo đường dẫn tiến đến cơ thể Diệp Vy. Thiên im lặng đợi phản ứng bài xích, nhưng, không có gì cả, máu cứ thế đi vào cơ thể của cô.

Quả nhiên là thứ máu quý giá như bảo vật của chúa tể ma cà rồng.

Được một lúc, Thiên âm thầm rút một ống máu từ người Diệp Vy đem đến bàn làm việc tiến hành kiểm nghiệm. Khá kinh ngạc là máu của chúa tể nhà anh đã hòa làm một với lượng máu còn lại trong người Diệp Vy, đồng thời cũng khiến cho chất độc của Bắc Thần còn tồn đọng trong huyết tương của cô được giải trừ. Đây là chuyện đáng mừng, vì độc tố sót lại trong cơ thể rất dễ gây nguy hiểm, anh không cần phải nghiên cứu về Mộc Nhị Thủy Linh để tìm cách giúp Diệp Vy giải độc nữa.

Nhưng mà... về sau của câu chuyện... lại là một chuyện khác!

Thiên do dự nhìn Richard: “Truyền một lúc là ổn rồi.”

Richard liếc Thiên, hạ thấp giọng: “Nói.”

“E hèm, chuyện này, Richard, máu của cậu rất quý, không thể lãng phí.”

“...”

“Mà cơ thể Diệp Vy thì rất tham lam.”

“...”

“Cô ấy cần rất nhiều, rất nhiều máu. Anh không thể trơ mắt nhìn cậu đi vào chỗ chết như vậy. Cơ thể nhỏ bé vậy mà giống như một cái động không đáy. Cậu nhìn sắc mặt Diệp Vy đi, truyền nhiều máu như vậy mà vẫn không có ảnh hưởng. Nếu cứ tiếp tục kéo dài, khi cô ấy khỏe lại thì lại đến lượt cậu gặp nguy hiểm. Không được.”

Vừa nói, Thiên vừa đưa tay rút dây dẫn truyền. Diệp Vy có thể chết, nhưng Richard không thể. Chúa tể của ma cà rồng không thể xảy ra chuyện. Dây dẫn truyền vừa được rút ra, cơ thể yếu ớt của Diệp Vy liền có cử động. Nhưng chỉ thoáng qua một giây, mi mắt nhẹ nhàng dịch chuyển, sau đó lại im lìm như không. Richard quét ánh nhìn lạnh lẽo đến Thiên, dùng tay tự cầm kim tiêm vào bàn tay còn lại.

Thiên đưa tay định ngăn, lại bị người trên giường đánh văng ra xa.

Ầm

Xoảng.

Tiếng đồ vỡ vang lên, Thiên khó nhọc chống tay lên mặt bàn, đứng thẳng dậy.

Richard trầm giọng: “Tôi tự biết chừng mực. Thời gian này anh thay tôi quản lý mọi chuyện trong lâu đài. Cho thuộc hạ thay phiên canh gác bên ngoài. Đừng để bất kỳ ai phát hiện. Kẻ thù của chúng ta sẽ không bỏ qua cơ hội tốt thế này đâu.”

Thiên bật cười: “Cậu còn biết như vậy?”

Richard nằm xuống giường: “Thiên, cẩn thận với thái độ của anh.”

Được rồi, được rồi.

Lầm bầm gì đó trong miệng, Thiên đẩy cửa bước ra ngoài. Anh truyền lệnh khắp lâu đài, đợi qua đêm đại tiệc mừng sinh nhật chúa tể, tăng cường canh phòng nghiêm ngặt. Sau đó đến đại sảnh giải quyết những ma cà rồng ở đó. Dù sao thì đại tiệc vừa mới bắt đầu không lâu đã không tìm thấy chúa tể, ma cà rồng sẽ dần hoài nghi. Lúc Thiên xuất hiện ở đại sảnh, đúng như dự đoán, toàn bộ ma cà rồng đã quay về sau chuyển đi sẵn. Chúng nghiêm trang đứng trong đại sảnh, ngược mắt nhìn anh.

“Chúa tể không có hứng, bảo chúng ta tự chơi.”

Ngắn gọn giải thích, Thiên vỗ tay cho gọi đám ma cà rồng nữ lên.

Như Nhất tiến đến gần Thiên: “Richard về phòng rồi?”

“Ừ, không có lệnh, tuyệt đối không được bước vào.”

Hờ hững nhìn Như Nhất, Thiên lấy một ly máu rồi ngửa cổ uống một hớp. Người phụ nữ thoát nhìn dịu dàng nhưng lại có dã tâm rất lớn. Cô muốn có được trái tim của Richard, cũng đồng thời muốn ngồi lên chiếc ghế chúa tể phu nhân. Như Nhất nhìn qua gương mặt lãnh đạm của Thiên, khẽ hỏi: “Biết được tôi không phải là Hải Lam thật sự, vậy tại sao không vạch trần tôi? Tôi đã muốn hỏi anh câu này từ lâu.”

“Đợi lệnh từ chúa tể.” Thiên đáp gọn.

“Nhìn anh không giống người thích nghe lời.”

“Đừng đoán mò.”

Như Nhất đột nhiên nói chuyện khác: “Nhìn mọi người hình như rất thích Diệp Vy.”

Thiên uống thêm một ngụm máu: “Vậy sao?”

“Richard cũng rất để tâm đến người này.”

“Mắt cô cũng tốt đấy!”

Lúc này, Như Nhất chợt nói: “Anh ghét tôi?”

Thiên nhún vai, cười tươi: “Không.”

“Dù sao các người cũng sẽ sớm cúi người trước tôi.”

Bỏ lại câu nói đó, Như Nhất xoay người đi.

“Như Nhất.” Thiên cất giọng gọi, ánh mắt trở lên sâu lắng: “Có lòng tốt nhắc nhở cô một chút. Đừng dại dột làm điều nguy hiểm với Diệp Vy. Cô không biết được Richard sẽ vì cô nhóc ấy làm ra những chuyện kinh khủng nào đâu. Richard bỏ qua cho cô một lần, nhưng cậu ấy vẫn ghi nhớ. Chỉ cần cô tái phạm. Bất kỳ lúc nào cũng có thể dễ dàng đi gặp Diêm Vương báo danh. Hành sự lỗ mãng là chuốc họa đấy!”

Đôi mày thanh tú tạo thành đường cong, Như Nhất im lặng hồi lâu, cuối cùng ngẩng cao đầu bước đi. Không gì độc bằng lòng dạ đàn bà. Thiên trầm ngâm nhìn theo bóng lưng Như Nhất, ẩn tượng của anh về cô nàng ma cà rồng này không có chút tốt đẹp nào cả. Trách Thiên có cặp mắt nhìn người quá tinh vi, dễ dàng nhận ra những kẻ có tâm địa không đơn thuần. Như Nhất không gây hại được với Richard, mục tiêu cô nhắm đến luôn nhà ngòi vị chúa tể phụ nhân. Dưới một người, trên vạn người.

Kiểu tình yêu đầy toan tính, thật đáng sợ!

...

Ngày hôm sau, mọi việc diễn tiến hết sức bình thường. Không một nghi ngờ hay tỏ vẻ tò mò trước sự biến mất của chúa tể. Lòng tin tuyệt đối của những thuộc hạ ở lâu dài luôn hướng về chúa tể. Sáng sớm tinh mơ, Thiên đến kho trữ máu chọn một bịch máu thượng hạng rồi đi ra ngoài. Nghĩ lại, anh quay vào đặt bịch máu về chỗ cũ. Kế tiếp anh đi đến khu giam giữ, tìm một con mèo có loại máu thượng hạn.

Lấy máu xong, Thiên mang thẳng về phòng. Đợi Richard dùng hết, anh im lặng ra ngoài tiếp tục công việc. Đến giữa trưa, anh lại mang một ly máu khác đến chỗ Richard. Qua buổi trưa khoảng một tiếng đồng hồ, anh đưa thêm một ly máu nóng hồi tới cho Richard. Khoảng một tiếng sau đó, anh bắt đầu đưa thêm một ly. Nhìn Richard uống sạch ly máu tươi, Thiên rất cực bậc phát: “Anh nhịn đủ rồi.”

Người trên giường nhúm mày, không nói năng gì.

Thiên xông thẳng tới, rút dây truyền máu: “Không thể tiếp tục.”

Richard chỉ trừng mắt với Thiên.

Thiên quăng dụng cụ qua một bên, kiểm tra mạch đập trên cổ tay Diệp Vy. Tuy không có tiến triển nhưng sắc mặt đã dần tốt hơn. Sau anh nhìn qua Richard. Ban sáng đã thấy sắc mặt rất tệ, đến trưa quay lại thì sắc mặt còn tệ hơn. Anh cố tình quay lại nhiều lần, mỗi lần đều cảm nhận được tình trạng mất máu của Richard càng một trở nặng. Đến khi xác nhận Richard không thể dùng thuật phép đánh mình thì Thiên mới làm liều. Đúng như anh nghĩ, ngay cả sức đề nghị dậy cũng không còn.

Lục lợi học tử, Thiên lấy ra một ống tiêm cỡ vừa, bơm đầy thứ gì đó vào bên trong rồi tiến đến tiêm vào người Richard. Cả một đêm dài, Richard yên lặng nằm ôm chặt Diệp Vy, không chịu chớp mắt. Nếu còn không nghỉ ngơi thì cơ thể sẽ không thể tự phục hồi. Lượng máu đã mất của Richard nằm ngoài tầm kiểm soát của Thiên. Anh phải bảo vệ thân thể ngọc ngà của chúa tể, cần cho vị chúa tể này ngủ sâu một lúc.

“Thiên, đợi lúc tôi tỉnh, tôi sẽ đánh gãy tay anh.”

“Tới đó anh để cậu đánh.”

Richard không nói gì, im lặng ôm chặt cơ thể Diệp Vy vào lòng.

...

Chạng vạng.

Thân người nhỏ bé ngoan ngoãn nằm yên trên chiếc giường lớn, những ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng nhúc nhích. Xung quanh tĩnh lặng như tờ, chỉ có hơi thở đều đặn không ngừng vang lên. Mi mắt nặng trĩu lơ mơ hé mở, con ngươi sâu lắng phủ đầy tia hồ nghi, rất nhanh liền bị dập tắt. Diệp Vy cảm thấy trong đầu choáng váng chỉ muốn tiếp tục ngủ, nhưng cơ thể bị đè nặng đến mức hô hấp cũng khó khăn.

Cảm nhận được luồng hơi nhẹ nhàng phả ra từ đỉnh đầu, cô bất ngờ chau mày. Nhìn thấy vết thương trên tay đã được băng bó cẩn thận, Diệp Vy nhận không được thở dài một tiếng. Cũng may là... chưa chết. Kỳ thực lúc người ta điên cuồng muốn chết thì sẽ bán loạn tìm cách để chết, nhưng khi được đưa trở về từ địa ngục, ý chí mãnh liệt tìm chết khi đó đã biến mất không để lại chút dấu vết. Thật là đáng sợ!

“Em tỉnh rồi à?”

Thiên nói rất lớn, không hề dè chừng người bên cạnh Diệp Vy.

Diệp Vy nâng tay xoa đầu, định ngồi dậy nhưng lại bị gọng kìm của Richard giữ rất chặt. Cô sợ cử động mạnh một chút sẽ đánh thức anh, nên cam chịu nằm yên. Thấy dáng vẻ khổ sở của Diệp Vy, Thiên tiến tới gần giường lớn, cất giọng: “Tự mình ngồi dậy được không? Dù em có đập Richard xuống giường thì cậu ấy vẫn không tỉnh lại đâu. Không cần sợ. Em ngồi dậy, qua đây, anh giúp em kiểm tra một chút.”

“Anh ấy... bị sao vậy?”

Đẩy cánh tay của Richard ra, Diệp Vy cẩn thận quan sát gương mặt anh. Thấy anh không có phản ứng, cô mới tin lời nói của Thiên. Chật vật một lúc lâu, cuối cùng Diệp Vy cũng trèo được xuống giường. Vì bị anh ôm chặt quá lâu, hai chân cô tê cứng. Vừa mới đứng lên, cả người liền ngã xuống đất. Diệp Vy tưởng rằng Thiên sẽ chạy lại đỡ cô, nhưng không, anh nhân hạ ngồi trên ghế, nhìn cô té nhào. Cẩn rằng chịu đựng, Diệp Vy hít vào một hơi, im lặng ngồi một lúc rồi mới đứng dậy.

Thiên giương mắt nhìn Diệp Vy: “Richard vì cứu em nên bị rơi vào giấc ngủ ngàn năm, mãi mãi không tỉnh lại. Giờ thì em có thể tự do rồi, không ai có quyền bắt em lại được nữa. Trước lúc ngắt đi, chúa tể đã truyền lệnh cho cả lâu đài. Kẻ nào dám lấy mạng em thì sẽ chết rất khó coi. Anh sẽ thay cậu ấy giết hắn. Có được tự do mà em muốn, hạ được kẻ mà em chán ghét. Diệp Vy, em hài lòng rồi chứ?”

Diệp Vy xoay người nhìn Richard, nét mặt trở nên khó hiểu.

Một nụ cười hiện ra trên khóe miệng, Thiên nói: “Lo lắng vậy sao?”

Phát hiện mình bị lừa, Diệp Vy vội vàng ngoái nhìn Thiên.

Anh cười rộ lên: “Con người chỉ giỏi mạnh miệng.”

Cô im lặng ngồi xuống đối diện, đưa tay ra cho anh kiểm tra mạch đập.

Thiên liếc nhìn cánh tay Diệp Vy hồi lâu, sau đó nghiêm túc đặt tay lên vị trí mạch tượng, không có gì bất thường. Máu của Richard chỉ vừa truyền vào cơ thể Diệp Vy không lâu, chưa phát huy hết tác dụng, cũng không gây ra bất lợi gì. Anh đẩy cô về vị trí cũ, tiếp đến nghiền nát số được thảo còn tồn lại trong chiếc cốc lớn.

Thiên dùng mắt ra hiệu cho Diệp Vy tự tháo dây băng bó trên tay, rồi cẩn thận rắc được thảo lên vết thương của cô, sau đó giúp cô băng bó. Được khi cố định xong dây băng, anh mới cất giọng: “Thay vì đâm Richard một nhát rồi bỏ chạy, tại sao em lại làm bản thân bị thương? Diệp Vy, em biết rõ. Em biết Richard sẽ đứng yên cho em cắn quấy. Em cũng biết Richard sẽ lùi một bước nếu em dám tự làm mình bị thương. Điều này cho thấy em đã nhìn ra mình có chỗ đứng trong lòng cậu ấy.”

Cô im lặng cúi đầu.

Thiên nói tiếp: “Con người là thức ăn của bọn anh. Chơi đùa cho đến khi chúng chết dần, thưởng thức từng giọt máu ấm nóng và hơi thở yếu ớt của chúng. Là thú vui của bọn anh. Diệp Vy, ngay từ lúc bắt đầu, những sự thật này em đều biết rất rõ. Chỉ là đến tận hôm nay em mới có dịp chứng kiến. Đây là lẽ thường. Trong tự nhiên có những phân tầng cao thấp rõ rệt, bọn anh may mắn nằm ở tầng cao nhất. Một khi đã đến núi Tiêu Dao, em chỉ có hai lựa chọn. Hoặc là chết. Hoặc là phục tùng.”

Lúc này Diệp Vy ngẩng mặt nhìn Thiên.

Anh đáp lại ánh mắt cô, tiếp tục mở lời: “Mà em không thể chết, vậy nên chỉ có thể phục tùng. Richard tuyệt đối không buông em ra, em cũng không có khả năng trốn được cậu ấy. Trừ khi Richard chịu thả. Diệp Vy, ở lại núi Tiêu Dao đi. Chúa tể bóng đêm dù có tàn độc đến đâu thì vẫn cần một tri kỷ bên cạnh. Mọi sự dịu dàng của Richard đều dành hết cho em. Em không thể phủ nhận chuyện đó.”

Cô khẽ hỏi: “Không phải anh từng muốn em đi sao?”

Thiên bỗng nhiên hỏi lại: “Vậy bây giờ em có gan đi hay không?”

Cô gật đầu: “Em biết núi Tiêu Dao có kết giới ẩn, không có ma cà rồng dẫn đường thì em không thể nào xuống núi. Thiên, nếu anh đồng ý giúp em, em sẽ đi. Trước khi Richard tỉnh, em sẽ rời khỏi núi Tiêu Dao. Kí ức là của em, em không muốn để nó thuộc về người khác. Hơn nữa, em hứa sẽ giữ bí mật về sự tồn tại của các anh.”

Anh đáp rất nhanh, dường như không cần suy nghĩ: “Không thể.”

Chẳng để lộ chút cảm xúc nào, Diệp Vy mím chặt môi.

Thiên đứng dậy: “Em đã lún vào quá sâu rồi.”

Cô cũng đứng dậy: “Em không có.”

Thiên khẽ thờ dài, xoay người đi ra ngoài.

Đợi khi cửa phòng được đóng lại, Diệp Vy thất thần nhìn về phía giường lớn, nơi có dáng dấp cao lớn của người đàn ông quen thuộc. Cô không ngăn được bản thân, tiến lại giường ngủ, chầm chậm trèo lên, ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh anh. Nghiêng đầu ngắm nhìn gương mặt yên bình của anh,

Diệp Vy bỗng cảm thấy rối bời. Hơi thở nhịp nhàng thờ đều đều, bá khí lạnh lẽo quanh người vẫn hiện hữu.

Diệp Vy lên đưa tay sờ lên mặt anh, hành động nhút nhát tựa như sợ anh sẽ phát hiện rồi thức giấc. Dù anh không phòng bị, hai mắt nhắm chặt, thế mà trong lòng cô vẫn còn e sợ trước anh. Ngón tay nhẹ nhàng chuyển động quanh khuôn mặt anh. Chạm lên gò má lạnh lẽo của anh, vuốt dọc theo đường mũi cao của anh. Cô ngắm anh đến ngây dại, dờn tay lên mi mắt anh, sờ nhẹ vài lần. Sao lại có người đẹp trai đến mức này? Khiến người ta muốn sa vào trầm luân, mặc kệ nguy hiểm xung quanh.

Anh ngủ yên như vậy càng khiến cô dao động.

Di chuyển ngón tay đến bên đôi môi lạnh lạnh của anh, Diệp Vy chăm chú nhìn vào nó như đang bị mê hoặc. Môi của ma cà rồng đều rất xinh đẹp. Đỏ mọng đầy quyến rũ, căng tròn như chất kích thích. Diệp Vy nhìn không được, rướn người hôn nhẹ lên môi anh. Cảm thụ hơi lạnh từ anh một lúc lâu. Cô vui mặt lên vòm ngực rắn chắc.

Nếu không lún vào quá sâu, vậy cô đơn độc đến Động sói để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Kim cương đỏ

--

Khi Diệp Vy tỉnh dậy một lần nữa, mặt trời đã nhú khỏi đỉnh núi cao. Bên cạnh truyền đến luồng khí lạnh. Cô chống tay ngồi lên, đưa mắt nhìn quanh. Richard đã rời đi từ lúc nào, cô cũng không hay biết. Diệp Vy theo thói quen định vào nhà vệ sinh, phát hiện ra đây là phòng của Thiên thì hơi khựng lại. Rất nhanh sau đó, cô lắc đầu rồi đi thẳng. Nhà vệ sinh ở đâu cũng giống nhau. Không cần phải ngại. Trước đó cô cũng dùng phòng cũ của anh, nhà vệ sinh rất giống phong cách con người.

Rửa mặt sạch sẽ, Diệp Vy dán mắt nhìn bản thân mình trong gương.

Nét mặt phản chiếu là đáng vẻ hồng hào đến kì lạ, không hề xuất hiện chút mệt mỏi của người vừa bị thương nặng. Cô liếc nhìn cổ tay còn băng bó, một ý nghĩ thôi thúc Diệp Vy, ép buộc cô phải ngo qua vết thương trên tay. Diệp Vy không nhanh không chậm tháo từng lớp, cởi bỏ cuộn vải trắng. Còn chưa kịp nhìn đã cảm thấy trong ngực khó chịu, cô vội chống tay lên bõn rửa mặt, khó khăn hít thở.

Chưa đầy năm giây, cảm giác khó chịu bỗng nhiên biến mất.

Diệp Vy thở dài, cố định cuộn vải băng bó trên cổ tay. Trong lúc ngẩng đầu, đáy mắt vô tình lướt qua một vật thể lạ nằm yên trên cái cổ trắng nõn của cô. Diệp Vy tròn mắt kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào bản thân trong gương. Cô vô thức giơ tay chạm vào viên ngọc màu đỏ tía trên cổ, không giấu được sự tò mò của mình. Viên ngọc có hình dạng bất mắt, phát ra ánh sáng xinh đẹp, phản quang trước mọi thứ chiếu trực tiếp vào nó. Có điều, viên ngọc này rất lạnh, lạnh như da thịt của một người nào đó.

Đi theo con đường dài từ phòng của Thiên, đến ngã ngoặt, Diệp Vy rẽ sang một hướng khác. Đi về phòng của mình. Trùng hợp, lúc cô về đến phòng, lại trông thấy một dáng người khá quen mắt đang bước ra từ phòng của cô. Nhìn mái tóc màu bạch kim đầy lá loi của người đó, Diệp Vy giả vờ không quen, toan xoay người đi ngược về phòng của Thiên. Nhưng người đó đã trông thấy cô, nhướn miệng cười tươi.

“Em gái, còn có phòng riêng cơ đấy!”

Diệp Vy nắm chặt hai tay, đi về phía Jen, lách qua người anh, vào phòng. Chưa kịp đóng cửa đã bị chặn lại. Cô buông tay. Jen nhanh tay chụp lấy cánh cửa, mạnh mẽ đẩy ra. Tiếp đó theo Diệp Vy đi vào bên trong, thuận tiện để cửa mở toang. Diệp Vy trừng mắt nhìn Jen một lúc, cuối cùng mở miệng nói: “Anh đi theo tôi làm gì?”

Jen nhún vai: “Tôi khen em vài câu.”

Cô hừ nhẹ, không thêm trả lời.

Jen cười hà hà, chống tay nói: “Em gái, có khí phách! Đây là lần đầu tiên tôi thấy chúa tể bất lực trước một con người. Lúc đó em đứng là quả cảm. Nhưng mà tôi cần phải thông nào giúp em. Em gái à, tự từ trước mặt chúa tể ma cà rồng là một hành động ngu xuẩn. Em sẽ không biết sau đó mình sẽ phải đón nhận những gì đâu.”

Diệp Vy khinh khinh nhìn Jen, không hề run sợ.

Jen nói thêm: “Em gái, hay là theo tôi đến Tây Âu đi.”

Diệp Vy bày ra nét mặt ghét bỏ: “Jen đại nhân, bây giờ tôi không có tâm trạng đùa giỡn với anh. Mời anh đi cho. Tôi muốn yên tĩnh một mình. Anh

đứng...”

Bỏ lại câu nói dở, Diệp Vy đột nhiên nhớ. Cô khó khăn ôm ngực, cảm thấy máu trong cơ thể dường như đang chảy ngược, hô hấp cũng khó khăn. Từng tế bào thần kinh như được kích hoạt tối đa, hoạt động hết công suất. Để lại cảm giác đau rất trong cổ, cô cố gắng chống tay lên thành giường. Giương mặt lăm lăm mồ hôi.

Jen nghi hoặc: “Em gái, làm sao thế?”

“Tôi...” Diệp Vy hé miệng nói chuyện, làn không khí trào vào phổi khiến cô ho sặc sụa. Cả người ngồi phịch xuống sàn nhà lạnh lẽo, lông mày nhíu chặt vào nhau.

Jen tiến đến gần Diệp Vy, dùng tay nâng cằm cô lên: “Khó chịu ở đâu?”

Diệp Vy định nói, chợt nhớ đến thứ vật thể lạ trên cổ, con người trong suốt bỗng lóe lên một tia sáng mờ mờ. Viên ngọc đỏ tía. Cô run run vươn tay đặt lên cổ. Trước đây cô không hề xảy ra chuyện gì, hôm nay có viên ngọc này trên cổ, cơ thể cô bắt đầu có những cảm giác lạ. Rốt cuộc đây là thứ gì? Diệp Vy giật mạnh sợi dây trên cổ nhưng không cách nào lấy xuống được, cô tức tối kéo căng sợi dây, suýt chút khiến cổ mình bị thương. Viên ngọc đỏ tía vẫn nằm gọn trong lòng bàn tay Diệp Vy.

Cô hí hoáy mò trên sợi dây, tìm điểm chốt, kì lạ ở chỗ, không tìm thấy.

Thấy Diệp Vy đặt tay trên cổ, Jen tò mò đẩy cằm cô lên, định giúp cô tháo thứ trên cổ xuống. Ngay khi nhìn thấy sợi dây, trong đầu Jen đã hiểu một chuyện. Để xác nhận sự thật, Jen kéo bàn tay đang nắm chặt vật gì đó ở trên cổ ra, đập vào mắt anh là một viên kim cương đỏ vô cùng cao quý và quen mắt. Viên kim cương đỏ này thế gian chỉ có một, chủ nhân của nó có quyền lực tối cao và đầy uy nghiêm. Trên đây có loại thuật chú đặc biệt, một khi đeo vào cổ, vĩnh viễn không thể tháo ra.

Trừ khi... chặt đầu người đó xuống.

Jen tỏ vẻ lúng túng chưa từng thấy: “Em gái, cái này không phải trộm được chứ?”

Con khó chịu qua đi, Diệp Vy chậm rãi hít thở.

Anh buông tay khỏi người cô: “Tôi qua tôi không thấy nó trên cổ em.”

Cô cũng khó hiểu không kém: “Tôi vừa thấy sáng nay, đây là thứ gì vậy?”

Jen đứng lên: “Kim cương đỏ.”

Hai mắt Diệp Vy sáng rực: “Kim cương?”

Chạm lên bề mặt viên kim cương, Diệp Vy âm thầm tính toán. Một món trang sức có giá trị cao. Món hàng này chắc chắn có thể đổi lại được rất nhiều rất nhiều thứ ở chỗ của con người. Kim cương có sức hấp dẫn không hề kém cạnh những đại gia giàu có, giá thành của nó còn cao hơn bọn đại gia ngàn lần. Đây còn là một viên kim cương đỏ, nhất định sẽ được định giá trên trời. Cô... cũng có lúc sẽ tham lam.

Diệp Vy đưa tay lên cổ, tiếp tục tìm cách tháo sợi dây xuống.

Jen khẽ lên tiếng: “Em gái, đừng tốn công vô ích.”

Nói xong, Jen im lặng xoay người. Richard đứng ở cửa, đôi mắt màu xám tro mang theo tia nhìn lạnh lẽo, chiếu thẳng lên người Jen. Anh chợt dạ nhún vai, lảng lảng rời khỏi phòng của Diệp Vy. Richard đi vào trong, anh dùng một luồng khí mạnh đóng sầm cửa lại. Âm thanh dọa Diệp Vy, cô sợ hãi buông tay xuống, dè chừng nhìn anh đang chậm rãi bước tới gần, bàn chân nhỏ bắt giắc trốn về sau. Lùi đến góc phòng, không còn đường thoát, cô cam chịu đứng yên, cảnh giác trước anh.

Richard không chút do dự đi thẳng tới trước mặt Diệp Vy.

“Vy, nhớ kỹ, tôi chưa từng lừa dối em, lời tôi nói, đều là thật.”

Từng thanh từ mỉa mai đến đáng sợ, tông giọng lạnh tanh của anh khác xa ngày thường khiến lông tơ trên người Diệp Vy dựng thẳng hết lên. Cô nuốt khan một tiếng rồi cúi gầm mặt. Những lời anh nói vào tối hôm qua như một chuỗi âm thanh tàn khốc, chạy thẳng vào tâm trí của cô. Dừng khi dùng để chống đối anh cũng không còn. Cô không lên tiếng. Cảm thụ hơi lạnh truyền tới từ bức tường sau lưng.

“Vy, nếu em dám làm chuyện ngu ngốc, tôi nhất định không tha cho em. Không phải cứ chết đi thì mọi thứ sẽ biến mất. Bỏ dao xuống.”

“Mạng của em thuộc về tôi. Không có sự cho phép của tôi, em không được chết. Nếu em dám chết, tôi nhất định tìm những người mà em quan tâm nhất, bắt họ theo em xuống suối vàng đoàn tụ. Sau đó, dù có lật tung địa ngục, tôi cũng nhất định đưa hồn em trở về, khiến em sống không bằng chết. Tốt nhất em đừng chết. Nghe rõ không?”

Richard dùng tay bóp chặt cằm Diệp Vy, giọng từng tiếng: “Em cho rằng làm như vậy sẽ chết sao? Chẳng nào tôi còn sống trên đời, ngày em từ biệt thế gian vẫn còn xa lắm! Vy, bắt đầu từ hôm nay, em sẽ biết thế nào mới chính là địa ngục thật sự.”

Đôi mắt trong veo động lại cảm xúc sợ sệt làm người đối diện chẳng nở nhăn tâm hành hạ. Đó là nếu như đối diện Diệp Vy là một người khác. Richard ở trước mặt cô vẫn giữ thái độ lạnh nhạt, ánh mắt tàn nhẫn, sức lực trên tay ngày càng mạnh. Cơ hồ như muốn bóp chết cô, để cô cảm nhận rõ ràng nỗi đau. Diệp Vy nhắm mắt, vội vàng đưa tay đẩy mạnh người anh. Đột nhiên nhớ lại khung cảnh thê thảm mà cô gái đã chết phải trải qua, hai tay Diệp Vy như bị rút cạn sức lực, không dám cử động.

Một giây tiếp theo, trong người lại truyền đến cảm giác khó chịu.

Diệp Vy không nghĩ nhiều, dùng tay bám chặt vào người Richard. Richard bị động tác của cô kích động, anh nói lỏng bàn tay trên cằm, chăm chú nhìn Diệp Vy. Thấy nét mặt kì lạ của cô, anh trầm ngâm một lúc. Sau, anh dùng một tay giữ chặt eo cô giúp cô đứng vững, tay còn lại anh kéo mạnh cuộn vải trắng quấn trên cánh tay bị thương của cô. Cuộn vải còn vương mùi được thảo rơi tõm xuống đất. Để lộ cổ tay thon gọn không chút tí vết. Hai mắt Richard sầm tối, hơi thở dần mất bình tĩnh.

Diệp Vy khó chịu bấu mạnh mười ngón tay vào người anh.

Richard nâng mặt cô lên, nhìn qua nhìn lại một lúc, cuối cùng hỏi: “Đói không?”

Cô vô thức gật đầu, ngủ lâu như vậy, đúng là có hơi đói.

Anh không nói gì, há miệng để lộ hai chiếc răng nanh trắng muốt. Diệp Vy tưởng Richard tự hỏi chính mình, muốn dùng máu của cô để lấp đầy cái bụng rỗng. Cô tròn mắt, nghiêng đầu tránh né hàm răng của anh. Anh đè chặt cổ cô. Cô lại thấy anh dùng răng nanh cắn mạnh vào động mạch chính trên cổ tay của mình, tiếp đến mạnh mẽ áp sát cổ tay đang chảy máu đến miệng Diệp Vy, ép buộc cô há miệng ra.

Diệp Vy gất lên: “Anh... ưm...”

Mùi tanh xộc thẳng vào mũi, Diệp Vy bị ngộp, muốn ho nhưng không thể vì bàn tay to lớn của anh đang chặn trên miệng cô. Vị của sắt gỉ truyền thẳng vào khoang miệng khiến Diệp Vy buồn nôn, cô liên tục đánh vào người anh ra hiệu. Richard thấy Diệp Vy cứng đầu không chịu nuốt xuống số máu đã tràn vào miệng cô, anh nhú mồm lấy tay xuống, định sẽ dùng cách khác cho cô uống. Nhưng anh vừa bỏ ra, Diệp Vy vội vàng đẩy mạnh anh, tìm đường chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Tạch.

Ào ào

Nghe tiếng nước chảy, Richard đi nhanh đến cửa.

Diệp Vy há miệng nôn sạch đống máu đã ngấm trong miệng, uống vài ngụm nước rồi phun ra, cứ như vậy lặp lại nhiều lần. Sau đó cô cúi người ho sảng sặc, nước mắt vì thế cũng chảy ra. Lớp máu trên bồn rửa mặt dần bị nước thay thế, mùi tanh trên mũi cũng dần tàn đi. Diệp Vy vừa định đứng lên, dạ dày lại cuộn trào, cô liền khom người nôn khan. Trong khoang miệng vẫn còn sót lại chút ít mùi vị của máu tươi.

Tuy máu của anh thơm hương hổ phách nhưng cô vẫn cảm thấy rất tanh.

Richard bước đến bên cạnh Diệp Vy, vuốt nhẹ dọc sống lưng của cô.

Cô nhìn anh qua tấm gương lớn: “Anh làm gì vậy?”

Lời vừa dứt, cô đột nhiên cảm thấy có chỗ không đúng. Cô nhìn xuống cổ tay đã không còn vết thương, sau lại nhìn qua vết cắn trên tay anh từ từ lành lại, cuối cùng bùng nổ. Diệp Vy tròn mắt, quay sang đẩy mạnh Richard khỏi người cô, thái độ hoàn toàn không hề sợ chết: “Anh biến em thành ma cà rồng? Tại sao chứ?”

Richard tóm gọn hai tay của cô, đánh thép cắt giọng: “Không phải.”

Cô không hề tin, trừng mắt chất vấn anh: “Đừng gạt em.”

“Không gạt em.”

“Thế hành động vừa rồi của anh là ý gì?”

Richard thần nhiên đáp: “Em nhìn nhầm.”

Diệp Vy tròn mắt nhìn anh, đúng là da mặt rất dày.

...

Cuối cùng, Diệp Vy được Richard kéo đến phòng Thiên làm một loạt kiểm tra khó hiểu. Cô tròn mắt nhìn Thiên đi qua đi lại trong phòng, nét mặt khi này khi khác thay đổi thất thường. Đặt mẫu thử sang một bên, anh lại tiếp tục nghiên cứu thứ gì đó mà Diệp Vy có nhìn thấy cũng không thể hiểu hết được. Sự im lặng bao trùm lấy gian phòng có nhiều hương dược thảo. Thiên còn dùng một cái ấm bằng sứ để sắc thuốc.

Diệp Vy bất ngờ nhìn chằm chằm vào thứ thuốc đang được Thiên đun sôi, sau đó đưa tay che mũi, mùi khó ngửi chết đi được. Có dự cảm chẳng lành, Diệp Vy lén lút đứng dậy, chậm chạp tiến về phía cửa. Richard bắt được ánh mắt của cô, dùng thân người chặn ngay cửa ra vào, khiến Diệp Vy không thể ra ngoài. Anh trừng mắt cảnh cáo, Diệp Vy đành quay về chỗ ngồi, yên lặng âm thầm oán trách kẻ độc ác là anh.

“Đây là thảo mộc.” Thiên cười với Diệp Vy: “Mùi khó ngửi nhưng rất dễ uống.”

“Thuốc Đông Y chưa khi nào là dễ uống.” Diệp Vy tỏ vẻ không đồng tình.

Thiên cười rộ lên: “Em thử không uống xem.”

Diệp Vy định đối đáp, trông thấy nét mặt của Richard thì im bật.

Chợt, Thiên nghiêm túc nói chuyện với Richard: “Không sao đâu, chỉ là bị sốc nhiệt thôi. Nhiệt độ trong máu của cậu khác với những ma cà rồng trong tộc, nên Diệp Vy phải chịu ảnh hưởng của tác dụng phụ. Diệp Vy không bị biến thành ma cà rồng là vì trước đó đã nhận máu từ Bắc Thần. Loại máu đó khiến cơ thể cô ấy gạt bỏ khả năng tiếp nhận máu của ma cà rồng khác. Richard, máu của chúa tể là thứ tinh thể vô cùng kì diệu và cổ quái. Cô gái này thật may mắn, có thể sở hữu được nó.”

Richard khẽ cử động mi mắt: “Thiên, cánh tay còn lại, muốn giữ hay không?”

Nghe đoạn đối thoại giữa hai người, Diệp Vy hoàn toàn bị đá kích.

Trong giây phút lơ đãng, Diệp Vy liếc nhìn cánh tay bó bột của Thiên. Ma cà rồng cũng có thể bị gãy xương sao? Nhưng chắc khả năng hồi phục sẽ nhanh hơn con người. Thiên mạnh như vậy, không lý nào bị kẻ khác tấn công. Ở lâu dài, Diệp Vy chưa từng trông thấy anh bị thương. Mấy vết thương nhỏ này khác nào hạ thấp giá trị của anh. Thăm nghĩ, Diệp Vy nhìn không được, bèn hỏi nhỏ: “Tay anh sao vậy?”

Thiên cúi mặt, nghiêng răng.

Thật biết nắm bắt trọng tâm câu chuyện!

Đợi thêm một lúc, Thiên đưa tay nhấc ấm sứ xuống, cẩn thận rót thứ nước màu nâu trầm sang cái chén sứ bên cạnh. Đưa chén thuốc tới trước mặt Diệp Vy, Thiên cười vô cùng man rợn. Diệp Vy cảm thấy cả người lạnh toát, quay mặt đi chỗ khác, không thèm nhận chén thuốc từ Thiên. Thiên cười cười, đặt chén thuốc lên bàn rồi đi ra ngoài. Lúc ra đến cửa, anh âm thầm nhìn Richard một cái, sau đó mới lượn đi.

Richard tựa người vào cửa, hồ hững quan sát Diệp Vy.

Diệp Vy chột dạ, đảo mắt đến anh, tiếp đến nhìn qua chén thuốc còn nóng.

Thời gian tích tắc trôi, chén thuốc nguội dần, đã thích hợp để uống.

Richard lười biếng dựa lên cửa, mắt hướng về phía Diệp Vy.

Bị cái nhìn chòng chọc của anh chiếu thẳng lên người, Diệp Vy không hề thấy thoải mái chút nào. Cô chậm chạp bước đến bàn, cầm lấy chén thuốc. Không phải cô sợ. Tại cô không thích bị anh nhìn như vậy. Cặp mắt của anh cứ như ánh nhìn của đại bàng sắp săn mồi, gieo rắc cái chết thê lương đến con mồi. Nâng chén thuốc đến mũi, gương mặt vốn còn tỉnh lặng của Diệp Vy đột nhiên nhăn nhúm. Cô đặt vội chén thuốc xuống, đưa tay bịt miệng “Oẹ” một tiếng.

Cái mùi... đúng là thuốc Đông Y.

“Nín thở.”

Richard tốt bụng nhắc nhở, thái độ có chút nhẫn nhịn.

Diệp Vy không dám phản kháng, dùng tay bóp chặt mũi, đưa chén thuốc lên miệng nếm thử. Đầu lưỡi vờn ra, dè dặt liếm chút ít. Sau đó, Diệp Vy trợn mắt, không chút nhân nhượng, đặt chén thuốc về vị trí cũ. Vị đắng chạy dọc theo cổ họng truyền xuống dạ dày. Lý do nhiều người không thích thuốc Đông Y chính là đây. Cô buồn nôn, hốc mắt đỏ hoe. Đưa tay xoa xoa lên bụng, cô bất nhẫn chớp chớp mắt.

Trong miệng đắng đến mức khiến Diệp Vy giậm mạnh hai chân lên sàn, tạo ra chuỗi âm thanh bịch bịch vui tai, đáng vẻ như một chú thỏ nhỏ đang nhảy nhót lấy lòng chủ nhân. Richard thả lỏng lông mày, thu trọn hình ảnh của Diệp Vy vào mắt. Anh cười như không cười, đóng chặt cửa phòng, sai chân đến bên cạnh cô. Đưa chén thuốc tới gần miệng Diệp Vy, anh nhẹ giọng sai khiến: “Vy, há miệng.”

Diệp Vy sống chết lắc đầu, che kín miệng.

Anh đan tay vào tóc cô, dịu dàng hỏi: “Ngoan.”

“Em chịu đựng được.”

Diệp Vy nói nhỏ đến mức anh cũng nghe thấy.

Richard bắt cô ngẩng đầu: “Đừng buồn.”

Diệp Vy nhất quyết cắn chặt răng.

Anh cười trầm thấp, cúi người ôm Diệp Vy vào lòng. Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Diệp Vy đã thấy hai người đang đứng ngoài trời, trước mắt là một địa điểm vô cùng quen thuộc. Lối vào ngục tối. Chén thuốc trên tay Richard vẫn còn sóng sánh từng nhịp. Anh kéo Diệp Vy xoay người, đưa chén thuốc đến trước mặt cô. Diệp Vy ngoan ngoãn nhận lấy, hết nhìn chén thuốc rồi nhìn lên anh, hết nhìn lên anh rồi hạ tầm mắt sang hướng lối vào ngục tối. Một con đường lạnh lẽo, tối đen như mực.

Nhớ đến đoạn đối thoại giữa anh và Thiên, cô khẽ: “Richard, máu của anh...”

“Rất quý.”

Anh giải đáp giúp cô, lời nói nhanh gọn, đánh thép.

“Vậy tại sao anh...” Diệp Vy áp ứng.

“Em sẽ không bao giờ thoát khỏi tôi được.” Nói đoạn, Richard nhướn mày, anh đã dùng hết kiên nhẫn với cô: “Vy, em còn do dự thì không cần uống nữa, cứ đi thẳng vào ngục tối. Đợi khi nào em muốn uống thuốc thì ra ngoài. Tôi sẽ ở đây đợi em.”

Diệp Vy nín thin, dùng tay bịt chặt mũi rồi ngửa cổ uống hết chén thuốc.

Richard hài lòng, tán thưởng nhìn cô. Anh khom lưng bế cô lên, di chuyển một cái liền khiến hai người đứng trong nhà bếp của lâu đài. Anh để Diệp Vy ngồi vào ghế rồi gọi một tên thuộc hạ đến. Không biết đã nói gì với hắn. Một lúc sau, hắn quay trở lại, trên tay là một hộp dậu tây đỏ mọng. Hắn dâng hộp dậu tây cho anh, sau đó cúi người ra ngoài. Richard mở hộp dậu tây đặt lên bàn, im lặng nhìn Diệp Vy.

Bốc một quả dậu tây to tướng cho vào miệng, Diệp Vy vui vẻ cảm nhận hương vị chua chua ngọt ngọt của nó. Đáng vẻ chán ghét vì bị ép uống thuốc không còn, thay vào đó là grong mặt thỏa mãn vì loại hoa quả trên bàn. Chỉ một loáng, Diệp Vy đã ăn gần hết hộp dậu tây. Richard hồ hững tựa vào bàn, ngắm nhìn cô. Dưới ánh sáng của ban ngày, tòa lâu đài vốn luôn âm u chợt phảng phất chút dư vị yên bình.

“Vy, những lời em từng nói, còn ý nghĩa không?”

Diệp Vy đặt quả dậu vừa cắn dở xuống, im lặng cúi đầu, che giấu cảm xúc.

Richard lãnh đạm đặt tay lên đỉnh đầu Diệp Vy, nhẹ nhàng vuốt ve.

Những lời từng nói... ý anh là lời nào? Cô không biết. Trong đầu hiện ra khoảnh khắc cô đã thừa nhận mình đau lòng vì anh, đến tìm Luân cũng là vì anh, cô thật lòng muốn bảo vệ anh, cô thật lòng muốn ở lại bên cạnh anh. Diệp Vy không rõ Richard có nghĩ giống cô hay không, bất giác đối diện ánh mắt sâu như đáy biển thăm thẳm chìm dưới màn đêm. Ngay sau đó, hình ảnh đẫm máu của ngày đại tiệc lại hiện ra trong tâm trí. Máu và xác chết. Những gương mặt thỏa mãn cùng bộ móng nhóp nháp và răng nanh dính đầy chất lỏng đặc sệt. Nó thật sự quá sức chịu đựng.

Vẫn còn một hình ảnh cô không thể quên.

Ngón tay lạnh lạnh của anh luồn vào mái tóc mềm mại của cô, anh dịu dàng nâng niu như đang ngắm nhìn một món bảo vật vô giá. Anh cử động khoe miệng, câu chữ cất lên nhẹ như lông vũ, nhưng lại có lực sát thương rất nặng: “Vy, sợ tôi rồi sao?”

Diệp Vy ngẩng mặt, mắt nhìn thẳng anh: “...Em không sợ.”

Chỉnh lại tóc giúp cô, anh gật đầu: “Tốt.”

Cô nhỏ giọng gọi anh: “Richard.”

Anh yên lặng đợi.

Cô chạm vào tay anh, ánh mắt trong veo: “Máu của máu... rất hợp với anh. Những cảnh tượng đáng sợ đó không bằng một cảnh mà em đã thấy. Khi anh hút máu người đó, máu chạm rãnh động lại trên khoe miệng anh, trên tay anh cũng dính chút máu. Vì sao một khắc đó em lại cảm thấy anh rất đẹp? Em không dám thừa nhận. Lẽ ra trong hoàn cảnh ấy, mọi người sẽ sợ hãi. Em không sợ anh, một chút cũng không. Ngược lại, em đã bị cảnh đó quán chặt lấy, nhấn em chìm xuống, không có cách thoát ra.”

Cuối cùng Diệp Vy cũng phải thừa nhận một sự thật trong đêm đó.

Diệp Vy bỏ chạy vì điều gì chính cô cũng không rõ, nội tâm cô gào thét rất nhiều lần, cô muốn nghe giọng nói của anh, muốn nghe anh dịu dàng gọi tên cô. Nhưng cô chỉ nhìn thấy một người đàn ông cao ngạo mang theo hơi thở của địa ngục, khoác lên mình chiếc áo choàng màu đen huyền bí, đang tận hưởng hương thơm mê đắm và vị ngọt động lòng người của máu tươi. Đáng vẻ đó của anh lại choáng lấy tâm trí điên dại của cô, để cô sa mình hư hỏng. Máu tươi và anh như hòa quyện làm một thể thống nhất, khiến vẻ đẹp ma mị của anh dâng thêm một tầng, tỏa ra vàng quang.

Thê lương mà lộng lẫy, lạnh lùng mà cuồng si.

Mị lực của ma cà rồng quá lớn, đã đè bẹp hết mọi suy nghĩ trong đầu Diệp Vy.

Richard nheo mắt: “Vy, tôi phải thế nào với em đây?”

Cô nói: “Em... lúc đó... em rất muốn nghe anh giải thích. Em muốn nghe anh nói đó chỉ là giấc mơ, không có thật. Em muốn anh xác nhận, đó không phải con người thật của anh. Nhưng em cũng biết, anh sẽ không bao giờ giải thích. Chỉ là...”

Anh sờ lên mặt cô, khẽ giọng: “Vy, đó là con người thật của tôi.”

Diệp Vy lắc đầu, nhào người lên, hôn vào môi anh. Cô học theo anh, dùng miệng mình bao phủ cánh môi lạnh như đá của anh, nhẹ nhàng hôn, nhẹ nhàng chuyển động. Richard đặt tay lên eo Diệp Vy, kéo người cô áp sát vào anh. Đưa tay đến sau ót của cô, anh dịu dàng giúp cô tìm đúng phương hướng, hé miệng tiếp nhận cái lưỡi không có chút kĩ xảo của cô. Lần đầu tiên anh cố tình phối hợp với nhịp điệu chậm như rửa bát của Diệp Vy, tùy ý cô xoay chuyển nụ hôn theo kiểu cô thấy thích.

Richard muốn cảm nhận cảm xúc của Diệp Vy, càng nhiều càng tốt.

Nếu được quay lại khoảng thời gian buổi tối hôm đó một lần nữa, Richard biết chính anh cũng sẽ làm ra những chuyện như vậy. Bởi vì anh là ma cà rồng. Cốt cách và khí chất đều sinh ra từ địa ngục. Máu tươi là thức ăn của anh. Đứng trước những con mồi, từ đáng thương đến quật cường, cảm xúc của anh vẫn nguyên vẹn đóng băng.

Hình dạng quỷ dữ dọa cho cô bé con hoảng sợ, nét mặt đó không giống với những lần trước đây. Ngay cả lần đầu tiên gặp mặt cô cũng không sợ như vậy. Richard biết được giới hạn của Diệp Vy. Nhưng anh không thể để cô giẫm chân tại chỗ. Diệp Vy không quen được với những thứ kia, thì làm sao trở nên can đảm? Vòng bảo vệ của anh có mạnh mẽ đến đâu cũng không bằng khả năng tự bảo vệ chính mình của cô.

Cảm thấy mình đã hôn đủ, Diệp Vy chậm chậm dời môi mình khỏi anh.

Chợt, một giọng nói bất ngờ vang lên: “Trời ạ!”

Jen dùng bộ mặt không thể nào khó ưa hơn được nữa nhìn chòng chọc vào Diệp Vy làm cô ngượng ngùng bỏ xuống khỏi người Richard. Cô vừa yên vị ngồi xuống ghế của mình thì Jen cũng đồng thời bước đến bên cạnh cô, cánh tay dài vươn ra, kéo hộp đầu tây về phía mình, tùy tiện chọn bừa một quả cho vào miệng. Cái cách anh ta ăn đầu tây mềm ẩm đến đáng ghét, như đang cố tình thương thức một thứ... không phải là đầu tây. Diệp Vy xấu hổ đến đỏ mặt, không nghĩ nhiều nữa, nằm bẹp xuống bàn.

“Em gái, cái kĩ thuật hôn tệ hại của em không khiến chúa tể thỏa mãn được đâu.”

“...”

“Nhưng mà ta lại thấy chúa tể rất hưởng thụ.” Jen nghiêng nhìn Richard: “Chúa tể của chúng ta thay đổi khẩu vị rồi? Thế này rất dễ bị ghen chết! Chúa tể, tốt hơn hết vẫn nên tìm vài nữ ma cà rồng. Kĩ thuật của chúng cao siêu hơn nhiều. Dĩ nhiên không sánh bằng kĩ thuật của người. Người đợi em gái này, chắc phải đợi đến khi cái vật kia không còn dùng được nữa... Hự... A... Người lại đánh ta? Mẹ nó, đau!”

Jen gấp người, khỏ sở ôm bụng.

Richard lạnh lùng: “Cẩn thận cái miệng của người.”

Jen không dám cãi lại, bắt đầu hướng cái miệng sang Diệp Vy: “Em gái, có muốn nghe tôi miêu tả sự thô tục của chúa tể hay không? Chúa tể nhà tôi rất biết cách khiêu khích ngon lửa của phụ nữ, làm họ mê mết đến chết rồi tàn nhẫn buông tay. Muốn thì tự đến. Em gái, biết tự đến có nghĩa là gì không? Là tự đến thỏa mãn dục vọng giúp chúa tể. Dùng tay. Dùng miệng. Tối lúc cần dùng thân thể thì chúa tể lạnh lùng bảo dừng lại rồi bỏ đi, chúa tể chê chúng dơ bẩn. Em gái, có một lần, suýt chút nữa chúa tể đã hành chết một nữ ma cà rồng. Tiếc là khi thời khắc chín muồi lại có việc đại sự cần phải giải quyết gấp. Chắc, chắc, không thì đã có kịch hay để xem rồi!”

Bộp.

Diệp Vy đập mạnh tay xuống bàn, đầu đến nghiêng rặng.

Jen tròn trĩnh mắt.

Richard vừa lúc thu lại bá khí trên tay.

Cô chỉ thẳng vào Jen, giọng miệt thị: “Jen đại nhân, anh có thù oán sâu nặng với Richard đúng không? Anh yêu thầm anh ấy? Ăn không được thì đập đổ? Anh ghen tỵ vì Richard không chạm vào anh nên luôn miệng châm chọc anh ấy, không ngừng nói mấy lời khó nghe đó? Jen đại nhân, anh không có nhân phẩm! Biến thái!”

Richard đi qua xoa đầu Diệp Vy: “Vy, không được vô lễ.”

Cô hất tay anh ra, bực tức hướng đến anh: “Richard, anh là chúa tể, quyền cao chức rộng, sao lại để thuộc hạ nói xấu mình như vậy? Hay đó là sự thật? Đúng... đầu tiên là dùng tay đúng không? Sau đó dùng miệng? Dùng miệng, anh dùng mơ. Dùng có mà mơ. Không có chuyện đó đâu. Em tuyệt đối... Không nói chuyện với anh nữa.”

Nói xong một hơi dài, Diệp Vy hằm hằm bỏ đi.

Không thể tin được. Không thể tin được. Đàn ông có thể mang chuyện đó ra đùa giỡn giữa thanh thiên bạch nhật, còn vô tư nói trước mặt một cô gái đơn thuần thánh thiện như cô. Họ không ngại nhưng cô ngại giùm họ. Nhắc đến càng bức mình, nữ ma cà rồng quyền rũ hơn cô, anh hứng thú với hơn cũng phải. Vậy thì anh đi tìm bọn họ giải khuây đi, đừng hòng chạm vào cô, cũng đừng nghĩ cô sẽ chạm vào anh.

Jen cười cười, nhìn Richard: “Em gái vô lễ rồi!”

Rầm

Ngay lập tức, cả người Jen bay lên rồi đổ ầm xuống nền nhà lạnh lẽo. Trên thân thể phát ra một tiếng “rắc” cho thấy có một bộ phận nào đó đã gãy làm hai. Jen cả nhấc đứng dậy, chống tay lên mặt bàn, gương mặt cười cợt hóa thành xám xịt. Richard thấy tia nhìn cảnh cáo lần cuối cùng sang Jen, con người bỗng u ám đến đáng sợ.

* * *

Diệp Vy đứng đứng bỏ về phòng, nào ngờ vừa mở cửa đã nhìn thấy một thân hình cao lớn chắn ngang trước mặt. Cô không thèm nhìn anh, trực tiếp đi ngang qua người anh. Richard hứng thú dõi mắt theo cô, giọng thâm trầm “Em tức giận?”

Cô đáp gọn, ngồi xuống giường: “Không có.”

Ánh mắt anh sẫm tối: “Đừng chơi trò này với tôi.”

Cô tức tối: “Anh ra ngoài đi.”

Richard làm như không nghe, dùng mắt đánh giá cô, bộ dạng tức đến ghen của cô gái nhỏ khiến lòng anh dâng lên một cỗ nhiệt cảm xúc lạ lẫm. Kẻ dám cả gan bày ra nét mặt giận dữ trước mặt anh đều có kết cục không tốt. Nghĩ lại, trước nay cũng chưa từng có ai dám lỗ mãng như vậy. Richard âm trầm cử động mi mắt, bị người tức giận, loại cảm giác này có chút... thỏa mãn. Thỏa mãn? Anh lại nhú mày.

Diệp Vy giương mắt nhìn anh. Anh tự nhiên xuất hiện trong phòng cô, còn nói mấy lời khó nghe như vậy. Cô có cùng anh chơi đùa gì sao? Hay anh muốn ám chỉ, nói cô không có quyền tức giận trước mặt anh? Nhưng nét mặt đáng sợ của anh khiến Diệp Vy chùn bước. Con giận cũng đột nhiên hạ xuống. Cô... thật không có tiền đồ.

Anh hít mi mắt đầy gian manh: “Đây là lâu đài của tôi.”

Cô ngang ngược: “Nhưng đây là phòng em.”

“Lâu đài, của tôi.”

“...”

Anh đột nhiên nói: “Tôi không chạm vào bọn họ.”

Diệp Vy xì một tiếng không tin, ngoái mặt sang chỗ khác. Trước thái độ cường ngạnh của cô, Richard không chút khoan dung, dùng tay bóp chặt cằm cô, ép cô quay mặt lại nhìn anh. Dù đau nhưng Diệp Vy vẫn không lên tiếng. Anh muốn bóp thì cho anh bóp, đau chết cô luôn càng tốt, cho anh áy náy cả đời. Trộm nghĩ, ánh mắt cô lóe lên một tia tinh nghịch. Richard không hề chú ý, anh nghiêm giọng: “Em đang ghen.”

Cô lúng túng: “Ài... ai thèm ghen... chứ?”

Richard dịu giọng dỗ dành: “Tôi chỉ chạm vào một mình em.”

Diệp Vy bĩu môi: “Còn lâu em mới cho anh chạm vào.”

Đây là được đăng chân lần đầu đầu?

Anh bỏ tay khỏi cằm cô, xoay người: “Vy, đừng thách thức giới hạn của tôi.”

Diệp Vy ghen lời. Richard đứng thẳng người, mắt cũng không thèm nhìn vào cô nữa. Biểu hiện của anh rõ ràng không phải kiểu đang dỗ dành mà là đang chọc tức người ta. Còn dám khẳng định anh không chạm vào bọn họ. Nếu không chạm vào thì làm sao khiêu khích họ được. Tưởng cô ngốc lắm sao! Thấy anh đi ra cửa, cô ủy khuất nói nhỏ: “Làm như em không biết cách quyền rũ đàn ông. Không phải chỉ...”

Giây tiếp theo, một lực đạo lớn áp đảo lên người Diệp Vy. Cô bị đè xuống giường bằng cách thô bạo, động tác cứng cáp, khiến cho cơ thể đau nhức. Diệp Vy mở to mắt nhìn gương mặt u ám của Richard hồi lâu, miệng chưa kịp mở đã thấy anh tà ác nhếch lên khóe môi mỉa mai hoặc của mình, giọng thâm sâu khó lường: “Vy, chứng minh cho tôi xem, nghe nói em biết cách quyền rũ đàn ông. Vừa hay tôi đang rảnh.”

“Anh nghe nhầm đó!”

“VẬY sao?”

“Rõ ràng là anh nghe nhầm rồi!”

“Thật?”

Trước ánh mắt đáng sợ của anh, Diệp Vy đành hạ cò: “Em sai rồi.”

Richard không nói gì, lặng lẽ nhìn cô. lát sau, anh cúi thấp đầu, hôn lên cổ Diệp Vy rồi dùng răng nanh dạo chơi một vòng. Diệp Vy run rẩy nắm chặt cánh tay rắn chắc của anh. Cô còn chưa chuẩn bị, răng nanh của anh đã cắm sâu vào cổ. Richard đặt tay bên eo Diệp Vy, nhẹ nhàng siết, kéo hai thân thể sát vào nhau như trước.

Cô sợ hãi kêu lên một tiếng: “A...”

Luồng máu nóng hồi theo răng nanh truyền xuống bụng, khiến tâm trạng tăm tối tìm thấy chút ánh sáng nhỏ nhoi. Richard dùng tay nâng đầu Diệp Vy lên cao, để răng nanh cắm sâu hơn vào cổ của cô. Diệp Vy đau đớn bám vào vai anh. Cô nhắm nghiền hai mắt, cắn chặt môi, khiến chúng chảy máu. Anh rờ đầu lưỡi lau sạch vết cắn rồi tìm đến đôi môi đã bị máu làm bẩn của cô, tham lam mút lấy, để chúng sưng lên.

Diệp Vy hô hấp đứt quãng, đầu óc choáng váng.

Richard đem cô đặt dưới thân, vuốt ve khuôn mặt ửng đỏ của cô.

“Để tôi thấy em đi quyến rũ đàn ông, tôi sẽ khiến em tàn phế.”

Cô lập tức gật đầu, ngoan ngoãn kéo tấm chăn bông che kín khuôn mặt. Vài giây sau đó cô bỗng nhiên nhớ ra chuyện quan trọng, kéo chăn bông ra. Richard vẫn còn ngồi bên giường, hai mắt nhìn theo động tác nhỏ của Diệp Vy. Cô bị ánh nhìn của anh làm cho ngây ngốc. Sự dịu dàng của vài ngày trước lại xuất hiện. Diệp Vy tưởng mình nhìn lầm, vội vã ngồi bật dậy. Ngay lập tức, sắc mặt Richard lại bình thường.

Cô nhìn anh, giọng nói trong trẻo: “Richard, sinh nhật vui vẻ.”

Anh hơi kinh ngạc, nhưng giọng nói vẫn lạnh lẽo: “Hôm nay không phải.”

Diệp Vy thầm mắng trong lòng, người đàn ông này thật biết cách phá bầu không khí lãng mạn. Cô biết là sinh nhật của anh đã qua, nhưng vẫn cảm thấy nợ anh một lời chúc. Khó khăn lắm mới nhớ ra, dùng hết chân thành để nói. Đối lại, anh bày ra bộ mặt lạnh tanh, một chút hứng thú cũng chẳng có. Cô rầu rĩ. Bỗng nhiên, một bàn tay to lớn trờ tới, đặt nhẹ lên đỉnh đầu của cô. Nhẹ nhàng xoa. Diệp Vy sững sờ. Richard kéo mạnh, đem cơ thể nhỏ bé trước mặt ấn vào lòng, vòng tay, ôm thật chặt.

Ngay ra một lúc, Diệp Vy vô thức đặt tay lên thắt lưng anh, cũng ôm thật chặt. Cô vùi mặt vào lồng ngực ấm áp, lắng nghe từng nhịp tim thổn thức. Khi nào ôm anh cũng thấy cơ thể anh rất lạnh, chỉ có một mình cơ thể của cô là có hơi ấm. Cô dùng thân nhiệt của mình sưởi ấm giúp anh. Anh đưa thân nhiệt của mình đến giúp cô cảm thấy dễ chịu. Chỉ có điều, ngày hôm nay, Diệp Vy lại thấy hai người đều ấm áp.

Cô chọt vỗ nhẹ lên lưng anh: “Richard, anh cho em viên kim cương?”

Anh buông cô ra: “Thích không?”

Diệp Vy tò mò, kéo viên kim cương đưa tới trước mặt anh: “Em còn tưởng đây là một viên ngọc gì đó, Jen đại nhân nói với em thứ này là kim cương. Richard, kim cương đắt lắm đó, hơn nữa, đây còn là một viên kim cương màu đỏ. Em nghĩ giá trị của nó không đùa được đâu. Sao anh có được vậy? Em nhớ anh có giao dịch với người khai thác khoáng sản, là bọn họ cho anh? Thứ quý giá như thế này...”

Richard kéo tay Diệp Vy, để cô thả viên kim cương xuống, anh dùng cổ áo giúp cô che đậy sợi dây chuyền vào trong rồi nghiêm túc cất giọng: “Là giả.”

Diệp Vy cứng đờ, hỏi: “Đồ giả hả?”

Vậy mà Jen còn dám nói với cô đó là kim cương!

Anh cười nhẹ, không nói gì, xoay người bước xuống giường.

Cô gọi anh lại: “Em không tháo xuống được, sợi dây không có móc.”

Richard dừng chân, nhúm mày nói: “Em không thích?”

“Em thích mà, rất thích ấy chứ, sợi dây chuyền đẹp lắm!”

Diệp Vy nhanh miệng đáp, cười toe toét, sau đó kéo chăn nằm xuống. Cô chỉ là muốn tháo sợi dây ra để nghiên cứu viên kim cương kĩ hơn mà thôi. Đồ thật thì còn có chút giá trị. Nhưng nếu là đồ giả thì... mặc kệ, để ở cổ nhìn cũng thuận mắt. Cô không tin, chúa tể mà cả ròng lại tặng cô đồ giả. Nếu không phải chính miệng anh thừa nhận thì Diệp Vy còn cho rằng anh lừa cô, sợ cô đem kim cương đi bán.

...

Diệp Vy ngủ được một lúc, bị giấc mơ kinh hoàng đánh thức. Cô tỉnh lại, gương mặt hoàn toàn tỉnh táo, trên trán xuất hiện vài giọt mồ hôi. Nghe tiếng động khẽ, cô ngơ ngác quay mặt sang. Như Nhất mỉm cười, đặt vài thứ linh tinh trong phòng về chỗ cũ rồi đi đến bên cạnh Diệp Vy. Giọng nói như thanh âm êm dịu rót vào tai.

“Chị muốn ra ngoài tìm được liệu, em đi cùng không?”

Diệp Vy lắc đầu.

Như Nhất lại nói: “Em đề phòng chị?”

Bước xuống giường, Diệp Vy đưa tay xoa đầu: “Không phải, là em không đi theo chị được. Nếu biết em tự ý đi lung tung, chúa tể sẽ chặt chân em, rồi nhốt vào ngục tối. Chúa tể đã hạ lệnh, em không thể làm trái. Chị, em cảm thấy...”

“Già vò giới thật!”

“...”

“Diệp Vy đúng không? Richard đã gọi như vậy. Cũng không muốn ngựa bài với em vào lúc này, nhưng chị không thể làm như không nhìn thấy gì. Tội đó thái độ của em trước mặt Richard không có chút gì là kính phục, nhưng anh ấy thì rất nhân nhượng với em. Em là một con mồi đặc biệt, nhĩ? Qua mọi chuyện, vẫn còn sống.”

Nghe giọng nói chứa nhiều tâm ý của Như Nhất, Diệp Vy e dè tránh ra xa.

Như Nhất khoanh hai tay trước ngực, mỉm cười dịu dàng: “Là Richard đã dạy em sao? Diệp Vy, sự tồn tại của em là một mối đe dọa. Chúng ta chơi một trò chơi. Đánh cược bằng mạng sống... của em. Em phải chết. Chị giúp em viết di thư để lại.”

Thăng thẩn quá!

Diệp Vy bước nhanh về phía cửa phòng, cô vừa đưa tay mở cửa, một lực đạo lớn chợt xông tới, đóng sầm cửa lại. Diệp Vy lo lắng bỏ tay nắm cửa ra, xoay người nhìn Như Nhất. Như Nhất vẫn đứng yên như cũ. Nếu Như Nhất không phải ma cà rồng mà là một con người bình thường thì Diệp Vy đã cho rằng âm thanh đóng cửa vừa rồi là do cô nghe nhầm. Cô nắm chặt tay, hướng mắt về Như Nhất, nói thẳng.

“Em là người của Richard, chị không được phép ra tay với em.”

Chính anh đã dạy cô câu nói này, dù có hơi ngược, nhưng cô muốn áp dụng thử xem!

Vụt.

Bụp.

Từ trong không trung, một nguồn lực mạnh mẽ đánh thẳng vào Diệp Vy khiến lưng cô tì mạnh lên cánh cửa phía sau, tiếp đó cả người ngã xuống đất. Cơ mặt nhăn nhó khó coi, Diệp Vy thẫn thờ nhìn Richard. Anh dùng sai cách rồi. Cố gắng chống tay ngồi dậy, cô đau đớn nhú mày, nâng cơ thể xụi lơ của mình tựa vào cửa. Ánh chiều tà hắt vào gian phòng rộng, chiếu đến thứ phản quang trên cái cổ trắng ngần làm nổi bật sắc màu đỏ tía. Cổ áo được mở rộng, để lộ sợi dây chuyền bắt mắt.

Như Nhất bất ngờ siết chặt lòng bàn tay.

Diệp Vy chưa kịp hoàn hồn, Như Nhất đã lao nhanh đến trước mặt cô. Đôi mắt xinh đẹp dường như đang nhìn vào mặt cô, lại dường như đang nhìn vào vật thể lạnh lạnh đang lơ lửng trên cổ cô. Diệp Vy nghi hoặc, cúi đầu nhìn sợi dây chuyền. Như Nhất bất ngờ vươn tay bóp chặt cổ Diệp Vy, thần khí khác thường, giọng nói tức giận.

“Cái miệng này không có tư cách gọi tên anh ấy, càng không có tư cách nói mình là người của anh ấy. Nhắc nhở em một chút, bọn họ đã đi Tây Âu cả rồi. Sẽ không một ai cứu được em đâu. Sống quá lâu rồi, Diệp Vy, hôm nay cũng nên đi báo danh.”

Vụt.

Thoát cái, Diệp Vy bị Như Nhất kéo đến bìa rừng.

Lần đầu tiên Diệp Vy cảm nhận được khả năng giết người trong chớp mắt của ma cà rồng. Tay vừa đặt lên hông, dao bạc còn chưa kịp rút ra, cơ thể đã bị lực đẩy khiến cho văng ra xa. Diệp Vy nằm trên đất, cong người nhịn đau. Trên da xuất hiện nhiều vết trầy do ma sát với mảnh đất khô cằn, đau rất không ngừng. Diệp Vy không thể đứng lên, đành lê thân người đi, tự giác lùi về sau khi thấy Như Nhất bước đến.

Mãi đến khi cảm nhận được khác thường, Diệp Vy vô tình bị hụt tay, cô lập tức ngoái đầu nhìn lại đằng sau. Là vực sâu. Nhìn thấy nụ cười nở rộ trên khóe môi xinh đẹp của Như Nhất, Diệp Vy gắng gượng chống tay lên đất, khó khăn đứng dậy. Cứ như biết được suy nghĩ của cô, Như Nhất càng cười đậm hơn. Diệp Vy nhú mi ngơ vờ, còn chưa kịp ý thức được tình trạng của mình, một cơn gió ập đến. Cả thân người chao đảo một hồi, cuối cùng ngã về phía sau, chói với rơi xuống vực thẳm.

“Vĩnh biệt!”

Diệp Vy rơi thẳng vào không trung, đáy mắt vẫn còn bất ngờ.

Bên tai ù ù tiếng gió, cả người trở nên nhẹ bẫng, không ngừng lao nhanh xuống phía dưới, chẳng biết khi nào mới dừng lại. Một nhánh cây quệt vào tay áo, lớp vải rách toạc ra, nhánh cây cứa thẳng đến da thịt, lưu lại một vết thương sâu. Bịch. Một tiếng động vang lên, Diệp Vy rơi vào thứ gì đó rất mềm mại. Cô ngẩng đầu, thấy mình đang lao nhanh giữa những cơn gió, cơ thể chuyển động nhấp nhô nhịp nhàng.

Đến khi mọi thứ im ắng trở lại, Diệp Vy choáng váng ngẩng mặt lên.

“Luân?”

Con sói trắng nghiêng người giúp Diệp Vy trèo xuống, sau đó rùng mình, lập tức biến thành hình người. Luân không thể tưởng tượng ra được, nếu anh đến chậm một chút, dưới kia đã xuất hiện xác chết của một người. Luân xoay người Diệp Vy một vòng, dùng mắt kiểm tra những vết thương trên da thịt của cô. Bộ quần áo trên người bị va chạm với cây khô, rách rưới nhiều chỗ, để lộ làn da ửng đỏ, khiến dục vọng nguyên thủy của một người đàn ông dần dâng lên. Lại nhìn qua gương mặt khó coi của Diệp Vy, Luân thở dài: “Ở cùng hần, sớm muộn gì em cũng chết.”

Cô nhin đau, khẽ nói: “Cám ơn anh.”

Luân cười nhẹ: “Anh vừa cứu mạng em.”

Diệp Vy im lặng.

Luân bước đến gần, ép cô dính chặt vào bờ đá phía sau. Diệp Vy hốt hoảng đưa tay định đẩy anh ra, nhưng thoáng cái, tay đã bị giữ chặt. Nhìn sắc mặt thâm thui của người đàn ông đang trước, lòng Diệp Vy phát hiệu cảnh báo. Cô trừng mắt cảnh cáo hành vi của Luân. Anh đón nhận, dùng mắt báo đáp cái nhìn của cô. Diệp Vy tức giận cử động thân người, Luân lập tức chen một chân vào giữa hai chân của cô, gắt gao áp chặt cơ thể nhỏ bé của cô lên bờ đá không chút nương tình hay do dự.

Cô gắt lên: “Anh muốn làm gì?”

Anh đưa mặt lại gần, nói nhỏ: “Em nghĩ anh muốn làm gì?”

Diệp Vy day nghiêng: “Luân, buông tôi ra.”

Luân cười rộ lên: “Thức ăn đã đưa đến miệng, không thể thả đi.”

Diệp Vy há miệng định đáp trả, nào ngờ Luân lại nhân cơ hội tấn công. Anh áp bờ môi nóng ầm của mình lên miệng cô, thuận lời đẩy cái lưỡi ẩm ướt vào trong. Diệp Vy sợ đến run người. Không dám càn quấy. Luân được đà lần ắt, anh dẫn dắt cô vào nụ hôn cuồng nhiệt khiến cô mù mẫm đầu óc. Bàn tay to lớn luồn xuống dưới, sau đó mạnh mẽ nâng một chân Diệp Vy lên cao rồi tiếp tục hôn cô thật sâu.

Diệp Vy không thể cử động, dùng tay đẩy anh, nhưng không ảnh hưởng.

Luân dòi nụ hôn đến cổ Diệp Vy, hai mắt nhắm lại, hơi thở dồn dập.

Một làn hơi lạnh lèo dạt lên cổ khiến Luân bỗng chốc khựng người, anh chậm rãi mở mắt ra, ngược mặt đối diện cái nhìn cứng cỏi của cô gái trong ngực. Diệp Vy dè dặt lưỡi dao bạc lên cổ Luân, giọng nói không mang chút cảm xúc: “Bỏ tôi ra.”

Luân nhếch miệng cười, trả tự do cho Diệp Vy, gơ tay mình lên cao, lùi lại.

Diệp Vy thở hắt ra, thu lại dao bạc.

Kể đến, Luân đột nhiên nhào người đến, vừa vặn chụp được tay cô. Chỉ với cú xoay người hoàn hảo, anh ôm chặt Diệp Vy từ phía sau. Lưỡi dao lạnh ngắt vừa rồi còn đặt trên da thịt của anh, lúc này đã ngay thẳng nằm trên cổ Diệp Vy. Luân thả hơi thở nóng hổi vào tai Diệp Vy, từ tốn nói: “Hần không dạy em không được lơ là?”

Mắt dừng lại trước thứ đã luôn thu hút anh từ nãy đến giờ, anh chậm rãi buông tay.

Cô lập tức xoay người lại: “Luân, anh đừng quá đáng!”

“Anh không quá đáng, nụ hôn... coi như em đã đền ơn cứu mạng.”

Diệp Vy đưa tay lau miệng, tức giận nhìn Luân.

Luân chỉ cười, không nói.

Thời gian trôi qua, tâm tình hai người dần trở lại bình thường. Luân vỗ vào đầu mình như đang tự oán trách vì hành động mình vừa làm ra, sau đó lại cười khỏ, anh biết đó chính là khao khát của anh. Đàn ông có dục vọng là chuyện bình thường. Đứng trước người phụ nữ mình yêu thích, làm sao có thể nhẫn nhịn kìm chế? Rất nhiều lần anh muốn ném thứ mùi vị trên môi Diệp Vy, nhưng luôn không có cơ hội, xem như hôm nay vận may đã té trúng người anh,

giúp anh hoàn thành ước muốn.

“Đi theo anh.”

“Làm gì?”

Nghe âm thanh phòng bị của cô, Luân nhìn qua: “Buổi đêm ở đây rất nguy hiểm.”

“...”

“Nếu không đi, anh lại hôn em.”

Diệp Vy trừng mắt, ngoan ngoãn đi theo Luân.

Cuối cùng, khi phát hiện Luân đưa cô về Động sói, sợi dây thần kinh căng thẳng trong não Diệp Vy lập tức hoạt động. Trước lúc vào địa bàn của người sói, bước chân của cô kịp thời dừng lại. Thấy Diệp Vy không có ý đi tiếp, Luân đành tiến về phía cô, cất giọng hỏi: “Sao thế?”

Cô nghiêm túc quan sát xung quanh: “Tôi không thể ở đây.”

Nghĩ gì đó, Luân chợt cười: “Yên tâm đi, thuộc hạ của anh không làm hại em.”

Diệp Vy lại lắc đầu.

Một tia sáng vụt qua, Luân thu lại nụ cười: “Em sợ hãi?”

Diệp Vy không muốn trả lời.

Anh kéo tay cô: “Bây giờ em chỉ có thể ở lại đây thôi.”

Cô lắc đầu phản đối, tiếp đến, trước mắt tối mịt.

Diệp Vy chỉ biết sau đó truyền đến một cơn đau điếng người, cả cơ thể không còn chút sức kháng cự, im lìm ngã vào lòng người trước mặt. Tên thói tha. Lúc cô tỉnh lại sẽ dùng dao bạc đâm chết anh ta. Đó là chút ý nghĩa còn sót lại trong đầu cô.

Luân bế Diệp Vy đi vào Động sói, mặt không lộ chút biểu cảm.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Gặp lại

“Em ăn đi.”

Đầy đĩa hoa quả đến trước mặt Diệp Vy, Luân cười dịu dàng.

Diệp Vy trừng mắt nhìn anh, không thèm mở miệng.

“Em nhìn anh như vậy cũng vô dụng.”

Lấy một quả nho, Luân ép Diệp Vy mở miệng rồi nhét quả nho vào trong, bắt cô nuốt xuống. Nhìn gương mặt vì tức giận đến đỏ gay của cô, anh nhìn không được bật cười. Lấy thêm một miếng táo, Luân lại dùng cách cũ bắt Diệp Vy ăn. Được một lúc, Diệp Vy đành im lặng tự ăn hết chỗ hoa quả trên đĩa. Đến khi cô ăn xong thì Luân mới tháo sợi dây trói trên chân cô xuống. Diệp Vy vội vàng đứng lên.

Luân ấn mạnh lên vai cô, ý bảo cô ngồi lại: “Em gấp cái gì?”

Diệp Vy không tình nguyện ngồi về chỗ cũ.

“Tôi muốn về.”

Anh nói: “Em biết đường về?”

Cô tức giận: “Mặc kệ tôi.”

Anh cười vui vẻ: “Vẫn còn sớm, đợi lát nữa anh đưa em về, dù sao anh cũng không muốn hấn tới đây. Với sức mạnh của hấn, nơi này chắc chắn sẽ bị tàn phá, thiệt hại về mạng và đồ vật sẽ không đếm được. Tấn bị kịch đó, anh không muốn xảy ra.”

Diệp Vy không trả lời, cô nghĩ Luân đang nói chuyện một mình. Những vết thương trên người tự động lành lại không để chút dấu vết trầy trụa đã khiến Diệp Vy thao thức một đêm dài. Richard nói anh không biến cô thành ma cà rồng. Nghi vấn lớn dần hình thành, Diệp Vy nghiêm túc suy nghĩ. Cô không khát máu, không phải ma cà rồng. Nhưng vết thương có thể tự lành. Chuyện kinh dị này quá cổ quái rồi.

Vậy thì... cô là thứ gì đây?

“Hoàng tử!” Kiệt từ ngoài bước vào, thấy Diệp Vy thì hơi sững người.

“Chuyện gì?” Luân không để ý, chỉ nhàn nhạt hỏi.

Nhìn thoáng qua Diệp Vy, Kiệt im lặng không nói.

Luân cất giọng: “Nói đi.”

Kiệt khó xử nói: “Người đó đến rồi.”

Lông mày Luân bỗng nhiên chau lại, chưa kịp truyền lệnh đã trông thấy tấm rèm bị kéo lên. Một dáng người cao lớn xuất hiện. Jay sai chân đi vào, thái độ tùy tiện không xem ai ra gì. Ông nhìn qua Luân, phát giác trong phòng còn có người khác, đáy mắt không giấu được tia kinh ngạc. Khi nhìn đến người ngồi bên góc phòng, con ngươi sẫm màu càng thêm đậm sắc, đọng lại hương vị đùa cợt chứa đầy mùi tử khí.

“Ồ, nhân vật quan trọng nào đây?”

Diệp Vy nhớ mặt ông, cúi đầu lo lắng, trong lòng bắt đầu bồn chồn không yên.

Lại là một người muốn lấy mạng của cô!

Jay vỗ nhẹ vào vai Luân: “Người làm việc luôn khiến người khác hài lòng.”

Luân cau mày nhìn ông, tâm trạng ngày càng phức tạp.

Khóe miệng khẽ cong lên, nụ cười nhàn hạ đáp xuống cánh môi, Diệp Vy hướng ánh mắt căm phẫn nhìn Luân chăm chăm. Là một cái bẫy. Quanh đi quẩn lại, những người này đều nhắm vào cô. Không đúng. Người họ muốn nhắm vào, là chúa tể của ma cà rồng. Tất cả bọn họ luôn tìm cách triệt hạ Richard nên không ngừng truy lùng điểm yếu của anh. Trước đây không tìm được. Bây giờ thì có rồi. Họ phải dùng.

Bất được cái nhìn miệt thị của Diệp Vy, Luân giải thích: “Không như em nghĩ đâu.”

Mọi chuyện chỉ là trùng hợp!

“Anh đưa em về đó trước, chuyện này lần sau chúng ta nói rõ.”

“Không cần phiền như vậy, giao cho ta.”

Jay lên tiếng ngăn cản, đồng thời tiến đến trước mặt Diệp Vy.

Dù đang có ác cảm với Luân, nhưng Diệp Vy chẳng thà để anh ta đưa cô về còn hơn phải đi chung với người có ma lực đáng ngờ vừa xuất hiện. Ông ta cũng là một ma cà rồng mạnh, vậy tại sao lại ở Động sói? Theo như cô được biết, ma cà rồng và tộc sói căn bản không hòa thuận. Người đàn ông trung niên này... rốt cuộc là ai?

Vào.

Một cơn gió thổi qua, Luân siết chặt nắm tay, hận không thể đuổi theo.

Diệp Vy gấp người thờ dốc, chống tay vào thân cây.

Jay đứng cạnh, dựa lên thân cây rồi lạnh lùng nhìn cô.

Cách di chuyển của ông nhanh đến mức làm hơi thở của Diệp Vy bỗng chốc bị đông cứng. Gió thổi qua tai như tiếng than khóc. Cảnh vật xung quanh lướt nhanh ở tốc độ kinh hoàng. Đến khi ông dừng lại, Diệp Vy suýt chút đã ngã xiu. Cô không dám nói, chỉ biết dùng ánh mắt đề phòng ông. Cũng không dám run, vì không còn sức.

“Hội đồng sẽ trừ khử ngươi.”

Thoáng nhìn qua cổ Diệp Vy, Jay quý dị châm chọc.

Diệp Vy cảnh giác nhìn Jay, cánh tay lại đặt lên dao bạc được giấu trên người.

Tách.

Leng keng.

Jay phát tay, dao bạc rơi xuống bên chân Diệp Vy. Cô tròn mắt kinh hãi. Ông cười giảo hoạt, bước đến khom người nhặt dao bạc. Tầm mắt Jay dừng lại, ông ngắm kĩ con dao trong tay. Lấy dao ra khỏi vỏ, ông chậm rãi cong miệng cười đầy ngụ ý. Nét trạm trổ trên dao bạc vô cùng quen mắt, kí hiệu hoàng tộc cũng thật đặc biệt. Ông miết dọc đường lưỡi dao, mang hơi thở lạnh lẽo truyền sang không khí. Không biết nghĩ gì trong đầu, Jay đột nhiên xoay dao bạc trong tay. Ông đứng thẳng người, đưa dao bạc cho chủ nhân của nó. Ông dùng sức mạnh, gắt gao nắm chặt tay cô.

Diệp Vy dồn hết lực giằng lấy dao bạc, Jay bất ngờ buông tay.

Diệp Vy ngã về sau, rất nhanh đã đứng vững. Jay hướng móng vuốt về phía cô, tấn công chớp nhoáng. Diệp Vy xoay người định chạy, ông nhanh hơn, túm lấy cổ áo kéo mạnh cả người cô. Không còn cách nào khác, dù đánh không lại, nhưng Diệp Vy vẫn chìa dao về phía ông. Jay tỏ vẻ thích thú, chụp tay cô, bẻ mạnh về sau. Theo quán tính, Diệp Vy nhanh nhẹn xoay người. Cô vùng tay chém vào ông.

Ông nhẹ nhàng tránh được, dùng chân chắn ngang, dồn Diệp Vy vào thế bị động.

Cô thuận đà đưa chân lên, nhưng không làm Jay ngã, trái lại tự mình khiến mình ngã xuống đất. Jay híp mắt, chuẩn bị nhào đến. Diệp Vy lập tức bật dậy, thay đổi cách cầm dao. Lần này dao bạc nằm gọn trong tay cô, thủ thế cũng thuận tiện hơn. Chỉ là những đòn tấn công của cô đều bị Jay bắt được, ông tránh né liên hồi. Diệp Vy bắt đầu hoài nghi, tại sao... ông không chủ động tấn động?

Nghĩ đến đó, bên ngực đột nhiên nhói đau.

Diệp Vy dừng lại, giữ chắc dao bạc trong tay, dùng tay còn lại ôm ngực.

Jay tắc lưỡi: “Kém quá.”

Diệp Vy ngẩng đầu, Jay đã ở trước mặt, ông đưa tay bắt lấy cổ cô. Cái đau đớn trong lồng ngực như muốn nuốt chửng Diệp Vy khiến cô nhú chặt mí mắt, không thể nghĩ được điều gì. Jay kéo Diệp Vy đến gần hơn, ông nhếch lên khóe miệng tà mị, cúi đầu xuống. Diệp Vy biết ông sẽ làm gì, nhưng không thể chống cự. Jay dùng lưỡi đảo quanh răng nanh, ánh mắt đầy nguy hiểm. Ông chậm rãi đẩy hai cái răng sắc bén của mình vào cổ Diệp Vy, cảm nhận hương vị tuyệt vời của máu người.

Hai mắt ông sẫm tối, lập tức đẩy Diệp Vy ra.

Máu tươi tanh nồng hòa quyện vào hơi thở của gió, lẫn trong hương thơm ngát còn xuất hiện chút dư vị cao quý. Hai hàng máu chảy dài trên da thịt, dính vào cổ áo tạo ra những đóa hoa xinh đẹp động lòng người. Jay dùng tay lau sạch khóe miệng, hít vào một hơi lạnh, con ngươi đặc quánh mùi bóng đêm, quý dị kiêu diễm.

Roẹt.

Xé mạnh tay áo của cô, Jay ném sang cho Diệp Vy.

“Lau đi.”

Cô chụp lấy miếng vải nhỏ, đưa lên cổ lau sạch vết máu. Dấu răng của Jay vẫn còn in sâu, khiến máu không ngừng chảy ra. Diệp Vy đánh ần mạnh miếng vải vào cổ một lúc lâu. Jay đi đứng trước, tựa như không quan tâm, bóng lưng lạnh lẽo toát ra loại bá khí nguy hiểm. Cô lạch bạch đi theo sau ông, giữ khoảng cách an toàn.

...

Lâu đài DW hiện ra trước mắt, Diệp Vy chủ động bước nhanh hơn. Lúc cô sắp vượt mặt được Jay, ông hừ lạnh một tiếng rồi lập tức biến mất. Cô không lấy làm lạ, những cảnh tượng thế này nhìn nhiều sẽ quen. Diệp Vy đi vào lâu đài, Tả và Hữu nhìn thấy cô chỉ gật nhẹ đầu rồi tiếp tục nhiệm vụ canh gác. Nhưng cô vừa đi qua, cả hai người họ liền ngậy người, mắt nhìn chăm chăm lên bộ đồ trên người cô.

Diệp Vy không biết Richard đã về chưa, cô không dám đi qua đại sảnh. Vì thế dựa theo linh tính, Diệp Vy đi vào theo lối hành lang. Một vài tên thuộc hạ trông thấy cô thì không khỏi ngạc nhiên, chúng dùng ánh mắt kì quái nhìn qua Diệp Vy hồi lâu nhưng không nói gì. Diệp Vy không để ý những cái nhìn đó, chăm chú đi thẳng.

“Cuối cùng em cũng biết tìm đường về!”

Thiên khoanh hai tay trước ngực, nhìn Diệp Vy đang đi tới.

Cô kinh ngạc: “Anh về khi nào vậy?”

Thiên đực mặt ra.

Cô nói: “Không phải mọi người đi Tây Âu sao?”

Anh gạt đầu, hỏi: “Sao em biết?”

Diệp Vy định nói Như Nhất đã cho cô biết, nhưng nghĩ không ai tin, nên im lặng.

Liếc qua vết máu trên cổ áo Diệp Vy, Thiên cất giọng: “Có người nói em bỏ trốn.”

Cô lập tức muốn phản bác, nhưng không thốt ra lời. Như Nhất một mặt muốn giết chết cô trong lúc Richard không ở lâu dài, mặt khác lại tung tin cô bỏ trốn. Diệp Vy khẳng định Như Nhất đã nhìn thấy Luân cứu cô, bằng không sẽ không dám tùy tiện rêu rao chuyện cô bỏ trốn. Diệp Vy không hiểu mình đã tạo nghiệt gì mà lại phải chịu đựng những chuyện này. Ai cũng muốn lấy mạng cô. Còn gì thể thảm hơn!

Thiên có lòng tốt nhắc: “Diệp Vy, nếu không muốn chết, đi thay quần áo đi.”

Diệp Vy gạt đầu, bước vội qua người Thiên.

Cô cúi xuống nhìn lại chiếc áo sơ mi cỡ lớn trên người mình, hận không thể tìm chỗ trốn. Quần áo của cô không còn chỗ nào lành lặn, mặc trên người chỉ khiến đàn ông dòm ngó muốn xé bỏ. Luân quăng cho cô cái áo này và một chiếc quần ngắn, bảo cô mặc tạm. Diệp Vy quên bém. Giờ thì cuối cùng cô đã hiểu ánh nhìn kì quái của những ma cà rồng kia. Họ đang nhìn cái áo rộng thùng thình trên người cô.

Không phải!

Là họ đã ngửi được mùi của tộc người sói, ánh mắt không phải kì quái, mà là ánh mắt thù hận. Ma cà rồng và tộc sói là kẻ thù truyền kiếp. Diệp Vy mang theo mùi hương của người sói trở về lâu đài DW, dĩ nhiên khiến cho ma cà rồng cảnh giác trước cô. Nếu không phải vì thân phận đặc biệt của cô, có lẽ họ đã nghiền nát cô rồi.

Đội Diệp Vy đi khuất, Thiên đưa tay ra lệnh cho một tên thuộc hạ.

“Bảo với chúa tể, Diệp Vy đã về.”

...

Cạch.

Đẩy cửa phòng ra, Diệp Vy bước vào, xoay người đóng cửa.

Nhanh như cắt, thân thể của cô bị người ta kéo lại, đè mạnh lên cánh cửa.

Diệp Vy mở to mắt nhìn, Richard giận dữ bóp chặt cổ cô. Hai ánh mắt giao nhau tức khắc, lửa giận của anh ngùn ngụt bốc lên. Cô khó thở, ra sức gẩy gựa. Anh chẳng những không buông tha mà còn dùng sức bóp mạnh hơn trước. Diệp Vy bị ép chặt vào cửa, lưng cũng dần đau nhức. Cô cự quậy, bầu chặt vào cánh tay của anh.

Richard cảm thấy lòng bàn tay nhóp nhép, chậm rãi dời mắt. Rõ ràng anh không dùng móng vuốt làm cô bị thương, vậy mà trên cổ lại chảy máu. Thả tay ra, anh nâng cầm Diệp Vy sang một bên, quan sát vết thương trên cổ cô hồi lâu rồi nhủ mảy. Đội một lúc, lửa giận vẫn không thuyên giảm, anh không tự nguyện buông cô xuống.

“Khụ... khụ...”

Diệp Vy ôm cổ, ho liên tục, nước mắt vô thức chảy ra.

Richard lạnh lùng cất giọng: “Giải thích.”

Cổ nhin đau, Diệp Vy lí nhí nói: “Em không biết ông ta là ai, chỉ nhớ ông ta đã từng đến lâu đài và là người có ý giết em. Vết thương... ông ta chỉ cắn chứ không hút máu. Là ông ta đã đưa em về lâu đài. Ông ta đến Động sói tìm Luân, sau đó thì trông thấy em. Không phải em bỏ trốn. Richard... em... là Luân đã cứu em, anh ta biết ban đêm ở Tiêu Dao nguy hiểm nên đưa em về Động sói trước. Luân đã định đưa em về lâu đài, nhưng không ngờ người đó lại xuất hiện, cho nên... cho nên...”

“Cho nên em mặc thứ này về đây cho tôi xem?”

Richard giúp cô hoàn thiện lời nói, gương mặt không mang chút cảm xúc.

Diệp Vy vội nói: “Không phải, quần áo của em rách rồi, đây Luân cho em mượn.”

Richard lạnh nhạt nhếch miệng: “Rách rồi?”

Diệp Vy sợ hãi lắc đầu: “Anh hiểu lầm rồi.”

Anh thâm trầm: “Em chứng minh là mình có thể quyến rũ được đàn ông?”

Cô liên tục lắc mạnh đầu, hốc mắt cay sè: “Không phải...”

Rầm

Đập mạnh lên cánh cửa sau lưng Diệp Vy, Richard mạnh mẽ ép buộc cô phải ngẩng cao đầu đối diện cái nhìn lạnh đến thấu xương của anh. Khi anh từ Tây Âu trở về lâu đài, tin tức đầu tiên nghe được chính là: Diệp Vy bỏ trốn. Lũ thuộc hạ của anh khi đó chỉ thấy đáy mắt âm u, ngay cả hít thở cũng phải dè chừng. Anh khoan dung độ lượng, cho cô thời gian một tiếng đồng hồ để trở về. Một tiếng sau, anh mang theo luồng bá khí mãnh liệt chuẩn bị đi tìm người thì nhận được một tin báo tốt lành.

Đến thẳng phòng cô, đáng vẻ mà anh nhìn thấy chính là cô mặc chiếc áo sơ mi của đàn ông. Áo to đến mức giúp cô che đi chiếc quần ngắn dưới chân. Mùi hương nhàn nhạt trên áo tỏa ra, Richard cảm thấy bản thân như điên lên. Anh không cần quản chuyện gì nữa, dù phải giết chết con bé trước mắt, như vậy anh mới hả giận. Nhưng khi thấy cổ cô bắt đầu chảy máu, anh lại nhẫn nhịn, tạm thời tha mạng cho cô.

Richard kẻ mặt sát Diệp Vy, đanh giọng: “Vy, đến quyền rũ tôi.”

Lời của anh mang thanh sắc từ tốn, chậm rãi đâm một nhát lên tim của cô.

Diệp Vy rung rung khóc, cũng không dám nấc lên.

Richard chán ghét đẩy cô sang một bên, tức giận bỏ đi. Ngay lập tức, Diệp Vy nhào qua ôm chặt thắt lưng anh. Trong lòng Richard càng lạnh hơn. Anh không hề nhẫn nại, chớp mắt đã gỡ bỏ được cánh tay của Diệp Vy. Nhưng Diệp Vy cứng đầu không chịu từ bỏ, cô lại bắt lấy anh, ôm chặt đến mức anh cũng cảm nhận được. Richard hung hăng kéo mạnh tay khiến Diệp Vy đau đớn buông ra. Anh nhìn cô chăm chăm như hận không thể nghiền nát cô ra làm trăm mảnh: “Sợ tôi đi giết hấn sao?”

Diệp Vy chỉ muốn giữ anh lại để giải thích, không ngờ anh nghĩ như vậy. Cô điên cuồng lắc đầu, nước mắt cũng chảy ra, lăn dài trên gò má. Ngoài khóc ra cô cũng chẳng biết làm gì khác. Nhìn nước mắt của cô, Richard càng tức điên. Diệp Vy nhận thấy được điều đó, vội vàng nâng tay lau sạch nước mắt. Richard dường như không để tâm động tác của cô lắm, hừ nhạt một tiếng rồi lạnh lùng mở cửa phòng.

Diệp Vy ôm lấy anh, dùng mọi sức lực để ôm thật chặt.

Chính cô cũng không ngờ được chính mình đang dần bộc lộ tình cảm với anh!

Richard tàn nhẫn hỏi: “Em dùng cách này để quyến rũ hấn?”

Nếu là cách này... trước người phụ nữ yêu thích của mình, đàn ông sẽ rất khó kìm lòng được! Richard đã sớm nhìn ra hoàng tử của tộc sói có ý đồ với Diệp Vy. Mục đích hấn thôi miễn cô không phải chỉ để gây hại cho anh. Hấn muốn cho cô được sự tự do mà cô mong muốn. Một hành động cao thượng. Đổi lại là anh, nếu Diệp Vy muốn có tự do, anh dĩ nhiên không cho phép. Tên hoàng tử đó... Anh sẽ giết hấn!

Cô sưng sốt, cánh tay hơi thả lỏng.

Anh một lần nữa đóng mạnh cửa phòng, xoay người đem Diệp Vy đặt lên cánh cửa lạnh lẽo rồi mạnh bạo ngẫu nhiên đôi môi mọng nước của cô. Bàn tay thô ráp lần tìm đến da thịt bên trong áo sơ mi, động tác không có chút nhẹ nhàng. Richard hôn Diệp Vy thật sâu, dùng răng và lưỡi khuấy đảo khoang miệng cô. Tay anh chẳng hề do dự, đặt lên bờ ngực nhỏ, mạnh mẽ nắm lấy, ngang tàn xoa nắn. Cô bị đau nhưng không thể la, chỉ yếu ớt chống đối anh. Cô kháng cự, anh càng tàn bạo xâm chiếm.

Từ cánh cửa đến giường ngủ, chỉ bằng vài bước chân.

Richard chẳng hề thương tiếc, quăng mạnh cô lên giường. Diệp Vy choáng váng đầu óc, sức lực như bị rút cạn. Anh nằm phủ lên cơ thể bé nhỏ của cô, hung hăng cắn vào chiếc cổ đã sưng đỏ rồi bá đạo thương thức máu tươi. Anh cắn rất mạnh, làm cô đau đớn bấu chặt hai tay vào người anh, móng tay chạm đến da thịt anh, hơn nữa còn bấu rất mạnh, khiến làn da lạnh lẽo xuất hiện vết nhỏ đỏ hồng sắp bật máu.

Diệp Vy cảm nhận được Richard đang muốn hút cạn máu trong người cô, trong đầu trống rỗng một mảng lớn, ý thức mơ hồ chập chờn. Cô dần buông tay khỏi anh, mê man khép mắt. Một giây kế tiếp, anh dờn rãnh nanh khỏi cổ cô, dùng ngón tay lạnh lẽo tỉ mỉ vạch lên vết cắn. Diệp Vy đau đớn mở mắt, hơi thở gấp gáp, vô cùng sợ hãi.

“Không được ngắt.” Anh lạnh lùng ra lệnh.

Cô có vẻ đã tỉnh táo, nhấp nháy môi: “Richard, anh tin em đi, không giống...”

Anh cười nhạt: “Tin em?”

Đáng vẻ anh lúc này thật xa lạ, ngữ khí không còn hòa nhã như trước.

Đáy mắt nhìn xuống viên kim cương đỏ, anh nói tiếp: “Tôi tin em.”

Diệp Vy bị giọng nói trầm lắng của anh đánh bại, cô dờ dẫm ngấm gương mặt anh.

Anh lại nói: “Nhưng không tin hấn.”

Roẹt.

Richard vùng tay xé rách áo sơ mi, trực tiếp quăng nó xuống sàn. Diệp Vy sợ hãi đưa tay lên, cũng chẳng biết sẽ làm gì. Richard nhanh như cắt túm lấy cô, giữ chặt trên giường. Anh dùng thân người che đi khoảng trống trước ngực cô, như không muốn để bất kì ai nhìn thấy, và cũng chỉ một mình anh mới có thể chiêm ngưỡng vẻ đẹp bí ẩn này. Nhường nhịn như vậy đã đủ. Anh không thể mặc cho cô càn quấy.

“A...” Diệp Vy run giọng la lên.

Một bàn tay to lớn của anh phủ lên bờ ngực cô, trêu đùa đầy ác ý. Richard cúi người thấp xuống, miệng anh ngậm chặt nụ hoa nhỏ không ngừng khiêu khích. Diệp Vy cong người chịu đựng loại cảm giác khó tả, cơ thể nóng lên như muốn bốc cháy. Da thịt mịn màng xuất hiện nhiều vết tích. Mỗi nơi đi qua, Richard đều cố tình để lại những dấu vết nóng bỏng. Bàn tay vuốt ve đến đùi Diệp Vy, chậm rãi đi qua từng thớ da thịt non mềm, nhẹ nhàng di chuyển như muốn bức chết người khác.

Môi anh dừng trên môi cô, anh trầm giọng: “Có bị chạm vào không?”

Diệp Vy nhớ lại nụ hôn của Luân, nhưng kết quả cô kiên quyết lắc đầu.

Đó là sự cố!

Cô cảm nhận được dục vọng mãnh liệt của Luân, giống như một con thú đói đã nén mình rất lâu, cũng không thể khiến mình thỏa mãn. Nụ hôn cuồng vọng của anh ta chỉ thuộc về anh ta, cảm xúc của cô không hề giống vậy. Cô chỉ muốn Luân dừng lại, đem hơi thở tránh xa cô ra. Nhưng trước Richard, mọi thứ của anh, cô muốn chiếm lấy. Diệp Vy nhận thấy cơ thể của anh đã thay đổi rất lớn. Đáy mắt không điềm tĩnh như ngày thường, ẩn sâu bên dưới là sắc màu của một ham muốn cuồng nhiệt. Nếu biết Luân đã hôn cô, dù cô nói mình không thể phản kháng, nhưng Richard sẽ không thêm tin, anh nhất định sẽ giết cô ngay lập tức. Tốt nhất không nên nói ra. Nhưng để sau này anh phát hiện ra, chẳng lẽ cô sẽ chết không khó coi?

Vẫn là... nên thành thật khai báo.

Richard dùng ngón tay ve vãn cánh môi Diệp Vy, khiến cô rùng mình.

Cô bắt lấy tay anh, khẽ nói: “Richard, em và Luân chỉ... hôn...”

Anh đen mặt: “Môi?”

Ít nhất cô đã ngoan ngoãn khai báo, không để anh tự mình tra ra!

Cô nhỏ giọng: “Là Luân... em có phòng vệ... nhưng... không làm lại...”

Richard không trả lời, anh cúi đầu hôn lên môi Diệp Vy, lại vừa hôn vừa cắn. Ngón tay của anh từ từ chuyển động, dò xét khu vực bên dưới cơ thể Diệp Vy. Không hề báo động, ngón tay trực tiếp đâm vào. Diệp Vy muốn hét lên, nhưng âm thanh đã bị nụ hôn của anh nuốt trọn, không nghe ra bất kì thứ gì ngoài tiếng ú ớ khó hiểu. Căn phòng nhuộm mùi dục vọng, hơi thở nóng, thân nhiệt tăng cao, ý thức không còn.

Đến khi tiềm thức bị anh chơi đùa mê mẩn, Diệp Vy vô lực nhắm mắt.

Bàn tay lạnh lạnh của anh sờ lên mặt cô, bắt cô mở mắt. Diệp Vy ngầy ngầy dại dại hé mắt nhìn anh, phát hiện quần áo trên người anh cũng đã biến mất. Cô không cần nghĩ cũng biết bước tiếp theo hai người sẽ làm chuyện gì. Nhưng bây giờ tứ chi rã rời, sức đề cử động cũng không còn, mà cần anh thì cũng không có khả năng thắng.

Cô gọi khẽ: “Richard.”

Anh hôn lên mi mắt của cô, khàn giọng: “Vy, tôi muốn em.”

Diệp Vy thở dốc, chợt nhớ đến một chuyện, cô ủy khuất thăm dò anh: “Richard, nếu em nói có người hại em, anh có tin hay không? Anh rất thiên vị người đó. Người đó được phép gọi tên của anh, còn nói chuyện thân thiết với anh. Người đó muốn em phải chết. Em nghe lời anh không đi lung tung. Cũng nghe theo anh, em đã nói với người đó, em là người của anh. Người đó không tin, còn đánh em. Richard, em thấy anh dạy sai cách rồi. Nói em và anh quen biết thì sẽ khiến em chết nhanh hơn. Người đó nói em không có tư cách gọi tên anh, càng không có tư cách làm người của anh.”

Mọi động tác của Richard dừng hẳn lại, tâm trí đột nhiên trở nên tỉnh táo.

Diệp Vy không để ý, chỉ buồn bã nói tiếp những điều đang nghĩ: “Trước khi về đây em đã bị thương, còn suýt mất mạng. Nhưng... vết thương tự lành lại, em cũng hiểu chuyện gì xảy ra nữa. Lúc em rơi xuống vách đá, may là có Luân xuất hiện. Thật sự Luân đã cứu em một mạng. Nếu không có anh ta ở đó, em đã thịt nát xương tan. Do va chạm với cây khô nên quần áo mới rách... vậy nên... Em thật sự không gạt anh.”

Richard ngồi thẳng dậy, dùng động tác nhanh nhất mặc quần áo vào. Anh đem áo khoác phủ lên cơ thể trần truồng của Diệp Vy, sau đó đỡ cô ngồi dậy. Người phụ nữ của anh đã bị thương, còn suýt chết, vậy mà anh lại không hề hay biết? Kẽ làm chúa tể như anh có phải quá vô dụng rồi không? Richard tự chế giễu chính mình, vuốt nhẹ lên gò má Diệp Vy, nét mặt dịu dàng hẳn, anh hỏi cô: “Tại sao từ đầu không kể rõ?”

Diệp Vy thừa nhận: “Trên người không có vết thương, sợ anh sẽ không tin.”

Anh vỗ lên đầu cô: “Chỉ cần em nói.”

Cô buồn tuổi cúi đầu: “Nụ hôn... là trả ơn cứu mạng, anh ta nói như vậy.”

Richard nâng cằm cô lên: “Không nhắc chuyện này nữa.”

Diệp Vy úy khuất gật nhẹ đầu, biết vậy ngay từ đầu cô đã bình tĩnh ngồi kể lại sự việc một cách chi tiết cho anh nghe rồi, như thế ngoài việc không bị anh bóp cổ đến chết lại còn nhận được sự dịu dàng từ anh. Nhưng nghĩ kĩ lại, cô không có cách nào bình tĩnh nói chuyện với anh. Bộ dạng hung dữ của anh dọa cho linh hồn đơn thuần của cô chạy mất dép, nghĩ không được gì, làm thế nào có thể bình tĩnh cho được.

Nhẹ nhàng ôm Diệp Vy vào ngực, Richard cất giọng: “Vy, xin lỗi.”

* * *

“Richard, anh gọi em.”

“Quý xuống.”

“Richard?”

“Quý xuống.”

Thấy sắc mặt Richard không được tốt, Như Nhất đành tuân lệnh. Cô quỳ một gối xuống sàn nhà, những ngọn lửa trong đại sảnh đột nhiên bùng sáng dữ dội. Cô khó hiểu ngẩng mặt lên nhìn anh. Nét mặt Richard lạnh như tiền, đôi mắt màu tím ánh lên tia sáng chết chóc, con ngươi chứa sự giận dữ hữu hình. Không gian hai bên va chạm vào nhau, tạo ra những ngọn gió rét buốt, thấm sâu vào tận xương tủy.

“Đưa ngọc bội cho ta.”

Như Nhất nhủ mảy, tỏ vẻ bất đồng: “Nó là của em.”

Richard gắng giọng: “Nó không thuộc về em.”

Như Nhất nhỏ giọng: “Nó vẫn là của em.”

“Như Nhất, vì mối giao tình giữa ta và em, hôm nay ta không giết em.”

“Em không làm sai điều gì!”

“Đừng thách thức tính nhẫn nại của ta.”

Bỗng nhiên, Như Nhất đứng phắt dậy: “Con bé đó mách lại với anh?”

Xoẹt.

Một đạo bá khí xuất hiện, đánh thẳng vào bụng Như Nhất. Cô bị hất văng ra xa rồi nằm vật xuống giữa làn khí lạnh lẽo. Như Nhất cười như không cười, đây là lần đầu tiên Richard đánh cô. Lý do... là vì một con người. Chỉ vì một con người. Cặp mắt vốn dĩ trong trẻo lại bị tia thù hận lấp át. Như Nhất ngược nhìn Richard, nhoen miệng cười. Dùng tốc độ nhanh nhất biến mất. Richard cau mày, lập tức đuổi theo cô.

Nơi Như Nhất tìm đến chính là phòng của Diệp Vy.

Như Nhất mặc kệ tất cả, hận ý trong mắt cô cuộn cuộn dâng lên. Richard từng là người đàn ông chỉ chú ý đến một mình cô, vì cái gì mà bây giờ lại bị một con người chiếm hữu. Cô không cam tâm, càng không thể buông tay. Cho nên chỉ cần con người này vĩnh viễn biến mất thì anh sẽ lại chú ý đến cô. Dù vô hình hay hữu hình thì Như Nhất cũng bị cuồng vọng yêu đương quán lấy, cô không thể dứt ra được.

Diệp Vy bị tiếng động lớn đánh thức, cô ngơ ngác mở mắt liền trông thấy nét mặt khó coi của Như Nhất bên giường. Còn chưa đủ kinh ngạc, khi Như Nhất vung tay định làm gì đó với cô thì đột nhiên có một vầng sáng xuất hiện. Nhanh đến không kịp nhìn thấy. Như Nhất bị đánh văng đến khung cửa sổ. Thân người đập mạnh lên thành cửa khiến thủy tinh nứt nẻ, một loạt âm thanh tinh tế vang lên khắp lầu đài.

Xoảng.

Diệp Vy ngồi bật dậy, dùng hai tay bịt kín tai, gương mặt tái nhợt.

Trong phút chốc, Diệp Vy chỉ kịp nghĩ, bọn họ rõ ràng không muốn cô ngủ yên!

Dáng hình cao lớn quen thuộc chắn trước tầm mắt, mùi hổ phách nhẹ nhàng quấn quanh cánh mũi. Richard đứng quay lưng lại với Diệp Vy cho nên cô không nhìn thấy được vẻ mặt phần nộ cực độ của anh, nếu không cũng sẽ sợ hãi hét lên. Những gương mặt quen thuộc dần dần tìm đến căn phòng xảy ra ẩu đả. Họ nhàn hạ tựa lưng vào cửa, đứng chắn cả lối vào, đưa mắt xem chừng cuộc vui, mặt hớn hờ đến lạ.

Nhìn thấy nhóm người Thiên, Bắc Thần và Tây Độc, Diệp Vy định bụng sẽ chạy qua chỗ họ cho an toàn. Nhưng suy nghĩ cẩn thận thì cảm thấy chúa tể của họ sẽ có thuật phép mạnh hơn họ nhiều, cô im lặng ngồi trên giường, không lên tiếng. Thật tình Diệp Vy không muốn mọi chuyện đi đến phương hướng khó giải quyết này, vì cô và Như Nhất dường như không thù không oán. Nhớ lại tình cảnh sắp chết của mình, cô nhin không được muốn kể hết với Richard, chỉ là để tìm nơi trú ẩn.

Cũng một phần... cảm nhận sự quan tâm của anh!

Như Nhất đứng dậy, nhìn vết thương trên người: “Richard, anh thay đổi rồi!”

Richard lạnh giọng: “Đừng để ta phải đưa em ra xét xử theo luật lệ.”

Cô khập khiễng bước đi: “Em chưa từng thấy ý muốn bảo vệ một ai đó của anh.”

Lúc Như Nhất sắp đến trước mặt, Richard vươn tay triệu hồi một thanh guom. Không hề do dự. Không hề chần chừ. Không hề suy nghĩ. Anh hướng thẳng đường guom lên người Như Nhất. Thanh guom sáng quắc, quỹ dị hiển hiện. Sắc mặt Richard trở nên lạnh lẽo khó đoán. Như Nhất không tiếp tục đi về phía anh, ngược lại đứng yên, cất giọng hỏi: “Richard, anh nói cho em nghe, rốt cuộc thì em phạm phải tội gì?”

Thiên nghiêm túc cất giọng, thay Richard trả lời: “Mạo phạm phu nhân của chúa tể.”

Vài giây sau, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Diệp Vy.

Phu nhân... của chúa tể?

Mặc kệ bầu không khí quý dị, Thiên nói tiếp: “Như Nhất, trong gia tộc, cô là người biết rõ phép tắc, không lý nào làm sai không nhận. Chỉ cần Richard đưa cô ra xét xử theo luật, với một tội này, không chết cũng sẽ không thể sống được. Chuyện này giải quyết như vậy đã là nể tình với cô. Richard không làm lớn chuyện, cô nên biết ơn vì điều đó. Người đến từ đâu thì trở về nơi đó. Đừng tạo phiền toái cho chúng tôi.”

Nghe xong những lời Thiên nói, Như Nhất đứng thất thần một thời gian dài. Đến khi không thể khống chế chính mình được nữa, cô phát tay, đem cơ thể đầy thương tích biến mất theo làn gió. Diệp Vy còn chưa tiếp thu hết sự việc, nháy mắt trông thấy Richard chuẩn bị rời đi. Vội vội vàng vàng đứng trên giường, cô vói tay giữ anh lại một lúc rồi nói: “Chúa tể, anh oai phong thật đấy! Vũ khí rất lợi hại!”

Diệp Vy đã thực sự bị dọa một phen, nhưng nhìn động tác đứng chắn phía trước bảo vệ của Richard, lòng Diệp Vy chợt thấy âm áp khó tả. Vóc dáng hiên ngang, thần sắc vô cảm. Nhất là khi cô đã trông thấy thứ vũ khí cô quai trong tay anh. Thanh guom sáng chiếm trọn tầm nhìn, bàng bạc tỏa ra luồng khí thanh khiết. Diệp Vy từng thấy nó một lần, những vẫn vô cùng ngạc nhiên, rồi hiểu kỳ, sau đó thích thú.

Tiếp sau đó, Diệp Vy nhảy phốc khỏi giường, lon ton chạy qua chỗ Thiên: “Này, anh cũng rất có khí chất. Bình thường thấy anh nói nhiều nói em, nhưng hôm nay trước phong thái đầy quyền uy của anh, em đã thật sự kính nể. Mạo phạm phu nhân của chúa tể. Tội này cũng có sao? Nhưng mà... phu nhân... của chúa tể...”

Nhắc đến đây, Diệp Vy bất ngờ lớn giọng: “Cái gì phu nhân của chúa tể chứ? Lại còn dùng cụm từ kỳ cục đó? Nhìn cái gì hả! Em không phải phu nhân của chúa tể.”

Trong lúc di chuyển, sợi dây chuyền nằm yên trong áo cũng chuyển động theo bước chân của Diệp Vy. Khi cô dừng lại trước mặt Thiên, một vật thể huyền bí liên thu lấy tầm nhìn của anh và cả hai người đứng gần anh. Sắc đỏ tía quen mắt của viên kim cương quý giá trong gia tộc. Thứ vật dụng chỉ người có quyền lực lớn mạnh mới có khả năng sử dụng được đang nằm chính ỉnh trên cái cổ tím tái của Diệp Vy.

Đó là nguyên nhân khiến Thiên không đụng chạm vào cơ thể Diệp Vy như trước!

Bắc Thần nhướn mày: “Lẽ vật cũng đã nhận, còn làm bộ làm tịch.”

Diệp Vy không vui đáp: “Bắc Vương, tôi đã giúp anh phục chức đó!”

Bắc Thần tỏ vẻ không đồng tình: “Cô nằm mơ giữa ban ngày à?”

Diệp Vy đối đáp lưu loát: “Bây giờ là ban đêm.”

Bắc Thần hừ một tiếng, không thêm so đo: “Vô liêm sỉ!”

Diệp Vy trừng mắt, môi cũng mím chặt, cô còn chưa mở miệng thì phía sau lưng đã truyền tới một thanh âm trầm thấp khó lường. Richard bước tới cạnh Diệp Vy, hai mắt nhìn chòng chọc vào người Bắc Thần. Sát ý trên mặt còn chưa tan hết.

“Măng lại xem?”

Bắc Thần: “...”

Đến cả việc này mà chúa tể cũng muốn nhúng tay vào!?!

Được một lúc, Bắc Thần chợt dạ nói với Diệp Vy: “Đừng gọi tôi là Bắc Vương.”

Diệp Vy âm ừ cho qua, nhìn thấy Thiên và Tây Độc đang dán chặt mắt lên cổ mình thì cô lại muốn nhảy dựng lên. Cô sợ họ sẽ thấy dấu vết đỏ đỏ trên cổ, bắt đầu suy nghĩ linh tinh rồi vẽ ra nhiều chuyện mờ ám nên vội vàng đưa tay kéo cổ áo. Nhưng sau đó quan sát cẩn thận, Diệp Vy phát hiện hai người đó không hề nhìn vết tích ám muội ở cổ của cô. Thật ra thứ họ quan tâm là viên kim cương đang phát sáng.

Cái tay nhỏ nhắn bắt lấy viên kim cương, đóng đưa qua lại: “Đẹp lắm đúng không?”

Thiên không hiểu ý cô nên khẽ nhún mày.

Tây Độc còn tưởng Diệp Vy cố tình khoe mẽ, còn tròn mắt với cô.

Cùng lúc đó, Diệp Vy đột nhiên nói lớn: “Là đồ giả đó!”

Richard không tỏ vẻ khó chịu, nhẹ nhàng xoa đầu cô: “Vy, đừng làm tôi mất mặt.”

Cả hai bức tượng đều không còn gì để nói, im lặng quay về phòng mình.

Diệp Vy lại quay sang Richard, khẽ hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Richard vuốt tóc cô.

Chỉ về những mảnh vỡ thủy tinh, cô nói: “Phòng của em...”

Anh bế cô lên: “Đến phòng tôi.”

Diệp Vy không quen ngủ trong quan tài, nhưng mà... cổ quan tài có mùi hương của anh, vô tình khiến trong lòng cô cảm thấy rất dễ chịu. Bên cạnh là vòng tay rắn chắc của Richard, cô uể oải khép mi mắt. Diệp Vy muốn hét lớn, trên người chứa tể ma cà rồng có mị lực. Mỗi lần được anh ôm như thế này thì cô luôn có ý muốn dựa dẫm và ỷ lại vào anh, ngoan ngoãn ngủ trong lòng anh, như một con mèo nhỏ.

...

“Ngươi làm gì ở đây?”

Nghe một giọng đàn ông vang lên, Diệp Vy vội vàng quay lại. Trước mặt cô là một người có gương mặt không mấy xa lạ, nhưng cô không thể nhớ rõ. Hình như cô và người này đã từng giao đấu. Đúng rồi, chính là anh ta! Diệp Vy nhớ ra, nét mặt dần thả lỏng. Cô đứng yên nhìn Mị Ảnh đang từ từ tiến lại gần, tâm tình bình ổn.

Mị Ảnh khoanh hai tay trước ngực, lên án: “Ngươi lại đi lung tung.”

Diệp Vy khẽ hỏi: “Anh tên gì vậy?”

Mị Ảnh nhíu mi: “Ngươi hỏi làm gì?”

Cô dè dặt: “Tiện xưng hô.”

“Mị Ảnh.”

“Tôi là Diệp Vy.”

“Ngươi là thuộc hạ mới tới đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Lần đó đấu với ngươi rất vui, có hứng làm lại không?”

“Hả?”

“Ma cà rồng lai yếu hơn loại thuần chủng nhiều, nếu ngươi không chăm chỉ tập luyện sẽ bị bỏ lại rất xa, trong quá trình đi săn có khi còn bị biến thành con mồi. Để ta dạy ngươi vài kỹ thuật tấn công, tăng cơ hội sống, không thì ngươi sẽ chết rất nhanh.”

Diệp Vy cười gượng: “Tôi... không phải ma cà rồng lai.”

Mị Ảnh trừng mắt: “Vậy chẳng lẽ ngươi là con người?”

Cô gật đầu thừa nhận.

Hắn tròn mắt: “Chúa tể nhận con người làm thuộc hạ?”

Cô tiếp tục gật đầu.

Hắn lại xoa tay: “Lai lịch của ngươi chắc là không bình thường.”

Mị Ảnh bảo Diệp Vy lấy dao bạc ra, hắn nghiêm chỉnh chỉ dẫn những kỹ thuật dùng khác cho Diệp Vy. Cách hắn dạy rất chi tiết, lời nói cũng dễ nghe, Diệp Vy đột nhiên trở nên nghiêm túc học theo. Đến lúc hắn hỏi cô đã từng tập luyện với ai, sao lại có kỹ năng phòng vệ tốt như vậy thì Diệp Vy thật thà nhắc đến Tây Độc. Mị Ảnh nghe xong đã tròn mắt, không ngờ cô còn quen biết Tây Vương. Trong lòng hắn lại càng nể Diệp Vy, một con người mà có thể giao thiệp rộng rãi với ma cà rồng như cô quả là sở hữu lai lịch không tầm thường. Hắn nhìn cô thuận mắt, không nghĩ nhiều lại tiếp tục chú tâm hướng dẫn Diệp Vy một vài cách thức tấn công dứt điểm.

“Được rồi, bây giờ chúng ta thử đến tốc độ đi.”

“Chúng ta làm gì?”

Đùng thi chạy là được!

Diệp Vy nghiêm túc nhìn Mị Ảnh, hắn cũng nhìn cô: “Trèo cây.”

Dứt lời, Mị Ảnh nhanh như cắt đã đứng trên một cành cây cao.

Diệp Vy ngẩng đầu nhìn lên, muốn từ chối cũng không được. Ai bảo cô nghiêm túc với người ta, học được vài chiêu võ mới rồi, chẳng thể phui tay bỏ đi. Leo trèo cũng khá cần thiết trong việc lẩn trốn. Thăm nghĩ, Diệp Vy đề dao bạc vào vỏ, sau đó đi thẳng đến thân cây to lớn. Cô đưa tay bám vào vỏ cây, chậm chậm tìm cách leo lên.

Mị Ảnh nhìn động tác của Diệp Vy, bắt đầu khinh bỉ cô. Hắn thở dài, dùng thuật phép giúp Diệp Vy bay đến một cành cây chắc chắn. Diệp Vy hoảng hốt đưa tay ôm chặt thân cây, không dám nhúc nhích. Nhưng dưới ánh mắt hồi thúc của Mị Ảnh, cô đành mất nhắm mắt mở tiếp tục leo lên cao. Chưa được bao lâu, cô bắt đầu thở hì hục như vừa trải qua cực hình. Mồ hôi rơi đầy trên mặt, lem luốc khó coi.

Diệp Vy đập lên một nhánh cây mảnh, bất ngờ nó kêu “rắc” một tiếng, cô hụt chân rơi thẳng vào không trung. Mị Ảnh nhanh nhẹn bắt được Diệp Vy, để cô đứng lên cành cây cứng hơn. Diệp Vy thở phào một hơi, quay sang định cảm ơn Mị Ảnh thì thấy ánh mắt hắn nhìn cô rất lạ. Cả hai đồng thời im lặng. Chưa đầy một giây, cành cây nọ lại phát ra âm thanh quen thuộc. Rắc. Gãy xuống. Rất nhanh.

Diệp Vy và Mị Ảnh một lần nữa rơi vào khoảng không. Lần này, hắn cũng vội vàng bắt được cô. Hai người rớt xuống đất. Diệp Vy tin tưởng vào khả năng của Mị Ảnh nhưng hắn lại làm cô thất vọng. Vốn tưởng hắn sẽ chụp lấy cô rồi hai người cùng đứng trên đất mỉm cười, ai ngờ hắn cũng ngã nhào. Lúc đáp đất, Mị Ảnh buông tay khỏi người Diệp Vy, cả hai người cùng nhau lăn tròn một vòng trên đất.

Diệp Vy đau đớn bật ra tiếng kêu: “Á.”

Mị Ảnh cũng khá đau, nhưng lại vội vàng đứng lên.

Diệp Vy dùng tay xoa trán, vô tình đem bụi bẩn trên tay lau lên mặt. Gương mặt lấm tấm mồ hôi dính đầy vết bẩn, nhìn giống như một con mèo vừa chui vào lò than ăn vụng rồi lên lút chui ra ngoài mang theo vết bẩn trên mình. Mị Ảnh bước tới trước mặt Diệp Vy, bộ dạng nghiêm nghị, quỳ một gối xuống, lập tức cất giọng.

“Chúa tể phu nhân, thuộc hạ mạo phạm rồi!”

“...”

Gì vậy?

Mị Ảnh không dám đứng lên, cúi đầu nhận tội.

Diệp Vy khó hiểu nhìn hắn rồi ngồi xuống bên cạnh, hắn tròn mắt nhìn cô.

“Chúa tể phu nhân, người...”

“Gọi cái gì vậy? Tôi không phải chúa tể phu nhân.”

Mị Ảnh nhắc khéo: “Nhưng... cái đó... kim cương...”

Diệp Vy ra vẻ đã hiểu, giải thích: “Là đồ giả đó!”

Hắn ngây người: “Giả?”

Hắn chưa từng nghe kim cương đồ có thể làm giả được!

“Lẽ vật cũng đã nhận, còn làm bộ làm tịch.”

Diệp Vy sửng sò, câu nói mập mờ của Bắc Thần vang lên trong đầu. Cô ngồi bất động hồi lâu, cuối cùng nhin không được sò lên bề mặt viên kim cương đỏ. Không phải tự nhiên mà bọn họ nói như vậy. Nhớ đến thái độ của mọi người, Diệp Vy lại bắt đầu nghi hoặc. Cô nghiêm túc hỏi Mị Ảnh: “Cái này... có thể là giả đúng không?”

Mị Ảnh kiên quyết lắc đầu, kim cương đỏ rất quý, không thể làm giả.

Vật báu của gia tộc ma cà rồng nếu làm giả được thì cả gia tộc họ đã không trân quý và kính trọng viên kim cương đỏ này như vậy. Nó đại diện cho quyền lực. Dưới một người nhưng trên vạn người. Kẻ nào dám làm giả chứ? Đem mạng mình ra đùa giỡn không phải tác phong của ma cà rồng. Chúng không dám chê mạng mình dài đầu.

Diệp Vy kéo Mị Ảnh đứng lên, hần bất ngờ phui tay cô ra. Cô khó hiểu nhìn hần thì hần lại cúi người xem như không có chuyện gì. Để xác thực độ đáng tin của viên kim cương đỏ trên cổ, Diệp Vy đưa viên kim cương ra khỏi cổ áo. Cô hiện ngang bước vào lầu đài, theo sau là Mị Ảnh với nét mặt nghiêm nghị đến lạ thường.

Mị Ảnh đang hồi tưởng lại quá trình hần dọa chúa tể phu nhân, chuyện này mà để chúa tể biết được, chắc chắn hần sẽ mất mạng. Trước đó hần còn dám nói cô là con mới mới, còn dám đánh nhau với cô, còn bị chúa tể bắt gặp. May cho hần là khi ấy sợi dây chuyền chưa được trao tặng, bằng không... Hần không dám nghĩ nữa.

“Chúa tể phu nhân!”

“Chúa tể phu nhân!”

Mỗi một tên thuộc hạ đi qua người Diệp Vy, ban đầu đều tỏ vẻ như không nhìn thấy cô giống hết thường ngày. Nhưng ánh mắt chúng lại bị viên kim cương đỏ đang lấp lánh trên cổ Diệp Vy tóm lấy. Chúng dừng bước chân, nghiêm túc cúi gập người hành lễ trước cô, như mỗi lần chúng nhìn thấy chúa tể. Diệp Vy bị dọa sợ, đội thuộc hạ của Richard đi thật xa mới dám thở phào nhẹ nhõm. Đùa hơi quá rồi!

“Chúa tể phu nhân!”

Diệp Vy dừng chân, đội tên thuộc hạ đó đi qua.

Mị Ảnh khó hiểu hỏi cô: “Chúa tể phu nhân, người đang làm gì vậy?”

Cô nói nhỏ: “Trọng trách quá lớn, đề tôi sắp chết rồi!”

Mị Ảnh không hiểu, Diệp Vy cũng không nói gì thêm.

“Chúa tể phu nhân!”

“Chúa tể phu nhân!”

“Chúa tể phu nhân!”

“Chúa tể!” Mị Ảnh cúi người, nghiêm giọng.

Diệp Vy tưởng Mị Ảnh cố tình học theo bọn thuộc hạ vừa đi ngang qua, tiếp tục gây đã kích cho cô. Nhưng hần lại không nói hai chữ “phu nhân” cuối cùng mà chỉ đơn giản dừng lại ở hai chữ “chúa tể” ở đầu câu. Diệp Vy ngớ ra một lúc, khi định thần lại đã nghe thấy tiếng bước chân dừng phía sau lưng. Mị Ảnh chỉ cúi chào rồi lập tức bỏ đi, tỏ ra vô cùng bận bịu, trong khi hần vừa mới cùng cô... đi dạo lầu đài.

Richard định nói gì đó, nhưng thấy Diệp Vy xoay người lại, lông mày anh bỗng nhiên co chặt. Anh tức giận định giáo huấn cô. Vài tên thuộc hạ đứng lúc đi ngang qua lại cúi người hành lễ, anh phát tay, ý bảo chúng đi nhanh lên, ở lại sẽ chết rất thảm. Diệp Vy cười cười với anh hai lần, vội giấu sợi dây chuyền vào trong cổ áo.

“Bộ dạng gì đây?”

“...”

“Em đừng đáng vẻ này thể hiện chức vị, không ngại mặt mặt nhưng tôi ngại.”

“...”

Hít mạnh một hơi, Diệp Vy lách qua người anh.

Richard trầm giọng gọi: “Diệp Vy.”

Cô dừng bước, mỗi lần anh gọi như vậy điều là điềm báo tử.

Anh vẫn đứng yên, giọng nói lạnh tanh: “Em phải học quy tắc.”

Diệp Vy nặng nề lên tiếng: “Em không muốn làm chúa tể phu nhân.”

Richard đi nhanh đến trước mặt cô, đưa tay xoay người cô, để cô đối diện với cặp mắt sâu hoắm của anh. Thờ dài bất lực, anh dùng chiếc khăn gấm sạch sẽ trên người lau đi vết bẩn trên gương mặt đơn thuần của Diệp Vy. Nếu cô đã nhận ra tầm quan trọng của dây chuyền kim cương đỏ thì anh sẽ không tiếp tục giấu giếm.

Richard không nghĩ sẽ mang dây chuyền kim cương đỏ níu chân một người, vật định tình quan trọng như vậy không thể sử dụng tùy tiện. Nếu là Diệp Vy, anh có thể suy xét một chút. Ở lại bên cạnh một người uy phong như anh, cô cần có một danh phận tương xứng. Sau này Diệp Vy muốn bỏ trốn cũng sẽ rất khó, viên kim cương đỏ là thứ trói buộc cô bên anh vĩnh viễn. Vật định tình của gia tộc là thứ khiến hai tâm hồn hòa hợp làm một, đem hai sinh mệnh đặt chung một chỗ. Ràng buộc khó gỡ.

“Vậy em định dùng danh phận gì để ở lại bên tôi?”

“Chuyện này...”

“Nếu là con mồi, cuối cùng phải chết.”

“Em...”

“Tôi không nuôi nhân tình.”

“...”

“Cũng không cần sủng vật.”

Diệp Vy mím môi, thế con quạ tên Tước chẳng lẽ không phải sủng vật của anh?

Anh đột nhiên hỏi: “Em chê chức vụ nhỏ, muốn làm chúa tể?”

Cô cười gượng: “Cái ghế đó một mình anh ngồi là đủ rồi!”

Anh hài lòng vỗ vào tóc cô: “Ngoan ngoan ngồi bên cạnh tôi.”

Diệp Vy kéo áo anh: “Richard... em... không nhận nổi chức vị cao quý thế này!”

Richard không đáp, vỗ vỗ lên đầu Diệp Vy rồi đi thẳng. Nhìn theo bóng lưng cao quý của anh, cô hận không thể đánh vào đó. Anh nghĩ cô nói đùa à? Cái ghế chúa tể phu nhân còn chưa ngồi lên đã bị truy sát thảm hại, nếu cô thật sự ngồi lên thì phải hứng chịu thêm những chuyện tàn nhẫn nào nữa. Vị trí cao như thế, Diệp Vy không dám mơ tưởng. Con mồi, nhân tình, sủng vật đều không thể làm. Chỉ còn một chỗ có thể ngồi vững, khả năng bị thương cũng sẽ giảm thiểu: Thuộc hạ của chúa tể.

Nghĩ đến đây, cô hấp tấp đuổi theo anh.

Nghe tiếng bịch bịch sau lưng, Richard nghi hoặc dừng bước.

Diệp Vy thở hồng hộc, cất giọng gấp gáp: “Đề em làm thuộc hạ của anh đi.”

Rất lâu sau Richard mới mở miệng: “Thuộc hạ của tôi?”

Cô quả quyết gật đầu, đầy mắt đầy hy vọng và ý chí kiên định.

Anh thâm thúy nhìn cô: “Em chắc chắn?”

“Chắc chắn!”

“Được.”

Chỉ như vậy thôi sao?

Diệp Vy ngẩn người, nhìn theo dáng vẻ tiêu sái bất thường của Richard.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tập luyện

Ngày hôm sau.

Một đàn quạ đen bay trên đầu Diệp Vy.

Sau khi dùng xong bữa sáng ở khu nhà bếp vắng vẻ, Diệp Vy bị Vũ dẫn đến một khu vực xa lạ. Là một khoảng sân có hình bầu dục rất rộng rãi. Chung quanh được bao bọc bằng bờ tường đá kiên cố. Phía trên tường đá là những dây thép có nhiều hình thù dị thường, như một hàng rào bảo vệ. Trên sân toàn cát vàng và bụi bặm. Giữa khoảng sân lớn nhiều cái cọc cao to sừng sững chìa thẳng mũi nhọn lên trời. Bên trong lại có rất nhiều bóng người qua lại, di chuyển nhanh như tia chớp.

“Vào đi.”

Vũ nhẹ giọng ra lệnh, không chút kiêng nể.

Richard đã hạ lệnh xuống, bắt đầu từ hôm nay, những thứ mà một thuộc hạ cấp thấp của chúa tể ma cà rồng buộc phải trải qua trong quá trình huấn luyện đều đem ra cho Diệp Vy trải nghiệm. Hãy xem cô như một thuộc hạ đạt vòng sơ tuyển, nghiêm túc huấn luyện và giáo huấn cẩn thận. Không cần nể nang cô, không cần nể mặt anh.

Tuy không biết Diệp Vy chọc vào điểm nhạy cảm nào của chúa tể, nhưng lúc trong thấy nét mặt hăm hăm của chúa tể, Vũ chỉ biết im lặng thi hành mệnh lệnh. Anh chưa từng bắt gặp chúa tể bị phản như thế, dường như trong lòng Ngài là một trận bão táp dữ dội đã bị sắc mặt lạnh lùng bên ngoài ngụy trang, nhưng vẫn đáng sợ.

“Quá trình huấn luyện trải qua năm giai đoạn. Mỗi giai đoạn sẽ cân nhắc thăng một cấp bậc. Ở đây đều là người mới. Cô không cần lo lắng. Kẻ nào trụ vững đến giai đoạn cuối cùng sẽ được tuyển thẳng và vòng tập huấn đặc biệt. Sau khi hoàn thành tập huấn đặc biệt thì tiếp tục tham gia giả lập chiến đấu. Những chuyện sau đó nữa thì đợi cô qua được ngày giả lập chiến đấu mới tính tiếp. Nếu không có câu hỏi, vào trong thực hành đi. Nhắc nhở một chút, đã vào thì phải cố gắng sống sót trở ra.”

“Anh nói gì vậy?”

Diệp Vy hoàn toàn đờ đẫn, cô không hiểu Vũ đang nói cái gì.

Vũ cười: “Để trở thành thuộc hạ của chúa tể thì cần phải trải qua những chuyện này.”

“Cái gì?”

“Được rồi, không có thời gian đâu, mau vào trong đi.”

Diệp Vy chưa kịp nói đã bị Vũ đẩy mạnh một cái. Cô cúi người về trước, lọt vào đám người đang đứng gần đó tiến hành kiểm tra. Cánh cửa bằng thân cây gỗ nặng nề chậm chậm đóng chặt, âm thanh cọt két như đang dọa người. Đến lượt của cô, người cai quản liếc nhìn về phía Vũ. Hắn gật đầu nhận lệnh rồi nghiêm mặt đưa cho Diệp Vy một mẫu giấy nhỏ có viết số kí hiệu. Cô mở ra xem, đoán là số thứ tự của từng ma cà rồng. Cô không phải ma cà rồng. Mấy người này thật quá đáng!

Đứng cùng một đám người xa lạ, Diệp Vy ừ ừ đưa mắt nhìn quanh. Trong này có rất nhiều ma cà rồng, cả nam và nữ, dáng vẻ khác nhau, nhưng vô cùng bắt mắt. Cô nhìn thấy có dạng thiếu niên, có dạng trưởng thành, có dạng bốc đồng, có dạng ngây ngô, có dạng tinh vi, có dạng đào hoa... Quả thật đáng vẻ nào cũng có! Bên cạnh Diệp Vy là một đứa nhóc xinh đẹp, giới tính nam, nét mặt đơn thuần. Thấy Diệp Vy nhìn chăm chăm, đứa nhóc bày ra nét mặt ghét bỏ, lừ mắt đến cô rồi mở miệng.

“Nhìn cái gì?”

“Em mong muốn được trở thành thuộc hạ của chúa tể sao?”

“Thế chị nghĩ tôi vào đây làm gì?”

Cái điệu bộ này... thật xác láo!

Diệp Vy im lặng không nói.

Thằng nhóc bèn phì một tiếng: “Nhìn là biết, người vô dụng!”

Ting.

Âm thanh gì đó bất ngờ vang lên, bụi mù tung tóe, Diệp Vy nghi hoặc đứng yên tại chỗ giương mắt nhìn chăm chú vào lớp bụi dày đặc phía trước. Cô chỉ thấy một đoàn người ùn ùn chạy về giữa sân, xúm vào đóng cọc tre trên đó một cách thô bạo. Theo hướng của họ, Diệp Vy nhìn thấy trên cọc tre cao nhất có treo một mảnh vải nhỏ màu đỏ đang nhẹ nhàng vẫy vẫy mời gọi. Những ma cà rồng đó thay phiên nhau leo lên từng cọc tre rồi giằng lấy mảnh vải nhỏ, người lấy được tỏ vẻ rất vui mừng.

“Vòng một kết thúc!”

Ting.

Âm thanh nọ lại vang lên, mọi người lùi về vị trí cũ, chỉ có một mình ma cà rồng lấy được mảnh vải được phép đi ra ngoài. Nói là đi ra ngoài thì không đúng, Diệp Vy thấy ma cà rồng đó được người phụ trách hướng dẫn đi xuyên qua một cách cửa khác. Diệp Vy còn đang tò mò nhìn theo, thẳng nhóc kia lại bước đến gần cô.

“Chị muốn bị đóng vào cọc tre à?”

“Hả?” Diệp Vy ngơ ngác nhìn thẳng nhóc.

Thẳng nhóc khinh bỉ ra mặt: “Năm người cuối cùng ở lại sẽ bị đóng vào cọc tre.”

Cô nhin không được cảm thán: “Ác quá vậy!”

Thẳng nhóc bình thản: “Cũng không chết được.”

“Sao lại không chết?”

“Vì là tre, đồ ngốc!”

Diệp Vy khóc không ra nước mắt, họ không chết nhưng mà cô sẽ chết!

Ting.

Tiếng chuông vang lên, báo hiệu một vòng mới. Diệp Vy không còn cách nào khác đành chạy chung với những ma cà rồng này. Cô không di chuyển nhanh được như họ nên nhìn giống như một con rùa bị bỏ lại phía sau... hít bụi. Lúc cô tới được giữa sân, tiếng chuông lại vang lên. Mảnh vải đã thuộc về một ma cà rồng khác. Diệp Vy nhăn nhó xoay người, nhưng một ý nghĩ lóe lên trong đầu, cô đi rất chậm rãi.

Đến khi tiếng chuông vang lên thêm một lần nữa, Diệp Vy bèn quay lại chạy thẳng đến cọc tre trước cái nhìn kinh ngạc của những ma cà rồng trong sân. Một tên ma cà rồng muốn túm lấy Diệp Vy quăng ra xa, cô vội vàng tránh né theo phản xạ. Bàn tay đeo vòng đá lập tức giờ lên che chắn khuôn mặt, tên đó không kịp thu tay về, chụp trúng vòng đá của cô. Một tia sáng xoẹt qua, hấn rút mạnh tay về, mắt kính hải.

Diệp Vy không quản chuyện đó, cô chỉ biết nếu còn không lấy được mảnh vải thì lát nữa thi thể của cô sẽ nằm trên cọc tre này. Nhìn những cọc tre nhọn hoắt vươn mình lên cao, Diệp Vy nghiêng răng giận dữ. Thân tre nhẵn bóng, cô không có móng vuốt cũng không biết bay, không thể trèo lên trên kia đoạt lấy mảnh vải. Diệp Vy bực tức đặt chân lên thân tre gần nhất, tay giờ lên cao. Cả người liền trượt xuống, cánh tay may mắn tì mạnh lên một cọc tre khác, kéo dài một đường. Cô đau đớn nhủ mi.

Mùi máu tươi lập tức ve vãn cánh mũi non nớt của ma cà rồng tập sự, bọn chúng vô tình ý thức được là hương vị ngọt ngào của con người. Không hẹn mà gặp, ánh nhìn rực lửa của toàn bộ ma cà rồng đều hướng đến cánh tay của Diệp Vy. Vòng đá trên tay phát ra những tia sáng lấp lánh, biến hóa thành một đạo thuật phép thần bí. Bọn ma cà rồng bị vòng đá ngăn cản, không dám tấn công trực diện, nhưng răng nanh đã chờ sẵn trên miệng chúng, chờ đợi thời cơ tốt, vồ lấy con mồi trước mặt.

Diệp Vy bị những ma cà rồng này bao vây, sợ đến tái mét mặt mày. Cô theo bản năng trốn về sau. Phía sau là cọc tre trơn nhẵn không tì vết. Diệp Vy lại bị trượt chân suýt ngã nhào, cô thầm mặc niệm trong lòng, chỉ mong đừng ngã lên cọc tre chết tươi là được. Đột nhiên có một luồng khí truyền đến, mạnh mẽ đỡ lấy lưng Diệp Vy rồi hất cô văng sang bên cạnh. Diệp Vy té oạch xuống đất, đau đớn nhăn mặt.

Ting.

Tiếng chuông cứu mạng vang lên.

Người cai quản mang theo một thanh tre dài đi đến giải quyết đám đông. Diệp Vy lồm cồm bò dậy từ trên đất, nhìn máu và cát đang hòa làm một. Cô cắn chặt răng để không kêu than, dùng cánh tay lành lặn phủi sạch cát trên vết thương xuống. Người cai quản dùng giọng điệu của cấp trên dạy dỗ Diệp Vy một lúc lâu, vì đau quá nên cô cũng không nghe rõ ông ta nói gì. Cuối cùng, ông sa sầm, bảo cô đi ra ngoài.

Diệp Vy rầu rĩ ra ngoài, Vũ đứng đợi sẵn ở cửa dùng ánh mắt ra hiệu cho cô đưa tay ra trước mặt. Anh không nói không rằng, đem chai nước trong tay đổ mạnh lên vết thương của cô, khiến cô la lên oai oái, nước mắt chảy ra. Vũ khịt khịt mũi, chợt cảm thấy mùi máu của Diệp Vy có chút khác thường. Anh hơi nhíu mày rồi quăng chai nước qua một bên, đứng cách cô vài mét rồi mới yên tâm suy nghĩ.

Quan sát bộ dạng dơ bẩn của Diệp Vy, anh quyết định mang cô đi gặp chúa tể.

...

Đại sảnh.

Diệp Vy lùi thui theo Vũ đi vào, không phát hiện Bắc Thần cũng có mặt. Vũ trình bày sơ lược quá trình trải nghiệm của Diệp Vy, Richard nghe xong, sắc mặt trầm ổn bình lặng. Anh giao một số việc cho Vũ, Vũ nhận lệnh xoay người đi ra ngoài. Bắc Thần ở lại bàn thêm chút vấn đề của khu vực với

Richard, mắt không hề liếc tới Diệp Vy đang đứng đó. Khi ngửi thấy mùi máu của cô, Bắc Thần âm thầm cúi đầu.

“Tôi đi giải quyết chuyện đó.”

Richard gạt đầu.

Bắc Thần lướt ngang qua Diệp Vy, mang theo tâm trạng ngò vức.

Richard rời ghế ngồi, bước xuống phía dưới. Anh từ tốn tiến tới trước mặt Diệp Vy nhưng không hề lên tiếng. Nhìn cô từ trên xuống dưới, đáy mắt Richard dần tối đen như bầu trời đêm. Quần áo dơ bẩn. Tóc tai rối bời. Vết thương khó coi. Lông mày chằm chằm đan vào nhau, liếc thấy trên tóc Diệp Vy còn dính vài hạt cát, anh cũng không biết trong lòng đang trào dâng lên loại cảm giác gì. Lại muốn ôm cô.

Diệp Vy ngược nhìn anh, phát hiện điểm lạ, nói nhỏ: “Anh chê em bẩn chứ gì!”

Nghĩ đến tình cảnh thảm thương của mình, Diệp Vy nhin không được muốn tìm cách trút lên. Cô không nghĩ nhiều, lập tức nhào vào người Richard, ôm lấy anh. Đem mọi vết bẩn trên người đẩy sang cho anh, làm quần áo của anh cũng dính vết bẩn.

Richard cúi đầu, trừng mắt nhìn trang phục của mình.

Diệp Vy dễ chịu hơn hẳn, tâm trạng dần trở nên thoải mái.

Một lực đạo mạnh mẽ tóm lấy cổ cô.

“Đây là do em chọn, còn tức giận với tôi?”

Cô im lặng, mím chặt môi.

Anh gât: “Nói xem.”

Cô nói: “Cũng không được tức giận với anh, em nên nói gì bây giờ?”

Richard đột nhiên trầm mặt.

Diệp Vy đẩy tay anh ra, nói nhỏ: “Để em bị thương... cho anh đau lòng đến chết!”

Anh hơi ngẩng đầu nhìn biểu cảm của cô, đứng bất động một lúc lâu.

Richard hiểu rõ tính cách loài người, bản tính nguyên thủy của con người luôn xuất hiện vào lúc họ thật lòng thật dạ. Anh không thể tin được, cô bé con của anh đang dần dần mở lòng trước anh. Như một cách báo hiệu cô đã đón nhận anh. Diệp Vy ý thức được bản thân quan trọng với anh, cô bắt đầu... học cách vờn anh?

Giả thiết này khiến lòng anh lạnh phân nửa, không muốn tiếp tục dịu dàng với cô.

“Ngày mai sẽ có người dạy em một số lễ nghi cơ bản.”

Diệp Vy nhưn mị, nghiêm túc nhìn anh.

Richard lờm cô: “Thái độ của em không tốt.”

Diệp Vy bày ra nét mặt vô cùng oan ức, đây rõ ràng là anh bức cô đến đường cùng để làm dấy lên ý nghĩ phản công. Cô muốn làm thuộc hạ của anh vì đó là chức vụ nằm trong khả năng của cô, vị trí chúa tể phu nhân lại có ý nghĩa quan trọng với gia tộc ma cà rồng, một con người như cô làm sao dám ngồi lên. Được rồi, dù sao cũng phải thừa nhận chuyện này! Diệp Vy cảm thấy ngoài cô ra thì thuộc hạ của anh rất ít khi bị thương. Nếu có, vết thương cũng không nặng. Đổi lại là cô...

Không cần nghĩ nữa!

Con đường chết luôn vẫy tay đón chào.

Diệp Vy khó khăn mở miệng: “Richard... em thấy... làm thuộc hạ cũng tốt.”

Anh âm trầm ép cô ngẩng đầu, đôi mắt thâm sâu khó lường, nhìn cô chăm chú.

Cô bị khí thế của anh dồn nén trở nên bí bách, hết nghĩ ra ngôn từ để nói.

Một lúc sau, Richard hôn nhẹ lên trán cô.

“Là sơ xuất của tôi.”

Richard đếm được số lần Diệp Vy bị thương kể từ khi cô đặt chân vào thế giới của ma cà rồng. Nhưng con số đó chẳng nhằm nhò gì. Một con người, ung dung tự tại sống ở chỗ ma cà rồng, chỉ bị thương, không thể chết, đó là một đặc ân. Anh muốn bảo vệ chu toàn cho Diệp Vy. Anh không muốn để cô phải chịu thêm thương tổn.

Một giả thuyết lại xuất hiện khiến anh hết lần này đến lần khác ngoảnh mặt làm ngơ khi thấy cô bị thương. Những vết thương của cô đều là vì anh. Chỉ vì anh. Vì chúa tể ma cà rồng. Và vì cô là người phụ nữ con người đầu tiên có được sự thiên vị và quan tâm của anh. Kẻ thù của anh dựa vào điều đó nên đã hướng sang cô.

Trong lòng Richard không hề lo lắng, anh không sợ bất kỳ một tên nào, chúng dám hại cô thì anh cũng có lý do chính đáng để giết chúng. Chút lòng ít kỷ của đàn ông đã khiến anh muốn nhìn thấy Diệp Vy vì bảo vệ anh mà bị thương. Chỉ có như vậy... chỉ có như vậy anh mới biết bản thân anh đã trở nên quan trọng với cô đến mức nào!

Bởi vì con người không bao giờ hi sinh vì những người không quan trọng với họ.

Diệp Vy xem anh là chúa tể ma cà rồng, không phải một người đàn ông để cô có thể dựa dẫm hay ỷ lại hay chung sống cả một đời. Mọi thứ bắt nguồn đều là vì quyền lực và sức mạnh của anh. Cô không thể trốn thoát nên đành phải nghe lời. Giây phút chính miệng cô thừa nhận cô đến Động sói là vì anh, lòng Richard tựa như đang nếm trải mùi vị của mật ngọt – thứ cảm xúc anh chưa từng trải qua. Cô nói sẽ giống như thuộc hạ của anh, sẵn sàng hi sinh vì anh, anh tin, nhưng không hoàn toàn.

Thuộc hạ của Richard có lòng trung tuyệt đối, chúng nói được làm được, chúng dĩ nhiên không ngại hi sinh vì chúa tể của mình. Nhưng con người, lời nói của con người sẽ rơi vào nhiều hoàn cảnh và trường hợp khác nhau cho nên độ tin cậy đó cũng không đến mức đáng tin. Vì muốn được sống, con người sẽ ủy mị khóc lóc van cầu các kiểu. Được sống rồi họ sẽ phui sạch lớp nước mắt, coi như không có gì vừa xảy ra, cũng không nhớ rõ mình đã nói những gì. Có rất nhiều thứ con người sẵn sàng dùng lời nói để đạt được. Lời nói... chính là một công cụ lừa dối của chúng.

Diệp Vy nói cô sẵn sàng hi sinh vì anh, nhưng nếu chuyện đó thật sự diễn ra, anh không tin cô sẽ chịu bỏ mạng vì một ma cà rồng. Chính cô biết rõ nhất. Con người có sinh mệnh hữu hạn. Ma cà rồng có sinh mệnh vô hạn. Cô không cần hi sinh vì một kẻ vĩnh viễn không thể chết. Nghĩ đến đây, nét mặt Richard lại trở nên lạnh lẽo.

Để cô bị tấn công, là sơ xuất của anh.

Một cỗ nhiệt ẩm áp lan tỏa trong tim, hô hấp dần trở nên khó hiểu, Diệp Vy cảm thấy gương mặt nóng bừng. Giọng nói dịu dàng của anh trầm ổn đều đặn, ngữ khí nhẹ nhàng thanh tao. Trong đôi mắt lạnh là ẩn ý mờ ảo. Diệp Vy đột nhiên có cảm giác lần bị Như Nhất tấn công sẽ là lần cuối cùng. Richard sẽ bảo vệ cô tốt hơn.

“Em về phòng.”

Diệp Vy nói rồi chạy một mạch về phòng.

Richard không đuổi theo, chậm chậm nhoen miệng cười.

...

Hôm sau, một quá trình tập luyện mới lại bắt đầu.

Diệp Vy mệt mỏi dựa vào tấm ván sau lưng, hơi thở đứt quãng. Cô đưa mắt nhìn từng bóng dáng cao cao phía xa chạy qua chạy lại, ngã xuống rồi đứng lên, hành động lặp lại có trình tự nhất định. Chỉ mới dừng ở bài tập khởi động mà cô đã thấy cơ thể rã rời, mệt muốn chết. Nhưng mấy ma cà rồng kia không hề tỏ ra mệt, ngược lại càng tập càng hưng phấn đến lạ. Không thể hiểu nổi suy nghĩ của bọn họ.

Bộp bộp bộp

Tiếng vỗ tay triệu tập, Diệp Vy vội đứng dậy đi đến giữa phòng.

Một ma cà rồng có khí chất đứng giữa đám người non nớt, ánh mắt anh ta đảo nhanh qua Diệp Vy rồi dừng lại. Ma cà rồng nọ giả vờ đưa tay chỉnh cổ áo, Diệp Vy tròn mắt nhìn động tác của anh ta. Liền ngay người. Cô lén lút nhìn xuống cổ áo của chính mình, nhanh chóng dùng tay chỉnh lại cho ngay ngắn. Đây là một dạng quần áo dùng trong lúc tập võ, dùng may tỉ mỉ, nếp gấp thẳng thớm. Đa số là dành cho nam nên phần cổ hơi rộng và trễ xuống, để lộ khuôn ngực vạm vỡ. Tuy Diệp Vy có mặc một chiếc áo bên trong, nhưng vẫn chừa chút da thịt, nét xuân ẩn hiện.

“Vi trong đợt này có sự xuất hiện của một vài cá thể khá yếu nên chúng ta cứ tiến hành nhịp độ chậm nhất. Trước tiên là tập nâng người, vật ngã, lên gối, bẻ cổ tay và không chế khả năng phản công của kẻ địch. Hiểu rõ lời ta rồi chứ?”

“Hiểu rồi ạ!”

Từng tốp ma cà rồng nhanh chóng bắt cặp với nhau, nghiêm túc luyện tập.

Ma cà rồng vừa rồi tiến đến phía Diệp Vy, khuôn mặt cương nghị.

“Tập thôi.”

Diệp Vy gật đầu, nhin không được hỏi nhỏ: “Mị Ảnh, anh nói nâng người là sao?”

Mị Ảnh nhìn lướt qua mặt Diệp Vy: “Gọi là Tổng phụ trách.”

“Tổng phụ trách, anh nói nâng người... Á!”

Diệp Vy chưa nói hết câu, cơ thể đã bị Mị Ảnh nhắc bổng lên bằng một nguồn lực vô hình. Còn chưa tiếp nhận xong, bỗng nhiên nguồn lực biến mất, cả cơ thể mất trọng lượng rơi xuống đất. Oạch. Diệp Vy nằm dài trên nền nhà, nhắm tịt mắt. Sau lưng bắt đầu nhức nhói, toàn thân tê liệt hoàn toàn. Cô chậm chạp hé mắt, đập vào mắt cô là gương mặt bình tĩnh đến đáng hận của Mị Ảnh. Hắn nghiêm giọng.

“Đứng lên.”

Cô nhán nhỏ đứng dậy, tiếp theo lại bị một lực đạo vô hình khác nâng cả cơ thể lên thêm một lần nữa. Khoảnh khắc đáp đất lần thứ hai, Diệp Vy bật ra tiếng kêu thảm thiết. Toàn bộ ma cà rồng đều dừng động tác, ngoái đầu nhìn cô, cười nhạo. Những âm thanh bịch bịch vang lên, Diệp Vy bất giác nheo mắt nhìn qua. Lũ người kia dùng hành động nhạo báng cô. Chúng để cho bạn tập vật qua vật lại với nét mặt dửng dưng như cơ thể đó không phải của chúng vậy.

“Động tác nhanh một chút.”

Nghe Mị Ảnh nhắc nhở, Diệp Vy lại tiếp tục đứng lên.

Hắn nói đều đều: “Trong khoảng thời gian rơi xuống đất, có thể tính toán trọng lực tìm cách xoay người, tạo một tư thế đáp đất không khiến cơ thể bị thương.”

Diệp Vy gật đầu.

Cô bị Mị Ảnh quăng xuống đất khoảng mười mấy lần nữa, cô biết tám lưng phía sau đã bắt đầu có mấy mảng tím đen rồi. Tay chân tê rần, gương mặt đỏ đầy mồ hôi. Cô nhin xuống cảm giác muốn bỏ cuộc rồi gắng gượng bò dậy từ sàn nhà. Mị Ảnh tiếp tục động tác cũ, Diệp Vy vẫn tiếp tục tìm cách xoay người. Vừa vịn hắn vẫn đứng yên một chỗ, cô dùng tay đẩy mạnh vào vai Mị Ảnh, sau đó xoay người.

Bụp.

Diệp Vy thờ dốc, hai mắt kinh ngạc.

Mị Ảnh hài lòng gật đầu, tiếp tục quăng cô thêm hai lần. Trong hai lần đó, hắn trực tiếp né sang bên cạnh. Diệp Vy không tìm được điểm tạo lực, nhúu mày tự tạo ra lực đẩy khiến cả cơ thể vừa vịn xoay một vòng trên không trung rồi đáp đất. Tư thế không được đẹp như lần đầu, nhưng vẫn có thể đứng vững, tạm chấp nhận được.

Ngay lập tức, Mị Ảnh chụp lấy một tay của cô kéo thật mạnh. Diệp Vy lại bị hắn quăng xuống đất. Đau đến ứa nước mắt. Cô đứng lên, Mị Ảnh lại chụp tay cô rồi nhẹ nhàng dùng một động tác xoay người khiến Diệp Vy mở to hai mắt. Kinh ngạc chưa kịp thoái lui, trước mặt liền tối đen. Cô đau đón ngồi dậy, đưa tay xoa mông.

“Chiều này có hơi khó đối với người như cô. Nếu là bọn họ thì sẽ lợi dụng lực kéo từ bàn tay của tôi, lấy đá nhảy lên người tôi rồi trực tiếp bẻ cổ đối thủ. Nhưng khả năng của cô thì... không đủ để thực hiện điều đó. Nhưng mà cô có thể thuận theo lực kéo của kẻ thù, sau đó xoay người một góc chín mươi độ, dùng chân đá mạnh vào dây chằng sau khớp gối của hắn. Tỷ lệ thành công của chiều này khá cao.”

Mị Ảnh làm mẫu cho Diệp Vy một lần, cô cẩn thận quan sát.

Đến lượt mình, Diệp Vy lại tiếp tục bị Mị Ảnh quăng mạnh xuống đất. Qua vài lần tiếp đất bằng mông, cô nghĩ phía dưới của mình cũng mất cảm giác luôn rồi. Xoa xoa vài cái, Diệp Vy loạng choạng đứng dậy. Không biết do cách dạy của ma cà rồng nắm đúng trọng tâm hay do Diệp Vy tiếp thu nhanh. Trải qua thêm hai lần tiếp đất bằng mông, cô đã thực hiện được động tác mà Mị Ảnh hướng dẫn.

Mị Ảnh dạy tiếp cho Diệp Vy cách bẻ cổ tay kẻ địch, nhưng mà hình như cô đã hiểu sai thì phải. Cách Mị Ảnh dạy đúng là bẻ cổ tay, đúng hơn là... bẻ gãy luôn. Diệp Vy nghe tiếng răng rắc vang lên, tên ma cà rồng bị kéo ra làm mẫu vẫn giữ nguyên nét mặt, đưa mắt nhìn vào cái cổ tay đã xụi lơ của hắn. Tên ma cà rồng chậm chạp xoay xoay cái cổ tay đã gãy vài lần. Bàn tay lập tức trở lại như bình thường.

“Nếu có thể dùng lực mạnh thì cô cũng sẽ bẻ gãy được nó.”

Nói đoạn, Mị Ảnh chụp lấy tay Diệp Vy.

Cô ngờ ngác chưa hiểu, định rút tay lại, Mị Ảnh âm thầm bẻ tay cô ra sau. Theo bản năng bảo vệ các khớp xương, Diệp Vy cong người theo Mị Ảnh. Hắn không có ý định buông tay, lực đạo càng lúc càng mạnh hơn. Cô la lớn, sợ đến mức hét thất thanh một tiếng. Xung quanh lặng như tờ. Mị Ảnh nhửu mày quan sát Diệp Vy.

“Hét cái gì?”

“Tổng phụ trách, anh không định bẻ tay tôi thật đấy chứ?”

Mị Ảnh không đáp, ra hiệu bảo Diệp Vy làm lại động tác đó với hắn. Cô nhanh chóng hiểu ra, vội vàng vươn tay đến bẻ tay hắn. Sức lực cô hơi mạnh, nhưng Mị Ảnh không phải tầm thường. Chưa đầy một giây thì tình huống đã xoay chuyển. Cô la oai oái, hốt hoảng đầu hàng xin tha. Mị Ảnh thả lỏng lực đạo. Tiếp đến dùng một động tác khiến Diệp Vy xoay người. Hắn chậm rãi nhấc tay cô lên, tạo thành một đường gấp chứa lực, dùng nắm đấm của mình chụp lên nó, lực đạo chắc chắn.

“Như thế này.”

Diệp Vy gật đầu, khi Mị Ảnh lại bẻ mạnh tay cô ra sau, cô áp dụng chiêu thức vừa được dạy. Mị Ảnh cử động thân người né tránh. Diệp Vy hào hứng tấn công thêm một nấc, thậm chí còn dùng cách thức của Tây Độc để đánh. Mị Ảnh nhanh nhẹn xoay người phòng thủ. Hắn đã hiểu vì sao chúa tể bảo hắn dạy cô đánh nhau. Diệp Vy có thể vô ý kết hợp thành công những chiêu thức của Tây Vương và cả chiêu thức của hắn hòa làm một, tạo ra một đòn tấn công mới, ít tổn sức, lại có kỹ thuật.

Thấy Diệp Vy hung hăng lao đến, Mị Ảnh nhếch mép rồi ngáng một chân ngay bước đệm của cô. Diệp Vy bị vấp, nhào người về trước. Mị Ảnh thuận thế đẩy mạnh một cái, cả người cô lập tức ngã dúi xuống sàn nhà. Hắn dùng đầu gối đè mạnh lên lưng khiến cô hét lên, bàn tay to lớn giữ chặt vai của cô, không cho cử động.

“Nghĩ thử xem làm thế nào để thoát thân.”

Nói đoạn, Mị Ảnh còn túm hai tay Diệp Vy bẻ quặt vào nhau.

Diệp Vy đau đến xanh mặt.

Mị Ảnh lại nói: “Đây là thế hiểm, cô tuyệt đối không được để mình rơi vào trạng thái này. Nếu có thể dùng trạng thái này để bẹp kẻ thù thì tốt, không thể thì phải tìm mọi cách tránh né. Đừng biết đó là chỗ chết mà cứ lao vào. Đó là... tội ngu.”

Cô vội gật đầu, mong Mị Ảnh mau buông tay.

Hắn cúi xuống nói nhỏ, đủ để hai người nghe thấy: “Thật xin lỗi, chúa tể phụ nhân.”

Đến khi được tự do, Diệp Vy ngồi bẹp dí trên sàn nhà.

Cạch.

Cửa phòng tập đột ngột mở ra, đám thuộc hạ mới lập tức quay đầu. Nhìn thấy dáng người cao lớn chậm chậm tiến vào, bọn họ nghiêm túc đứng bật dậy cúi người hành lễ như đã được dạy bảo rất kỹ. Mị Ảnh cũng khom người hành lễ. Richard phát tay ra hiệu, sau đó đảo mắt đến dáng người đang ngồi trên sàn nhà, nhìn chăm chú.

“Tập luyện thế nào?”

“Thưa chúa tể, có tiến triển tốt!”

“Chọn một người để ta kiểm tra.”

Lũ ma cà rồng mới nhấp nhòm như ngồi trên đống than, tự giác lùi về góc phòng và giữ im lặng. Chúng muốn được chúa tể để mắt, nhưng hiện tại chiêu thức học được không nhiều nên không dám xuất binh. Sợ Ngài đánh một phát, chúng lại toi đời thì nguy. Diệp Vy ngẩng đầu, bắt gặp ánh nhìn quý dị của anh thì vội cúi xuống. Cô yên lặng đứng dậy, định bụng sẽ ngồi yên chờ anh kiểm tra thuộc hạ. Chân vừa nhấc lên đã bị Mị Ảnh đưa tay ngăn lại. Hắn bắt đầu nhìn cô rồi nhìn sang Richard.

“Chúa tể, chọn người này.”

Thân thể Diệp Vy cứng đờ, còn chưa hành hạ đủ hay sao?

Cô quay sang nhìn anh, anh bình thân gật đầu rồi đưa tay cởi áo khoác ngoài. Tùy tiện kéo kéo chiếc áo sơ mi, anh đưa tay xắn tay áo lên, tạo cảm giác thoải mái khi đánh nhau. Diệp Vy hít vào một hơi lạnh, sau đó dựng tóc gáy. Richard đi đến giữa phòng, thâm trầm nhìn cô. Trước cặp mắt tĩnh lặng của anh, cô bắt đầu thấy run.

Một cơn gió luồng qua kẽ tóc, Diệp Vy hồ nghi nhíu mày. Đúng như cô nghĩ, cả người cô đột nhiên nhào thẳng vào anh. Richard bình thân đưa tay đỡ lấy eo cô, nét mặt lạnh như tờ. Diệp Vy vùng tay đánh vào bụng anh, bị anh tóm được. Cô dùng tay còn lại liều mạng tung một cú vào... mặt của anh. Richard cử động khỏe miệng bày ra nét mặt tà khí rồi nghiêng đầu qua một bên, tránh đòn tấn công của cô. Bàn tay cứng như thép của anh giữ chặt hai nắm đấm của cô, cô không cách nào phản kháng, bị dón vào thế bị động. Diệp Vy nghĩ nghĩ, bị động sẽ chết. Cô lập tức sử dụng lực đạo ở chân, mạnh mẽ nâng lên, dùng gối thúc mạnh vào giữa bắp chân anh.

Bụp.

Richard buông tay, lùi về sau một bước.

Lũ ma cà rồng mới cảm thấy lạnh sống lưng.

Diệp Vy canh phòng phòng mất dè chừng anh, bày ra tư thế tự vệ.

Nhanh như cắt, Richard túm lấy cổ áo của cô kéo mạnh về trước. Cả người Diệp Vy như bị nhấc bổng lên. Cô hét lên một tiếng, vội vàng bám vào tay anh. Bằng một động tác đơn giản, Richard đã xoay người đè chặt Diệp Vy trên sàn. Sau lưng bắt đầu đau nhức, nhưng không đáng sợ bằng nét mặt kinh dị của người phía trên. Cô tròn mắt nhìn anh. Anh vẫn nắm chặt cổ áo cô. Cặp mắt như muốn giết người.

Richard phủ lên người Diệp Vy, dùng một chân kẹp chặt hai đùi thon gọn của cô bên dưới. Diệp Vy thử vùng vẫy nhưng không ăn thua. Nhìn đến hai tay vẫn túm chặt cổ áo không buông, lòng cô trĩu nặng, anh đánh thật! Lực đạo của cô không nhiều, chỉ đơn giản khiến anh hơi đau một chút rồi thôi, không phá hỏng vật-đồ được. Anh tức giận cái gì? Vì thế ánh mắt của cô liền trở nên thâm sâu. Cô mượn lực trên tay anh, nâng người ngồi dậy, vo tay thành nắm đấm, tiếp tục hướng vào khuôn mặt anh.

Richard nhanh nhẹn nghiêng đầu, đồng thời tạo ra lợi thế cho Diệp Vy.

Cô nhào người, thuận tiện trở mình, phủ phục trên anh.

Anh nhướn mày, nhếch môi, xoay người thay đổi tình thế.

Diệp Vy cảm thấy hơi choáng, nằm yên dưới thân anh một lúc để bình tĩnh trở lại rồi mới vùng lên tấn công. Một cú xoay người diễn ra. Không biết do ai chủ động dẫn dắt. Diệp Vy ngồi trên người Richard, còn sợ anh lại ngồi dậy nên cô quyết định dùng chân mình ngăn chặn chân anh. Một giây, sắc mặt Richard trở nên cổ quái.

Cô nắm lấy cổ áo sơ mi đã bị nhăn nhúm của anh, đột nhiên nghe anh khẽ nói.

“Đè trúng.”

Thanh âm khàn khàn, đầy mất tối đen.

Ngay sau đó, không để Diệp Vy lên tiếng, anh đưa tay giữ chặt eo cô, khiến cô không thể nhúc nhích. Giữ nguyên tư thế đó trong một lúc, anh gắng giọng nói với thuộc hạ. Chết giọng lạnh lẽo đến đáng sợ. Lũ ma cà rồng mới không nhìn thấy, nhưng đoán được Diệp Vy sẽ chịu không ít khổ cực. Chúng biết cô chọc giận chúa tể rồi!

“Ra ngoài.”

Diệp Vy định nói gì đó, đột nhiên Richard ngồi dậy. Cô tròn mắt, rõ ràng anh vừa rồi còn bị khống chế nằm bên dưới, lũ ma cà rồng mới vừa đi ra thì anh đã lập tức ngồi bật dậy như không có gì. Nét mặt Diệp Vy ngày càng u ám, anh mạnh như vậy mà còn làm bộ khuất phục. Cả người cô trượt về sau theo quán tính. Richard đưa tay giữ chặt eo nhỏ của cô. Chợt, đầu óc cô trống rỗng. Có một vật thô cứng cồm cộm bên dưới mông cô. Cô sợ đến mức không dám lên tiếng, càng không dám nhúc nhích.

Anh trầm giọng: “Em đè trúng rồi.”

“...Em xin lỗi.”

Đáp xong, Diệp Vy cũng không biết mình xin lỗi vì cái gì!

Cô chặt vật muốn leo xuống khỏi người anh, nhưng anh không nghĩ như cô, bàn tay đặt ở eo của cô thậm chí còn dùng sức giữ chặt. Cô lúng túng nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô chăm chú. Diệp Vy trông thấy sắc màu lạ trong đáy mắt Richard thì lập tức trở nên căng thẳng. Yết hầu nam tính khẽ động dậy, anh yên lặng giữ nguyên tư thế xấu hổ của hai người. Một lúc, bàn tay to lớn đột nhiên cầm lấy chân cô, kéo đến bên thắt lưng của anh. Tiếp đó, anh động một cái. Diệp Vy bị anh kéo dính sát vào người, khiến cho vật-nào-đó chạm nhẹ lên mông cô rồi dừng lại.

Diệp Vy run rẩy dịch chuyển thân người, muốn kéo giãn khoảng cách.

“Đừng động.”

Âm thanh khàn khàn đầy tính nhẫn nại.

Cô lập tức ngồi im.

Không biết đã qua bao lâu, hơi thở của Richard dần bình ổn trở lại. Anh bế Diệp Vy lên rồi đi ra ngoài. Cô ngoan ngoãn đến bất thường, gương mặt đỏ hồng. Khả năng tự kìm chế của ma cà rồng hình như rất tốt. Mỗi lần như vậy, Richard đều có thể tự mình khiến mình bình tĩnh. Nhưng Diệp Vy biết, anh đã rất khổ sở. Vì anh sợ anh sẽ làm ra chuyện khiến mình hối hận, vô thức giết chết cô. Richard rất muốn phát tiết, nhưng anh càng không muốn Diệp Vy của anh phải bị thương. Đành... nhìn.

* * *

“Em gái, vì em mà tôi đã chuyển công tác đến đây, em cảm động không?”

Giọng nói đùa giỡn của Jen truyền đến sau lưng, Diệp Vy dừng đùa. Cô vừa được yên ổn mấy ngày, không muốn lại phải hao tâm tổn sức vì anh ta. Jen là ma cà rồng trực thuộc khu vực Tây Âu. Mấy ngày trước đáng lẽ đã quay về, nhưng hôm nay đột nhiên trở lại DW. Chắc chắn có vấn đề. Diệp Vy

còn đang nghĩ thì Jen đã tiến đến bên cạnh cô, bộ dạng không giống sẽ chuyển đến đây như lời anh ta nói.

“Jen đại nhân, tránh xa tôi một chút.”

“Vô tình quá vậy, giống y như người đàn ông của em.”

“...”

“Tôi có chút việc ghé qua, nhân tiện xem em có khỏe không!”

Diệp Vy không để tâm, tiếp tục ăn cơm.

Jen không bỏ qua cho cô: “Có tâm trạng ăn uống cơ đấy! Chúa tể vì em thủ thân như ngọc, bây giờ em hành hạ người ta thì đã đành, còn vô tâm vô phế ngồi ở đây làm no dạ dày. Em gái, chúa tể nhà tôi cũng đang rất đói bụng. Em không biết hay sao?”

Diệp Vy coi Jen như không khí, cầm mặt ăn cơm.

Jen vỗ vai cô: “Em gái, cái gì kia?”

Cô nghe giọng nói kinh ngạc của anh, ngẩng đầu nhìn theo. Sau đó đen mặt. Jen đắc ý cười sảng sặc. Diệp Vy mặc kệ anh ta. Nhìn đồ ăn trước mặt, chẳng buồn ăn. Anh không nói không rằng, đưa tay lau khóe mắt vừa xuất hiện chút nước vì cười quá nhiều rồi lấy lại điệu bộ trang nghiêm. Jen biến mất trong không trung.

Diệp Vy cau mày muốn mắng chửi, trên đỉnh đầu lại xuất hiện hơi ẩm.

Cô ngẩng mặt, bắt gặp cái nhìn thâm trầm của Richard.

“Sao vậy?”

Diệp Vy lắc đầu.

Richard tùy tiện lấy ly nước lọc của cô, uống hết sạch. Vừa rồi bàn chuyện với thuộc hạ, anh đã nói mấy tiếng đồng hồ, bây giờ cổ họng khô ran. Lẽ ra anh định tìm vài con mồi hút máu, nhưng khi thấy Diệp Vy trong nhà ăn thì nhịn không được muốn tiến đến. Liếc thấy nước lọc trên bàn, anh không chút nghĩ ngợi, cảm thấy rất khát nên nâng ly uống cạn. Mùi vị không thể sánh bằng máu tươi, nhưng cũng tạm ổn.

“Không được bỏ bữa.”

“Em ăn no rồi.”

Richard đưa tay kéo ghế, ngồi xuống bên cạnh cô.

Diệp Vy trầm mặt, chậm chạp múc từng thìa thức ăn, ăn ăn ăn.

Dưới sự giám sát của Richard, Diệp Vy đã ăn hết sạch đồ ăn trên bàn. Anh hài lòng xoa nhẹ lên tóc cô. Lúc hai người đứng lên, Richard đột nhiên khựng lại. Diệp Vy khó hiểu nhìn anh thì thấy anh đưa ly thủy tinh lên mũi, ngửi một lúc. Đôi mắt lạnh lẽo chứa một lớp sương mờ, gân xanh trên trán nổi lên đầy cơm. Cô lo lắng muốn hỏi anh có chuyện gì, lại thấy anh nhìn cô chăm chăm như hồ đối, đành im lặng.

“Ai vừa ở đây?”

“Jen... Jen đại nhân.”

“Tên khốn!”

Lầm bầm trong miệng, Richard bay thẳng về phòng.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh, Diệp Vy đột nhiên cảm thấy sợ. Cô vươn tay lấy ly thủy tinh rồi chạy đến phòng của Thiên. Cô biết Jen sẽ không hạ độc Richard, vì nước lọc là của cô. Vậy Jen muốn giết cô? Nhưng ánh mắt anh ta không nói lên điều đó! Trông thấy Diệp Vy trước cửa phòng, Thiên định cười chào hỏi. Cô lập tức đưa ly thủy tinh đến trước mũi anh, quơ qua quơ lại. Được một lúc, cô cẩn thận nhìn anh.

“Anh có ngửi được mùi độc được không?”

“Không.” Thiên lắc đầu, sau đó nét mặt rất gian manh: “Là một thứ khác!”

Diệp Vy vội hỏi, gương mặt vô cùng lo lắng: “Thứ gì vậy?”

Thiên đưa tay xoa cằm: “Khá nguy hiểm.”

Cô nhủ mày: “Chắc chắn Jen đại nhân đã giờ trò.”

“Em dùng rồi?”

Diệp Vy lắc đầu: “Richard uống!”

Thiên suýt bật ngửa.

Jen quả nhiên xảo quyết, anh động thủ với Diệp Vy, không sợ Richard nổi giận. Buổi tối hôm đó mọi người có uống rượu hơi quá đà, Thiên không nhớ đám bọn họ đã cùng bàn luận chuyện gì nhưng dường như là có liên quan đến Diệp Vy. Một người nào đó còn nói, món quà sinh nhật năm nay rất đặc biệt, Richard chắc chắn muốn đề Diệp Vy ra làm chuyện đó. Jen cười cợt đùa vài câu, Thiên mới nói chúa tể sẽ kìm chế được. Jen thậm chí còn nói cần phải khiến Diệp Vy tự nguyện dâng người.

Tâm ý của anh dù có tốt đẹp đến mấy, nhưng ly nước lọc là Richard uống sạch, coi như phí hoài công lao. Nếu là Diệp Vy uống thì may ra sẽ khiến Richard suy xét nhẹ tay với Jen một chút, đằng này, chúa tể đại nhân đã uống. Trực tiếp hạ tình được vào thức ăn của chúa tể phu nhân nhưng để chúa tể bắt được. Tội của Jen... Thiên không dám nghĩ tiếp. Anh khoanh hai tay trước ngực, đi tới trước mặt Diệp Vy.

“Diệp Vy, đó là tình được.”

“Tình được?” Cô lặp lại, bưng tỉnh: “Thuốc kích thích?”

Thiên gật đầu: “Anh ngửi được mùi rất nồng, là liều lượng lớn. Richard bây giờ có lẽ rất khổ sở. Em không thể giúp thì đừng tìm đến hành hạ cậu ấy. Anh biết em tiếp nhận Richard về mặt tình cảm nhưng chưa chấp nhận thân thể. Diệp Vy, nếu có thể chứng minh chút ít lòng can đảm của em... Anh cũng muốn xem xem thái độ của Richard sau chuyện này. Ở gần nhau, chuyện thân mật là điều không thể thiếu!”

“Thiên.”

Diệp Vy gọi khẽ.

Thiên hiểu kỳ vọng cô nói.

Cô không nhìn anh, cúi gầm mặt: “Ngoài phụ trách mảng ngoại khoa, nội khoa, anh còn kiêm luôn cả bác sĩ tâm lý và chuyên gia sinh lý? Anh giỏi về thảo dược như vậy thì sao không nghiên cứu thuốc giải tình được thử xem. Lỡ có một ngày anh trúng phải, còn có cách khống chế bản thân, không làm ra chuyện bất lương.”

Thiên cứng họng.

Hôm nay lại còn dám trút giận lên anh?

Richard rèn người, đúng thật là có thể rèn thành kẻ đáng sợ!

...

“Chúa tể phu nhân.”

Thuộc của anh dường như đều đã biết anh muốn trao danh phận này cho cô, mỗi khi nhìn thấy cô thì họ đều rất cẩn trọng. Diệp Vy gật đầu, đưa tay đẩy cửa phòng. Dù sao thì người phải uống tình được là cô, nếu không phải Richard đột nhiên nổi hứng muốn uống nước lọc thì anh sẽ không phải... Diệp Vy thở dài, cô biết bản thân cần phải có một phần trách nhiệm trong chuyện này. Còn chưa bước vào đã nghe thấy âm thanh khàn đục của anh vang lên bên trong, tựa như đang rất khổ sở.

“Đuổi đi.”

Hai tên thuộc hạ ngơ ngác, nhưng cũng lập tức đóng chặt cửa lại.

Diệp Vy trừng mắt với họ.

Họ làm như không thấy.

Cô không hề nhượng bộ, mặc kệ họ đứng ngăn, bằng vài động tác đã đẩy được họ ra ngoài. Chính bọn họ cũng kinh ngạc, không ngờ cô biết nhiều đòn tấn công đến vậy. Diệp Vy đem cửa mở ra, chen người vào trong. Richard đang đứng bên cô quan tài lớn, ngón tay bầu chặt vào thành quan tài, lộ rõ từng khớp xương. Cô đi đến gỡ tay anh ra, nhỏ giọng nói: “Phòng em thoải mái hơn, quan tài này nhỏ quá.”

Richard hơi kinh ngạc, nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng như trước.

Diệp Vy nhón chân thì thầm vào tai anh: “Em chịu trách nhiệm với anh.”

Dù không bị thuốc làm điên đảo tâm hồn thì anh vẫn chẳng thể kháng cự được loại kích thích này. Một bàn tay to lớn ôm chặt lấy eo Diệp Vy. Thoắt cái hai người đã ngã xuống chiếc giường có mùi hương của cô. Richard nghiêng chặt hàm răng, tay chống trên giường cũng hơi run rẩy. Trên trán anh xuất hiện vài giọt mồ hôi, khiến gương mặt phẳng phất mùi vị ái tình càng thêm mê hoặc. Cô biết anh đang ngăn cản bản thân. Thiên nói Jen dùng rất nhiều thuốc,

chắc chắn Richard đang rất khó chịu.

Nếu anh không uống ly nước đó...

Đổi lại là cô, cô cũng sẽ có dáng vẻ như bây giờ!

Diệp Vy càng nghĩ càng tức, cô đưa tay giúp anh cởi bỏ dây da trên thắt lưng.

Richard lập tức chụp lấy tay của cô, khàn giọng: “Không cần.”

Cô không nói gì, nhào người hôn lên môi anh, còn dùng lưỡi cạy miệng anh ra. Nụ hôn lần này Diệp Vy hoàn toàn học theo cách Richard từng làm với cô. Bất tri bất giác, cô quen dần với nhịp điệu của anh, chậm rãi chơi đùa với lưỡi của anh. Diệp Vy còn tưởng cô nghĩ đúng, nhưng giây kế tiếp, Richard đè chặt vai cô xuống rồi cúi người hôn ngấu nghiến cánh môi của cô. Cô biết mình sai rồi. Không phải cô quen dần với nhịp điệu của anh, là anh còn chưa kịp ý thức được sự chủ động của cô nên đã ngỡ ra một lúc. Vẫn còn dằn lòng phải nhịn xuống. Nhưng không được.

“Vy, tôi rất vui khi em chủ động.”

Diệp Vy khẽ cười, bờ ngực phập phồng: “Vì anh rất đẹp trai.”

Anh nhún mồm, giọng cười khàn đặc: “Chỉ đẹp trai?”

Cầm anh đè mạnh lên bầu ngực của cô, hai mắt đục ngầu. Dường như không thể tiếp tục chịu đựng loại thống khổ này, Richard bắt đầu xâm chiếm cơ thể Diệp Vy. Anh giành quyền chủ động, cắn nát từng mảng da thịt thuộc về cô. Lưu lại hương vị của anh trên đó. Quần áo phút chốc được cởi bỏ hoàn toàn. Hai thân thể dán sát vào nhau tạo ra một loại khoái cảm dị thường. Richard thở dài khoan khoái, tay không ngừng ma sát, khiến Diệp Vy loạn ý say mê, dờ dãi xụi lơ trong ngực anh.

Vẫn là cách thức cũ, Richard đặt tay Diệp Vy lên vật thể nóng bỏng của anh, dạy cô cách di chuyển giúp anh giảm bớt cơn khó chịu trong người. Chút lý trí còn sót lại của anh vẫn không muốn làm hại Diệp Vy. Cô thả tay mình cho anh, ngoan ngoãn nghe theo chỉ dẫn từ bàn tay to lớn của anh khiến anh càng thêm kích động. Dưới tác dụng của thuốc, sau một hồi va chạm kịch liệt, vật thể nóng bỏng của anh run lên nhẹ rồi phun ra một dòng tinh thể đặc quánh ấm nóng lên bụng cô.

Diệp Vy mơ màng vòng tay ôm anh, ý thức bị cuốn sạch.

Không rõ ai mới là người đã uống tình dược.

“Vy.” Richard gọi cô, giọng đầy ám muội: “Tôi muốn em.”

Diệp Vy không nghe được bao nhiêu, ngây ngây dại dại gật đầu.

Richard cúi xuống hôn cô, nụ hôn dần dần di chuyển xuống dưới bụng. Diệp Vy cong người, vừa xấu hổ muốn trốn tránh lại vừa cảm thấy không thể dừng lại. Lưỡi anh nhẹ nhàng thăm dò nơi tư mật, chậm rãi từng chút một. Tiếng vang lớn dần, đầu óc Diệp Vy không còn tỉnh táo, mê loạn đưa tay chặn đầu anh lại. Richard bắt được tay cô, không để cô chạm đến đầu anh, anh mạnh mẽ đè tay cô lên giường.

“Đừng khiêu khích em.”

Không hiểu sao cô lại có thể nói ra một câu như vậy!

Richard hừ nhẹ, tiếp tục thưởng thức nơi tư mật của cô, chẳng thấy chán.

Diệp Vy cảm thấy cả người nhẹ bẫng, sau đó rơi vào hư không.

Lần đầu tiên cô chìm vào khoái cảm bởi đầu lưỡi của anh.

Vật nóng bỏng của anh chạm đến bụng dưới khiến Diệp Vy khó chịu cử động, anh đè thân người cô lại, tiếp đến dùng một tay kéo chân cô lên, đặt nó bên thắt lưng của anh. Anh thổi một luồng hơi nóng hổi vào tai Diệp Vy, cô không chịu được sự khiêu khích của anh, nâng người ôm chặt lấy anh, dùng chút dũng khí còn sót lại há miệng cắn mạnh một phát vào bờ vai đầy quyến rũ của anh. Richard chỉ khẽ cau mày, dùng tay giữ chặt eo Diệp Vy, đưa vật nóng đến cửa nhỏ của nơi tư mật. Khẽ chà sát.

“Umm...”

Cô cong người, hô hấp dồn dập.

Thật ra Richard muốn giúp Diệp Vy chuẩn bị tốt rồi mới xâm chiếm cô, nhưng tình dược không cho phép anh làm điều đó. Cảm giác bức bách trong cơ thể khiến anh muốn lập tức gầy vò Diệp Vy. Nếu không phải Diệp Vy, chỉ sợ người dưới thân này giờ đã sớm chịu thống khổ mà kêu la thảm thương. Ma cà rồng nữ có sức lực không tệ, nhưng Diệp Vy chỉ là con người. Richard không muốn cô bị thương vì chuyện này, càng không muốn ngày mai sẽ ôm lấy xác chết của cô mà gọi tên.

Anh cắn lên vành tai cô: “Vy, sẽ hơi đau.”

Cô không chút khách khí: “VẬY em cần anh.”

Richard thờ dốt: “Ừ.”

Sau đó, anh mang vật nóng rã lên rã xuống ở tâm điểm tự mật một lúc, đợi khi Diệp Vy bị phân tâm mới đem nó nhả vào chỗ kia. Cô lập tức bài xích. Rõ ràng không thể tiếp nhận được vật thể to lớn của anh. Thấy cô gái bé nhỏ trong lòng bị đau nhứt mảy, Richard nhịn không được muốn tiến vào ngay lập tức, nhưng có chút không nỡ, đành dờ dảnh cô bằng nhiều nụ hôn nồng cháy. Giúp Diệp Vy quên đi đau nhứt vừa có. Đôi môi của anh lúc này nóng rực, hôn lên khắp người của cô.

Đến khi Diệp Vy chịu đựng được một chút, anh lại tiếp tục đi vào. Cô bắt đầu nhăn nhó khó chịu. Richard không quản nữa. Anh đè chặt đầu Diệp Vy vào ngực, hạ thắt lưng xuống, lùi về sau, kê tiếp mạnh mẽ đâm vào. Nơi ẩm ướt của cô bao bọc vật thể đàn ông to lớn của anh chặt khít. Anh gồng người giữ yên. Hai người cùng lúc bật ra âm thanh ái muội. Một là tiếng gầm thét khoái. Một là tiếng kêu đáng thương.

“Vy, đừng sợ.” Anh khàn giọng, liếm sạch nước mắt trên mặt cô.

Diệp Vy run rẩy bám chặt vào da thịt Richard, bật khóc nức nở.

Cái gì gọi là “sẽ hơi đau”?

Đây rõ ràng là đau muốn chết!!!

Cơ thể như bị xé rách làm hai.

Richard bị Diệp Vy kẹp rất chặt, anh cũng không dễ chịu bao nhiêu. Cơ bắp trên người đồng loạt nổi lên. Anh dang tay ôm người trong ngực, chậm rãi rút ra. Mới được một ít, cô lại la hét nháo loạn, bảo rằng rất đau. Diệp Vy không ngừng khóc lớn, dùng tay đẩy anh, kêu anh lấy cái thứ đáng sợ trong người cô ra ngoài. Richard nghiêng răng ken két, dùng lực đâm mạnh trở vào. Diệp Vy hít vào một hơi lạnh, há miệng cắn anh một phát. Lực cắn rất mạnh, vai anh, miệng cô, tràn ngập máu tươi.

Anh khó nhọc cất giọng: “Vy, thả lỏng.”

Cô run giọng: “Anh... đừng... đừng cử động.”

“Em chặt quá.”

Diệp Vy chỉ nghe Richard nói một câu như vậy!

Sau đó cô không còn biết gì nữa, vô lực ngã xuống giường, hơi thở gấp gáp, mi mắt nặng trĩu. Richard dùng sức mãnh liệt rã vào. Như muốn ép sạch sinh khí của người dưới thân, bắt cô hòa nhập cùng anh, thưởng thức cùng anh. Sức chịu đựng của anh đã dùng sạch, lúc này anh không thể nhẫn nhịn. Dù không muốn khiến Diệp Vy đau đớn, nhưng anh lại không khống chế nổi bản thân. Mê lực của tình được ập thẳng đến trung tâm thần kinh, chiếm lấy tâm trí anh, tăng cao nhịp đập trong lồng ngực.

Diệp Vy dần mất hết ý thức, mặc kệ Richard cuồng nhiệt rã vào.

Richard chỉ phóng duy nhất một lần bên trong Diệp Vy trong lần đầu hai người giao hợp. Vì không tự chủ được. Những lần sau đó anh đều rã bên ngoài. Bởi anh biết khả năng thụ thai sẽ rất cao, tình lực của ma cà rồng vô cùng mạnh mẽ. Anh không thể để lại nhiều chất dịch trong cơ thể Diệp Vy. Richard không muốn mất cô. Tuyệt đối anh không để cô mang thai. Thời gian chậm rãi trôi, hai người cùng nhau thay đổi nhiều kiểu tư thế. Tâm trí mê loạn, say sưa trầm luân. Khi tình được không còn tác dụng, Richard thả lỏng trạng thái. Anh ôm cơ thể mềm nhũn của Diệp Vy vào ngực, luyến tiếc rã vào thêm một vài lần. Gần sáng, anh mới buông tha cho cô.

Richard không nghỉ ngơi, anh ngồi dậy vào nhà vệ sinh.

Một lúc sau, anh mang khăn ẩm đến lau sạch người Diệp Vy. Nhìn đến vết máu ở giữa chân cô, hai mắt anh lúng xuống, tia nhìn lạnh lẽo mà bi phẫn. Nhẹ nhàng lau sạch sẽ mọi chất bẩn, Richard đem áo sơ mi mặc vào người cô, che kín toàn bộ cơ thể. Anh đem khăn trải giường quăng sang một bên, chỉnh đốn lại trang phục của mình rồi ra ngoài bảo một tên thuộc hạ gọi Thiên mang dụng cụ trị thương và dược liệu sang phòng Diệp Vy. Tâm trạng anh rất không ổn. Phải nói là cực kì tệ hại.

Ngồi bên giường, anh vuốt ve gương mặt tái nhợt của cô.

“Vy, trong người em có máu của tôi.”

Nhất định bình an vô sự.

Thiên mang theo bộ dạng ngáy ngủ đến phòng Diệp Vy, lúc trông thấy sắc mặt khó coi của Richard thì anh gần như đã tỉnh hẳn. Biết được chuyện gì đã xảy ra, Thiên thầm than một tiếng, bước nhanh đến bên giường ngủ. Anh đưa tay kiểm tra mạch đập trên cổ tay Diệp Vy, lòng mảy chau lại, thái độ nghiêm túc chưa từng có. Cô bé con này lại dám nghịch lửa. Anh vốn cho rằng Diệp Vy nhất gan, sẽ mặc kệ Richard một mình khổ sở. Ai mà biết cô to gan lớn mật chạy đi tìm người ta... làm tình.

Đội Thiên kiểm tra chi tiết cho Diệp Vy xong, Richard bỗng trầm mặc.

“Tiêm cho em ấy.”

Thiên không nói gì, mang ống tiêm đã bơm đầy dung dịch màu vàng nhạt tiêm vào người Diệp Vy. Đây là thuốc tránh thai của gia tộc ma cà rồng, không có tác dụng phụ nhiều như thuốc tránh thai của con người. Mầm thuốc sẽ tiêu hủy số tinh dịch muốn bám vào sâu trong người cô, hạ tỉ lệ thụ thai xuống mức âm. Richard vì Diệp Vy mà từ bỏ chuyện tìm người nối dõi. Cô bé này chính là bảo vật của chúa tể.

Richard đột nhiên hỏi: “Thiên, máu của tôi ảnh hưởng đến Vy?”

Thiên hiểu ý Richard: “Không biến Diệp Vy thành thứ gì cả.”

“Vết thương của Vy có thể tự lành.”

“Đó là năng lực nhiệm màu của loại huyết dịch chảy trong mạch đập của chúa tể ma cà rồng. Richard, anh đã tìm hiểu qua rồi. Diệp Vy có thể sở hữu được máu của cậu cũng coi như cô ấy may mắn. Dựa vào liên kết đó, một mắc xích được hình thành trong vô hình. Giữa hai người đã bị ràng buộc số mệnh. Khi liên kết lớn mạnh, lúc Diệp Vy gặp nguy hiểm, cậu nhất định cảm nhận được vị trí của cô ấy. Và ngược lại. Tuy không phải loại đồng sinh đồng tử. Nhưng nếu một trong hai người có kẻ phải chết, người còn lại sẽ đau khổ giống như mất nửa cái mạng. Nỗi đau đó không ai có thể chịu đựng được, nó là một quá trình giày vò dài vô tận, cứ lặp đi lặp lại.”

Giọng nói lạnh tanh vang lên: “Biết rồi.”

Thiên bĩu môi: “Trả lời lạnh nhạt thế?”

“Không phạt anh tội che giấu thông tin đã rất nể mặt.”

“Dù sao anh cũng muốn nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của cậu một hai lần.”

Thiên nhún vai, thu dọn được liệu.

Richard không nói gì, đi đến bên giường.

“Nhưng mà...” “Đúng lúc này, Thiên đột nhiên đứng lên: “Vẫn sẽ xuất hiện những triệu chứng của một con người bình thường sau khi đã quan hệ xác thịt với ma cà rồng. Diệp Vy có thể sẽ sốt nhẹ vài ngày, cũng có thể sốt nặng. Đồng thời không loại trừ khả năng tàn phế. Richard, năng lực của chúa tể có sức hủy diệt rất lớn.”

“Cảm ơn.”

Sờ nhẹ gương mặt Diệp Vy, Richard trầm giọng ra lệnh.

Thiên cười gượng, lại tiếp tục nhắc nhở, anh có trách nhiệm của mình.

“Chỉ là, nếu Diệp Vy may mắn vượt qua được mọi chuyện. Sau này chuyện làm tình giữa hai người sẽ diễn ra vô cùng thuận lợi. Một lần kết hợp hoàn chỉnh. Cả đời sẽ day dưa không rời. Tương lai chúa tể nhất định không cần chịu khổ, có thể thoải mái giải phóng chính mình. Thật ra cậu không cần phóng ra bên ngoài đâu, có thể tùy ý hoan lạc. Thuốc tránh thai của gia tộc chúng ta cũng có công dụng rất mạnh.”

“Cút.”

Thiên ngậm miệng, mang theo dụng cụ rời phòng.

Anh có lòng tốt nhắc nhở, không nghe thì thôi!

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Phong vị

Diệp Vy ba ngày sốt nhẹ, hai ngày sốt nặng, tinh thần mơ màng nửa tỉnh nửa mê khiến Richard không thể yên lòng, dành tri hoãn mọi công việc của mình, túc trực bên cạnh canh chừng cô. Lâu đài DW chìm trong sự im lặng kì lạ khoảng một tuần liền, đám thuộc hạ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thần sắc của chúa tể mỗi khi đến sảnh bàn việc thì chúng đoán được chuyện đã xảy ra có vẻ rất nghiêm trọng. Đạo gần đây, việc nghiêm trọng nếu xảy ra... đều có liên quan đến một người.

“Wil về chưa?”

Một tên thuộc hạ nghiêm túc bẩm báo.

“Thưa chúa tể, vẫn chưa ạ!”

Richard gật nhẹ đầu, ngón tay xoay nhẹ lên chiếc nhẫn bạc.

“Tạm thời việc đến làng nhận lương thực do người chịu trách nhiệm.”

“Chúa tể, phu nhân không được khỏe sao ạ?”

Tên thuộc hạ lớn gan thăm dò.

“Người điên à? Dám hỏi những chuyện không nằm trong phạm vi bàn luận!”

Một tên khác thúc mạnh vào hông hắn, nhỏ giọng nhắc nhở.

Thuộc hạ trong lâu đài đều nhận ra tầm quan trọng của Diệp Vy. Chúa tể của họ chưa bao giờ có nhiều sắc thái biểu cảm như lúc cô gái loài người này xuất hiện. Sự lạnh lùng của Ngài thường đi đôi với những câu từ đánh thép, thần thái, khí chất khiến ai tiếp cận cũng phải lùi về một bước. Nhưng bắt đầu từ một đêm đó, khi chúa tể mang về một con mồi... thuộc giới tính nữ. Từ đó về sau, họ luôn cảm thấy sự lạnh lùng của chúa tể đã giảm xuống một ít, thái độ hung hăng của Ngài cũng ít hơn trước. Họ có chút do dự, hay là họ đổi sang... quan tâm đến cô gái kia hơn.

Diệp Vy vui vẻ, chúa tể của họ sẽ càng vui vẻ.

Diệp Vy bị thương, chúa tể của họ lập tức trở nên rất đáng sợ.

Diệp Vy ngang ngược không nghe lời, chúa tể thậm chí còn phần nộ hơn trước.

Richard nhú mày, lạnh giọng gọi: “Mị Ảnh.”

Mị Ảnh cúi người: “Thuộc hạ không có ý gì khác với chúa tể phu nhân, chỉ là mấy ngày nay không thấy người đến phòng tập. Chúa tể đã giao nhiệm vụ cho thuộc hạ là phải đào tạo phu nhân thành người có khả năng tự vệ tốt, vì trọng trách đó cho nên thuộc hạ mới cả gan hỏi thăm phu nhân. Để không gián đoạn quá trình.”

“Ra ngoài đi.”

Rời chỗ ngồi, Richard phất tay ra lệnh, sau đó liền biến mất.

Mị Ảnh nhẹ nhõm thở hắt ra.

Tên thuộc hạ bên cạnh tò mò cất giọng.

“Không biết chúa tể phu nhân có cần thu nhận thuộc hạ hay không?”

Bốp.

Đập vào gáy tên thuộc hạ, Mị Ảnh im lặng đi thẳng ra bên ngoài.

Phân phó công việc cho vài tên thuộc hạ, Bắc Thần vừa xoay người đã bắt gặp bộ dạng thờ thần hiêm thấy của Tây Độc. Đợi khi bàn giao công việc xong, anh phất tay hạ lệnh cho thuộc hạ lui xuống. Đi đến cạnh Tây Độc, anh đánh vào vai Tây Độc một cái, bằng một lực đạo vô cùng mạnh mẽ. Còn tưởng sẽ được khiến đầu vài chiêu để thư giãn gân cốt, chẳng ngờ Tây Độc chỉ hừ mũi rồi thôi, tiếp tục thần thờ.

Bắc Thần nhú mày: “Có chuyện gì à?”

Đáp lại anh là giọng điệu chán chường khó gặp: “Biết vậy không về cho rồi!”

Bắc Thần vốn không kiên nhẫn, gất lên: “Làm sao?”

Lúc này, Tây Độc đột nhiên đứng thẳng người: “Bắc Thần, nếu phát hiện Diệp Vy đã thuộc về phân nhánh phía Tây, cậu nghĩ Richard có tức giận không? Tôi vốn muốn giúp cô ấy có chút thế lực, nhưng còn chưa thực hiện nghi thức ở Tây vực thì Richard đã tặng bảo vật cho Diệp Vy. Đầu tôi đang đau như búa bổ đây này!”

Án đường Bắc Thần xuất hiện vệt đen: “Cậu nói lại xem?”

Tây Độc thiếu não cất giọng: “Tôi thừa nhận Diệp Vy.”

Bắc Thần găng giọng: “Cậu ngại Richard không giết mình, nên làm càn?”

Tây Độc im lặng, chìm vào suy nghĩ.

Anh biết Richard yêu thích Diệp Vy, nhưng yêu thích đến độ quyết định cho cô ngôi vị chúa tể phu nhân thì nằm ngoài dự liệu của Tây Độc. Gia tộc ma cà rồng rất chú trọng nguyên tắc, để được ngồi vào vị trí phu nhân của chúa tể thì người phụ nữ đó cần phải trải qua một quá trình mài giũa nghiêm khắc. Chúa tể phu nhân phải có năng lực ngang bằng hoặc thấp hơn chúa tể một cấp bậc để có thể giúp đỡ được người đàn ông của mình trong việc trị bình. Diệp Vy... chỉ là một con người.

Cô có thể ở bên cạnh Richard với tư cách người phụ nữ của chúa tể, nhưng để ngồi bên cạnh Richard thì cần nhiều hơn nữa. Lúc thập tử nhất sinh, có thể tự mình thoát được. Chúa tể tìm vợ chứ không tìm điểm yếu. Kẻ thù của Richard nhiều vô kể, vì vậy phu nhân của anh phải có cấp bậc nhất định để giữ được mạng sống, không biến thành bước cản ngăn Richard trong lúc quyết chiến. Hơn nữa, nếu chẳng may Diệp Vy bị bắt đi, cô không thể ngồi yên đợi Richard tới cứu. Sinh mệnh của con người rất mong manh. Diệp Vy bị bắt. Ngoài cái chết ra thì không còn khả năng khác.

Richard không thể bảo vệ Diệp Vy cả đời.

Thuộc hạ của anh cũng không thể bảo vệ cho cô toàn thời gian.

Rồi sẽ có lúc Diệp Vy phải tự mình cứu mình!

Nếu vậy... cô bắt buộc phải trở thành... ma cà rồng.

Bắc Thần lại nói: “Vấn đề bây giờ không nằm ở Richard, mà thuộc về Diệp Vy. Cậu nhìn cách cô ta nhận được sự quan tâm mà xem. Tây Độc, thuyết phục Diệp Vy đứng về phía cậu là được! Để cô ta tự nguyện gia nhập Tây vực, đồng thời mang chuyện này trình báo cho chúa tể. Cậu đừng ngu ngốc ra mặt, cứ giao phó mọi chuyện cho Diệp Vy, dần dần cô ta chỉ tiết một chút. Hạn chế khả năng bị phạt.”

“Ý cậu là... đổ hết trách nhiệm cho Diệp Vy?”

“Đúng.”

“Cậu điên à?” Tây Độc trợn mắt: “Chúng ta bây giờ còn phải chèn ép một con người yếu đuối? Hơn nữa còn là phụ nữ? Tôi thấy rất quá đáng, không làm được.”

“Cô ta là người phụ nữ của chúa tể.” Bắc Thần nghiêm túc suy nghĩ: “Đôi là người khác thì rất khó, nhưng Diệp Vy có thể thuyết phục chúa tể. Mặc dù như vậy là quá đáng, nhưng đối với Diệp Vy thì không hề. Là do cô ta tự chuốc lấy. Nếu cô ta cứ yên phận ở lại chỗ của con người, không mò đến núi Tiêu Dao, sự việc cũng không đi tới bước đường này. Cô ta không thể trách khi bị chúng ta lợi dụng.”

“Bắc Thần, cậu... cậu không còn ghét Diệp Vy.”

Anh đen mặt: “Ai nói?”

Tây Độc cười lớn, vỗ lên vai Bắc Thần: “Cậu cũng thay đổi rồi!”

Bụp.

Một cú đâm thẳng vào bụng, Tây Độc cúi gập người, nghiêng rằng. Anh vùng tay tung một chiêu thức lên người Bắc Thần, Bắc Thần không kịp đề phòng, trúng chiêu văng ra xa. Trụ lại bằng lực chân, anh hằm hằm nhìn Tây Độc. Tây Độc hung hăng xông tới, Bắc Thần nhếch môi, điều khiển một ngọn gió đập thẳng vào Tây Độc. Vì lực gió bất ngờ, cả người Tây Độc bị mất thăng bằng. Trong lúc Tây Độc đang xoay chuyển tình hình, Bắc Thần như nhớ ra một chuyện quan trọng, cặp mắt dần u ám.

“Tây Độc, cậu còn nhớ không?”

“Chuyện gì?” Tây Độc hơi khựng lại, nét mặt nghi hoặc.

Bắc Thần nhăn mặt: “Máu của tôi.”

Chỉ ba chữ đơn giản đó lại khiến toàn thân Tây Độc cứng đờ. Anh thu lại năng lượng trên tay, nét mặt cũng bắt đầu thay đổi. Máu của Bắc Thần không thể biến con người thành ma cà rồng. Nếu một con người sở hữu được dòng máu ấy, vĩnh viễn cũng không thể trở thành ma cà rồng được. Diệp Vy từng tiếp nhận loại máu đó. Cho dù cô có bị bất kỳ một ma cà rồng nào cắn, dù là kẻ mạnh nhất, thì cô vẫn chỉ có thể làm một con người bình thường. Suy nghĩ bọn họ tương thông. Kế hoạch bất thành.

“Chúa tể không định biến cô ta thành ma cà rồng.”

“Tôi cũng nghĩ vậy!”

Hai người rơi vào trầm tư.

Nếu không làm ma cà rồng, mạng sống của Diệp Vy chỉ có hạn.

...

Ngày tiếp theo, Diệp Vy mơ màng mở mắt.

Bóng tối mù mịt trong tâm hồn dần tìm thấy ánh sáng dẫn đường, đưa cô trở về từ cõi mộng. Cô đã mơ thấy mình cùng anh làm chuyện thân mật. Thân thể hai người day dưa không rời, kịch liệt vận động. Cô còn thấy anh làm rất dẻo dai, cơ thể cường tráng lúc nào cũng đè nặng lên cô. Ma cà rồng có tinh lực không đùa được, chỉ cần khiêu khích, sẽ phải bị hành hạ một cách thâm. Diệp Vy định cử động, phút giây tiếp theo liền trở nên tỉnh táo. Cô không hề nằm mơ. Những chuyện đó... là thật.

Diệp Vy nhú mồm, chống tay ngồi dậy.

Dưới hạ thân bắt đầu đau nhức kinh hoàng.

Cô mím môi không dám nhúc nhích.

Cạch.

Cửa phòng mở ra, Richard thấy Diệp Vy đã tỉnh, đáy mắt chợt lóe sáng. Anh bước nhanh đến giường lớn, dùng tay kiểm tra nhiệt độ thân thể giúp cô. Cảm thấy làn da của Diệp Vy đã trở về trạng thái mát lạnh, anh bắt đầu thả lỏng tâm tình. Richard vén chăn lên, ngồi xuống, để cô ngồi yên trong lòng anh. Động tác vuốt tóc có phần dịu dàng hơn trước, gương mặt cũng thay đổi một cách khó hiểu.

Diệp Vy quan sát anh, chợt thấy xấu hổ, lén lút cúi thấp đầu.

Richard quả thật rất lạ, anh nhìn cô vô cùng dịu dàng, giống như cô đã giúp anh giải quyết một chuyện lớn. Chuyện lớn đó có sức ảnh hưởng tới anh. Cảm giác tiếp xúc thân mật cùng anh vẫn còn phảng phất. Diệp Vy cảm thấy đầu óc tê rần qua mỗi lần anh vuốt nhẹ lên mái tóc của cô. Diệp Vy đột nhiên cứng đờ người. Anh vui vẻ. Rõ ràng anh đang cười rất vui vẻ, đôi mắt cũng sâu lắng, chứa đựng sự chiều chuộng.

Ngón tay lạnh kéo nhẹ cằm cô, giọng nói từ tốn: “Còn khó chịu sao?”

Diệp Vy máy mớ lắc đầu, không chịu đựng được ánh mắt nóng bỏng của anh, bèn giả vờ ngã vào ngực anh rồi vội mặt giấu đi. Richard không làm khó cô, anh vòng tay qua eo nhỏ, lại nhẹ nhàng vuốt ve. Giống như đang tìm cách giúp cô bớt đau. Bị anh vuốt qua vuốt lại, Diệp Vy cảm thấy trong người nhồn nhột kì lạ, thể là cô liều mạng bắt lấy cánh tay ma quỷ của anh lại, đè chặt trên eo, cũng không nói gì.

Richard hôn lên tóc cô, khẽ: “Vy, em không biết.”

Biết gì cơ?

Diệp Vy định ngẩng đầu, nhưng bị anh ngăn lại, cô ngoan ngoãn nằm im.

Anh nhỏ giọng: “Con người sẽ chết khi làm tình cùng ma cà rồng.”

Giây tiếp theo, Diệp Vy lập tức muốn thoát khỏi người anh. Nhưng cô vừa cử động mạnh thì thân thể lại đau lên, nó nhắc cho cô nhớ rằng cô đã cùng người đàn ông này vận động kịch liệt một đêm dài. Không ai nói với cô điều này. Nếu biết sự việc có kết quả nghiêm trọng như vậy, dù có cho cô uống tình dược, cô cũng sẽ kiên trì thủ thân, cự tuyệt quan hệ. May mà cô không chết. May mà cô không chết.

“Bây giờ mới sợ?”

Phản ứng của cô nằm trong dự đoán của anh!

Trước cái chết, loài người luôn đặc biệt sợ hãi. Chuyện này có chút buồn cười vì nó là một sự thật rất rõ ràng. Ai cũng sợ chết. Nhưng đối với Richard nói riêng và ma cà rồng nói chung, thấy kẻ khác vẫy vùng giành lấy sự sống là thú vui tao nhã của bọn họ. Càng run sợ thì máu càng trở nên thơm ngon. Ma cà rồng không sợ chết và cũng không có gì trên đời có thể khiến họ sợ hãi, họ chỉ sợ một điều, nếu một ngày nào đó họ thực sự đã sẵn lòng hết toàn bộ loài người trên Trái Đất để hút máu và chơi đùa, thì về sau họ sẽ phải ăn gì để sống? Chết vì đói... quả thật rất nhục nhã!

“Em thật sự không biết, nếu biết... nếu biết...”

Giọng anh lạnh lẽo: “Em không thích?”

Cô lí nhí: “Nếu biết em sẽ không chạm vào anh.”

“Tôi đã từng cảnh cáo em.”

Diệp Vy im lặng, đúng là như vậy!

Richard nâng mặt cô lên, nhếch miệng gian manh: “Không phải xử nữ?”

Cô tròn mắt nhìn anh.

Anh kẻ sát vào mặt cô, ma quỷ cất giọng: “Bây giờ thì đúng là như vậy!”

Cô đỏ mặt.

Anh hài lòng hôn nhẹ lên môi cô.

Diệp Vy cúi đầu trốn tránh, Richard âm thầm mỉm cười. Anh cũng không có ý muốn chèn ép cô, nhẹ nhàng đặt tay mình lên tay cô rồi dùng bá khí truyền một nguồn năng lượng vào cơ thể của cô. Diệp Vy ngơ ngác nhìn luồng khí ấm đang xâm nhập vào từng tế bào bằng đôi mắt hiếu kỳ. Một lúc sau, Richard thu tay lại. Anh không định giải thích hành động của mình, nhưng Diệp Vy lại cất giọng đặt câu hỏi.

“Anh vừa làm gì vậy?”

Richard hỏi ngược lại cô: “Em sợ?”

Diệp Vy lắc đầu, đáp: “Em tò mò.”

“Truyền một ít năng lượng cho em.” Anh khẽ: “Hồi phục nhanh hơn.”

Cô ngoan ngoãn gật đầu, cảm thấy hơi mệt, đành tựa vào ngực anh ngủ thiếp đi.

...

Những ngày tiếp theo, cơ thể Diệp Vy dần dần bình phục.

Mỗi ngày, Thiên luôn canh đúng thời gian mang thuốc đến cho Diệp Vy. Anh quan sát thể trạng của cô rất cẩn thận, chỉ cần xuất hiện bất thường, thời gian uống thuốc cũng sẽ thay đổi. Dưới sự chăm sóc đặc biệt của Thiên, sau vài ngày, Diệp Vy đã có thể bước xuống giường. Cơ thể khỏe mạnh như một người bình thường.

Cô nghe Thiên nói Richard đã đến một quốc gia tại đông nam Châu Âu, anh không nói tên nơi đó vì lý do bảo mật hành tung của chúa tể. Chuyến đi này của anh kéo dài rất lâu, Diệp Vy không biết khi nào anh sẽ trở về. Thiên cũng không nói. Nhưng hầu hết thuộc hạ đắc lực của anh đều ở lại lâu dài. Khi Thiên nói chuyến đi lần này có liên quan đến chiến sự của gia tộc, Diệp Vy đã rất lo. Richard không mang theo thuộc hạ càng khiến cô lo hơn. Hình như lần này anh chỉ đi một mình. Dù Thiên đã bảo cô không cần lo, Richard có thừa khả năng giải quyết. Nhưng Diệp Vy vẫn không thể yên lòng. Anh chưa từng rời lâu dài lâu như vậy mà không mang theo thuộc hạ thân cận. Chuyện này khiến Diệp Vy suy nghĩ rất nhiều.

Mấy ngày sau đó, Diệp Vy tiếp tục tham gia huấn luyện ở chỗ Mị Ảnh.

Mị Ảnh chỉ dạy cho Diệp Vy rất nhiều thứ hay ho và hữu ích, bây giờ cô có thể đấu một một với một ma cà rồng tập sự. Tuy không thắng, nhưng lại trụ được. Những đòn tấn công của Diệp Vy dần dần cứng tay, cô đã có khả năng bảo vệ mình trong vài trường hợp bị tấn công trực diện với ma cà rồng cấp thấp. Để nâng cao khả năng sống sót của Diệp Vy, Mị Ảnh quyết định đưa cô đến gặp Nam Vương.

Khoanh hai tay trước ngực, Thiên nhíu mày: “Người nói gì?”

Mị Ảnh lễ phép: “Nam Vương, Ngài hãy dạy chúa tể phụ nhân cách sử dụng súng đi ạ! Thuộc hạ thấy rất cần thiết. Chúa tể phụ nhân dùng cung tên tốt, nhưng cung tên so với súng thì có phần chậm hơn về mặt tốc độ. Nếu người dùng súng, số phần trăm sống sót cũng sẽ tăng cao. Tốc độ của đầu đạn có thể sánh với lượt di chuyển của một ma cà rồng. Thuộc hạ nghĩ Nam Vương cũng cảm thấy như vậy!”

Thiên cười: “Mị Ảnh, người đào tạo sát thủ à?”

Mị Ảnh không hiểu lắm, đứng im bất động.

Liếc qua Diệp Vy, Thiên tỏ vẻ tán thưởng: “Không hổ danh là người phụ nữ của chúa tể ma cà rồng nha! Được Bắc Thần đào tạo kỹ năng bắn cung, Được Tây Độc huấn luyện võ thuật. Được Mị Ảnh nâng cao kỹ năng phòng vệ. Được người của gia tộc Mộc Lam theo sau bảo hộ. Bây giờ còn muốn lợi dụng Nam Vương? Diệp Vy ơi Diệp Vy, xem ra anh đã xem thường em rồi! Thuộc hạ của Richard từ bao giờ lại bắt đầu tập trung đào tạo cho em vậy? Đúng là hôm nay đã được mở rộng tầm nhìn.”

Diệp Vy nghiêm túc nói: “Em không muốn tạo phiền phức cho mọi người.”

Thiên gật đầu: “Ý thức trách nhiệm rất cao, không tồi!”

Cô vui mừng: “Anh đồng ý dạy em?”

Anh cười gian xảo: “Có thể không đồng ý? Em cần phải hứa sẽ giúp anh một chuyện trước đã. Bằng không anh sẽ không dạy em. Dù Richard ra lệnh cũng không dạy.”

Cô vui vẻ đồng ý: “Anh nói đi.”

“Đợi em thành thạo mọi kỹ năng, theo anh đi Tây vực một chuyến.”

Diệp Vy không nghĩ nhiều, trực tiếp nhận lời.

Buổi trưa ngày hôm sau, Thiên đưa Diệp Vy vào kho vũ khí. Vì cô đã từng dùng cung tên nên khi chuyển sang một loại vũ khí có tính tương đồng như súng ngắn cũng không quá khó khăn. Dưới sự chỉ dẫn của Thiên, Diệp Vy chỉ tập luyện một ngày là đã có thể thành thạo mọi nguyên tắc. Có điều phương hướng của Diệp Vy vẫn giống như cũ. Không được tốt. Vì vậy... rất tổn đạn.

Thiên thu thập đầu đạn thường cho Diệp Vy sử dụng, không hề dùng đạn bạc. Nhưng anh lại giao cho cô một khẩu súng ngắn có dấu ấn hoàng tộc, bên trong lấp đầy đạn bạc. Giờ đây trên người Diệp Vy lúc nào cũng mang theo ba thứ vũ khí. Thứ nhất là con dao găm bằng bạc treo bên túi nhỏ trên hông. Thứ hai là khẩu súng ngắn có trọng lượng vừa sức với cô, giấu phía sau lưng. Thứ ba là bộ cung tên mà Richard đã cho phép cô được quyền sử dụng. Thời gian đầu di chuyển có hơi khó khăn.

Về sau, cô đã quen dần!

...

Tây vực.

Theo đúng như lời hứa, Thiên đưa Diệp Vy đến Tây vực. Lúc đến nơi, cô phát hiện có cả Tây Độc và Bắc Thần. Bắc Thần vẫn lạnh nhạt như trước, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn cô. Về phần Tây Độc, anh ăn mặc rất chỉnh tề, có khí thế của một vị thủ lĩnh khu vực. Đây là lần đầu tiên Diệp Vy nhìn thấy dạng vẻ này của anh.

“Lễ truy phong của em đó!”

Thiên thì thầm với Diệp Vy, tiếp đó đẩy cô lên trước.

Diệp Vy ngơ ngác nhìn anh.

“Anh nói gì vậy?”

“Vị này là...”

Dương hồ nghi hỏi nhỏ, Thụ Nhân cũng hơi nhú mày.

Tây Độc đứng trên cao nói qua một lượt, đám thuộc hạ của anh im lặng lắng nghe vô cùng nghiêm túc. Không còn ánh mắt bông đùa, không còn thái độ thoải mái, và cũng không còn những câu từ vô tư. Khí thế của Tây Độc thể hiện rõ ràng lý do tại sao anh có thể nắm giữ chức vụ Tây Vương. Ngay từ khi Diệp Vy xuất hiện, thuộc hạ của Tây Độc đã biết cô là một con người bình thường. Bên cạnh cô còn có Nam Vương và Bắc Vương, họ liền nhận ra cô không phải một kẻ tầm thường. Nguyên tắc số một của ma cà rồng chính là tin tưởng chỉ huy vô điều kiện. Và chỉ huy cũng chưa bao giờ khiến chúng thất vọng. Nên chúng luôn trung thành vâng lời.

“Được rồi, theo như thông lệ cũ, tiến hành kiểm tra.”

“Nếu là người được Tây Vương chọn thì không cần rắc rối, thu nhận là được.”

Thụ Nhân cất giọng, đám thuộc hạ bên cạnh cũng đồng tình gật đầu.

Dương bổ sung thêm: “Đúng vậy!”

Tây Độc gật đầu.

Bọn người này bình thường lúc nào cũng tỏ vẻ coi thường anh, nhưng mỗi khi anh nghiêm túc dùng thân phận Tây Vương nói chuyện với họ thì thái độ của họ cũng lập tức thay đổi. Chính cách rèn thuộc hạ của Tây Độc đã giúp thống lĩnh những người trung thành tuyệt đối thành đội quân hùng mạnh. Bảo vệ vững chắc chi nhánh phía Tây, làm trợ thủ đắc lực sau lưng chúa tể. Điểm này không thể phủ nhận.

“Chỉ cần nhìn số vũ khí người này sở hữu cũng đoán được khả năng giao chiến.”

Dương từ tốn nói.

Tây Độc hài lòng mỉm cười: “Tốt lắm, coi như các ngươi cũng có mắt nhìn!”

“Tây Vương, vậy vị này sẽ đảm nhận chức vị gì ạ?”

Thụ Nhân khẽ hỏi, đây chính là thắc mắc của anh.

Tây Độc đánh giọng: “Kỵ sĩ của Tây vực.”

Thụ Nhân lặp lại: “Kỵ sĩ?”

Dương bỗng nhiên tò mò: “Tây Vương, Ngài quyết định kĩ rồi ạ?”

Tây Độc thừa nhận, anh đã suy nghĩ rất cẩn thận để đi đến quyết định này. Tuy kỵ sĩ là tước hiệu thấp nhất ở Tây vực, nhưng anh vẫn muốn phong cho Diệp Vy tước hiệu ấy. Cơ bản cô đã có phong hiệu cao hơn nên không cần thêm nữa. Để cô làm kỵ sĩ cũng tốt, không tập trung nhiều gánh nặng trên vai, lại có thể tạo được thế lực trong khu vực phía Tây, làm bệ đỡ giúp cô ngồi lên vị trí chúa tể phụ nhân.

Thiên ở bên cạnh giải thích cho Diệp Vy hiểu rõ, cô nghiêm túc nghe toàn bộ rồi chậm rãi gật đầu. Mãi cho đến khi Thiên nói đến một vấn đề, sắc mặt hứng thú của Diệp Vy liền chuyển sang lo sợ. Bọn họ muốn cô tự mình thông báo việc này đến tai chúa tể. Thiên không ngại giải thích thêm, nói rằng Richard rất không đồng tình việc cô trở thành thuộc hạ của Tây Độc và làm người của Tây vực. Nhưng để giúp cô có chút địa vị trong giai cấp phân tầng, bọn họ mới âm thầm huấn luyện cho cô và lén lút truy phong danh hiệu. Những chuyện này nếu lọt vào tai Richard, cả đám sẽ cùng nhau xuống địa ngục. Thiên quyết định đem Diệp Vy thành vật thế mạng.

Bọn họ tự phong tước hiệu cho cô.

Sau đó bắt cô thừa nhận là mình muốn có danh hiệu đó!

Những ma cà rồng này...

Đúng là rất quá đáng!!!

“Đó không phải danh hiệu thấp nhất ư?”

Một trong những tên thuộc hạ đột nhiên lên tiếng.

Diệp Vy thấy Tây Độc nhìn qua cô, cô hiểu ý liền đứng thẳng người.

“Chức vụ càng thấp càng tốt, Tây Vương quả thật rất biết lo nghĩ cho thuộc hạ.”

Ngay cả cách nói chuyện cũng tốt hơn nhiều!

Bắc Thần hơi nhướn mày tán dương, anh không nghĩ Diệp Vy sẽ nói như thế.

“Vật đó là...”

Một âm thanh kinh hãi chợt vang lên, thu hút mọi sự chú ý. Các cặp mắt sắc bén nhanh nhạy nhìn theo ánh mắt của kẻ vừa phát ngôn, đập vào mắt chúng là ánh sáng đỏ tía phát ra từ vật thể quyền quý trên cổ của người đứng gần Tây Vương. Chúng không tin được, há miệng đầy ngạc nhiên. Tây Độc nhìn thấy sắc mặt của thuộc hạ dần thay đổi, anh quay sang Diệp Vy, cô cũng hơi tò mò đáp lại ánh nhìn của anh.

Gần như ngay lập tức, đám thuộc đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

“Tham kiến chúa tể phụ nhân!”

Âm thanh kích động vang lớn một vùng trời.

Chứng kiến vẻ mặt kinh hoàng của Diệp Vy, Thiên đoán được cô chưa bao giờ nghĩ bọn họ sẽ hành lễ như vậy. Ở lâu đài, thuộc hạ của Richard khi gặp cô chỉ đơn giản cúi người hô “Chúa tể phụ nhân” rồi thôi. Nhưng những thuộc hạ ở từng khu vực thì lại khác, cấp bậc của họ thấp hơn người ở lâu đài. Cho nên cách hành lễ cũng sẽ có khác biệt rõ rệt. Thiên làm khẩu hình miệng nhắc nhở Diệp Vy, cô nhìn một lúc lâu mới nhận ra anh muốn cô nói cái gì với họ, bèn miễn cưỡng cất giọng nói.

“Miễn lễ.”

“Tạ chúa tể phụ nhân!”

Diệp Vy đen mặt.

Cô không chịu nổi đã kích lớn thế này!

Thiên hướng mắt khen ngợi Diệp Vy, lại làm khẩu hình miệng nói ra ba chữ “Có khí chất” rồi ngoác miệng cười hả hê. Bắc Thần cũng thay đổi thái độ, nhìn Diệp Vy hồi lâu rồi cúi đầu, cong lên khóe môi ít cười của mình. Tây Độc truyền lệnh cho thuộc hạ rồi nói thêm những chuyện cần thiết khác, sau đó mới cho họ lui xuống.

Lúc này cả ba người họ mới có dịp cùng nhìn sang Diệp Vy. Bị mấy cái nhìn của họ chiếu trúng, Diệp Vy vô thức rụt đầu. Họ bắt đầu cảm thấy Diệp Vy có thể đưa đi đào tạo cho ngôi vị chúa tể phụ nhân. Ở lâu đài DW thì ngốc nghếch vô cảm với thuộc hạ tay mắt của Richard. Nhưng khi ra ngoài thì lại gan dạ hăn lên. Không làm mất mặt chúa tể của họ. Quả nhiên thay đổi môi trường sống thì con người ta cũng sẽ thay đổi cách thích nghi. Họ phải đưa Diệp Vy ra ngoài nhiều hơn mới được.

...

“Diệp Vy, trong người cô có máu của Richard?”

Bắc Thần hát mặt hỏi.

Cô thành thật gật đầu.

Thiên đột nhiên nhắc nhẹ: “Cách xưng hô cũng phải thay đổi rồi!”

“Không cần đâu.” Diệp Vy vội xua tay: “Các anh cứ như bình thường đi.”

Bắc Thần tán thành: “Đúng vậy. Chúng ta gọi chúa tể bằng tên còn được, không lẽ phải thủ lễ với cô ta. Như vậy khác nào nâng cao cấp bậc của cô ta. Còn cô, cũng đừng vội đắc ý. Chúa tể phu nhân không phải vị trí dễ ngồi. Phải xem khả năng chịu đựng cực khổ của cô đã. Mong rằng cô có thể không khiến bọn tôi thất vọng.”

Diệp Vy hí hóp mắt, quý tộc mà cô phải học, có lẽ nào đến từ bọn người này?

Richard đã từng nhắc đến thái độ của cô một lần... là một vài lần. Nhưng cô không thấy anh cho người đến dạy dỗ cô. Thiên thuộc hoàng tộc, hiểu biết về lễ nghĩa chắc chắn nhiều hơn người khác. Bắc Thần theo Richard nhiều năm, hiểu biết lễ nghĩa cũng cao hơn người khác. Tây Độc là cánh tay đắc lực của anh, hiểu biết cũng không kém hai người còn lại. Nghĩ đến đây, Diệp Vy đột nhiên ngồi thẳng lưng.

“Em có thể hỏi một vấn đề không?”

Ba người họ im lặng nhìn cô.

Cô cất giọng: “Các anh bây giờ là...?”

Thiên khẽ cười: “Cố vấn của chúa tể phu nhân.”

“Em có một thỉnh cầu.”

“Lắm chuyện thật!” Bắc Thần cau mày.

Diệp Vy bắt đầu nói: “Theo như mọi người đã biết, mấy ngày trước, Jen đại nhân đã hạ tình dược vào thức uống của em. Không may là chúa tể đã dùng ly nước đó. Cho nên, em nghĩ, chúng ta cần phải xử phạt hành vi sai trái của Jen đại nhân.”

Thiên gục gặc: “Anh đồng tình.”

Bắc Thần và Tây Độc đồng thanh nói: “Sao tôi/anh không biết?”

“Chuyện này anh chưa kể với hai cậu. Chúng ta phải chúc mừng một chút. Chúa tể đã phóng thích được dục vọng, từ nay về sau, đời sống chăn gối sẽ dễ chịu hơn. Vì có máu của Richard trong người nên Diệp Vy vẫn bình an, cô ấy đã có thể tiếp nhận được sự nhiệt tình của chúa tể. Anh đang nghĩ, chúng ta có nên cho người đào tạo Diệp Vy cách phục vụ hay không? Để chúa tể cảm nhận được hương vị ái tình.”

“Tôi/Anh tán thành!”

Bắc Thần và Tây Độc một lần nữa cùng phát ngôn.

Diệp Vy không còn gì để nói.

“Em muốn xử phạt Jen đại nhân thế nào?” Tây Độc chợt hỏi.

“Cho anh ta uống tình dược.” Nói đoạn, Diệp Vy nhìn Thiên: “Anh nói tình dược không có thuốc giải, điều đó đồng nghĩa với việc Jen đại nhân sẽ phải chịu đựng nỗi khổ gấp đôi.” Dừng lại một chút, cô đột nhiên cười gian trá, ánh mắt có phần giống một người mà cả ba người đang nhìn cô chăm chú đều quen biết: Chúa tể. “Chúng ta hạ tình dược vào thức ăn của Jen đại nhân, sau đó các anh hãy nghĩ cách trói chặt anh ta lại, không cho tìm người giúp giải quyết thống khổ. Để anh ta phải hứng chịu cảm giác bức bách khó chịu cho đến khi thuốc hết tác dụng mới thôi.”

Thiên, Bắc Thần và Tây Độc đột nhiên đứng bật dậy.

Quả nhiên! Quả nhiên! Không gì độc ác bằng lòng dạ đàn bà!!!

Thủ đoạn thật tàn nhẫn!

Bắc Thần suy nghĩ: “Diệp Vy, tình dược không bao giờ hết tác dụng đâu.”

“Sao có thể?” Cô tò mò.

Anh nói: “Đó là thuốc của ma cà rồng, không đơn giản như thuốc kích thích của loài người các cô. Tình dược là thứ khiến ma cà rồng có thể phát điên lên. Nếu không tìm được giải pháp, sẽ không bao giờ thoát khỏi cảm giác đó. Nhấn nhai cũng không được. Bắt buộc phải có chỗ trút đi gánh nặng. Cô như vậy.... rất ác độc!”

Nói vậy, nếu khi đó cô không giúp Richard, anh sẽ phải chịu khổ?

Diệp Vy nghĩ ngợi một lúc, nói tiếp: “Dù sao cũng phải làm như vậy!”

Tây Độc vỗ tay cái bốp: “Anh phụ trách đưa Jen đại nhân về lâu đài.”

Bắc Thần nheo mắt: “Tôi phụ trách trời Ngài ấy.”

Thiên chen vào: “Anh bỏ thuốc.”

Kế hoạch là của cô, còn bọn họ... mới là kẻ động thủ!

Diệp Vy cười cười, là ai vừa nói cô tàn nhẫn vậy!?

* * *

“Tây Độc, chúa tể chưa từng triệu kiến ta gấp như vậy, người có âm mưu gì?”

Jen đi theo Tây Độc, một mặt không ngừng đa nghi, mặt khác thì vẫn đi theo những bước chân chậm chậm của Tây Độc. Vì là mệnh lệnh được chúa tể ban ra nên Jen bắt buộc phải tuân theo. Chúa tể còn cho thuộc hạ đến Tây Âu tìm anh. Jen giải quyết công việc ở Tây Âu nên không biết Richard đã đi România – một quốc gia tại đông nam Châu Âu mà Thiên có nhắc đến trong cuộc nói chuyện với Diệp Vy.

România là nơi tụ tập của những ma cà rồng có chức vụ cao quý, theo thông lệ hằng năm, Richard đến đó để họp bàn về các mẫu mã vũ khí sẽ được chế tạo trong đợt chuyển hàng sắp tới. Trong đó còn thảo luận về quy cách thay đổi chiến lược sản xuất đầu tư mạnh vào mục tiêu tài chính của gia tộc. Những vấn đề tuyệt mật đó không nằm trong phạm vi quản lý của Thiên hay Bắc Thần hay Tây Độc, nên họ dù biết cũng không quá phận, nghiêm túc tránh nhắc đến những vấn đề tối kỵ đó.

“Jen đại nhân, mời vào.”

Jen bán tính bán nghi bước vào một căn phòng, Tây Độc chỉ cười cười rồi xoay người bỏ đi. Bên trong là Thiên và một nữ ma cà rồng, giữa phòng đặt một chiếc bàn cổ kính, bên trên là hai ly máu thơm phức. Jen bước vào. Thiên làm động tác tạo nhả rồi nháy mắt với nữ ma cà rồng bên cạnh mình, cô nàng đem một ly máu đến trước mặt Jen, kính cẩn dâng lên. Jen liếc đến Thiên, đưa tay nhận cống phẩm. Không hề nghi ngờ hay do dự, anh ngửa cổ uống sạch. Thiên cười càng đậm ý. Vẫn im lặng.

“Cám ơn ý tốt của chúa tể!”

Jen cất giọng.

Mỗi khi Richard muốn khen thưởng một ai đó, anh điều để Thiên đại diện đi thông báo. Điều này khiến Jen thả lỏng phòng bị, nghĩ rằng chúa tể thật sự đã tận hưởng một đêm sáng khoái nên mới cho người mang phần thưởng đến trước mặt anh. Một lúc sau đó, Jen cảm thấy hiện tượng bất thường. Anh cố giữ bình tĩnh, đưa ly máu trong tay lên mũi ngửi qua một lần. Lông mày của anh liền dính chặt vào nhau, đáy mắt thâm trầm tỏa ra luồng sát khí nồng đậm. Anh còn chưa kịp xuất chiêu, một đạo lực mạnh mẽ từ đâu xuất hiện, đàn áp lên người khiến Jen bị đánh trúng điểm yếu.

Kẻ biết điểm yếu của anh chỉ có một: Bắc Vương.

Hai người từng nhiều lần giao chiến, hiểu rõ từng chiêu thức của đối phương.

Ngoài người đó, không còn một ai.

Bắc Thần dùng hai chiếc còng tay bằng bạc trói tay Jen rồi móc vào hai thanh sắt kiên cố được dựng sẵn trong căn phòng trống trải. Để ngăn cản Jen trốn thoát, anh còn cố tình dụng thuật phép lên còng tay, khiến chúng bị dính chặt lên thanh sắt và siết mạnh vào tay Jen. Jen day nghiêng muốn nói chuyện, trong người đột nhiên dâng lên một cỗ nhiệt khôn khiếp. Nhận ra lượng tình được bị bỏ trong máu nhiều gấp lần liều lượng anh sử dụng để đánh thuốc Diệp Vy, nét mặt anh càng thêm xấu đi.

“Các người...”

“Jen đại nhân, anh chọc nhầm đối tượng rồi!”

“Đúng là khôn khiếp!” Jen phẫn nộ nghiêng răng.

“Anh có biết ai đã uống ly nước đó không?”

Jen trừng mắt nhìn Bắc Thần, con người phẫn nộ trở nên đỏ ngầu.

Bắc Thần thân nhiên nhả ra vài chữ: “Chúa tể.”

Jen suýt cắn lưỡi, mẹ nó, anh chơi ngu rồi!

“Biết ai đang trừng phạt cậu không?” Thiên đi tới trước mặt Jen.

Jen quyết định im lặng.

Ai ngờ, Thiên bắt ngờ nói: “Phu nhân của chúa tể.”

Jen trợn trừng mắt không tin. Con bé đó? Em gái mà anh hay trêu chọc? Rõ ràng không thể nào! Jen cho rằng Diệp Vy không phải đối thủ của anh, nên anh bắt tri bất giác loại cô ra vòng tình nghi nguy hiểm. Diệp Vy rất đơn thuần. Nhưng Jen không hiểu được, dù một người có đơn thuần bao nhiêu đi chăng nữa, chỉ cần bạn chọc trúng điểm nhạy cảm của người đó, sự đơn thuần sẽ biến thành chiêu trò siêu ác.

Thiên ra hiệu cho Bắc Thần, hai người vui vẻ đi ra ngoài.

Nữ ma cà rồng nọ cũng rời đi từ lâu.

“Mẹ kiếp!”

Lạch cạch.

Lạch cạch.

Jen giật mạnh tay, nhưng không thể thoát khỏi còng tay. Ân đường của anh càng ngày càng tối đen như mực. Hơi thở bắt đầu mang theo dư vị dục vọng. Jen thề trong lòng, anh mà thoát ra được thì nhất định sẽ đòi mạng từng tên một, bằng cách thức tàn nhẫn hơn bọn họ. Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra. Jen hít vào một hơi lạnh, mùi hương của thân thể một người phụ nữ. Anh nhìn về trước bằng cặp mắt rực lửa, còn chưa tính được bước tiếp theo nên làm gì thì đã phát hiện người vừa bước vào là người mà anh tuyệt đối không được phép chạm vào: Diệp Vy.

Cô vào đây làm gì?

Bọn họ không cảnh báo cô sao?

Diệp Vy không đóng cửa, cô đứng cách xa Jen.

“Cho anh biết thế nào là hại người hại mình.”

Jen găm gù trong cổ họng.

Diệp Vy xoay người, bước ra ngoài. Nhưng đột nhiên cơ thể cô lại không chịu nhúc nhích. Chuyện gì vậy? Cô dùng hết sức cử động, nhưng cả người cứ bất động. Như có một sức mạnh vô hình đang giam giữ khả năng di chuyển của cô. Ma cà rồng có loại khả năng dị dạng này ư? Không lý nào! Diệp Vy sợ hãi, trong lòng bắt đầu hiện hữu nỗi bất an, cô vẫn không ngừng dùng sức cử động, nhưng chẳng có gì xảy ra.

Lạch cạch.

Xoẹt.

Jen găm gù trong cổ họng, cả người toát ra bá khí dày đặc. Mọi sức mạnh tập trung lên hai cánh tay, đốt cháy còng tay bạc trong nháy mắt. Một âm thanh lớn vang lên trong căn phòng ngập tràn bá khí. Jen bay nhanh tới chỗ Diệp Vy, mạnh mẽ đè cô xuống sàn nhà. Cả người bị đập mạnh khiến Diệp Vy đau đớn nhắm mắt, khẽ phát ra âm thanh. Jen nuốt nước bọt, hơi thở dồn dập, cơ thể nóng bừng như sắp nổ tung.

“Em gái... chạy đi.”

Dùng chút ý chí còn sót lại, Jen thấp giọng cảnh báo.

“Anh giữ như vậy, tôi không ngồi dậy được.”

Diệp Vy bị Jen khống chế hoàn toàn, cô không biết bằng cách nào mà Jen lại có thể dùng suy nghĩ kiểm soát được hành động của cô. Jen chống hai tay xuống, vây chặt cô trong vòng tay. Diệp Vy không thể cử động. Cô muốn chạy. Nhưng không thể nào nhúc nhích nổi. Tâm trí của Jen bị tình được xâm chiếm, anh thờ dốt không ngừng, mạnh mẽ đè lên cơ thể non mềm của người dưới thân. Không biết đám người này đã dùng bao nhiêu liều lượng mà lại khiến anh bắt đầu muốn chiếm lấy cô.

“Jen đại nhân?”

Diệp Vy cứng nhắc gọi anh.

Mất khả năng cầm cự hoàn toàn, Jen cúi đầu hôn lên môi Diệp Vy. Bàn tay nóng như lửa đốt của anh tham lam sờ lên da thịt của cô, thậm chí còn dùng lúc xé rách chiếc áo Diệp Vy đang mặc trên người. Diệp Vy đột nhiên cử động được, cô nhanh chóng dùng tay chặn Jen. Sức lực của cô chẳng nhằm nhò. Jen bắt lấy tay cô, khóa chặt trên đầu. Dùng hàm răng của mình cạy miệng cô ra, đẩy đầu lưỡi vào trong.

Diệp Vy ra sức vùng vẫy, cắn mạnh vào lưỡi anh.

Jen thu đầu lưỡi về, dòi nộ hôn đến cổ của cô.

Cô vội vàng hét lớn: “THIÊN!”

Không có ai.

“THIÊN! ANH ĐÂU RỒI!”

Rầm.

Một đòn lực mạnh mẽ tấn công thẳng vào người Jen, anh bị hất văng, thân thể đập mạnh vào bức tường phía trong. Khắp phòng ngập tràn mùi vị sát khí. Jen cong người ngồi dậy, tiếp tục bị thuật phép quỷ dị đập vào lồng ngực. Jen ngất lịm. Diệp Vy sợ hãi, tay chân bủn rủn, gương mặt tái nhợt. Một chiếc áo to lớn phủ lên cơ thể mềm mại của cô, che lại sắc xuân lộ lầy. Từng sợi vải lạnh lạnh mang theo một mùi thơm dễ chịu. Cô cúi đầu, cũng may trên người vẫn còn áo lót.

“Thiên, anh...” Diệp Vy run run cất giọng, cô vừa ngước mặt, chức năng ngôn ngữ lập tức ngưng trệ. Người cứu cô không phải Thiên. Mà là Richard. Diệp Vy ngậm miệng. Nuốt nước bọt cái ực. Chuyện không tốt luôn đến được tai của anh. Xuất hiện thật đúng lúc. Richard nhìn cô từ trên xuống, đáy mắt sắc tối, khí lạnh dày cộm.

“Đến đại sảnh.”

Vứt lại một câu, anh lạnh lùng biến mất.

Mấy phút đồng hồ sau, Diệp Vy cuối cùng cũng lết được đến đại sảnh. Trong sảnh có Thiên, Bắc Thần và Tây Độc đều đang quỳ rạp trên đất. Diệp Vy không dám nghĩ tiếp, cô lao đảo bước lại gần ba người họ, tự giác quỳ xuống, không đợi nhắc nhở.

“Ta vẫn chưa chết đâu.”

Richard gắng giọng, dáng ngồi trên ghế đầy uy nghiêm.

Từ đầu đến cuối, Diệp Vy giữ nguyên thái độ biết tội của mình, cúi gằm mặt xuống chẳng dám ngẩng lên. Thiên trình bày sự việc cho Richard, thành thật tự nhận bản thân mình làm sai. Cả Bắc Thần và Tây Độc cũng nghiêm túc nhận lỗi. Nếu vừa rồi Richard không về đúng lúc, e là bọn họ đã dùng đầu để đổi mạng cho Diệp Vy.

“Quý Khốc Môn, một tháng, mỗi ngày đứng mười hai giờ trưa.”

Đó là khung giờ Quý Khốc Môn đón nhận nhiều ánh nắng mặt trời nhất, cũng là khung giờ trừng phạt cấp cao dành cho những kẻ phạm điều cấm kỵ. Richard mạnh tay rắn đe. Anh không thích những tên thuộc hạ không biết nghe lời như vậy. Đám người này càng lúc càng không xem anh ra gì. Anh vắng mặt ở lâu đài một thời gian dài, họ thậm chí đã ở sau lưng anh làm ra những chuyện tày trời. Đây là những người có tiếng nói trong lâu đài, lại hồ đồ hùa theo một cô nhóc, thật đáng phạt.

“Tuân lệnh chúa tể!”

Ba người nhận lệnh, thất thiếu đứng lên đi ra ngoài.

Còn lại một mình Diệp Vy vẫn đang quỳ, cô lại càng không dám ngẩng đầu.

“Ngẩng mặt lên.”

Richard ngồi yên trên ghế, đánh giọng ra lệnh.

Diệp Vy chậm chạp nghe theo.

“Ngày càng càn quấy.”

Cô không dám ho he một tiếng nào.

Bây giờ thì Diệp Vy đã hiểu vì sao mỗi lần bị phạt những thuộc hạ của Richard đều nom nớp lo sợ. Trước khí thế điên cuồng của bá vương, nộ khí dày đặc tỏa ra xung quanh. Dường như chỉ một giây sau đó, nộ khí sẽ lập tức biến thành thú dữ hoặc thành một loại vũ khí tà ác có sức hủy diệt kinh thiên động địa. Thứ đó sẽ nhào thẳng vào người kẻ đang quỳ bên dưới, xé rách từng tế bào thần kinh, đâm thủng da thịt một cách tàn nhẫn, cắn nát lục phủ ngũ tạng, đập vụn xương thành bột trắng.

“Ta quá nhẹ tay với em phải không, Diệp Vy?”

Diệp Vy cắn môi, im lặng lắc đầu.

Richard lãnh đạm: “Ngục tối, một tuần.”

Cô thậm chí còn không có sức để cãi lại.

...

Những người có tội đều thực thi bổn phận, mỗi ngày đều đặn lãnh án phạt. Ngược lại Jen cũng bị hành một trận, bị thương không nhẹ. Anh vừa tỉnh lại đã bị Richard đuổi thẳng về Tây Âu, giới hạn quyền đi lại trong vòng một năm, ba năm không được phép bén mảng đến lâu đài DW. Jen buộc phải phục tùng. Mặc dù trong chuyện này anh cũng một phần là người bị hại. Anh không có bất cứ ý đồ nào với Diệp Vy.

Ba vị Vương của lâu đài chịu cực hình đầy đọa, lòng ngực bỏng rát đến muốn chết đi sống lại, nhưng vẫn nghiêm nghị cắn răng không kêu than. Đám thuộc hạ khi có dịp đi ngang qua Quý Khố Môn cũng không dám lên tiếng, càng không dám tỏ ra quan tâm. Vì nét mặt của cả ba người đó còn đáng sợ hơn ánh mặt trời mười hai giờ trưa. Họ không muốn trở thành bia đỡ đạn. Đành ngậm miệng âm thầm làm việc.

Diệp Vy cũng không khá hơn bao nhiêu, mỗi ngày cô bị nhốt trong ngục tối, dù sợ vẫn không dám chạy ra. Cửa ngục đã bị khóa. Đứng vào khung giờ ăn, luôn có thuộc hạ thay phiên nhau mang thức đến cho cô. Thật ra trước khi đi chịu phạt, Diệp Vy có nài nỉ Thiên cho cô một vài cây nến và một cái bật lửa. Thiên đã đáp ứng cô.

Cô mang theo “bùa hộ mệnh” đến ngục tối. Nhưng khi đốt nến thì luôn có một luồng gió dữ dội ập qua, thổi tắt hết toàn bộ đóm sáng lung linh trong đêm, thổi tắt luôn tia hi vọng cuối cùng của Diệp Vy. Sau này Diệp Vy mới biết, vào lúc cô bị phạt, phía bên bức tường ngoài cửa ngục tối luôn có người đứng đó. Richard bình thân tựa lưng vào thành tường, hai mắt khép hờ. Đợi khi cô đốt nến thì cố tình tạo gió. Thổi tắt.

Phải bị phạt thì mới biết sợ!

Richard nghĩ Diệp Vy sẽ không chịu đựng được quá ba ngày, âm thầm quan sát động tĩnh trong ngục tối. Diệp Vy trái lại rất kiên trì chịu phạt. Gió làm nến tắt, cô tiếp tục châm lửa. Cứ như vậy lặp đi lặp lại nhiều lần. Đến ngày thứ tư, Diệp Vy chẳng buồn động đến nến nữa. Cô yên lặng chịu đựng trong bóng tối. Thật ra chỉ cần Diệp Vy sợ hãi khóc lên thì Richard sẽ không đành lòng mà thả cô ra. Nhưng cô bé con không biết, vẫn ngoan ngoãn chống chọi. Điều này khiến Richard rất hài lòng.

Đến tối ngày thứ bảy, Diệp Vy được thả ra.

Cô lúi thủi bước ra khỏi ngục tối, Richard trầm tĩnh ở bên ngoài đợi cô.

“Vượt qua được nỗi sợ rồi?”

Cô mếu máo: “Không có.”

Anh hoài nghi: “Em rất bình tĩnh.”

Những lời Diệp Vy sắp nói ra khiến Richard vô cùng ngạc nhiên.

“Vi em biết anh luôn ở bên ngoài.”

Lần đầu tiên Richard hiểu được thế nào là chột dạ!

Cô nghiêm túc nhìn anh, nét mặt rất tự tin. Anh không hiểu cô lý đầu ra sự tự tin đó để nói chuyện với anh, khỏe môi nhàn nhạt xuất hiện nụ cười. Diệp Vy đột nhiên giọng cao cánh tay có đeo vòng đá, cười thật tươi. Richard chậm rãi nheo mắt, cô vui vẻ nói với anh: “Vòng đá lúc nào cũng phát sáng nên em không cần đốt nến nữa.”

Sắc mặt anh bắt đầu lạnh lẽo.

Diệp Vy vờ như không nhìn thấy: “Em từng nói với anh cái vòng này rất lạ, khi anh ở gần em hoặc sắp xuất hiện trước mặt em, dù em không nhìn thấy hương thơm của hồ phách, nhưng chỉ cần vòng đá phát sáng là em biết ngay anh vẫn ở bên cạnh em.”

Ngục tối lạnh lẽo và tối đen, ẩm mốc và đáng sợ. Diệp Vy co ro thu mình lại, thầm trách tại sao ngay cả ông trời cũng trêu đùa cô, gọi gió dập tắt lửa nhỏ của cô. Mắt không nhanh không chậm nhìn thấy tia sáng màu lam nhẹ nhàng nhấp nháy. Diệp Vy vui mừng nắm chặt vòng đá. Sự kì diệu này thật quá bất ngờ. Cô đã nói mà, chỉ khi nào Richard ở gần cô thì vòng đá sẽ phát sáng. Tia sáng màu lam mang theo nhịp thở ấm áp, rót mật ngọt vào trái tim, tưới mát tâm hồn thanh thuần. Đó là nguyên nhân khiến Diệp Vy không thêm đốt nến. Vì cô đã có ánh sáng của vòng đá an ủi.

“Nghịch lửa sẽ phỏng tay.”

Diệp Vy im lặng nghe anh giáo huấn.

Richard đưa tay nâng cằm cô: “Lần sau sẽ không đơn giản chỉ phạt em vào ngục tối vài ngày. Thứ nhất, em ở lâu đài tác oai tác quái, phạm vào tội bất kính. Thứ hai, em kéo bè chia phái, phạm tội mưu phản. Thứ ba, em ngông cuồng làm loạn, làm ảnh hưởng đến thuộc hạ của tôi. Vy, khi em thực sự ngồi vào chiếc ghế chúa tể phu nhân thì những hình phạt em phải nhận vì ba tội đó sẽ nhiều vô kể. Em không phải mèo tính, cái mạng nhỏ của em không đủ để nhận phạt. Có hiểu không?”

Cô gật đầu, nét mặt cực kỳ đáng thương.

Anh không mắng cô, vuốt nhẹ lên tóc cô rồi mang cô về phòng.

Đêm đó, Richard biết cơ thể Diệp Vy đã hoàn toàn hồi phục. Anh lại bắt đầu có ý đồ không tốt. Diệp Vy được anh đưa về, ngoan ngoãn vào nhà vệ sinh, tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ đồ ngủ mỏng dính được bọn Tây Độc mua cho. Richard nhìn chòng chọc vào chiếc đầm lụa màu hồng, không muốn truy hỏi kẻ đã mua nó cho cô. Ngay khi Diệp Vy trèo lên giường, anh liền phủ lên thân thể cô, cúi đầu hôn sâu.

Diệp Vy bị nụ hôn của anh làm cho mụ mị đầu óc.

Bàn tay lạnh của anh lần mò vào bên dưới váy áo, di chuyển trên đùi Diệp Vy.

Cô không hề ngăn cản, nhắm mắt nói một hơi: “Thứ nhất, anh vừa về lâu đài sau vài ngày không rõ tung tích, có rất nhiều việc còn chờ anh xử lý. Thứ hai, anh vừa phạt em vì em phạm tội nghiêm trọng, không thể xử phạt không nghiêm. Thứ ba, em biết lỗi của mình, đang tự kiểm điểm nên từ chối tiếp nhận quan hệ xác thịt với anh.”

Richard dừng mọi động tác, im lặng nhìn Diệp Vy.

Diệp Vy mở mắt, tiếp đón cái nhìn của anh: “Richard, em chưa ngồi vào chiếc ghế chúa tể phu nhân thì không thể phục vụ nhu cầu của anh một cách vô điều kiện. Anh là chúa tể, luật lệ này hẳn anh rõ nhất. Chúng ta phải công tư phân minh. Cảm phiền anh buông em ra, sau này hạn chế thân mật. Anh đã ban lệnh, em phải cách xa anh một mét và không được chạm vào anh. Chúa tể, anh còn nhớ hay đã quên?”

Richard sa sầm mặt mày, anh đánh giọng: “Ai dạy cho em?”

Cô không hề kém cạnh: “Cố vấn của chúa tể phu nhân.”

Richard đứng dậy, một thoáng liền biến mất vào không trung.

Anh rất tức giận!

Nhưng mà... ngoài giận dữ... không thể làm gì hơn.

Luật lệ, anh nắm rõ.

Anh là chúa tể, trước mặt cô, đành phải làm gương tốt.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Người đàn ông lạ mặt

Men theo con đường phía ngoài tòa lâu đài, Diệp Vy vừa đi vừa quan sát khung cảnh xung quanh. Bình thường Diệp Vy chỉ đi vòng quanh lâu đài vì không dám bước ra khỏi cánh cổng sắt. Thế giới bên ngoài cổng sắt có muôn vàn điều đáng sợ, Thiên đã cảnh báo cô về chuyện đó. Nhưng bọn họ cũng nhắc nhở cô về lòng gan dạ.

Diệp Vy nghĩ mình cần làm quen với địa hình ở núi Tiêu Dao trước, phòng trường hợp sau này có xảy ra chuyện thì vẫn biết cách tìm đường thoát thân. Richard dường như đã ban lệnh gì đó, chỉ cần thuộc hạ của anh nhìn thấy cô thì đều nhường đường cho cô đi. Trước đây cô mà dám đi ra cánh cổng sắt nửa bước, Tả và Hữu sẽ thay phiên một kẻ giữ chân cô, một kẻ thông báo tin tức đến tai chúa tể. Nhưng mà bây giờ cô có toàn quyền quyết định, muốn đi đâu cũng được, thậm chí là ra ngoài.

“Chị đi hơi xa rồi đấy!”

Một giọng nói trong trẻo vang lên.

Diệp Vy dừng lại, xoay người ngược nhìn lên không trung.

Hải Lam ngồi vắt vẻo trên cây, nét mặt không có chút kiên nhẫn.

Ở yên tại chỗ, Diệp Vy chậm rãi nhìn ngắm hai bên đường. Cô biết Hải Lam luôn luôn theo dõi hành động của cô kể từ lần cô bị Luân thôi miên dùng súng bắn vào tim Richard. Khí của Hải Lam rất mát mẻ, mỗi khi cô nhóc ở gần, Diệp Vy thường cảm nhận được rất rõ. Có đôi khi Diệp Vy còn cho rằng Hải Lam đang bảo vệ an toàn cho cô chứ không phải theo dõi cô, vì gần đây cô không hề gặp bất kì nguy hiểm nào. Loại chuyện này, tốt nhất đừng nhắc, chỉ cần nhắc, sẽ bắt đầu linh thiêng.

Xoạt.

Một nữ ma cà rồng với mái tóc dài óng ả màu đen và đường nét gương mặt sắc xảo từ trên cao đáp xuống với thần thái đáng ngưỡng mộ. Khí chất cao quý khác thường của cô ta gợi nhớ cho Diệp Vy. Bọn họ đã từng gặp nhau một lần. Diệp Vy không biết nên mở miệng nói gì, Hải Lam đã nhảy từ trên cây xuống, chắn trước cô.

“Công tước Olivia.” Nói đoạn, Hải Lam hạ thấp giọng nói: “Đến từ Hội đồng.”

Diệp Vy nhận ra là Hải Lam đang nói chuyện với mình, cô im lặng đứng phía sau.

Hội đồng có tước hiệu rõ ràng, dù là ma cà rồng hoàng tộc hay chỉ là một ma cà rồng thuần chủng bình thường thì khi ngồi vào một trong những chiếc ghế ở đó sẽ được cân nhắc phong cho một tước hiệu có sức nặng. Tước hiệu này không dựa vào cấp bậc hay sức mạnh. Có thể làm một bảng tổng thể này về Hội đồng:

- Chiếc ghế đứng đầu: Dave. Chức vụ: Đại công tước. Thuật phép bậc 10.
- Chiếc ghế thứ hai: Reed. Chức vụ: Công tước. Thuật phép bậc 10
- Chiếc ghế thứ ba: Jay. Chức vụ: Vương quân. Thuật phép bậc 10
- Chiếc ghế thứ tư: Olivia. Chức vụ: Công tước. Thuật phép bậc 10
- Chiếc ghế thứ năm: Linh. Chức vụ: Hầu tước. Thuật phép bậc 9
- Chiếc ghế thứ sáu: Thiên. Chức vụ: Nam vương. Thuật phép bậc 9
- Chiếc ghế thứ bảy: Jen. Chức vụ: Bá tước. Thuật phép bậc 9
- Chiếc ghế cuối cùng: Nguyệt. Chức vụ: Nam tước. Thuật phép bậc 9

Không rắc rối bao nhiêu!!!

“Đầu không lại, đừng giao chiến.”

Olivia xoay lọn tóc trong tay, cười giảo hoạt nói với Hải Lam.

Hải Lam trầm mặc.

Nét cười quyến rũ ngự trị trên khóe miệng, Olivia bất tỉnh xuất hiện đằng sau Diệp Vy. Những ngón tay bóng bẩy nhẹ nhàng di chuyển trên vai khiến Diệp Vy phải rung mình một cái. Cô không dám nhìn lại, biết điều đứng yên. Olivia dờ daim sát cô Diệp Vy, Diệp Vy không tự chủ né tránh, Olivia cũng không có ý ép buộc. Hơi thở đầy sát khí của ma cà rồng quyền năng lưu trên cổ, lạnh lẽo và hoang dại.

“Ta chỉ cần người này.”

“Đây là chuyện cần hỏi qua ý kiến của chúa tể.”

Bắc Thần đột ngột hiện thân, giọng nói vô cùng lạnh lẽo.

Diệp Vy chớp mắt, cô không hề nhận thấy sự tồn tại của anh.

“Ta nghĩ Hội đồng có quyền thẩm vấn vị phu nhân này!”

Reed nhàn nhã cất lời, bước ra từ thân cây cách đó không xa. Hội đồng làm việc chưa bao giờ để một ai phải thất vọng. Họ muốn đưa người đi, chúa tể còn phải nể mặt một phần. Hắn không định sẽ ra mặt nếu như Bắc Thần vẫn tiếp tục ẩn mình im lặng. Nhưng ngoài dự đoán của hắn, thuộc hạ của chúa tể rất có cốt cách. Bắc Thần là tay mắt quan trọng của chúa tể ma cà rồng, họ chỉ thường thấy anh ẩn thân bên cạnh Richard. Thuật phép không bằng ma cà rồng ở Hội đồng nhưng kỹ thuật chiến đấu không kém cạnh một ai. Cách dùng thuật vững chắc, lực đạo cực kì tốt.

Nếu chỉ đối phó với một mình Olivia thì Bắc Thần có thể kết hợp cùng Hải Lam để nâng cao khả năng giành phần thắng. Nhưng có thêm Reed thì không cần nghĩ ngợi nữa, họ thua là cái chắc. Một ma cà rồng cấp 10 và cấp 9 đấu với một ma cà rồng cấp 7 và cấp 4. Ai nhìn vào cũng thấy được sự chênh lệch rất lớn về thuật phép.

“Ngài đã nói vậy, ta đành tuân mệnh.”

Bắc Thần cup mắt, giọng nói vẫn mang ngữ điệu lạnh lùng.

Reed nhếch miệng cười tà ác.

Còn chưa được bao lâu, Bắc Thần lại nói: “Ta cũng đi cùng.”

“Các ngươi về đi, hai ngày sau bọn ta trả người.” Reed lãnh đạm ngắt lời. “Nếu chúa tể muốn đòi người về thì có thể đích thân tới Đông Bắc một chuyến.

Yên tâm. Vị này dù sao cũng là phu nhân tương lai của chúa tể, bọn ta biết thức thời. Gửi lời nhắn của ta tới Ngài ấy, không cần lo lắng cho vị phu nhân... lần này của mình.”

Bắc Thần hừ nhạt, Hội đồng là lũ người hành động ngược lại với lời nói, kẻ khác thì anh có thể tạm tin nhưng bọn người đến từ Đông Bắc này rõ ràng muốn trừ khử Diệp Vy. Động thái này chứng tỏ chúng công khai khiêu khích Richard. Bắc Thần không kịp qua chỗ Diệp Vy, cô đã bị Reed và Olivia bao vây, lối thoát bị che khuất.

Olivia khẽ cười: “Bắc Vương, người không phải kẻ căm ghét con người nhất sao?”

Bắc Thần chột nhú mày.

Cô ta cười rộ lên, nét mặt tà mị: “Thế nào mà bây giờ bảo vệ con bé này như vậy!”

“Biết đường không?”

Giọng nói chắc nịch của Bắc Thần vang lên, Hải Lam dường như hiểu ra, cô đảo mắt ra hiệu với Diệp Vy. Diệp Vy thấy Bắc Thần vẫn nhìn chằm chằm vào Reed và Olivia, ngữ điệu của câu nói thì có vẻ không giống đang nói chuyện với họ. Lẽ nào anh hỏi cô? Cô âm thầm quan sát cử chỉ của Hải Lam một lúc rồi gật nhẹ đầu. Âm hiệu của Bắc Thần rất khó nhìn ra, nhưng thông qua Hải Lam thì Diệp Vy đã bắt được ý định của anh. Cô phải phối hợp tốt với bọn họ để chạy thoát thân.

Diệp Vy giữ lại dao bạc và súng ngắn trên người, cô cõng bộ cung tên xuống, quăng mạnh lên đất. Ngay lập tức liền thu hút sự chú ý của Reed và Olivia. Họ liếc qua cô một lần, sau lại dời tầm mắt đến chiếc cung nằm trên đất. Cung tên quen mắt. Là vũ khí của Vương Hậu đã mất. Thời cơ đã đến, Bắc Thần dùng thuật phép đánh thẳng về phía hai người kia. Luồng khí mạnh bất chợt xông đến cùng với sức gió khiến cả hai người bị mất phương hướng, lập tức chia ra hai nơi phòng bị. Diệp Vy thừa cơ xoay người bỏ chạy, theo lối đi mà Hải Lam đã đưa mắt làm ám hiệu. Reed và Olivia vội đuổi theo, Bắc Thần nhanh hơn một bước, tung ra chiêu thức cản chân họ.

Vút.

Bốn con gió vút nhanh qua bầu trời, tạo ra mảng bá khí cao ngất.

Diệp Vy dùng hết sức để chạy, mắt nhìn thẳng về phía trước, không ngoái đầu nhìn lại dù chỉ một lần. Xác định được gần về đến lâu đài, cô càng dốc sức chạy nhanh hơn. Bất thành linh, một thân hình cao lớn đột ngột lao ra. Bộp. Diệp Vy đâm sầm vào người đó. Là một người đàn ông có cơ thể săn chắc. Cô theo quán tính bị đẩy lùi lại, đầu óc cũng choáng váng, may mà không gãy xương mũi. Cô đưa tay xoa cái mũi đã ửng đỏ của mình, mờ to mắt cố nhìn rõ gương mặt người phía trước.

Một người đàn ông xa lạ!

Người đàn ông ăn mặc không khác con người là mấy, trên người cũng không có bất kỳ vật dụng gì hay vũ khí nào, cũng không thấy có bá khí vây quanh. Hoàn toàn là một con người bình thường. Diệp Vy kinh ngạc tròn mắt, không nói nên lời. Người đàn ông có mái tóc màu nâu nhạt, cắt ngắn gọn gàng, làn da trắng mịn. Diệp Vy bị dáng vẻ của người đàn ông thu hút, quên mất mình cần phải xin lỗi vì đã đâm sầm vào anh ta. Cô cười gượng, cuống quýt nói: “Xin lỗi, xin lỗi.”

Người đàn ông khẽ cười, nhưng không nói gì. Hai mắt anh ta trầm lắng, không thể hiểu được anh ta đang suy nghĩ cái gì. Người đàn ông thông thả dứt hai tay vào túi quần, nhìn ra phía sau Diệp Vy, tìm hiểu nguyên nhân cô chạy thụt mạng. Đằng sau không có bóng dáng một ai, lông mày thanh tú của anh chỉ khẽ co lại một chút rồi liền giãn ra, giống như vừa rồi không có cử động. Anh ta nhìn Diệp Vy, không biết là vô tình hay cố ý, mắt chột dịch chuyển xuống dưới. Hạ tầm nhìn đến cổ cô.

“Sao em lại chạy?”

Diệp Vy lo lắng nhìn về sau, nhanh miệng nói: “À, rèn luyện thân thể!”

Người đàn ông chỉ nhướn mày: “Em sống ở đây?”

Cô không trả lời, cẩn thận hỏi lại: “Anh là...?”

Người đàn ông cười tươi: “Tôi là du khách.”

“Du khách?” Cô tỏ vẻ không tin “Du lịch theo đoàn hay tự túc?”

“Tôi đi một mình.”

“Đi một mình?” Diệp Vy bỗng nhiên nói: “Anh bị lạc đường đúng không?”

Người đàn ông ra vẻ ngượng ngùng: “Để em đoán trúng rồi!”

Diệp Vy bồn chồn ngoái nhìn về phía sau, thấy bốn bề tĩnh lặng, cô càng cảm thấy căng thẳng. Nếu Bắc Thần và Hải Lam đánh thắng thì bây giờ đã đuổi kịp cô. Còn nếu hai người họ thua thì lúc này đám người của Hội đồng đã ở đây. Sự tĩnh lặng này như dự báo điềm gở. Cô cần phải quay về lâu đài càng nhanh càng tốt để thông báo cho Richard đến cứu hai người bọn họ. Nhưng người đàn ông trước mặt lại giống như đang cố tình ngăn cản Diệp Vy, anh

ta đứng chắn trước lối đi của cô.

Nghĩ tới một giả thuyết, Diệp Vy đặt tay ra sau lưng.

“Anh là người của bọn họ?”

Người đàn ông híp mắt nhìn cô, không nói năng gì.

Cô hồi thúc: “Anh trả lời đi.”

“Tôi nói rồi, tôi là du khách.”

Diệp Vy cúi đầu, nghĩ ngợi một lúc rồi ngẩng đầu nhìn người đàn ông. Mặc kệ anh ta là người của ai hay chỉ là một du khách bình thường vô tình đi lạc... Không thể có người đi lạc ở núi Tiêu Dao. Chỉ cần nhìn thấy con người, ma cà rồng nhất định không bỏ qua. Cô là kẻ may mắn duy nhất vì người bắt được cô là chúa tể. Người đàn ông này sẽ không may mắn như vậy. Anh ta chắc chắn không phải du khách.

Cô im lặng, quyết định đi ngang qua người đàn ông lạ mặt.

Khoảnh khắc lướt ngang qua nhau, người đàn ông lạ mặt vẫn đứng yên, nhưng khóe môi lại bị động tác nhẹ kéo cong lên. Khuôn miệng ngay ngắn vẽ ra một nụ cười đầy ẩn ý, mái tóc nâu bị gió đánh rối, tô điểm thêm đường nét tự nhiên cho gương mặt nam tính của người đàn ông. Ẩn trong hơi thở của con người còn có một thứ khác.

“Quả nhiên đúng như lời đồn.”

Diệp Vy khựng lại, lập tức rút khẩu súng ngắn trên người ra.

Nhìn đầu súng lạnh toát hướng thẳng về phía mình, người đàn ông cười càng vui vẻ hơn trước. Giống như anh ta vừa phát hiện ra một bí mật, cũng giống như vừa tìm được một món đồ chơi gây hứng thú cho bản thân mình. Nhưng người đàn ông vẫn đứng yên bất động, không hề có ý định sẽ tấn công hay làm gì khác. Anh ta đơn giản chỉ nhìn chăm chăm vào đầu súng rồi lại nhìn lên gương mặt bình tĩnh của cô.

Diệp Vy càng thêm nghi hoặc, rốt cuộc người đàn ông này là ai?

Người đàn ông nhìn Diệp Vy chăm chú: “Tôi nghe nói ngọn núi này có rất nhiều cảnh đẹp, là một người có niềm đam mê bắt diệt với tự nhiên, tôi quyết định lên đường đến đây. Trong lúc tham quan, có chạm mặt vài người ở làng, họ luôn miệng nhắc nhở tôi quay về đi. Tôi không hiểu sao họ lại như vậy! Mặc kệ họ, tôi lại tìm đường lên núi, cuối cùng lạc đường. Vừa rồi tôi có gặp vài tên lâm tặc, chúng có vũ khí. Trong số đó còn có phụ nữ. Chúng nói tôi chạy không thoát đâu. Vì người của chúng vẫn còn rất nhiều ở nhiều xung quanh đây. Bây giờ... Tôi lại gặp được rồi!”

Diệp Vy nhíu mày, thu lại đầu súng: “Tôi không phải lâm tặc.”

Tại sao lại có con người trong địa phận của núi Tiêu Dao?

Trong đầu Diệp Vy xuất hiện hàng trăm câu hỏi, nhưng không thể hỏi ra. Cô im lặng quan sát người đàn ông trước mặt. Người đàn ông này đúng là một con người. Nếu anh ta là ma cà rồng lai thì sao? Diệp Vy chưa từng gặp mặt ma cà rồng lai, cô chỉ tiếp xúc với ma cà rồng thuần chủng nên dễ dàng nhận biết được bọn họ. Về những ma cà rồng lai ngoài kia, bọn họ có đáng vẻ giống con người đến bao nhiêu phần?

Cô hoàn toàn không biết!

Người đàn ông đột nhiên mở miệng: “Em có vũ khí, tôi không tin em được.”

Diệp Vy vội giải thích: “Vũ khí của tôi dùng để tự vệ.”

Đoàng.

Một phát súng vang lên, Diệp Vy giật mình mở to mắt. Người đàn ông trước mặt cũng thu lại vẻ mặt hoài nghi của mình, lông mày bỗng chau lại. Diệp Vy kinh hãi nhìn anh ta chăm chăm, bên bả vai anh ta đang chảy máu, rất nhiều máu. Cô nghi ngờ nhìn ra phía sau người đàn ông, có một tên mặt mày bặm trợn đang xông ra từ lùm cây to, trên tay hắn là một khẩu súng còn bốc khói. Có thể thấy được phát súng vừa rồi là do hắn bắn ra. Diệp Vy giờ thẳng đầu súng về phía hắn, không hề nói gì liền nổ súng. Âm thanh ngắn gọn vang lên, gã kia ngã xuống. Chết tại chỗ!

Cộp.

Diệp Vy run rẩy thả khẩu súng trong tay, hai mắt mờ mịt.

Cô... giết người rồi!

Cô chỉ nghĩ sẽ khiến hắn ta bị thương rồi tha cho cô và người đàn ông này một con đường sống. Nhưng không ngờ viên đạn bắn ra lại không trượt. Diệp Vy rõ ràng nhắm và vai của hắn, nhưng viên đạn lại bay thẳng vào mi tâm. Cô quên mất khóa huấn luyện của ma cà rồng. Thứ kĩ thuật của cô không là gì so với ma cà rồng nhưng là đòn tử khi đầu với con người. Cô nhắm bắn rất tệ hại. Là vì ma cà rồng biết cách dịch chuyển nhanh. Còn con người... con người... sẽ trúng vào điểm chết.

Người đàn ông ôm chặt bà vai, giọng run run: “Em vừa cứu tôi!”

Diệp Vy cúi người nhặt súng.

Người đàn ông lại nói: “Tôi có thể tin em không phải đồng bọn của chúng.”

Cô cất giọng: “Đi thôi, ở đây không an toàn.”

Người đàn ông gật đầu, gương mặt nhẵn lại. Bà vai đau rất khiến anh ta không thể bước đi. Dường như chỉ cần cử động nhẹ thì vết thương lại cảnh báo, máu cũng chảy ra nhiều hơn. Còn đau hơn là bị thương ở chân. Diệp Vy bắt đầu đi đến, đưa tay đỡ lấy người đàn ông. Giống như tìm được điểm tựa, anh ta dựa hẳn vào người Diệp Vy, không chút ngưng ngừng. Anh ta thật sự rất nặng. Diệp Vy nghiêng rặng.

“Chúng ta đi đâu bây giờ?”

Người đàn ông khó nhọc hỏi khẽ.

Diệp Vy bị câu hỏi của anh ta làm cho chùn bước, đứng vậy, bọn họ nên đi đâu bây giờ? Cô không thể đưa anh ta về lâu đài của ma cà rồng được. Đến làng của An thì cô không biết đường. Thường khi cô có đến làng nhận lương thực, tuy là đi bộ nhưng ma cà rồng luôn là người đi trước dẫn đường. Dọc đường đi, Diệp Vy chỉ lo ngắm phong cảnh, tâm hồn lơ lửng. Lúc đi lúc về là đi hai con đường khác nhau. Diệp Vy không nhớ rõ, cũng không dám tùy tiện đi bừa, vì rất dễ đi lạc đến chỗ khác.

Trong rừng... đường đi đúng là không dễ dàng!

“Anh đừng sợ, chỗ của tôi an toàn hơn ở đây.”

Khẽ nói, Diệp Vy dìu người đàn ông quay về hướng ngược lại.

...

“Diệp Vy đã về chưa?”

Đáp xuống lâu đài, Bắc Thần cau mày hỏi Tả và Hữu. Không lâu sau đó thì Hải Lam cũng đáp xuống bên cạnh anh. Bọn họ bị thương không nhẹ. Trong lúc giao chiến với Reed và Olivia, sức chiến của hai người đột nhiên tăng cao, không biết là vì lo nếu họ không chiến tiếp thì Reed và Olivia sẽ đuổi kịp Diệp Vy hay là vì kiêu ngạo không muốn thua. Cuộc chiến kéo dài không hồi kết. Cho đến khi Reed nhận nhát kéo khóa miệng thu lại lực đạo, Olivia tỏ vẻ nhăm chán phát tay biến mất.

Bắc Thần cũng thở hắt ra.

Nếu còn đấu tiếp, mạng của anh và Hải Lam sẽ rất khó giữ.

Tả lắc đầu, định mở miệng thì trông thấy hai dáng người đang chậm chạp đi về phía lâu đài. Hắn ta trợn trừng mắt, đưa tay che mũi. Bắc Thần cũng nhận ra, nghi ngờ xoay người lại. Anh đứng yên nhìn Diệp Vy khó khăn vác theo một người đàn ông đang bị thương tiến về lâu đài, lông mày co giật một lúc lâu. Quá to gan rồi!

Người đàn ông nọ nhìn thấy vài người đang đứng trước một tòa lâu đài hoành tráng thì hết sức kinh ngạc. Anh ta cúi đầu nói chuyện với Diệp Vy: “BẠN của em cũng giàu có thật! Còn cho xây dựng một tòa lâu đài nguy nga giữa chốn rừng sâu!”

Diệp Vy rất muốn cười, đành nói nhỏ: “Thật ra khu rừng này là tài sản cố định của bạn tôi. Anh đã xông vào đất của người khác. Tôi sẽ không để bạn mình kiện anh cho nên anh hãy giữ im lặng. Có chuyện gì cũng không được lên tiếng.”

Giữ lúc gần về đến lâu đài, Diệp Vy đã nói qua về núi Tiêu Dao và một vài người bạn của cô cho người đàn ông nắm rõ. Cô kể rất thành thật. Chỉ là... sự thành thật của cô đang che giấu cho một lời nói dối hoàn hảo. Diệp Vy miêu tả về núi Tiêu Dao và nói rằng ngọn núi này tồn tại rất nhiều điều đặc biệt. Người đàn ông tán thành gật đầu, sau đó im lặng nghe cô kể tiếp. Nét mặt vô cùng nghiêm túc.

Cô nói, trong núi có người sống. Vì ít tiếp xúc với người ngoài nên mọi người thường rất kiệm lời và xa cách. Bạn của cô là một người có nhiều tiền, xây nhà trong núi, thức ăn cũng rất nhiều. Ngọn núi này thuộc quyền sở hữu của bạn cô, người ngoài không bao giờ được phép bước vào. Dân làng dưới núi là tôi tớ, cách một tháng sẽ cho người đến dọn dẹp ngôi nhà và làm đầy thực phẩm. Người đàn ông không nói một lời, tin như điều đổ. Diệp Vy nhẹ nhõm một phần, chỉ tiếp tục cười nói.

Bắc Thần nhìn Diệp Vy bằng nửa con mắt: “Còn có thời gian sẵn mời?”

Cô cười gượng hai tiếng: “Là cứu người.”

“Chị thật sự điên rồi!”

Hải Lam nói nhỏ, đi thẳng vào trong, cô không muốn dính vào chuyện này.

Bắc Thần đứng chắn trước mặt Diệp Vy: “Diệp Vy, cô không biết quy...”

Cô lập tức chặn lời anh: “Bác... Bác... Bắc Thần, Ri... À, Khoa là chủ nhà, cũng là bạn tốt của chúng ta. Tuy anh ấy không hiểu khách, nhưng anh nhìn xem, người này bị thương rất nặng. Tôi vừa cứu anh ta, còn vì vậy mà đã giết một mạng người. Đã cứu người thì phải cứu giúp cho trót. Hay để anh ta ở lại nhà của chúng ta một vài ngày, đợi vết thương khỏi thì đuổi anh ta đi. Như vậy anh thấy được không?”

Diệp Vy nói rồi sửa lời, nghiêm túc nặn ra lý do chính đáng. Cô không muốn vì danh xưng của bọn họ mà người đàn ông này bắt đầu nghi ngờ truy hỏi. Nếu anh ta đã không biết sự tồn tại của ma cà rồng thì để anh ta không biết luôn. Cô biết thân phận của Richard cao quý, tên thật cũng không được phép tùy tiện để lộ cho con người nghe thấy. Thế nên cô đành dùng cái tên đã từng gọi anh để che giấu sự thật.

“Ăn nói hàm hồ.” Bắc Thần liếc qua người đàn ông, sau nhìn Diệp Vy: “Dưới tư cách của cố vấn, tôi cần nhắc nhở cô một số chuyện. Người phụ nữ của chúa tể không được phép chạm vào hay có hành vi thân mật với một người đàn ông khác ngoài chúa tể. Nếu là người đàn ông khác chủ động, hẳn ta sẽ chết không toàn thây. Nếu là phu nhân của chúa tể chủ động...”

Dừng lại một chút, Bắc Thần gắng giọng, nét mặt cũng dần xấu đi: “Nếu là phu nhân của chúa tể chủ động, dựa theo luật lệ sẽ đưa đến đại sảnh xét xử. Nặng thì phế vị, chọc mù hai mắt, chặt bỏ tứ chi. Nhẹ thì tống vào ngục lao, dùng dây roi trừng phạt mỗi ngày, đánh bay vết dơ vì đã chạm vào thân thể tên đàn ông khác, giúp thay da đổi thịt. Vì luật lệ dành cho ma cà rồng nên chuyện đó không giết được phu nhân, chỉ khiến người có thể có lại thân thể trong sạch. Đổi lại là cô đây... mạng sống khó giữ. Diệp Vy, cô nghe rõ rồi chứ?”

Phế vị, chọc mù hai mắt, chặt bỏ tứ chi.

Tống vào ngục lao, dùng dây roi trừng phạt.

Cả hai đều đáng sợ như nhau!

Diệp Vy lập tức đứng thẳng, bỏ tay khỏi người đàn ông nọ.

Mất trọng lực, người đàn ông nọ suýt ngã lăn ra đất, cũng may anh ta trụ vững. Anh ta đưa tay ôm chặt bả vai không ngừng chảy máu của mình, sắc mặt nhợt nhạt đến đáng thương. Người đàn ông cắn chặt hai hàm răng vào nhau. Ánh mắt anh ta giao nhau với cặp mắt sắc bén của Bắc Thần, anh ta bắt giác chuyển tầm mắt đi nơi khác mà không khỏi lạnh run người. Bạn của cô gái này... thật đáng sợ!

Bắc Thần khoanh hai tay trước ngực: “Cũng đã chạm rồi, cô nghĩ sẽ thoát tội?”

Diệp Vy lo lắng nắm chặt mép áo.

Bắc Thần lại nói: “Tôi đi trình báo cho chúa tể!”

Diệp Vy vội chạy đến chắn trước mặt Bắc Thần. Vừa lúc đó, một vài ma cà rồng đánh hơi được mùi máu tanh. Cửa lớn của tòa lâu đài bỗng chốc thu hút được nhiều người mò đến, Bắc Thần không mấy quan tâm, âm trầm nhìn Diệp Vy. Diệp Vy hít sâu, đáy mắt chứa đầy sự bất lực. Cô ngó sang mấy thuộc hạ cấp thấp vừa xuất hiện rồi thở hắt một hơi. Bọn họ đều đang vây quanh người đàn ông cô đã cứu vì mùi máu của anh ta. Diệp Vy không chút nghĩ ngợi, cô lấy khẩu súng ngắn ra, chen qua đám ma cà rồng rồi chĩa thẳng đầu súng về phía họ. Giọng nói vô cùng can đảm.

“Các người tránh xa ra một chút đi.”

Bắc Thần bốn cọt: “Diệp Vy, cô điên rồi!”

Chúa tể phu nhân bảo vệ con người?

Diệp Vy đã đọc được trong mắt những ma cà rồng ở đây điều đó, bọn chúng bỗng nhiên thay đổi sắc mặt khi hình dung ra chuyện cô mưu phản. Cô cười khổ, vẫn không di dời đầu súng. Trước cặp mắt đang biến đổi của đám ma cà rồng, Diệp Vy lại nghĩ ra một kế hoạch mới tốt hơn. Cô nâng tay sờ mũi, nét mặt nghiêm túc.

“Đây là con mồi... tôi bắt cho chúa tể.”

Đám ma cà rồng hơi sững người, không nói một lời.

Trước lúc bỏ cuộc, một trong số chúng đã khen ngợi Diệp Vy.

“Chúa tể phu nhân thật tốt với chúa tể!”

Diệp Vy khóc không ra nước mắt.

Người đàn ông vốn nãy giờ im lặng, bèn lên tiếng: “Ồ đây đang ghi hình à?”

Gần như mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía người đàn ông.

Người đàn ông lại nói thêm: “Tôi đang đau muốn chết rồi, vào trong được chưa?”

Diệp Vy lấy lại bình tĩnh, gạt đầu với người đàn ông rồi đi trước dẫn đường. Do lời cảnh cáo của Bắc Thần, cô cũng không dám chạm vào người đàn ông thêm một lần nào nữa. Chỉ cầu anh ta không nói lại chuyện này cho Richard biết, bằng không những ngày tháng tiếp theo người chịu khổ sẽ lại là cô. Cô không muốn như vậy.

Lúc này, người đàn ông đi theo Diệp Vy lại nói: “Có cần chào hỏi chủ nhà không?”

Anh còn muốn chào hỏi?

Chủ nhà là chúa tể của ma cà rồng!

Biết được sự thật này, để xem anh còn dám mở miệng đòi chào hỏi hay không!

Diệp Vy vừa đi vừa suy nghĩ, đột nhiên đụng trúng một người. Cô nhún mình, ngỡ ngàng ngược lên. Hay ho rồi! Lúc không cần gặp mặt thì anh luôn xuất hiện một cách bất ngờ nhất. Richard nhíu mày nhìn qua vết máu trên vai áo Diệp Vy, trông mắt sẫm tối. Sau đó anh liền nhìn đến người đàn ông phía sau lưng cô. Trong đầu Diệp Vy lóe lên một ý nghĩ kì cục, trước khi anh lên tiếng, cô nhanh nhẩu mở miệng.

“Em bị chó sói tấn công, anh ta cứu em.”

Người đàn ông nghe Diệp Vy nói vậy, liền tưởng đến cảnh cô dùng mọi lời nói dối để tránh mặt đám người bên ngoài, bắt đầu nghĩ đến khả năng cô cũng nói dối gạt anh đến chỗ này. Người đàn ông không hề tức giận, trái lại phì cười. Âm thanh nhỏ đến mức không ai nghe thấy. Nhưng Richard có thể nhìn thấy nụ cười của anh ta.

Diệp Vy xoay người, nói với người đàn ông phía sau: “Đây là chủ nhà.”

Người đàn ông tỏ vẻ hào hứng, đi đến: “Chào anh, rất vui được quen biết!”

Diệp Vy: “...”

Bắc Thần từ bên ngoài bước vào, đi thẳng đến chỗ Richard. Diệp Vy không biết Bắc Thần đã nói những gì, nhưng nhìn gương mặt lạnh tanh của Richard, cô cũng đoán ra được một phần. Xong việc, Bắc Thần đứng yên chờ lệnh. Ánh mắt sâu thẳm của Richard dính chặt trên đôi mắt tròn xoe của Diệp Vy, nét mặt của anh không hề dao động, giữ nguyên một sắc thái từ đầu cho đến tận bây giờ. Cô lo lắng, chẳng thể hiểu được anh đang nghĩ gì, càng không đoán được tiếp theo anh sẽ làm gì.

“Rất tốt!”

Dứt lời, Richard liền lao nhanh đến người đàn ông kia.

Diệp Vy theo thói quen lập tức chặn anh, bàn tay gặt gao nắm lấy cánh tay đầy lực của anh. Richard không lường trước hành động cản ngăn ngu ngốc của Diệp Vy nên chẳng thêm để ý đến cô, ánh mắt luôn nhìn đến người đàn ông đang bị thương. Sức mạnh của anh vô cùng kinh người, Diệp Vy còn tưởng sẽ bị giết chết. Richard túm lấy người Diệp Vy, tốc độ không thuyên giảm. Giây tiếp theo, anh nhanh nhẹn xoay một bàn chân, hình thành tư thế cản lực. Lưng anh đập mạnh vào tường, khiến bức tường bị thủng một mảng lớn. Diệp Vy nhắm tịt mắt, thậm chí không dám cử động.

Tai cô nghe rõ âm thanh, nhưng không hề mở mắt. Richard nhíu chặt mi tâm, cúi đầu xem xét thân thể Diệp Vy. Cô không bị thương. Diệp Vy run lấy bầy, dựa hẳn vào người của anh, đáng sợ hãi tưởng như sắp mất mạng. Biết sợ mà vẫn ương bướng. Anh hằm hằm đưa tay kéo mạnh Diệp Vy ra khỏi người anh. Nếu vừa rồi anh không tìm cách dừng lại thì cô đã bị anh lôi xuống địa ngục rồi. Cô bé con này không bao giờ ý thức được nguy hiểm cả! Vấn đề này bắt đầu khiến Richard sa sầm mặt mày.

“Ngu ngốc.”

Bắc Thần buột miệng mắng, đây cũng chính là từ Richard muốn mắng.

Cô mở to mắt, bắt được nét mặt khó coi của anh thì tự giác lùi về sau. Phát hiện bức tường có điểm khác thường, Diệp Vy bỗng nhiên lo lắng chạy lại gần anh rồi vờ tay kiểm tra lưng của anh. Không ẩm ướt, tức là không chảy máu. Cô còn muốn cởi áo anh ra xem, xem thử bên trong có sưng đỏ hay bầm tím không, nhưng trước mặt có Bắc Thần, cô không dám tùy tiện. Cô vuốt nhẹ lên lưng anh, nhỏ giọng thăm hỏi.

“Anh có đau lắm không?”

Đối với Richard mà nói, chút xú đồ không nhằm nhò gì!

Thậm chí anh còn không cảm nhận được đau đớn.

Nhưng Diệp Vy lại khiến anh nghĩ khác đi, anh nhìn cô đầy ẩn ý. Richard vốn nghĩ Diệp Vy sẽ quay sang hỏi han người đàn ông kia, hay thậm chí là đứng về phía hắn để giúp bảo vệ hắn khỏi móng vuốt của anh. Không ngờ vừa nhìn thấy tường thủng một mảng, cô đột nhiên bày ra nét mặt vô cùng lo lắng, đầy mắt trong veo thành thật.

Richard không hề tức giận, bắt lấy tay Diệp Vy, đẩy ra.

Diệp Vy nhẹ nhàng lắt tay Richard: “Chúa tể, em xin anh.”

“Không có lần sau.”

Bỏ lại câu nói đó, Richard liền biến mất vào không trung.

Richard còn muốn ở lại chèn ép Diệp Vy, nhưng công việc không cho phép. Anh vừa nhận được thông báo từ thuộc hạ. Đã có tung tích của bọn chúng. Ngoài bìa rừng xuất hiện nhiều kẻ lạ mặt, toàn bộ đều là ma cà rồng lai, hình dáng của chúng khác hẳn với những ma cà rồng lai trước đây. Giống như lời Mị Ảnh từng trình báo khi trở về từ bờ biển Tây Nam về chúng. Gần như vậy. Là một đội quân không biết sợ.

Bắc Thần im lặng xoay người.

Diệp Vy nhẹ nhõm dựa vào tường.

Người đàn ông đột nhiên đi đến gần Diệp Vy, cười nhẹ: “Thú vị thật!”

Giọng điệu này...

Ngữ khí này...

Án đường của Bắc Thần chợt tối đen, anh lập tức quay lại. Dùng tốc độ nhanh hơn cả vận tốc của ánh sáng, anh liều mạng bay đến chỗ Diệp Vy. Ngay lúc đó, người đàn ông khẽ nhếch môi cười, chậm rãi vung một tên lên không trung. Cả người Bắc Thần mất hết trọng lực, đập mạnh vào tường rồi đổ rạp xuống đất. Diệp Vy kinh hãi trợn mắt, lập tức nhìn vào người đàn ông trước mặt, lấy ra khẩu súng ngắn.

Mắt cô nhìn đến vết thương của anh ta hồi lâu, vẫn không thể tin được.

Vết thương vẫn còn chảy máu!

* * *

“Chúa tể, người của chúng ta bị đánh lén.”

“Chúa tể, lâu đài bị phục kích.”

Richard vẫn bình tĩnh như thường, liếc qua tên thuộc hạ.

“Cánh rừng phía trước thế nào?”

Tên thuộc hạ trình báo: “Có người ẩn nấp.”

Anh tiếp tục hỏi: “Bờ vực thì sao?”

Tên thuộc hạ chậm rãi nói: “Cũng có mai phục.”

Hắn nghiêm túc giữ nguyên nét mặt không lo lắng. Vì chúa tể của hắn thậm chí còn không tỏ ra nghiêm trọng. Từ đó cho thấy Ngài đã có cách đảo ngược tình thế trong chuyện này. Chúa tể luôn giải quyết mọi chuyện bằng cách tinh tế và tàn độc, không bao giờ lo sợ trước kẻ thù. Cho dù có bị dồn vào chân tường, Ngài vẫn có cách thoát thân. Chúng tin tưởng tuyệt đối khả năng của chúa tể. Càng không ngại hi sinh.

Im lặng một lúc, Richard ra lệnh: “Người theo Mị Ảnh giải quyết bọn bên ngoài.”

Mị Ảnh nhận lệnh, lập tức hành động.

Tên thuộc hạ vừa rồi cũng nhanh chóng theo sau.

Giây tiếp theo, Richard nhìn qua toàn bộ thuộc hạ: “Tất cả ở lại lâu đài.”

Chúng liền gật đầu.

Richard chỉ cử một mình Mị Ảnh và một tên thuộc hạ cấp thấp ra bên ngoài giao chiến với đối phương, điều đó chứng tỏ anh tin tưởng khả năng của Mị Ảnh. Qua lời trình báo của thuộc hạ, bên ngoài có cả trăm tên, đều là ma cà rồng lai. Riêng bờ vực là có ma cà rồng thuần chủng. Số lượng người chênh lệch vô cùng lớn. Nhưng đám thuộc hạ không dám nghĩ nhiều, bởi vì chúng biết, bây giờ ở lâu đài mới là nơi nguy hiểm nhất. Khi Mị Ảnh vừa mang người rời đi, bọn họ liền bị bao vây từ phía.

Người bên trong bây giờ không thể tiến ra ngoài.

Viện binh bên ngoài cũng chẳng thể thâm nhập vào bên trong.

Quan trọng là, chủ nhân của bọn ma cà rồng bên ngoài, đang ở trong lâu đài.

“Thưa chúa tể, hôm nay có người lạ mặt vào lâu đài.”

Một tên thuộc hạ bỗng nhiên lên tiếng, phá tan sự im lặng.

Thiên tỏ ra ngạc nhiên: “Có à?”

Tên thuộc hạ gật đầu: “Nam Vương, chúa tể phu nhân ra ngoài, lúc về có mang theo một người. Hắn bị thương ở vai, mùi máu rõ ràng là của con người. Bắc Vương cũng có mặt ở đó. Kẻ bị thương không có gì đáng nghi. Vậy cho nên...”

Thiên trầm giọng: “Cho nên các người để Bắc Vương và chúa tể phu nhân đưa người lạ vào lâu đài? Bắc Vương của các người không biết một chuyện, vì Ngài ấy căm ghét loài người. Nhưng các người, các người phải nhận ra. Không phải sao? Lũ các người cứ như vậy cho phép con người vào lâu đài mà không cảm thấy hắn quen mặt hay có vẻ nguy hiểm? Các người cũng không phải chưa từng chạm mặt hắn.”

Richard liếc nhìn Thiên: “Kẻ đó là hắn?”

Thiên im lặng.

Không thể nào?

Ngay cả Richard cũng không nhận ra!

Trừ khi hắn thay đổi dung mạo.

Hoặc là...

Thiên còn đang suy nghĩ, Richard đột nhiên đứng phắt dậy.

“Khốn khiếp.”

...

Richard bay nhanh về chỗ chạm mặt ban đầu, đúng như anh dự đoán, hắn cười đầy ngụ ý nghênh đón sự trở lại của anh. Thuộc hạ theo sau anh cũng vô cùng kinh ngạc nhìn vào người đàn ông phía trước. Hắn không có gì bất thường. Điều bất thường ở đây chính là thân thể bất động của Bắc Vương đang nằm trên đất, xung quanh là máu tươi. Và Diệp Vy thì bị hắn giữ trong ngực, đầu súng hướng thẳng vào tim cô.

Người đàn ông nhoen miệng cười: “Đã lâu không gặp.”

Giọng nói hoàn toàn mang chiều ý châm chọc, thanh âm khác hẳn lúc đầu gặp mặt.

Diệp Vy im lặng nhìn Richard, trong mắt không hề run sợ hay lo lắng. Ánh nhìn của cô kiên định đến lạ thường. Richard không lộ ra vẻ mặt gì, anh chỉ trầm tĩnh nhìn thẳng vào Diệp Vy, như một cách thức để trấn an tinh thần của cô. Có lẽ Diệp Vy đã quen với việc bị dòn vào tình cảnh nguy hiểm nên không còn biết bất ngờ.

Cô chỉ lo lắng cho Bắc Thần. Vừa rồi anh đã cố gắng cứu cô. Do trận chiến cùng hai người đến từ Hội đồng cướp đi của anh không ít sức lực, cuối cùng còn bị người đàn ông này tấn công nên anh không kịp phòng bị. Diệp Vy không thể tin được. Rõ ràng người đàn ông này là... một con người bình thường giống như cô. Nhưng anh ta có sức mạnh, loại sức mạnh rất cổ quái. Chỉ vài chiêu thức, cả người Bắc Thần đã dính đầy thương tích, máu tươi không ngừng chảy ra, dần rút hết sức lực của anh.

Cuối cùng anh ngất đi.

Lần đầu tiên Diệp Vy trông thấy một Bắc Thần yếu ớt đến vậy!

Người đàn ông từ miệng đầu súng lên ngực Diệp Vy, dùng tay còn lại tạo ra gọng kìm quanh vai cô. Hắn dùng lực trên cánh tay đè chặt lên vai cô, cô bị đau, sắc mặt trở nên trắng bệch. Dường như hắn không quan tâm việc cô có bị đau hay không. Hắn chỉ cảm thấy thân thể của cô mềm mại khó cưỡng, chạm vào rồi, thậm chí còn muốn có được nhiều hơn. Thế là hắn áp sát cơ thể ấm áp của hắn lên lưng Diệp Vy.

“Em khiến tôi rất bất ngờ đấy!”

Cô run người, nói nhỏ: “Rốt cuộc anh là ai?”

Người đàn ông thả hơi thở nóng bỏng lên tai cô: “Tôi là du khách.”

Diệp Vy cảm thấy lạnh sống lưng, quyết định không nói chuyện với anh ta.

Người đàn ông đột nhiên nhoen miệng cười: “Và là kẻ thù số một của chủ nhà!”

Richard đánh giọng: “Muốn đấu với ta?”

Anh thật sự muốn nhào tới giết chết tên khốn trước mặt, thậm chí còn phải khiến hắn chết thêm một lần nữa bằng nhiều cách tàn nhẫn. Hắn cố tình áp sát vào người Diệp Vy, rõ ràng để kiểm chứng mối quan hệ giữa anh và cô. Thay vì Bắc Thần mà là Diệp Vy. Bởi hắn đã nhìn thấy Richard có ý bảo vệ cho cô nhóc này. Hắn tiếp cận cô là vì muốn tìm hiểu về tòa lâu đài DW, và để thử thách sự chịu đựng của chúa tể ma cà rồng. Tòa lâu đài này... cuối cùng hắn cũng có cơ hội bước chân vào.

Bao lâu rồi nhỉ?

Đặng Tử không nhớ rõ, chỉ nhớ, đây không phải nơi dành cho hắn.

Lâu đài DW là nơi cao quý và tôn nghiêm, nơi này được bảo vệ nghiêm ngặt cả ngày lẫn đêm và chỉ đón tiếp những ma cà rồng quyền lực. Đặng Tử chưa bao giờ được xuất hiện trong lâu đài. Không phải do thân phận. Mà là vì hắn không bao giờ đánh được vào bên trong. Hắn cũng muốn xem qua một chút. Rốt cuộc nơi ở của chúa tể ma cà rồng có bao nhiêu lộng lẫy và nguy nga. Đến được đây rồi, cuối cùng hắn cũng đã hiểu. Một nơi như thế này rất thích hợp cho chúa tể xưng bá vương. Vì vậy hắn quyết định sau này sẽ biến tòa lâu đài này trở thành ngôi nhà mới của mình.

Đặng Tử cười lớn: “Hahaha, người nhận ra ta rồi sao?”

Chỉ dựa vào một con người lại có thể đưa hắn vào lâu đài thành công!

Loại chuyện may mắn này có lẽ chỉ xảy ra một lần!

Giữ chặt cơ thể bé nhỏ trong ngực, Đặng Tử nói: “Diệp Vy, em theo tôi nhé? So với một ma cà rồng thuần chủng thì một kẻ như tôi lại thích hợp với em hơn nhiều. Em theo tôi sẽ không thiệt thòi. Hắn cho em thứ gì, tôi sẽ cho em nhiều gấp đôi. Thấy em dùng nhiều cách thức để giữ tôi lại như vậy, lòng tôi rất cảm động. Em vì cứu mạng của tôi mà còn giết người. Chuyện này, chắc chắn hắn không đạt được.”

Diệp Vy rít qua kẽ răng: “Đó là vì tôi nghĩ anh là con người.”

“Đúng vậy.” Đặng Tử nhẹ giọng: “Tôi là con người. Một nửa con người.”

Cô hiểu ra: “Không thể nào!”

Đặng Tử không trả lời, chỉ cười.

Lòng Diệp Vy trĩu nặng, cô đã đưa kẻ thù của anh vào nhà. Cô ngây ngơ cứu mạng hắn ta trong khi hắn đang đánh lừa cô. Kẻ đã bị cô giết chưa chắc cũng là con người như hắn nói. Có khi đó là một ma cà rồng lai. Diệp Vy chỉ không hiểu, tại sao đã có dòng máu ma cà rồng trong người, vậy mà vết thương của hắn vẫn không tự lành.

Đạn bạc?

Chắc chắn là như vậy!

Thầm nghĩ, tay Diệp Vy mò xuống bên hông, lén lút nắm lấy dao bạc.

Đặng Tử nhẹ nhàng di chuyển bàn tay trên vai Diệp Vy, vào thời điểm cô chuẩn bị rút dao găm, hắn mạnh mẽ dùng cả bàn tay tóm lấy cái cổ nhỏ bé của cô. Đặng Tử chỉ dùng sức một cái đã có thể bắt Diệp Vy ngẩng mặt. Cô nhìn rõ cằm của hắn. Hắn không nhanh không chậm cúi đầu quan sát đáng vẻ bình tĩnh của cô, nụ cười trên khóe môi mang theo châm chọc. Hắn hạ cánh môi, hôn phớt qua trán Diệp Vy.

“Em ngoan ngoãn đi, tôi không muốn làm em bị thương một chút nào.”

Diệp Vy sửng sốt, bàn tay đặt trên cán dao khẽ run lên.

Richard lãnh đạm cất giọng: “Vy, nghe hắn.”

Khoảnh khắc tiếp theo, Diệp Vy ngoan ngoãn thả tay ra khỏi dao bạc.

Đặng Tử chột híp mi: “Người chấp nhận yêu cầu?”

Richard vẫn giữ nét mặt bình thản đến đáng sợ: “Nói.”

Thiên âm thăm ra lệnh cho thuộc hạ lui xuống.

Tây Độc cũng không tự ý hành động, tiếp tục đợi lệnh từ Richard.

Sự uy hiếp này chưa từng tồn tại ở lâu đài DW, cũng chưa từng có kẻ thù nào thành công trong ý định muốn uy hiếp chúa tể ma cà rồng. Vì sao? Vì chúa tể của bọn họ không có khuyết điểm. Ngài có thể chiến đấu mà không cần mạng. Đơn giản vì Ngài đã nắm chắc phần thắng trong tay. Dù ở tình thế hiểm nghèo nhất hay rơi vào tuyệt vọng tăm tối, chúa tể vẫn luôn tạo ra nguồn sáng cho những thuộc hạ của mình.

“Chỗ các người có thứ ta cần.” Đặng Tử nói thẳng, thanh âm trong giọng nói đều đều, không có chút lo sợ: “Botulinum toxin Type H, Ciguatoxin, và một loại chất tóxic từ hải quỳ cát Palytoxin. Và thêm một thứ quan trọng không kém. Máu, của người.”

“Ngươi nói gì?” Thiên cau mày, nét mặt trở nên quý dị.

Đằng Từ muốn máu của Richard.

Những thứ hấn cần đều là chất độc chết người.

Cười lạnh, Đằng Từ chậm rãi nhắc: “Ta nói... các ngươi sẽ đưa ta những thứ đó.”

Richard bình thản: “Được.”

Từ đầu tới cuối, nét mặt của anh vẫn lạnh lẽo và thâm sâu, không hề để lộ suy nghĩ trong đầu. Một chút cũng không. Nhưng lời nói ngắn gọn của anh đã thể hiện rõ ý tứ của mình. Anh cần giữ cho Diệp Vy an toàn. Richard không rời mắt khỏi gương mặt bình tĩnh của Diệp Vy. Cô cũng biết, anh đang rơi vào trạng thái lực bất tòng tâm. Cô đang oán trách chính mình. Bởi cô đã tự tay đưa anh vào hoàn cảnh này.

Thiên trầm mặc, vì Diệp Vy mà Richard lại đồng ý yêu cầu của Đằng Từ.

Sau khi mọi chất độc đã được đưa tới, Richard chẳng thèm nhìn qua mà trực tiếp thấy xuống chân hấn. Những ống thủy tinh nằm lẫn lóc dưới sàn nhà tạo ra tiếng kêu leng keng lạnh ngắt. Đằng Từ hài lòng. Không biết hấn đã làm gì, Diệp Vy chỉ thấy từng ống thủy tinh đang bay lơ lửng trong không trung, kể đến chui tọt vào túi quần của hấn. Cô lại bắt đầu sợ hãi. Ma cà rồng lại... sẽ không mạnh bằng chúa tể chứ?

Đằng Từ đột ngột cất giọng: “Còn thiếu một thứ.”

Richard hừ nhạt: “Ngươi không đủ tư cách.”

“Ngươi...!” Đằng Từ rít lên, đáy mắt âm u khó lường.

Hấn cúi đầu im lặng một lúc khá lâu, bỗng nhiên trong đáy mắt của hấn vụt qua một tia sáng khác thường. Hấn nhìn chăm chăm vào sợi dây chuyền trên cổ Diệp Vy rồi từ từ nhoen miệng cười thâm trầm. Lại quên mất. Diệp Vy cảm thấy cánh tay Đằng Từ không hề thả lỏng một giây nào, bây giờ hấn còn cố tình dùng lực, ép chặt lên người của cô. Cô đau đến mức muốn bật khóc. Richard cũng nhìn thấy điều này.

“Đằng Từ, thả người, ta để ngươi đi.”

“Có phải ngươi nói nhầm rồi không?”

Đằng Từ nhưong mày hào hứng, tay vẫn đè chặt người Diệp Vy.

Richard lạnh lùng: “Ta không nhắc lại.”

“Vây... thử tấn công ta xem!” Đằng Từ chậm rãi nhả ra từng chữ, hấn bất ngờ lên đạn khẩu súng ngắn nãy giờ vẫn nằm yên trên ngực Diệp Vy. Một ngón tay nhàn hạ đặt lên cò súng như đang vô tình. Hấn thách thức nhìn về phía Richard, cười lạnh.

“Bắn đi.”

Là Diệp Vy.

Mọi ánh mắt đều chuyển đến cô. Không hiểu cô có can đảm từ đâu. Giọng nói không hề run sợ. Giống như đang nói chuyện về một trò đùa nào đó. Thiên trầm ngâm nhìn trạng thái bình tĩnh đến lạ kỳ của Diệp Vy. Một cô gái loài người, trải qua nhiều chuyện đáng sợ với ma cà rồng, bây giờ đến khi đối diện với hòng súng lạnh ngắt cũng không bày ra điệu bộ sợ hãi nữa. Chợt, anh thấy cô chậm rãi nhắm mắt chờ.

“Tôi không quan trọng với bọn họ như anh nghĩ đâu.”

Kế hoạch của Diệp Vy chính là đẩy hướng suy nghĩ của Đằng Từ đi.

Để hấn nghĩ cô cũng là một con mồi bình thường!

Richard hiểu ý Diệp Vy, nhưng anh không đồng tình. Đằng Từ không phải kẻ dễ dàng tiêu diệt. Hấn sẽ không tin lời của cô. Chưa kể hấn đã từng nhìn thấy thái độ của anh trước cô và sự quan tâm của cô dành cho anh. Hấn rất khôn khéo. Hấn biết Diệp Vy có sức nặng trong lòng Richard. Hấn càng biết, cô có đề ý đến Richard.

“Giết em?” Đằng Từ thì thầm: “Tôi không nhẫn tâm.”

Diệp Vy vẫn nhắm nghiền mắt.

Đằng Từ bất ngờ đưa tay tóm lấy cổ của cô, kéo lên. Diệp Vy buộc phải ngẩng mặt đối diện đáy mắt thâm sâu của hấn. Nhưng cô kiên quyết không mở mắt. Đằng Từ nhìn thấy dáng vẻ không chịu khuất phục của Diệp Vy thì cười tươi hơn. Richard biết ý đồ của hấn. Anh nghiêng rằng, cả người toát ra bá khí đáng sợ. Nhưng Diệp Vy không biết ý đồ của hấn, cô nhóc vẫn im lặng nhắm mắt, tỏ ra không hề sợ hãi.

Hai giây sau, Đằng Từ đột nhiên cúi đầu.

Một cảm giác mềm mại trượt thẳng vào đầu Diệp Vy, cô lập tức mở mắt. Trước mặt là gương mặt phóng đại của Đằng Từ, vì nhìn ngược lên cô chỉ có thể nhìn thấy cái cổ cứng rắn cùng yết hầu nam tính của hắn. Đôi môi đầy đặn của Đằng Từ chạm vào môi cô, khiến cô còn sợ hơn khi bị hắn đe dọa tính mạng. Diệp Vy vừa định vùng ra thì Đằng Từ đã bóp chặt cằm cô, đẩy đầu lưỡi của hắn vào khoang miệng của cô.

Vụt.

Xoẹt.

Richard triệu hồi thanh gươm của quý, một nhát chém thẳng về phía Đằng Từ nhưng hai tia sáng xoẹt ra lại bị tác động dưới sự điều khiển của anh. Chúng không hướng vào người Diệp Vy mà ngược lại chia ra làm hai đường, tiến thẳng ra sau lưng của Đằng Từ. Anh cho rằng sẽ thành công, Đằng Từ vẫn ngơ ngác nhiên thờng thức mùi vị của Diệp Vy trước mặt Richard, không có chút đề phòng hay phát hiện.

Nhưng chiêu thức vừa bay đến phía sau Đằng Từ thì liền bị cản, xung quanh hắn có bá khí bảo vệ, kết hợp hình thành một tấm chắn kiên cố, ngăn cản mọi tác động từ bên ngoài tấn công. Nhìn chiêu thức bị đánh văng, Richard giận dữ nghiêng răng. Vì vậy vô tình triệu hồi thêm một nguồn năng lượng cấm. Bá khí đỏ xung thiên. Anh siết chặt nắm tay, tùy ý thả trôi lượng bá khí hung tợn của mình. Mặc kệ hết thảy.

Một chiêu thức vô hình hiện hữu, nhắm thẳng vào đầu Đằng Từ.

Vào lúc đầu lưỡi của Đằng Từ tiến sâu hơn, Diệp Vy dùng răng cắn mạnh một phát khiến hắn khựng lại ngay. Cả hai khoang miệng đều cảm nhận được vị máu. Đằng Từ rời khỏi đôi môi mềm của Diệp Vy, kéo giãn khoảng cách giữa hai người trong nháy mắt. Bàn tay to lớn của hắn siết nhẹ lên cổ của cô, khiến cô không thể thở được.

Đằng Từ đưa lưỡi liếm sạch máu trong miệng, hắn nhìn Diệp Vy.

Diệp Vy cũng hung hăng nhìn hắn, vội đưa tay lên lau miệng mình.

Kỳ thực Đằng Từ muốn dùng Diệp Vy khiêu khích Richard, hắn muốn chứng kiến nét mặt hận không thể giết người và vẻ bất lực của vị chúa tể oai nghiêm. Mưu đồ thành công ngoài mong đợi. Chúa tể trong kí ức của hắn là kẻ lãnh đạm vô tình, có thể đứng vững trước tất cả mọi chuyện, kể cả cái chết, kể cả khi người thân của người đó ngã xuống thì người đó cũng không hề dao động. Kế hoạch đề hèn như vậy lại có thể đã kích được chúa tể của ma cà rồng. Đằng Từ cảm thấy rất thỏa mãn.

Chỉ là hắn không ngờ tới, hắn lại bắt đầu thấy hứng thú với Diệp Vy.

Hắn bắt lấy tay của cô, nhếch miệng sâu xa.

Tiếp theo sau đó, đầu Diệp Vy như muốn nổ tung.

Đằng Từ đang chậm rãi liếm lên từng ngón tay của cô, hắn thậm chí còn cho một ngón tay của cô vào miệng mình, mút lấy. Hắn bắt cô nhìn rõ từng chi tiết bằng cách giữ chặt bàn tay ở cổ của cô, ép cô giữ nguyên tư thế ngẩng đầu. Chiêu thức ẩn của Richard vừa kịp lúc thể hiện sức mạnh, đánh thẳng vào tử huyệt của Đằng Từ.

Hắn hơi chau mày, dừng lại mọi động tác của mình.

Diệp Vy cự quấy thân người, gắt gỏng: “Tên khốn khiếp!”

Sắc mặt Đằng Từ chợt chìm xuống.

Cô lại hét lên: “Richard, anh nhất định phải giết hắn!”

Không cần Diệp Vy nói, thật ra anh đang rất muốn giết tên khốn này!

Đằng Từ không nói không rằng, bất thành linh đưa theo Diệp Vy biến mất.

Richard bị phần chém nhiều lần vào khoảng không trước mặt.

Nháy mắt, tòa lâu đài gần như bị tàn phá dữ dội.

Lũ ma cà rồng kinh hãi tránh xa.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đằng Tử

Richard im lặng đứng yên tại một chỗ, bá khí quanh anh vẫn tỏa ra nghi ngút khiến cho lũ thuộc hạ không dám đến gần. Thiên và Tây Độc đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng Thiên quyết định cứu chữa cho Bắc Thần trước. Còn lại Tây Độc, anh ra lệnh cho thuộc hạ tạm thời không được hành động, sau đó điều người đi lùng sục khắp lâu đài một lần để kiểm tra xem người của Đằng Tử còn ẩn nấp bên ngoài hay không.

“Giết.”

Một thanh âm tàn độc vang lên.

“Vâng, thưa chúa tể!”

Không một chút do dự, Tây Độc mang theo người bay quanh lâu đài. Gặp một tên giết một tên, gặp hai tên giết hai tên, không cần giữ lại tra khảo. Lần theo dấu vết của lũ ma cà rồng lai có thuật phép thấp kém, Tây Độc tìm ra được một hang ổ mới của chúng. Đám canh gác hết sức kinh ngạc, chưa kịp chạy đã bị một luồng bá khí quét sạch. Không gian tĩnh lặng như tờ. Vị máu nồng đậm ngập tràn thê lương.

Theo tính cách của Richard, nếu có thể thu nhận thêm kẻ địch làm thù hạ thì anh sẽ cân nhắc đến khả năng trung thành của chúng. Richard rất ít khi tàn sát vô cớ đồng loại của mình. Dù là thuần chủng, lai, hay bất kì ma cà rồng cấp thấp nào đi chăng nữa. Để kẻ thù làm thuộc hạ, Richard dĩ nhiên có cách khiến chúng dẹp bỏ ý nghĩ muốn phản bội. Vì vậy, hôm nay anh hạ lệnh giết hết, Tây Độc cũng rất khó hiểu.

Diệp Vy.

Chắc chắn là vì Diệp Vy!

Diệp Vy chính là giới hạn duy nhất của Richard.

Mang theo luồng bá khí đỏ càn quét khắp khu rừng, Richard chặn trước lối thoát của Đằng Tử. Giết sạch đám người của hắn, anh hồ hững nhìn từng giọt máu tí tách trượt theo móng vuốt rơi xuống thảm cỏ xanh mướt. Khát khao giết chóc của anh không ngừng được hâm nóng. Richard chậm rãi liếm sạch máu trên tay, hơi thở lạnh lẽo như không khí trong địa ngục tăm tối. Đã bao lâu rồi? Đã bao nhiêu lâu anh không được trải nghiệm cảm giác thỏa mãn lấp đầy tâm trạng tàn khốc? Rất lâu rồi!

Nhìn những cái xác chất chồng trên đất, Richard nhàn nhạt kéo lên khóe miệng.

Ngón tay co duỗi, kêu lên răng rắc.

Anh muốn tiếp tục giết, nhưng xung quanh chả còn tên nào!

Đằng Tử đã bị thương nặng, không thể chạy xa được.

Richard tùy ý tựa vào thân cây, nhắm tính thời gian chạm mặt nhau.

Diệp Vy cảm nhận được hơi thở kì quái của Đằng Tử, cô bị hắn kéo đi, bước chân vô cùng chậm chạp. Đến khi xác định được hắn không được khỏe, Diệp Vy lợi dụng cơ hội đập mạnh vào chân hắn rồi chạy ra xa. Hắn khụy xuống, đưa tay ôm chặt bụng rồi phun ra một ngụm máu đen. Diệp Vy há hốc. Cô chỉ đập một cái, còn có thể khiến hắn phun máu? Hai mắt Đằng Tử tối sầm, hắn biết loại bá khí tàn ác đó.

Quý vương!

Bá khí đỏ chỉ thuộc về quý vương!

Đằng Tử luôn ao ước được sở hữu nguồn sức mạnh dồi dào đó!

Hắn là một ma cà rồng lai cấp thấp, nhưng trong người lại sở hữu dòng máu quý vương cổ xưa. Kể từ khi được sinh ra, hắn luôn bị người đời kì thị. Ở thế giới con người là kẻ bị chúng ghê tởm, mắng nhiếc thậm tệ, chửi rủa và đánh đập. Đến thế giới của ma cà rồng thì bị đồng bọn cười nhạo, nói hắn không xứng làm ma cà rồng vì bản tính ủy mị của loài người vẫn còn trong hắn.

Mẹ của hắn lúc nào cũng trốn trong nhà, có ý muốn tự vẫn, nhưng hắn nhiều lần cứu được. Bà hối hận, hối hận vì ngày xưa nảy sinh yêu thích với người đàn ông xa lạ, để rồi có thai sau đó sinh ra một kẻ giống như hắn. Đằng Tử chỉ biết cười khổ, ông trời rất quan tâm đến hắn, mọi chuyện “tốt đẹp” trên đời, đều đổ lên đầu của hắn.

Một đứa trẻ chỉ mới năm tuổi đã phải chịu đựng rất nhiều chuyện cay nghiệt, do người ngoài, đồng loại và cả người đã đứt ruột sinh hắn ra. Ai cũng xa lánh hắn vì chê hắn bẩn. Ai cũng xa lánh hắn vì bộ dáng thô thảm người không ra người, quỷ không ra quỷ của hắn. Đằng Tử quyết định hắn sẽ làm người. Ý định đó thôi thúc hắn trở thành một đứa trẻ ngoan ngoãn bên cạnh mẹ của mình được một năm.

Cuộc đời làm người của hắn rất ngắn ngủi. Vì sao? Vì con người không tiếp nhận một đứa trẻ không có lai lịch rõ ràng giống như hắn. Đến trường học, lũ trẻ không ngừng cười hắn, bảo hắn không có bố, phụ huynh của chúng còn nói mẹ hắn lẳng lơ trắng trợn. Lúc đó hắn không hiểu lắm, chỉ cảm thấy cần phải tìm bố.

Hắn kể chuyện này với mẹ, bà đã tát hắn một tai.

Hắn luôn thấy bà thân mật cùng nhiều đàn ông.

Có đôi khi còn làm tình trước mặt của hắn!

Hắn làm người thất bại.

Cuối cùng Đằng Từ quyết tâm trở thành quý. Hắn tìm đến những nơi có dấu vết ma cà rồng từng đi qua, xin được gia nhập vào tổ chức của họ. Họ chấp nhận hắn. Họ cho hắn một cuộc sống mà hắn hằng ao ước có được. Ngăn ngừa một tháng. Trái tim con người của hắn chịu không được loại độc ác của ma cà rồng, hắn đã từng không nỡ giết người. Trong khi đó, ma cà rồng có thể thắng tay xé rách cơ thể một đứa nhỏ chỉ năm tuổi và hút cạn máu của cơ thể đó. Đằng Từ lại bị cách ly, ma cà rồng nói rằng hắn quá nhu nhược, hãy trở về thế giới con người yên phận mà sống.

Đằng Từ không cam tâm, hắn ngày đêm nghiêm túc luyện tập thân thể và tìm hiểu về thuật phép. Lúc giao chiến hắn thường bại trận, nhưng qua nhiều lần, hắn đã tìm được cách chiến đấu đúng nghĩa. Về sau, những kẻ ra tay tàn ác đã chứng kiến bộ dạng còn tàn ác hơn của hắn. Thế là ma cà rồng lại nói, hắn có tham vọng và dã tâm quá lớn. Hắn làm ma cà rồng sẽ gây hại cho chủng tộc. Chúng muốn giết hắn.

Cuộc chiến đơn độc của Đằng Từ, hắn toàn thắng.

Xong, cuộc đời của hắn cũng chấm dứt từ đó!

Đằng Từ quyết định không làm người, cũng không thành quý. Hắn muốn có sức mạnh đỉnh cao, hắn muốn thống lĩnh thế giới tàn độc, nơi mà chỉ một mình hắn có quyền sai khiến mọi thứ. Hắn muốn nhấn chìm nhân loại, hành hạ những kẻ từng cười nhạo con người của hắn, để chúng sống không bằng chết. Hắn muốn làm bá vương ở gia tộc ma cà rồng, chặt đầu những kẻ từng nhạo báng sức mạnh của hắn treo trên đỉnh tòa nhà thuộc sở hữu của hắn để cảnh cáo những kẻ khác.

Hắn tìm đến chúa tể ma cà rồng!

Hắn đã trở thành kẻ thù của chúa tể ma cà rồng!

Đánh bao nhiêu lần cũng bại trong tay chúa tể của chúng, nhưng Đằng Từ không hề bỏ cuộc. Hắn chịu cực khổ gấp trăm ngàn lần để làm cho dòng máu quý vương trong người hắn ngày càng mạnh mẽ hơn. Tái sinh. Quá trình tái sinh của hắn lặp lại như một vòng tuần hoàn cơ cực. Dù đau đớn hơn nữa hắn vẫn có thể chống chọi. Nhiều năm sau đó, rốt cuộc hắn đã hoàn toàn tái sinh thành nhân dạng mới. Hình dạng con người lần này khiến hắn hài lòng hơn, nó có thể giúp hắn hòa nhập với con người và che giấu thân phận thực sự của hắn trước con mắt thâm sâu của ma cà rồng.

Vì vẫn chưa hoàn toàn bình phục, hắn cần vài thứ hỗ trợ.

Đó là lý do hắn dám tiến vào hang ổ của chúa tể ma cà rồng.

Sinh ra không phải giống thuần chủng, hắn quyết định sẽ thành kẻ lai mạnh nhất!

Vút.

Phụt.

“...”

Đằng Từ cau mày, chậm chậm nhìn xuống.

Richard mạnh mẽ rút thanh gươm ra khỏi người Đằng Từ, nét mặt hung tợn. Dường như mục đích của Richard là giết hắn, không phải vì cứu Diệp Vy. Đằng Từ quỳ rạp trên đất, vết thương ở bụng không ngừng chảy máu. Richard không thèm nhìn qua hắn, tiếp tục đâm thêm một nhát đầy thô bạo. Đằng Từ đau đớn thống khổ, hắn dùng tay nắm chặt lưỡi gươm sắc bén, để vật đó cửa mạnh lên bàn tay hắn. Tựa như làm thế sẽ giúp hắn quên đi cái đau trên người, giúp hắn cảm thấy dễ thở hơn.

Rốt cục, Đằng Từ đã hiểu, hắn đã đánh thức con quý bên trong chúa tể.

Vào thời khắc Richard một lần nữa rút gươm, Đằng Từ vội dồn hết sức lực còn lại vào người, tạo thuật phép ẩn thân. Giữa cánh rừng chìm vào im lặng. Richard đứng yên bất động, con người đỏ ngầu còn đầy tơ máu. Chứng kiến cảnh tượng hãi hùng vừa rồi, Diệp Vy bị dọa đến ngất người. Trước mặt cô, Richard có dáng vẻ khác hẳn mọi khi. Máu mắt của anh... cũng đột nhiên biến đổi. Quần áo của anh dính đầy máu tươi, một ít là của Đằng Từ, một ít còn lại cũng không biết của ai.

Richard đã giết sạch đám thuộc hạ cứu viện của Đằng Từ chỉ trong một chiêu thức.

Máu trên người anh là của chúng.

Đúng lúc này, Richard bỗng nhiên nhìn sang Diệp Vy.

Cô hơi giật mình, định lùi về sau. Richard ghét nhất sự chống đối, Diệp Vy nhớ rất rõ điều này. Anh đã cứu cô, cô không cần sợ anh, dù anh có đáng sợ

đến mấy cũng sẽ không làm hại cô. Anh hứa không giết cô. Lời hứa đó có giá trị vĩnh viễn. Diệp Vy tự nhủ với lòng như vậy, sau đó chậm rãi bước về phía Richard. Càng đến gần anh, cô càng cảm lạ, dường như anh không hề chú ý đến bước chân của cô.

Richard vẫn nhìn cô chằm chằm bằng cặp mắt màu đỏ kì quái. Bả khí xung quanh anh cũng biến thành màu đỏ của máu, không phải màu đen như cũ. Thậm chí sau khi Đằng Từ đã bỏ chạy, nguy hiểm bị đẩy lùi, anh cũng không thu lại thanh guom. Anh bây giờ vô cùng đáng sợ, tựa như có thể chém sạch mọi thứ cản trở anh. Cô thấy anh còn kinh dị hơn lúc anh hút máu con mồi ở buổi tiệc lần trước. Richard chưa bao giờ đứng yên lặng trong bóng đêm nhìn cô như vậy, thái độ của anh rất... dừng dừng.

Diệp Vy dừng bước, hoài nghi hỏi chính mình.

Là anh thật sao?

“Đến đây.”

Còn đang nghĩ ngợi, chất giọng lạnh lẽo của anh bắt ngờ vang lên.

Diệp Vy lo lắng bước tới theo lời Richard.

Tận đến lúc cô đã xuất hiện trong tầm mắt của anh, anh vẫn yên lặng không để lộ chút biểu cảm gì. Diệp Vy vươn tay ra, định chạm vào Richard. Đột nhiên, anh vùng tay hất mạnh cánh tay còn để giữa không trung của cô. Máu sắc trong ánh mắt càng trở nên dữ tợn, cả người lạnh ngắt, hơi thở trầm ổn không chút khác lạ. Richard nhìn chòng chọc vào Diệp Vy, thanh âm mang theo vài phần chán ghét rõ rệt.

“Đừng chạm vào ta.”

Cô im lặng.

Richard bắt ngờ túm lấy Diệp Vy, quăng mạnh cô xuống đất. Anh nằm đè lên cơ thể nhỏ nhắn của cô. Diệp Vy cố gắng chịu đau, không hề la hét dù trong lòng đang hoảng sợ vô cùng. Cô cảm thấy Richard đang thay đổi theo hướng tiêu cực. Cả màu mắt và bá khí của anh tràn ngập sát khí giết người. Không còn chút điềm tĩnh. Cả sự dịu dàng ẩn nấp dưới lớp sương mờ trong đôi mắt xám tro cũng đã biến mất.

Diệp Vy khẽ gọi: “Richard?”

“Câm miệng.” Richard giận dữ gắt.

Cả người cô run lên bần bật.

Richard bóp mạnh cổ Diệp Vy, day nghiêng: “Chết đi.”

Diệp Vy bị bóp đến nghẹt thở, cô bám chặt vào tay anh, mặt tái mét.

Anh vận lực vào bàn tay mạnh hơn, khiến cổ họng Diệp Vy đau rát. Có lẽ chỉ chớp mắt một cái, anh sẽ bẻ gãy xương cổ của cô. Diệp Vy vùng vẫy hai chân, Richard chẳng hề dừng động tác. Đáy mắt xa lạ đến đáng sợ, bá khí đỏ chòn vờn trong không trung, quấn lấy cơ thể hai người. Luồng bá khí mang theo hơi lạnh thâm thấu lên từng tế bào. Diệp Vy biết bản thân sắp không xong, cô dùng đầu móng tay đã được cắt ngay ngắn của mình bấu chặt lên tay Richard. Ra sức làm anh phân tâm.

“Ri... chard... anh... buông... em... Ừ...g.”

Cố nói thêm một vài từ, nhưng Diệp Vy dần bị sức mạnh của anh đè ép.

Gương mặt anh vẫn không thay đổi, giọng nói vô cảm: “Ta muốn mạng của ngươi.”

Vút.

Richard đưa tay đón lấy thanh guom của quý.

Diệp Vy trợn mắt, cô lập tức cự tuyệt.

Sức lực yếu ớt của Diệp Vy không tác động nhiều đến Richard, nhưng mấy giọt nước mắt vừa hiện ra trong khóe mắt của cô do sợ hãi đã đánh thẳng vào tâm trí anh. Bàn tay siết cô Diệp Vy dần dần thả lỏng. Thừa dịp đó, Diệp Vy liền đẩy mạnh anh ra nhưng không thành công. Cô đành thu lại sức, vòng tay qua cổ anh. Cô bình tĩnh hôn lên môi anh, nhẹ nhàng vỗ về bờ môi lạnh băng. Cái lưỡi nóng ẩm của cô chà sát lên khóe miệng quyền rũ của anh, chậm chậm xông vào bên trong khoang miệng anh.

Diệp Vy chưa bao giờ sợ chết như lúc này, cô không biết làm gì khác ngoài việc đụng chạm vào thân thể của anh. Giống như làm vậy có thể khiến anh nhớ rằng hai người đã thân mật quá giới hạn, và để khẳng định cô là người phụ nữ của một mình anh. Chỉ một mình anh. Anh là người đàn ông duy nhất của cô. Tuy bị sự khác thường của anh dọa sợ, nhưng Diệp Vy lại nghĩ anh có lẽ cũng không dễ chịu. Anh đã bị dả kích rất lớn. Người của anh bị uy hiếp, còn bị đụng chạm trước mặt anh...

Richard không hề cử động, để mặc Diệp Vy càn quấy.

Diệp Vy đẩy đầu lưỡi vào trong, chậm rãi quẩn quanh, va chạm cùng đầu lưỡi của anh một hồi lâu. Cô nhớ lại cách hôn của Richard, sau đó dùng lưỡi mình kéo lấy cái lưỡi bất động của anh, đưa nó sang miệng mình rồi ngoan ngoãn ngậm lấy. Cơ thể Richard bỗng nhiên rung động. Anh dùng một tay ôm chặt vai Diệp Vy, trực tiếp giành quyền chủ động. Biết anh đã nhận ra, cô liền trở về trạng thái thường khi.

Đầu lưỡi day dụa không rời, khoang miệng nóng ẩm liên hồi.

Nụ hôn sâu khiến mọi thứ chìm vào hư vô.

Thời gian trôi dần, cuối cùng Richard cũng dừng lại, giữa hai cái miệng đỏ mọng xuất hiện một sợi chỉ bạc cuồn cuộn. Anh run rẩy ôm chầm Diệp Vy, dùng lực rất mạnh, như muốn hút cô vào người. Diệp Vy đón nhận anh, cánh tay đặt trên cổ của anh cũng vô thức siết chặt. Đợi đến lúc nhịp thở dần ổn định trở lại, Richard nhẹ nhàng buông Diệp Vy ra. Anh chăm chú nhìn cô, sau đó liếc qua thanh gươm bạc.

“Vy, tôi làm đau em?”

“Giết con bé đó!”

Một giọng nói xa lạ chồm vồn trong tâm thức, Richard cau mày, thu hồi lại thanh gươm của quý. Anh cảm giác có người làm loạn trí não của mình rất lâu. Anh không thể dấu lại kẻ đó, dường như vào khoảnh khắc nghe thấy giọng nói của hắn, cơ thể anh đã không còn thuộc về anh. Richard mờ mịt chìm vào mộng ảo. Anh nghe thấy một âm thanh quen thuộc. Quen thuộc đến độ... không thể nhớ rõ là của ai. Âm thanh đó trao cho anh một nguồn lực vô cùng lớn mạnh, thậm chí còn mạnh hơn cả bất kỳ một ma cà rồng nào trên đời. Mạnh hơn cả sức mạnh hiện tại của anh.

Đúng lúc chìm đắm, trên môi lại nhận được một thứ gì đó mềm mại và ẩm áp.

Cuối cùng anh cũng thức tỉnh!

Rời khỏi mộng ảo.

“Anh vừa cứu em”

Diệp Vy sờ lên mặt Richard, giọng nói chân thành.

Cô sợ đến mức không còn sức lực, thân thể xụi lơ. Những ngón tay đang chạm vào gương mặt của anh cũng vô thức run rẩy kịch liệt, không thể kìm nén. Hốc mắt đỏ hoe, vẻ mặt đáng thương. Diệp Vy không biết đã có chuyện gì xảy ra với anh, vừa rồi anh hình như không ý thức được hành động của mình thì phải? Anh muốn giết cô. Rất rõ ràng! Nhưng Diệp Vy biết, Richard tuyệt đối không phải có ý giết cô.

Richard đỡ Diệp Vy ngồi dậy, xoa nhẹ lên vết bầm tím trên cổ cô.

Diệp Vy nương theo anh.

“Em đã nói anh không làm đau em, thật đó!”

Richard nhất định sẽ không để cô bị bất kỳ nguy hiểm nào, Diệp Vy tin chắc là như vậy. Nhưng anh đang lo lắng. Làm sao chúa tể ma cà rồng có thể lo lắng? Qua cuộc đối đầu với Đằng Từ, có lẽ anh đã nhận ra ở bên anh không còn đủ an toàn nữa. Diệp Vy sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn trước. Kẻ thù của anh biết chúng không thể đánh bại được anh, cho nên chúng sẽ trực tiếp làm hại người phụ nữ của anh. Tận cùng của bi thương chính là như vậy! Chúng sẽ dùng con mồi là cô, để đánh bại anh.

“Richard, em rất biết ơn khi anh cho thuộc hạ của mình huấn luyện em.”

Diệp Vy bỗng nhiên lên tiếng, cô rời khỏi bờ ngực anh.

Richard dịu dàng hôn lên tóc Diệp Vy, đáy mắt thâm sâu khó lường.

...

Rừng rậm âm u bị màn đêm vây chặt, Diệp Vy nằm yên trong lòng Richard, tận hưởng phút giây tĩnh lặng chỉ có hai người. Đột nhiên cảm thấy bóng tối không hề đáng sợ như trước, dường như có anh thì nơi lạnh lẽo nhất cũng được phép màu kì diệu sưởi ấm. Diệp Vy nhìn không được vòng tay ôm lấy thất lung của anh, không để ý thấy Richard đã vung tay tạo ra một thuật phép bao bọc lấy hai người. Anh nhẹ nhàng nâng eo Diệp Vy lên trên, tiếp đó giải thoát vật thể đã căng cứng trong quần ra ngoài. Không hề báo trước, anh nhắc bổng thân người cô lên rồi mạnh mẽ tiến vào. Chẳng có chuẩn bị đã bị anh xâm chiếm, Diệp Vy đau đớn bám vào người anh.

“A... Richard...”

“Vy.”

Richard cắn lên vành tai Diệp Vy, thấp giọng gọi cô.

Dường như chỉ có đau đớn mới khắc sâu nỗi nhớ!

Càng đau, sẽ càng nhớ rõ.

Cô nhào người về trước, anh liền bắt lấy eo nhỏ của cô rồi nhấn mạnh xuống. Vật nóng vào sâu hơn, nằm yên trong thân thể Diệp Vy. Cô đau đến nhũn mảy, cả người co rút không ngừng. Yết hầu nam tính cử động, thả ra âm thanh trầm khàn. Richard thích cảm giác ở bên trong Diệp Vy, được cô bao bọc, siết chặt. Tường thành âm áp như một chất xúc tác giúp giải thoát vật thể đau nhức to lớn. Mang lại khoái cảm mãnh liệt, khai phát cảm giác thuần túy nguyên thủy. Mềm mại và chặt nịch.

“Tôi không thích hấn chạm vào em.”

Dứt lời, Richard dùng sức thúc mạnh vào người Diệp Vy.

Vật nóng đè chặt đến nơi sâu nhất, khiến Diệp Vy vô lực run rẩy.

“A... đừng... em không...”

Anh dùng tay nâng cằm cô lên, bá đạo hôn vào đôi môi đã hé mở của cô. Nụ hôn kích thích từng tế bào thần kinh nhưng không làm Diệp Vy dễ chịu. Bởi vì lần này anh không giúp cô chuẩn bị, nơi đó khô ráo, anh còn dùng sức tiến quân. Diệp Vy không hề chịu nổi động tác mãnh liệt của anh, hơi thở dần trở nên khó khăn. Cô cảm thấy anh dường như muốn đâm xuyên qua cơ thể của cô, xé rách cô. Diệp Vy không thể cử động dù chỉ một chút. Cô muốn nâng người lên, anh cố chấp giữ chặt, đè ép cô đến mức toàn thân cô mềm nhũn. Anh thâm nhập đến tận cùng, vào thật sâu.

Richard bất ngờ dời môi, để lộ một khe hở nhỏ giữa hai đôi môi. Diệp Vy toan mở mắt, nhưng anh lại dùng một tay phủ lên tầm nhìn của cô. Sau đó anh lại áp sát môi mình lên môi cô. Dường như còn có thứ gì đó trơn mịn xuất hiện ở giữa hàm răng của anh. Diệp Vy bị anh chèn ép, há miệng đón nhận. Anh buông tay, trả tự do cho đôi mắt của cô. Diệp Vy liền mở mắt, chỉ thấy cặp mắt chứa đầy ý vị của anh. Anh nâng gáy cô lên, cẩn nhẹ viên con nặng khiến chất lỏng bên trong chảy hết vào khoang miệng Diệp Vy. Cô lo lắng nhìn anh, anh lại ép cô nuốt xuống bụng.

Cánh tay mềm mại đè lên ngực anh, muốn đẩy ra nhưng không còn chút sức, đành dựa vào đó rồi cử động theo nhịp điệu dồn dập của anh. Richard cuồng nhiệt ra vào, bàn tay giữ chặt eo Diệp Vy, không ngừng hôn lên môi cô. Lúc này trong đầu anh chỉ toàn hình ảnh đụng chạm của cô và Đằng Từ, anh quả thật phát điên, ra sức chiếm đoạt cô. Diệp Vy là người phụ nữ của anh, của một mình anh. Chỉ có thể tiếp nhận sự đụng chạm từ anh. Những tên đàn ông khác không có quyền chạm vào cô.

Cơ thể Diệp Vy bị nâng lên hạ xuống theo động tác cường bạo của Richard, cô khó chịu bám vào ngực anh. Richard hơi cúi đầu, anh dùng tay túm lấy bàn tay của Diệp Vy rồi chậm chậm cắn nuốt. Nhẹ nhàng từng chút một, khác hoàn toàn với nhịp điệu ở dưới thắt lưng. Anh liếm từng ngón tay bé nhỏ của cô, cứ như vậy lặp đi lặp lại trên từng ngón tay một. Vết sáng mờ ảo xoẹt qua trong tâm trí Diệp Vy, cô co gập người siết chặt lấy Richard. Hơi thở dồn dập, toàn thân cứng đờ, đôi mắt mù mịt.

Richard đan mười ngón tay vào tay Diệp Vy, thấp giọng thì thầm bên tai cô.

“Vy, em chỉ có thể lưu giữ mùi vị của tôi.”

Ngay sau đó, anh lại bá đạo loạn động.

Diệp Vy vừa trải qua cảm giác kỳ lạ nên cơ thể vẫn còn mẫn cảm, vật to nóng của anh lại một lần nữa ra vào khiến cô điên cuồng. Giữ nguyên một tư thế, Richard hình như không hề biết thế nào là mệt mỏi hay thỏa mãn. Anh hi hục thực hiện động tác mạnh mẽ của mình, dường như muốn khiến Diệp Vy phải rên rỉ vì anh. Từ đầu tới cuối, cô ngoan cường ngậm chặt miệng, chỉ khi bị anh hôn sâu thì mới phát ra âm thanh ảm muội nhỏ xíu. Lúc anh thả môi cô ra, cô lại tiếp tục kiên trì mím môi.

Richard kéo mạnh eo Diệp Vy sát vào hơn, dùng một động tác tiến công vào nơi sâu nhất rồi mạnh mẽ va chạm. Tay còn lại anh vươn lên, đưa gion cùng bầu ngực không ngừng đưa lên xuống của cô. Diệp Vy bị anh hành hạ đến mức đầu óc muốn nổ tung, cô không thể kìm được nữa, cuối cùng đưa tay ngăn cản bàn tay của anh.

“Richard... nhẹ... một chút...”

“Không thể.”

Diệp Vy khổ sở cười.

Đừng bá đạo như vậy!

Cứ thế, tình cảm của cô, sẽ ngày một lớn dần, lớn đến mức không thể ngăn cản.

Anh nhẹ nhàng nâng mặt cô lên: “Xin tôi đi.”

Cô khó chịu gọi anh: “Richard.”

Một nụ cười thoáng hiện diện, anh khẽ sát chóp mũi của mình lên chóp mũi của cô.

“Ngaoan, xin tôi.”

Từ bao giờ anh lại biến thành tên đàn ông như thế này?

Trong lòng Diệp Vy nghĩ thầm, lại không dám hỏi ra miệng.

Richard nhìn ra sự chế nhạo của cô, lập tức đâm mạnh vào trong.

“A...” Diệp Vy bám chặt vào tay anh, hít vào một hơi lạnh, không dám nhúc nhích.

Anh cười đầy xấu xa, gương mặt cũng trở nên đầy mê hoặc khiến người trong ngực nhìn đến ngẩn ngơ. Dường như anh rất thích cùng cô làm chuyện này. Diệp Vy thấy Richard rất vui vẻ, sự lạnh lùng của anh cũng được thay thế bằng thái độ dễ chịu và dịu dàng. Dịu dàng? Không phải dịu dàng, chỉ có một chút dịu dàng. Hành động thô bạo của anh không hề dịu dàng chút nào, nhưng ánh mặt lại ngập tràn ôn nhu cưng chiều. Đến lúc này, đột nhiên Diệp Vy chợt nhớ ra. Lần đầu tiên cô và anh cùng... Anh đã khiến cô thành bộ dạng sống không bằng chết, hôn mê tận mấy ngày liền tiếp, chỗ tiếp xúc cũng đau nhức sưng đỏ. Suýt chút không thể xuống giường.

Thu hết can đảm, cô đẩy mạnh vào ngực anh.

“Richard, dừng lại... mau dừng lại...”

Anh nhú mi, nhưng không hề nghe theo.

Động tác ngược lại còn mạnh hơn.

Diệp Vy bám vào vai anh, há miệng cắn mạnh. Trong miệng cô toàn là mùi tanh của máu. Người nào đó thậm chí còn không dừng động tác, tiếp tục gia tăng lực đạo kinh người. Diệp Vy sợ sẽ cắn chết anh, hoặc cắn đứt miếng thịt trên vai anh nên vội vàng nhả ra. Richard lập tức xóc mạnh người Diệp Vy lên, cô hét một tiếng, nhanh chóng bắt lấy vai anh. Anh kéo người cô ra, ý cười hiện hiện bên môi. Tiếp theo đó hung hăng hôn môi Diệp Vy. Lưỡi của anh trườn vào khoang miệng của cô, đòi lại toàn bộ máu của mình. Tay anh đè chặt sau gáy Diệp Vy, ép cô đón nhận anh.

Nụ hôn trượt xuống cổ Diệp Vy, anh hé miệng để lộ răng nanh. Vốn là định cắn một phát trả thù, nhưng khi nhìn thấy vết bầm tím trên cổ Diệp Vy thì anh đành thu lại răng nanh của mình. Anh thở dài một hơi. Dời đầu lưỡi đến bầu ngực nhỏ xinh rồi ngậm lấy. Diệp Vy không thể chịu được khả năng khiêu khích của anh, loại kích thích cực hạn này tựa như muốn rút cạn năng lượng của cô, đẩy cô bay vào vũ trụ xa xôi huyền bí, làm cô lơ lửng giữa đây ngân hà đẹp đẽ, giải phóng cơ thể.

Richard cởi áo khoác ngoài, làm đệm lót trên đám lá khô cần rồi mang theo Diệp Vy nằm xuống. Diệp Vy tựa như đang ở trên con thuyền không ngừng chao đảo, bất chợt bị đẩy rơi xuống đáy sông lạnh lẽo. Cô mở mắt, chưa kịp nhìn quanh đã thấy anh khom người cử động. Diệp Vy há miệng, đột nhiên rất muốn chửi anh một tiếng.

Người đàn ông này... sao có thể ở trong rừng... làm...!!!

“Richard, sẽ bị phát hiện.”

Anh cười nhẹ, cúi đầu hôn lên môi cô.

“Em rên khẽ thôi.”

“...”

Diệp Vy phản đối, này giờ cô không hề phát ra tiếng rên!

Richard chợt dừng động tác, vuốt nhẹ tóc cô: “Thật ngoan.”

Cô ngây ngốc nhìn anh.

Anh bất ngờ tấn công, cô hét lên một tiếng chói tai rồi im bật.

Diệp Vy đỏ mặt, hai tay che kín miệng, cô không cố ý hét lớn, là do anh đột nhiên không nói năng lại ức hiếp cô. Diệp Vy tức giận đâm vào ngực anh, nhưng cũng lắm chỉ dùng chút ít sức mạnh, không làm anh đau. Richard tóm lấy bàn tay của cô, dịu dàng đặt lên thất lưng nam tính. Anh cúi người ôm cô vào ngực, động tác nhanh như đang chạy nước rút. Diệp Vy còn tưởng sẽ được buông tha. Im lặng chịu đựng thêm một lúc. Một lúc. Rồi lại một lúc. Rốt cuộc anh còn muốn đến bao giờ nữa?

Cô nhin không được hỏi: “Anh... còn định... khi nào thì xong?”

Richard dừng lại, đỡ lấy đầu cô: “Đến khi em xin tôi.”

Diệp Vy cụp mắt: “Một lát nữa thế nào anh cũng sẽ xong.”

Nói bừa như vậy, thật ra cô cũng không biết có đúng hay không?

Nghe nói đàn ông luôn có một mức độ giới hạn nhất định, tận đến khi tình lực hoàn toàn không thể tiếp tục thì sẽ phóng thích. Lý trí của họ thấp lắm! Thân dưới của họ không phải cỗ máy, năng lượng dù nhiều rồi cũng sẽ bị kiệt quệ. Diệp Vy đề cao chuyện này! Dù sao anh cũng là ma cà rồng chứ không phải một con robot. Anh rồi sẽ biết mệt, rồi sẽ dừng lại, cô chỉ cần cố chịu đựng anh thêm một lúc nữa là được.

Lúc này, Richard chợt cười với cô: “Tôi có thể quyết định khi nào dừng lại.”

Diệp Vy rất muốn nói “Em không tin”, nhưng cô lại nhớ đến lần đầu tiên đó. Cô không nhớ rõ bản thân đã nằm xụi lơ trong lòng anh bao nhiêu lần, cũng không nhớ rõ hai người đã kịch liệt đến mấy giờ. Diệp Vy chỉ cảm thấy cả người không ngừng chuyển động, từ nhẹ đến mạnh dần, từ đau đớn đến dễ chịu. Tận cùng của sự va chạm với anh là đầu óc trống rỗng. Người đàn ông này không phải con người.

Không tin cũng không được!

Cô đành thêu thào cất giọng: “Anh mà còn làm nữa, em sẽ chết cho anh xem.”

Richard vỗ lên má cô: “Sẽ không chết.”

Diệp Vy không còn gì để nói.

Anh lại bắt đầu một quá trình hành hạ mới toanh, cô rất muốn kẹp chết người đàn ông trên người, nhưng càng ra sức thì lại cảm thấy anh càng thích thú. Diệp Vy không biết Richard đã nhìn ra mưu đồ xấu xa của cô. Mà cô cũng không biết, việc cô đang làm là thứ kích thích bộ phận nhạy cảm nhất của đàn ông. Richard vừa tận hưởng mùi vị ái tình do Diệp Vy mang lại vừa quan sát biểu hiện buồn cười của cô.

Diệp Vy dần dần mê man.

Richard không đành lòng, hôn lên trán cô.

“Chúng ta về lâu đài...”

Cô đã nghe anh nói như vậy!

Trong lòng mừng rỡ, Diệp Vy ôm chặt anh, nhưng ngay sau đó, anh lại nói thêm

“...Tiếp tục làm”

Câu nói của anh là: Chúng ta về lâu đài, tiếp tục làm”

Cảm thấy người trong ngực giật dỗi buông tay xuống, Richard chỉ cười nhẹ. Anh dùng áo ngoài cuộn lấy cơ thể chi chít vết hôn của Diệp Vy, bế cô lên. Cô hừ hừ vài tiếng, sau đó nhắm mắt ngủ. Richard khẽ lắc đầu, mang Diệp Vy về lâu đài. Đến khi đặt cơ thể mềm nhũn của cô vào bồn tắm đã được thuộc hạ chuẩn bị sẵn, cô vẫn yên lặng thờ đều đều. Anh nhẹ nhàng cọ rửa giúp cô. Ánh mắt chiều chuộng.

* * *

Từ sau cuộc đột nhập của Đằng Từ, ma cà rồng ở lâu đài bắt đầu canh phòng... bớt nghiêm ngặt hơn trước. Nhưng số lượng thuộc hạ của anh đột nhiên tăng lên đáng kể. Đi dạo một vòng quanh lâu đài sẽ bắt gặp được vô số ma cà rồng. Lâu đài DW không còn vắng vẻ như trước kia, trái lại rất có sức sống. Diệp Vy ngoài việc ngày ngày đến chỗ Mị Ảnh tập luyện thì còn dành thời gian ghé thăm Bắc Thần.

Chẳng hạn như hôm nay, cô nghĩ Bắc Thần rất buồn chán khi phải ở trong phòng dưỡng thương một mình nên đã nghĩ ra một trò chơi. Cô giấu nhem bộ bài đã thu được từ một tên thuộc hạ trong phòng tập của Mị Ảnh vào người, còn đề xuất với vài thuộc hạ nhân rồi về trò chơi của mình. Quan trọng là ngày hôm nay Diệp Vy đã quen thêm vài ma cà rồng mới. Một là thuộc hạ của Tây Độc, Thụ Nhân. Còn người kia là thuộc hạ của Bắc Thần, Đông Quân. Cả hai đều rất dễ làm quen.

Dưới sự dẫn dắt của Diệp Vy, toàn bộ có mặt ở phòng của Bắc Thần.

Bắc Thần không đến nỗi bị thương nặng phải nằm liệt giường, nhưng vì dưỡng thương nên tạm thời Thiên không cho phép Bắc Thần ra ngoài hay dùng sức mạnh của thuật phép. Cơ thể cần có thời gian hồi phục, vì Bắc Thần là một người có vị trí khá quan trọng trong lâu đài cho nên phải toàn tâm dưỡng thương. Nhưng anh có vẻ rất khó chịu khi trông thấy Diệp Vy mỗi ngày đều ló mặt ở cửa phòng của anh.

“Bắc Thần.”

Diệp Vy vui vẻ cất giọng, cô cũng đã tập thay đổi cách xưng hô với anh.

Bắc Thần đưa tay day day trán: “Lại đến, lại đến.”

“Bác Vương!”

Theo sau Diệp Vy còn có vài người nữa, Bắc Thần trừng mắt với họ. Vì cái gì mà Mị Ảnh, Đông Quân, Thụ Nhân và thậm chí là Tây Độc đều xuất hiện ở đây? Bắc Thần sa sầm mặt mày, Diệp Vy muốn bọn người này chứng kiến bộ dạng thê thảm của anh. Còn chưa đủ mất mặt hay sao? Nếu không phải vì bảo vệ cô, anh đâu đến nỗi rơi vào tình trạng khốn cùng như thế này! Lại muốn đả kích anh lần nữa?

“Tôi dẫn bọn họ đến đây chơi với anh!” Diệp Vy đưa tay kéo một cái ghế.

Mị Ảnh và Thụ Nhân thay phiên nhau đẩy một cái bàn tới, sau đó nghiêm túc sắp xếp vị trí ghế ngồi. Đông Quân đỡ Bắc Thần ra khỏi quan tài, diu anh đi tới ngồi vào vị trí bên cạnh Tây Độc. Bắc Thần không hề tươi cười, vừa ngồi xuống đã bày ra nét mặt muốn giết người của mình. Làm cho bầu không khí chìm vào trầm mặc. Bắc Thần và Richard đúng là giống nhau y đúc, luôn có thể điều chỉnh sự vui vẻ của người ta, khiến người ta không dám ho he hay cười đùa, thật đáng ghét.

Quá quen thuộc với tình trạng này, Diệp Vy vẫn như thường, rút bộ bài ra.

“Chúng ta cược cái gì đây?”

Bắc Thần nhú mày, ấn đường tối đen.

Đông Quân hồ hởi cất giọng: “Phu nhân, cược lớn mới vui!”

Tây Độc ngấm nghi: “Kẻ thua phải nhảy xuống vách đá.”

Diệp Vy: “...”

Mị Ảnh bỗng nhiên lên tiếng: “Nếu vậy phu nhân sẽ chết!”

“Coi đồ đi, coi đồ đi.” Đông Quân vỗ tay bùm bụp.

Ở Bắc vực, bọn ma cà rồng cũng thường xuyên cá cược, họ thường cược coi đồ phơi nắng. Đông Quân luôn nằm trong danh sách thua cược cho nên hắn cũng muốn nhìn thấy người khác bị coi đồ phơi nắng giống hắn. Ma cà rồng ở lâu đài không có nhiều thời gian nhàn hạ như hắn nên sẽ rất tệ không khoan cá cược, hắn có lẽ sẽ giành được phần thắng cũng nên, vì hắn đã có kinh nghiệm đầy mình, sẽ không thua được.

Diệp Vy trừng mắt nhìn Đông Quân: “Đông Quân, ngậm miệng lại.”

Bắc Thần hơi nhuróng mi khi thấy vẻ mặt nghe lời của Đông Quân. Ngay cả anh còn chưa khiến hắn ngoan ngoãn nghe lời như vậy, làm thế nào mà Diệp Vy lại có thể sai khiến hắn? Hắn là thuộc hạ của Bắc vực, không phải Tây vực, vậy mà Diệp Vy đã kết thân được với hắn. Cô là kị sĩ của Tây vực kia mà? Lẽ ra nên thân với tên kia.

Đúng lúc này, Thụ Nhân nghiêm túc nói: “Thuộc hạ nghĩ nên đề ra hai luật. Một luật dành riêng cho phu nhân. Luật còn lại là dành cho chúng ta. Vì phu nhân là con người nên cược nhỏ một chút. Nếu người thua, hay là phải làm gì đó chứa tẻ? Còn nếu chúng ta thua, tùy ý phu nhân quyết định. Mọi người thấy thế nào?”

Bắc Thần đột nhiên cười xấu xa: “Ta đồng ý.”

Diệp Vy dè dặt nhìn qua.

Anh liếc cô: “Nếu Diệp Vy thua, cô ta phải ngồi vào ghế của chúa tể một giờ.”

“Bắc Vương!” Mị Ảnh ho khan: “Có phải cược lớn quá không?”

“Bắc Thần, chiều này hay đó! Tôi nghĩ mãi cũng không ra cách để hành hạ được Diệp Vy, cậu đúng là cao thủ. Dám ngồi vào ghế của chúa tể, có mười cái mạng cũng không đủ dùng. Diệp Vy, em dám cược hay không? Nói trước, không được nuốt lời. Cũng không chắc là em thua, vậy nên em không cần lo. Ghế của Richard rất dễ ngồi, chỉ cần em đủ can đảm và đủ mạnh là được. Mùi vị quyền lực rất cao.”

Tây Độc vừa nói vừa cười, hai mắt như sáng hẳn lên.

Diệp Vy ngồi thẳng lưng: “Vậy nếu các anh thua?”

“Tùy cô xử trí!” Bắc Thần thẳng thắn đáp.

“Được thôi.”

...

Một giờ trôi qua.

Diệp Vy cười sáng sủa, đập mạnh số bài trong tay lên bàn.

“Tôi thắng.”

Mị Ảnh chậm rãi buông bài.

Tây Độc ngã lưng ra ghế, híp mắt nhìn Diệp Vy.

Bắc Thần úp ngược bài xuống, nhàn hạ gõ từng ngón tay xuống bàn.

Đông Quân ôm đầu, nhỏ giọng lí nhí: “Phu nhân ăn gian quá!”

Chỉ có một mình Thụ Nhân là nghiêm túc thu bài lại, sau đó trộn đều, rồi lại bắt đầu chia bài. Bàn tay thuần thục đến khó tin. Diệp Vy nhìn không được nhảy phốc lên ghế, ngăn lại bàn tay đang chia bài của Thụ Nhân. Hắn chỉ im lặng đẩy tay cô ra, rồi tiếp tục chia xong bộ bài. Diệp Vy phồng má, tròn mắt nhìn hắn chăm chăm.

Thụ Nhân chỉ nói: “Phu nhân, người đừng ăn gian như vậy! Nãy giờ bọn tôi tổng cộng thắng năm lần, người chỉ vừa thắng có một lần. Mỗi lần người thua đều ngoan cố đòi chơi lại, bây giờ đến lượt người thắng thì liền trở mặt, không tốt đâu. Chúng ta làm một ván quyết định đi. Một trong năm người chúng tôi thắng thì coi như người thua. Một mình người thắng thì thắng toàn ván. Không được gian lận nữa.”

Diệp Vy nằm dài lên bàn: “Thụ Nhân, khai thật đi, anh là thuộc hạ của Bắc Thần đã cài trang trà trộn vào Tây vực đúng không? Đông Quân mới là người của Tây vực nhưng bị Tây Độc đưa đi đầu quân sang Bắc vực? Hai người đảo lộn vị trí rồi!”

“Thuộc hạ là người của Tây Vương.” Thụ Nhân nghiêm túc đáp.

Mọi người đều âm thầm nhoen miệng cười.

Một ván bài quyết định.

Dĩ nhiên... Diệp Vy lại thua.

Mị Ảnh cười khỏ: “Phu nhân thua rồi!”

Làm lộn xộn đóng bài trên bàn, Diệp Vy kiên quyết lắc đầu: “Chơi lại một lần.”

Mọi người đều đồng loạt lắc đầu.

Diệp Vy chĩa hướng mũi tên sang Đông Quân: “Chơi lại đi, chơi lại đi. Lần này đề ra luật khác chịu không? Ai thua sẽ cời đồ. Một lần thua cời một thứ. Đến khi cời sạch thì phải chạy một vòng quanh lâu đài. Chịu không? Chịu không? Một lần thôi.”

“Vy.”

“Một lần thôi, tôi nhất định không nuốt lời.”

Diệp Vy nhào lên bàn, chọt chọt vào tay Đông Quân, không để ý âm thanh trầm thấp vừa vang lên phía sau lưng. Tất cả mọi người ngoại trừ Diệp Vy đều lập tức đứng phắt dậy, gương mặt trở nên nghiêm túc, không còn thả lỏng như vừa rồi. Diệp Vy liền nhận ra sự khác thường của họ. Cô chậm chậm nhìn lại. Richard đang im lặng nhìn cô chăm chú. Một khắc sau đó Diệp Vy đã nhảy xuống khỏi bàn, hai bàn tay liên tục kéo lấy những lá bài nằm rải rác trên bàn, cẩn thận che giấu khỏi mắt anh.

“Sao anh lại đến đây?”

Vừa hỏi xong câu đó, Diệp Vy lập tức muốn cắn lưỡi chết cho rồi!

“Sao tôi không thể đến đây?”

Richard không hề cảm thấy bức tức, trái lại quăng câu hỏi sang cho Diệp Vy.

Cô á khẩu.

Thụ Nhân bỗng nhiên cúi người: “Chúa tể, phu nhân không tuân thủ lời hứa!”

Cô vội vàng cướp lời: “Ai nói chứ? Tôi sẽ thực hiện. Anh đừng nói bậy.”

Thụ Nhân nhìn sang Diệp Vy, cúi người: “Thuộc hạ tin phu nhân.”

Diệp Vy: “...”

Gương mặt của Thụ Nhân thậm chí còn tỏ vẻ rất rất rất tin tưởng Diệp Vy.

Đây là công khai chế nhạo à?

“Lời hứa gì?”

Richard chậm rãi kéo một chiếc ghế rồi ngồi xuống, anh không có vẻ gì là sẽ trả lại không gian yên bình cho bọn họ tiếp tục chơi bài. Từ Bắc Thần cho

đến Tây Độc và Mị Ảnh đều nghiêm túc đứng ra sau lưng Richard như thói quen, Diệp Vy đột nhiên cảm thấy bị tổn thương nghiêm trọng. Bọn họ đều là thuộc hạ của anh. Thậm chí ngay cả một người bên cạnh cô cũng không có. Thật quá cô độc và bị thương rồi!

Đúng lúc này, Đông Quân bỗng nhiên lên tiếng đầy nghĩa hiệp: “Nè, Thụ Nhân, người không phải nên bảo vệ người của Tây vực hay sao? Đứng cùng chung một chiến tuyến, không thể bỏ rơi đồng đội của mình. Người nói phu nhân đã là kị sĩ của Tây vực, lẽ ra người nên đứng về phía phu nhân mới phải. Mau qua đây đi.”

Nói đoạn, hắn còn giơ tay kéo Thụ Nhân ra sau lưng Diệp Vy.

Sắc mặt Richard chợt trầm xuống, anh hé môi: “Kị sĩ của Tây vực?”

Tây Độc, Bắc Thần, Diệp Vy: “...”

Đông Quân chết bầm!

Bắc Thần và Tây Độc đều tròn mắt với Diệp Vy, cô dùng khẩu ngữ nói với họ là vì không có cơ hội để giải thích cho Richard nên chuyện này vẫn còn là bí mật. Richard lãnh đạm quan sát Diệp Vy, bắt được cái nhìn sợ sệt của cô, đáy mắt của anh liền trở nên hung dữ. Diệp Vy tránh ánh mắt của anh, cô nhìn qua Tây Độc. Tây Độc chớp mắt ra hiệu với cô, ý nhắc cô nên nghiêm túc hành lễ với chúa tể như giao hẹn giữa bọn họ. Bắc Thần lén dùng một động tác nhỏ giúp Diệp Vy nhớ lại quy tắc.

Cô như được khai sáng, âm thầm gật đầu.

Khi nhìn qua Richard, Diệp Vy bắt đầu cảm thấy không thể hành lễ.

Gương mặt u ám như giông bão cuộn nộ của anh...

Diệp Vy bất giác đưa mắt nhìn qua “cứu tinh”, hai người bọn họ lạnh lùng nhìn cô.

Cô thở dài, chậm chậm quỳ một chân xuống, cúi thấp đầu.

“Tham kiến chúa tể, thuộc hạ vừa được phong vị không bao lâu. Nhờ có Tây Vương, Bắc Vương và Nam Vương rèn luyện, thuộc hạ đã có thể sử dụng thành thạo ba loại vũ khí. Cùng với đó là bài huấn luyện của Tổng phụ trách, thuộc hạ gần như đã hoàn thành tập huấn, trở thành thành viên chính thức của khu vực phía Tây. Hôm nay mới trình diện trước Ngài, là sơ xuất của thuộc hạ. Kị sĩ của Tây vực, Diệp Vy.”

Diệp Vy lặp lại một loạt những lời đã được Thiên dạy, không sót một từ.

“Rất tốt.” Richard rít từng chữ qua kẽ răng.

Dường như bọn họ đã lường trước kết quả này, không ai bảo ai, họ nhanh nhẹn kéo Diệp Vy đứng phắt dậy rồi đứng chắn trước cô. Tình cảnh dở khóc dở cười này đúng là trò cười cho cả lâu đài. Thuộc hạ trung thành của chúa tể lại hiên ngang kháng lệnh, tập trung phía trước bảo hộ cho một... kị sĩ nhỏ bé của khu vực phía Tây.

Richard cuối cùng cũng hiểu vì sao lần đó Đằng Từ lại có khẩu súng ngắn để uy hiếp Diệp Vy. Thảo nào anh luôn cảm thấy khẩu súng đó rất quen mắt, cứ như nó đến từ kho vũ khí của anh. Mà Đằng Từ thì không có khả năng chạy vào kho vũ khí trộm khẩu súng. Khi thân mật cùng Diệp Vy, tâm trạng anh cũng tốt dần lên. Cho nên anh không tiếp tục truy cứu sự việc kia, chẳng ngờ hôm nay lại phát hiện chuyện này.

“Các anh làm gì vậy?” Diệp Vy nhìn không được, khẽ hỏi.

Đông Quân nhỏ giọng: “Phu nhân, chúng tôi sẽ bảo vệ người.”

“Bắc Thần, vết thương chưa khỏi, tránh qua một bên.”

Richard đánh giọng ra lệnh.

Bắc Thần buột miệng: “Richard, cô ta làm như vậy là vì muốn...”

“Tránh ra.”

“Tránh ra đi, tránh ra hết đi.” Diệp Vy xua tay đuổi người.

Thiên đã dạy cô cách đối phó với những trường hợp như thế này. Diệp Vy tin mấy người làm cố vấn này sẽ không hại cô đi vào bước đường cùng. Bằng chứng là ngày hôm đó Richard đã muốn cô, không ngờ cô lại lớn gan dùng lời của anh đáp lại khẩu khí của anh. Diệp Vy nhận ra, chỉ cần cô trở nên nghiêm túc giống thuộc hạ của anh thì anh sẽ cho cô quyền phát ngôn bình đẳng và lắng nghe những gì cô nói.

Cô và anh có thể ngang hàng tranh luận!

Thiên đã khẳng định điều đó.

Cả đám người bị đuổi qua một bên, nhẩn nhẩn xếp hàng đứng xem quá trình Diệp Vy tự đưa đầu vào miệng cạp. Bọn họ có lòng tốt giúp cô khuyên ngăn chúa tể đại nhân bớt giận, cô không nhận thì thôi, coi như họ tốt không đứng chỗ. Phải để cho cô nhìn thấy con thịnh nộ của chúa tể một lần thì cô mới biết điều hơn. Con người!

Thấy Richard tiến đến trước mặt, Diệp Vy vội giơ tay chặn anh lại.

“Chúa tể, anh nghe em nói đã. Em làm như vậy hoàn toàn là vì anh! Phu nhân của chúa tể không phải người vô dụng. Em muốn chứng minh cho mọi người thấy, em, một con người, cũng có thể trở thành người của Tây vực, bằng chính sức lực của bản thân mình. Anh yên tâm. Ở Tây vực, bọn họ đều rất tốt với em. Tuy em chỉ là kỵ sĩ nhưng họ đã biết em là phu nhân của anh. Anh có thuộc hạ của mình thì em cũng muốn có thuộc hạ của em. Mặc dù bây giờ em chưa thu nhận thuộc hạ, nhưng rất nhanh em sẽ chứng tỏ năng lực cho anh thấy.”

Diệp Vy nói rất chuyên tâm, giọng nói vô cùng nghiêm túc, đến nét mặt cũng có phần bất thường. Đám Bắc Thần, Tây Độc, Mị Ảnh, Thụ Nhân và Đông Quân đều bị cô làm cho chần chừ. Từ bao giờ mà một cô nhóc luôn luôn sợ hãi chúa tể lại có gan đứng đối chấp cùng Ngài như vậy? Khi tập luyện, cô luôn miệng nói chúa tể đáng sợ ra sao, lạnh nhạt ra sao, không dám đến gần Ngài ấy ra sao... Vậy mà...

Richard trầm trầm nhìn Diệp Vy một lúc lâu, cuối cùng cất giọng.

“Thuộc hạ của tôi cũng là thuộc hạ của em. Em còn muốn thu nhận thuộc hạ? Nếu em đã nói như vậy, Diệp Vy, tôi có thể hiểu là em đang khuấy động lòng dân, kêu binh tạo phản hay không? Tội trạng thế này, em có đủ sức để nhận lấy?”

“...” Diệp Vy ngây người.

Vì sao lại biến thành cô có âm mưu tạo phản vậy?

Richard lại nói: “Em cần bao nhiêu thuộc hạ?”

Diệp Vy lặng lẽ tính toán, đáp: “Một nửa thuộc hạ của anh.”

Chắc không nhiều lắm!

Anh cười lạnh: “Ma cà rồng ở khắp nơi đều là thuộc hạ của tôi, em cần một nửa, đây rõ ràng là muốn đoạt binh để mưu phản. Em còn gì để giải thích hay không?”

“Nè, anh có nói đạo lý không vậy? Em nói một nửa thuộc hạ của anh, nghĩa là em sẽ thu nhận thuộc hạ bằng một nửa số lượng thuộc hạ của anh, em không hề nói sẽ cướp đoạt người của anh. Chúa tể đại nhân, anh như vậy rõ ràng đang vu khống em!”

Diệp Vy tức giận gào lên.

Richard trái lại rất bình thản: “Tôi nói rồi, ma cà rồng khắp nơi đều là thuộc hạ của tôi, không còn ai để em thu nhận. Chúng chỉ có một chủ nhân, một chúa tể, là tôi.”

Cô uất ức hét: “Vậy em không cần thuộc hạ nữa là được chứ gì!”

Anh im lặng nhìn cô.

Cô vẫn chưa nguôi ngoai, tức giận quay mặt sang nơi khác.

“Các anh đưa chúa tể ra ngoài đi.”

Cả đám lập tức trùng mắt với Diệp Vy.

Cô không hề sợ, chỉ tay vào bọn họ: “Tôi là chúa tể phu nhân, chẳng lẽ lời nói không có trọng lượng? Các anh tôn trọng chúa tể thì cũng phải tôn trọng tôi. Bây giờ tâm trạng tôi không tốt, tôi không muốn nhìn thấy gương mặt khó ưa của chúa tể nữa.”

Bắc Thần nghiêng răng ken két.

Tây Độc bùm miệng không dám cười.

Mị Ảnh, Thụ Nhân và Đông Quân đồng loạt im lặng.

Diệp Vy giận dữ xoay người: “Mau đưa anh ấy ra ngoài đi.”

“Đây là phòng tôi.” Bắc Thần tiến đến quan tài, chui vào bên trong.

Cô lập tức trùng mắt: “Tòa lâu đài này... có một phần là của tôi.”

“Phu nhân, cô đang giành tài sản với chúa tể?” Đông Quân nhỏ giọng hỏi.

“Không phải chúa tể nói thuộc hạ của anh ấy cũng là thuộc hạ của tôi rồi sao? Lẽ nào tài sản của anh ấy còn không phải tài sản của tôi? Các người ra mặt bên vực chúa tể như vậy, không thấy tôi bị tổn thương hay sao? Tôi cũng là chúa tể phụ nhân kia mà! Các người đối xử với tôi còn không tốt bằng với chúa tể. Chúa tể dám giết các người, chẳng lẽ tôi không dám? Đừng quên. Tôi vừa giới thiệu cùng tên lại giới thiệu súng ngắn, trên người tôi còn có dao bạc. Cẩn thận một ngày tôi thấy các người không vừa mắt sẽ ra tay lấy mạng các người. Lúc đó đừng có cầu xin tôi tha mạng.”

Đồng Quân rất muốn cười, nhưng gương mặt đã cứng đờ.

Rõ ràng lúc này bọn họ đã bảo vệ cô, là cô bảo họ tránh ra chỗ khác?

Người không nói đạo lý là cô mới phải!

“Đây không phải nước lọc.”

Giọng nói nghiêm túc của Thụ Nhân vang lên khiến mọi ánh mắt đều tập trung về phía hắn. Hắn cầm ly nước trong tay lên ngửi ngửi, sau đó mím môi. Trong lúc đánh bài, để tránh buồn chán, hắn có nghe Tây Vương hạ lệnh kêu thuộc hạ mang thức uống đến phòng Bắc Vương. Thụ Nhân nghĩ rằng đó là nước lọc, không chút nghi ngờ. Nhưng khi ngửi lại có cảm giác không phải nước lọc. Mùi của rượu. Chính là mùi vị của rượu trái cây do ma cà rồng chế biến. Tại sao lúc uống hắn không biết?

Richard nhận lấy ly thủy tinh từ tay Thụ Nhân, đưa lên ngửi qua.

Hèn gì hôm nay cô bé con lại gan dạ đến thế!

“Làm gì vậy?”

Diệp Vy đẩy mạnh bàn tay đang nắm chặt cầm của cô ra, đứng thẳng lên rồi không thèm nhìn qua chủ nhân của bàn tay lấy một lần. Richard giận đến tím mặt, nhưng một chữ cũng không nói ra. Gương mặt đỏ lựng của Diệp Vy chứng tỏ cô đã ngà ngà say, nhưng cách nói chuyện không hề ngà ngón như kẻ say, mà ngược lại vô cùng bình tĩnh. Thật không nhìn ra cô đã say nếu không phải mặt cô đã đỏ lên, thậm chí còn rất hay nhoèn miệng cười. Nhờ mấy nụ cười đó mà Richard mới im lặng nhìn cô.

“Toàn bộ đi theo tôi, đến đại sảnh thực hiện lời hứa.”

Đột nhiên, Diệp Vy nghiêm túc ra lệnh.

Thế là một mình cô đi đứng trước, phía sau là Richard, sau nữa là đám người của Bắc Thần. Bọn họ cũng tò mò muốn biết cô làm cách nào để ngồi lên chiếc ghế ở giữa đại sảnh, vị trí độc nhất của chúa tể. Và bọn họ còn muốn nhìn xem chúa tể sẽ trừng trị tội trạng của cô như thế nào. Tất cả... xuất phát từ lòng hiếu kỳ cả thôi!

Đại sảnh.

Diệp Vy to gan lớn mật đi thẳng đến chiếc ghế trên cao, tự nhiên ngồi xuống.

Đám người bên dưới trợn mắt kinh ngạc.

Richard rốt cục nhìn hết được, anh bay đến trước mặt cô. Cô không thèm quan tâm đến anh, nghiêng đầu thách thức đám người Bắc Thần rồi cười hi hi rất vui vẻ. Diệp Vy cảm thấy ngồi ở đây rất tốt, có tầm nhìn cao và xa, ghế ngồi cũng vô cùng thoải mái, mùi hương trên ghế cũng thật dễ chịu. Richard nhắc Diệp Vy lên, cô sống chết bám vào tay vịn không buông, đập mạnh vào người anh một cái. Anh không chút phòng bị, cô đập trúng bụng của anh. Hơi thả tay ra, Richard cúi đầu nhìn áo.

“Tránh ra đi, đừng động vào tôi, tôi phải ngồi ở đây một giờ.”

Nét mặt hằm hằm của Richard dời đến đám người bên dưới.

Bắc Thần đứng ra giải thích, sau đó im lặng đợi chỉ thị.

Richard không nói gì, quay sang nhìn hai tay đang ôm chặt ghế của Diệp Vy.

Cô cười ngây dại dựa mặt vào thành ghế, đôi mắt thuần khiết sạch sẽ. Richard rất muốn dùng biện pháp mạnh kéo cô về phòng ngủ, đợi cô tỉnh dậy sẽ ra tay dạy dỗ cô một phen nên thân. Nhưng nhìn thấy nụ cười trẻ nhỏ của Diệp Vy, anh đột nhiên tham lam muốn tiếp tục chiêm ngưỡng dáng vẻ bị rượu làm cho say của cô. Anh thấy cô gái nhỏ này rất đáng yêu, như một con mèo làm loạn ở chỗ của anh vậy.

Ngồi xuống bên cạnh Diệp Vy, Richard trầm giọng: “Vy, muốn chết phải không?”

Diệp Vy lườm anh: “Anh mới muốn chết, có tin tôi cho người giết anh hay không?”

Richard bật cười thành tiếng.

Bắc Thần và Tây Độc ngơ ngác quay sang nhìn nhau.

Mấy người bên cạnh cũng kinh ngạc không kém.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy chúa tể vui vẻ như vậy!

Và còn... Ngài sao lại có thể ngồi xỏm bên cạnh chiếc ghế của mình?

“Em đang làm gì ở đây?”

Richard bỗng nhiên hỏi tiếp, bàn tay dịu dàng vuốt ve gương mặt của Diệp Vy.

Cô hất tay anh ra: “Không được chạm vào tôi.”

Anh cười.

“Hửm?”

“Richard sẽ giết anh.”

“Hắn không giết được tôi.”

“Đùa sao? Anh ấy giết anh dễ như trở bàn tay!”

“Tôi sẽ giết hắn.” Richard bóp nhẹ chóp mũi của cô.

Diệp Vy đột nhiên ngồi bật dậy, chỉ thẳng vào anh: “Thử động vào anh ấy xem!”

Cô khịt khịt mũi, ánh mắt bất giác liếc đến đám người còn đứng phía dưới, sau đó nghiêm túc ngồi trở lại ghế chúa tể. Cô bám chặt vào thành ghế, như sợ người đàn ông đang ở gần mình sẽ tiếp tục kéo cô ra. Nghĩ đến đây, Diệp Vy hằm hằm nhìn người đàn ông đang nửa ngồi nửa quỳ cạnh ghế của cô rồi mím chặt môi lại.

Richard đột nhiên hỏi: “Em sẽ làm gì?”

“Giết anh.”

Giọng nói rất kiên định.

Anh véo má cô: “Em sẽ chết.”

Cô ghét bỏ đẩy anh ra: “Anh mới chết.”

Đoạn đối thoại thiếu muối này...

Bắc Thần và Tây Độc quyết định trở về phòng.

Đám người phía sau cũng lui ra ngoài.

Những người yêu nhau có IQ bằng không?

Thật đúng quá mà!

Lời này nghe có vẻ xúc phạm chúa tể, nhưng bọn họ không nghĩ ra được ngôn từ nào chuẩn xác hơn để liên tưởng với cảnh tượng trước mặt. Chúa tể thật sự đã quá dung túng cho Diệp Vy, ngay cả ghế ngồi của mình mà cũng để cô chiếm đoạt. Họ thường thấy cô e sợ chúa tể, chẳng ngờ khi có rượu vào lại trở nên bất chấp tất cả như vậy. Một chút cũng không sợ hãi. Hình như có thể làm chúa tể phụ nhân. Những kẻ dám đối chấp với chúa tể bằng nét mặt bình tĩnh đó, thậm chí còn chưa ra đời.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Của Bóng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.